

“เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาน”

กิจการของพวกอัครทูต

โดย

ดร. จอห์น อาร์ ไรซ์

บทนำ

จากชั้นวางหนังสือยาวห้าเกือบร้อยฟุตในห้องสมุดของผม ประมาณหกสิบฟุตเต็มไปด้วยอรรถาธิบายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ แต่อรรถาธิบายเหล่านั้นก็ไม่ค่อยถูกยกคำพูดมาในที่นี้ เราารู้สึกว่ามีความจำเป็นในการสอนพระคัมภีร์แบบระมัดระวัง เรียบง่ายและตรงตัวมาก ๆ โดยดึงความสนใจไปยังสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจน อธิบายข้อพระคัมภีร์ด้วยข้อพระคัมภีร์ เพื่อที่พระวจนะของพระเจ้าเองจะมีผลกระทบอันทรงพลังและอัศจรรย์ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์

เราได้รับความช่วยเหลืออย่างมากจากหนังสือต่าง ๆ โดย Sir William Ramsay, จาก International Standard Bible Encyclopedia, Davis Bible Dictionary, และจากอรรถาธิบายเหล่านั้น ผู้แต่งเองเชื่อพระคัมภีร์ รักพระคัมภีร์ และเป็นผู้ที่นิยมการตีความแบบตรงตัว เราใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าหนังสือกิจการมากกว่าหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์ เราหวังใจว่าความห่วงใยของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ประสบการณ์กว่าสี่สิบปีของเราในการสร้างและในการช่วยเหลือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ทั้งหลายที่ชนะจิตวิญญาณ และการมีส่วนอยู่บ้างในการชนะจิตวิญญาณหลายพันดวง ค่อนข้างเตรียมจิตใจของเราสำหรับการสอนในหนังสือกิจการเกี่ยวกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลาย, การชนะจิตวิญญาณ, การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ, และงานรับใช้แบบผู้ประกาศข่าวประเสริฐของเปโตร, เปาโล, บาร์นาบัสและสิลาส

หลังจากการทำงานหนักและการอวยพรอันยิ่งใหญ่เราขอฝากอรรถาธิบายเล่มนี้เกี่ยวกับหนังสือกิจการไว้กับประโยชน์สุขของประชากรของพระเจ้าและกับการอวยพรอันเปี่ยมพระเมตตาของพระเจ้า ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาใจแต่ละดวงที่แสวงหา เชื่อ และเปี่ยมด้วยความรักขณะที่ผู้คนของพระเจ้าใช้หนังสือเล่มนี้

บทนำสู่

กิจการของพวกอัครทูต

ผู้แต่งของหนังสือกิจการคือ “ลูกาแพทย์ที่รัก” (คส. 4:14) เขาถูกเอ่ยชื่อในฐานะเพื่อนร่วมการเดินทางของเปาโลเช่นกัน (กิจการ 16:12 และกิจการ 20:5) 2 ทิโมธี 4:11 บอกเราว่าเขาอยู่กับเปาโลในกรุงโรมในฟีเลโมน 24 เขาถูกเรียกว่า ลูคัส ผู้ฝากความคิดถึงมายังฟีเลโมนในจดหมายของเปาโล

ไม่มีข้อพิพาทที่สำคัญใด ๆ ซึ่งโต้แย้งการที่ลูกาเขียนหนังสือกิจการ สารบบมูราโทเรียนในศตวรรษที่สองก็ยกให้หนังสือกิจการเป็นผลงานของลูกา เช่นเดียวกับ อีเรเนียส, เจโรม, เทอร์툴เลียน และเคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย

หนังสือกิจการแบ่งออกได้เป็นสองส่วนใหญ่ที่แตกต่างกัน ในบทที่ 1 ถึง 12 เปโตรเป็นตัวละครหลัก, กรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง, ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่พวกยิวเป็นหลัก ในบทที่ 13 ถึง 28 เปาโลเป็นตัวละครหลัก, เมืองอันท็อกเป็นศูนย์กลางแห่งงานมิชชันนารี, ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่พวกคนต่างชาติมากกว่าแก่พวกยิว แน่แน่นอนว่าในส่วนแรกนั้น บทที่ 6 และ 7 มีเนื้อหาเกี่ยวกับงานรับใช้ช่วงสั้น ๆ แต่แสนอัศจรรย์ของสเทเฟน บทที่ 8 เกี่ยวกับงานรับใช้ของฟิลิป และบทที่ 9 เกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเปาโล นอกจากนี้ โครเนลิอัสคนต่างชาติผู้นั้นที่เมืองซีซารียาและอานาเนียที่เมืองดามัสกัสก็เข้าสู่เรื่องราวด้วย แต่หลัก ๆ แล้ว สิบสองบทแรกจัดอยู่ที่เปโตร และกรุงเยรูซาเล็มและพวกยิว และในบทที่ 13 ถึง 28 เมืองอันท็อกเป็นเพียงสถานที่ตั้งต้นเท่านั้น และเรื่องราวก็ติดตามเปาโลและบารนาบัส จากนั้นก็เปาโลและสิลาส ไปยังเกาะครีต ไปยังแคว้นกาลาเทียและซีลิเซีย เข้าสู่แคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม สู่มืองซีซารียา และสุดท้ายโดยภัยเรือแตกและเดินทางสู่กรุงโรม แต่ตัวละครหลักคือเปาโล เขาไปหาพวกยิวก่อนเสมอ เมื่อเขาทำได้ แต่งานรับใช้นั้นไปยังพวกคนต่างชาติเป็นหลัก

น่าสนใจที่เราจะตามรอยการปฏิบัติตามพระมหาบัญชาอันของกิจการ 1:8 ในหนังสือกิจการ บทที่ 1 ถึง 7 ที่กรุงเยรูซาเล็ม; บทที่ 8 ถึง 12 ไปยังแคว้นสะมาเรีย; บทที่ 13 ถึง 28 ไปจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก แต่เช่นเคย นี่เป็นเพียงโครงร่างคร่าว ๆ ที่ไม่สมบูรณ์และเป็นเชิงเสนอแนะของหนังสือนี้ เราทราบว่าคนอื่น ซึ่งไม่ถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการ ได้นำชาวประเสริฐไปยังแดนไกล: เปโตรไปยังบาบิโลน, โรมันไปยังอินเดีย, และ “พวกสาวกทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น” (กิจการ 8:4)

ลูกาเขียนโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้าโดยตรง

ไม่ใช่ในฐานะโฆษกของเปาโล ไม่ใช่จากความทรงจำ

ของเขาเองเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ

ในหนังสือกิจการเราพบว่าในกิจการ 16:10 ผู้เขียนอยู่ดี ๆ ก็เปลี่ยนจากการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สามเป็นบุรุษที่หนึ่ง และในบทนั้นคำว่า “พวกเรา” ถูกใช้สิบหน (เก้าหนในภาษากรีก) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลูกาอยู่กับ

คณะของเปาโลในเมืองฟีลิปปี จากนั้นในกิจการ 20 ผู้เขียนของหนังสือกิจการก็อยู่กับเปาโลอีกครั้ง และอีกครั้ง เขาใช้คำว่า “พวกเรา” ตั้งแต่ข้อ 5 ไปจนถึงข้อ 16 จากนั้นในกิจการ 21 ผู้เขียนก็กล่าวว่า “พวกเรา” อีกเกี่ยวกับเปาโล ซึ่งบ่งบอกว่าเขาอยู่กับเปาโลตั้งแต่เมืองมิเลทัสเรื่อยไปจนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

ลูคาอยู่กับเปาโลอีกในสองปีถัดมา เมื่อเขาไปยังกรุงโรม ดังนั้นในบทที่ 21 และ 27 ผู้เขียนจึงใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” อีก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลูคาอยู่ด้วยกับเปาโลในการเดินทางครั้งนั้น ในภัยเรือแตก ในการหยุดพักบนเกาะเมลิตาและการเดินทางของเขาไปยังกรุงโรม

ลูคาเขียนกิตติคุณของเขาและหนังสือกิจการในฐานะโฆษกเพื่ออัครทูตเปาโลหรือ? เราไม่คิดเช่นนั้นอย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้บ่งบอกเลยว่าเขาเขียนเช่นนั้น และประเพณีใด ๆ ที่ส่งต่อกันมาจาก ปาปิอัส หรือ ยูเซเบียส ก็ไม่มีสิทธิอำนาจมากไปกว่าหากบางคนในสมัยปัจจุบันจะมีความเห็นเกี่ยวกับมัน พวกนักวิชาการมักเสาะหาแหล่งที่มาแบบธรรมชาติหรือแบบมนุษย์สำหรับพระคัมภีร์ นอกเหนือจากการได้รับการคล้อยตามโดยนักบวชและศิพอทั้งหมดจากพระเจ้า มันไม่มีเหตุอันควรเลย

เยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์มีเลขาหรือผู้ช่วยที่จดตามคำบอกของเยเรมีย์ ซึ่งจดถ้อยคำเหล่านั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้แก่เขา (ยรม. 36:4) ถ้อยคำเหล่านั้นที่ได้รับการคล้อยตามโดยเยเรมีย์ และบารุคก็บันทึกถ้อยคำเหล่านั้นลงไป แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเช่นนั้นเลยในความสัมพันธ์ระหว่างลูกากับเปาโล และเราไม่มีสิทธิ์ที่จะให้ความน่าเชื่อถือใด ๆ แก่ประเพณีที่มนุษย์สร้างขึ้นมานั้น ซึ่งไม่ถูกสนับสนุนโดยพระคัมภีร์หรือโดยข้อเท็จจริงใด ๆ ซึ่งเป็นที่ทราบกัน

ว่าที่จริง ลูคาบอกเราว่าเขาเขียนกิตติคุณอย่างไร โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียงท่านเรโอฟิลัส ที่คารพอย่างสูง” (ลูคา 1:3-- ไม่ใช่ “มาตั้งแต่ต้น” แบบในฉบับคิงเจมส์)

คำกรีกที่แปลเช่นนั้นหมายถึง “จากเบื้องบน” มันถูกแปลเช่นนั้นในยอห์น 3:31, ยอห์น 19:11, ยากอบ 1:17, ยากอบ 3:15-17 ลูคา มีความเข้าใจอันสมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งที่ตนเขียน และเขาสามารถมีความเด็ดขาดและความสมบูรณ์เกี่ยวกับพระคัมภีร์เช่นนั้นได้โดยการเปิดเผยโดยตรง ลูกเขียนโดยการคล้อยตามถ้อยคำ และเขาจึงเขียนถึงเรโอฟิลัสได้ว่า “เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” (ลูคา 1:4) ดังนั้นสิ่งที่ลูคาเขียน เขาก็ได้รับโดยตรงจากพระเจ้า ไม่ใช่จากเปาโลและไม่ใช่จากความทรงจำของเขาเองเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น และไม่ใช่โดยคำพยานของประจักษ์พยานหลายคน เราคิดว่ามันโง่เขลาและเป็นการตีความที่แย่มากเกี่ยวกับบทนำสู่กิตติคุณของลูคา (ลูคา 1:1-4) ที่จะบ่งบอกว่าลูคาได้เรื่องราวที่เขาเขียนมาโดยการศึกษาค้นคว้า โดยการสัมภาษณ์เหล่าพยาน ไม่ใช่เลย ลูคาได้รับเรื่องราวเหล่านี้ “จากเบื้องบน” อย่างสมบูรณ์

ตอนที่ลูคาอยู่ด้วยกันกับเปาโล ในสี่บทของหนังสือกิจการ เรื่องราวนั้นก็ไม่ได้มีรายละเอียดมากกว่า ไม่มีความถูกต้องแม่นยำมากกว่าเรื่องราวเหล่านั้นที่ลูการายงานตอนที่เปาโลไม่มีทางอยู่ด้วยได้ ลูคาเขียนโดยได้รับการคล้อยตามจากพระเจ้าและไม่ใช่จากความทรงจำเกี่ยวกับสิ่งที่เขาประสบมาด้วยตัวเอง

และนั่นก็สอดคล้องกับคำสอนที่ชัดเจนเรื่องการคล้อยตามของพระคัมภีร์ ที่ว่า “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้

ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’ แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์...” (1 คร.

2:9,10) ดังนั้นผู้เขียนท่านใดที่ได้รับการตลใจจึงเขียน มิใช่สิ่งที่นัยน์ตาของเขาได้เห็นมา มิใช่สิ่งที่หูของเขาได้ยินมา มิใช่สิ่งที่เขาได้ใช้เหตุผลตรึกตรองในใจของตน แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระองค์และ “มิใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:13)

เราต้องจำไว้จาก 2 เปโตร 1:20,21 “ว่าไม่มีคำพยากรณ์ใด ๆ ของพระคัมภีร์ที่ควรถูกตีความตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ลีลาการเขียนของลูกาส่วนหนึ่งเป็นของ

เขาเอง แต่ทั้งหมดเป็นของพระเจ้า

ภาษาและลีลาการเขียนของกิตติคุณตามทีลูกาเขียนและของหนังสือกิจการถูกกล่าวโดยผู้รู้บางท่านว่า อยู่ในภาษกรีกชั้นดีเยี่ยมที่สุดเมื่อเทียบกับงานเขียนชิ้นใด ๆ ของภาคพันธสัญญาใหม่ ลูกาจึงเป็นคนที่มีความสามารถมากกว่าและมีของประทานตามธรรมชาติมากกว่าผู้เขียนคนอื่น ๆ ที่ได้รับการตลใจหรือ? อาจเป็นเช่นนั้น แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น ในด้านหนึ่ง เป็นไปได้ว่าคลังศัพท์และสัญชาตญาณด้านวรรณกรรมของลูกาเป็นแบบที่พระเจ้าทรงอยากให้การพอดีในส่วนหลัก ๆ ดังนั้นถ้าหากเรามีงานเขียนชิ้นอื่น ๆ โดยลูกา ซึ่งไม่ได้รับการตลใจ มันอาจมีลีลาการเขียนแบบเดียวกันกับงานเขียนที่ได้รับการตลใจของเขาก็ได้ เราไม่ทราบ เท่าที่ผู้เขียนที่ได้รับการตลใจท่านนั้นเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าทรงให้เขาเขียน และเท่าที่เขาเข้าสู่ความคิดและข่าวสารซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าทรงให้เขาบันทึกลงไป ฉะนั้นในขนาดนั้น แต่อาจในขนาดนั้นเท่านั้น ลีลาของผู้เขียนก็อาจประจวบเหมาะ กับลีลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือก

มันคงจะเป็นความผิดพลาดมหาศาลที่จะคิดว่าลีลาของลูกาในการเขียนหนังสือกิจการโดยหลักแล้ว เป็นลีลาการเขียนส่วนตัวที่เขาได้พัฒนาขึ้นโดยไม่อาศัยการตลใจ และที่จะคิดว่าพระเจ้าแค่เพียงกำกับดูแลในแบบรวม ๆ เท่านั้น และปล่อยให้ลูกาเลือกรูปแบบคำพูดและคำศัพท์ของตัวเองในการเขียนพระคัมภีร์

ในประการแรก เราแน่ใจได้ว่าพระเจ้าเองทรงปั้นแต่งรูปแบบการคิดและลีลาและคำศัพท์และลักษณะการใช้สำนวนของลูกานานแล้วก่อนที่พระองค์ทรงใช้เขาเพื่อเขียนถ้อยคำที่ได้รับการตลใจจากพระเจ้าในหนังสือกิจการ (เหมือนในกิตติคุณของลูกา) พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” (กิจการ 15:18) ดังนั้นก่อนลูกาเกิด พระเจ้าก็ทรงดำริแล้วว่าพระเจ้าจะใช้ในการเพื่อเขียนส่วนนี้ของพระคัมภีร์ เราถูกบอกไว้ว่า “...เมื่อลูกเหล่านั้นยังไม่บังเกิดมา...” พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่ คือเอซาวให้ประณินับตคนน้อง คือยาโคบ (รม. 9:11-13) คุณคิดหรือว่าพระเจ้าจะทรงคิดน้อยกว่าเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่จะต้องเขียนพระวจนะนิรันดร์อันประเสริฐของพระเจ้าในคำพูดของมนุษย์? พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงเต็มเปี่ยมยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15) อาชีพของเขาถูก

วางแผนไว้หมดล่วงหน้าแล้ว พระเจ้าทรงทำน้อยกว่าสำหรับผู้อื่นหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่พระองค์ จะทรงใช้เพื่อบันทึกถ้อยคำนิรันดร์เหล่านั้นของพระเจ้า? เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนว่า “แต่เมื่อเป็นที่ชอบ พระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของ พระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า...” (กท. 1:15,16) โอ ฉะนั้นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ ของพระเจ้าจึงจัดเตรียมอุปนิสัยและคำศัพท์และวิถีคิดของลูกา

และเท่าที่ลีลาการเขียนของหนังสือกิจการและกิตติคุณที่เรียบเรียงโดยลูกาเป็นลีลาของลูกา มันก็ยิ่ง เป็นลีลาหนึ่งที่พระเจ้าเองได้ทรงปั้นแต่งขึ้นมา ฉะนั้นลีลาภาษานั้นจึงน่าจะเป็นลีลาของลูกาส่วนใหญ่ซึ่ง พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ในตัวเขา แต่ทั้งหมดนั้นมันก็เป็นลีลาของพระเจ้า เพราะไม่ว่าลูกาจะเข้าใจอย่าง สมบูรณ์ในสิ่งที่ตนเขียนหรือไม่ เขาก็เขียนถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้า บางครั้งถ้อยคำเหล่านั้นก็เป็นแบบที่ลูกา คงจะเขียนพอดีและบางครั้งมันก็ไม่ใช่

แต่เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าเหล่าผู้เขียนที่ได้รับการตลใจแห่งภาคพันธสัญญาเดิมหลังจากที่พวกเขา ได้พยากรณ์หรือเขียนพระคัมภีร์แล้ว “ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง...โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่ง เวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็น พยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คน เหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูก รายงานแก่พวกท่าน...” (1 ปต. 1:10-12) ดังนั้นเหล่าผู้เขียนที่ได้รับการตลใจจึงไม่เคยเข้าใจอย่างถ่องแท้ความ หมายทั้งหมดของพระเจ้าในสิ่งที่พวกเขาเขียน พระคัมภีร์นั้นสมบูรณ์แบบ ไม่มีความเข้าใจของมนุษย์คนใดที่ สมบูรณ์แบบ บางครั้งพวกเขาก็เข้าใจเล็กน้อยมาก ๆ เกี่ยวกับมัน หรือไม่เข้าใจเลย เหมือนอย่างตอนที่มหา บุโรหิตคายาฟาส ได้พยากรณ์โดยไม่รู้ตัวว่าในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ คน ๆ เดียวควรตายเพื่อคนทั้ง ปวง (ยอห์น 11:49-52) หรือเหมือนตอนที่ลาของบาลาอัมถูกตลใจให้พูด ดังนั้นถ้าผู้เขียนท่านนั้นไม่เคยเข้าใจ อย่างถ่องแท้ข้อความที่ตนเขียน มันก็ไม่ยุติธรรมที่จะยกความดีความชอบทั้งหมดให้แก่ผู้เขียนคนนั้นสำหรับคำ ศัพท์หรือลีลานั้น ๆ ลีลาคำพูดของลาตัวนั้นเป็นของมันเองหรือลีลาคำพูดของมันเป็นของพระเจ้าทั้งหมด?

ว่าที่จริง ในกรณีของอัครทูตเปาโล มีกล่าวไว้ว่า “จดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น...มีน้ำหนักและมี อำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” (2 คร. 10:10) นำแปลกจริง ๆ! จดหมายฉบับต่าง ๆ ของเปาโลซึ่งเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการตลใจนั้น “มีน้ำหนักและมีอำนาจ” แต่ในทางตรง กันข้ามเขาก็ไม่ได้มีของประทานในเรื่องคำพูดโดยธรรมชาติ; ฤทธิ์เดชและน้ำหนักของจดหมายเหล่านั้นที่ได้รับการ ตลใจไม่ได้เป็นตัวแทนของเหล่าของประทานหรือลีลาการเขียนโดยธรรมชาติของเปาโล!

ฉะนั้นถ้าภาษกรีกและลีลาการเขียนในกิตติคุณของลูกาและกิจการของพวกอัครทูตมีความงดงาม หลัก ๆ แล้วมันก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของลีลาที่พระเจ้าทรงเลือก

ถ้าเซสเปียร์สามารถปั้นแต่งลีลาภาษาหนึ่งให้มาจากฟาลสตอฟที่ตะคอกและหยาบคาย และอีกลีลา จากปากของปอร์เตีย และยังอีกลีลาจากกษัตริย์เลียร์ผู้ร่าเริงและกึ่งดีกึ่งบ้า เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ควรสามารถที่จะ ใช้ลีลาอันหลากหลายมากมายตามที่พระองค์จะทรงเลือกเล่า? บทร้อยกรองซอนเนตที่มีจังหวะเร้าแรงโดย

เซคสเปียร์และบทราฟิงอันชวนสลดของแฮมเล็ตก็มาจากปลายปากกาเดียวกันมิใช่หรือ?

ในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับในพระบุตรของพระเจ้า

มนุษย์อยู่ด้วยแต่ถูกทำให้เป็นรองและ

ถูกทำให้สมบูรณ์โดยพระเจ้า

พระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ทรงเกิดมาจากการดาคคนหนึ่งที่เป็นมนุษย์ พระองค์ทรงกิน พระองค์ทรงดื่ม พระองค์ทรงทำงาน พระองค์ทรงนอน บางครั้งพระองค์ก็เหน็ดเหนื่อย บางครั้งก็หิวโหย พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนพวกเรา แต่ก็ปราศจากบาป พระเยซูทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่ง , บุตรของอาดัม, บุตรของอับราฮัม, บุตรของดาวิดและบุตรของมารีย์ แต่พระเยซูก็ทรงเป็นพระคริสต์ผู้มารับสภาพมนุษย์, พระคริสต์ของพระเจ้า, พระผู้สร้าง, ผู้ทรงมีตัวตนอยู่ก่อนแล้วกับพระบิดาก่อนโลกได้เริ่มต้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นเนื้อหนัง พระองค์ทรงรับรูปร่างแห่งเนื้อหนังมนุษย์ไว้บนพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความตาย ดังนั้นพระเยซูคริสต์จึงทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งหมดและมนุษย์ทั้งหมด ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ ไร้บาปและไร้ที่ติ แต่ส่วนที่เป็นมนุษย์นั้นได้ถูกทำให้สมบูรณ์แบบโดยส่วนที่เป็นพระเจ้าและส่วนที่เป็นมนุษย์นั้นอยู่ใต้บังคับส่วนที่เป็นพระเจ้าอยู่เสมอ

เมื่อพระเยซูทรงถูกปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีผู้หนึ่งและถูกอุ้มท้องอยู่เก้าเดือนและถูกคลอดเหมือนเด็กทารกคนอื่น ๆ ผ่านทางความเจ็บปวดของมารดา ที่ถูกปฏิสนธิและถูกคลอดมานั้นก็เป็นมนุษย์พระเจ้า แต่เราต้องจำไว้ว่ามารีย์เป็นฝ่ายรับ แต่เต็มใจและเชื่อฟังพระทัยของพระเจ้าในเรื่องนี้ เธอไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มในการกำเนิดของพระเยซู ไม่ได้กำหนดสภาพของเรื่องนี้และไม่ได้ควบคุมมัน ดังนั้น เนื่องจากพระเยซูทรงมีมารดาที่เป็นมนุษย์เช่นนั้น พระองค์จึงมีลักษณะของมนุษย์เช่นเดียวกับลักษณะของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเป็นพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายตัดสินใจในเรื่องนั้นและได้กระทำกิจการเหล่านั้น ไม่ใช่มารีย์

การเป็นรูปเป็นร่างของพระคัมภีร์ก็เช่นเดียวกัน มนุษย์เต็มใจบันทึกสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกพวกเขาให้เขียน แต่ในเรื่องของการดลใจ พระเจ้าทรงกำกับคนเหล่านั้นและควบคุมพวกเขาทั้งหมด ทุกคำนั้นเป็นพระคำของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ กระทั่งบัญญัติเขาซีนาย “พระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น” (อพย. 20:1) และเกี่ยวกับพระคัมภีร์เราถูกบอกว่า “...พระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4; พบญ. 8:3) ในการเขียนพระคัมภีร์ ธรรมจารย์ที่เป็นมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นผู้ครอบงำมากไปกว่าที่มารีย์เป็นผู้ครอบงำในการทำให้เกิดพระกุมารเยซู การรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์เป็นแผนการของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้า ไม่ใช่ของมารีย์ ดังนั้นการดลใจและการบันทึกถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์จึงเป็นพระราชกิจของพระเจ้า และไม่ใช่ผลงานของมนุษย์ ยกเว้นว่ามนุษย์เป็นเครื่องมือและผู้แทนที่ไม่สำคัญและเต็มใจของพระเจ้า ความคิดเหล่านั้นเป็นความคิดของพระเจ้าและถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า พระองค์อาจประทานคำศัพท์ไว้ให้ก่อนแล้ว แต่พระองค์ทรงควบคุมมันอย่างสมบูรณ์แบบตลอดทางในทุกคำที่ถูกเขียนลงไป

ในพระคัมภีร์คนเหล่านั้นที่เขียนบางครั้งก็แสดงความประสงค์ของตนและน้ำพระทัยของพระเจ้า ดัง

นั่นพี่น้องเหล่านั้นหลังจากการประชุมใหญ่ที่เยรูซาเล็มจึงสามารถเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติได้ว่า “เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นแล้ว...” (กิจการ 15:28) แต่เราต้องจำไว้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำการตัดสินใจนั้นก่อนและจากนั้นก็มาพาพวกเขา หลังจากการหารือและการอธิษฐาน ไปสู่การตัดสินใจเดียวกันนั้น ตอนที่ลูคาเขียนกิตติคุณของตน เขาก็กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน...” (ไม่ใช่ “มาตั้งแต่ต้น” อย่างในฉบับคิงเจมส์) ใช่แล้ว ลูคาเห็นว่าเป็นการดีที่จะเขียนกิตติคุณนั้น แต่ก็ต่อเมื่อหลังจากที่เขาได้รับความเข้าใจอันสมบูรณ์เกี่ยวกับเรื่องนี้จากเบื้องบน (อะโนเธ็น) พระเจ้าทรงริเริ่มและทรงครอบงำเรื่องนี้และลูคาเห็นพ้องเท่าที่เขาเข้าใจ พระดำริของพระเจ้า

เหล่าผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เขียนโดยแสดงออกถึงอารมณ์รุนแรง ความปรารถนา ความกลัวต่าง ๆ ของตน เราสามารถมองเห็นความกังวลมากมายของเปาโลเพราะหลักคำสอนเท็จในจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวแคว้นกาลาเทียหรือคำขอส่วนตัวของเปาโลถึงทิโมธีที่ให้นำเสื้อคลุมและหนังสือหลายเล่มมาให้ (2 ทธ. 4:13) แต่เราต้องจำไว้ว่าในทุกกรณีดังกล่าว แนวคิดนั้นก็ เป็นของพระเจ้าก่อน และจากนั้นพระองค์ก็ทรงนำอารมณ์ต่าง ๆ ของผู้เขียนเหล่านั้นและใช้อารมณ์ต่าง ๆ ของพวกเขาเพื่อแสดงออกถึงน้ำพระทัยของพระองค์เองในเรื่องนั้น ๆ

เราจึงอาจกล่าวได้อย่างเหมาะสมว่าในทุกกรณี ภาษา ลีลาและการใช้คำของพระคัมภีร์ส่วนหนึ่งเป็นของมนุษย์ แต่ทั้งหมดเป็นของพระเจ้าเสมอ นั่นคือ พระเจ้าทรงครอบงำทุกคำและทรงเลือกมัน ในบางกรณีความคิดของผู้เขียนก็ประจวบเหมาะ กับพระดำริของพระเจ้าและถ้อยคำและความคิดของพระเจ้านั้นจะสอดคล้องกับมันเช่นกันเข้าไปในใจของผู้เขียนและถ้อยคำของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกในถ้อยคำของผู้เขียน

ดังนั้นหนังสือกิจการจึงมาจากพระเจ้าทั้งหมด และเฉพาะบางส่วน ตามที่พระเจ้าเองทรงจัดหาและนำพา ที่การเขียนนั้นเป็นตัวแทนของลูคาแบบส่วนตัว

เราจะมีสติปัญญาในการเข้าหาพระคัมภีร์โดยเตือนใจเราเองว่าองค์ประกอบที่เหนือธรรมชาตินั้นเป็นฝ่ายครอบงำ องค์ประกอบที่เป็นมนุษย์นั้นเป็นฝ่ายรับหรือยอมอยู่ใต้พระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยความยินดี ลีลาของผู้เขียนพระคัมภีร์แต่ละคนก็เป็นตัวแทนของลีลาของผู้เขียนคนนั้นเองเฉพาะเท่าที่พระเจ้าทรงเลือกให้มันทำเช่นนั้น พระคัมภีร์ไม่เคยพูดถึงหรือให้น้ำหนักใด ๆ แก่แหล่งที่มาแบบมนุษย์สำหรับพระคัมภีร์ มนุษย์อาจพูดถึงเหล่าศาสตราจารย์ที่คัดลอกลำดับพงศัพธ์หรือพูดถึงมาระโกที่เขียนจากมุมมองของเปโตร หรือพูดถึงลูคาที่เขียนจากของเปาโล; แต่พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวเช่นนั้นเลย

เปโตรบอกเป็นนัยจริง ๆ ว่าเขาได้เห็นและสัมผัสพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสชมเชยพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (1 ปต. 1:16-18) และอัครทูตยอห์นกล่าวได้ว่า “และพระวาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) และยอห์นกล่าวได้อีกครั้งว่า “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาทะแห่ง

ชีวิต” (1 ยอห์น 1:1) แต่เมื่อพูดถึงการเขียนพระคัมภีร์ ไม่มีผู้เขียนพระคัมภีร์คนใดอ้างว่าตนกำลังเขียนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนประสบการณ์ของเขาหรือคำพยานของเหล่าพยานที่เขาได้ยินมา หรือสิ่งต่าง ๆ ที่เขาได้ใช้ เหตุผลตรึงตรองจากข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ทราบมา ไม่เลย เนื้อหาของพระคัมภีร์ถูกเปิดเผยโดยพระเจ้า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน...” (1 คร. 2:13) ตรงกันข้าม ในกิตติคุณของลูกา เขาบอกเล่าถึงเรื่องราวชาวประเสริฐอื่น ๆ “เหมือนอย่างที่เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเรา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น” แต่โดยเรื่องราวเหล่านั้นมนุษย์ก็ไม่ “ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น” ซึ่งพวกเขาได้ถูกสั่งสอนมา ดังนั้นลูกาจึงเขียนว่า “โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน [คำกรีก อะโนเธ็น] ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว” ในที่นี้การคลายจากพระเจ้าผ่านทางลูกากำลังแก้ไขและทำให้แน่นอนเรื่องราวกิตติคุณที่ได้ยินต่อ ๆ กันมาและรายงานทั้งหลายของเหล่าประจักษ์พยานที่คนอื่นให้มาพร้อมกับแค่สติปัญญาแบบมนุษย์ โดยปราศจากการคลายของพระเจ้า เคยมีเรื่องราวกิตติคุณเช่นนั้นอยู่มากมายซึ่งถูกเขียนไว้แต่เฉพาะกิตติคุณทั้งสิ้นเหล่านั้นที่เรามีในภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับการคลายจากพระเจ้าและมีความแน่นอน

ผู้รู้จำนวนมากอยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตเกี่ยวกับ “ศัพทวิทยาการแพทย์” ไม่ก็คำซึ่งพวกเขาหาว่าถูกใช้ในหนังสือกิจการ ยกตัวอย่างเช่น กิจการ 28:3,6,8 ถูกกล่าวถึงว่าใช้ “ศัพทวิทยาการแพทย์” ผมไม่คิดว่าเมื่ออุทิศตัวนั้นกัตเปาโล หรือเมื่อผู้คนคาดหวังว่าเปาโล “ควรจะบวมขึ้น หรือล้มลงตายทันที” หรือ “โรคบิด” ของบิดาปุบลิอุสแสดงให้เห็นการฝึกฝนหรือศัพทวิทยาการแพทย์เฉพาะทางใด ๆ นั่นดูเหมือนจะเป็นการพยายามหาเหตุผลและคำอธิบายแบบมนุษย์สำหรับภาษานั้นที่พระวิญญาณประทานให้อย่างชัดเจนเป็นคำพูด

หนังสือกิจการถูกเขียนขึ้นเมื่อไร? มันปิดท้ายด้วยสองปีแรกนั้นของการถูกจำคุกของเปาโลที่กรุงโรม เมื่อประมาณปี ค.ศ. 63 หรือ 65 และน่าจะถูกเขียนขึ้นในตอนนั้น หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมช่วงเวลาตั้งแต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์จนถึงสองปีแรกนั้นของการถูกจำคุกครั้งแรกของเปาโลที่กรุงโรม และจึงน่าจะครอบคลุมช่วงเวลาประมาณสามสิบสามถึงสามสิบห้าปี

“เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาน”

หนังสือกิจการ

อรรถาธิบายแบบข้อต่อข้อ

กิจการ 1

ข้อ 1,2:

- 1:1 ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือก่อนหน้าแล้ว โอ
ท่านเอโอฟีลัส เกี่ยวกับบรรดาสິงซึ่งพระเยซูได้ทรง
ตั้งต้นกระทำและสั่งสอนกัจกา 4 1
จากที่พระองค์โดยเดชพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้ตรัส
คำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้
ทรงเลือกไว้แล้วนั้น
1:2 จนถึงวันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป หลัง

หนังสือกิจการ ภาคต่อของ

กิตติคุณของลูกา

หากยังไม่แน่ใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับลูกาเขียนหนังสือกิจการ มันก็สามารถถูกค้นพบได้ง่าย “หนังสือก่อนหน้า” ซึ่งผู้เขียนท่านเดียวกันนี้ได้จัดเตรียมคือกิตติคุณของลูกา จงสังเกตพยานหลักฐาน

1. ทั้งกิตติคุณของลูกาและกิจการของพวกอัครทูตถูกเขียนถึง “เอโอฟีลัส” ซึ่งนี่มีความหมายว่า “ผู้ที่รักพระเจ้า” ซึ่งน่าจะเป็นบุคคลผู้หนึ่งจริง ๆ คริสเตียนคนหนึ่งที่มีอิทธิพล บางคนคิดว่าหนังสือสองเล่มนี้ถูกเขียนเช่นนั้นถึงคนทั้งปวง “ผู้ที่รักพระเจ้า”

2. ในที่ที่มีการทวนซ้ำพระสัญญาอันของลูกา 24:49 “และดูเถิด เราจะส่งพระสัญญาแห่งพระบิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” และในกิจการ 1:4 และ 5 เราถูกบอกว่า “และเมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับพวกเขา จึงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ เพราะว่าอย่าห็นได้ให้รับบำเพ็ญศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบำเพ็ญศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์อีกไม่ก็วันนับจากนี้” และเมื่อเราเพิ่มข้อ 8 เข้ากับมัน เราก็เห็นว่ามันเป็นพระสัญญาเดียวกัน: “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก”

เฉพาะลูกา จากกิตติคุณทั้งสี่เล่มนั้น ให้พระสัญญานี้ของพระเยซูที่ว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบนสำหรับการเทศนาและการเป็นพยาน ดังนั้นพระคำข้อแรก ๆ ของกิจการ 1 จึงเป็นสรุปย่อ, สาระสำคัญของข้อพระคำปิดท้ายของกิตติคุณของลูกา

3. พระสัญญานี้เรื่องฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ถูกให้ไว้ในการเชื่อมโยงกับพระมหาบัญชาอัน

แต่พระมหากษัตริย์ตามที่ได้ไว้ในกิตติคุณเล่มอื่น ๆ ก็ไม่สอดคล้องกับบันทึกเหตุการณ์นี้ในหนังสือกิจการ ใน มัทธิว 28:16-20 พระมหากษัตริย์นั้นถูกให้ไว้ แต่เราถูกบอกอย่างเฉพาะเจาะจงว่ามันคือในแคว้นกาลิลีหลายวัน ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ไม่ถูกกล่าวถึงที่นั่น มันไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกันกับอันนี้ใน กิจการ 1

ในมาระโก 16:15,16 พระมหากษัตริย์นั้นถูกให้ไว้ แต่มันถูกให้ตอนที่พระเยซูทรงปรากฏตัวในห้องชั้น บนนั้นแกสปีดคนนั้นในวันคืนพระชนม์ ดูเหมือนจะเป็นเช่นนั้น การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ถูกกล่าวถึงในข้อ 19 แต่ผมเชื่อว่า “หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขาแล้ว” เป็นคำเรียกทั่วไปที่หมายถึงการสั่งสอนนาน สี่สิบวันนั้นหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ และไม่ใช่ว่าการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เกิดขึ้นต่อจากภาษานั้นใน ข้อ 14 ถึง 18 ทันที ดังนั้นพระคำข้อแรก ๆ ในกิจการจึงไม่ใช่สรุปย่อของส่วนที่ปิดท้ายของมาระโก

พระมหากษัตริย์นั้นถูกให้ไว้ในยอห์น 20:21 เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกว่า “พระบิดาของเราทรงส่ง เรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” แต่นั่นเป็น “วันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ” นั่นคือวันแห่งการคืน พระชนม์นั้น (ยอห์น 20:19) และนั่นไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกันกับที่ถูกพรรณนาในพระคำข้อแรก ๆ ของกิจการ ดังนั้นกิจการ 1:4-8 จึงเป็นสรุปย่อของเหตุการณ์เดียวกันกับในกิตติคุณของลูกา ฉะนั้นลูกาจึงเขียนกิจการเช่น กัน

ดังนั้น “หนังสือก่อนหน้า” จึงต้องเป็นกิตติคุณของลูกา

ความเกี่ยวข้องกันของกิตติคุณของลูกา

กับหนังสือกิจการ

กิตติคุณของลูกาและหนังสือกิจการมีความคล้ายกันและทั้งสองเล่มเป็นเช่นนั้นเพราะพระประสงค์ของ พระเจ้าอย่างชัดเจน ทั้งสองเล่มไม่ได้เหมือนกันเพียงเพราะว่าถูกเขียนโดยคน ๆ เดียวกัน ถึงแม้พระเจ้าทรง เลือกว่าจะใช้คน ๆ เดียวกันและคำศัพท์และลีลาภาษาที่คล้ายกันด้วย ไม่เลย พระเจ้าทรงเจตนาให้เรา มีเรื่องราวที่ต่อเนื่องกันในที่นี้

กิตติคุณที่มัทธิวเรียบเรียงถูกเขียนเพื่อชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ มันเน้นว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรของ อับราฮัม, บุตรของดาวิด, และกษัตริย์ของพวกยิว

กิตติคุณของมาระโกแสดงภาพพระเยซูในฐานะผู้รับใช้, ผู้ทำการอัศจรรย์, แต่มันไม่ได้ปูพื้นสำหรับ การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณ, การเป็นพยาน, การฟื้นฟูเหล่านั้น, การเผยแพร่ข่าวประเสริฐไปสู่ชาวโลกของ หนังสือกิจการ

กิตติคุณที่ยอห์นเรียบเรียงถูกเขียนในภายหลัง ได้รับการตั้งใจเพื่อจัดการกับคำสอนผิดเหล่านั้นซึ่งได้ เกิดขึ้นแล้วในระหว่างสมัยของหนังสือกิจการ มีการเน้นที่พระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้ามากกว่าใน ฐานะบุตรมนุษย์

แต่กิตติคุณของลูกาแสดงภาพพระเยซูในฐานะบุตรของอาดัม, “บุตรมนุษย์” ผู้ที่แบบที่พระองค์ ทรงชอบให้เรียก, และเราเชื่อว่าลำดับพงศ์พันธุ์ของพระองค์ถูกนับย้อนไปผ่านทางมารีย์ บุตรสาวของเฮลี และ ต่อไปผ่านทางนาธัน บุตรของดาวิด (ไม่ใช่ซาโลมอน) --ลูกา 3:23; ขณะที่ในมัทธิว 1:1-16 พระเยซูในฐานะ

กษัตริย์ของพวกยิวถูกตามรอยย้อนไปทางเชื้อสายของเหล่ากษัตริย์ ผ่านทางโยเซฟพ่อเลี้ยงของพระองค์ ไปถึงดาวิดและอับราฮัม

ในกิตติคุณที่ลูกาเรียบเรียง พระเยซูทรงเป็นบุตรมนุษย์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ผู้ได้ทรงปลดปล่อยพระองค์เองจากการสำแดงให้ประจักษ์ถึงสง่าราศีของพระองค์และทรงกระทำพระราชกิจทั้งหมดของพระองค์ในฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดนและพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระองค์ในฤทธิ์เดช (ลูกา 3:21,22)

ในกิตติคุณของยอห์นมีคำสอนอันเปี่ยมสุขมากมายเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่โดยรวมแล้วมันเกี่ยวกับการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนที่พระเยซูเจ้า, การสถิตอยู่ภายใน, การปลอบประโลมใจ, การชี้ทาง, การสั่งสอน, การช่วยเหลือคริสเตียนในการอธิษฐาน, การเตือนความจำเขาเกี่ยวกับคำตรัสของพระเยซูเจ้า ในยอห์น 7:37-39 เราถูกเตือนใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในความหมายนี้ของการสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียน ไม่อาจเสด็จมาได้จนกว่าพระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว--ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ในยอห์น 14:16,17 พระเยซูทรงสัญญาเรื่องผู้ปลอบประโลมใจ คือนั้นก่อนการตรึงกางเขนพระเยซูตรัสว่า “พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย” แต่หลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ก็มีพระสัญญาว่าพระองค์ “จะทรงสถิตในท่านทั้งหลาย” และพระคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์เองแก่คริสเตียนทั้งหลายผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ยอห์น 14:26 สัญญาว่าพระผู้ปลอบประโลมใจนั้น, พระวิญญาณบริสุทธิ์, จะทรงสอนคริสเตียนถึงสิ่งสารพัดและทำให้พวกเขาระลึกถึงสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูได้ตรัสแล้ว ในยอห์น 15:26 เราถูกบอกว่าพระผู้ปลอบประโลมใจนั้นจะทรงเป็นพยานถึงพระเยซู ในยอห์น 16:7 พวกเขาถูกบอกว่าพวกเขาควรชื่นชมยินดีที่พระเยซูจะเสด็จจากไปเพราะว่ามีฉะนั้นแล้วพระผู้ปลอบประโลมใจนั้นก็จะเสด็จมาไม่ได้ ในยอห์น 16:13 พวกเขาถูกบอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงชี้ทางเหล่าสาวกเข้าสู่ความจริงทั้งปวง จากนั้นเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วในยอห์น 20:22 “พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายในวันแห่งการคืนพระชนม์นั้น

และดังนั้นพระสัญญาเรื่องพระผู้ปลอบประโลมใจที่จะสถิตในร่างกายของพวกเขาและอยู่ในพวกเขา เป็นบ่อน้ำที่พุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์ หลังจากที่พระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีแล้ว จึงถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

แต่นั้นก็ไม่ใช่การเน้นหนักในหนังสือกิจการและไม่ใช่การเน้นหนักในหนังสือลูกา

ในหนังสือลูกา การเน้นหนักอยู่ที่การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณและการพระราชทานฤทธิ์เดชเพื่อการชนะจิตวิญญาณ ในลูกา 1:15-17 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นผู้ที่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา”--และชนะจิตวิญญาณหลายดวงอย่างแน่นอน: “และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และเขาจะนำหน้าพระองค์ในอารมณณ์และฤทธิ์เดชของเอลีอาห์...”

ในลูกา 1:41,42 นางเอลีซาเบธเป็นผู้ที่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และนางได้กล่าวด้วยเสียงดัง...” และเป็นพยาน ในลูกา 1:67 เศคาริยาห์ บิดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เป็นผู้ “เต็มเปี่ยมด้วยพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ และได้พยากรณ์...” ในลูกา 2:25,26 สิเมโอน-- “พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่บนท่าน และได้ถูกเปิดเผยแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์...”

มัทธิว, มาระโก และยอห์นบอกเล่าถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา เช่นเดียวกับลูกา 3:22 แต่ลูกา 4:1 กล่าวต่อไปว่า “และพระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” และลูกา 4:14 กล่าวว่า “และพระเยซูได้เสด็จกลับไปในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณมาตั้งแต่วันกาลิลี” และลูกาผู้เดียวบอกว่าพระเยซูในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเร็ธทรงยกคำพูดจากอิสยาห์ 61:1 “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ให้อภัยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ” (ข้อ 18) และจากนั้นลูกาก็บอกเราว่าพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย” (ข้อ 21)

ลูกาผู้เดียวให้คำอุปมาเรื่องสหายที่รบเร้าในลูกา 11:5-8 ซึ่งชายคนหนึ่งมาอ้อนวอนขอขนมปังแห่งชีวิตให้เพื่อนคนบาป และพระเยซูทรงอธิบายในข้อ 13 ว่าพระองค์ทรงหมายถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และตรัสว่า “ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย ผู้เป็นคนชั่วร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” หนังสือลูกาพูดจาเหมือนหนังสือกิจการ ใจความหลักตลอดทั้งหนังสือลูกาคือบุตรมนุษย์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในหนังสือกิจการมันเป็นเรื่องราวของพวกอัครทูตและเหล่าคริสตียนภาคพันธสัญญาใหม่ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ฉะนั้นจึงเหมาะสมแล้วที่ในกิจการ 1:1 เราถูกบอกว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือก่อนหน้าแล้ว โอท่านเอโอฟิลัส เกี่ยวกับบรรดาสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน”

ตรงนี้ในกิจการ 1:1 มันเป็นคำนิยามหนึ่งที่สำคัญและได้รับการใส่ใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของหนังสือลูกาและหนังสือกิจการ Dr. A.T. Pierson ตีความพระคำข้อนี้ว่าหมายความว่าพระเยซู “ได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน” ในกิตติคุณสี่เล่มนั้นและว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงกระทำและสั่งสอนต่อไปในหนังสือกิจการ ผมคิดว่าเขาตีความผิด Matthew Henry คิดว่าพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอนในกิตติคุณสี่เล่มนั้น และว่าจากนั้นพระเยซูเองก็ทรงกระทำและสั่งสอนต่อไปผ่านทางพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ตลอดทั้งหนังสือกิจการ แต่นั่นก็ไม่ใช่การเน้นหนักที่ได้รับการใส่ใจนี้ ตามที่ผมเข้าใจพระคำข้อนี้

มันกลับเป็นเช่นนี้ต่างหาก: พระเยซู ผู้ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กระทำงานรับใช้ของพระองค์ในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ, อาดัมคนที่สอง, แบบอย่างของเราในฤทธิ์เดชมหันต์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้นพระองค์ก็ทรงระบายลมหายใจบนสาวกเหล่านั้นและตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยอห์น 20:21) และพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกที่ทุกซอกแล้วในยอห์น 14:12 ว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของ

เรา” ดังนั้นเมื่อลูกาได้รับการตลใจให้เขียนลงไปว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนหนังสือก่อนหน้านี้อแล้ว โอ ท่านเธโอฟิลัส เกี่ยวกับบรรดาสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน” พระเจ้าก็ทรงหมายความว่าในกิตติคุณสี่เล่มนั้น เรามีเรื่องราวหลัก ๆ เกี่ยวกับงานรับใช้ของบุตรมนุษย์ผู้ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ, มนุษย์ผู้เป็นแบบอย่างนั้น, อาดัมคนที่สองซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ในหนังสือกิจการเรามีเรื่องราวที่ต่อเนื่องเกี่ยวกับว่าคนอื่น ๆ ซึ่งมีฤทธิ์เดชเดียวกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ชนิดเดียวกัน, ประกาศข่าวประเสริฐเดียวกัน, มีผลลัพธ์ที่เหนือธรรมชาติแบบเดียวกัน พระเยซูได้ทรงเริ่มต้นในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ; คริสเตียนทั้งหลายก็สานต่อในฤทธิ์เดชเดียวกันของพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้น

แน่นอนว่าพระเยซูเพียงผู้เดียวทรงสามารถไถ่โทษบาปของมนุษย์บนกางเขนนั้นได้ แต่สิ่งที่ผู้คนซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณสามารถทำได้ในหนังสือกิจการก็มีลักษณะที่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริงพอ ๆ กับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในงานรับใช้ส่วนตัวของพระเยซูในกิตติคุณสี่เล่มนั้น และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเชื่อมโยงกิตติคุณของลูกากับหนังสือกิจการเพราะว่ามีความเกี่ยวข้องกันอย่างลึกซึ้งและมีแผนการในใจความหลักและวิธีการของหนังสือสองเล่มนี้ที่ได้รับการตลใจ

“หลังจากที่พระองค์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ตรัส คำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต...”

มันเป็นคำกล่าวอันโดดเด่นที่ยากสำหรับความคิดของเราที่จะเข้าใจและยอมรับว่าสารพัดที่พระเยซูได้ทรงกระทำในงานรับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระทำผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูผู้ทรง “มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย” (ฟป. 2:6) และได้ทรงถอดทิ้งการสำแดงให้ประจักษ์และชุดภายนอกเหล่านั้นแห่งความเป็นพระเจ้าและได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งไว้บนพระองค์เอง ดังนั้นพระเยซูจึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อที่จะมีชีวิตในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป แต่พระองค์ก็ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา ดังนั้นพระเยซูจึงทรงเทศนาและทำงานรับใช้ของพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง แต่นั่นก็เป็นมนุษย์พระเจ้า, มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ, มนุษย์ตัวอย่าง, อาดัมคนที่สอง, แบบอย่างของเรา พระเยซูจึงทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการงานทั้งหมดของพระองค์ได้ถูกกระทำ มิใช่ในฤทธิ์เดชแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์เองในฐานะพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ, ฤทธิ์เดชนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงใช้เนรมิตสร้างโลก, แต่ในฤทธิ์เดชของพระภาคที่สาม, พระวิญญาณบริสุทธิ์

ก่อนที่พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการรับบัพติศมาในน้ำนั้น พระองค์ก็ไม่เคยเทศนาคำเทศนาเลยสักเรื่องหรือกระทำการอัศจรรย์สักครั้งหรือชนะจิตวิญญาณทั้งหลายเลย การเริ่มต้นของการอัศจรรย์ทั้งหลาย, การเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นในยอห์น 2:11 ที่หมู่บ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี, เกิดขึ้นหลังจากนั้น

ฮีบรู 9:14 บอกเราว่าพระคริสต์ “โดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า...” บัดนี้หลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและอยู่ในพระกายที่ได้รับสง่าราศี มันก็ยังเป็น “ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์” ที่พระองค์ได้ประทานคำบัญชาแก่พวกอัครทูตที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

และเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก มันก็มีพยากรณ์ไว้ว่า “และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะสถิตอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการปรึกษาและอำนาจ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และจะทำให้ท่านมีความเข้าใจอย่างรอบรู้ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และท่านจะไม่พิพากษาดามซึ่งตาของท่านเห็น หรือดำเนินตามซึ่งหูของท่านได้ยิน แต่ท่านจะพิพากษาคคนยากจนด้วยความชอบธรรม และตักเตือนผู้มีใจอ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง และท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยไม้เรียวแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน” (อสย. 11:2-4) พระเยซูทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในระหว่างการรับใช้ของพระองค์ หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ได้ประทานคำบัญชาต่าง ๆ “โดยทางพระวิญญาณ” พระองค์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่งผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอีก

ข้อ 3:

1:3 ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดงพระองค์เองว่าทรง พระองค์ถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สัปดาห์ และ พระชนม์อยู่ หลังจากการทรงทนทุกข์ของพระองค์ ตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของ แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นอนหลายอย่าง และ พระเจ้า

ความสำคัญของการคืนพระชนม์ของพระคริสต์

ตรงนี้ ในประโยคแรกในหนังสือกิจการและในข้อสาม มีกล่าวถึงประเด็นหนึ่งซึ่งเป็นรากฐานของความเชื่อแบบคริสเตียน พระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์ต้องตั้งอยู่หรือล้มไปบนพื้นฐานนั้น การเน้นหนักนี้ซึ่งถูกเกริ่นนำแต่เนิ่น ๆ ขนาดนี้ถูกสานต่อตลอดทั้งหนังสือกิจการและอันที่จริงก็ตลอดทั้งภาคพันธสัญญาใหม่ จงหมายเหตุว่าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์มีความสำคัญต่อความเชื่อแบบคริสเตียนขนาดไหน

1. พระองค์เองได้ประทานเรื่องนั้นให้เป็นหมายสำคัญและข้อพิสูจน์อัศจรรย์เดียวเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ “แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสนดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาว่าหนั้นสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น” (มธ. 12:39,40)

อีกครั้งโรม 1:4 ให้อธิบายหลักฐานเดียวกัน “และทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ถูกพิสูจน์แล้วโดยการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย

นักเขียนหลายคนคิดว่าการอัศจรรย์ทั้งหมดนั้นของพระเยซูมีไว้เพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่พวกเขาเข้าใจผิด การอัศจรรย์ต่าง ๆ พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพระองค์ เฉกเช่นการอัศจรรย์เหล่านั้นของโมเสส, โยชูวา, กิเดโอน, เอลียาห์, เอลีชา, และการอัศจรรย์เหล่านั้นที่มาพร้อมกับเปโตรและเปาโลพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา แต่มันก็ไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพวกเขา ความเป็นพระเจ้า

ของพระคริสต์ถูกพิสูจน์โดยการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์จากพวกคนตาย

2. พระคริสต์ต้องเป็นขึ้นจากตายเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง ชาวประเสริฐนั้น ตามที่เปาโลถูกคิดใจให้นิยามมัน คือ “...ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร.

15:3,4) พวกอัครทูตเข้าใจว่าภาคพันธสัญญาเดิมพยากรณ์เรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ไว้อย่างชัดเจน พระเยซูตรัสไปแล้วว่าการออกมาจากท้องปลาวาฬของโยนาห์นั้นเป็นภาพเล็ง เป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ เปโตรในกิจการ 2:25-32 ยกคำพูดจากเพลงสดุดี 16:8-11 ว่าพยากรณ์ถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ อับราฮัมในภาพเปรียบหนึ่งได้รับอิสอัคบุตรชายของตนคืนจากตาย (ฮบ. 11:17-19) และแน่นอนว่านั่นชี้ไปยังการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เนื่องจากอิสอัคเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ นอกจากนี้ แนวโน้มทั้งหมดของพระคัมภีร์ซึ่งมีคำพยากรณ์สามชั้น--หนึ่ง พระคริสต์ต้องทนทุกข์และตายเพื่อรับโทษบาปของโลก; สอง พระองค์ต้องมีตำแหน่งปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค (ฮบ. 5:6); สาม พระองค์ต้องครอบครองตลอดไปเป็นนิตยบนพระที่นั่งของดาวิด (อสย. 9:6 และ 7, 2 ซมอ. 7:16, ยรม. 23:5, อสค. 37:25)--หมายความว่าพระเยซูต้องเป็นขึ้นมาอีก

และขอให้เราจดจำไว้ว่าการเป็นขึ้นจากตายเดียวที่ถูกล่าวถึงในพระคัมภีร์คือ การเป็นขึ้นจากตายจริง ๆ ในฝ่ายร่างกาย พระศพของพระเยซูได้ถูกฝังในอุโมงค์ของโยเซฟ และในการคืนพระชนม์นั้นอุโมงค์ของโยเซฟก็ถูกทำให้ว่างเปล่า คนที่กล่าวว่าตนเชื่อใน “การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณ” แต่ไม่ใช้การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายก็เป็นผู้ไม่เชื่อคนหนึ่งและเป็นคนหลอกลวงฝ่ายวิญญาณ พระคัมภีร์ไม่รู้จักการเป็นขึ้นจากตายแบบอื่นนอกจากการเป็นขึ้นจากตายจริง ๆ ฝ่ายร่างกาย สเปนเซอร์เจียนมีคำเทศนาหนึ่งชื่อเรื่องว่า “การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณ” แต่เขาก็ไม่ได้หมายถึงการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณเพื่อแทนที่การเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกาย

3. การคืนพระชนม์ของพระคริสต์มีความโดดเด่นในการเทศนาของพวกอัครทูตพอ ๆ กับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์! ทั้งสองเป็นส่วนหนึ่งของชาวประเสริฐเดียวกันตามที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3 และ 4 มันคงจะไร้ประโยชน์สำหรับพวกอัครทูตที่จะเทศนาการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์หากพวกเขาไม่ทราบว่าจะพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว

จงหมายเหตุว่าบ่อยครั้งขนาดไหนที่การเป็นขึ้นจากตายถูกล่าวถึงในการเทศนาในหนังสือกิจการ มัทธิอัสได้ถูกเลือก “ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:22) คำเทศนาของเปโตรที่เพ็นเทคอสต์จัดจ่ออยู่ที่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (กิจการ 2:24-32) ในคำเทศนาที่สองของเขาเปโตรเทศนาว่าพระเจ้า “...ได้โปรดประทานสง่าราศีแก่พระเยซูพระบุตรของพระองค์” (กิจการ 3:13) “ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้” (ข้อ 15) “มายังพวกท่านก่อนพระเจ้าซึ่งได้โปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว ได้ทรงส่งพระองค์มาเพื่ออวยพรพวกท่าน...” (ข้อ 26)

จงหมายเหตุข้อพระคำเหล่านั้นที่อ้างอิงถึงการคืนพระชนม์ในกิจการ 4:10; กิจการ 4:33; กิจการ

5:30,31; กิจการ 7:56; กิจการ 10:40,41; กิจการ 13:29-37; กิจการ 17:31,32 และอีกมากมาย เมื่อถูกไต่สวนต่อหน้าสภาซานเฮดรินเปาโลกล่าวว่า “เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน” (กิจการ 23:6) ต่อหน้าเฟลิกซ์เขาเทศนาว่าเขามี “ความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่าจะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (กิจการ 24:15) เฟสทัสบอกกษัตริย์อากริปาว่าการจับกุมเปาโลเป็นเพราะเปาโลเทศนา “เรื่องคนหนึ่งชื่อเยซู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่” (กิจการ 25:19) และต่อหน้าอากริปาเปาโลยืนยันกรานว่า “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อ ว่าพระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา” (กิจการ 26:8) เขาเทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายแก่กษัตริย์อากริปาอีกในข้อ 22 และ 23

ในกิจการเราพบว่าเปโตร เปาโล และสเทเฟนเน้นเสมอเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ถูกตรึงกางเขน ในจดหมายฝากเพียงสองฉบับเท่านั้นของเปาโลซึ่งถูกเขียนถึงชุมชนที่เขายังไม่ได้ปรนนิบัติด้วยตัวเอง เปาโลให้การเน้นย้ำที่แข็งแกร่งมากที่สุดเท่าที่จะทำได้เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ (รม. 1:4; คส. 1:18; คส. 2:12) การคืนพระชนม์ ตามที่เรากล่าวแล้ว เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดซึ่งเปาโลประกาศและให้คำนิยาม (1 คร. 15:3 และ 4) และเขาเตือนความจำที่โหมธึเกี่ยวกับเรื่องนั้น (2 ทธ. 2:8)

4. บัพติศมา ซึ่งถูกบัญชาสำหรับสาวกทุกคน ผู้เชื่อทุกคน แสดงภาพและประกาศการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระเจ้าเยซูคริสต์ (รม. 6:3-5; คส. 2:12)

จงหมายเหตุว่ากิจการ 1:3 อ่าง “การพิสูจน้อย่างแน่นอนหลายอย่าง” เพื่อสนับสนุนการคืนพระชนม์

“การพิสูจน้อย่างแน่นอนหลายอย่าง” เกี่ยวกับ

การคืนพระชนม์ของพระเจ้าคริสต์

ในฉบับภาษากรีกคำกรีกที่มีพลังมาก ๆ คำหนึ่ง เท็คเมร็ออน ถูกแปลตรงนี้ว่า “การพิสูจน้อย่างแน่นอนหลายอย่าง” Berkley’s Translation กล่าวว่า “ข้อพิสูจนที่นำเชื่อถือหลายอย่าง” Young’s Literal Translation แปลว่า “ในข้อพิสูจนอันแน่นอนหลายประการ” The Twentieth Century New Testament กล่าวว่า “ด้วยข้อพิสูจนอันมากมาย” และ William’s Translation กล่าวว่า “โดยข้อพิสูจนที่นำเชื่อถือมากมาย”

จงพิจารณาข้อพิสูจนที่ไม่อาจผิดพลาดได้เหล่านั้นเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเจ้าคริสต์

1. อุโมงค์ฝังศพของโยเซฟว่างเปล่า ศัตรูที่มาร้ายที่สุดเหล่านั้นของพระองค์หาพระศพไม่เจอที่ไหนเลย
2. มีประจักษ์พยานจำนวนมากตามที่อัครทูตเปาโลกล่าวใน 1 โครินธ์ 15:5,6 พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยเปโตรเป็นผู้แรก จากนั้นก็โดยทั้งสิบสองคนนั้น และจากนั้นโดยสาวกกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว และคนส่วนใหญ่เหล่านั้นก็ยังมีชีวิตอยู่ในอีกหลายปีต่อมา
3. พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาทุกวันเป็นเวลาสี่สิบวันในการติดต่อสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมาก ๆ พระองค์ทรงสั่งสอนพวกเขา รับประทานกับพวกเขา
4. พวกเขาจับต้องพระกายของพระองค์ ซึ่งมีเนื้อหนังและกระดูก ยอห์นจึงกล่าวถึงพระองค์ได้ว่า “

ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาทแห่งชีวิต” (1 ยอห์น 1:1) พวกเขาได้เห็น พระองค์กินปลาและรวงผึ้ง (ลูกา 24:42) โธมัสผู้สงสัยเอามือของตนแห่รอยตะปูเหล่านั้นและในบาดแผล ในซี่ข้างของพระองค์และเริ่มเชื่อแล้ว (ยอห์น 20:27,28)

5. พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้วอนที่ว่างเปล่าเต็มไปด้วยปลา ในยอห์น 21 พระองค์ทรงผ่านประตูที่ปิดอยู่ได้ พระองค์ทรงหายตัวไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา จากนั้นพวกเขา ทุกคนได้เห็นพระองค์ลอยขึ้นสู่สวรรค์พร้อมร่างกาย

6. หนึ่งในข้อพิสูจน์ที่ลึกซึ้งที่สุดเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็คือว่า พระองค์ทรงทำให้ทุกคนในท่ามกลางเหล่าสาวกหายสงสัย ความสงสัยทุกอย่างหายไปสิ้น ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่เชื่อ แต่บัดนี้พวกเขาเริ่มเชื่อแล้ว

7. การมหัศจรรย์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นตามมาในคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม ในชีวิตของพวกเขาอัครทูตและเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว และทุกคนที่ได้วางใจพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นเพื่อรับความรอดก็ทราบข้อพิสูจน์ที่แน่นอนประการหนึ่งว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ตามที่พระคัมภีร์กล่าว

คน ๆ หนึ่งอาจถูกหินขว้างตายในภาคพันธสัญญาเดิมภายใต้คำพยานของพยานสองหรือสามคน (อพย. 17:6; กตว. 35:30) คณะลูกขุนซึ่งมีสิบสองคนบัดนี้สามารถปรับโทษคน ๆ หนึ่งให้ถึงแก่อั้วไฟได้ ในทางปฏิบัติแล้ว ทุกการกระทำของศาลฎีกาแห่งสหรัฐฯ, ทุกการตัดสินใจ, อาศัยพยานหลักฐานที่น้อยกว่าการคืนพระชนม์นั้นซึ่งหลายร้อยคนได้เป็นประจักษ์พยานจริง ๆ ไม่แปลกที่พระเยซูตรัสว่าคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในการคืนพระชนม์ของพระองค์ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ก็เป็น “พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดา คำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้” (ลูกา 24:25)

“และตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า” (ข้อ 3) มีกล่าวถึงอย่างละเอียดใน ยอห์น 21:15-25--ที่พระเยซูตรัสกับเปโตร ลูกา 24:44,45 บ่งบอกว่าพระเยซู หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทรงพูดคุยเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทุกข้อซึ่งพยากรณ์ถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ สิ่งเหล่านั้น “ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชาบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น” ฉะนั้นพระองค์คงใช้เวลาหลายชั่วโมงในช่วงสี่สิบวันนั้นเพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

พระองค์ทรงสนทนากับสองคนนั้นที่เดินบนถนนไปหมู่บ้านเอมมาอูส “และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:27) ที่รวมอยู่ในคำตรัสของพระองค์ด้วยคือ คำสั่งชัดเจนที่ให้รอดคอยอยู่ในเยรูซาเล็มเพื่อรับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และจากนั้นคือพระมหาบัญชาที่สำคัญที่สุดนั้นซึ่งพระองค์ทรงย้ำแล้วย้ำอีก

ข้อ 4,5:

1:4 และเมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับพวกเขา

จึงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุง

เยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ

1:5 เพราะว่าโยห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่กัวันนับจากนี้”

นี่เป็น “พระสัญญาของพระบิดา” ซึ่งพวกเขาได้ยินก่อนหน้านั้นแล้ว ในมัทธิว 3:11 โยห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้กล่าวว่า “แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” โยห์น 3:16 บอกเราว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” ในโยห์น บทที่ 1 โยห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวหลายประการเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นและข้อ 33 กล่าวว่า “และข้าพเจ้าก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั่นเองได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เมื่อเจ้าจะเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นเองเป็นผู้ซึ่งให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’” เราจึงเห็นว่าโยห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้รับการดลใจให้เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเองจะทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนผู้คนของพระองค์, การให้บัพติศมาหนึ่ง, การท่วมทับหนึ่ง, การฝังหนึ่งในพระวิญญาณ

แต่คำเรียก “พระสัญญาของพระบิดา” เกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องบ่งบอกว่าเคยมีคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นกันเกี่ยวกับการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อิสยาห์ 44:3 และโยเอล 2:28 กล่าวอย่างแน่นอนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อมาภายหลังที่เพ็นเทคอสต์ อิสยาห์ 61:1, อิสยาห์ 11:1-4 และพระคำข้ออื่น ๆ พูดถึงการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณที่อยู่บนพระเยซู และพระคำข้ออื่น ๆ ก็บ่งบอกถึงการเทออกอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนชนชาติอิสราเอลเมื่อชนที่เหลืออยู่จะได้รับความรอดตอนใกล้สิ้นสุดสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

ในงานรับใช้ของพระเยซูเอง ก็มีคำสอนอันชัดเจนเกี่ยวกับการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณที่พระองค์จะประทานให้ (ลูกา 11:5-13) การเทออกนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฤทธิ์เดชถูกกล่าวถึงว่าเป็น “พระสัญญาของพระบิดา” ในลูกา 24:49; กิจการ 1:4; กิจการ 2:33; กิจการ 2:39; เอเฟซัส 1:13 และเอเฟซัส 3:6

พวกเขาควร “คอยรับตามพระสัญญา” เกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น ในลูกา 24:49 พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาไว้ว่า “...แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” พวกเขาเฝ้าคอย พวกเขาเฝ้ารอ ขณะเดียวกัน พวกเขา “อยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน” (กิจการ 1:14) พวกเขาเฝ้าคอยและอธิษฐานในห้องชั้นบนนั้นจนกระทั่งวันเพ็นเทคอสต์มาถึงในอีกสิบวันต่อมา (กิจการ 2:1)

“รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ความสับสนมากมายถูกทำให้เกิดขึ้นเพราะการตีความพระคำตรงนี้แบบผิด ๆ เพื่อที่จะเข้าใจพระคำข้อนี้เราควรจำไว้ว่าพระคัมภีร์ใช้คำว่า “บัพติศมา” ในความหมายตรงตัวทางกายภาพเพื่อหมายถึงการจุ่มผู้เชื่อในน้ำจนมิด และจากนั้นก็ใช้คำนี้ในวิธีที่แตกต่างกันเพื่อเป็นคำพูดเปรียบเปรย ดังนั้นพระคัมภีร์จึงไม่เคย

พูดถึง “บัพติศมาน้ำ” บัพติศมาฝ่ายร่างกายคือ บัพติศมาน้ำและคำเรียกนี้ต้องถูกเข้าใจเช่นนั้นเสมอ นอกเสียจากว่าบริบทบ่งบอกในความหมายอื่นอย่างชัดเจน บัดนี้ตอนใกล้สิ้นสุดงานรับใช้ของพระคริสต์ คำเรียก “บัพติศมา” ได้ถูกใช้อย่างแพร่หลายทั่วอิสราเอล ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ให้บัพติศมาหลายพันคนแล้ว จนมัทธิว 3:5 และ 6 กล่าวว่า “แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหาท่าน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน” เราคิดว่า ไม่ใช่ทุกคนจริง ๆ แต่บางคนจากทั่วทั้งอิสราเอล บางคนจากทุกชุมชนและพื้นที่ แต่พระเยซูโดยทางเหล่าสาวกของพระองค์ “ทรงมีและให้บัพติศมาพวกสาวกมากกว่ายอห์น” (ยอห์น 4:1) ดังนั้น บัพติศมาแบบตรงตัวฝ่ายร่างกายในน้ำจึงเป็นคำ ๆ หนึ่งที่ใช้กันแพร่หลาย

บัพติศมาแบบตรงตัวคือ การจุ่มผู้เชื่อในน้ำจมนิดในภาษาของภาคพันธสัญญาใหม่

แต่คำว่า “บัพติศมา” ถูกใช้ในความหมายเชิงเปรียบเทียบแบบ

1. รับบัพติศมาใน, หรือถูกท่วมทับ, ในการทนทุกข์ พระเยซูตรัสว่า “เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ!” (ลูกา 12:50)

2. รับบัพติศมาเข้าใน, หรือถูกจุ่มใน, หรือถูกฝังเข้าใน, พระกายนั้นของพระคริสต์ “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคน [ผู้ที่รับความรอดแล้ว] ได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน” (1 คร. 12:13) นั่นคือ ในการบังเกิดใหม่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเติมเราในฐานะศิลาที่มีชีวิตเข้าในพระกายของพระคริสต์ วิหารและที่อาศัยนั้นของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณซึ่งพระองค์กำลังก่อสร้างอยู่ เราถูกรวมเข้าในร่างกาย, ถูกฝังใน, ถูกปกคลุม, ถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้นและดังนั้นจึงถูกจุ่มจมนิดหรือถูกให้บัพติศมาเข้าในมันในความหมายเชิงเปรียบเทียบ จงสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ในที่นี้ทรงเป็นผู้ให้บัพติศมา และเราถูกจุ่มจมนิดเข้าในพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเราถูกใส่หรือถูกวางเข้าในพระกายนั้นแล้ว กลายเป็นส่วนหนึ่งของมันแล้ว

3. ลูกหลานของอิสราเอลถูกกล่าวได้ว่าได้ “รับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น” (1 คร. 10:2) เราเชื่อว่าทะเลแดงตั้งขึ้นเป็นกำแพงทั้งสองฟาก และเมฆนั้นปกคลุมพวกเขาด้านบน ปกป้องพวกเขาจากคนอียิปต์ที่ไล่ตามมา พร้อมกับความดำมืดอยู่ด้านหลัง และนำพวกเขาจุดดวงสว่างด้านหน้าพวกเขา ดังนั้นในฝ่ายร่างกาย แน่ทีเดียว แต่ในเชิงเปรียบเทียบอย่างชัดเจนมากกว่าพวกเขา “ได้รับบัพติศมา” หรือถูกปกคลุมหรือถูกฝัง “ในเมฆนั้นและในทะเลนั้น”

4. การใช้เชิงเปรียบเทียบอีกอันของคำว่า “บัพติศมา” คือ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั่นคือ ถูกท่วมทับ, ถูกปกคลุม, ถูกฝังใน, ถูกล้อมด้วยพระวิญญาณในฤทธิ์เดช จงสังเกตในที่นี้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่เทพวิญญาณบริสุทธิ์ออกมาบนเรา (กิจการ 2:33, มัทธิว 3:11 ฯลฯ) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ให้บัพติศมานี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นผู้ให้ตรงนี้ แต่เราถูกล้อมรอบและถูกฝังและถูกปกคลุมในพระองค์ นี่เป็นภาพเปรียบเทียบซึ่งบ่งบอกถึงการประทานฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ ผมคิดว่ามันเป็นความผิดพลาดที่จะสับสนกิจการ 1:5 ซึ่งเป็นพระสัญญาที่ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วกับอัครทูตเหล่านี้ในวันเพ็นเทคอสต์ กับ 1 โครินธ์ 12:13 ซึ่งพูดถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ ที่ยังไม่ได้รับความรอดด้วยซ้ำที่เพ็นเทคอสต์ ไม่ใช่เลย การรับบัพติศมา

เข้าไปในพระกายของพระคริสต์โดยการกระทำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อคน ๆ หนึ่งกลับใจรับเชื่อ เป็นภาพเปรียบเทียบ และการไหลบ่าหรือการประทานฤทธิ์เดชอันท่วมท้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการชนะจิตวิญญาณก็เป็นคนละเรื่องกันเลย มีการใช้งานเชิงเปรียบเทียบที่แตกต่างกันสองแบบของคำว่า “บัพติศมา”; รับบัพติศมาเข้าไปในพระกายของพระคริสต์และรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำสอนของ Darby, Kelly, และ Scofield เกี่ยวกับเรื่องนี้ขัดแย้งกับจุดยืนของ Moody, Torrey, Spurgeon และอาจารย์และผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ท่านอื่น ๆ

ไม่ใช่เลย บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกิจการ 1:5 มีความหมายเหมือนกับ “ได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน” ในกิจการ 1:8, เหมือนกับ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในกิจการ 2:4 และของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกิจการ 2:38,39

ข้อ 6,7:

1:6 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขาได้ประชุมพร้อมกัน พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ”

1:7 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์”

คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ “ทราบเวลาและวาระทั้งหลาย”

เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง

ก่อนการถูกจับกุมและการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ ก่อนการรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายด้วยกัน พวกเขาได้เฝ้าถามพระเยซูเกี่ยวกับ “หมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” (ดู มัทธิว บทที่ 24 และ 25 และมาระโก 13)

จำไว้ว่าอัครทูตเหล่านี้เป็นคริสเตียนยิว แต่พวกเขาก็เป็นยิว พวกเขาไม่ได้กำลังทูลถามเกี่ยวกับการรับขึ้น, เวลานั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาและเรียกผู้ถูกไถ่แล้วทุกคนออกไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศและพาเราไปอันนิมูนในสวรรค์ มีกล่าวถึงน้อยมากเกี่ยวกับเรื่องนั้นในพระคัมภีร์และในคำสอนของพระเยซูเรื่อยมาจนถึงตอนนั้น ในยอห์น 14:3 หลังจากคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศ พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมาด้วยตัวเราเอง...” คำอุปมาเรื่องเงินมินาดูเหมือนจะแสดงภาพ “การกลับมา” ของเจ้านายองค์หนึ่งผู้ซึ่งจะจากไป และจะกลับมาเฉพาะหลังจากที่เขา “รับอาณาจักรแห่งหนึ่งสำหรับตนเอง และจะกลับมา” และบัพติศมา “เจ้าจงมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเถิด” และ “เจ้าจงครอบครองเหนือเมืองห้าเมืองเช่นกันเถิด” ก็หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครอง (ลูกา 19:11-27) และกับคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ก็เป็นเช่นเดียวกัน (มธ. 25:14-30)

ในคำเทศนาบนภูเขาเมกะกอกเทศคำถามนั้นมีลักษณะสามประการ: เกี่ยวกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม, เกี่ยวกับหมายสำคัญนั้นและการมหัศจรรย์หรือความน่าประหลาดของการเสด็จมาของพระคริสต์, และจากนั้น

“ของการสิ้นสุดของโลกนี้” นั่นคือ การสำเร็จสมบูรณ์ของยุคนี้ มันเป็นวลีเดียวกับที่ถูกใช้ในพระมหาบัญญัตินั้น “แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” (มัทธิว 28:20) แต่การสำเร็จสมบูรณ์ของยุคนี้จะต้องไม่เกิดขึ้นพร้อมกับการรับขึ้นนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อเรียกคนของพระองค์ออกไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศตามที่ถูกบอกไว้ก่อนแล้วใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18; 1 โครินธ์ 15:51,52 บัดนี้เราอยู่ในยุค ๆ หนึ่งหรือสมัยหนึ่งที่ถูกเรียกในพระคัมภีร์ว่า “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” เมื่อไม่มีกษัตริย์ยิวองค์ใดครอบครองอยู่ที่เยรูซาเล็ม เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติได้เริ่มต้นพร้อมกับการตกเป็นเชลยที่บาบิโลน ในลูกา 21:20-24 พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงสมัยอนาคต ซึ่งเราคิดว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น เมื่อคนแห่งบาบิโลนและเหล่ากองทัพของเขาจะล้อมกรุงเยรูซาเล็ม “...และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติจะครบถ้วน” การครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าในดาเนียล 7:25 และ 26 และในวิวรณ์ 13:1-10 จะยังคงเริ่มต้น “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาติ” และในระหว่างสมัยแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น แม้แต่ลานของพระวิหารก็ถูก “มอบไว้แก่คนต่างชาติ และเมืองบริสุทธิ์จะถูกพวกเขาเหยียบย่ำลงใต้เท้าเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน” (วิว. 11:2)

ในคำเทศนาบนภูเขาเมกอกเทศในมัทธิว 24, มาระโก 13 และลูกา 21 การเสด็จมาครั้งที่สองนี้ของพระคริสต์ถูกกล่าวถึงโดยหลักแล้วว่าเป็นเหตุการณ์ใหญ่เหตุการณ์เดียว ไม่ได้ถูกแบ่งออกเป็นหลายระยะ และถึงแม้ว่าการรับขึ้นถูกรวมเข้าไว้แล้วโดยการอนุমান มันก็ไม่ได้ถูกพูดถึงตรง ๆ

คำถามนั้นของพวกอัครทูตในมัทธิว 24:3 เกี่ยวข้องกับ “หมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และการสิ้นสุดของโลกนี้” นั่นคือ ความมหัศจรรย์แห่งการปรากฏของพระคริสต์เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อครอบครองเมื่อสิ้นสุดเวลาเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติและเมื่อพระคริสต์เองจะทรงขึ้นครองพระที่นั่งของดาวิดตามที่ทรงสัญญาไว้ (2 ซมอ. 7:10-16; สดด. 2:6; อสย. 11:1-12; อสย. 9:6,7; ยรม. 23:3-8; ดนล. 2:44; อสค. 37:21-28) จงหมายเหตุเช่นกันเรื่องพระสัญญาที่ชัดเจนนั้นแก่มารีย์ “...และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:32,33) เปโตรกล่าวถึงคำพยากรณ์นี้ในกิจการ 2:30 เขากล่าวว่าดาวิดทราบแล้วว่า “พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบัดนี้เอาของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา” เวลาเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติจะสิ้นสุดเมื่อพระที่นั่งของดาวิดถูกฟื้นฟูในปาเลสไตน์ ดูหนังสือของผู้เขียน, The Coming Kingdom of Christ และแผ่นพับ, The Second Coming of Christ in Daniel

ฉะนั้นอัครทูตทั้งสองคน เมื่อพวกเขาถามว่า “เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” (กิจการ 1:6) จึงไม่ได้หมายถึงการรับขึ้นนั้นแต่หมายถึงเหตุการณ์ลำดับสุดท้ายนั้นของชุดเหตุการณ์เมื่อพระคริสต์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์และครอบครองบนแผ่นดินโลกหลังจากการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชน, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง, บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ฯลฯ

“ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบ” เวลา สำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต พระเยซูคริสต์

หลักคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ก่อนยุคพันปีด้วยพระองค์เองพร้อมพระกายได้ถูกทำให้ไม่เป็นที่ชื่นชอบอย่างมากเพราะแนวโน้มแบบมนุษยนิยมมาก ๆ แต่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่จะพยายามตั้งวันเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ทว่าสิ่งเดียวนั้นที่พระเยซูเจ้าทรงเน้นย้ำอย่างชัดเจนมากที่สุด ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเสด็จมาครั้งที่สองก็คือ เวลานั้นจะไม่มีใครใดทราบเลย มนุษย์ไม่รู้ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร ทั้งไม่ทราบแน่ชัดและไม่ทราบแบบกะประมาณด้วย เพราะว่าไม่ทรงโปรดให้เราทราบได้! เวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองเป็นส่วนหนึ่งของ “สิ่งลึกลับ” เหล่านั้นซึ่ง “เป็นของพระเจ้า”

พระเยซูทรงเน้นย้ำความจริงนี้บ่อยครั้งเหลือเกินจนไม่มีใครใดจะทราบเวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้! จงหมายเหตุข้อพระคำเหล่านี้

“แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” -- มธ. 24:36

การเสด็จมาของพระองค์จะเป็นเหมือนสมัยของโนอาห์:

“ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” -- มธ. 24:38,39

“เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเมื่อใด” -- มธ. 24:42

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ด้วย เพราะในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” -- มธ. 24:44

“เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” -- มธ. 25:13

“ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเวลานั้นคือเมื่อไร ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งซึ่งไปจากบ้านของเขา และได้มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้ทุกคนมีภาระงานของตน และได้สั่งนายประตูให้เฝ้าอยู่” -- มาระโก 13:33,34

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไก่ขัน หรือในตอนเช้า เกรงว่าเมื่อมาอย่างกะทันหัน เจ้าของบ้านจะพบพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่ และสิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่าน เราก็ก่อแก่ทุกคนว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด” -- มาระโก 13:35-37

เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกสอนให้เฝ้าระวังอยู่เสมอเพื่อรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ซึ่งอาจมาถึงได้ทุกเมื่อโดยที่พวกเขาไม่รู้

“ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของพวกเรานั้นอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเรากำลังรอคอยพระผู้ช่วยให้รอดด้วย คือพระเยซูคริสต์เจ้า” -- ฟป. 3:20

ชาวเธสะโลนิกา “ได้เห็นมาหาพระเจ้าจากการให้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระพิโรธที่จะมานั้น” (1 ธส. 1:9,10)

การคาดหวังการเสด็จมาของพระคริสต์อยู่เสมอซึ่งอาจเกิดขึ้นเมื่อไรก็ได้โดยที่ไม่มีใครรู้เป็นสิ่งที่เปาโลเชื่อเป็นการส่วนตัวและเขาคาดหวังให้พระคริสต์เสด็จมาในช่วงชีวิตของเขา 1 เธสะโลนิกา 4:15, “พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า...” และ 1 โครินธ์ 15:52, “และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่”

อันที่จริง การยืนยันที่จะขอหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ต่าง ๆ หรือพยานหลักฐานและความรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตถูกถือว่าเป็นบาปยิ่งนักในพระคัมภีร์ ตามที่พระเยซูตรัสไว้ว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ” (มธ. 12:39)

ใน 1 โครินธ์ 1:22 และ 23 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาสติปัญญา แต่พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกต้องที่กางเขนนั่น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และสำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา”

ชนชาติอิสราเอลถูกเตือนอย่างเข้มงวดที่พวกเขาจะต้องไม่มีพวกผู้ทำนายทายทักหรือพวกหมอดูถูกข่มขู่หรือพวกคนทำเวทมนตร์หรือพวกแม่มดหรือพวกคนทรง ฯลฯ ที่จะบอกล่วงหน้าถึงอนาคต “เพราะประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านต้องยึดครองนั้น ได้ตั้งใจฟังพวกหมอดู และพวกทำนาย แต่สำหรับท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงอนุญาตให้ท่านกระทำเช่นนั้น” (พงศ. 18:14) และมันเป็น “เพราะเหตุการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจึงทรงขับไล่พวกเขาออกไปจากต่อหน้าท่าน” (พงศ. 18:12) กษัตริย์ซาอูลได้สูญเสียอาณาจักรนั้นสำหรับตัวเองและราชวงศ์ของเขา “เพราะเหตุความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ คือต่อพระวามะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ไม่ได้รักษาไว้ และเพราะเหตุได้ขอคำปรึกษาจากคนทรง เพื่อไต่ถามจากวิญญาณของคนทรงนั้น” (1 พศด. 10:13) มันเป็นการผิดบาปยิ่งนักที่จะพยายามสืบหาสิ่งที่พระเจ้าทรงปิดซ่อนไว้ในอนาคต

เราจะต้องไม่ทราบกระทั่งกะประมาณ

เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

“ไม่ใช่ฐานะของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” “เวลา” หนึ่งในพระคัมภีร์บางครั้งก็หมายถึงปีหนึ่ง ดังนั้นในดาเนียล 7:25 และวิวรณ์ 12:14 สามารถครั้งนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นเวลาเดียวกันกับสี่สิบสองเดือนนั้นของวิวรณ์ 13:5 และหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวันนั้นของวิวรณ์ 11:3 ฉะนั้นไม่มีผู้ใดทราบได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมาปีใด

“และวาระทั้งหลาย” เห็นได้ชัดว่าบ่งบอกถึงสมัยหรือยุคทั้งหลาย

หนึ่งในข้อโต้แย้งเหล่านั้นที่พระเยซูทรงใช้เพื่อแสดงให้เห็นว่าไม่มีผู้ใดทราบได้ว่าพระองค์จะเสด็จกลับ

มาเมื่อไรก็คือ “แต่จงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านลวงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะได้เฝ้าระวัง และจะ
ได้ไม่ยอมให้บ้านของตนถูกละทิ้งไปแล้ว” (มธ. 24:43) พระเยซูทรงใช้ภาพประกอบที่คล้ายกันเพื่อแสดงให้เห็น
เห็นเวลาที่ไม้อาจคาดเดาได้นั้นแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ในมาระโก 13:35 “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย
จงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไก่อ
ขึ้น หรือในตอนเช้า” ในที่นี้มีการพูดถึงสี่ยามแห่งราตรีกาลซึ่งเป็นตัวแทนของยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด
และถ้ายุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดหรือยุคคริสตจักรถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วนหรือการเฝ้ายามสี่กะในเวลา
กลางคืน ก็ไม่มีใครสักคนในพวกเราที่สามารถบอกล่วงหน้าได้ว่าพระเยซูเจ้าจะเสด็จกลับมาในช่วงเวลาใด ยก
ตัวอย่างเช่น ถ้าเราจะกล่าวว่า เวลาทั้งหมดนั้นระหว่างพื้นเทออสต์กับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ควรจะ
เท่ากับสองพันปี เรื่องนี้ก็ถูกเก็บเป็นความลับมากเสียจนไม่มีใครทราบได้ว่าพระองค์จะเสด็จมาในช่วงห้าร้อยปี
แรกนั้นหรือในห้าร้อยปีช่วงที่สองหรือในห้าร้อยปีช่วงที่สามหรือในช่วงห้าร้อยปีสุดท้าย

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีผู้ใดทราบได้แม้กระทั่งกะประมาณว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร ไม่มี
เหตุการณ์ที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วซึ่งต้องเกิดขึ้นก่อนพระเยซูเสด็จมา พระองค์จะเสด็จมาก่อนสงครามโลกครั้งที่
1 หรือก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ทำได้ ก่อนการเรืองอำนาจของลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ทำได้ เหล่าคริสเตียนสมัย
ภาคพันธสัญญาใหม่ได้คาดหวังการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (เหมือนอย่างที่เราจะได้รับคำบัญชาให้คาด
หวังมัน) ในระหว่างชีวิตของพวกเขา

ข้อ 8:

1:8 แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้น
หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน สมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก”
และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุง

พระมหาบัญชา

เราคงเรียกนี่ว่าเป็นอีกคำตรัสหนึ่งของพระมหาบัญชานั้น พระบัญชาของพระเยซูที่ว่าสาวกทั้งหลาย
ควรนำข่าวประเสริฐไปทั่วโลก ในกรณีนี้พระมหาบัญชานั้นถูกให้ไว้บนภูเขามะกอกเทศ ทันทีก่อนการเสด็จขึ้น
สู่สวรรค์ของพระองค์ ในมัทธิว 28:18-20 พระมหาบัญชานั้นถูกประทานให้เมื่อ “สาวกสิบเอ็ดคนนั้นได้ไปยัง
แคว้นกาลิลี ถึงภูเขาสูงหนึ่งที่พระเยซูได้ทรงกำหนดพวกเขาไว้” (มธ. 28:16) และเราคาดว่าไม่นานหลังจาก
การคืนพระชนม์ของพระองค์ จากบริบทดูเหมือนว่าพระเยซูประทานพระมหาบัญชานั้นตามที่ถูกกล่าวในมาระ
โก 16:15 ตอนที่ “พระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอยู่...” (มาระ
โก 16:14) เราคาดว่าในท้องถิ่นบนนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาได้กินอาหารมื้อสุดท้ายนั้นกับพระเยซู

พระมหาบัญชานั้นตามที่ให้ไว้ในลูกา 24:46-49 ถูกกล่าวก่อนที่พวกเขาออกไปยังบ้านเบธานีบนภูเขา
มะกอกเทศอันเป็นที่ ๆ พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าพระมหาบัญชานี้ ซึ่งถูกทวนซ้ำหลายครั้ง
ได้ถูกกล่าวถึงก่อนที่พวกเขาออกไปยังภูเขามะกอกเทศและจากนั้นหลังจากที่พวกเขาชุมนุมกันที่นั่นก่อนการ
เสด็จขึ้นของพระองค์

พระมหากษัตริย์ตามที่ได้ไว้ในยอห์น 20:21, “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” ฯลฯ เป็นพระบัญชาในวันคืนพระชนม์ของพระองค์, “วันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ” (ยอห์น 20:19) ดังนั้นเราอาจแน่ใจได้ว่าในตลอดทั้งสี่สิบวันนั้นที่พระเยซูทรงใช้เวลากับพวกสาวกโดยสั่งสอนพวกเขา พระองค์ทรงทวงข้าพระมหากษัตริย์นั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก พระบัญชาของพระองค์ที่มีต่อเหล่าสาวกของพระองค์ก็คือ จงออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน พระองค์ทรงทำเช่นนี้ในตอนค่ำของวันคืนพระชนม์ของพระองค์; พระองค์ทรงทำเช่นนี้เมื่อพระองค์ทรงปรากฏพระองค์อีกขณะที่พวกเขานั่งรับประทาน พระองค์ประทานพระมหากษัตริย์นั้นเมื่อพวกเขาประชุมกันในแคว้นกาลิลี พระองค์ประทานพระบัญชาเดิมนี้แก่พวกเขา ก่อนออกไปยังบ้านเบธานีบนภูเขามะกอกเทศอันเป็นที่ซึ่งพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และจากนั้นบนภูเขานั้นเอง คำตรัสสุดท้ายที่พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ เราเข้าใจว่าเป็นพระมหากษัตริย์เดียวกันนี้!

พระมหากษัตริย์นั้นถูกประทานให้แก่คริสตจักร

ในฐานะสถาบันหนึ่งหรือแก่คริสเตียนทุกคนเป็นรายตัว?

เห็นได้ชัดจากหลักฐานสามประการว่าพระมหากษัตริย์นั้นถูกประทานให้แก่คริสเตียนทุกคนเป็นรายตัว และไม่ใช่แก่องค์กรใดหรือสถาบันใดแบบที่เป็นเช่นนั้น

ประการแรก ในมัทธิว 28:20 หลังจากประทานพระบัญชาให้แก่เหล่าอัครทูตให้สร้างสาวกและให้บังเกิดมาพวกเขาในทั่วโลก พระเยซูทรงเสริมว่า “โดยสอนพวกเขา [ผู้เชื่อเหล่านั้น] ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” ผู้เชื่อทุกคนจะต้องได้รับพระมหากษัตริย์เดียวกันกับที่ประทานให้แก่พวกอัครทูต

ประการที่สอง พระมหากษัตริย์นั้นตามที่พระเยซูประทานให้ถูกบันทึกไว้อย่างน้อยห้าครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ และดูเหมือนว่ามันอยู่ในห้าวาระที่แตกต่างกัน และในทุกกรณี “สิบเอ็ดคนนั้น” (ยูดาตายไปแล้ว) ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “พวกสาวก” และไม่เคยมีคนกลุ่มใดเลยในฐานะคริสตจักรหนึ่งเมื่อพระมหากษัตริย์นั้นถูกประทานให้

จงพิจารณาห้าวาระเหล่านี้

1. พระเยซูประทานพระมหากษัตริย์นั้นในมัทธิว 28:19,20 แต่ในข้อ 16 และ 18 เราอ่านว่า “แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาลูกหนึ่งที่พระเยซูได้ทรงกำหนดพวกเขาไว้...และพระเยซูเสด็จมา และตรัสกับพวกเขา โดยตรัสว่า “อุทยานภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” และพระองค์ประทานพระมหากษัตริย์นั้น มันถูกมอบไว้แก่สาวกสิบเอ็ดคนนั้น และจากนั้นผ่านทางพวกเขา มาถึงทุกคนที่กลับใจเชื่อและรับบัพติศมา

2. อีกครั้ง ในมาระโก 16:14 และ 15 เราพบว่าพระมหากษัตริย์นั้นถูกประทานให้แก่ “สาวกสิบเอ็ดคน” ขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนพวกเขาเพราะความไม่เชื่อและความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อคนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษยทุกคน”

ฉะนั้นพระบัญชาจึงไม่ได้ถูกประทานให้แก่สถาบันหรือองค์กรใด: ตอนนั้นไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย มันถูกประทานให้แก่สิบเอ็ดคนนั้นและผ่านทางพวกเขา มาถึงคริสเตียนทุกคน

3. ในลูกา 24:33-35 เราอ่านว่าสองคนนั้นที่ได้พบกับพระเยซูบนถนนไปบ้านเอมมาอูส “กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบสืบเอ็ดคนนั้นชุมนุมกัน และคนทั้งหลายที่อยู่พร้อมกับพวกเขา” สาวกสืบเอ็ดคนนั้นอยู่ร่วมกันและคนอื่น ๆ บางคนก็อยู่กับพวกเขา น่าจะมีมารดาของพระเยซูและน้อง ๆ ของพระองค์ด้วย ตามที่ลูกากล่าวถึงในกิจการ 1:14 และอาจมีมารีย์ชาวมัคดาลาด้วย เราไม่ทราบ แต่ข้อ 36 กล่าวเกี่ยวกับคนกลุ่มนี้ว่า “และขณะที่เขาทั้งสองกำลังพูดอย่างนั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ในท่ามกลางพวกเขา” พระองค์ทรงปลอบประโลมใจพวกเขา และจากนั้นในข้อ 47 และ 48 พระองค์ประทานพระมหาบัญชาให้แก่พวกเขา ไม่มีการกล่าวถึงคริสตจักรหนึ่งเลย

4. ในยอห์น 20:19 เราพบว่าเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว “แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อประตูเหล่านั้นปิดอยู่ในที่ซึ่งพวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จมาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” ใครอยู่ด้วยบ้างในตอนนั้น? “พวกสาวกชุมนุมกันอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว” และพระเยซูตรัสแก่พวกเขาในข้อ 21 ว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็กึ่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” มันไม่ใช่การประชุมคริสตจักรเลย พวกเขาถูกพูดด้วยในฐานะปัจเจกชน มิใช่ในฐานะสถาบันหนึ่ง

5. ในกิจการ 1:2 เราอ่านว่าพระเยซู “โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ตรัสคำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” และข้อ 4 กล่าวว่า “และเมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับพวกเขา จึงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ” พวกเขาจะได้รับการปฏิบัติมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และจากนั้นในข้อ 8 พระสัญญานั้นก็ถูกรวมเข้ากับคำบัญชานั้นแห่งพระมหาบัญชา, “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” ในที่นี้มีการระบุชัดเจนว่าพระมหาบัญชานั้นถูกประทานให้ “แก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” และตามคำตรัสที่ชัดเจนนั้นของมัทธิว 28:20 ผู้เชื่อใหม่ทุกคนจะต้องรับปฏิบัติมาและได้รับมอบคำบัญชาเดียวกันนั้นแบบที่ประทานให้แก่พวกอัครทูต

บัดนี้เราต้องกล่าวให้ชัดเจน: หน่วยปกติของพระเจ้าในทุกแห่งหนคือ คริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง

1. บรรดาชุมนุมชนท้องถิ่นหรือคริสตจักรทั้งหลายของเหล่าคริสเตียนถูกเน้นหนักอย่างมากในกิจการแน่นอนว่าคริสเตียนทุกคนควรเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายที่มีความเชื่ออันถูกต้อง

2. คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายควรพยายามปฏิบัติตามพระมหาบัญชานั้นอย่างแน่นอน เนื่องจากสมาชิกทุกคนมีพันธะหน้าที่ในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายแน่นอนว่าคนกลุ่มนั้นทั้งกลุ่มควรชนะจิตวิญญาณ

3. งานส่วนใหญ่ของการชนะจิตวิญญาณสามารถกระทำได้ดีขึ้นโดยการร่วมแรงร่วมใจกัน พระเยซูทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไปเป็นคู่ ๆ คนอัมพาตคนนั้นของมาระโก 2 ถูกห้ามโดยสี่คน ชุมนุมชนหนึ่งสามารถเลี้ยงดูศิษยาภิบาลคนหนึ่งหรือหลายคน, ส่งมิชชันนารีคนหนึ่งไป, สร้างอาคารหลังหนึ่ง, เลี้ยงดูคนจน, คงไว้ซึ่งการร่วมสามัคคีธรรม, ร้องเพลงหรือรับการสอนพระวจนะ เป็นกลุ่มได้ พิธีปฏิบัติมา, พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า, การตัดสินใจที่จะตัดพ้อคนหนึ่งที่ทำบาปอันน่าเกลียดออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรม, เช่นใน 1 โคริน

ธ 5, สามารถกระทำได้อย่างน่าประทับใจและน่านับถือมากกว่าโดยการอนุมัติของคนเป็นกลุ่ม

คริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายมีความสำคัญ และคริสเตียนทุกคนในสมัยพระคัมภีร์ก็เป็นสมาชิกของชุมชนท้องถิ่นทั้งหลาย บ่อยครั้งวิธีที่ดีที่สุดในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายอยู่ในการเชื่อมโยงอยู่บ้างกับคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง แต่พระมหาบัญชาถูกประทานให้แก่คริสเตียนทุกคนในคริสตจักรท้องถิ่น ไม่ใช่แก่คริสตจักรท้องถิ่นในฐานะเป็นกลุ่มคนหนึ่งที่เป็นทางการ ถ้ากลุ่มคนนั้นในฐานะองค์กรหนึ่งหรือสถาบันหนึ่งล้มเหลว นั่นก็ไม่ทำให้คริสเตียนผู้นั้นพินาศ ตามคำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 28:19,20 เหล่าผู้เชื่อใหม่จะต้องรับบัพติศมาและจากนั้นก็ถูกสอนให้ปฏิบัติตามพระบัญชาทั้งสิ้นที่ประทานให้แก่พวกอัครทูต

การชนะจิตวิญญาณสามารถกระทำได้ก็ต่อเมื่อผู้คนได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” (กิจการ 1:8) ไม่มีชุมชนคนใดได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะสถาบันหนึ่ง แต่เฉพาะเมื่อผู้คนเหล่านั้นที่อยู่ทีนั้นเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเท่านั้น คนเหล่านั้นที่ถูกชนะมาถึงพระคริสต์ต้องมาในฐานะปัจเจกชน และคนเหล่านั้นที่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์ต้องทำเช่นนั้นในฐานะปัจเจกชน

“พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน”

กิจการ 1:8 มีความสำคัญอย่างมากในการนิยามสิ่งที่เกิดขึ้นที่เพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนพวกสาวก พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู และสิ่งเดียวกันก็ถูกกล่าวในลูกา 24:49, “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” และในทั้งสองกรณี ในลูกาและในกิจการ พระสัญญาในเรื่องฤทธิ์เดชเพื่อชนะจิตวิญญาณและเป็นพยานก็ถูกประทานให้ในการเชื่อมโยงกับพระมหาบัญชานั้น

ช่างเป็นเรื่องโง่เขลาที่ผู้ใดจะเข้าใจผิดสิ่งที่พระเจ้ากำลังพูดถึงในที่นี้! พวกสาวกไม่ได้รอคอยของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ แน่نونว่าชาวประเสริฐจะต้องถูกประกาศในบางภาษาและมากกว่าหนึ่งภาษา แต่การประกาศชาวประเสริฐด้วยฤทธิ์เดชเป็นเรื่องที่ทรงสัญญาไว้ตรงนี้ มีการอัศจรรย์หลายอย่างที่เกิดขึ้นร่วมกับเพ็นเทคอสต์ เสียงลมพัดแรงกล้า และลิ้นไฟที่มองเห็นได้ซึ่งมาอยู่บนผู้คนเหล่านั้น แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทรงสัญญาไว้และไม่ใช่ว่าสิ่งที่พวกเขา รอคอยคือฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง พวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู ตลอดสี่สิบวันนั้นพระเยซูได้ทรงเน้นย้ำแก่เหล่าสาวกของพระองค์พระบัญชาที่ให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐ และพระบัญชานั้นไม่ได้มาถึงพวกเขาเท่านั้น แต่มาถึงคริสเตียนทุกคนที่จะตามมา “และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” และกระทั่ง “แก่มนุษย์ทุกคน” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเชื่อมเข้าด้วยกันอย่างหนักแน่นหน้าที่ในการประกาศข่าวประเสริฐและพระบัญชาที่ให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ที่จะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง ไม่ควรมีใครแยกทั้งสองสิ่งนั้นออกจากกัน การเตรียมอันยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวที่ต้องมีเพื่อการเป็นพยานคือการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มีคำสอนผิดและความเข้าใจผิดมากมายเกี่ยวกับความหมายของพื้นเทคอสต์ แต่จงหมายเหตุว่าพวกสาวกไม่ได้รอคอยกำเนิดของคริสตจักร เราเชื่อว่า “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” จะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงและถูกรวมพลในสวรรค์และจะรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัย พระคัมภีร์ไม่เคยบอกเราว่าคริสตจักรได้เริ่มต้นเมื่อไร ไม่เคยพูดถึง “กำเนิด” หรือ “การก่อตั้ง” ของมัน แน่แน่นอนว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์กำลังพูดถึงที่พื้นเทคอสต์ ตรงกันข้าม สาวกเหล่านั้นได้รับคำบัญชาให้รอคอย เพื่อจะรับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูงเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาบนพวกเขา และจากนั้นพวกเขาจะต้องเป็นพยานและชนะจิตวิญญาณโดยปฏิบัติตามพระมหาบัญชา

พวกสาวกไม่ได้รอคอยที่จะพูดเป็นภาษาต่าง ๆ การพูดในภาษาใดก็ตามเป็นเพียงการเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้และพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชที่จะพูดในภาษาเหล่านั้นของผู้คนที่มารวมตัวกันเพื่อที่พวกเขาจะเป็นพยานและชนะจิตวิญญาณได้ และพวกเขาได้ทำเช่นนั้น

สาวกเหล่านั้นไม่ได้กำลังรอคอยที่จะแสวงหา “พระราชกิจที่สองแห่งพระคุณ” ที่พื้นเทคอสต์ไม่มีการบอกใบ้เลยว่าธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังได้ถูกทำลายไปในสาวกเหล่านี้หรือว่าพวกเขา “ถูกชำระให้บริสุทธิ์” แล้วไม่ใช่เลย พวกเขาได้รับมอบภารกิจที่จะนำชาวประเสริฐไปทั่วโลก บัดนี้พวกเขาได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนให้รอคอยพระเจ้าเพื่อจะรับฤทธิ์เดชสำหรับภารกิจนี้ และความหมายของพื้นเทคอสต์ก็เรียบง่ายขนาดนั้นเลย “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...”

นี่เป็นกุญแจที่อธิบายคำเรียกเหล่านั้นทุกคำที่ถูกใช้เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์ เมื่อสาวกเหล่านั้น “ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ตามที่ทรงสัญญาไว้ในกิจการ 1:5 พวกเขาก็ถูกล้อมรอบ, ถูกท่วมทับ, ถูกจุ่มมิดในฤทธิ์เดชมหันต์ของพระเจ้าเพื่อช่วยให้พวกเขาเป็นพยานได้ นี่เป็นความหมายของการ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ซึ่งเป็นคำเรียกที่ใช้กันปกติมากกว่า และเป็นคำเรียกที่ตรงตัวมากกว่าซึ่งถูกใช้ทั่วหนังสือกิจการ แต่อ้างอิงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์ในกิจการ 2:4 ดังนั้นการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และการได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณจึงหมายถึงสิ่งเดียวกัน

พื้นเทคอสต์เป็นช่วงเวลานั้นเมื่อพระเจ้าได้ทรงสัญญาว่าจะ “เทพระวิญญาณของเราออก” (โยเอล 2:28; กิจการ 2:17,18) การประทานฤทธิ์เดชนี้จากเบื้องสูงเพื่อการเป็นพยานเป็น “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ของกิจการ 2:38 ซึ่งทรงสัญญาแก่คนทั้งปวงที่ “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียกนั้น” (กิจการ 2:39)

สิ่งที่เกิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์ก็คือว่า สาวกเหล่านั้นได้รับฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์และพวกเขาได้ชนะจิตวิญญาณคนประมาณสามพันคน และนั่นเป็น “วันตัวอย่าง” ตามที่ D.L. Moody กล่าว เหมือนอย่างที่ยูเอลได้พยากรณ์ว่าพื้นเทคอสต์ถูกรวมไว้ใน “วันสุดท้ายเหล่านั้น” ฉะนั้นการประทานฤทธิ์เดชในวันนั้นจึงถูกสัญญาไว้ตลอดทั้งยุคนี้สำหรับคริสเตียนทุกคนที่จะทำตามข้อกำหนดของพระเจ้า

1:9 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขากำลังพินิจดู พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป และมีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา

1:10 และขณะที่พวกเขากำลังเขม่นดูฟ้าสวรรค์ ขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ข้าง ๆ พวกเขาสวมเสื้อสีขาว

1:11 ซึ่งกล่าวด้วยว่า “พวกท่าน ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนพวกท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งทรงถูกรับไปจากพวกท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกัน ตามที่พวกท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

พระคริสต์จะเสด็จมาเหมือนอย่างที่เราได้เห็นพระองค์ได้เสด็จจากไป

จงหมายเหตุว่าการเสด็จขึ้นไปของพระเยซูนั้นตรงตัวตามนั้นจริง ๆ การคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายร่างกายจริง ๆ อุโมงค์ฝังศพใหม่ของโยเซฟนั้นว่างเปล่า พระเยซูทรงกินและดื่มต่อหน้าสาวกเหล่านั้น พวกเขาสัมผัสพระองค์ จับต้องพระองค์ บัดนี้พระเยซูพร้อมกับพระกายที่จับต้องได้ของพระองค์ได้ลอยขึ้นไปสู่สวรรค์ต่อสายตาพวกเขาจริง ๆ บัดนี้ในสวรรค์พระองค์ทรงมีพระกายที่จับต้องได้นั้น และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกอีกที พระองค์ก็จะมีร่างกายเดิมที่จับต้องได้นั้น และพร้อมกับรอยแผลที่มองเห็นได้นั้นในพระหัตถ์ของพระองค์ (ศคย. 13:6) และเมื่อถึงตอนนั้นมีกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า “และพวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” (ศคย. 12:10)

โอ สวรรค์ในตอนนั้นคงดีใจจริง ๆ ที่ได้รับพระองค์ไว้! ทูตสวรรค์หลายล้านตนคงชื่นบานที่ได้เห็นพระเยซูในพระกายที่จับต้องได้ของพระองค์และได้เห็นรอยแผลของพระองค์! และพระเยซูคงดีพระทัยมากจริง ๆ ที่ได้กลับไปบ้านอีก! นี่เป็นส่วนหนึ่งของ “ความปิติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น” (ฮบ. 12:2) ซึ่งทำให้พระองค์สู้ทนทางเขม่นั้นและเหยียดหยามความละอายนั้น แต่ความชื่นบานนั้นจะไม่สำเร็จครบถ้วนจนกว่าผู้ถูกไถ่แล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัย ซึ่งรับความรอดโดยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ จะถูกรวบรวมกลับบ้านไปอยู่กับพระเยซูและเมื่อพวกเขามาจากทิศเหนือและทิศตะวันออกและทิศใต้และทิศตะวันตกเพื่อนั่งลงกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรของพระเจ้า

แต่ตรงนี้ที่ยืนอยู่ข้างพวกเขาชื่อ “ชาย” สองคนในชุดขาว เราเชื่อว่า “ชาย” เหล่านี้เป็นทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์สององค์นั้นในปฐมกาล 19:1 และ 15 ถูกเรียกว่า ผู้ชาย ในข้อ 5,10,12 และ 16 และองค์พระผู้เป็นเจ้าของทูตสวรรค์สององค์ที่ปรากฏตัวแก่อับราฮัมในปฐมกาล 18 ถูกเรียกว่า “ชายสามคน” ในข้อ 2 ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ปรากฏตัวแก่หญิงนั้นที่จะกลายเป็นมารดาของแซมสันในผู้วินิจฉัย 13:3 ถูกเรียกว่า “บุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้า” ในข้อ 6 และ 8 และ “บุรุษผู้หนึ่ง” ในข้อ 10 ทูตสวรรค์องค์นั้นที่ปรากฏแก่ดานีเอลในดานีเอล 10:5 ถูกเรียกว่า “ชายคนหนึ่ง” และในข้อ 18 ทูตสวรรค์อีกองค์, “ท่านผู้หนึ่งที่มีรูปลักษณ์ของมนุษย์ผู้หนึ่ง”, ถูกกล่าวถึง ฉะนั้นเหล่าทูตสวรรค์จึงมีรูปลักษณ์เหมือนมนุษย์ และถูกเรียกบ่อย ๆ ว่ามนุษย์ และเราคิดว่าสองคนนี้เป็นทูตสวรรค์ซึ่งยืนอยู่ข้างสาวกเหล่านั้นและประกาศว่าพระคริสต์จะเสด็จมาอีกทีเหมือนที่พระองค์ได้เสด็จจากไป

ดังนั้นเนื่องจากพระคริสต์จะเสด็จกลับมาในแบบเดียวกับที่พระองค์ได้เสด็จจากไป พระองค์จึงจะ

เสด็จมาแบบปรากฏแก่ตา พร้อมพระกาย ตามนั้นจริง ๆ “องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรสวรรค์” (1 ธส. 4:16) พระเยซูทรงหมายความว่าสิ่งเดียวกันเมื่อพระองค์ตรัสว่า “และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง” (ยอห์น 14:3)

ผมเชื่อว่าความคล้ายคลึงกันของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์กับการเสด็จจากไปของพระองค์ หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก (ไม่ใช่การเสด็จมาของพระองค์ในฟ้าอากาศเพื่อเรียกเราขึ้นไป)

“เมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา” กิจการ 1:9 กล่าว และวิวรณ์ 1:7 กล่าวว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์”

พระเยซูทรงลอยขึ้นไป “จากภูเขาที่เรียกกันว่า มะกอกเทศ” (กิจการ 1:12) และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาอีกที เราก็ถูกบอกว่า “และพระบาทของพระองค์จะยืนในวันนั้นบนภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มด้านทิศตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางของมันไปทางทิศตะวันออกและไปทางทิศตะวันตก...” (ศคย. 14:4)

การหาข้ออ้างมาอธิบายพระสัญญาที่ชัดเจนมาก ๆ ที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาอีกด้วยพระองค์เอง ยังแผ่นดินโลกก็เป็นความไม่เชื่ออันชั่วร้าย

ข้อ 12-14:

1:12 แล้วพวกเขาได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากภูเขาที่เรียกกันว่า มะกอกเทศ ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มเท่ากับระยะที่อนุญาตให้เดินทางในวันสะบาโต

1:13 และเมื่อพวกเขาได้เข้ามาแล้ว พวกเขาได้ขึ้นไปในท้องชั้นบนห้องหนึ่ง ซึ่งมีทั้งเปโตร และยากอบ และยอห์น และอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธ

โลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และซีโมนเศโลเท และยูดาพี่น้องชายของยากอบ พักอยู่

1:14 คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน กับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซู และกับพวกพี่น้องชายของพระองค์

การประชุมอธิษฐานในห้องชั้นบน

ก่อนถึงเพนเทคอสต์

พวกสาวกกลับไปจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ห่างไปไม่ถึงไมล์ ไปยังเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่ได้ไปยังห้องชั้นบนห้องหนึ่ง แต่เข้าไปในห้องชั้นบนห้องนั้น (คำกรีกชี้เฉพาะคำนาม) ห้องเดิมนั้นที่พวกเขาได้รับประทานอาหารค่ำมื้อสุดท้ายและที่นั่นเราคิดว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในช่วงหลายวันนั้นก่อนเพนเทคอสต์

อัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นอยู่ในการประชุมอธิษฐานนี้ รวมถึงมารีย์มารดาของพระเยซู และเหล่าน้องชายร่วมมารดาของพระเยซู (เกิดจากโยเซฟและมารีย์หลังจากพระคริสต์ประสูติแล้ว) เราคิดว่าพวกเขาคือยากอบและยูดา (ผู้เขียนหนังสือยากอบและยูดาในพระคัมภีร์) และโยเสสและซีโมน (มธ. 13:55, มก. 6:3) น้องชายเหล่านี้ของพระเยซูไม่ได้เชื่อในพระองค์และไม่ได้กลับใจเชื่อก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ (ยอห์น

7:5) พระเยซูทรงส่งข่าวสารพิเศษไปถึงพวกเขาหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ว่าพวกเขาควรไปพบพระองค์ในแคว้นกาลิลี (มธ. 28:10) เราคิดว่าที่นั่นเมื่อพวกเขาได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์แล้ว พวกเขาก็วางใจพระองค์ หรือพวกเขาอาจวางใจพระองค์เมื่อพระองค์คืนพระชนม์และในช่วงสามวันอันแสนเศร้าที่พระองค์ทรงถูกวางพระศพในอุโมงค์นั้นก็ได้อีก บัดนี้พวกเขาอยู่ในการประชุมอธิษฐานก่อนพื้นเทคอสต์

จำนวนรวมทั้งหมดของผู้คนที่อยู่ที่นั่นคือ “ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบ” คน (ข้อ 15)

จงหมายเหตุว่าคนเหล่านี้ไม่ได้แค่รอคอยอยู่เฉย ๆ ตรงกันข้ามพวกเขา “อยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน”

พวกเขาอธิษฐานที่นั่นพร้อมกับ “การอ้อนวอน” นี้คือ “การรบเร้า” ของชายผู้หนึ่งที่ร้องขอขนมปังแห่งชีวิตเพื่อผู้อื่นในลูกา 11:8 เราคิดว่านี่เป็นเวลานั้นเมื่อ หลังจากที่เจ้าบ่าวที่นั่นถูกพาตัวไปแล้ว เหล่าเพื่อนเจ้าบ่าวก็อดอาหารในมาระโก 2:19 และ 20

คำอธิษฐานที่มีชัยเพื่อขอฤทธิ์เดชพระวิญญูณบรสิสุทธิ์

“คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน...” (ข้อ 14)

เราไม่กล้าถือว่าช่วงสิบวันนี้ของการอธิษฐานและการอ้อนวอนแบบไม่ลดละในท้องถิ่นนั้นเป็นเรื่องไม่สำคัญ หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเฉพาะในสมัยนั้นและสถานที่นั้นเท่านั้น ไม่ใช่เลย มีหลักการหนึ่งตามพระคัมภีร์ที่ว่าคนเหล่านั้นที่ต้องการการเติมเปี่ยมของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์, ฤทธิ์เดชที่จะทำงานของพระเจ้า, ต้องรอคอยพระองค์และอ้อนวอนจนกว่าพวกเขาจะได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง

I. พระเจ้าทรงเรียกร้องและคริสเตียนทั้งหลายมักต้องอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อขอการเติมเต็มสำหรับความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ขอสติปัญญา ขอฤทธิ์เดช

1. นั่นเป็นคำสอนที่เฉพาะเจาะจงของคำอุปมาในลูกา 18:1-9 “และพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟังเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ”

2. ยาโคบที่ปล้ำสู้ทั้งคืนกับทูตสวรรค์องค์นั้น, “มีอำนาจอยู่กับพระเจ้าและกับมนุษย์” (ปฐมก. 32:28 วรรคหลัง)

3. ซามูเอล “ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ตลอดทั้งคืน” (1 ซมอ. 15:11)

4. ราชีนีเอสเธอร์และเหล่าสาวใช้ของนางอดอาหารและอธิษฐานนานสามวันสามคืนเพื่อขอความช่วยเหลือให้พ้นสำหรับพวกยิวจากการถูกทำลาย (เอสเธอร์ 4:16)

5. หญิงชาวคานาอันผู้นั้นที่อ้อนวอนอย่างไม่ลดละเพื่อลูกสาวที่ถูกผีสิงของตน (มธ. 15:21-28) แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยกับการอ้อนวอนที่ไม่ลดละเช่นนั้น

6. พระเยซูเอง “เสด็จออกไปยังภูเขาภูเขาหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดคืน” (ลูกา 6:12) ถ้าไม่มีคำสั่งเฉพาะเจาะจงใด ๆ ว่าเราควรรอคอยพระเจ้าและอ้อนวอนขอฤทธิ์เดชพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ มันก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างชัดเจนที่ให้ผู้คนที่พระเจ้าแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ในพระคัมภีร์มีคำเรียกอย่าง “รอคอยพระเยโฮวาห์”, “แสวงหาหน้าของเรา” ซ้ำแล้วซ้ำอีก; คำเรียกอย่าง “การอ้อนวอน” และ “การวิงวอน”

7. ในเอเฟซัส 6:18 เราได้รับคำบัญชาว่า “โดยอธิษฐานอยู่เสมอด้วยบรรดาคำอธิษฐานและคำวิงวอนในพระวิญญาณ และโดยเผื่ออยู่ในการนี้ด้วยความขยันหมั่นเพียรทุกอย่างและด้วยคำวิงวอนเพื่อวิสุทธิชนทุกคน”

8. เอลียาห์เป็นแบบอย่างแสนคลาสสิกของการอธิษฐานแบบไม่ลดละ (ยากอบ 5:17,18; 1 พงศ์กษัตริย์ 17:19-22; 1 พงศ์กษัตริย์ 18:42-44)

II. มีคำสั่งและพระสัญญาที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับการอธิษฐานขอฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. อีสยาห์ 40:29-31 อธิบายอย่างชัดเจนถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งประทานให้เป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐานที่ไม่ลดละ “พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น...แต่เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเร็วแรงของพวกเขาใหม่...”

2. สองพงศาวดาร 7:14 ให้เส้นทางสู่การฟื้นฟูแก่ประชากรของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงถ้าพวกเขา “ถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากบรรดาทางชั่วของพวกเขา แล้วเราก็จะฟังจากสวรรค์...”

3. ในลูกา 11:5-13 พระเยซูเจ้าทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์โดยเฉพาะถึงวิธีอธิษฐานขอขนมปังแห่งชีวิตให้แก่เหล่าคนบาป นั่นคือ วิธีมีชัยเพื่อที่จะมีฤทธิ์เดชในการชนะจิตวิญญาณ ข้อ 8 กล่าวว่าสิ่งสำคัญของการอธิษฐานชนิดนี้คือ “การวิงวอน” ในข้อ 9 และ 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งเสริมการขอและการแสวงหาและการเคาะต่อไป ในข้อ 13 พระองค์ทรงสัญญาว่า “ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย ผู้เป็นคนชั่วร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” คำกริยาสำหรับขอเป็นรูปปัจจุบันกาล ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง และงานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เราถูกสอนให้อธิษฐานขอในที่นี้ก็ไม่ใช่อธิษฐานสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณ แต่เป็นการประทานฤทธิ์เดช เพื่อนำขนมปังไปให้เหล่าคนบาป

4. ในลูกา 24:49 หลังจากที่พระเยซูได้ประทานพระบัญชาขึ้นที่การกลับใจใหม่และการยกบาปควรถูกประกาศในประชาชาติทั้งปวงและสอนสาวกเหล่านี้ว่าพวกเขาเป็นประจักษ์พยานที่จะต้องบอกเล่ามัน พระองค์ทรงบัญชาว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

5. ในกิจการ 1:4 พระเยซูทรงบัญชาสาวกเหล่านั้น “ว่าพวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ” และเมื่อพิจารณาข้อ 14 เราจึงทราบว่าการรอคอยนั้นจะต้องรวม “การอธิษฐานและการอ้อนวอน” เข้าไว้ด้วย

III. มีแบบอย่างตามพระคัมภีร์มากมายของผู้คนที่อธิษฐานขอและได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเป็นพยานเพื่อพระเยซู

1. การยืนกรานของเอลีชาที่จะติดตามเอลียาห์ในวันที่อีกฝ่ายถูกรับขึ้นไป โดยขอให้ “วิญญาณของท่านอยู่บนข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเถิด” ต้องถูกถือว่าเป็นคำอธิษฐานแบบไม่ลดละเพื่อขอฤทธิ์เดชของพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-9) และเหล่าศิษย์ของผู้พยากรณ์เห็นว่า “วิญญาณของเอลีซาห์ได้มาสถิตอยู่บนเอลีซาแล้ว” (2 พงศ์กษัตริย์ 2:15)

2. เพื่อเป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐานของบิดาและมารดาของเขา ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15) แต่คำอธิษฐานของเขาเองที่จะได้รับการเจิมสำหรับงานรับใช้ที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วก็ดูเหมือนถูกบอกเป็นนัยอย่างแนบแน่นในคำกล่าวของลูกา 1:80, “และทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล”

3. ทูตสวรรค์นั้นที่ปรากฏแก่เศคาริยาห์เพื่อประกาศการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า “ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว” (ลูกา 1:13) และข้อบ่งชี้ก็คือว่าเขาหมายถึงการอธิษฐานนานหลายปีในส่วนของเศคาริยาห์และเอลีซาเบธที่ขอบุตรชายคนหนึ่งผู้ซึ่งจะเป็นผู้พยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ ฉะนั้นชายที่อธิษฐานผู้นี้ “เศคาริยาห์ ก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้พยากรณ์...” (ลูกา 1:67)

4. พวกอัครทูต พร้อมกับคนกลุ่มหนึ่งประมาณ 120 คน “อยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน...” เพื่อขอฤทธิ์เดชของพระเจ้าในกิจการ 1:14

5. คนกลุ่มเดิมนี้อธิษฐานในเวลาต่อมาและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอีกครั้งในกิจการ 4:31

6. เปาโล ซึ่งกลับใจเชื่อบนถนนไปเมืองดามัสกัส อดอาหารอธิษฐานต่อเนื่องสามวันสามคืนก่อนที่อาณานิยามมือของตนบนเขาและเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:9,11,17)

7. อัครทูตเปาโลอธิษฐานเผื่อเหล่าผู้เชื่อที่เมืองเอเฟซัสที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเอเฟซัส บทที่ 1 เขากล่าวว่า “โดยกล่าวถึงพวกท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้า... จะโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจแห่งสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์... เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าจะได้เต็มไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” (ข้อ 16-19) ในเอเฟซัส 3 เขาอธิษฐานว่า “เพื่อพวกท่านจะได้เต็มไปด้วยความบริบูรณ์ทั้งสิ้นของพระเจ้า” (ข้อ 19) ดังนั้นมันจึงเหมาะสมที่จะอธิษฐานขอการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ นั่นคือ ขอฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์

ข้อ 15-26:

1:15 และในวันเหล่านั้นเปโตรได้ยืนขึ้นท่ามกลางพวกสาวก และกล่าวว่า (จำนวนชื่อรวมกันมีประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบชื่อ)

1:16 “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอพระคัมภีร์นี้จำเป็นจะต้องสำเร็จจริงแล้ว ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้ก่อนโดยโอษฐ์ของดาวิด เกี่ยวกับยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางของคนเหล่านั้นที่จับพระเยซู

1:17 เพราะยูดาสนั้นได้ถูกนับเข้ากับพวกเรา และ

ได้รับส่วนของการรับใช้นี้

1:18 บัดนี้ชายผู้นี้ได้ซื้อทุ่งนาแปลงหนึ่งด้วยบำเหน็จแห่งความชั่วช้า และเมื่อล้มลงหัวทิ่ม เขาก็แตกออกกลางตัว และใส่ฟุ้งทั้งหมดของเขาก็ทะลักออกมา

1:19 และเรื่องนี้เป็นที่ทราบกันแก่บรรดาคนทั้งปวง อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม จนถึงขนาดที่ว่าทุ่งนานั้นได้ถูกเรียกตามภาษาของพวกเขาว่า อาเคลดามา

คือทุ่งนาแห่งโลหิต

1:20 เพราะมีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า ‘ขอให้
ที่อยู่อาศัยของเขารกร้าง และอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่
ที่นั่น’ และ ‘ขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งของ
เขา’

1:21 ดังนั้นจากชายเหล่านี้ซึ่งได้ร่วมคณะกับพวก
เราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออก
ไปท่ามกลางพวกเรา

1:22 ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันเดียวกัน
นั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่ง
ในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่ง
กับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์”

1:23 และพวกเขาได้แต่งตั้งคนสองคน คือโยเซฟที่

ถูกเรียกว่าบารซับบาส ผู้มีนามสกุลว่ายูลุสทัส และ
มัทธิอัส

1:24 และพวกเขาจึงอธิษฐาน และกล่าวว่า
“พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจทั้งหลายของมนุษย์
ทุกคน ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรง
เลือกคนไหน

1:25 เพื่อเขาจะรับส่วนในการรับใช้นี้ และ
ตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมิดนั้นยูดาสได้หลง
ไปจากตำแหน่งอัครทูต เพื่อเขาจะไปยังสถานที่
ของเขาเอง”

1:26 และพวกเขาจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้
ตกแก่มัทธิอัส และเขาจึงถูกนับเข้ากับอัครทูตสิบ
เอ็ดคนนั้น

การเลือกตั้งมัทธิอัสเพื่อเป็นพยานคนหนึ่ง

ยูดาสตายไปแล้ว มันดูเหมือนจะเหมาะสม เนื่องจากอัครทูตทั้งหมดนั้นเป็นตัวแทนของชนชาติ
อิสราเอลและมีชนอิสราเอลสิบสองเผ่าและเลขสิบสองมีความหมายพิเศษต่อพวกยิว จึงควรมีพยานสิบสองคน
เพื่อรับรองการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ยูดาสล้มเหลวไปแล้ว ได้หล่นไปจากตำแหน่งอัครทูตของตน บัดนี้
พวกเขาต้องการพยานอีกคน

ข้อกำหนดของเขาก็คือว่าเขาต้อง “ได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและ
ออกไปท่ามกลางพวกเรา ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวก
เรา” (ข้อ 21,22) และจากนั้นเขาจะต้อง “ถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของ
พระองค์” ใจความหลักอันยิ่งใหญ่ของเหล่านักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ก็คือ การคืนพระชนม์ของพระคริสต์
ซึ่งพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์และพิสูจน์ว่าการเสด็จมาของพระองค์, การสิ้นพระชนม์ของพระองค์,
และทั้งหมดนั้นเป็น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” พวกเขาจึงต้องมีพยานอีกคน เขาต้องได้รับบัพติศมาแล้ว
จากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ต้องอยู่ในเหตุการณ์ด้วยตลอดการรับใช้นี้ของโลกนี้ของพระคริสต์ ต้องเคยเห็นพระ
คริสต์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์และต้องเคยเห็นการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ บุคคลเช่นนั้นสามารถให้คำ
พยานอันสัตย์จริงได้ซึ่งใครก็ตามที่มีหัวใจและมีใจที่เปิดรับก็ยอมเชื่อได้เมื่อเขาบอกพวกเขาเกี่ยวกับการคืน
พระชนม์ของพระคริสต์

นี่เป็นการรวมกันที่แปลก พวกสาวกได้คัดเลือกชายสองคน ซึ่งเหมาะสมทั้งคู่ ได้ตามข้อกำหนดทั้งคู่
พวกเขาดูเหมือนจะไม่มีใครทรงนำที่ชัดเจนว่าคนไหนในสองคนนี้จะพยานที่ดีกว่ากัน พวกเขาจึงอธิษฐาน
ขอให้พระเจ้านำส่วนด้วยและแสดงให้เห็นน้ำพระทัยของพระองค์ “โดยการจับสลาก” หากพระเจ้าเองไม่ทรง
กำกับดูแลเรื่องนี้ การตัดสินใจเลือกนั้นก็คงเป็นการเลือกส่งเดชไปเลย วิธีการหาน้ำพระทัยของพระเจ้าเช่นนี้ไม่

เคยถูกเสนอแนะให้เราระทำในพระคัมภีร์ และตามปกติแล้วน่าจะเป็นเรื่องที่อันตราย โดยเฉพาะกับผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณ

จงหมายเหตุว่ามัทธิอัส “ถูกนับเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น” เขาไม่เคยถูกเรียกว่าอัครทูตเลย เขาถูกนับเข้ากับอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นในฐานะหนึ่งในพยานทางการที่ถูกเลือกสรรเพื่อรับรองการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เราเชื่อว่าต้องมีพยานเช่นนั้นในกรุงเยรูซาเล็มและในวันเหล่านั้นถัดจากการคืนพระชนม์ เราไม่ได้ยินเกี่ยวกับมัทธิอัสอีกเลย

เป็นความจริงในข้อ 25 ที่ว่าพวกอัครทูตอยากได้ชายคนหนึ่ง “เพื่อเขาจะรับส่วนในการรับใช้” และตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมตินั้นยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต” แต่เราเชื่อว่าส่วนนั้นของตำแหน่งอัครทูตซึ่งเขาได้รับเป็นเพียงการเป็นพยานรับรองเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เขาอาจไปพร้อมกับสิทธิอำนาจบางอย่าง เหมือนที่อัครทูตสิบเอ็ดคนนั้นมีในการสั่งสอนและการเทศนาจนกระทั่งสารบบของพระคัมภีร์จะสำเร็จครบถ้วน แต่หากเป็นเช่นนั้น เราก็ไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับงานรับใช้ของเขา

น่าสนใจที่ว่าสิบเอ็ดคนถูกกล่าวถึงในฐานะอัครทูตหากเรานับมัทธิอัสด้วย นอกเหนือจากสิบสองคนเดิมนั้นแล้ว มีมัทธิอัส, บาร์นาบัสและเปาโล (กิจการ 14:14), ยากอบน้องชายของพระเยซู (กท. 1:19) และจากนั้นคือพระเยซูผู้ทรงถูกเรียกว่า “อัครทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเขา” (ฮบ. 3:1) ดังนั้นจึงมีอัครทูตมากกว่าสิบสองคน ไม่ว่าจะมัทธิอัสถูกเรียกว่าอัครทูตหรือไม่ก็ตาม แต่ต้องมีสิบสองคนเพื่อเป็นประจักษ์พยานรับรองการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เราไม่ทราบว่าอัครทูตสิบสองคนใดบ้าง “จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28)

การหล่นไปของยูดาส

จงสังเกตว่ามันเป็น “ส่วนในการรับใช้” และตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมตินั้นยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต” เขาหล่นไปจากตำแหน่งทางการหนึ่ง ไม่มีการบอกใบ้เลยว่าเขาหล่นไปจากความรอด

ตรงกันข้าม ยูดาสไม่เคยรับความรอดเลย ในยอห์น 6:64 พระเยซูตรัสว่า “แต่มีบางคนในพวกท่านที่ไม่เชื่อ” เพราะพระเยซูทรงทราบตั้งแต่แรกว่ามีผู้ใดบ้างที่ไม่เชื่อ และผู้ใดที่จะทรยศพระองค์” ในที่นี้มีการบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่ายูดาสเองไม่เคยวางใจพระคริสต์เลย ไม่ได้รับความรอดเลย

อีกครั้ง ในบทเดิมนั้น ในข้อ 70 และ 71 เราถูกบอกว่า “พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เราได้เลือกพวกท่านสิบสองคนแล้วมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย” พระองค์ตรัสถึงยูดาสอิสคาริโอทบุตรชายของซีโมน เพราะเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ โดยเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น” ยูดาสเป็นคนที่เชื่อแต่ปากที่ไม่ได้รับความรอด

มันดูแปลกใหม่ที่ชายที่ไม่รอดคนหนึ่งจะได้รับอนุญาตให้ไปกับพระเยซูในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง? จำไว้ว่าการทรยศโดยยูดาสนั้นถูกบอกล่วงหน้าแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมและนั่นก็ถูกกล่าวถึงโดยเปโตรในกิจการ 1:16 และ 20

นอกจากนี้ ยูดาสก็เป็นแบบฉบับของคนอื่น ๆ อีกมากมายในทุกยุคสมัยที่มี ‘รูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย’ (2 ทธ. 3:5) พระเยซูทรงเตือนเราว่า จะมีคนแบบนี้ผู้อยู่

มากมาย ในมัทธิว 7:15 พระองค์ทรงเตือนว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” ในมัทธิว 7:21-23 พระองค์ตรัสว่า

“ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’ และในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’”

และยูดาส 4 เตือนเราเกี่ยวกับ “คนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของพวกเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ฉะนั้นมันจึงไม่ควรเป็นเรื่องน่าประหลาดใจเลยที่ยูดาสเป็นแบบฉบับของอีกหลายพันคนที่ไม่ได้กลับใจเชื่อจริงในคริสตจักรทั้งหลาย กระทั่งในตำแหน่งผู้นำในคริสตจักรผู้ซึ่งเป็นคนบาปที่ไม่ได้กลับใจเชื่อซึ่งหลอกลวงและถูกหลอก เป็นผู้นำของคนตาบอดที่ตาบอดเสียเอง

กิจการ 2

ข้อ 1:

2:1 และเมื่อวันเทศกาลฟื้นเทคอสต์มาถึงแล้ว ที่แห่งเดียวกัน
พวกสาวกทุกคนได้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ในสถาน

คริสตจักรได้เริ่มต้นในวัน

ฟื้นเทคอสต์ใหม่?

ชนอิสราเอลถูกสั่งว่าเมื่อพวกเขาจะเก็บเกี่ยวพืชผลของตน พวกเขาควร “นำฟ่อนข้าวของผลิตผลรุ่นแรกแห่งการเกี่ยวเก็บของพวกเขาไปยังปุโรหิต” (ลนต. 23:10) จากนั้นนับไปอีกห้าสิบวันจากการถวายนั้นพวกเขาจะต้องนำ “เครื่องธัญญาหารใหม่แด่พระเยโฮวาห์” (ของถวายที่เป็นอาหารซึ่งเป็นขนมปังหลายก้อน พร้อมกับลูกแกะเจ็ดตัวและลูกแพะหนึ่งตัว, ลนต. 23:16-19) วันแห่ง “การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” นั้น (ลนต. 23:21) คือวันฟื้นเทคอสต์ แต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็ถูกแสดงภาพโดยฟ่อนข้าวแรกนั้นของการเกี่ยวเกี่ยว “แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น” (1 คร. 15:20) และดังนั้นจึงเชื่อกันว่าฟื้นเทคอสต์มาหลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้วห้าสิบวัน หากนั่นเป็นความจริงและเนื่องจากพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกสาวกหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้วประมาณสี่สิบวัน (กิจการ 1:3) ฉะนั้นเวลาแห่งการรอคอยในห้องชั้นบนนั้นและการอธิษฐานและการอ้อนวอนคือสิบวัน

แต่ทั้งในเทศกาลเลี้ยงทั้งหลายของภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นภาพเงา และในการพูดถึงวันฟื้นเทคอสต์ของภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีกล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับกำเนิดของคริสตจักรในวันฟื้นเทคอสต์ เราเชื่อว่า Scofield Reference Bible ซึ่งเป็นพระคัมภีร์อ้างอิงที่มีค่าที่สุดและมีประโยชน์มากที่สุดเมื่อเทียบกับทุกฉบับเข้าใจผิดในเรื่องนี้ในหมายเหตุเกี่ยวกับฟื้นเทคอสต์

ในหน้า 156 และ 157 ดร. สโกฟิลด์มีหมายเหตุหนึ่งเกี่ยวกับเลวีนิติ 23:16 โดยกล่าวว่า:

“เทศกาลฟื้นเทคอสต์, ข้อ 15-22 ของจริงของภาพเงานั้นคือการเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อก่อตั้งคริสตจักร ด้วยเหตุนี้เชื้อจึงมีอยู่ เพราะมีความช่วยอยู่ในคริสตจักรนั้น (มธ. 13:33; กิจการ 5:1,10; 15:3) จึงสังเกตว่า บัดนี้มันเป็นขนมปังหลายก้อนแล้ว; ไม่ใช่ฟ่อนข้าวอันหนึ่งที่โตแยกกันแต่ถูกมัดไว้รวมกันแบบหลวม ๆ แต่เป็นการรวมกันเป็นหนึ่งในจริงของอนุภาคต่าง ๆ ซึ่งทำให้เกิดกายหนึ่งที่เป็นเนื้อเดียวกัน การเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันฟื้นเทคอสต์นั้นได้รวมสาวกเหล่านั้นที่แยกกันให้เป็นองคาพยพเดียว (1 คร. 10:16,17; 12:12,13,20)” เกี่ยวกับเลวีนิติ 23:17 ที่ตามมา หมายเหตุของสโกฟิลด์กล่าวว่า: “ขนมปังก้อนที่มัดไว้เหล่านั้นถูกถวายห้าสิบวันหลังจากฟ่อนข้าวมัดไว้เหล่านั้น นี่เป็นช่วงเวลาระหว่างการคืนพระชนม์ของพระคริสต์กับการก่อร่างของคริสตจักรที่ฟื้นเทคอสต์พอดีโดยการให้บังเกิดมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:1-4; 1 คร. 12:12,13)...”

มีความเข้าใจที่แพร่หลายมาก ๆ ที่ว่าคริสตจักร, พระกายของพระคริสต์, ได้เริ่มต้นที่ฟื้นเทคอสต์ นั้นเป็นเรื่องน่าทึ่งจริง ๆ โดยเฉพาะว่าเนื่องจากพระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงอะไรแบบนั้นเลย! ผมคิดว่าแนวคิดนั้น ที่

ว่าคริสตจักรได้ถูกก่อสร้างขึ้นที่เพ็นเทคอสต์, น่าจะมาจากความผิดพลาดอย่างน้อยสามประการ

1. ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับว่าคริสตจักรคืออะไร
2. ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเพ็นเทคอสต์และสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนั้น
3. ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคำบางข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 1 โครินธ์ 12:13 และการให้บังเกิดมา

ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เหตุใดเราจึงเชื่อว่าคริสตจักรไม่มีทาง

ถูกก่อสร้างขึ้นที่เพ็นเทคอสต์ได้

เหล่าเพื่อนคาทอลิกของเราได้นำโลกไปผิดทางเกี่ยวกับความหมายของคำว่าคริสตจักร ใน Encyclopedia Britannica นักวิชาการคาทอลิกท่านหนึ่งในบทความเกี่ยวกับคริสตจักรโรมันคาทอลิก กล่าวเกี่ยวกับคำว่าคริสตจักรว่า “โดยคำนี้เราหมายถึงกายหรือองค์กรที่มองเห็นได้ซึ่งพระคริสต์เองได้ทรงสถาปนา เพื่อที่จะสืบสานไปตลอดชั่วกาลคำสอนเกี่ยวกับความจริงนั้นซึ่งพระองค์ได้เสด็จมาบนโลกเพื่อเปิดเผยแก่มนุษยชาติ” จากนั้นเขากล่าวว่า “นิยามในทางเทคนิคมากกว่าคงจะเป็นดังต่อไปนี้: ‘คริสตจักรนั้นซึ่งถูกสถาปนาโดยพระเยซูคริสต์เป็นสมาคมของกลุ่มคนที่มองเห็นได้ ผู้ซึ่งหลังจากได้รับบังเกิดมาแล้ว เป็นหนึ่งเดียวกันในคำกล่าวยอมรับความเชื่อเดียวกันและในการร่วมสนิทหนึ่งเดียว และแสวงหาเป้าหมายฝ่ายวิญญาณเดียวกันภายใต้สิทธิอำนาจของสันตะปาปานิกายโรมัน, ผู้สืบทอดของนักบุญเปโตร, และของเหล่าบิชอปผู้ซึ่งมีการร่วมสนิทกับเขา’”

จากนิกายโปรเตสแตนต์ที่ใหญ่ ๆ ทั้งหมดซึ่งมีระบบเชื่อมโยงกันในงานรับใช้, มีการปกครองคณะสงฆ์โดยสังฆนายกหรือสมณศักดิ์, ก็มีแบบแผนตามอย่างโรมในเรื่องนั้น แนวคิดเรื่องสมาคมทั่วโลกหนึ่งเดียวที่มนุษย์มองเห็นได้ซึ่งถูกเรียกว่าคริสตจักรหนึ่งก็เป็นการใช้งานที่แปลกไปจากพระคัมภีร์ คำว่าคริสตจักรในพระคัมภีร์ไม่เคยหมายถึงนิกายหนึ่ง มันไม่เคยหมายถึงยอดรวมของนิกายเหล่านั้นที่รวมเข้าด้วยกัน คริสตจักร, พระกายของพระคริสต์, ซึ่งรวมผู้ที่รอดแล้วทั้งหมดเข้าไว้, เป็นคนละเรื่องเลย เพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์สอน เราต้องกำจัดแนวคิดเรื่องนิกายหรือกลุ่มนิกายออกไปในการเชื่อมโยงกับคำว่าคริสตจักร

คำกรีกเล็ก ๆ เอ็คเคลเซีย ซึ่งแปลเป็นคริสตจักรในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่หมายถึงชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกรายล้อมมา ดังนั้นชนชาติอิสราเอลที่รวมตัวกันนอกอียิปต์ที่ภูเขาซีนายจึงถูกเรียกว่า “ที่ประชุมในถิ่นทุรกันดาร” (กิจการ 7:38) และมันเป็นคริสตจักรหนึ่ง: ไม่ใช่องค์กรคริสเตียนหนึ่ง ไม่ใช่คริสตจักรท้องถิ่นภาคพันธสัญญาใหม่แห่งหนึ่งอย่างแน่นอน และไม่ใช่คริสตจักรหนึ่งของพระเจ้าโดยเฉพาะ แต่มันเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกรายล้อมมา

ในกิจการ 19 คำว่าเอ็คเคลเซีย (คราวเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่) ถูกแปลเป็น “ที่ประชุม” ในข้อ 32,39, และ 41 ผู้ซึ่งที่ไทรอแลนั้นที่เมืองเอเฟซัสเป็นคริสตจักรหนึ่งในความหมายอันเรียบง่ายของคำเรียกนั้น แน่แน่นอนว่าไม่ใช่คริสตจักรของคริสเตียน แต่พวกเขาเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกรายล้อมมา

ฉะนั้นชุมนุมชนท้องถิ่นหนึ่งของเหล่าคริสเตียน ในความหมายแบบที่เฉพาะเจาะจงมากกว่า จึงเป็นคริสตจักรหนึ่ง คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลายประมาณเก้าสิบหนในภาคพันธสัญญาใหม่

แต่ “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮบ. 12:23), “ภายในนั้น คือคริสตจักร” (คส. 1:18) ซึ่งรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนเข้าไว้ จะเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงและดังนั้นภายในประกอบไปด้วยผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัยจึงถูกเรียกว่า “คริสตจักรนั้น”

คริสตจักรนี้ไม่มีทางถูกก่อสร้างขึ้นที่พื้นเทออสต์ได้เพราะคำว่า คริสตจักร ซึ่งหมายถึงพระกายอันสถลสถลนั้นของพระคริสต์, ต้องรวมทุกคนเหล่านั้นที่การรับขึ้นด้วย แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนได้อยู่ที่พื้นเทออสต์และเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึงเช่นกัน เพราะเราถูกบอกไว้ว่า “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเขาซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ...” (1 ธส. 4:16,17) เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมอยู่ในกลุ่ม “คนที่ตายแล้วในพระคริสต์” จะอยู่ในการรับขึ้นนั้น เป็นส่วนหนึ่งของ “ที่ประชุมที่ถูกเรียกออกมา” นั้น หรือ เอ็คเคลเซีย, คริสตจักรนั้นซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์

จากนั้นฮีบรู 12:23 กล่าวอีกว่าเราทุกคนมาเผชิญหน้ากับ “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” และเหล่าวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิมก็ถูกจดชื่อไว้แล้วในสวรรค์มากพอ ๆ กับเหล่าวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาใหม่ จุดกำเนิดใดสำหรับคริสตจักรนั้นซึ่งตัดออกส่วนใดของกายนั้นของชุมนุมชนที่ถูกเรียกออกมานั้นไป ซึ่งจะถูกรับขึ้นไป ก็ไม่ถูกต้องแม่นยำ

อีกครั้ง คริสตจักรนั้นถูกพรรณนาในเอเฟซัส 5:25-27 ในถ้อยคำที่ต้องรวมทุกคนที่รับความรอดเข้าไว้แล้ว

“สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดต่างพร้อย ริวรอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย แต่เพื่อคริสตจักรนั้นจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ”

พระเยซูเจ้าทรงรักคริสตจักรนั้นและได้ประทานพระองค์เองเพื่อมัน ฉะนั้นเห็นได้ชัดว่าคริสตจักรนั้นรวมทุกคนที่พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อเขาและทุกคนที่ได้ยอมรับพระองค์เข้าไว้แล้ว มันรวมคริสเตียนทุกคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทำงานหนักเพื่อชำระให้สะอาดด้วยพระวจนะของพระเจ้า และตามข้อ 27 กล่าว องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายถึงการรับขึ้นนั้นอย่างชัดเจนในที่นี้, “เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดต่างพร้อย ริวรอย...” ฉะนั้น คริสตจักรนั้นซึ่งจะถูกมอบแต่พระคริสต์เมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึงจึงต้องรวมคนเหล่านั้นทุกคนที่รอดโดยพระโลหิตของพระองค์เข้าไว้แล้ว

บางคนคัดค้านที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” (มธ. 16:18) และฉะนั้นพวกเขาจึงคิดว่าการสร้างคริสตจักรนั้นจึงยังไม่เกิดขึ้น แต่จงหมายเหตุให้ได้ว่าพระเยซูมิได้ตรัสถึงกำเนิดของคริสตจักร แต่ตรัสถึงกระบวนการอันยาวนานของการก่อสร้าง พระองค์มิได้ตรัสถึงการเจาะพื้นดิน, การกำเนิด, แต่ตรัสถึงการก่อสร้างแบบขยายออกและสิ่งที่พระองค์ตรัสจริง ๆ ก็คือว่า “บนศิลานี้เราจะยังสร้างคริสตจักรของเราต่อไปอยู่” ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำที่ต่อเนื่อง และพระองค์กำลังสร้างกายนั้นต่อไปอยู่

ซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง 1 เปโตร 2:5 กล่าวว่า “พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกบุโรหิตอันบริสุทธิ์...”

อีกครั้ง เมื่อกล่าวถึงกายนี้ซึ่งกำลังสร้างต่อไปอยู่โดยการเพิ่มผู้เชื่อใหม่ ๆ เข้าไป เอเฟซัส 2:19-22 กล่าวว่า:

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกอัครทูตและพวกผู้พยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างซึ่งถูกต่อกันสนิทจึงเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย”

สิ่งปลูกสร้างนั้น “เจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์” มันยังถูกก่อสร้างต่อไปอยู่

จำไว้ว่าพระกายอันสถิตกลับนั้นของพระคริสต์, คริสตจักรนั้น, มีสิทธิ์ใช้คำเรียกนั้นเฉพาะเมื่อพิจารณาถึงการรับขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเมื่อคริสเตียนทั้งหลายถูกเรียกออกไปเพื่อพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศ พวกเขาจะเป็นชุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกไปจริง ๆ, คริสตจักรหนึ่ง ตอนนี้พวกเขาตั้งความหวังให้เป็นเช่นนั้น แต่กายนั้นต้องรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัย ไม่ใช่แค่คนเหล่านั้นตั้งแต่พื้นเทคอสต์เป็นต้นมา เพราะว่าอาเบลและอับราฮัมและเอลียาห์และดาวิดก็มีสิทธิ์เดียวกันในกายนั้นและจะมีส่วนสำคัญในกายนั้นพอ ๆ กับคนเหล่านั้นที่รับความรอดในสมัยพันธสัญญาใหม่

ดร. สโกฟิลด์เกี่ยวกับเรื่องนี้ของคริสตจักรมีหมายเหตุหนึ่งเกี่ยวกับเอเฟซัส 3:6 เขากล่าวว่า “ที่ว่าพวกคนต่างชาติจะได้รับความรอดก็ไม่ใช่ข้อลึกลับเลย” (รม. 9:24-33; 10:19-21) ข้อลึกลับนั้น ‘ที่ถูกซ่อนในพระเจ้า’ คือพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะสร้างจากยิวและคนต่างชาติให้เกิดสิ่งใหม่เอี่ยม-- ‘คริสตจักรนั้น ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ [ของพระคริสต์]’

อย่างไรก็ตาม ดร. สโกฟิลด์ก็พลาดประเด็นนั้นของเอเฟซัส 3:6 พระคำข้อนั้นกล่าวว่า “ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” ข้อลึกลับนั้นที่ถูกเปิดเผยในที่นี้ไม่ใช่ว่าจะมีกายใหม่ แต่พวกคนต่างชาติจะถูกรับเข้าพร้อมกับพวกยิวที่ตามทางพระเจ้าเข้าสู่กายเดียวกันนั้น และนั่นก็เป็นใจความของเกือบทั้งบทที่สองที่มาก่อนหน้านั้น ที่ว่าพวกคนต่างชาติบัดนี้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์และถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในพระพรเดียวกันเหล่านั้นกับพวกยิว และ “เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:19) ฉะนั้นคริสตจักรนั้น จึงไม่ใช่กลุ่มคนหนึ่งแห่งภาคพันธสัญญาใหม่เป็นหลัก มันรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัย ฉะนั้นมันจึงไม่ได้ถูกก่อสร้างขึ้นหรือถูกเริ่มต้นที่พื้นเทคอสต์

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพื้นเทคอสต์นำไปสู่

แนวคิดผิด ๆ เกี่ยวกับกำเนิดของคริสตจักร

ผู้รู้จำนวนมากคิดว่าที่เฟ้นเทคอสต์เป็นการเริ่มต้นยุคสมัยใหม่ ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระวิญญาณบริสุทธิ์เคยอยู่กับพวกคริสเตียน แต่ไม่ได้สถิตอยู่ในร่างกายของพวกคริสเตียน ตามที่พระเยซูตรัสในยอห์น 14:17, “พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” พระองค์เคยอยู่กับพวกคริสเตียนก่อนหน้านั้นแล้ว บัดนี้ในเวลาอนาคตพระองค์จะทรงอยู่ในพวกเขา

และบัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทุกคน “อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจึงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20) และโรม 8:9 กล่าวว่า “แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” ฉะนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์บัดนี้จึงสถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน แต่ไม่ได้เริ่มต้นที่เฟ้นเทคอสต์! ไม่เลย การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณได้เริ่มต้นในวันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย

ในยอห์น 7:37-39 นี้ถูกบอกล่วงหน้าไว้แล้ว:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)”

นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่สามารถถูกประทานให้ได้ในความหมายของการสถิตอยู่ภายในร่างกายของคริสเตียนและไหลออกจากร่างกายคริสเตียนในฐานะกองบัญชาการของพระองค์บนแผ่นดินโลก จนกว่าพระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศี แต่วันนั้นที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี “แล้ววันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ” พระเยซูก็เสด็จมาหาสาวกเหล่านั้น ตรัสสันติสุขแก่พวกเขาและให้พวกเขาดูพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ “แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22) พระเยซูทรงระบายลมหายใจบนสาวกเหล่านั้นในวันที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย วันนั้นพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงใดในเรื่องสมัยประทานจึงได้เกิดขึ้นที่การคืนพระชนม์ ไม่ใช่ที่เฟ้นเทคอสต์ ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสถิตในร่างกายของคริสเตียนทุกคน

ฉะนั้นความหมายถึงเฟ้นเทคอสต์คืออะไรกัน? พระเยซูทรงอธิบายมันอย่างเรียบง่ายมาก ๆ: “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็น

พยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) พวกเขา รอคอยในท้องขึ้นบนนั้นจนกระทั่งพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง จากนั้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกเขาในฤทธิ์เดชเพื่อเป็นพยาน พวกเขา ก็พบกับคนเป็นอันมากและสามพันคนได้รับความรอดและถูกเพิ่มเข้ากับพวกเขาในวันนั้น

ดังนั้นเพ็นเทคอสต์จึงไม่ใช่วันแห่ง “การเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์” เท่าที่เกี่ยวข้องกับการย้ายฐานบัญชาการของพระองค์จากสวรรค์มายังแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงทำเช่นนั้นในวันคืนพระชนม์ของพระคริสต์ และคนเหล่านั้นที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในกิจการ 2:4 ก็เต็มเปี่ยมอีกครั้งในกิจการ 4:31 นั่นคือ พวกเขาได้รับฤทธิ์เดชสำหรับการเป็นพยาน เพ็นเทคอสต์เป็นเพียง “วันตัวอย่าง” ที่ยิ่งใหญ่เมื่อพวกเขาเริ่มต้นเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเพื่อที่จะเชื่อฟังพระมหากษัตริย์นั้น ฉะนั้นคริสตจักรจึงไม่ได้ถูกก่อร่างโดยการเสด็จลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เพ็นเทคอสต์ ตามที่คนดี ๆ หลายคนคิดไปแล้ว

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับบัพติศมาของพระวิญญาณและเกี่ยวกับ

1 โครินธ์ 12:13 ได้นำคนเป็นอันมากให้เชื่อว่า

คริสตจักรได้ถูกก่อร่างขึ้นที่เพ็นเทคอสต์

ต่อไปในการศึกษาค้นคว้าหนังสือกิจการ ผมคิดว่านักเรียนที่จริงจังจะพบว่า การประทานฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ที่คนเหล่านั้นได้รับที่เพ็นเทคอสต์ถูกเรียกอย่างหลากหลายว่า ‘รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ’, ‘เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ’, ‘ของประทานของพระวิญญาณ’, และ ‘การเทออกของพระวิญญาณ’ แน่นอนว่าพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่กีวันนับจากนี้” (กิจการ 1:5) ผู้คนไม่เข้าใจความหมายของคำว่า บัพติศมา ตามที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์เมื่อพวกเขาคิดว่า “การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” ที่เพ็นเทคอสต์หมายถึงการก่อร่างขึ้นของคริสตจักร

1. มีบัพติศมาฝ่ายร่างกาย ตรงตัว แบบเดียว มันคือการจุ่มผู้เชื่อในน้ำจมนิด และเอเฟซัส 4:5 จึงกล่าวว่า “บัพติศมาเดียว” แต่บัพติศมาที่ถูกใช้ในความหมาย เชิงเปรียบเทียบ มีดังต่อไปนี้: พระเยซูซึ่งถูกทรมานในการทนทุกข์ตรัสว่า “เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ...” (ลูกา 12:50)

2. ผู้เชื่อคนใดที่ถูกทรมาน, ถูกปกคลุม, ถูกฝังในพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการได้รับฤทธิ์เดชเพื่อการเป็นพยานก็ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” (กิจการ 1:5)

3. แต่ผู้เชื่อคนนั้นถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ ถูกฝังในมัน ถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของมัน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อเขากลับใจเชื่อ ในความหมายเชิงเปรียบเทียบเขาจึง “รับบัพติศมาเข้าในกายเดียวกันโดยพระวิญญาณองค์เดียว” เฉกเช่นเราทุกคน

4. ใน 1 โครินธ์ 10:2 เราถูกบอกว่าชนอิสราเอลเหล่านั้น “...ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น” อีกครั้งนี่เป็นการใช้เชิงเปรียบเทียบของคำเรียกนั้น แต่พร้อมกับกำแพงทะเลนั้นที่ตั้งสูงทั้งสองข้าง พร้อมกับเมฆก้อนหนึ่งอยู่ข้างหน้าและข้างหลังและข้างบน พวกเขาจึง “รับบัพติศมาในเมฆนั้นและในทะเลนั้น”

บัดนี้ผมคิดว่าคนใดที่สังเกตดี ๆ จะเห็นว่า การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อรับฤทธิ์เดชใน

การชนะจิตวิญญาณแบบที่เห็นเทคอสต์ เป็นคนละเรื่องกันเลยกับการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจับและวางผู้เชื่อเข้าไปในพระกายของพระคริสต์และฝังไว้ที่นั่น รวมเป็นเนื้อเดียวกันที่นั่น แบบใน 1 โครินธ์ 12:12-14

พระคำตอนนั้นอ่านว่า: “เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ”

ผมคิดว่าความหมายที่ชัดเจนก็คือการบังเกิดใหม่ ทุกคนที่รับความรอดแล้วก็ถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ นี่ไม่มีทางหมายถึงเห็นเทคอสต์ได้ เพราะว่าผู้คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ไม่ได้อยู่ที่เห็นเทคอสต์ แต่มันเป็นความจริงเกี่ยวกับพวกเขาเหมือนที่เป็นความจริงเกี่ยวกับคริสเตียนทุกคนในโลก ที่ว่าเราทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มในพระวิญญาณองค์เดียวและถูกใส่เข้าไปในกายเดียวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ ผู้ทรงให้เราบังเกิดใหม่แล้ว

บัดนี้เราเห็นพ้องว่าตามที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 12:13, “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว” แต่เรื่องนั้นเกี่ยวกับการถูกฝังเข้าไปและการกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ คนกลุ่มนั้นที่ถูกเรียกว่าคริสตจักรซึ่งจะถูกเรียกออกไปและรวมพลในสวรรค์เมื่อการรับขึ้นมาถึง--บัพติศมานั้นก็เกิดขึ้นกับเราทุกคนเมื่อเราได้รับการบังเกิดใหม่และถูกทำให้เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับผู้หนึ่งและฝังเขาไว้ในพระกายของพระคริสต์ และทรงทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของพระกายนั้นในการบังเกิดใหม่ มันก็ไม่ใช่เรื่องเดียวกันกับ “การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ซึ่งพระเยซูเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เหล่าสาวกในกิจการ 1:5 และสำเร็จจริงที่เห็นเทคอสต์ บัพติศมานั้นหรือการท่วมพันด้วยฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เห็นเทคอสต์ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับคนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่น ไม่ใช่กับเรา และมันไม่ได้เชื่อมพวกเขาเข้ากับกายเดียว ไม่มีอะไรแบบนั้นถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์เลย ไม่เลย ตามที่ 1 เปโตร 2:5 บอกเราโดยสำนวนที่ว่า “พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อขึ้นเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกบุโรหิตอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” ที่นั่นเมื่อก้าวถึงความรอด อัครทูตเปโตรบอกเราว่าคริสเตียนทุกคนถูกก่อเข้าไปในสิ่งปลูกสร้างนั้น, พระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณนั้น, เมื่อรับความรอด และเอเฟซัส 2:19-22 บอกเราเช่นกันว่าคริสเตียนทั้งหลาย ซึ่งบังเกิดจากพระเจ้าและถูกใส่เข้าไปในกายนั้นซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึง “กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย” (อฟ. 2:22) แต่การก่อสร้างอาคารหลังหนึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งและกระบวนการนั้นก็ยังคงดำเนินต่อไปอยู่ และศิลาที่มีชีวิตทั้งหลายก็ยังถูกก่อเข้าไปในอาคารนั้นอยู่เมื่อผู้คนบังเกิดจากพระเจ้า ขนบปังพัดโบกสองก้อนนั้นที่พวกยิวต้องนำมาถวายในเทศกาลเห็นเทคอสต์อาจเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้า ผมคิดว่าพวกมันเป็นเช่นนั้น บางทีพวกมันเป็นตัวแทนของพวกคริสเตียนยิวและพวกคริสเตียนต่างชาติผู้ซึ่งบัดนี้จะถูกรวมเข้าด้วยกันในกายเดียว

แต่มันเป็นความผิดพลาดเสมอที่จะสร้างหลักคำสอนหนึ่งโดยภาพเสียงหนึ่งเมื่อไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจนเลยเกี่ยวกับหลักคำสอนนั้นในพระคัมภีร์ และไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจนอย่างแน่นอนว่าคริสตจักรได้ถูกก่อตั้งที่เฟินเทคอสต์ หรือ “ถูกก่อร่างโดย” พระวิญญาณ

โดยความเข้าใจผิด 1 โครินธ์ 12:13 ที่บัญญัติมาถูกใช้เป็นภาพเปรียบเทียบของสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเมื่อเหล่าผู้เชื่อที่เมืองโครินธ์ถูกใส่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพวกเขากลับใจเชื่อ พระคำข้อนี้จึงถูกคิดว่ามี ความหมายเหมือนกันกับกิจการ 1:5 ซึ่งมีกล่าวว่าพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ จะต้องรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกไหลบ่า ถูกจุ่มมิดใน ถูกท่วมทับด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เฟินเทคอสต์ แต่สองเหตุการณ์นั้นไม่เหมือนกัน ผู้คนที่เมืองโครินธ์ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ที่เฟินเทคอสต์ การที่ผู้เชื่อใหม่คนหนึ่งถูกใส่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์และถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งปลูกสร้างนั้นเมื่อรับความรอดก็ไม่เหมือนกับการที่คน ๆ หนึ่งซึ่งได้รับความรอดแล้วและเป็นอวัยวะหนึ่งของพระกายของพระคริสต์แล้วจะถูกเติมเต็ม ถูกปกคลุม ถูกท่วมทับด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

คริสเตียนเหล่านั้น “มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน” ภาษาที่คล้ายกันถูกใช้ห้าครั้งเกี่ยวกับคริสตจักรอายุน้อยนั้นที่เยรูซาเล็มในกิจการ 1:14, กิจการ 2:1, กิจการ 2:46, กิจการ 4:24, และ กิจการ 5:12 พวกเขา มีความคิดแบบเดียวกันอย่างถึ่ถ้วในการเริ่มต้นเชื่อฟังพระมหาบัญชา นั้น ในการรอคอยฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาอยู่บนพวกเขาเพื่อจะเป็นพยาน พร้อมใจกันในการดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบมีความสุข และเสียสละ ในการอธิษฐานและฉะนั้นจึงพร้อมใจกันในการประชุมร่วมกัน

ข้อ 2-4:

2:2 และในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์ เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า และเสียงนั้นก้องสนั่นทั่วบ้านหลังที่พวกเขากำลังนั่งอยู่นั้น	พวกเขาแต่ละคน 2:4 และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูดด้วยภาษาอื่น ๆ
2:3 และมีบรรดาลิ้นหลายแฉกเหมือนอย่างเปลวไฟปรากฏแก่พวกเขา และเปลวไฟนั้นมาอยู่บน	ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด

“เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ถึงเวลาของพระเจ้าแล้วสำหรับการประทานฤทธิ์เดชมหันต์นั้นซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้ ฉะนั้นเราจึงไม่ประหลาดใจที่ได้พบการสำแดงที่ปรากฏภายนอกอันแสนอัศจรรย์สามประการ

1. “เสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า”
2. “บรรดาลิ้นหลายแฉกเหมือนอย่างเปลวไฟปรากฏแก่พวกเขา”
3. ฤทธิ์เดชอัศจรรย์ในการพูดเป็นภาษาต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นที่อยู่ในเหตุการณ์

“เสียงลมแรงกล้า”

เสียงดุจของลมพายุหมุนในตอนนั้นก็น่าอัศจรรย์ มันไม่ได้ถูกสัญญาไว้ก่อนแล้ว มันไม่ได้เกิดขึ้นซ้ำอีกในกิจการ 4:31 แผ่นดินไหวเกิดขึ้นพร้อมกับการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ แต่ทั้งเสียงลมแรงกล้าและลิ้นไฟ

เหล่านั้นที่ปรากฏให้เห็นอย่างอัศจรรย์ และของประทานอัศจรรย์แห่ง “ความสามารถที่จะพูดเป็นภาษาทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่ได้ยิน ไม่ได้มีการเชื่อมโยงอันสำคัญเลยกับการได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง,” การเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราขอกล่าวซ้ำว่า การอัศจรรย์เหล่านั้นทั้งหมดไม่ใช่เรื่องสำคัญ พวกมันไม่ได้ถูกสัญญาไว้และไม่ใช่ว่าสิ่งทีพวกเขากรอคอย และพวกมันไม่ได้เกิดขึ้นซ้ำอีกเมื่อคนอื่น ๆ เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

ชายคนหนึ่งได้ประกาศแก่ผมว่าเขา “ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนที่เพื่อนเทศออสต์เลย” แต่ผมก็พบว่าไม่มี “เสียงลมพัดแรงกล้า” ไม่มี “ลึนแฉกจุดเปลวไฟ” และ “ภาษาเหล่านั้น” ที่เขากล่าวว่าเขาได้รับก็ไม่ใช่ภาษาของใครเลยที่อยู่ด้วยซึ่งเขาสามารถเป็นพยานได้ และไม่มีคนบาปกลับใจเชื่อ ผมจึงบอกเขาว่าเขาถูกหลอกแล้ว เขามีของเลียนแบบเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาได้รับที่เพื่อนเทศออสต์

แน่นอนว่าเราจะต้องไม่คาดหวังการอัศจรรย์เดียวกันเหล่านั้นซึ่งไม่สำคัญ ที่เป็นลมพายุหมุน ลึนแฉกจุดเปลวไฟ ของประทานเหนือธรรมชาติในการพูดภาษาต่างประเทศของผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ด้วย แผ่นดินไหวนั้นของกิจการ 4:31 หรือรูปลักษณะที่ปรากฏแก่ตาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ดูจนเขา และเสียงที่ยืนได้ของพระเจ้าจากสวรรค์เหมือนตอนที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ถูกสัญญาไว้ เราไม่เคยถูกส่งเสริมให้ทูลขอหรือคาดหวังการอัศจรรย์ที่ไม่สำคัญเหล่านี้เลย ถ้าพระเจ้าทรงมีเหตุผลสำหรับการอัศจรรย์ใดเมื่อคน ๆ หนึ่งเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ดีแล้ว แน่แน่นอนว่าปกติแล้ว เหมือนในสมัยพระคัมภีร์ จะไม่มีการอัศจรรย์เลย--นั่นก็ดีเช่นกัน อย่าให้เราลุ่มหลงไปกับการสำแดงให้ปรากฏเป็นพิเศษบางอย่างที่ไม่สำคัญซึ่งพระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาไว้ แต่เราได้รับพระสัญญาและควรแสวงหาการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเพื่อการเป็นพยานที่ชนะจิตวิญญาณ

มีลึนหลายแฉกจุดเปลวไฟเช่นกันและ

มันมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน

จงสังเกตการใช้คำ ดร.สโกฟิลด์ ในขอบหน้า มีคำอ่านนี้ว่า “ลึนหลายลึน จุดของเปลวไฟ ที่แยกออกและมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน” การบ่งบอกก็คือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมามิใช่บนคนกลุ่มนั้นในฐานะมวลชนหนึ่ง แต่บนแต่ละคนแบบแยกจากกัน แต่ละคน ไม่ใช่กลุ่มคน เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ แต่ละคน ไม่ใช่คริสตจักร เป็นผู้ชนะจิตวิญญาณ และแต่ละคน ไม่ใช่คริสตจักรในฐานะองค์กร ต้องมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อการชนะจิตวิญญาณ หากมีฤทธิ์เดชอยู่บนที่ประชุมหนึ่ง มันก็เป็นเพราะว่าคริสเตียนบางคนเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จำไว้ว่าวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่อาคารคริสตจักร แต่เป็นร่างกายของคริสเตียนแต่ละคน ฉะนั้นในทำนองเดียวกัน ฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงมาอยู่บนคริสเตียนเป็นคน ๆ ไป ไม่ใช่บนกลุ่มคน ยกเว้นเมื่อคนทั้งหลายในกลุ่มนั้นเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

เพื่อนเทศออสต์ไม่ได้เริ่มต้นการสถิตอยู่ภายในของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ในร่างกายของเหล่าคริสเตียน

“และพวกเขาทุกคนก็เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

จงสังเกตให้ชัดเจนว่านี่ไม่ได้หมายถึงอะไร

อย่าสับสนการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณกับการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีสมัย
ประทานใหม่ได้เริ่มต้นที่เพ็นเทคอสต์ ไม่มีวิธีที่แตกต่างไปจากเดิมของการกระทำกิจของพระเจ้ากับมนุษย์ได้
เริ่มต้นที่นี่ การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณเพื่อฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณเป็นเรื่องหนึ่ง;ข้อเท็จจริงเรื่องการสถิต
อยู่ภายในของพระวิญญาณในคริสเตียนทุกคนก็เป็นคนละเรื่องกันเลย ข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ต่อไปนี้เกี่ยวกับ
กับการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งสำคัญ

1. การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสร้างฐานบัญชาการของพระองค์ในร่างกายของ
คริสเตียนทั้งหลาย ถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยพระเยซูในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใด
กระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จาก
ภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่อง
พระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูก
ประทานให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)”

จงหมายเหตุว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้” ในความหมายของการสถิตอยู่ในร่างกาย
ของคริสเตียนทั้งหลายและไหลออกจากร่างกายของคริสเตียนนั้น ในฐานะฐานบัญชาการบนแผ่นดินโลก ยังไม่
ประทานให้ “เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี” เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตาย ได้รับสง่าราศีพร้อมกับ
ร่างกายที่ฟื้นคืนชีพซึ่งจะไม่ถูกมนุษย์ย่ำยีอีกเลย เมื่อนั้นจึงจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้

2. เมื่อพระคริสต์ทรงได้รับสง่าราศีและเป็นขึ้นจากตายแล้ว วันเดียวกันนั้นพระองค์ก็ทรงระบายลม
หายใจบนพวกสาวกและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:19-22) พวกเขา
‘ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์’ วันนั้น นั่นคือพระองค์เสด็จเข้ามาในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายเพื่อจะอาศัย
อยู่ เราเชื่อว่านั่นได้เกิดขึ้นแล้วสำหรับคริสเตียนทุกคนที่มีชีวิตอยู่ ณ เวลานั้น

3. บัดนี้คริสเตียนทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในร่างกาย 1 โครินธ์ 6:19 และ 20 กล่าวว่า
“อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวก
ท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้ว
ตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่ง
เป็นของพระเจ้า”

โรม 8:9,10 กล่าวว่า:

“แต่พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิต
อยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์ และถ้า
พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะเหตุบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิต
เพราะเหตุความชอบธรรม”

1 โครินธ์ 3:16 และ 17 กล่าวว่า:

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรง

สถิตอยู่ในพวกท่าน ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น”

พระสัญญาของยอห์น 14:17 ที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย [ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์] และจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (หลังการคืนพระชนม์นั้น) บัดนี้ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วก่อนฟื้นเทออสต์ อัครทูตทุกคนเหล่านี้และคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่รอคอยที่ฟื้นเทออสต์เพื่อจะรับฤทธิ์เดชที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกเขาแล้ว การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในเรื่องสมัยประทานที่มีในการเชื่อมโยงกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เกิดขึ้นแล้วในวันคืนพระชนม์นั้น ไม่ใช่ที่ฟื้นเทออสต์ ความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่สิ่งเดียวกันกับการสถิตอยู่ในของพระวิญญาณ ไม่มีคริสเตียนคนใดจำเป็นต้องอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาและประทับอยู่ในแล้ว พระองค์ประทับอยู่ในแล้ว นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความรอด พระองค์ทรงเป็น “พระคริสต์ผู้สถิตในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” นั่นคือ พระคริสต์ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สำแดงพระองค์เองภายในคริสเตียนคนนั้น ๆ

“เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ไม่ใช่วิธีการใหม่ ของการกระทำกิจ

คนอื่น ๆ ก่อนถึงฟื้นเทออสต์ได้มีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่บนพวกเขาแล้ว ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา” (ลูกา 1:15) เอลีซาเบธ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ลูกา 1:41) เศคาริยาห์ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ลูกา 1:67) และเราถูกบอกอย่างชัดเจนว่าเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็จะ “นำหน้าพระองค์ในอารมณ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17) ฉะนั้นเอลียาห์จึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเช่นกัน ในลักษณะเดียวกันกับคริสเตียนสมัยพันธสัญญาใหม่เหล่านี้ และฉะนั้นเราจึงถูกบอกในข้อพระคำภาคพันธสัญญาเดิมหลายข้อว่าพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้เสด็จมาบนหลากหลายผู้คนเพื่อที่พวกเขาจะสามารถพยากรณ์หรือพูดและเป็นพยานเพื่อพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดชได้ ดู อพยพ 35:31; กัณดารวิถี 11:25,26, และ 29; 1 ซามูเอล 10:6 และ 9; 1 ซามูเอล 16:13; ผู้วินิจฉัย 14:6, 19; ผู้วินิจฉัย 15:14, และ 2 พงศ์กษัตริย์ 2:9,15 ดังนั้นการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนผู้คนเพื่อเติมพวกเขาให้เต็มหรือเติมพวกเขาหรือให้ฤทธิ์เดชพวกเขาจึงไม่ใช่สิ่งใหม่ที่ฟื้นเทออสต์เลย

“และพวกเขา...ตั้งต้นพูดด้วยภาษาอื่น ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด”

ความสับสน ความเข้าใจผิด และหลักคำสอนเทียมเท็จมากมายมีศูนย์รวมอยู่ที่เรื่องของ “การพูดในภาษาต่าง ๆ” แน่แน่นอนว่าในการปรากฏครั้งแรกอันยิ่งใหญ่ของการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากการประทานพระมหาบัพติศมานั้นและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ เราควรพบกรณีที่เป็นแบบฉบับที่ชัดเจนของ “การพูดในภาษาต่าง ๆ” เราพบเช่นนั้นจริง ๆ คำว่าภาษาในที่นี้ในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกคือ กลอสซา ซึ่งเป็นคำเรียบง่ายที่หมายถึงลิ้นจริง ๆ และฉะนั้นโดยการอนุมานเช่นในภาษาอังกฤษและภาษา

อื่น ๆ จึงหมายถึงภาษาหนึ่งหรือคำพูด

ข้อ 5-11:

2:5 และมีพวกยิวที่กำลังพักอาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหล่าคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ออกมาจากทุกประชาชาติได้ฟ้าสวรรค์

2:6 บัดนี้เมื่อเสียงนี้ดังออกไปข้างนอก ผู้ชนก็มารวมตัวกัน และรู้สึกสับสน เพราะว่าทุกคนได้ยินคนเหล่านั้นพูดเป็นภาษาของเขาเอง

2:7 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจและอัศจรรย์ใจ โดยพูดกันว่า “ดูเถิด คนเหล่านี้ทุกคนที่พูดนั้นเป็นชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ

2:8 และเหตุไฉนพวกเราได้ยินพวกเขาทุกคนพูดในภาษาของพวกเราเอง จากที่ซึ่งพวกเราได้บังเกิดมา

2:9 คือชาวปารเธีย และชาวมีเดีย และชาวเอลาม และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และในแคว้นยูเดีย และแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเซีย

2:10 แคว้นฟรีเจีย และแคว้นปัมฟีเลีย ในประเทศอียิปต์ และในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนแปลกหน้าของกรุงโรม พวกยิวกับคนเข้าจารีตยิวทั้งหลาย

2:11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย พวกเราได้ยินคนเหล่านั้นพูดในภาษาของพวกเราถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า”

“ภาษา” เหล่านั้นเป็นภาษาทั้งหลายตามธรรมชาติ

เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ

จงสังเกตข้อเท็จจริงต่อไปนี้:

1. “ทุกคนได้ยินคนเหล่านั้นพูดเป็นภาษาของเขาเอง” (ข้อ 6) ภาษาเหล่านี้ไม่ใช่ภาษาที่ผิดธรรมชาติหรือภาษาสวรรค์ ในข้อ 8 ผู้ที่ได้ยินเหล่านั้นกล่าวว่า “และเหตุไฉนพวกเราได้ยินพวกเขาทุกคนพูดในภาษาของพวกเราเอง จากที่ซึ่งพวกเราได้บังเกิดมา” และจากนั้นก็ตามมาด้วยรายชื่อของชนชาติเหล่านั้นของผู้คนที่อยู่ที่นั่น ในข้อ 11 พวกเขา กล่าวว่า “พวกเราได้ยินคนเหล่านั้นพูดในภาษาของพวกเราถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า” ภาษาเหล่านั้นที่ถูกใช้เป็นภาษาทั้งหลายที่คนเหล่านั้นที่นั่นรู้จักและเข้าใจ แนวคิดของ Neander, ของ Dr. G. Campbell Morgan และนักอรรถาธิบายท่านอื่น ๆ ที่ติดตาม Neander ที่ว่าเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่บางครั้งก็เพื่อและพูดจาในภาษาสวรรค์บางอย่างที่มนุษย์ไม่รู้จัก ก็เป็นเรื่องที่แปลกไปจากพระคัมภีร์จริง ๆ ไม่มีอะไรแบบนั้นเกิดขึ้นที่เฟ็นเทคอสต์เลย และเท่าที่เราทราบ มันไม่ได้เกิดขึ้นในสมัยอื่นใดของพระคัมภีร์ด้วย คำว่า ที่ไม่รู้จัก ตอนพูดถึง “ภาษาที่ไม่รู้จัก” ใน 1 โครินธ์ 14 ก็ไม่อยู่ในภาษากรีก ในทุกกรณีตรงนี้ที่เฟ็นเทคอสต์ ภาษาที่พูดนั้นก็ถูกได้ยินและถูกเข้าใจโดยใครสักคนที่พูดภาษานั้นเป็นประจำ

2. จงหมายเหตุว่าการพูดในที่นี้มีจุดประสงค์เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ “พวกเราได้ยินคนเหล่านั้นพูดในภาษาของพวกเราถึงพระราชกิจต่าง ๆ อันมหัศจรรย์ของพระเจ้า” การพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณเป็นสิ่งที่สำคัญ ผู้คนถูกฟ่องใจและกลับใจเชื่อผ่านทางคำพยานของคนเหล่านั้นที่พูด เรื่องเกี่ยวกับว่าคน ๆ หนึ่งประกาศข่าวประเสริฐในภาษาอาราเมคหรือละตินหรืออังกฤษหรือเยอรมันหรือสเปนก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

ต้องใช้ข่าวประเสริฐเดิมนั้น ต้องใช้ฤทธิ์เดชเดิมนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และภาษานั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ การพูดในภาษาต่าง ๆ ตรงนี้ ซึ่งไม่เคยเรียนรู้มาก่อนเลย เป็นการอัศจรรย์ แต่มันก็เป็นการอัศจรรย์ที่ไม่สำคัญ เป้าหมายคือการนำข่าวประเสริฐไปถึงคนบาปผู้ซึ่งอาจไม่เข้าใจมันในภาษาที่พวกเขาไม่รู้จัก ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือการพูด “ด้วยภาษาใหม่หลายภาษา” ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าแล้วในมาระโก 16:17

ใน 1 โครินธ์ 14 คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์มีคำสอนผิดเรื่องภาษาต่าง ๆ พวกเขากำลังใช้ภาษาต่างประเทศทั้งหลายเพื่อโอ้อวดในการประชุมนมัสการ และดังนั้นเปาโลจึงได้รับการตลใจให้สั่งสอนพวกเขาว่าคน ๆ หนึ่งไม่ควรเป็นพยานในภาษาหนึ่งที่คุณอื่นไม่รู้จัก หากไม่มีใครสักคนที่แปลได้ และนั่นจะต้องเป็นส่วนที่ไม่สำคัญของการประชุมนมัสการ และต้องไม่มีคนพูดเป็นภาษาต่างประเทศที่คุณอื่นไม่รู้จักเกินสองหรือสามคนมากที่สุด และห้ามไม่ให้พูดนอกจากว่ามีใครสักคนที่แปลให้พวกเขาฟังได้ และจากนั้นจึงตามมาด้วยข้อปฏิบัติที่ว่าพวกผู้หญิงจะต้องไม่พูดในการประชุมเช่นนั้น (1 คร. 14:34) สิ่งที่เปาโลตำหนินั้นไม่ใช่การใช้แบบอัศจรรย์ แต่เป็นแบบธรรมดา ไม่ใช่การอยู่ฝ่ายวิญญาณแต่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง เป็นการใช้ภาษาแบบผิด ๆ ราวกับว่ามันเป็นการอยู่ฝ่ายวิญญาณที่จะพูดในภาษาที่ผู้อื่นไม่อาจเข้าใจได้ ที่ว่ามันเป็นภาษาธรรมดาที่พวกเขาใช้ก็ชัดเจนจาก 1 โครินธ์ 14 ข้อ 16 และ 24 ที่มีการกล่าวถึง “พวกที่รู้ไม่ถึง” ผู้ซึ่งคงจะไม่เข้าใจการพูดของพวกเขาในภาษาต่างประเทศทั้งหลาย เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน” (ข้อ 18) หรือในภาษากรีกมันเป็นคำเอกพจน์ “ด้วยภาษาหนึ่ง” นั่นคือ เปาโลในทุกแห่งหนสั่งสอนในภาษากรีกสามัญ (Koine Greek) และเขียนจดหมายฝากทั้งหลายของเขาในภาษากรีก เขาไม่ได้หมายถึงภาษาสวรรค์บางอย่างหรือแม้แต่การอัศจรรย์ของการพูดภาษาต่าง ๆ เหมือนที่เพ็นเทคอสต์ แต่เขาพูดเพื่อให้ผู้คนเข้าใจเสมอและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำในภาษาที่ไม่รู้จัก” ในคือ ในภาษาต่างประเทศที่คุณเหล่านั้นที่อยู่ด้วยไม่เข้าใจ ไม่มีคำสอนในพระคัมภีร์เลยเกี่ยวกับภาษาสวรรค์ซึ่งผู้คนไม่ได้ใช้เป็นประจำในที่ไหนสักแห่ง

นอกจากนี้ การอัศจรรย์นั้นของเพ็นเทคอสต์ที่ผู้คนได้รับฤทธิ์เดชเพื่อจะพูดในภาษาของคนอื่น ๆ ที่อยู่ ที่นั่นก็ไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน “ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ ทุกคนสามารถแปลได้หรือ” (1 คร. 12:30) เห็นได้ชัดว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ต้องการภาษาเหล่านั้นที่เป็นการอัศจรรย์เหมือนที่เพ็นเทคอสต์ เราไม่ถูกสอนตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ให้แสวงหาของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ แต่เราควรแสวงหาที่จะพยากรณ์ต่างหาก นั่นคือ ที่จะพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณในภาษาหนึ่งที่คุณเข้าใจได้ (1 คร. 14:1)

สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้ก็คือว่าที่เพ็นเทคอสต์ สาวกเหล่านั้นกำลังตั้งต้นที่จะปฏิบัติตามพระมหาบัญชา นั่นและประกาศข่าวประเสริฐ ในกรณีนี้มีการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ไม่สำคัญซึ่งช่วยพวกเขาประกาศแก่ผู้อื่นซึ่งไม่ได้เข้าใจภาษาอาราเมคซึ่งพวกเขาพูดเป็นประจำ (เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดูหนังสือของผู้แต่ง, The Power of Pentecost, หรือแผ่นพับ, Speaking in Tongues, สำหรับคำสอนแบบละเอียดมากขึ้น)

2:12 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และกำลัง
สงสัยอยู่ โดยพูดกันว่า “สิ่งนี้มีความหมายอะไร”
2:13 คนอื่น ๆ ที่เฝ้าเย้ยก็พูดว่า “คนเหล่านี้เต็ม
ไปด้วยเหล้าองุ่นใหม่”
2:14 แต่เปโตรซึ่งยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ด
คน ได้ตะเบ็งเสียงของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า
“พวกท่าน ชาวยูเดีย และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่
กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านจงทราบสิ่งนี้ และตั้งใจฟัง
บรรดาถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด
2:15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่น ตามที่
พวกท่านคิดนั้น โดยเห็นว่าเป็นแต่เวลาสามโมงเช้า
2:16 แต่สิ่งนี้เป็นสิ่งซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดา
พยากรณ์โยเอลว่า
2:17 ‘และต่อมาในวันสุดท้าย พระเจ้าตรัสว่า เรา
จะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น

และบุตรชายบุตรสาวของพวกเขาจะพยากรณ์
และพวกคนหนุ่มของพวกเขาจะเห็นนิมิตทั้งหลาย
และพวกคนชราของพวกเขาจะฝันความฝันต่าง ๆ
2:18 และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรา
เรอบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเรา
และพวกเขาจะพยากรณ์
2:19 และเราจะสำแดงการมหัศจรรย์ทั้งหลายใน
ฟ้าอากาศเบื้องบน และหมายสำคัญต่าง ๆ ในแผ่นดิน
โลกเบื้องล่าง คือเลือด และไฟ และไอควัน
2:20 ดวงอาทิตย์จะถูกเปลี่ยนให้เป็นความมืด และ
ดวงจันทร์ให้เป็นเลือด ก่อนวันใหญ่ยิ่งและเกรียง
ไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง
2:21 และจะเป็นเช่นนั้นว่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออก
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

คำพยากรณ์ของโยเอลเริ่มถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว

สิ่งที่เกิดขึ้นที่เพนเทคอสต์ถูกบอกล่วงหน้าไว้แล้วในโยเอล 2:28-32 ข้อพระคำตอนนี้อธิบายเพนเทคอสต์และถูกยกคำพูดมาตรงนี้โดยการดลใจของพระเจ้า จงหมายเหตุให้ตีถึงสิ่งเหล่านั้นที่ถูกสอนในที่นี้

1. ยุคภาคพันธสัญญาใหม่ในที่นี้ถูกเรียกว่า “วันสุดท้าย” มันรวมเพนเทคอสต์ด้วย “นี่แหละคือวัน
นั้น” และไปต่อโดยกล่าวถึงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เหล่านั้นแห่งสมัยความทุกข์ลำบากนั้นจนถึง “วัน
ใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 20) คำเรียก “วันสุดท้าย” และ “สมัยหลัง” ในภาคพันธ
สัญญาใหม่ไม่เคยหมายถึงช่วงวันท้าย ๆ ของยุคนี้ แต่กลับหมายถึงยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด ดู ฮีบรู
1:1,2 ที่ “สมัยก่อน” หมายถึงสมัยภาคพันธสัญญาเดิมและ “ในวันสุดท้ายเหล่านี้” รวมถึงเวลานั้นเมื่อพระเจ้า
“ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์” ดังนั้นงานรับใช้ส่วนตัวของพระเยซูจึงอยู่ในช่วงเวลานั้นที่
พระคัมภีร์เรียกว่า “วันสุดท้ายเหล่านี้”

ฉะนั้น 1 ยอห์น 2:18 จึงกล่าวว่า “ลูกเล็ก ๆ ทั้งหมดเอ๋ย เวลานี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่
พวกท่านได้ยินแล้วว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา แม้แต่ตอนนี้ก็มีปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อยู่หลายคนแล้ว
เพราะฉะนั้นพวกเราจึงทราบว่าเป็นวาระสุดท้ายแล้ว” นั่นคือ คำเรียกนี้ถูกใช้เกี่ยวกับยุคภาคพันธ
สัญญาใหม่ทั้งหมด ฉะนั้น “กาลภายหลัง” ใน 1 ทิโมธี 4:1 จึงหมายถึงยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด, การ
ผงาดขึ้นของศาสนจักรคาทอลิกพร้อมกับพวกสงฆ์ที่ถือพรหมจรรย์, พวกบาทหลวงและแม่ชี, พร้อมกับการ
ถือศีลอดและการห้ามกินเนื้อในวันศุกร์ ใน 2 ทิโมธี 3:1, “ในยุคสุดท้ายนั้น”, กาลสมัยที่เป็นอันตรายถูกกล่าว
ถึง, หมายถึงลักษณะเฉพาะตัวของยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด จงสังเกตคำกริยารูปกาลปัจจุบันในคำบัญชา

นั่นถึงทิโมธี “จงผินหน้าหนีเสียจากคนเช่นนี้” และ “เพราะในพวกคนเช่นนี้”

“บัดนี้ ยันเนสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสอันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงเช่นกัน...” คำบัญชาเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับทิโมธี สภาพเหล่านั้นมีอยู่จริง ณ เวลานั้นและเป็นลักษณะเฉพาะตัวของยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด

พวกชอบเยาะเย้ยที่ “จะมาในยุคสุดท้าย” ใน 2 เปโตร 3:3 ก็หมายถึงยุคภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดเหมือนเดิมและไม่ใช้เวลาที่เฉพาะเจาะจงใดซึ่งน่าจะบ่งชี้ถึงการใกล้สิ้นสุดของยุคนี้ ไม่ใช่เลย ในภาษาของภาคพันธสัญญาใหม่คำเรียก “ยุคสุดท้าย” รวมถึงเวลาทั้งหมดนั้นตั้งแต่การรับใช้ส่วนตัวของพระคริสต์ ตั้งแต่พื้นเทคอสต์ และตั้งแต่งานรับใช้ของยอห์นผู้เป็นที่รักเรื่อยไปจนถึง “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เมื่อพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง!

2. การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “มาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น” นั่นคือ เราเชื่อว่า มาบนผู้คนทุกชนิดและไม่ใช้บนมนุษย์ทุกคน การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แน่แน่นอนว่าเป็นสิทธิพิเศษอันเปี่ยมสุขที่มีให้แก่คริสเตียนทุกคน ในสมัยพันธสัญญาเดิมพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่กี่คน บัดนี้ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการเป็นพยานและการพยากรณ์ก็มีให้แก่บุตรชายและบุตรสาวทั้งหลาย บ่าวและสาวใช้, คนหนุ่มและคนแก่ ดูพระสัญญาในกิจการ 2:39

3. จงหมายเหตุความหมายของคำเรียก “พยากรณ์” มันหมายถึงการพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ บางครั้งมันอาจเป็นการบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับอนาคต บางครั้งมันอาจเป็นการตำหนิบาปหรือการบอกผู้คนที่ว่าจะรับความรอดได้อย่างไร แต่มันจะเป็นการพูดในฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอ

มัทธิว 26:67 และ 68 บอกเราว่าเมื่อพวกเขาอำยิพระเยซูก่อนการตรึงกางเขนพระองค์ “แล้วพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของตน โดยกล่าวว่า “พยากรณ์ให้พวกเราสิ เจ้าพระคริสต์ ว่าผู้ที่ได้ตบเจ้าเป็นใคร” นั่นคือ ถ้าพระเยซูทรงมีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่บนพระองค์จริง ๆ แม้ถูกปิดตาพระองค์ก็คงบอกได้ว่าใครตบพระองค์ การพยากรณ์หมายถึงการพูดด้วยฤทธิ์เดชและสติปัญญาของพระเจ้าเมื่อคน ๆ หนึ่งถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตว่า “การพยากรณ์” ไม่จำเป็นต้องหมายถึงการเทศนาให้ที่ประชุมฟัง ในกิจการ 11:28 อากาบัสยืนขึ้นและพยากรณ์ในที่ประชุมแก่คนกลุ่มหนึ่ง ในกิจการ 21:10 และ 11 ชายคนเดิมนี่พยากรณ์เป็นการส่วนตัวแก่อัครทูตเปาโล ฉะนั้นบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลาย บ่าวและสาวใช้ ผู้ชายและผู้หญิงเหมือนกันหมดก็อาจเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและอาจเป็นพยานส่วนตัวเพื่อพระคริสต์ได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาถูกห้ามที่อื่นไม่ให้สอนหรือใช้สิทธิอำนาจเหนือผู้ชายก็ตาม แต่ให้เจียบในที่ประชุมรวมซึ่งมีพวกผู้ชายอยู่ด้วย (1 ทธ. 2:11,12) คริสเตียนทุกคนสามารถเป็นพยานได้และคริสเตียนทุกคนสามารถเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเพื่อการเป็นพยานนี้ได้

4. จงหมายเหตุว่าพระสัญญาอันเปี่ยมสุขเหล่านี้เกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐและการเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการช่วยผู้คนที่ให้รอด มีอยู่ต่อไปจนถึงวาระแห่งการรับขึ้นนั้น ไปตลอด

สมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น จนถึง “วันใหญ่ยิ่งและเกรียงไกรนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึง” “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงเวลานั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในการพิพากษาเพื่อจะครอบครอง เหมือนกับที่พระมหากษัตริย์ที่ประทานให้ในมัทธิวสัญญาว่า “และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” นั่นคือ การสำเร็จครบถ้วนของยุคนี้ เช่นเดียวกับการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณที่ทรงสัญญาไว้เพื่อการเป็นพยานและการชนะจิตวิญญาณก็ถูกบัญชาไว้ในที่นี้

5. จุดประสงค์ของการพยากรณ์, การพูดในพระวิญญาณเพื่อที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย, มีบอกไว้ข้อ 21 ซึ่งยกคำพยากรณ์ของโยเอลมา กล่าวว่า “และจะเป็นเช่นนี้ว่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” เฉกเช่นในทุกแห่งฤทธิ์เดชนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกสัญญาไว้เพื่อการเป็นพยาน (ลูกา 24:46-49; กิจการ 1:8) ฉะนั้นตรงนี้การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณที่โยเอลพยากรณ์ไว้และซึ่งเริ่มเกิดขึ้นแล้วที่พื้นเทคอสต์จึงต้องเกิดผลเป็นการที่ผู้คนได้รับความรอด

ขอให้เราหมายเหตุเพิ่มเติมว่าเหมือนในพระมหากษัตริย์นั้น ตรงนี้ก็เช่นกันข่าวประเสริฐหมายถึง “ผู้ใดก็ตาม” ไม่ว่าจะเป็ยิวหรือต่างชาติ ในประเทศใด ในยุคสมัยใด

หมายเหตุเกี่ยวกับคำเทศนาของเปโตรที่พื้นเทคอสต์

คำเทศนาของเปโตรเริ่มต้นที่ข้อ 14 จงสังเกตประเด็นอันคัมค่าเหล่านี้เกี่ยวกับคำเทศนานี้

1. เขาขึ้นต้นด้วยสิ่งนั้นที่อยู่ในหัวของผู้คนเหล่านั้น “คนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่น ตามที่พวกท่านคิดนั้น”
2. เขาอธิบายการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการสำแดงอันเหนือธรรมชาติเหล่านั้นของฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอด ตลอดจนการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ไม่สำคัญโดยแสดงให้เห็นจากโยเอล 2:28-32 ว่านี่เป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ ยุคใหม่ได้เริ่มต้นแล้วและนี่เป็นการเริ่มต้นแบบทางการของยุคนี้ ความพยายามมหาศาลครั้งแรกนี้จะปฏิบัติตามพระมหากษัตริย์นั้น บัดนี้พระเจ้าทรงหยิบบัณฑิตพิเศษพระวิญญาณบริสุทธิ์เสนอแก่คริสเตียนทุกคนเพื่อจุดประสงค์นั้น
3. จงสังเกตการเผชิญหน้าด้วยใจกล้าของเปโตรเกี่ยวกับคำถามเรื่องบาปนั้น ในข้อ 23 พวกเขาได้จับพระเยซู “และโดยมีอันชั่วได้จริงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย” การประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงทั้งหมดต้องจัดการกับบาปอย่างชัดเจนตั้งแต่เนิ่น ๆ ในข้อ 38 เขาจะบัญชาคนเหล่านั้นให้กลับใจใหม่ เขาจึงแสดงให้เห็นความชั่วแห่งจิตใจของพวกเขาในการเกลียดชัง การปฏิเสธและการตรึงพระเยซูที่กางเขน
4. มันเป็นคำเทศนาตามพระคัมภีร์ ประการแรก เขาแสดงให้เห็นจากโยเอลว่าการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนนั้นถูกพยากรณ์ไว้แล้วและเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าสำหรับการนำข่าวประเสริฐออกไป จากนั้นเขายกคำพูดจากเพลงสดุดี 16 เพื่อแสดงให้เห็นว่าดาวิดได้บอกล่วงหน้าแล้วเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ จากนั้นเขายกคำพูดจากเพลงสดุดี 110 เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระบิดาทรงให้พระเยซูนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในสวรรค์แล้วจนกว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง (ข้อ 34,35)

5. เปโตรมุ่งสู่บทสรุปหลักของเขาโดยตรง “ว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่าน

ได้ตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ที่ถูกพยากรณ์ไว้
นั้น, พระเมสสิยาห์นั้นแห่งชนชาติอิสราเอล พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเดียนั้น

6. จากนั้นเปโตรให้บทสรุปอันเร่งด่วนที่ว่าพวกเขาควรกลับใจใหม่

7. จากนั้นมีช่วงเวลาขยายออกของการเป็นพยาน การเตือนสติ การตอบคำถามต่าง ๆ และการ
ประยุกต์ใช้ความจริงของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นที่เขาได้ยกมาแล้ว (ข้อ 40)

8. เราควรสังเกตว่าคำเทศนาของเปโตรเป็นคำเทศนาตามหัวข้อ เหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ไม่เคยแค
อธิบายข้อพระคำตอนหนึ่งโดยที่ไม่มีการประยุกต์ใช้โดยตรง พวกเขาไม่ได้แค่ “มารวมตัวกันรอบพระวจนะ”
เหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ใช้ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ เป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุเป้าหมายอันบริสุทธิ์ เพื่อสั่งสอนใน
เรื่องความชอบธรรม เพื่อตักเตือนและตำหนิบาป เพื่อนำผู้คนมาสู่การกลับใจใหม่ เพื่อนำไปสู่ความรอดหรือ
ความมั่นใจเรื่องความรอด การเทศนาแบบอธิบายบ่อยครั้งเป็นเรื่องที่ดี แต่ปกติแล้วมันไม่ใช่วิธีที่เหล่านักเทศน์
พระคัมภีร์เทศนาและไม่ใช่วิธีปกติสำหรับเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐฝีมือดีที่สุดอย่างมูดี, ฟินเนีย, ทอร์เรย์, ส
เปอร์เจียน และบิลลี ซันเดย์ พระคัมภีร์ไม่ใช่ชิ้นงานหนึ่งในพิพิธภัณฑสถานสำหรับการตรวจสอบเพื่อสนองความ
สนใจส่วนตัวของคน ๆ หนึ่งโดยไม่สนใจเกี่ยวกับผลกระทบฝ่ายวิญญาณของมันเลย พระคัมภีร์เป็นดาบ ค้อน
ไฟในมือของผู้พยากรณ์ของพระเจ้า และเหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ก็ใช้มันเช่นนั้นเพื่อบรรลุเป้าหมายอันบริสุทธิ์
บางอย่างที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้ การเทศนาแบบอธิบายบางครั้งก็ควรทำมากกว่า แต่บ่อยครั้งก็ไม่

ข้อ 22-24:

2:22 พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังบรรดา
ถ้อยคำเหล่านี้เถิด พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้
ที่ได้รับการรับรองจากพระเจ้าในท่ามกลางพวก
ท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์
และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำ
โดยพระองค์นั้นในท่ามกลางพวกท่าน ตามที่พวก
ท่านเองทราบอยู่แล้วด้วย

2:23 พระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้โดยพระดำริที่

กำหนดไว้แล้ว และการทรงทราบล่วงหน้าของ
พระเจ้า พวกท่านก็ได้จับ และโดยมืออันชั่วได้ตรึง
ที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย
2:24 ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์ โดย
ทรงกำจัดบรรดาความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย
เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะถูกครอบงำด้วย
ความตายนั้น

เปโตรนำเสนอคติของตนอย่างชัดเจน

การโต้แย้งจะมาถึงทีหลัง แต่ตรงนี้เปโตรแถลงสามสิ่งอย่างชัดเจน:

1. งานรับใช้ที่แสนมหัศจรรย์ของพระเยซู “ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากพระเจ้าในท่ามกลางพวก
ท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ” พวกเขาทราบเรื่องนี้ พระเจ้าทรง
รับรองพระเยซู

2. พวกเขาได้มอบพระเยซูอย่างคนชั่วให้ถูกฆ่า สภานานเฮตรินได้วางแผนมันไว้แล้ว ผู้คนที่โกรธแค้น
ได้ตามน้ำไปกับพวกเขาโดยเลือกให้ปล่อยตัวบาร์บัสและให้ตรึงกางเขนพระเยซู จากนั้นผู้ว่าราชการโรม, ปี

ลาต, ได้มอบอำนาจให้ฆ่าพระเยซูเสีย เปโตรกำลังพูดกับฝูงชนทั้งหมดที่เป็นพวกฆาตกร, พวกปฏิเสธพระคริสต์, พวกคนบาปที่หลงหาย

3. แต่พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายแล้ว และนั่นก็นำเปโตรไปสู่ประเด็นหลักของคำเทศนาของเขา พระเยซูคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว และฉะนั้นจึงพิสูจน์ว่าเป็นพระคริสต์ที่ทรงสัญญาไว้ นั่น, พระเมสสิยาห์, แห่งภาคพันธสัญญาเดิม, องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดเดิยวันนั้น

“พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการรับรอง

จากพระเจ้าในท่ามกลางพวกท่าน...” (ข้อ 22)

ในที่นี้เปโตรกำลังพิสูจน์ว่าพระเยซู, มนุษย์คนหนึ่ง, ทรงเป็นพระเจ้า; นั่นคือ “เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” (ข้อ 36) มันเป็นคำสอนผิดที่ทำให้จิตวิญญาณถูกลงพระอาชญาที่จะเชื่อว่าพระเยซูเป็นน้อยกว่าพระเจ้า แต่พระผู้สร้างนั้นบัดนี้ได้ล้อมพระองค์ลงและทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงล้อมพระองค์ลงและทรงรับ “สภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงล้อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น” (ฟป. 2:7,8) แน่نونว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นพระผู้สร้างนั้น แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์จริง ๆ คนหนึ่ง พระองค์ไม่ได้เป็นมนุษย์น้อยลงเลยเพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงเรียกตัวเองว่า “บุตรมนุษย์” ห้าสิบเก้าหนในกิตติคุณสี่เล่มนั้น พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่เกิดจากผู้หญิง พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิด แห่งเผ่ายูดาห์ พระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะมนุษย์เพื่อนั่งบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ตัวอย่างนั้น, อาดัมคนที่สองนั้น พระเยซูแห่งนาซาเร็ธทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี! เปโตรเทศนาเช่นนั้นในที่นี้

“พวกท่านก็ได้จับ และโดยมืออันชั่วได้

ตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย” (ข้อ 23)

เปโตรและนักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่น ๆ เน้นหนักเรื่องความชั่วของคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ ในข้อ 36 เขากล่าวว่า “พระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน...” ในกิจการ 3:13-15 เปโตรกล่าวหาพวกยิวเหล่านี้ว่า “ผู้ซึ่งพวกท่านได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต... แต่พวกท่านได้ปฏิเสธองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และปรารถนาให้ฆาตกรคนหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกท่าน และได้ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิตเสีย...”

คูลีว่าสเทเฟนพูดกับผู้คนเหล่านั้นในกิจการ 7:51-53 อย่างไร:

“ท่านทั้งหลาย คนตื้อรั้นคอแข็ง และไม่เข้าสู่หนัดในใจและหูเอ๋ย ท่านทั้งหลายต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของพวกท่านทำอะไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านมิได้ข่มเหง และพวกเขาได้ฆ่าบรรดาคนซึ่งได้สำแดงล่วงหน้าถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายบัดนี้ได้เป็นพวกผู้ทรยศและฆาตกร ผู้ซึ่งได้รับพระราชบัญญัติโดยการจัดการของเหล่าทูตสวรรค์ และไม่ได้รับการรักษาพระราชบัญญัตินั้นไว้”

บางคนชอบแก้ตัวให้การปฏิเสธพระคริสต์โดยพวกยิวและเหล่าผู้นำยิวโดยกล่าวว่าคนเหล่านั้นเข้าใจผิด ว่าพวกเขาคาดหวังกษัตริย์ฝ่ายโลกองค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการปกครองของพวกโรม ฯลฯ คำสอนเช่นนั้นเพิกเฉยบันทึกอันเป็นสากลในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความชั่วของใจมนุษย์ เป็นความจริงที่ว่าผู้คนที่ ยังไม่ได้กลับใจเชื่อเช่นผู้นำยิวเหล่านี้และคนอื่น ๆ ตาบอดฝ่ายวิญญาณ แต่ก็ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขา มันเป็นการชั่ว ไม่ใช่ความไม่รู้ ที่ได้ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด ที่ได้เกลียดชังพระองค์ ที่ได้เลือกฆาตกรคนหนึ่งแทนที่จะเลือกพระองค์ ตรึงพระองค์ที่กางเขนและเยาะเย้ยพระองค์ขณะที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ แล้ของพวกโรม มงกุฎหนาม น้ำลายที่ถ่มรดพระพักตร์พระองค์ การถอนเคราของพระองค์ พวกพยานที่ให้การเท็จ การไต่สวนจอมปลอมนั้นต่อหน้าสภาซานเฮดริน เสียงร้องของฝูงชนที่ว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน” เผยให้ประจักษ์ถึงทัศนคติแห่งใจชั่วที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ เหล่าศัตรูของพระเจ้า สิ่งทีก่อความยุ่งยากให้พวกเขาไม่ใช่ความไม่รู้ แต่เป็นความชั่วที่มาจากใจที่มีบาป

ถึงกระนั้นบัดนี้ความไม่เชื่อทุกอย่าง ความไม่ยอมเชื่อในพระคริสต์และในพระคัมภีร์ทั้งหมดก็มาจาก “ใจชั่วร้ายแห่งการไม่เชื่อ” (ฮบ. 3:12) ในข้อพระคัมภีร์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านั้นที่สำเร็จจริงแล้ว ในงานรับใช้แสนอัศจรรย์ของพระเยซู ในคำสอนของพระองค์ “แบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยพูด” พระเยซูทรงไม่เปิดช่องสำหรับความไม่เชื่อแบบเชื่อตรงเลย มันเป็นแบบนี้วันนี้อย่างนั้น ไม่มีข้อเท็จจริงใดของวิทยาศาสตร์หรือประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี ไม่มีเหตุผลและตรรกะอันเฉลิยฉลาดใดสามารถสนับสนุนการหันไปเสียจากพระคัมภีร์ในฐานะพระวจนะของพระเจ้าหรือการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าเอง พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงไถ่โทษบาปของเรา พระเยซูตรัสหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ และนี่ก็ใช้ได้กับความไม่เชื่อทุกรูปแบบ, “โอ พวกคนเขลา และมีใจเนือยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้แล้ว” โดยเฉพาะในข้อที่อ้างอิงถึงพระองค์เอง (ลูกา 24:25) มีความชั่วฝ่ายศีลธรรมอยู่ในความไม่เชื่อ พระเยซูตรัสในยอห์น 3:19-21:

“และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืด แทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า”

พระเยซูทรงโอคครวญอย่างเหมาะสมแล้วว่า “ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา...” ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่ได้ แต่ไม่ยอมมา ความยุ่งยากของพวกเขาไม่ได้อยู่ที่ความเข้าใจของพวกเขาแต่อยู่ที่เจตจำนงชั่วของพวกเขา ซึ่งเลือกที่จะไปเสียจากพระเจ้าและปฏิเสธพระคริสต์

ข้อ 25-31:

2:25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ว่า
'ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าล่งหน้าอยู่ตรง

หน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับอยู่ที่
มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย

2:26 เพราะฉะนั้นใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดี และ
ลิ้นของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี ยิ่งกว่านั้นเนื้อหนัง
ของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังด้วย

2:27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตใจของข้า
พระองค์ไว้ในวันใด ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้
องค์บริสุทธ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า

2:28 พระองค์ได้โปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางทั้ง
หลายแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะโปรดให้ข้าพระองค์
เปี่ยมด้วยความปิติยินดีด้วยสีพระพักตร์ของ
พระองค์

2:29 พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ขอให้ข้าพเจ้า
กล่าวโดยไม่มีผู้ใดขัดขวางแก่พวกท่านเถิดเกี่ยวกับ

ดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษ ว่าเขาทั้งตายเสียแล้วและ
ถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของเขายังอยู่กับพวกเรา
จนถึงทุกวันนี้

2:30 เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบว่
พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า
จากนั้นเอาของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะ
ทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา

2:31 เพราะเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งนี้ก่อน เขาจึงกล่าว
ถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณ
ของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนัง
ของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า

จากเพลงสดุดี 16 เปโตรพิสูจน์ว่า

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ถูกพยากรณ์ไว้แล้ว

และความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ด้วย

เปโตรยกคำพูดเพลงสดุดี 16:8-10 จากความทรงจำ มันเป็นข้อเท็จจริงอันน่าทึ่งที่ว่าเท่าที่เราทราบใน
ทุกกรณียกเว้นสองกรณีในภาคพันธสัญญาใหม่ เหล่านักเทศน์ได้เทศนาโดยไม่มีพระคัมภีร์สักเล่มอยู่ตรงหน้า
พวกเขา และยกข้อพระคัมภีร์จากความทรงจำ ข้อยกเว้นสองกรณีนั้นคือตอนที่พระเยซูทรงอยู่ในธรรมศาลาที่
เมืองนาซาเร็ธในลูกา 4:16-22 และในกรณีของซันที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นซึ่งมีอิสยาห์ 53 เปิดอยู่ตรงหน้าเมื่อ “ฟี
ลิปได้อ้าปากของท่าน และเริ่มต้นที่ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกันนั้น และประกาศเรื่องพระเยซูแก่ท่าน” (กิจการ
8:35)

จงสังเกตข้อโต้แย้งของเปโตรจากพระคัมภีร์

1. ดาวิดยังตายอยู่เหมือนเดิมและอุโมงค์ฝังศพของเขาก็อยู่ที่เยรูซาเล็ม ดังนั้น ดาวิดจึงไม่น่าจะกำลัง
เขียนเกี่ยวกับตัวเองในการพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของใครสักคนไว้ในนรกและไม่ปล่อยให้
ร่างกายบริสุทธ์ของเขาได้เห็นความเปื่อยเน่าในหลุมศพ

2. แต่ดาวิดเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง ดังนั้นนี่จึงเป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดที่จะ
เสด็จมานั้น

3. พระเจ้าทรงให้คำปฏิญาณไว้แก่ดาวิดว่าตามฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์จะทรงยกชูพระเมสสิยาห์ให้นั่ง
บนพระที่นั่งของดาวิด นี่แสดงให้เห็นว่าเปโตรคุ้นเคยกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดซึ่งถูกบันทึกไว้ใน
2 ซามูเอล 7:8-16 และ 1 พงศาวดาร 17:7-14 และในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมข้ออื่น ๆ ที่ว่าเชื้อสาย
ของดาวิดจะได้นั่งบนพระที่นั่งของเขาตลอดไปเป็นนิตย์ในอนาคต

4. ดังนั้นดาวิดจึงได้รับการเปิดเผยเรื่องนี้และได้รับการตลใจให้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญา

เดิมเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ “จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก [แดนคนตายมากกว่า] และเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า [ไม่ได้เปื่อยเน่าไปในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ]”

“พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก” (ข้อ 27)

ในข้อ 27 เปโตรกำลังยกคำพูดจากเพลงสดุดี 16:10 เขากล่าวว่ามั่นใจกับพระคริสต์, “จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า” (ข้อ 31) “นรก” ในที่นี้เป็นคำกรีก ฮาเดส ซึ่งแปลจากเพลงสดุดีบทนั้นคำฮีบรู เซโอล มันมีความหมายตรงตัวว่าสถานที่ของพวกคนตาย เซโอล บางครั้งก็แปลเป็นหลุมศพ แต่มันไม่เคยหมายถึงหลุมศพจริง ๆ หรืออุโมงค์ฝังศพใดโดยเฉพาะ แต่เฉพาะหลุมศพตามที่ใช้สำหรับภาพเปรียบเทียบของความตาย มีพยากรณ์ไว้แล้วว่าพระเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งพระเยซูในโลกที่มองไม่เห็น ท่ามกลางคนเหล่านั้นของอีกโลกนั้นและจะไม่ทรงทิ้งพระกายของพระองค์ให้เปื่อยเน่า มีวิวัฒนาการแบบค่อยเป็นค่อยไปในความหมายของคำเหล่านี้ ดูเหมือนว่าเดิมทีคำฮีบรู เซโอล ซึ่งตรงนี้แปลว่า “นรก” เคยหมายถึงแดนคนตาย ไม่ว่าผู้ที่รอดแล้วหรือหลงหาย อย่างไรก็ตาม ขณะที่พระคัมภีร์ได้รุดหน้าไปเรื่อย ๆ แนวโน้มก็เป็นการใช้คำเรียกนี้และคำที่เท่าเทียมกับมันในภาคพันธสัญญาใหม่ นั่นคือ ฮาเดส เพื่อหมายถึงแดนของผู้ถูกลงพระอาชญา เหมือนอย่างที่ว่า “Hell” มีความหมายโดยทั่วไปในภาษาอังกฤษ ความหมายในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนส่วนใหญ่แล้วถูกแต่งแต้มสีสันโดยประวัติศาสตร์ของศาสนานี้ในนรกในลูกา 16:19-31 อย่างไรก็ตาม Apostle’s Creed ซึ่งอ้างอิงพระคำข้อนี้อย่างแน่นอน กล่าวว่าพระคริสต์ “ได้เสด็จลงไปนรก” ซึ่งโดยการนั้นมันแค่หมายความว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปแดนคนตาย พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ พระเยซูไม่ได้เสด็จไปยังสถานที่ของผู้ถูกลงพระอาชญา พระองค์ไม่ได้ทนทุกข์หลังความมรณา แต่ได้เสด็จไปอยู่ “ในเมืองบรมสุขเกษม” ทันที (ลูกา 23:43) พระองค์ได้เสด็จไปอยู่กับพระบิดาทันที โดยอิชฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) กระทั่งก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขน พระเยซูก็ทรงร้องออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) ในความระทมทุกข์แห่งการถูกแยกออกจากพระเจ้าและการรับโทษแทนคนบาปที่ต้องพินาศ พระเยซูได้ทรงอิชฐานว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” (มาระโก 15:34) แต่หลังจากนั้น การไถ่โทษได้ถูกกระทำแล้วและการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดาได้กลับคืนมาแล้ว พระองค์จึงทรงอิชฐานได้ว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” เรื่องทั้งหมดของการไถ่โทษบาปได้ถูกชำระสะสางบนกางเขนนั่นแล้ว พระเยซูไม่ได้เสด็จเข้าไปในที่ ๆ เราเรียกว่านรก พระองค์ได้เสด็จเข้าในความมรณาจริง ๆ พระองค์ไม่ได้ทนทุกข์หลังความมรณา แต่ได้เสด็จไปอยู่กับพระบิดาในเมืองบรมสุขเกษมทันที

บางคนตีความ 1 เปโตร 3:18 และ 19 ว่าสอนว่าพระเยซู ในระหว่างสามวันของพระองค์พร้อมกับพระศพของพระองค์ในอุโมงค์ ได้เสด็จไปยังนรกและที่นั่นเทศนาแก่วิญญาณเหล่านั้นที่ติดคุก นั่นเป็นความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระคำตอนนั้น ตรงกันข้าม 1 เปโตร 3:18 และ 19 สอนว่าพระเยซู “...โดยพระวิญญาณ... พระองค์ได้เสด็จไปและประกาศ...ในสมัยของโนอาห์” แก่คนเหล่านั้นซึ่งตอนนี้อยู่ในนรก นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์โนอาห์และผ่านทางโนอาห์ทรงเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในตอนนั้น และมนุษย์ในสมัยนั้นได้ปฏิเสธ

พระองค์และตอนนี้ก็อยู่ในนรก

**“ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์
ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา” (ข้อ 30)**

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (รม. 1:4) นั่นเป็น “หมายสำคัญ
ของศาสดาพยากรณ์โยนาห์” (มธ. 12:39,40) พยานหลักฐานเดียวที่สรุปความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แต่ใน
ที่นี่เราเรียนรู้ว่าพระคริสต์ได้ทรงถูกทำให้เป็นขึ้น “ตามเนื้อหนังนั้น” เพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิด เบโธ
รกล่าวว่านั้นเป็นสิ่งที่เพลงสดุดีบทที่สิบหกซึ่งได้รับการดลใจหมายถึง และว่าการคืนพระชนม์ตามฝ่ายเนื้อหนัง
การเป็นขึ้นจากตายจริง ๆ ในฝ่ายร่างกาย พิสูจน์ว่าพระคริสต์จะทรงครอบครองจริง ๆ แบบมีร่างกายบน
พระที่นั่งของดาวิดที่เยรูซาเล็ม มันเป็นเรื่องโง่เขลาและชั่วที่จะพูดถึงสิ่งที่เรียกว่า “การคืนพระชนม์ฝ่าย
วิญญาณ” ซึ่งหมายความว่าพระกายนั้นไม่ได้ออกมาจากหลุมศพจริง ๆ มันเป็นการไม่เชื่อพอ ๆ กันและ
บิดเบือนพระคัมภีร์ที่จะสอนว่าการครอบครองของพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิดตามที่ทรงสัญญาไว้แก่มา
ริย์ในลูกา 1:31,32 ตามที่ทรงสัญญาไว้ในอิสยาห์ 9:6 และ 7 และพระคำข้ออื่น ๆ อีกมากมาย ไม่ใช่การครอบ
ครองฝ่ายร่างกายจริง ๆ บนแผ่นดินโลกบนพระที่นั่งของดาวิดจริง ๆ ที่เยรูซาเล็ม การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกาย
ของพระคริสต์--ขาดานเกลียดเรื่องนี้จริง ๆ! โจมมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็บฏต่อเรื่องนี้จริง ๆ! เพราะถ้านี้เป็น
ความจริง สิ่งสารพัดที่พระคัมภีร์กล่าวก็เป็นความจริง พระคริสต์ก็เป็นพระเจ้า และคนบาปทุกคนก็จะต้อง
ให้การสำหรับการปฏิเสธพระองค์

ในทำนองเดียวกัน ในกิจการ 17:31,32 เปาโลซึ่งเทศนาที่กรุงเอเธนส์ กล่าวว่า การคืนพระชนม์ฝ่าย
ร่างกายของพระคริสต์พิสูจน์ถึงวันแห่งการพิพากษาที่จะมาสำหรับบรรดาคนบาปที่ไม่ยอมกลับใจ

เกี่ยวเนื่องกับการครอบครองฝ่ายร่างกายของพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิด ดูแผ่นพับของผู้แต่ง,
Christ's Literal Reign on Earth หรือหลายบทในหนังสือเล่มใหญ่, The Coming Kingdom of Christ

ข้อ 32-36:

2:32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืน
พระชนม์แล้ว พวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้
2:33 เหตุฉะนั้น เมื่อทรงถูกยกชูให้อยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงได้รับพระสัญญา
แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาแล้ว
พระองค์จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ซึ่งบัดนี้พวกท่าน
เห็นและได้ยินแล้ว
2:34 ด้วยว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ทั้งหลาย
แต่เขากล่าวเองว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับ

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวา
มือของเรา
2:35 จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่าน
เป็นแท่นรองเท้าของท่าน’
2:36 เหตุฉะนั้น จงให้หวังความแห่งอิสราเอลทั้งสิ้น
ทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระ
เยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน
ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

พระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วนั่งอยู่เบื้องขวา

พระหัตถ์ของพระบิดาได้ทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์

ลงบนผู้คนของพระองค์; พระองค์ทรงเป็น

องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดเดียว

นี่เป็นใจความหลักอันยิ่งใหญ่ของนักเทศน์พระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ทุกคน: การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายแล้ว!

1. บัดนี้พระเยซูทรง “ถูกยกชูให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

2. พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงให้บ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม ถูกทวนซ้ำโดย ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและถูกทวนซ้ำในงานรับใช้ของพระเยซู บัดนี้ก็สำเร็จจริงแล้ว คือการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการประทานฤทธิ์เดชพิเศษและบัดนี้ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลาย การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์เช่นที่เพ็นเทคอสต์เป็นพยานหลักฐานเพิ่มเติมว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่เป็นขึ้นจากตายแล้ว ทรงทำให้พระสัญญาต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริงแล้ว

3. เปโตรใช้เพลงสดุดี 110:1 เพื่อแสดงให้เห็นว่าช่วงเวลานี้เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเบื้องสูงมีบอกล่วงหน้าไว้แล้วในพระคัมภีร์ “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน”

4. บัดนี้เป็นข้อสรุปที่ไม่อาจหนีพ้นได้ พระเยซูองค์นี้ (ชื่อแบบมนุษย์, “ชายผู้หนึ่งที่ชื่อ” เยชู) ทรงเป็น “ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” ผู้หนึ่งที่พวกเขาได้ตรึงกางเขนทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวนั่น!

“จงให้วังศ์วานแห่งอิสราเอลทั้งสิ้นทราบ...” (ข้อ 36)

จงหมายเหตุว่าคำเทศนาของเปโตรถูกกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอล พวกเขาหนีจากทุกประเทศอยู่ที่นั่นตามที่กล่าวถึงในกิจการ 2:9-11 วันเทศกาลเลี้ยงนั้นกรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยพวกเขาจากทั่วปาเลสไตน์และไกลกว่านั้น “ออกมาจากทุกประชาชาติใต้ฟ้าสวรรค์” (กิจการ 2:5) ฉะนั้นในข้อ 14 เปโตรจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน ชาวยูเดีย และบรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” ในข้อ 22 เขาพูดว่า “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย” ในข้อ 36 เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น จงให้วังศ์วานแห่งอิสราเอลทั้งสิ้นทราบอย่างแน่นอนเถิดว่าพระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” อิสราเอลทั้งประชาชาติต้องรับผิดชอบสำหรับการตรึงกางเขนนั่น ฉะนั้นคำบัญชาในที่นี้จึงมายังอิสราเอลทั้งประชาชาติให้กลับใจใหม่ ดูกิจการ 4:10 เช่นกันเมื่อเปโตรกำลังกล่าวแก่มหาปุโรหิตและสภาซานเฮดรินโดยเฉพาะว่า “ขอให้พวกท่านทุกคนกับบรรดาคนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือโดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้จะยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าพวกท่านโดยหายเป็นปกติแล้ว” การพูดกับทั้งประชาชาติเช่นนี้ให้สืบบางอย่างแก่ลักษณะเฉพาะด้านคำพยากรณ์ของคำกล่าวในกิจการ 2:19-21

ข้อ 37-40:

2:37 บัดนี้ เมื่อคนทั้งหลายได้ยื่นข้อความนี้ พวกเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจของตน และกล่าวแก่เปโตรและแก่พวกอัครทูตที่เหลือว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี”

2:38 แล้วเปโตรได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์

2:39 ด้วยว่าพระสัญญาที่ตกแก่พวกท่าน และแก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียกนั้น”

2:40 และด้วยถ้อยคำอื่น ๆ อีกมากมายเขาได้เป็นพยานรับรองและได้เตือนสติ โดยกล่าวว่า “จงเอาตัวพวกท่านเองให้รอดจากชั่วอายุที่คดโกงนี้เถิด”

พวกเขาต้องกลับใจเพื่อรับความรอด

มีการตอบสนองอันแสนวิเศษต่อคำเทศนาของเปโตร “พวกเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจของตน” นี่เป็นการกระทำที่แบบเหนือธรรมชาติของพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งได้รับฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณของพระเจ้า มันไม่สำคัญมากนักที่เห็นเทศน์ผู้คนเหล่านั้นพูดในหลายภาษา (แก่ผู้คนที่ได้ยื่นข่าวประเสริฐในภาษาของพวกเขาเอง) สิ่งสำคัญก็คือว่าพวกเขาพูดด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งที่เราต้องแสวงหาไม่ใช่การสำแดงให้ประจักษ์ภายนอกบางอย่างซึ่งไม่สำคัญ แต่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่บนพระวจนะของพระองค์และบนคำพยานของเรา

ฉะนั้นคนเหล่านี้ที่ถูกพ้องใจจึงกล่าวแก่เปโตรและพวกอัครทูตที่เหลือว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี”

จงสังเกตคำถามนี้ให้ดี ๆ พวกเขาไม่ได้กล่าวว่า “พวกเราต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับความรอด?” หรือ “พวกเราควรทำอะไรเพื่อจะได้รับความรอด?” ไม่ใช่เลย คำถามนั้นถูกถามอย่างชัดเจนโดยนายคุกชาวฟิลิปปีคนั้นในกิจการ 16:31 และมันได้รับคำตอบอย่างชัดเจนที่นั่น แต่ผู้คนเหล่านี้อยากทราบว่าต้องทำอะไร ไม่เพียงเพื่อจะได้รับความรอดแต่เพื่อจะมีส่วนร่วมในการเทออกที่มหัศจรรย์นี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งได้เขย่าทั้งกรุงนั้นและทำให้พวกชาวประมงที่ไม่ได้เล่าเรียนและขาดความรู้และคริสเตียนคนอื่น ๆ กลายเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณที่มีฤทธิ์มาก คำถามนั้นไม่เพียงเกี่ยวข้องกับวิธีรับความรอด แต่วิธีที่จะได้รับฤทธิ์เดชของพระเจ้าด้วย และเปโตรตอบความต้องการของพวกเขาอย่างชัดเจน

“แล้วเปโตรได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่...” นี่ไม่ใช่แผนการแห่งความรอดที่แตกต่างไปจากแผนการที่จะ “เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า” แบบที่นายคุกชาวฟิลิปปีคนั้นได้รับคำสั่งให้กระทำและแบบที่ให้ไว้บ่อย ๆ ในกิตติคุณสี่เล่มนั้น (ยอห์น 1:12; ยอห์น 3:14-16; ยอห์น 3:18; ยอห์น 3:36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:40; ยอห์น 6:47; กิจการ 13:38,39) ข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดนั้นที่กล่าวถึงวิธีที่มนุษย์ต้องรับความรอดถูกพรรณนาไว้ครั้งหนึ่งว่าเป็น “การกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า และความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (กิจการ 20:21) แต่ปกติแล้วในที่ ๆ วิธีหนึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็นหนทางสู่ความรอด อีกวิธีก็ถูกบอกเป็นนัย ไม่ถูกกล่าวถึง อันที่จริงแล้วการกลับใจใหม่ที่ช่วยให้รอดและความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็เป็นเพียงสองวิธีของการกล่าวสิ่งเดียวกัน คำกรีกสำหรับการกลับใจใหม่คือ เมตานอยยา ซึ่งมี

ความหมายตรงตัวว่า การเปลี่ยนความคิด นั่นคือ การเปลี่ยนทัศนคติของหัวใจ แต่การเปลี่ยนแปลงนั้นคือ จากความไม่เชื่อไปสู่ความเชื่อ การกลับใจใหม่หมายถึงการหันเสียจากบาป ความเชื่อที่ช่วยให้รอดหมายถึง การหันมาหาพระคริสต์ การพึ่งพาพระองค์เพื่อรับความรอด ฉะนั้นคน ๆ หนึ่งจึงหันจากบาปในใจนั้นมาหาพระคริสต์ และความเชื่อที่ช่วยให้รอดเดียวกันนี้ก็หันจากบาปและหันมาวางใจพระคริสต์ ฉะนั้นการเชื่อในพระคริสต์ในความเชื่อที่ช่วยให้รอดและการหันใจอย่างซื่อตรงจากบาปที่ทำผิดต่อพระเจ้า มารักและวางใจพระองค์ ก็เป็นสิ่งเดียวกัน การกลับใจใหม่และความเชื่อเป็นชื่อที่แตกต่างกันสำหรับ, หรือแง่มุมที่แตกต่างกันของ, การหันใจแบบเดียวกันนั้น

ความเสียใจไม่ใช่การกลับใจใหม่ อย่างไรก็ตาม “ความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่” (2 คร. 7:10) พระคัมภีร์ไม่ได้กำหนดว่าจะต้องเศร้าโศกชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อนที่คน ๆ หนึ่งจะสามารถวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดได้ คนที่เกลียดชังบาปของตนและหันจากมันในใจของตนชั่วขณะเดียวกันนั้นก็หันมาหาพระคริสต์ ไม่มีสองขั้นตอนหรือหลายขั้นตอนในแผนการแห่งความรอด ขั้นตอนนี้ การหันจากความรักที่มีต่อบาปมาสู่การพึ่งพาพระคริสต์เพื่อรับการยกโทษและการชำระให้สะอาดจากบาปนี้ เป็นขั้นตอนเดียวที่เรียบง่ายและเกิดขึ้นในทันทีและพระคัมภีร์อาจพูดถึงขั้นตอนนี้ว่าเป็นการกลับใจใหม่ หรือเป็นความเชื่อ

จงเปรียบเทียบคำตรัสทั้งสองตอนนี้ของพระเยซูเจ้าและคุณจะเห็นว่าความเชื่อรวมการกลับใจใหม่ไว้แล้ว และการกลับใจใหม่ก็รวมความเชื่อไว้แล้วอย่างแน่นอน “เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน” (ลูกา 13:3,5) “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18) ถ้าคุณไม่กลับใจใหม่ คุณก็จะพินาศ แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระคริสต์แล้ว พึ่งพาพระคริสต์แล้ว ก็กลับใจใหม่แล้วและดังนั้นเขาจึงไม่ถูกปรับโทษ

ข้อพระคำข้างบน, ลูกา 13:3,5 และยอห์น 3:18 แสดงให้เห็นเช่นกันว่าการกลับใจใหม่อย่างจริงใจจากหัวใจ หันมาวางใจในพระคริสต์ ก็หมายความว่าคน ๆ นั้นได้รับความรอดแล้ว ในกิจการ 2:38 เปโตรให้เงื่อนไขที่แตกต่างกันสองประการสำหรับผลลัพธ์สองอย่างที่แตกต่างกัน เงื่อนไขหนึ่งคือ จงกลับใจใหม่และรับความรอด นั่นเป็นเงื่อนไขเดียวสำหรับผลลัพธ์เดียว เงื่อนไขที่สองและผลลัพธ์ที่สอง เราถูกบอกว่า “และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พวกเขาจะต้องรับบัพติศมาในความเชื่อฟังเพื่อที่จะ “รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ฉบับแปลคิงเจมส์ภาษาอังกฤษของกิจการ 2:38 “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อการยกบาปทั้งหลาย” ก็น่าเสียดายและไม่ถูกต้อง คำบุพบทเล็ก ๆ นั้น เอะฮิส ซึ่งถูกแปลเป็น เพื่อ ก็เป็นคำบุพบทอ้างอิงหนึ่งที่ไม่ชัดเจน มันไม่ได้หมายถึง เพื่อที่จะ ถ้าเปโตรได้บัญชาผู้คนเหล่านั้นให้รับบัพติศมาเพื่อที่จะได้รับการยกบาป เขาก็คงต้องใช้คำบุพบทกรีก ฮินา ซึ่งมีความหมายว่า

เพื่อที่จะ แต่เขาไม่ได้ใช้คำนั้น

คำบุพบทเล็ก ๆ นี้ เอะฮีส ซึ่งถูกใช้ประมาณ 1,800 ครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ในภาษากรีก ถูกแปลอย่างหลากหลายเป็น เพื่อ, ที่, ไปสู่, มายัง, เข้าใน ฯลฯ ฉะนั้นมันจึงถูกแปลเป็น for เช่นตราบนี้ได้ เฉพาะในความหมายของ “เพราะ” หรือ “บนมูลเหตุของ” Dr. A.T. Robertson อธิบายเช่นนั้น

แม้กระทั่งในภาษาอังกฤษ คำบุพบท for ก็ไม่จำเป็นต้องหมายถึง เพื่อที่จะ บ่อยครั้ง for หมายถึง “เพราะ” หรือ “บนมูลเหตุของ” ฉะนั้นคน ๆ หนึ่งจึงถูกดูเพราะมาสาย หรือถูกจับกุมเพราะลักขโมย หรือได้รับคำชมเพราะความสวย หรือได้รับบำเหน็จเพราะความกล้าหาญ หรือได้รับค่าจ้างเพราะการทำงาน ในความหมายนั้นเท่านั้นคน ๆ หนึ่งจึง “รับบัพติศมาเพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว” นั่นคือ รับบัพติศมาเพราะได้รับการยกบาปทั้งหลายแล้วเมื่อคน ๆ หนึ่งกลับใจใหม่แล้ว

กิจการ 2:38 ไม่ได้ให้แผนการใหม่แห่งความรอด กิจการ 10:43 กล่าวว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ยอห์น 3:36 กล่าวแบบเดียวกันว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์” พระคำข้ออื่น ๆ อีกมากมายก็กล่าวเช่นนั้น คนที่วางใจในพระคริสต์ก็มีชีวิตนิรันดร์ทันที

มาระโก 16:16 กล่าวว่า “ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด” นั่นไม่ใช่แผนการที่แตกต่างไปจากแผนการที่ถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งอย่างชัดเจนเหลือเกินนั้น คนที่เชื่อในพระคริสต์ก็ได้รับความรอด เมื่อเขา**รับ**บัพติศมา ประกาศความเชื่อนั้น ตามที่ทรงบัญชาโดยตรงและเหมือนที่เป็นตามปกติกับเหล่าผู้เชื่อสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ แน่แน่นอนว่าเขาก็ยังรอดอยู่เหมือนเดิม

ฉะนั้นกิจการ 2:38 จึงแค่หมายถึงสองสิ่งที่ชาวกรุงเยรูซาเล็มเหล่านั้นต้องกระทำ เพื่อที่จะได้รับสิ่งสารพัดที่เปโตรและสาวกคนอื่น ๆ ได้รับ ประการแรก พวกเขาต้องกลับใจใหม่ และจึงได้รับการยกบาปทั้งหลาย ประการที่สอง พวกเขาต้อง**รับ**บัพติศมา ประกาศว่าตนเชื่อพระคริสต์ต่อหน้าผู้คนและถวายตัวในฐานะเป็นผู้ที่ตายกับพระคริสต์แล้วและเป็นขึ้นแล้วเพื่อจะดำเนินในชีวิตใหม่ และจึงจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อ่านกิจการ 2:38 อีกทีและอย่าหยุดอ่านจนจบประโยค ผลลัพธ์ที่สัญญาไว้นั้นคืออะไร? ไม่ใช่แค่ว่าคนเหล่านั้นที่กลับใจจะได้รับความรอด แต่คนเหล่านั้นที่ไปต่อถึงการ**รับ**บัพติศมา ประกาศความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยและเข้าร่วมเป็นพวกเดียวกับคนเหล่านั้นที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถวายตัวให้แก่กิจกรรมขณะจิตวิญญาณต่าง ๆ ของเปโตรและคริสเตียนคนอื่น ๆ นั้น-- พวกเขาก็ “จะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เราต้องจำไว้ว่าเมื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีบันทึกไว้ว่า “บัดนี้เมื่อเสียงนี้ดังออกไปข้างนอก ผู้คนก็มารวมตัวกัน และรู้สึกสับสน...” (กิจการ 2:6) ผู้คนเหล่านั้น ซึ่งรวมได้หลายพันคน เป็นพวกชนชาติอื่นถึงประมาณสิบห้าชนชาติตามที่ให้รายการไว้ในข้อ 8 ถึง 11 ข้อ 12 กล่าวว่า “และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และกำลังสงสัยอยู่” ตรงนี้ในแบบต่อหน้าสาธารณชนมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ต่อหน้าหลายพันคน พระสัญญานั้นในโยเอลได้สำเร็จจริง การเทออกอันยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์พร้อม

กับผลลัพธ์อันน่าอัศจรรย์ เปโตรได้อธิบายอย่างละเอียดไปแล้วว่านี่เป็นการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ของโยเอลและความหมายอันยิ่งใหญ่ของวันนี้ เขาแสดงให้เห็นแล้วว่า การเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอีกการยืนยันหนึ่งของการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาและ “จึงทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ซึ่งบัดนี้พวกท่านเห็นและได้ยืมแล้ว” (ข้อ 33) ฉะนั้นเมื่อพวกเขาถามว่า “พวกเราทำอะไรดี” พวกเขาก็หมายความว่า “พวกเราทำอะไรดีเพื่อที่จะได้รับความรอดและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนคริสเตียนเหล่านี้?”

ฉะนั้นเงื่อนไขเหล่านี้ที่ถูกละเลยถึงในกิจการ 2:38 จึงเป็นขั้นตอนทั้งหลายที่นำไปสู่ “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” พวกเขาควรกลับใจใหม่ที่นั่นเดี๋ยวนั้นเลย พวกเขาจะได้รับความรอด แต่พวกเขาควรไปต่อโดยรับบัพติศมาในการประกาศความเชื่อของตนต่อหน้าผู้คน แสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกับคริสเตียนเหล่านี้และกับพระคริสต์เองและกับแผนการชะงัดวิญญาณที่ยาวนานหลายยุคอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โดยเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการเป็นพยาน ฉะนั้นบัพติศมาที่ถูกล่ามถึงในที่นี้จึงไม่ใช่เงื่อนไขหนึ่งของความรอด บ่อยครั้งมันเชื่อมโยงกับการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและทรงอธิษฐานที่นั่น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จลงมาบนพระองค์ในรูปทรงของนกเขาตัวหนึ่ง (ลูกา 3:22) แน่แน่นอนว่าบัพติศมาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเลยกับความรอดเพราะว่าพระองค์เองไม่ได้ต้องการการช่วยให้รอด แต่มันหมายถึงการยอมจำนนของพระองค์ต่อเส้นทางที่ถูกตรึงกางเขนนั้นแห่งการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยบรรดาคนบาปให้รอด และพระองค์จึงได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงได้รับการเจิมสำหรับงานรับใช้ของพระองค์

ในกิจการ 19:1-7 อัครทูตเปาโลได้พบ “สาวก” บางคนในเมืองเอเฟซัส พวกเขา “เชื่อแล้ว” Scofield Reference Bible และท่านอื่นบางคนพูดถึง “พวกที่ถูกเรียกว่าสาวก” เหล่านี้ แต่เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “เหล่าสาวก” คนอื่นก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า “พวกที่ถูกเรียกว่าสาวก” อย่างไรก็ตาม เปาโลบ่งบอกว่าเมื่อพวกเขาได้รับบัพติศมาแล้ว พวกเขาก็ควรได้รับการสอนแล้วให้คาดหวังการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาอธิบายเรื่องนั้นแก่พวกเขาและพวกเขาก็รับบัพติศมาอีกที ฉะนั้นเปาโลจึงวางมือของตนบนพวกเขาและ “พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนพวกเขา”

เห็นได้ชัดว่ามันไม่ใช่บัพติศมาที่เป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เป็นการยอมจำนนและภาระใจเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลายและความเต็มใจที่จะนับว่าตัวเองตายไปแล้วและนับว่าตัวเองได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตใหม่ของการชะงัดวิญญาณซึ่งเป็นเงื่อนไขหนึ่ง พร้อมกับการอธิษฐาน ของฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

จำไว้ว่า ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเทศนาซ้ำแล้วซ้ำอีกตอนที่เขาให้บัพติศมาว่า “แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (มธ. 3:11; และดู มาระโก 1:8; ลูกา 3:16; ยอห์น 1:33; และกิจการ 1:5 เช่นกัน) เห็นได้ชัดว่ามาตรฐานที่ถูกตั้งขึ้นสำหรับคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลายก็คือว่า ทุกคน ทันทีที่เขา

ได้รับความรอด ควรรับบัพติศมาเพื่อเป็นการประกาศความเชื่อของตนในพระคริสต์อย่างเปิดเผยและการยอม
จำนนของตนต่องานขณะจิตวิญญาณของพระเยซูคริสต์ และจากนั้นควรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และ
ได้รับฤทธิ์เดชในการเป็นพยานของตน

บัพติศมาไม่ใช่เงื่อนไขหนึ่งของความรอด

เห็นได้ชัดจากพระมหาบัญชาในมัทธิว 28:19 และ 20 และมาระโก 16:15 และวิธีปฏิบัติที่เป็นสากล
ของเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ ว่าผู้เชื่อทั้งหลายควรรับบัพติศมา บัพติศมาไม่ใช่ข้อกำหนดสำคัญเพื่อ
รับความรอด แต่มันเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงถึงความเชื่อฟัง บัพติศมาไม่ได้ทำให้เราได้รับความรอด แต่มันประกาศ
ถึงความรอดที่เราได้รับแล้ว

เนื่องจากพระคำหลายข้อประกาศอย่างชัดเจนว่าคนที่วางใจในพระคริสต์เพื่อรับความรอดก็มีชีวิตนิรัน
ดรในทันที (ยอห์น 3:15,16,18,36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:47; กิจการ 13:38,39) ฉะนั้นผู้ที่วางใจพระคริสต์
แล้วก็ได้รับความรอดทันทีและบัพติศมาซึ่งตามมานั้นก็แค่ประกาศสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้นไปแล้ว

บัพติศมาเป็นงานหนึ่งแห่งความชอบธรรม (ตามที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 3:15) แต่ที่ดัส 3:5
ประกาศว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์
พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” ความรอด “มิใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:9) ดูหนังสือ
ของผู้แต่ง, Bible Baptism จากสำนักพิมพ์เดียวกัน)

พระเยซูไม่เคยต้องกลับใจใหม่เลย พระองค์ไม่สามารถกลับใจใหม่เพื่อเป็นแบบอย่างของเราได้ พระ
เยซูไม่เคยอยู่ในความไม่เชื่อและไม่เคยต้องมาวางใจเพื่อรับการยกโทษ พระองค์ไม่ได้ต้องการการยกโทษ หาก
บัพติศมาเป็นวิธีหนึ่งเพื่อจะได้มาซึ่งความรอด พระเยซูก็คงไม่อาจเป็นแบบอย่างของเราในการรับบัพติศมาได้
แต่เนื่องจากบัพติศมาเป็นเครื่องแสดงหนึ่งของการยอมจำนนหัวใจให้แก่งานขณะจิตวิญญาณขององค์พระผู้เป็น
เจ้าและชี้ไปยังการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ฉะนั้นพระคริสต์จึงทรงเป็นแบบ
อย่างของเราในการรับบัพติศมาได้ พระองค์จึงทรงรับบัพติศมาและทันใดนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาบ
นพระองค์ในการเริ่มสำหรับงานรับใช้ของพระองค์และฉะนั้นเราจึงสามารถรับบัพติศมาเหมือนพระคริสต์และ
รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ ตามที่กิจการ 2:38 กล่าว

ข้อเสนอ “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

มีให้แก่คริสเตียนทุกคน

“พวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่พวกท่าน และ
แก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของ
พวกเราจะทรงเรียกนั้น” พระสัญญาเรื่องการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณในที่นี้มีให้แก่ทุกคนที่ได้ยินนั้น หาก
พวกเขาจะยอมกลับใจใหม่และปฏิบัติตามข้อกำหนดทั้งหลายของพระเจ้า พระสัญญานั้นมีให้แก่ลูก ๆ ของ
พวกเขาเช่นกัน พวกเขารุ่นถัดไป และพระสัญญานั้นมีให้แก่ “คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป” นั่นคือ พวกคน
ต่างชาติที่อยู่ไกลออกไปจากพระพรเหล่านั้นของพวกยิวและจากการกระทำกิจทั้งหลายของพระเจ้ากับชนชาติ

อิสราเอล (อพ. 2:11-13,17) และแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ห่างไกลออกไปในกาลเวลาเช่นกัน คือเรื่อยไปตลอดทุกชั่วอายุคน-- “คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเราจะทรงเรียกนั้น” ทุกคนที่ได้รับการทรงเรียกให้มารับความรอดก็ได้รับการทรงเรียกให้มารับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์บนตัวเขาเช่นกันเพื่อการเป็นพยาน

เมื่อทหารคนนั้นแทงสีข้างของพระผู้ช่วยให้รอดหลังจากพระองค์สิ้นพระชนม์ “ทันใดนั้นโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมา” (ยอห์น 19:34) พระโลหิตของพระเยซูได้ทำการไถ่โทษบาปทั้งหลายของเราแล้วและหมายความว่าทุกคนมารับความรอดได้ แต่น้ำนั้นแสดงภาพบางสิ่งสำหรับทุกคนเช่นกัน “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำทั้งหลายลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า” (อสย. 44:3) พระเยซูทรงสัญญาแล้วว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ...)” (ยอห์น 7:38,39; และดู ยอห์น 4:14 ด้วย) “แต่ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำซึ่งเราจะให้เขา นั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

จงเปรียบเทียบพระสัญญาของกิจการ 2:38 และ 39 กับกิจการ 1:8 พระสัญญานั้นเกี่ยวกับฤทธิ์เดชเพื่อการเป็นพยานจะมีผลบังคับใช้ “ในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” โอ เมื่อผมได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนต่างเชื้อชาติในญี่ปุ่น ในเกาหลี ในอินเดีย ผมก็พบแล้วว่ามันเป็นความจริง เหมือนอย่างที่เป็นความจริงในอเมริกา

ฉะนั้นในเอเฟซัส 5:18, “และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งการกินพอดีอยู่ในนั้น แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” จึงเป็นคำบัญชาสำหรับคริสเตียนทุกคนในทุกชั่วอายุ และเปโตรจึงเดินหน้าต่อ (ข้อ 40) ในการเป็นพยานรับรองและเตือนสติ ตอบคำถามต่าง ๆ และอ้อนวอนให้ตัดสินใจ

ข้อ 41:

2:41 แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความ เพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน ยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นมีคน

จิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอดคือ ผลลัพธ์ ที่ไม่อาจเลี่ยงได้ของการเป็นพยานที่ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

มีการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างข้อ 4 กับข้อ 41 “และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูด...ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด...แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นมีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน” จำไว้ว่าการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ (หรือบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือของประธานของพระวิญญาณบริสุทธิ์) มีจุดประสงค์เพื่อที่ “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช...และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา” ฤทธิ์เดชที่

ขณะจิตวิญญาณที่อยู่บนการเป็นพยานของเราและบนการเทศนาและการสั่งสอนของเราเป็นผลลัพธ์อันเปี่ยมสุขที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้เมื่อเราเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

จงสังเกตว่าบ่อยขนาดไหนในพระคัมภีร์ที่การเชื่อมโยงนี้ปรากฏชัดเจนระหว่างการเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณกับการที่คนบาปรับความรอด

1. มีกล่าวไว้เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “...เขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรถ์มารดาของเขา และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:15,16) ความมีใจกล้าและฤทธิ์เดชปรากฏชัดเจนเสมอ บ่อยครั้งผลลัพธ์ของการขณะจิตวิญญาณย่อมตามมา

2. จงเชื่อมโยงกิจการ 4:31, “และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขา กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” กับข้อ 33, “และด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยาน เรื่องการคืนพระชนม์” และกับกิจการ 5:14 ที่ตามมา: “และผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกเพิ่มเข้าที่องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเป็นอันมากทั้งชายและหญิง”

3. มีการเชื่อมโยงระหว่างคำพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของสเทเฟนในกิจการ 7:55 และที่ตามมา ด้วยการฟ่องใจของเขาโลคนหมุ่มนั้น ผู้ซึ่งต่อมาไม่นานได้รับความรอดบนถนนไปเมืองดามัสกัส

4. ในกิจการ 9:17 เขาได้ผู้เชื่อใหม่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในข้อ 20 “และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสตธรรมศาสดาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” และบริบทแสดงให้เห็น ผลกำลังและฤทธิ์เดชที่เพิ่มขึ้นของเขาซึ่งทำให้พวกคนไม่เชื่อจนงงจนชีวิตของเขาถูกคุกคาม

5. บารนาบัส: “ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้าที่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 11:24)

ฉะนั้นที่เฟ็นเทออสต์เมื่อ “พวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และพูดออกไปเพื่อพระเจ้า คนประมาณสามพันคนก็หันมาหาพระเจ้าและรับบัพติศมา

ข้อ 42-47:

2:42 และเขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในหลักคำสอนของพวกอัครทูต และในการสามัคคีธรรม และในการหักขนมปัง และในการอธิษฐานต่าง ๆ	หลาย และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นให้แก่ทุกคน ตามซึ่งทุกคนต้องการ
2:43 และความเกรงกลัวได้มายังทุกคน และการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการได้ถูกกระทำโดยพวกอัครทูต	2:46 และพวกเขาซึ่งอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องทุกวัน ในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้าน ได้รับประทานอาหารของตนด้วยความชื่นชมยินดีและความจริงใจ
2:44 และทุกคนที่เชื่อนั้นก็อยู่ด้วยกัน และให้ทรัพย์สินสิ่งของทั้งหลายมารวมกันเป็นของกลาง	2:47 โดยสรรเสริญพระเจ้า และได้รับความโปรดปรานจากประชาชนทุกคน และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่ง
2:45 และได้ขายบรรดาทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของทั้ง	

ควรจะได้รับคำตอบ

ชีวิตพิเศษของเหล่าผู้เชื่อใหม่

มันน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ เมื่อเราพิจารณาว่าคริสตจักรอายุสั้นในเยรูซาเล็มแทบไม่มีสิ่งเหล่านั้นที่สมัยนี้เรามักคิดว่าจำเป็นในการประชุมนมัสการของคริสตจักรเราเลย พวกเขาไม่มีอาคารที่ประชุม (ไม่มีกล่าวถึงมันเลยสักหลังในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งเล่ม!) พวกเขามาประชุมกันในบ้านเรือนของผู้คน ในเฉลียงของพระวิหาร ในธรรมศาลาที่ขอยืมใช้ ในพื้นที่ว่างหรือริมทะเล!

นักเทศน์เหล่านั้นเป็นคนไม่มีความรู้และไม่ได้เล่าเรียน ถึงแม้พวกเขาเคยอยู่กับพระเยซูและมีฤทธิ์มหัศจรรย์และสติปัญญาฝ่ายวิญญาณก็ตาม พวกเขาไม่มีองค์กร ไม่มีเหล่าเจ้าหน้าที่ยกเว้นพวกอัครทูต มีสมาชิกหลายพันคนตอนนั้นก่อนที่จะมีการเลือกตั้งเหล่าผู้ช่วยด้วยซ้ำ เท่าที่เราทราบ พวกเขาไม่มีเครื่องดนตรี ไม่มีหนังสือเพลง ไม่มีห้องสมุด

ในแผ่นพับของผู้แต่ง, The Seven Secrets of a Happy, Prosperous Christian Life (เคล็ดลับเจ็ดประการของชีวิตคริสเตียนที่มีความสุขและเจริญรุ่งเรือง) จากข้อพระคำตอนนี้เรามีขั้นตอนที่มีความสุขต่อไปนี้ที่นำไปสู่ความสำเร็จของคริสเตียน ซึ่งผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ได้ปฏิบัติตาม

1. พวกเขามีความมั่นใจเรื่องคำตอบ “แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา” (ข้อ 41) พวกเขาเชื่อว่าตนได้รับคำตอบแล้วโดยการรับประกันแห่งพระวาทะของพระเจ้า

2. พวกเขาได้รับบัพติศมา พวกเขาถวายตัวแต่พระคริสต์อย่างเปิดเผยและแสดงตัวว่าเป็นพวกเดียวกันกับพระคริสต์และผู้คนของพระองค์

3. พวกเขาสนิทเข้าด้วยกัน พวกเขามีความเป็นสมาชิกของคริสตจักร ถึงแม้พวกเขาอาจไม่มีรายชื่อสมาชิกคริสตจักรหรือระบบจัดเก็บข้อมูลหรือสมุดบันทึกก็ตาม อย่างไรก็ตาม องค์กรประชุมหนึ่งของคริสเตียนหลายคนก็ให้คำตัดสินผ่านเกณฑ์สำหรับคนเหล่านั้นที่มารับบัพติศมา หากมีคำถามใด ๆ เกี่ยวกับมัน (กิจการ 10:47) เปาโล “พยายามที่จะรวมตัวกับพวกสาวก” (กิจการ 9:26) แต่พวกเขาก็ยังไม่รับเขาจนกระทั่งคนอื่นรับรองให้เขา พี่น้องเหล่านั้นเขียนจดหมายไปหาคริสเตียนคนอื่น ๆ ให้ “รับรอง” อพอลโลเมื่อเขามาถึง (กิจการ 18:27) และเพปี ผู้รับใช้คนหนึ่งของคริสตจักรที่เมืองเคนเคเรียเมื่อนางจะมา (รม. 16:1) ดังนั้น “มีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน” จึงหมายความว่าหลายคนเริ่มเป็นที่ยอมรับในฐานะสมาชิกของที่ประชุมนั้น ถูกรับไว้ในฐานะคริสเตียน และความเป็นสมาชิกคริสตจักรนั้นก็รวมถึงการร่วมสามัคคีธรรมและการหักขมขังในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 42)

4. “เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นอยู่ในหลักคำสอนของพวกอัครทูต” นั่นคือ ในคำสอนนั้นซึ่งพวกอัครทูตให้ ซึ่งเรามีอยู่ตอนนี้ในพระคัมภีร์ นั่นเท่ากับการศึกษาพระวาทะของพระเจ้าทุกวัน

5. พวกเขาอธิษฐานอย่างจริงจังต่อเนื่องทุกวันและเป็นประจำ (ข้อ 42)

6. พวกเขาเรียนรู้ที่จะให้และแบ่งปันด้วยใจยินดี “ขายบรรดาทรัพย์สมบัติและสิ่งของทั้งหลาย และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นให้แก่ทุกคน ตามซึ่งทุกคนต้องการ” นั่นคือ เมื่อเกิดความจำเป็นและต้องทำเช่นนั้น

ไม่มีลัทธิคอมมิวนิสต์ตรงนี้ในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เลย ประการแรก พวกเขา

แค่ขายทรัพย์สินของของตนและให้เงินเมื่อจำเป็นต้องใช้เงินในทันที พวกเขาไม่ได้แบ่งทรัพย์สินของของตนออกเป็น ส่วน ๆ หรือยกมันทั้งหมดให้เป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ แต่ทุกคนแบ่งปันสิ่งที่ตนมีกับคนอื่น ๆ ด้วยใจรักและเมื่อมีความจำเป็น

นี่แตกต่างจากลัทธิคอมมิวนิสต์ตรงที่ว่านี่เป็นความสมัครใจ มันเป็นการกระทำเฉพาะเมื่อโอกาสเรียกร้องในทันทีเท่านั้น และเมื่อความจำเป็นนั้นผ่านพ้นไป แต่ละคนก็ไปต่อในธุรกิจส่วนตัวและความเป็นเจ้าของแบบส่วนตัวในทรัพย์สินของตน เห็นได้ชัดจากกิจการ 4:34-37 ว่ากรณีของบารนาบัส ผู้ซึ่งขายสิ่งที่ตนมีและนำเงินทั้งหมดนั้นมาให้แก่พวกอัครทูต เป็นช้อยกเว้น คนอื่น ๆ ขายทรัพย์สินเมื่อมันจำเป็นเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น แต่อาจไม่ขายทรัพย์สินทั้งหมด กรณีของอานาเนียและสะปไฟราในกิจการ 5:1-11 แสดงให้เห็นว่า “ขณะที่ที่ดินยังอยู่ มันก็เป็นของเจ้าเองมิใช่หรือ และหลังจากขายที่ดินแล้ว เงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าเองมิใช่หรือ” (ข้อ 4) การที่คน ๆ หนึ่งจะให้เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อื่นโดยสมัครใจและโดยการเสียสละอย่างมากในระหว่างช่วงเวลาอันตึงเครียดชั่วคราวก็ไม่เหมือนกับหลักการของลัทธิคอมมิวนิสต์ที่ถือแนวคิดอเทวนิยม

คริสเตียนใหม่ทุกคนควรเรียนรู้ความขึ้นบานของการให้ทั้งสิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ และของการไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ด้านวัตถุ

7. เราถูกบอกว่า “และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งควรจะได้รับ ความรอด” (ข้อ 47) คำพยานของพวกเขา: “อยู่พร้อมใจกันต่อเนืองทุกวันในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้าน” (ข้อ 46) ฉะนั้นมันจึงไม่น่าประหลาดใจเลยที่จิตวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอดและถูกรับเข้าเป็นสมาชิกทุกวัน

คริสตจักรบางแห่งรับสมาชิกตอนอีสเตอร์ นั่นไม่ใช่วิธีของพระคัมภีร์ บางแห่งรับสมาชิกเมื่อคณะกรรมการรับสมาชิกมาประชุมกันเดือนละหน (หากมีใครให้รับเป็นสมาชิก) คริสตจักรแห่งอื่น ๆ ซึ่งมีรายการชนะจิตวิญญาณแบบแข็งขันก็พยายามชนะจิตวิญญาณทุกสัปดาห์และรับสมาชิกทุกวันอาทิตย์ คริสตจักรใหญ่ชื่อ Highland Park Baptist Church ในชัตตานูกา ซึ่งมี Dr. Lee Roberson เป็นศิษยาภิบาล มีการประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐทุกคืนวันพุธด้วย และปกติแล้วมีการเชิญชวนให้ผู้คนที่ต้อนรับพระคริสต์และประกาศตัวว่าเชื่อพระองค์อย่างเปิดเผยและรับสมาชิก แต่คริสตจักรนั้นที่เยรูซาเล็มซึ่งมีสมาชิกหลายพันคนได้เห็นผู้เชื่อใหม่ถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน! การชนะจิตวิญญาณไม่เพียงเป็นเรื่องสำคัญ: มันเกือบเป็นเป้าหมายและปลายทางหนึ่งเดียวนั้นของคริสตจักรที่เยรูซาเล็มและของเหล่าคริสเตียนสมัยพันธสัญญาใหม่!

กิจการ 3

ข้อ 1-11:

3:1 บัดนี้เปโตรกับยอห์นขึ้นไปพร้อมกันจะเข้าไปในพระวิหารในเวลาอธิษฐาน โดยเป็นเวลาบ่ายสามโมง

3:2 และมีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ผู้ซึ่งพวกคนวางไว้ที่ประตูของพระวิหารทุกวัน ๆ ซึ่งถูกเรียกว่า ประตูงาม เพื่อขอทานจากคนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปในพระวิหาร

3:3 ผู้ซึ่งเมื่อเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน

3:4 และเปโตร ซึ่งฟังดูเขาพร้อมกับยอห์น กล่าวว่า “จงดูที่พวกเราเถิด”

3:5 และคนขอทานนั้นให้ความสนใจแก่พวกท่าน โดยคาดหวังว่าจะได้รับบางสิ่งจากพวกท่าน

3:6 แล้วเปโตรกล่าวว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด”

3:7 และเปโตรจับมือขวาของเขา และพยุงเขาขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็ได้รับกำลัง

3:8 และเขากระโดดขึ้นยืนและเดิน และเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับท่านทั้งสอง โดยเดิน และเต้นโลด และสรรเสริญพระเจ้า

3:9 และประชาชนทุกคนเห็นเขากำลังเดินอยู่และสรรเสริญพระเจ้า

3:10 และเขาทั้งหลายทราบว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร และเขาทั้งหลายเต็มไปด้วยการอัศจรรย์ใจและความประหลาดใจในสิ่งซึ่งได้เกิดขึ้นแก่คนนั้น

3:11 และขณะที่คนง่อยซึ่งได้รับการรักษาให้หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ประชาชนทุกคนก็วิ่งพร้อมกันมายังพวกท่านในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ต่างมีความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

การรักษาชายง่อยผู้นั้นให้หาย

มันเป็น “ตอนหัวโหมงนั้นของการอธิษฐาน ซึ่งเป็นหัวโหมงที่เก่า” ฉะนั้นในเวลาของพวกยิว มันจึงเท่ากับประมาณบ่ายสามโมงตรง ว่ากันว่าในสมัยนั้นมีเวลาอธิษฐานสามรอบ-- หัวโหมงที่สาม ที่หก และที่เก้า

“ขึ้นไปพร้อมกันจะเข้าไปในพระวิหาร” นี้เป็นพระวิหารที่เฮโรดสร้างขึ้นใหม่ ตอนแรก เคยมีพระวิหารของซาโลมอน ซึ่งคนบาบิโลนได้ทำลายในการกวาดต้อนเป็นเชลยครั้งสุดท้ายนั้น (2 พศต. 36:19) จากนั้น พวกที่เหลืออยู่ซึ่งกลับมาหลังจากการตกเป็นเชลยได้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่ (เอสรา 5:2; 6:15) จากนั้นเฮโรดมหาราชได้สร้างพระวิหารนี้ขึ้นใหม่และฟื้นฟูมันในระดับใหญ่โต โดยเริ่มต้นเมื่อประมาณปี 19 หรือ 20 ก่อน ค.ศ. โดยแล้วเสร็จในอีก 46 ปีต่อมา (ยอห์น 2:20)

การอัศจรรย์นั้นได้เกิดขึ้น “ที่ประตูของพระวิหารทุกวัน ๆ ซึ่งถูกเรียกว่า ประตูงาม” ไม่ใช่ประตูเมืองที่ตอนนี้ถูกเรียกโดยชื่อนั้น ประตูที่ใช้ชื่อนี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อที่อื่นเลยในพระคัมภีร์ แต่เชื่อกันว่าเป็นประตูของนิคานอร์ซึ่งหันหน้าไปทางลำธารซิดรอนด้านทิศตะวันออก โจเซฟสกกล่าวว่ามันทำจากทองสัมฤทธิ์ของชาวโครินธ์และยิ่งใหญ่มาก

ผู้คนวิ่งกรูกันมา “ในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน” (ข้อ 11) บางทีคำเรียก ระเบียง (portico) อาจเป็นคำที่ดีกว่าเฉลียง (porch) มันเป็นแนวเสาระเบียงมีหลังคาซึ่งทอดยาวตลอดแนวกำแพง

ด้านทิศตะวันออกในลานของพวกคนต่างชาติของวิหารของเฮโรด ในที่นี้พระคริสต์เคยสั่งสอนประชาชนในช่วง เทศกาลอุทิศถวายในยอห์น 10:23 มันเป็นลานเปิดโล่งหรือจตุรัสที่ฝูงชนมารวมตัวกัน กิจการ 5:12 บอกเราว่า คริสเตียนเหล่านั้น “อยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน” ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกอัครทูตกระทำหมายสำคัญและ การมหัศจรรย์ต่าง ๆ

นี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งของชายคนหนึ่ง “เป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา” ซึ่งกระดูกของเขาอาจไม่แข็งแรงและพิการจนเขาเดินไม่ได้ เมื่อเปโตรพูด เขาก็ได้รับการรักษาให้หายทันที มันไม่ใช่ว่าเขาเริ่มรู้สึกดีขึ้นหรือ ใช้นั้นเริ่มลดหรือร่างกายของเขาเริ่มปรับตัว แต่การเปลี่ยนแปลงแบบอัศจรรย์ได้เกิดขึ้นในกล้ามเนื้อของเขา การอัศจรรย์ที่สรรสร้าง โดยไม่ต้องใช้กระบวนการตามธรรมชาติใด ๆ เลย จงเปรียบเทียบการอัศจรรย์นี้กับ อันที่เหมือนกับมันมาก ๆ ในกิจการ 14:8-10 ที่นั่นก็เหมือนกัน ชายคนหนึ่งซึ่ง “เป็นคนพิการตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา ผู้ซึ่งยังไม่เคยเดินเลย” และเปาโลที่นั่น เหมือนเปโตรที่นี่ บัญชาชายผู้นั้นว่า “จงลุกขึ้นยืนตรง บนเท้าของท่าน” เปาโล ซึ่ง “รู้ว่าเขามีความเชื่อที่จะรับการรักษาให้หายได้” บัญชาชายผู้นั้น เหมือนอย่างที่เราแน่ใจว่าเปโตรได้รับการเปิดเผยโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าชายผู้นี้จะมีความเชื่อเพื่อรับการรักษาให้หายได้ และในทั้งสองกรณีชายคนนั้นก็มีความเชื่อเพื่อรับการรักษาให้หายได้ และในทั้งสองกรณีชายคนนั้นก็ “กระโดดขึ้นและเดินไป” และมีความสุข และในทั้งสองกรณีพวกอัครทูต, เปโตรและเปาโลตามลำดับ, ได้ เทศนาแก่ฝูงชนที่มารวมตัวกันนั้น

จงหมายเหตุว่านี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ใจกล้าและมาทันทีโดยไม่ต้องพึ่งการอธิษฐานสักกระยะหนึ่ง เปโตรเป็นเหมือนโยชูวาผู้ซึ่งอยู่ดี ๆ ก็บัญชาดวงอาทิตย์ให้หยุดนิ่งหรือเหมือนเอลิยาห์ผู้กล่าวว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นคนของพระเจ้า แล้วขอให้เพลิงมาจากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบคนของเจ้าเถิด” (2 พงศกษัตริย์ 1:10) มันเหมือนกับโมเสสผู้ซึ่งบัญชาปฐพีให้เปิดออกและกลืนโคราห์กับเหล่าผู้ติดตามของเขา (กตว. 16:30-33) เปโตรในที่นี้ก็บัญชาชายง่อยคนนั้นให้หายปกติ มันเป็นการอัศจรรย์แบบที่พระเยซูเองได้กระทำตอนที่พระองค์ทรงแข่งสาปต้นมะเดื่อ นั้นเป็นการอัศจรรย์แบบที่พระเยซูทรงสัญญาไว้แก่พวกสาวก หากพวกเขาจะมีความเชื่อ ว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ และจะไม่สงสัยในใจ แต่จะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขากล่าวจะเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นจะได้สิ่งใดก็ตามที่เขากล่าว” (มาระโก 11:23)

ชายง่อยคนนั้นถูกวางไว้ทุกวันๆที่ประตูงามของพระวิหารเพื่อขอทาน เขาเป็นง่อยมา “ตั้งแต่เกิด” และ “มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว” (กิจการ 4:22) หากเขาอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็มมานานแล้ว มันก็เกือบจะแน่นอนว่าเขาเคยเห็นและเคยได้ยินพระเยซูตัวเป็น ๆ มาแล้ว พระเยซูทรงรักษาคนอื่น ๆ มากมายให้หายแล้ว--ทำไมชายผู้นี้ถึงไม่ได้รับการรักษาเล่า?

มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ว่าเขาจะมีความเชื่อที่จะคาดหวังการักษาให้หายและพยายามที่จะลุกขึ้นและเดินตามที่เปโตรบัญชา หากเขาไม่ได้ทราบล่วงหน้าเกี่ยวกับพระเยซูและฤทธิ์เดชของพระองค์ เขาอาจเคยและน่าจะเคยได้ยินข่าวประเสริฐที่พื้นเทคอสต์แล้ว เป็นไปได้ว่าในตอนนั้นเขาเริ่มถูกฟ่องใจเกี่ยวกับบาปของตน และอาจรับความรอดแล้วด้วย หรือเขาอาจวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดที่นี้เดี๋ยวนี้เมื่อเปโตรพูดกับ

เขา “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวาทะของพระเจ้า” (รม. 10:17) ฉะนั้นเราจึงอาจแน่ใจได้ว่าที่ไหนสักแห่ง จากพระเยซูหรือไม่ก็จากพวกอัครทูต เขาเคยได้ยินข่าวประเสริฐมาก่อนแล้ว

และความจริงอันเปี่ยมสุขประการหนึ่งก็คือ: บางคนที่ไม่ได้รับความรอดตอนที่พวกเขาได้ยินพระเยซู ก็ได้รับความรอดเมื่อพวกเขาได้ยินพวกอัครทูต พระเยซูทรงสัญญาพวกเขาแล้วว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12) พวกเขามีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์แบบเดียวกับที่พระเยซูทรงมี และคริสเตียนแต่ละคนสามารถชนะจิตวิญญาณใครสักคนที่ผู้อื่นไม่อาจชนะได้

การอัศจรรย์ต่างๆ ของพระเยซูในกิตติคุณสี่เล่มนั้นถูกสานต่อ โดยเหล่าคริสเตียนในหนังสือกิจการ

ในพระคำข้อแรกในหนังสือกิจการ ลูกากล่าวว่าในหนังสือก่อนหน้าของตน (กิตติคุณที่เรียบเรียงโดยลูกา) เขาได้เขียน “เกี่ยวกับบรรดาสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน” บัดนี้การอนุมานที่ชัดเจนก็คือว่าในหนังสือกิจการ เขาจะเล่าเกี่ยวกับสิ่งสารพัดที่พวกอัครทูตและคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่น ๆ กระทำและสั่งสอนต่อไป เหมือนอย่างที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ในฤทธิ์เดชเดียวกันนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซู หลังจากได้รับการทรงเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนพระองค์รับบัพติศมา (ลูกา 3:22) ทรงเริ่มต้นในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะสั่งสอนและเทศนาและทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ตั้งแต่การอัศจรรย์แรกนั้น, การเปลี่ยนน้ำให้เป็นน้ำองุ่นในบ้านคานา, เรือออกไปจนถึงการอัศจรรย์เหล่านั้นหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์, การจับปลาได้อย่างอัศจรรย์ในยอห์น 21 และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พร้อมร่างกายของพระองค์ บัดนี้เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เพ็นเทคอสต์ จะต้องคาดหวังและได้รับฤทธิ์เดชอัศจรรย์แบบเดียวกับที่พระเยซูเคยมี

นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงสัญญาไว้คืบก่อนที่พระองค์ทรงถูกทรยศ ในห้องชั้นบนนั้นพระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12)

คืนเดียวกันนั้น ในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิต พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” (ยอห์น 17:18) จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว “วันเดียวกันนั้นเวลาค่ำ” พระองค์ได้เสด็จมายังห้องชั้นบนนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พวกสาวกรวมตัวกันและตรัสแก่พวกเขาว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22) เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่จะต้องมีฤทธิ์เดชเดียวกันกับที่พระเยซูเคยมี ทำการเทศนาแบบเดียวกันกับที่พระเยซูได้กระทำ เห็นการกลับใจรับเชื่ออันน่าอัศจรรย์แบบเดียวกันกับที่พระเยซูเคยมี และทำการอัศจรรย์

ต่าง ๆ แบบเดียวกันกับที่พระเยซูได้ทรงกระทำ! คำสอนที่ชัดเจนของข้อพระคำเหล่านี้ก็เป็นเช่นนี้ตามที่เรา
เข้าใจพวกมัน

ฉะนั้นตลอดทั้งหนังสือกิจการ เราพบการสืบทอดของการอัศจรรย์ที่แสนวิเศษทั้งหลายในเกือบทุกบท
ในกิจการ 2 เรามีเสียงนำอัศจรรย์นั้นของลมพัดแรงกล้า ลิ่นไฟที่ปรากฏแก่ตา ของประธานในการพูดภาษา
ต่าง ๆ; ในบทที่ 3 การรักษาให้หายของชายง่อยคนนั้น; ในบทที่ 4 แผ่นดินไหวในข้อ 31; ในบทที่ 5 ความตายที่
เป็นการลงโทษของอานาเนียและสัปปิราเมื่อเปโตรกล่าวและการรักษาผู้ง่อยให้หายในข้อ 15 และ 16 และ
การปล่อยตัวยากอบและยอห์นจากคุกโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง (ข้อ 19) ในกิจการ 6 เราพบว่า “สเทเฟน
ประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลาง
ประชาชน” (ข้อ 8) ในกิจการ 7:55 เรามีนิมิตอัศจรรย์ที่สเทเฟนเห็นพระเยซูที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า;
ในกิจการ 8:6,7 การอัศจรรย์และการรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย; ในกิจการ 9 นิมิตมหัศจรรย์ที่ปรากฏแก่เปาโล
ในการกลับใจเชื่อของเขา ในกิจการ 10 เรามีนิมิตอัศจรรย์ของเปโตรซึ่งนำไปหาโครเนลิอัส และทูตสวรรค์
นั้นที่ปรากฏแก่โครเนลิอัส; ในบทที่ 12 การปล่อยตัวเปโตรจากคุกอย่างอัศจรรย์และความตายแบบฉับพลัน
ของเฮโรด ในบทที่ 13:8-11 เอลิมาสคนใช้เวทมนตร์ถูกทำให้ตาบอด ในกิจการ 14 เราพบว่าชายง่อยคนนั้นที่
เมืองลิสตราได้รับการรักษาให้หาย; ในกิจการ 16 ผู้นั้นถูกขับออกและแผ่นดินไหวที่เมืองฟิลิปปี; ในกิจการ
18:9 นิมิตอัศจรรย์ที่เปาโลได้รับตอนกลางคืน; ในกิจการ 19:11 และ 12 “บรรดาการอัศจรรย์พิเศษโดยมือ
ของเปาโล”; ในกิจการ 21:10 และ 11 การเปิดเผยแสนอัศจรรย์แก่ผู้พยากรณ์อากาบัส ในกิจการ 27 เราอ่าน
เกี่ยวกับนิมิตอัศจรรย์ที่เปาโลได้รับและคนทั้งคณะนั้นรอดชีวิตจากเรืออัปปาง และในกิจการ 28 เปาโลได้รับ
การรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์จากรอยงูกัด และบิดาของปูบลิอัสได้รับการรักษาให้หาย ฉะนั้นพระเจ้าแห่ง
กิตติคุณทั้งสิ้นเล่มจึงทรงเป็นพระเจ้าแห่งหนังสือกิจการ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่บนพระคริสต์
ก็เป็นฤทธิ์เดชเดียวกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่บนเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ การอนุมัติของ
พระเจ้าที่อยู่บนพระคริสต์ได้ถูกแสดงให้เห็นโดยบรรดาการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ทั้งหลาย การเห็นชอบ
ของพระเจ้าที่อยู่บนพระคริสต์ยังถูกแสดงให้เห็นเหมือนเดิมโดยบรรดาการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ใน
พระนามของพระองค์ เปโตรเทศนาเช่นนั้นในกิจการ 3 (ข้อ 16)

เราควรคาดหวังการรักษาให้หายฝ่ายร่างกายแบบอัศจรรย์

ตลอดยุคนี้ไหม?

อาจารย์บางท่านของพวก Plymouth Brethren พูดถึงหนังสือกิจการหรือส่วนหนึ่งของช่วงเวลาที่ถูก
ครอบคลุมโดยหนังสือกิจการว่าเป็น “ช่วงเปลี่ยนผ่าน” แม้แต่ ดร. สโกฟิลด์ ก็กล่าวในบทนำของเขาสู่หนังสือ
กิจการว่า “บทที่ 11,12 และ 15 ของเนื้อหาส่วนนี้เป็นช่วงเปลี่ยนผ่าน ซึ่งสถาปนาการแบ่งแยกที่ชัดเจนใน
ที่สุด ในด้านหลักคำสอน ระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ”

คนเหล่านั้นที่เน้นเกินพอดีเรื่องสมัยประธานก็คิดว่างานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมานั้น
บัพติศมาและอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ และไม่ใช่วางประเสริฐและไม่ใช่พระคุณ; พวกเขาคิดว่ายอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมามีการเน้นหนักเรื่องการกลับใจใหม่เกินความเหมาะสมตอนนี้และว่าบัพติศมาของยอห์นไม่ใช่บัพติศมา

แบบคริสเตียน ในเรื่องนี้เราเชื่อว่าพวกเขาคิดผิด มาระโกขึ้นต้นเรื่องราวของเขาเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ในถ้อยคำเหล่านี้ว่า “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” (มาระโก 1:1) บัพติศมาเดียวที่พระเยซูและอัครทูตทั้งสิบสองคนได้รับก็ถูกให้โดยยอห์น การเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เรื่องการกลับใจใหม่ (มธ. 3:2) และของพระเยซู (มธ. 4:17) ก็เป็นเรื่องเดียวกัน การเทศนาของทั้งสองคนเรื่อง ความรอด (พระเยซูในยอห์น 3:16; ยอห์นในยอห์น 3:36) ก็เป็นเรื่องเดียวกัน

จากการเน้นหนักเกินพอดีนี้ที่ถูกกล่าวถึง พวก Bullingerites และพวกเน้นสมัยประทานแบบสุดโต่ง คนอื่น ๆ ยังไปไกลกว่าเดิมโดยกล่าวว่าบัพติศมาไม่ได้มีไว้สำหรับยุคนี้และบางคนถึงขั้นประกาศว่า พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้มีไว้สำหรับยุคนี้ ฯลฯ บางคนถึงกับคิดว่าแผนการแห่งความรอดในภาคพันธสัญญาเดิมนั้นแตกต่างออกไป แต่ขัดกับความคิดเช่นนั้น จงดูกิจการ 10:43, “บรรดาศาสดาพยากรณ์ [เหล่าศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่] เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย”

คนดี ๆ หลายคนมีแนวโน้มที่จะกล่าวว่าหนังสือกิจการไม่ใช่ภาพอันเหมาะสมของความเชื่อแบบ คริสเตียนสำหรับวันนี้ พวกเขาถือว่ายุคของการอัศจรรย์ต่าง ๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว บางคน อย่าง G. Campbell Morgan กล่าวว่าการพูดในภาษาต่าง ๆ ในสมัยอัครทูตเป็นการเพ้อและพูดจาแบบลึกลับในภาษา สวรรค์ซึ่งไม่มีการใช้ข่าวประเสริฐ แต่เดิมนั้นนั้นก็ไม่มีอีกต่อไปแล้ว อย่างไรก็ตาม การพูดในภาษาต่าง ๆ ไม่เคย เป็นสิ่งใดเลยนอกจากฤทธิ์เดชที่จะพูดในภาษาของผู้คนที่อยู่ทีนั้นด้วยซึ่งเข้าใจและฉะนั้นจึงได้ยินข่าวประเสริฐ แล้ว บางคนถึงกับแปล 1 โครินธ์ 13:8-13 ให้สอนว่าการอัศจรรย์และของประทานเหล่านั้นของพระวิญญาณที่มีบันทึกในหนังสือกิจการจบสิ้นไปแล้วเพราะว่าสารบบพระคัมภีร์สำเร็จจริงแล้ว แต่เราคิดว่านั่นเป็นการ ตีความข้อพระคำตอนนั้นแบบผิด ๆ และเชื่อว่า “เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว” หมายถึงการเป็นขึ้นของ ร่างกายนี้ ความรู้อันสมบูรณ์ และความรักรู้กันสมบูรณ์

ไม่เลย เราไม่เชื่อว่ายุคของการอัศจรรย์ต่าง ๆ ผ่านพ้นไปแล้ว เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักษาคนป่วย ให้หายอย่างอัศจรรย์บ่อย ๆ ในการตอบคำอธิษฐาน ก่อนอื่นจงหมายเหตุคำสอนผิดและการเน้นแบบผิด ๆ บางประการเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่าง ๆ และการรักษาโรคซึ่งเราไม่เชื่อ

1. พระคัมภีร์ไม่สอนว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาคนป่วยให้หาย บ่อยครั้งมันเป็น น้ำพระทัยของพระเจ้าที่คริสเตียนคนหนึ่งต้องตาย บางครั้งมันก็เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เขาจะต้อง ป่วยต่อไปเพื่อให้เกิดพระพรฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่บางอย่าง เปาโล “ได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง” ขอให้เอาหนามในเนื้อของเขาออกไป (2 คร. 12:7-10) แต่หนามนี้ในร่างกายของเขาไม่ได้ถูกเอาออกไปและ เขาถูกสอนให้ “อวดในบรรดาความอ่อนแอ” เปาโลสิ่งที่ไม่รู้ไว้ว่า “อย่าดื่มน้ำ [แต่อย่างเดียว] อีกต่อไป แต่จงใช้น้ำ อุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บป่วยที่บังเกิดแก่ท่านบ่อย ๆ” (1 ทธ. 5:23) ความอ่อนแอเหล่านั้นไม่ได้รับการรักษาให้หาย เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าละโตรพิมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อ ยังป่วยอยู่” (2 ทธ. 4:20) การรักษาให้หายทุกอย่างในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ได้เกิดขึ้นเสมอไปและเป็น เพียงชั่วคราว: คนเหล่านั้นทุกคนที่ได้รับการรักษาให้หายสุดท้ายก็ตาย “พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐรักษา

โรค” เหล่านั้นและคนอื่น ๆ ที่กล่าวว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาผู้ป่วยให้หายก็ตีความพระคัมภีร์แบบผิด ๆ มันเป็นความจริงที่ว่าการรักษาให้หายมีอยู่ในการไถ่โทษนั้น เพราะพระองค์ทรงชดใช้ผลลัพธ์ทั้งหมดของบาปแล้ว แต่ “การทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:23) รอคอยเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพนั้นและดังนั้นจึงไม่มีมนุษย์คนใดสามารถครอบครองสิ่งสารพัดที่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ซื้อให้เราแล้วก่อนการฟื้นคืนชีพนั้น

2. การรักษาโรคไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย แม้กระทั่งในสมัยของพระคริสต์และในสมัยของพวกอัครทูต เท่าที่เราทราบ เปโตรทำให้ใคร่ศคนเดียวเท่านั้นเป็นขึ้นจากตาย (กิจการ 9:36-42) และเปาโลก็ทำให้ผู้ที่ศคนเดียวนั้นเป็นขึ้นจากตาย หากเขาได้ตายไปแล้วจริง ๆ (กิจการ 20:9,10) และแม้แต่พระเยซู เท่าที่เราทราบ ก็ทำให้แค่สามคนเท่านั้นเป็นขึ้นจากตาย ถ้าเฉพาะการอัศจรรย์แคี่ยี่สิบหรือสามสิบอย่างถูกบันทึกไว้ในหนังสือกิจการสำหรับคริสตจักรที่เยรูซาเล็มและการเดินทางทั้งหมดของเปโตรและของเปาโล เราก็อาจสันนิษฐานได้อย่างเหมาะสมว่าการอัศจรรย์ทั้งหลายเป็นสิ่งที่อัศจรรย์แต่ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย เฉพาะเมื่อการอัศจรรย์ทั้งหลายจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและทำให้ชาวประเสริฐแผ่พรออกไปเท่านั้นและตามที่พระเจ้าประทานความเชื่อให้แก่พวกเขาเท่านั้น เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่จึงได้รับการอัศจรรย์

3. มันไม่ผิดที่จะใช้ยารักษาโรคและหมอ ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดบ่งชี้ว่ามันผิดเลย พระเจ้าทรงใช้สื่อกลางต่าง ๆ เป็นปกติ แม้กระทั่งในการช่วยจิตวิญญาณทั้งหลายให้รอด พระองค์จึงทรงใช้พวกหมอ ยารักษาโรค การรักษาต่าง ๆ การควบคุมอาหาร การออกกำลังกายในการรักษาสุขภาพหรือในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ แต่พระเจ้าก็สามารถรักษาให้หายได้โดยไม่ต้องใช้พวกหมอและยารักษาโรคและบางครั้งก็ทรงทำเช่นนั้น พระเจ้าสามารถรักษาให้หายได้และปกติแล้วก็ทรงทำเช่นนั้นผ่านทางกระบวนการปกติของร่างกาย แต่พระองค์สามารถรักษาให้หายได้เช่นกันแม้สภาพต่าง ๆ ไม่เอื้ออำนวย

เหตุผลต่าง ๆ ที่ทำไมเราคิดว่าพระเจ้าทรงอยากตอบคำอธิษฐาน

ขอการรักษาผู้ป่วยให้หายในยุคนี้

1. เราคิดว่าข้อพระคำปิดท้ายในมาระโก 16:9-20 เป็นของแท้ ข้อ 17 และ 18 ซึ่งเชื่อมโยงกับพระมหาบัญชา นั้น กล่าวว่า “และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านี้ที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” จงหมายเหตุว่าหมายสำคัญและการอัศจรรย์เหล่านี้โดยเฉพาะจะถูกมอบให้แก่คนทั้งหลายที่เชื่อว่าคุณจะได้รับ การอัศจรรย์พิเศษเหล่านี้ ข้อพระคำตรงนี้ไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่วางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดจะได้รับสิ่งอื่น ๆ เหล่านี้ ถ้าพระเจ้าประทานความเชื่อ นั้น พระองค์ก็ประทานคำตอบอันแสนวิเศษให้แก่คำอธิษฐานหรือคำตอบอันแสนวิเศษให้แก่ความเชื่อ นั้น พระคำข้อนี้กล่าวเพียงว่าที่ใดที่พระเจ้าประทานความเชื่อให้สำหรับการรักษาผู้ป่วยให้หายอย่างอัศจรรย์ พระเจ้าก็จะทรงทำการรักษา นั้น

2. แต่พระสัญญาข้ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์ก็ไม่บ่งบอกถึงข้อจำกัดใดเลยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำได้และยินดีกระทำเพื่อตอบคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ นั้น มาระโก 9:23 แสดงออกถึงความจริงอันถาวรประการ

หนึ่งสำหรับทุกยุคสมัย “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ”

มาระโก 11:24 ไม่ได้กล่าวแก่เฉพาะพวกอัครทูตเท่านั้น เพราะข้อพระคำก่อนหน้านั้นเจาะจงพระสัญญาเหล่านั้นสำหรับ “ผู้ใดก็ตาม” ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่ท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น” มันยังเป็นพระสัญญาของพระเจ้าที่ใช้กับเราได้วันนี้ ดังนั้นยอห์น 14:13,14; ยอห์น 15:7; ยอห์น 16:24; ดังนั้นเอเฟซัส 3:20 และพระสัญญาอื่น ๆ อีกมากมายจึงไม่มีการจำกัดขอบเขตเลยจนพวกมันให้การอัศจรรย์ต่าง ๆ ในที่ใดก็ตามที่พระเจ้าประทานความเชื่อนั้นสำหรับการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือในที่ใดก็ตามที่เราสามารถขอลอการอัศจรรย์เหล่านั้นได้โดยอาศัยสิทธิอำนาจของพระเยซูและในพระนามของพระองค์

3. ยากอบ 5:14 และ 15 สอนคนที่เจ็บป่วยให้เชิญเหล่าผู้ปกครองให้มาอธิษฐานเหนือตนและกล่าวว่า “และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงรักษาเขาให้หาย...” ฉะนั้นมันจึงเหมาะสมอยู่เหมือนเดิมที่จะอธิษฐานเผื่อคนที่เจ็บป่วย ที่ใดที่พระเจ้าประทานความเชื่อนั้น พระองค์ก็จะประทานการรักษาให้หายนั้น

เกี่ยวกับหัวข้อนี้ อ่านหลายบทใน “Does God Work Miracles Today?” และ “Healing in Answer to Prayer” ในหนังสือของผู้แต่ง, Prayer--Asking and Receiving , และอ่าน The Ministry of Healing โดย A.J. Gordon

และขอให้ผู้แต่งเองเป็นพยานในที่นี้ว่าเขาเคยเห็นการรักษาให้หายหลายหนซึ่งเขาถือว่าเป็นการอัศจรรย์จริง ๆ: เด็กสาวอายุห้าขวบคนหนึ่ง ได้รับการรักษาให้หายจากโรคคอติบพร้อมกับไข้ที่ลดจาก 105 องศาฟาเรนไฮต์มาสู่ระดับปกติภายในสองหรือสามชั่วโมง; คุณพ่อของผม ซึ่งพวกคุณหมอลดใจแล้วว่าท่านคงจะตายก่อนรุ่งเช้า ตื่นมาตอน 7 โมงเช้า สวมเสื้อผ้าของท่านและออกไปทำกิจธุระของท่านในสุขภาพปกติ หลังจากที่พวกเราบางคนได้อธิษฐานจนค้ำมีด; ผู้หญิงคนหนึ่ง หลังจากอยู่ในสถานพักฟื้นผู้ป่วยวัณโรคนานสองปี และคนอื่นลดใจแล้วว่าเธอจะต้องตายพร้อมกับโรคจิตสติวงในคราวถัดมา ได้รับการรักษาให้หายอันเป็นการตอบคำอธิษฐาน และทำงานบ้านทั้งหมดของเธอได้ในสองสัปดาห์ และกระฉับกระเฉงมาก ๆ ในอีกสามสัปดาห์ต่อมา และไม่ป่วยเพราะวัณโรคอีกเลย

การรักษาให้หายทั้งหมดในตอนนี้เป็นเพียงชั่วคราวและไม่เกิดกับทุกคน เมื่อเทียบกับการช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอด การรักษาโรคก็ดูเหมือนไม่สำคัญเลย แต่พระเจ้ายังทรงมีความเห็นอกเห็นใจต่อความอ่อนแอต่าง ๆ ของเราเหมือนเดิม; พระองค์ทรงเชิญชวนทุกดวงใจที่เดือดร้อนให้อธิษฐาน และที่ใดที่มันจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและพระองค์จะประทานความเชื่อสำหรับมัน พระเจ้าก็สามารถและทรงรักษาผู้ป่วยให้หายได้บ่อย ๆ ในการตอบคำอธิษฐาน

ข้อ 12-26:

3:12 และเมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ท่านก็ตอบแก่ประชาชนว่า “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย

ไฉนพวกท่านประหลาดใจในสิ่งนี้ หรือไฉนพวกท่านจึงมองพวกเราอย่างจริงจังเล่า เหมือนกับว่า

โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของพวกเขาเอง พวกเขา
ได้ทำให้คนนี้ได้

3:13 พระเจ้าของอับราฮัม และของอิสอัค และ
ของยาโคบ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา ได้
โปรดประทานสง่าราศีแด่พระเยซูพระบุตรของ
พระองค์ ผู้ซึ่งพวกท่านได้มอบไว้แล้ว และได้
ปฏิเสธรองศ์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะ
ปล่อยพระองค์ไป

3:14 แต่พวกท่านได้ปฏิเสธรองศ์บริสุทธิ์และชอบ
ธรรม และปรารถนาให้ฆาตกรคนหนึ่งถูกมอบไว้
แก่พวกท่าน

3:15 และได้ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิตเสีย ผู้ซึ่ง
พระเจ้าได้โปรดให้ฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว พวกเขา
เป็นพยานในเรื่องนี้

3:16 และพระนามของพระองค์โดยทางความเชื่อ
ในพระนามของพระองค์นั้น ได้กระทำให้ชายผู้นี้มี
กำลังขึ้น ผู้ซึ่งพวกท่านเห็นและรู้จัก ไซ้แล้ว ความ
เชื่อนั้นซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้ประทานให้คนนี้
หายปกติอย่างสมบูรณ์แบบต่อหน้าพวกท่านทุกคน

3:17 และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบ
ว่าพวกท่านได้กระทำให้สิ่งนั้นโดยขาดความรู้ เหมือน
อย่างคณะผู้ครอบครองของพวกท่านด้วย

3:18 แต่สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสำแดง
ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทุกคนของ
พระองค์ว่า พระคริสต์จะทรงทนทุกข์ พระองค์ได้
ทรงให้สำเร็จตามนั้นแล้ว

3:19 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงกลับใจเสียใหม่และ
ตั้งใจใหม่ เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะถูก
ลบล้างเสีย เมื่อเวลาทั้งหลายแห่งความสดชื่นจะ
มาจากเฉพะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

3:20 และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่ง
เมื่อก่อนนั้นได้ถูกประกาศไว้แก่พวกท่านแล้ว

3:21 ผู้ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงเวลาทั้งหลาย
แห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัส
ไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของ
พระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

3:22 ด้วยว่าแท้จริงแล้วโมเสสได้กล่าวไว้แก่
บรรพบุรุษว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวก
ท่าน จะโปรดตั้งผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแก่พวก
ท่านจากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างเรา
พวกท่านจงฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัด ไม่ว่าผู้นั้นจะ
กล่าวสิ่งใดแก่พวกท่านก็ตาม

3:23 และจะเป็นเช่นนี้คือทุกคนที่จะไม่ฟังผู้
พยากรณ์ผู้นั้น จะถูกทำลายไปจากท่ามกลาง
ประชาชน’

3:24 ไซ้แล้ว และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซา
มูเอล และคนเหล่านั้นที่ตามมาภายหลัง ทุกคนที่
กล่าวแล้ว ได้กล่าวล่วงหน้าถึงวันเหล่านั้นในทำนอง
เดียวกัน

3:25 พวกท่านเป็นลูกหลานของพวกศาสดา
พยากรณ์นั้น และแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรง
กระทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา โดยตรัสแก่อับ
ราฮัมว่า ‘และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาครอบครัว
ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร’

3:26 มายังพวกท่านก่อน พระเจ้าซึ่งได้โปรดให้
พระเยซูพระบุตรของพระองค์ฟื้นขึ้นแล้ว ได้ทรง
ส่งพระองค์มาเพื่ออวยพรพวกท่าน ในการให้ทุก
คนในพวกท่านพ้นเสียจากบรรดาความชั่วช้าของ
ตน”

คำเทศนาที่สองของเปโตร

จงหมายเหตุจุดเด่นเหล่านี้ของคำเทศนาที่สองของเปโตร

1. การรักษาให้หายในคราวนี้ได้เกิดขึ้นเพื่อถึงความสนใจของผู้คนและยกเรื่องพระคริสต์และความรอดขึ้นมาพูด เหมือนอย่างคำเทศนาที่เฟินเทออสต์ได้เกิดขึ้นเพราะความอัศจรรย์ใจของผู้คนและความเห็นของพวกเขาเกี่ยวกับการเทออกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายในที่นี้ก็ดึงดูดฝูงชนและเปโตรก็เริ่มต้นด้วยเหตุการณ์นั้น มันไม่ใช่ “โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของพวกเขาเอง” ที่ชายผู้นั้นได้รับการรักษาให้หาย แต่โดยพระนามของพระคริสต์ (ข้อ 12,16)

2. เช่นเคย เปโตรย้อนกลับไปว่าการตรึงกางเขนนั้น เขาเผชิญหน้าผู้คนเหล่านี้ด้วยบาปของพวกเขาในข้อ 13 ถึง 15 พวกเขาได้มอบพระเยซูไว้ ไม่เอาพระองค์ ขอฆาตกรคนหนึ่งและฆ่าเจ้าแห่งชีวิตเสีย ทุกคำเทศนาที่กล่าวแก่คนที่ยังไม่รอดควรเน้นความชั่วของใจที่ปฏิเสธพระคริสต์และความผิดของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า

3. พระเจ้า “ได้โปรดประทานสง่าราศีแก่พระเยซูบุตรของพระองค์” พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า นั่นคือ พระบุตรของพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว และบัดนี้เปโตรและคนเหล่านี้ทั้งหมด (พี่น้องประมาณห้าพันคน, 1 คร. 15:6) ก็เป็นประจักษ์พยานจำไว้ว่าการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นหลักคำสอนสำคัญที่ถูกเทศนาตลอดทั่วหนังสือกิจการ

4. ชายผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายก็เพราะความเชื่อในพระนามของพระคริสต์ (ข้อ 16) ผมเชื่อว่ามันเป็นเพราะความเชื่อของเปโตรและความเชื่อของชายง่อยผู้นี้ เหมือนที่เป็นในมาระโก 2: “เมื่อพระเยซูทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา” นั่นคือ ความเชื่อที่รวมกันของชายสี่คนนั้นที่แบกคนป่วยนั้นมาและของชายป่วยคนนั้น พระองค์จึงทรงช่วยเขาให้รอดและรักษาเขาให้หาย (มาระโก 2:5) แต่จำไว้ว่า การรักษาให้หายนั้นอยู่ในพระนามของพระเยซูและโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์

5. การตรึงกางเขนนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าซึ่งถูกให้โครงร่างไว้อย่างชัดเจนในภาคพันธสัญญาใหม่: “สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสำแดงล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทุกคนของพระองค์ว่า พระคริสต์จะทรงทนทุกข์ พระองค์ได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแล้ว” (ข้อ 18)

6. แผนการแห่งความรอดมาแล้วตอนนี้ “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงกลับใจเสียใหม่และตั้งใจใหม่ เพื่อบาปทั้งหลายของพวกท่านจะถูกกลบฝังเสีย...” จงหมายเหตุพัฒนาการนี้: ประการแรก เขาถึงความสนใจของพวกเขาให้ตั้งใจฟัง ต่อมาการรักษาให้หายนี้ถวายเป็นเกียรติแด่พระเยซู จากนั้นพวกเขาเป็นคนบาปที่ชั่วช้าเพราะว่าพวกเขาได้ฆ่าพระองค์เสีย แต่พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นขึ้นจากตายแล้ว และทั้งหมดนี้มีพยากรณ์ไว้แล้วในพระคัมภีร์--บัดนี้พวกเขาควรกลับใจใหม่และรับความรอด!

จงหมายเหตุว่า “กลับใจเสียใหม่” ในที่นี้เกี่ยวข้องกับความเชื่อในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น เหมือนอย่างกับการกลับใจใหม่และความเชื่อถูกใช้เกือบจะแทนกันได้ในแผนการแห่งความรอดตลอดทั่วพระคัมภีร์

7. จงดูพระสัญญาที่มีต่อชนชาติอิสราเอลเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการรื้อฟื้นอาณาจักรของดาวิด (ข้อ 20,21)

8. จงหมายเหตุการอ้างถึงโมเสสผู้ซึ่งพวกเขายิวรักและเสแสร้งว่าติดตาม เหมือนอย่างโมเสสเคยนำพวกเขา

เขาออกมาจากอียิปต์และไปยังแผ่นดินแห่งสัญญา พระคริสต์ก็จะทรงทำให้สิ่งที่มีพยากรณ์ไว้แก่ชนชาติอิสราเอลสำเร็จจริงเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครอบครอง

9. แต่การปฏิเสธพระเยซูก็หมายความว่าจิตวิญญาณของคน ๆ นั้นจะถูกทำลาย (ข้อ 23)

10. จงหมายเหตุคำวิงวอนอันอ่อนโยนในข้อ 25 และ 26 พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วภายใต้อับราฮัมว่า ในเชื้อสายของเขาประชาชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับการอวยพร พระเยซูทรงเป็นเชื้อสายนั้นและพระเจ้าทรงส่งพระองค์มาแล้วเพื่ออวยพรยิวเหล่านี้โดยการหันพวกเขาจากบาปทั้งหลายของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด!

คำวิงวอนที่มีต่อประชาชาตินั้น

เช่นเคย จงหมายเหตุว่าในกิจการ 2:14 เปโตรกล่าวว่า “พวกท่าน ชาวยูเดีย”; ในกิจการ 2:22, “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย”; ในกิจการ 2:36, “จงให้วงศ์วานแห่งอิสราเอลทั้งสิ้นทราบอย่างแน่นอนเถิด...” แม้กระทั่งในกิจการ 3:19 และข้ออื่น ๆ ที่ตามมา คำวิงวอนนั้นก็ไม่ได้เพียงกล่าวแก่ผู้คนที่กลับใจใหม่ แต่มีพระสัญญาบางอย่างแก่ประชาชาตินั้นโดยรวมด้วย หากพวกเขาทุกคนยอมกลับใจ รวมถึงความรอดแก่ผู้คนที่หลายด้วย

จงหมายเหตุว่าพระสัญญานี้มีแก่ประชาชาตินั้นโดยรวมในแง่ใดบ้าง

1. “เพื่อบาปทั้งหลายของพวกเขาท่านจะถูกลบล้างเสีย เมื่อเวลาทั้งหลายแห่งความสดชื่นจะมาจากเฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์...” ผู้ใดที่กลับใจใหม่ก็ได้รับการลบล้างบาปทั้งหลายของตนทันที แต่บาปทั้งหลายในระดับประชาชาติของอิสราเอลจะถูกลบล้างออกไปและประชาชาตินั้นได้กลับคืนสู่ความโปรดปรานก็ต่อเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเท่านั้น จากนั้นประชาชาติหนึ่งจะกลับใจเชื่อในวันเดียว (อสย. 66:8) เมื่อนั้นชนชาติอิสราเอล “จะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง” และกลับใจใหม่ในระดับประชาชาติ (ศคย. 12:10) เมื่อนั้น “จะมีน้ำพุอันหนึ่งถูกเปิดออกให้แก่ราชวงศ์ของดาวิดและแก่ชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุบาปและเพราะความไม่สะอาด” (ศคย. 13:1) เมื่อนั้นพระเจ้าจะประทานใจดวงใหม่แก่พวกเขาและเอาใจหินไปเสียจากชนชาติอิสราเอลและใส่พระวิญญาณของพระองค์ไว้ภายในพวกเขา (อสค. 36:26,27) จากนั้นเมื่อประชาชาตินั้นหันมาหาพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจของพวกเขา พระคริสต์ก็จะเสด็จกลับมา “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงทำสุหนัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่” (อพย. 30:1-6) ฉะนั้นเมื่อเปโตรพูดถึงเวลานั้นแห่งความสดชื่นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระเจ้าจะทรงส่งพระเยซูมาอีก เขาก็หมายถึงการรื้อฟื้นของประชาชาติอิสราเอลและการกลับใจเชื่อของยิวทุกคนที่รอดชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

2. จงหมายเหตุการอ้างอิงที่ว่าสวรรค์ต้องรับพระคริสต์ไว้ “จนถึงเวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน...” นั่นคือ แผ่นดินปาเลสไตน์จะถูกคืนสู่สภาพเดิมตามที่อิสยาห์ 35 กล่าว ชนชาติอิสราเอลจะถูกพากลับคืนสู่แผ่นดินนั้นตามคำพยากรณ์หลายข้อ พระที่นั่งของดาวิดจะถูกคืนสู่สภาพเดิม ประชาชาตินั้นเองจะได้รับความโปรดปรานจาก

พระเจ้าอีกครั้ง เวลานั้นแห่งยุคอาณาจักร, ยุคพันปี, แห่งการอวยพรพร้อมกับพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิด ทรงครอบครองแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เป็น “เวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่” นั่นเป็นเวลาที่เราจะเชื่อเกี่ยวกับ “ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น” (มธ. 19:28) เมื่อพวกอัครทูตจะปกครองกับพระองค์และพิพากษาสิบสองเผ่าอันนั้นของชนชาติอิสราเอล

3. จงหมายเหตุการอ้างอิงถึงพันธสัญญาที่อับราฮัมในข้อ 25 คนเหล่านี้สามารถเป็นลูกที่แท้จริงของอับราฮัมได้โดยการยอมรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเท่านั้น ในพระเยซูเท่านั้น ประชาชาติทั้งปวงจึงจะได้รับการอวยพรผ่านทางเชื้อสายของอับราฮัม พระเยซูทรงสอนเช่นนั้นแล้วในยอห์น 8:37-40 ยิวเหล่านั้นที่ไม่กลับใจเชื่อไม่ได้เป็นเชื้อสายของอับราฮัมในฝ่ายวิญญาณแต่เป็นเชื้อสายของพญามารพ่อของพวกเขา ในพระคริสต์เท่านั้นพันธสัญญาของอับราฮัมจึงสำเร็จจริงได้

4. เราควรเห็นว่าตามพระคำตอนนี้ พันธสัญญาที่อับราฮัมไม่อาจสำเร็จจริงได้แค่โดยการประกาศข่าวประเสริฐ ต้องมีการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ตัวเป็น ๆ และ “การตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด” ซึ่งได้ถูกพยากรณ์ไว้และอับราฮัมและพระคริสต์เชื้อสายของเขาจะถือครองแผ่นดินคานาอันจริง ๆ ก่อนที่พันธสัญญากับอับราฮัมจะสำเร็จครบถ้วนได้ การตีความให้เป็นฝ่ายวิญญาณและจึงทำให้พันธสัญญาเหล่านั้นที่ทรงทำไว้กับอับราฮัมและกับดาวิดและกับชนชาติอิสราเอลไม่มีความสำคัญเป็นพิเศษ ก็เป็นการปฏิบัติที่ไม่เชื่อตรงกับพระวจนะของพระเจ้า

5. แต่จำไว้ว่าเปโตรในพระคำตอนนี้ไม่ได้กำลังเทศนาอาณาจักรใดบนแผ่นดินโลกเว้นแต่สำหรับผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วผู้ซึ่งรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดยความเชื่อที่สำนึกผิด

อาณาจักรของดาวิดบนแผ่นดินโลกได้ถูกยื่นเสนอให้แก่

พวกยิวเหล่านั้นในสมัยอัครทูตหรือ?

Scofield Reference Bible ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงที่มีประโยชน์มากที่สุดในโลก บางครั้งก็มีหมายเหตุที่เน้นสมัยประทานเกินพอดี เราเชื่ออย่างนั้น อย่างไรก็ตาม มีความน่าเชื่อถืออยู่บ้างในคำกล่าวอ้างของพวกอาจารย์กลุ่ม Plymouth Brethren และ Scofield Reference Bible ที่ว่าอาณาจักรนั้นได้ถูกยื่นเสนอในงานรับใช้ของพระคริสต์ และในช่วงสมัยแรก ๆ ของพวกอัครทูต และถูกเลื่อนออกไปแล้ว เราควรหมายเหตุข้อเท็จจริงบางประการอย่างชัดเจน

1. แน่แน่นอนว่าพระเจ้าไม่ทรงมีเจตนาที่จะขัดขวางและไม่ได้ให้คำสัญญาใด ๆ เลยที่จะขัดขวางการจับกุม การไต่สวน และการตรึงกางเขนของพระคริสต์ แผนการแห่งความรอดทั้งหมดและการสำเร็จจริงของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดมีศูนย์กลางอยู่ที่การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อตายแทนคนบาปและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

2. ดูการยืนยันกรานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและของพระเยซูในมัทธิว 3:2 และมัทธิว 4:17 ที่ว่า “อาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว” นั่นบ่งบอกว่าอาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกอยู่ใกล้มากแล้วในตอนนั้น (ในความหมายของความเป็นไปได้ ไม่ใช่แบบไร้เงื่อนไข) และว่ามันอาจเริ่มต้นได้เร็วมาก ๆ หากพวกยิวเหล่านั้นในฐานะประชาชาติทั้งหมดหันมาหาพระคริสต์

3. ในกรณีนั้น ยูดาห์ก็ยังสามารถทรมานพระเยซูเพื่อมอบให้แก่รัฐบาลโรมได้อยู่ และความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นก็อาจมาพร้อมกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม การเข่นฆ่าพวกยิวเหล่านั้น และจากนั้นพระคริสต์ก็อาจเสด็จไปสวรรค์และเสด็จกลับมา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ ต้องมีไม่ใช่แค่การตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์เท่านั้น แต่ความทุกข์ลำบากนั้นและสมัยของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เช่นกัน เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในพระคัมภีร์

4. ครูสอนพระคัมภีร์หลายท่านสังเกตเห็นว่ายุคคริสตจักรในปัจจุบันนี้ ตั้งแต่พื้นเทคอสต์เรื่อยไปจนถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ไม่ได้ถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนในภาคพันธสัญญาเดิม ในพระคัมภีร์หลายตอนการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ถูกสอนในพระคำตอนเดียวกัน รวบรวมว่าพวกมันอยู่ใกล้กันมาก ๆ

ฉะนั้นขอให้เรากล่าวว่า ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงยื่นเสนอแก่ชนชาติอิสราเอลแล้วว่าถ้าทั้งประชาชาตินั้นยอมกลับใจใหม่และเปลี่ยนความเชื่อตอนนี้ บาปทั้งหลายของพวกเขาจะถูกลบล้างออกไปได้และประชาชาตินั้นได้กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และว่ามันอาจเร็วขนาดหลังจากเวลานั้นที่เปโตรกำลังเทศนาอยู่ก็ได้

ไม่ว่าจะอย่างไร เราก็กล่าวได้อย่างชัดเจนว่าหนทางเดียวที่คนเหล่านี้จะสามารถมีส่วนในพระพรเหล่านั้นของอับราฮัม ในอาณาจักรนั้นของดาวิด ในการสำเร็จระดับประชาชาติของลิขิตของชนชาติอิสราเอลได้ ก็คือโดยการหันมาหาพระคริสต์และรับความรอด

ก่อนเราปิดบทนี้ไป จงสังเกตว่า “พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเราโดยตรัสแก่อับราฮัม...” เป็นพันธสัญญาหนึ่งที่อับราฮัมและเชื้อสายของเขาจะถือครองแผ่นดินคานาอันตลอดไปเป็นนิรันดร์

พันธสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมเกี่ยวข้องกับ

แผ่นดินคานาอันและการถือครองกรรมสิทธิ์บนโลก

จำไว้ว่าพันธสัญญานั้นกับอับราฮัมซึ่งถูกกล่าวถึงในข้อ 25 เป็นพันธสัญญาหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับแผ่นดินคานาอัน และกับอับราฮัมและพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเชื้อสายของเขา ซึ่งได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก

ในปฐมกาล 13:15-17 เราอ่านว่า:

“เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้ เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างฝูงคลีแห่งแผ่นดินโลก ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับจำนวนฝูงคลีแห่งแผ่นดินโลกได้ แล้วเชื้อสายของเจ้าก็จะถูกนับได้เช่นกัน จงลุกขึ้นเดินผ่านเข้าไปในแผ่นดินนี้ตามความยาวของมัน และตามความกว้างของมัน เพราะเราจะให้มันแก่เจ้า”

อีกหน ในปฐมกาล 17:6-8 เราอ่านว่า:

“และเราจะทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้นยิ่งนัก และเราจะทำให้เกิดประชาชาติมากมายจากเจ้า และกษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากเจ้า และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า

และเชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา ให้เป็นพันธสัญญาพันธันตร์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้า และเราจะให้แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้า คือแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนแปลกหน้า แผ่นดินทั้งสิ้นแห่งคานาอัน ให้เป็นกรรมสิทธิ์พันธันตร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา”

และพันธสัญญานี้ได้สำเร็จจริงเพียงบางส่วนกับชนชาติอิสราเอลเมื่อพวกเขาได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดกภายใต้โยชูวาและคนอื่น ๆ เพราะกาลาเทีย 3:16 กล่าวชัดเจนว่าเชื้อสายของอับราฮัมที่ทรงให้พระสัญญานี้ไว้ นั่นคือพระคริสต์ “บัดนี้ บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” ฉะนั้นพันธสัญญากับอับราฮัมจึงเกี่ยวข้องกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครองในปาเลสไตน์โดยที่อับราฮัมมีส่วนร่วมด้วย

อับราฮัมยังไม่ได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก ตามที่เราเรียนรู้จากฮีบรู บทที่ 11 ทั้งอิสอัคและยาโคบก็ยังคงเช่นกัน “คนเหล่านี้ทั้งสิ้นได้ตายไปในความเชื่อ ยังไม่ได้รับตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาเหล่านั้นแต่ไกล และมั่นใจในพระสัญญาเหล่านั้น และยึดมั่นพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าพวกเขาเป็นพวกคนต่างชาติและผู้สัญจรอยู่บนแผ่นดินโลก” (ฮบ. 11:13)

แต่จากนั้นฮีบรู 11 ก็พูดถึงผู้คนที่ยิ่งใหญ่หลายคนที่เคยมีชีวิตอยู่หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลเข้ามาในแผ่นดินคานาอันแล้ว ซึ่งรวมถึงโยชูวา ราหับ กิเดโอน บาราค เยฟธ่าห์ ดาวิด และซามูเอล และจากนั้นฮีบรู 11:39 กล่าวว่า “และคนเหล่านี้ทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับตามพระสัญญานั้น”

บทที่สิบเอ็ดนั้นของฮีบรูบ่งบอกเช่นกันว่าพระสัญญานพันธันตร์เหล่านั้นเกี่ยวกับแผ่นดินคานาอันจะเกี่ยวข้องกับเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์นั้นซึ่งจะลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เพราะว่าอับราฮัม “คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” (ดู นิยายอิงพระคัมภีร์ของผู้แต่งซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัม, [Seeking a City](#))

พันธสัญญากับอับราฮัมหมายความว่าผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วจะกลับมากับพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกและว่าพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของดาวิดอีกและจะทรงครอบครองเหนือพิภพทั้งสิ้น

กิจการ 4

ข้อ 1-4:

4:1 และขณะที่เปโตรกับยอห์นกล่าวแก่ประชาชน พวกปุโรหิต กับนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกสะดูสี ได้มาหาท่านทั้งสอง
4:2 โดยเป็นทุกขใจที่ท่านทั้งสองได้สั่งสอนประชาชน และประกาศโดยทางพระเยซูเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

4:3 และพวกเขาจึงลงมือจับท่านทั้งสอง และจำท่านทั้งสองไว้ในคุกจนวันต่อมา เพราะว่าตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว
4:4 แต่คนเป็นอันมากในพวกเขาซึ่งได้ฟังถ้อยคำนั้นก็เชื่อ และจำนวนผู้ชายมีประมาณห้าพันคน

การข่มเหงครั้งแรก

นายทหารรักษาพระวิหารถูกกล่าวถึงในที่นี้ เราถูกบอกว่าคนเลวี่สี่สิบสี่กะเผ่ายามพระวิหารตามลำดับ อันต่อเนื่อง หัวหน้าของแต่ละกะถูกเรียกว่านายทหาร โจเซฟสกล่าวว่าเขาเป็นผู้มีอำนาจถัดจากมหาปุโรหิต เขาเป็นเหมือนนายพันของตำรวจที่รักษาความเป็นระเบียบรอบพระวิหารในระหว่างการเผ่ายามของเขา “ตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว” (ข้อ 3) การรักษาให้หายนั้นที่ประตูพระวิหารได้เกิดขึ้นตอน “ชั่วโมงที่เก้า” นั่นคือประมาณบ่ายสามโมง (กิจการ 3:1) จากนั้นก็ตามมาด้วยการขึ้นขมยินดีของชายผู้นั้นที่ได้รับการรักษาให้หาย การรวมตัวของฝูงชนและคำเทศนาของเปโตร เราคิดว่าการถวายเป็นเครื่องบูชารอบเย็นเกิดขึ้นประมาณบ่ายสาม และน่าจะเสร็จราว ๆ สี่โมง และประตูพระวิหารก็จะถูกปิด ดังนั้นเปโตรและยอห์นจึงถูกกักตัว ถูกจำคุก จนถึงวันพรุ่งนี้

เราเรียกเหตุการณ์นี้ว่า “การข่มเหงครั้งแรก” เพราะจะมีตามมาอีกเยอะ เหล่าผู้นำทางศาสนาในเยรูซาเล็มเป็นฝูงชนกลุ่มเดียวกับที่ขอให้ตรึงกางเขนพระเยซู พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกอย่างชัดเจนแล้วในยอห์น 15:18-20:

“ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักษาถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขาก็จะรักษาถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย”

พระเยซูตรัสว่าการข่มเหงนั้นมาเพราะว่าผู้ข่มเหงเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณที่หลงหายผู้ซึ่ง “ไม่รู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา” และพวกเขาจะข่มเหงคริสเตียนทั้งหลาย “เพราะเห็นแก่นามของเรา” และเพราะว่าการประกาศเรื่องทรงกางเขนของพระคริสต์และข่าวประเสริฐดำเนินบาปของพวกเขา “บัดนี้พวกเขาไม่มีฉาบบังหน้าสำหรับบาปของพวกเขา” (ยอห์น 15:21-23) การประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ไปอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว นำมนุษย์ให้เผชิญหน้ากับพระเจ้าและกับบาปของพวกเขา พวกเขาจึงเกลียดชังการเทศนาข่าวประเสริฐที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเกี่ยวกับพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดนั้นที่ถูกตรึงกางเขนและทรงเป็นขึ้นแล้ว

จงหมายเหตุสาเหตุของการข่มเหงนั้น มันก็คือว่า “พวกสะดูสี...เป็นทุกขใจที่ท่านทั้งสองได้สั่งสอนประชาชน และประกาศโดยทางพระเยซูเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย” การเทศนาเรื่องการเป็นขึ้นจากตายนี้ทำให้พวกสะดูสีไม่พอใจเพราะว่าพวกเขาเินกรานว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย มันยังทำให้พวกเขาไม่พอใจหนักกว่าเดิมเพราะว่าถ้าพระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกเขาก็เป็นคนชั่วที่ได้ตรึงกางเขนพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกเขาก็ยังต้องรับมือกับพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงทราบบาปทั้งหลายของพวกเขา ผู้ได้ทรงเทศนาแก่พวกเขาและเตือนพวกเขาและบัญชาพวกเขาแล้วให้กลับใจเสียใหม่!

เปโตรและยอห์นไม่ได้ถูกข่มเหงเพราะเป็นคริสเตียน พวกเขาไม่ได้ถูกข่มเหงเพราะพวกเขาเชื่อภาคพันธสัญญาเดิม พยายามดำเนินชีวิตในทางถูกต้อง ขัดใช้หนี้อันสุจริตของตน เลิกเมาเหล้า รักเพื่อนบ้านของตน ไม่ใช่เลย การข่มเหงไม่ได้มาสู่ผู้คนเพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นคริสเตียน แต่การเป็นพยานแบบหนักหน่วงเพื่อพระเยซูในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรียกผู้คนให้กลับใจใหม่ ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ ซึ่งถูกพิสูจน์โดยการคืนพระชนม์ของพระองค์ นำความชื่นชมยินดีและการกบฏมาในใจชั่ว ผู้คนไม่ได้ถูกข่มเหงหลัก ๆ เพราะพวกเขาเป็นคริสเตียน แต่เพราะพวกเขาเป็นพยานที่ร้อนรน เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พยายามปฏิบัติตามพระมหาบัญชาของพระเยซู

จงหมายเหตุการเพิ่มขึ้นแบบรวดเร็วในจำนวนของคริสเตียน บัดนี้ “จำนวนผู้ขายมีประมาณห้าพันคน” ซึ่งน่าจะ “ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก” เหมือนห้าพันคนนั้นที่พระเยซูทรงเลี้ยงอย่างอัศจรรย์ (มธ. 14:21)

ข้อ 5-12:

4:5 และต่อมาในวันพรุ่งนี้ พวกผู้ครอบครองของพวกเข และพวกผู้อาวุโส และพวกธรรมจารย์

4:6 และอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส และยอห์น และอเล็กซานเดอร์ และทุกคนที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้น ได้ชุมนุมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม

4:7 และเมื่อพวกเขาได้ตั้งเปโตรและยอห์นในท่ามกลางพวกเขาแล้ว พวกเขาก็ถามว่า “ท่านทั้งสองได้ทำสิ่งนี้โดยฤทธิ์อำนาจอันใดหรือโดยนามอะไร”

4:8 แล้วเปโตร ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน พวกผู้ครอบครองของประชาชน และพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล

4:9 ถ้าวันนี้พวกเราถูกไต่สวนเรื่องการกระทำดีซึ่ง

ได้ทำแก่ชายป่วยผู้นี้ว่าเขาหายเป็นปกติด้วยวิธีอันใด

4:10 ขอให้พวกท่านทุกคนกับบรรดาคณอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือโดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้จะยืนอยู่ที่หน้าพวกท่านโดยหายเป็นปกติแล้ว

4:11 นี่คือ ‘ศิลา’ ซึ่งพวกท่าน ‘พวกช่างก่อได้ปฏิเสศเสีย ซึ่งได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

4:12 และไม่มีความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด”

เปโตรเทศนาแก่สภาซานเฮดริน

นี่เป็นการประชุมแบบไม่เป็นทางการของสภาซานเฮดริน นั่นคือ “พวกผู้ครอบครอง” และพร้อมกับพวกเขาคือพวกผู้อาวุโส และพวกธรรมจารย์ และอันนาสมหาปุโรหิตคนก่อนหน้า และคายาฟาส ลูกเขยของเขา ซึ่งตอนนี้เป็นมหาปุโรหิตแล้ว (มธ. 26:57) และเหล่าญาติของมหาปุโรหิต ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่กลุ่มคนที่ไม่มีอคติซึ่งกระทำกิจแบบเป็นทางการเพื่อชนชาติอิสราเอล แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันเป็นการประชุมของเหล่าผู้นำที่เกลียดชังพระเยซูและได้สมคบคิดเพื่อฆ่าพระองค์

สภาซานเฮดรินประกอบด้วยชายเจ็ดสิบคน คณะผู้ปกครองของอิสราเอลในเรื่องทางศาสนา เราถูกบอกว่ามีผู้ครอบครองหรือปุโรหิตใหญ่ยี่สิบสี่คนซึ่งเป็นพวกสะดูสี; ธรรมจารย์ยี่สิบสองคน ซึ่งปกติแล้วเป็นพวกฟาริสี; และผู้อาวุโস্যี่สิบสี่คน ซึ่งไม่ได้เป็นทั้งฟาริสีและสะดูสี

ทั้งอันนาสและคายาฟาสอยู่ที่นั่นด้วย

อันนาสได้เป็นมหาปุโรหิตตั้งแต่ปี ค.ศ. 7 ถึง 14; เป็นพ่อตาของคายาฟาสซึ่งสืบทอดตำแหน่งของเขาได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐบาลโรม อย่างไรก็ตาม พวกยิวถือว่าอันนาสยังมีสิทธิอำนาจของมหาปุโรหิตอยู่ เมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุมในสวนเกทเซมนี พวกเขา “...มัดพระองค์ไว้ และพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น” (ยอห์น 18:12,13) ในยอห์น 18:19 อันนาสถูกเรียกว่า “มหาปุโรหิต” เพราะหลายคนยังถือว่าเขาเป็นเช่นนั้นอยู่ แต่ในยอห์น 18:24 พระคัมภีร์กล่าวว่า “บัดนี้อันนาสได้ส่งพระองค์ซึ่งถูกมัดอยู่ไปยังคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิต”

สิ่งยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งได้นำผู้คนเหล่านี้มาอยู่ด้วยกัน ชายง่อยคนนั้นซึ่งได้รับการรักษาให้หายทันที กระโดดและเดินและจับเปโตรและยอห์นไว้และสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอนฝูงชนมารวมตัวกันแล้ว เปโตรเทศนาแก่พวกเขาแล้ว ดุจไฟลามทุ่งมันลามไปทั่วกรุงไม่เพียงเพราะว่าเปโตรกำลังเทศนาอยู่เท่านั้น แต่ว่าชายง่อยคนนั้นผู้ซึ่งทุกคนได้เห็นมาหลายปีและเดินไม่ได้บัดนี้กำลังกระโดดและเดินและสรรเสริญพระเจ้าพร้อมกับ “การหายเป็นปกติ” ในฝ่ายร่างกาย ดังนั้นในท่ามกลางวงนั้นพวกเขานำตัวเปโตรและยอห์นมา ซึ่งได้นอนคุกไปคืนหนึ่งแล้ว และถามคนทั้งสองว่า “ท่านทั้งสองได้ทำสิ่งนี้โดยฤทธิ์อำนาจอันใดหรือโดยนามอะไร”

เปโตรเทศนาอีกเรื่องการคืนพระชนม์

และความรอดโดยทางพระคริสต์

1. คำเทศนาของเขาดำเนินตามแบบแผนที่คุ้นเคยและเป็นคำเทศนาที่ดี การอัศจรรย์นั้นถูกกระทำในพระนามของพระเยซูคริสต์แห่งนาซาเร็ธ เปโตรไม่อ้างของประทาน ไม่อ้างฤทธิ์เดชใดว่าเป็นของตัวเองเลย นี่เป็นพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงกระทำการอัศจรรย์นี้

2. และเปโตรกล่าวหาพวกเขาอย่างจริงจังอีกว่า “ผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงไว้” อย่าให้พวกเขาลืมเรื่องนั้นเด็ดขาด เปโตรเอ๋ย! และเหล่านักเทศน์ทุกแห่งหนไม่ควรปล่อยให้เหล่าคนบาปผู้นำสังเวชลืมว่าพวกเขาเป็นศัตรูและฆาตรกรผู้ฆ่าพระคริสต์และพระเจ้าทรงต้องการให้พวกเขากลับใจเสียใหม่

3. “ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” เนื่องจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์พิสูจน

ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (รม. 1:4) และจึงพิสูจน์ความเป็นของแท้ของข่าวประเสริฐ การคืนพระชนม์จึงจะถูกเทศนาตลอดทั่วทั้งสื่อกิจการในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่และควรถูกเทศนาทุกแห่งหนวันนี้ ไม่มีข่าวประเสริฐที่ปราศจากการคืนพระชนม์จริง ๆ ในฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์ และความเชื่อแบบคริสเตียนก็สูญเสียฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดทั้งสิ้นของมันไปเมื่อข้อสำคัญแห่งความเชื่อนั้นถูกตัดออก เมื่อเป็นเช่นนั้นมันจึงเป็นข่าวประเสริฐหนึ่งที่ถูกบิดเบือน, “ข่าวประเสริฐอื่น”, ซึ่งถ้าผู้ใด ไม่ว่าจะ เป็นมนุษย์หรือทูตสวรรค์ ประกาศมันก็ต้องถูกแช่งสาป (กท. 1:8,9)

4. เช่นเคย เปโตรใช้ชื่อพระคัมภีร์ คราวนี้มันคือเพลงสดุดี 118:22-- “ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสียได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว” พระเยซูได้ทรงยกชื่อพระคำตอนเดียวกันนี้ในมัทธิว 21:42 แก่ “พวกบุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี” เหล่านี้ ประเพณีหนึ่งกล่าวว่าเมื่อก่อนหินเหล่านั้นถูกจัดเตรียมสำหรับวิหารของซาโลมอนและถูกนำไปยังสถานที่นั้นซึ่งพร้อมสำหรับการวางแล้ว เพื่อจะได้ไม่มีเสียงค้อนในอาคารนั้นเลย หินก้อนหนึ่งได้ถูกนำมาซึ่งใส่ตรงไหนก็ไม่เข้าและพวกช่างก่อโยนมันทิ้งเสียอย่างดุหมิ่นเพราะมันเป็นก้อนหินที่ตัดมาไม่พอดี เป็นความผิดพลาดของพวกช่างสกัดหิน แต่เมื่อพวกเขาทำกำแพงให้เสร็จ พวกเขาก็พบว่าศิลามุมเอกหายไป มันเป็นหินก้อนเดิมที่ที่ถูกดุหมิ่นและถูกปฏิเสธ เปโตรประยุกต์ใช้เรื่องนี้และกล่าวว่าเพลงสดุดีบทนี้กล่าวถึงพวกเขา เหล่าผู้นำยิว ที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ผู้ไม่เพียงทรงเป็นรากฐานนั้นแต่เป็นหินก้อนบนสุดแห่งแผนการทั้งสิ้นของพระเจ้า

พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพเป็นหินก้อนหนึ่งบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ พระองค์ทรงเป็นศิลาใหญ่นั้นซึ่งเมื่อโมเสสได้ปล่อยน้ำออกมาให้แก่ชนชาติอิสราเอลที่กระหาย (1 คร. 10:4) พระองค์ทรงเป็นหินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกจากภูเขาซึ่งจะหล่นลงบนรูปจำลองนั้นที่เป็นตัวแทนของอำนาจโลกและรัฐบาลโลกทั้งปวงที่ถูกทำลายเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง (ดนล. 2:34,35,44) พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกก่อนนั้น และพระองค์ทรงเป็นหินสะดุดและศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจก่อนนั้น (1 ปด. 2:6-8 ซึ่งยกคำพูดจากอิสยาห์ 28:16) พระองค์ทรงเป็นศิลานั้นที่คริสตจักรถูกสร้างอยู่ข้างบน (มธ. 16:18)-- ไม่ใช่เปโตรหินเล็กก่อนนั้น แต่บนพระคริสต์ศิลามันคง “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11) พระเยซูทรงเป็น “ร่มเงาของศิลามหิมาในแผ่นดินที่เหนียวอ่อน” (อสย. 32:2) พระเจ้าทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็นศิลาหนึ่งหลายครั้งในหนังสือพระราชาบัญญัติ ใน 1 และ 2 ซามูเอล และในเพลงสดุดี

“และไม่มี ความรอดในผู้อื่นเลย” นี่เป็นการสรุปที่ชัดเจนของเรื่องนี้ พระเยซูทรงเป็นทางเดียวแห่งความรอด ผู้คนหลงหาย พวกเขาต้องการ “การช่วยให้รอด” โดยพระนามของพระเยซู มนุษย์จึงรับความรอดได้--ไม่ใช่โดยทางบัญญัติของโมเสส ไม่ใช่ในฐานะเชื้อสายของอับราฮัม ไม่ใช่ในฐานะพวกฟาริสีหรือพวกสะดูสี แต่โดยการรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตัวเองเท่านั้น

ข่าวประเสริฐต้องปฏิบัติกับผู้คนเสมอในฐานะผู้ที่หลงหายซึ่งต้องการการช่วยให้รอด และข่าวประเสริฐยกชูพระเยซูเสมอในฐานะทางเดียวแห่งความรอด การเป็นสมาชิกคริสตจักร ศีลยืนยัน บัพติศมา พิธีกรรมและพิธีการทั้งหลายไม่มีส่วนเลยในแผนการแห่งความรอดนอกจากเพื่อป่าวประกาศข่าวประเสริฐ

นี่เป็นการกล่าวอีกครั้งถึงสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 14:6-- “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิต

นั่น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” มันเป็นเรื่องเดียวกับที่ถูกสอนใน 1 ยอห์น 5:11 และ 12: “และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต” ไม่ใช่โดยการดำเนินชีวิตในทางหนึ่ง ไม่ใช่โดยการยอมรับข้อเชื่อหนึ่ง ไม่ใช่โดยการเข้าร่วมพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ไม่ใช่โดยการกระทำหรือคุณความดี แต่โดยความเชื่อส่วนตัวในพระคริสต์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นมนุษย์จึงจะรับความรอดได้

ข้อ 13,14:

4:13 บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตร	สองได้เคยอยู่กับพระเยซู
รักกับยอห์น และรับรู้ว่าคุณทั้งสองขาดการศึกษา	4:14 และเมื่อมองดูชายคนนั้นซึ่งได้รับการรักษา
และเป็นคนขาดความรู้ พวกเขา ก็ประหลาดใจ	ให้หายแล้ว กำลังยืนอยู่กับท่านทั้งสอง พวกเขา ก็
และพวกเขาสำนึกเกี่ยวกับคนทั้งสองนี้ว่า คนทั้ง	ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดต่อต้านสิ่งนี้ได้

การเทศนาที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชโดย “พวกคน ที่ไม่ได้เล่าเรียนและขาดความรู้”

เหล่าผู้นำที่มีความรู้เหล่านี้้อศจรรยใจ “เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น” ความกล้าหาญของเหล่านักเทศน์สมัยพันธสัญญาใหม่ ซึ่งถูกกล่าวถึงบ่อยครั้ง มีส่วนสำคัญในความสำเร็จอันเปี่ยมสุขของพวกเขา

1. จงหมายเหตุความกล้าหาญของเปโตรตรงนี้เหมือนในกิจการ 2 ซึ่งกล่าวไว้โทษพวกผู้นำยิวเหล่านี้ที่ได้ฆ่าพระคริสต์ ประกาศการคืนพระชนม์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ดูความกล้าเดียวกันนี้ในกิจการ 3 เช่นกัน ดู กิจการ 4:19 และความกล้าของเขาในการประกาศความตายของอานาเนียและสัฟีราในกิจการ 5 การทำทนายสภาซานเฮดรินของเขาในกิจการ 5:29 และความกระตือรือร้นของเขาซึ่งไม่ถูกดับโดยการถูกทุบตีในกิจการ 5:40-42 คนฉลาดกลัวถูกทำให้กล้าหาญแล้วดูจสิงโต

2. จงพิจารณาความกล้าของสเทเฟน “ประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช” โดยกระทำ “บรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่ง” (กิจการ 6:8) และ “สติปัญญาและจิตวิญญาณ ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้ท่านได้กล่าว” ซึ่งไม่มีใครต้านทานได้ (กิจการ 6:10) จงดูเขาที่เผชิญหน้าความตายโดยมีใจกล้าว่าหาพวกยิวเหล่านั้นในกิจการ 7:51-53 และความอ่อนโยน ความกล้า และความเชื่อของเขาในการตาย!

3. จงหมายเหตุความกล้าของเปาโลในกิจการ 9:20-22,27,29; ความกล้าของเขาในกิจการ 13:9-11,41,46; กิจการ 14:3; กิจการ 19:8; 1 เธสะโลนิกา 2:2 แม้กระทั่งการติดคุกของเปาโลก็ทำให้ผู้อื่นมีใจกล้ามากยิ่งขึ้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐโดยปราศจากความกลัว (ฟป. 1:14)

ความกล้าอันบริสุทธิ์นี้มาเพราะพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นี้ถูกบอกเป็นนัยในกรณีของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลูกา 1:15-17) และในทุกกรณีความกล้านั้นก็มาต่อจากการเจิมอันชัดเจนของพระวิญญาณ กิจการ 4:31 กล่าวว่า “และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขาถือว่าพระวาระของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” นี่เป็นความจริงในกรณีของเปโตร สเทเฟน เปาโล และคนอื่น ๆ

4. จงหมายเหตุว่าพวกเขาอธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อขอความกล้านี้ (กิจการ 4:29) และเปาโลร้องขอคำอธิษฐานเพื่อที่เขาจะมีใจกล้า (อฟ. 6:19,20)

คริสเตียนคนใดที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่ทำงานของพระเจ้า ก็มีเหตุผลมากมายที่จะมีใจกล้า

1. เหตุผลประการหนึ่งก็คือจิตสำนึกอันดี เพราะว่า “คนชอบธรรมกล้าหาญดุจสิงโต” (สภษ. 28:1)

2. การปลอบประโลมใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบย่อมให้ความกล้า (2 คร. 7:4-7)

3. พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาบุโรหิตของเรา ผู้ทรงรักษาไว้ซึ่งพระที่นั่งแห่งพระคุณและพระเมตตา ทรงเชิญชวนว่า “ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

4. คริสเตียนควรมีใจกล้าเพราะมั่นใจเรื่องความรอด ซึ่งได้ถูกกระทำอย่างสมบูรณ์แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์เท่านั้นซึ่งให้เรามีความมั่นใจมากในเรื่องความเชื่อ: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู” (ฮบ. 10:19)

5. ความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่ใจของเราแล้ว ทำให้เรารู้สึกถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันและการเป็นพวกเดียวกันกับพระคริสต์ของเรา ให้เรามีคำพยานของพระวิญญาณ หมายความว่า “ในสิ่งนี้แหละความรักของพวกเราก็ถูกทำให้สมบูรณ์ เพื่อพวกเราจะได้มีใจกล้าในวันแห่งการพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร พวกเราก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4:17)

โอ คริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเอ๋ย ซึ่งพึ่งพาพระโลหิตของพระคริสต์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นสำหรับความรอด ซึ่งติดต่อสัมพันธ์กับพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งคำอธิษฐานได้รับคำตอบ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและประกาศข่าวสารของพระเจ้าควรมีความกล้าอันยิ่งใหญ่เหมือนอย่างที่เราเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เคยมี

ส่วนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ของความกล้าของเปโตรและยอห์นก็คือว่า พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระองค์ ทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขา และตรงนี้ต่อหน้าพวกเขาคือข้อพิสูจน์ที่มีชีวิตแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เทศนาความจริงโดยปราศจากฤทธิ์เดชก็กล้ามากไม่ได้ เพราะว่า “ตัวอักษรประหารให้ตาย” นั่นคือ ตัวอักษรแห่งพระวอนอันเปี่ยมสุขของพระเจ้า หากมันไม่ถูกนำไปสู่ใจของผู้คนโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ! การเคร่งครัดในหลักคำสอนไม่ให้ความกล้าหาญ การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณชีวิตประจำวันของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบและการสำแดงของฤทธิ์เดชของพระเจ้า นี่สิที่ให้ความกล้าหาญ

เอลียาห์มีใจกล้าได้เมื่อเขาสามารถอธิษฐานและพระเจ้าจะทรงปิดท้องฟ้าสามปีครึ่งและบอกอาหับว่า “จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์” (1 พงศกษัตริย์ 17:1) เอลียาห์มีใจกล้าได้เมื่อเขาสามารถอธิษฐานขอไฟให้ตกลงมาจากฟ้าและสำแดงให้ฝูงชนที่เฝ้ารออยู่นั้นเห็นว่าเขารับใช้พระเจ้าที่แท้จริงและว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกกระทำตามคำบัญชาของเขา! เขามีใจกล้าได้เมื่อเขาสามารถอธิษฐานและแผ่นดินที่แห้งผากหลังจากสามปีครึ่งแห่งการรกร้างและความแห้งแล้งจะได้รับน้ำฝนที่ตกเป็นท่า

จากฟ้า (1 พงศ์กษัตริย์ 18)!

เปโตรและยอห์นสามารถมองไปที่ขอกานขาพิการคนนั้นและกล่าวว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี” แต่นั่นก็ไม่สำคัญตราบใดที่พวกเขาถือว่า “แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด” (กิจการ 3:6) เปโตรมีใจกล้าได้เมื่อเขาอยู่ใกล้พระเจ้ามากเหลือเกินจนด้วยคำของเปโตร อานาเนียและสัปปิราภักดิ์ล้มตายได้เลย

เปาโลมีใจกล้าได้เมื่อเอลีมาสคนทำเวทมนตร์นั้นถูกทำให้ตาบอดโดยคำพูดเดียว (กิจการ 13:8-12) หรือเมื่อในท่ามกลางพายุที่โหมกระหน่ำกลางทะเล ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ยืนอยู่เคียงข้างเขาและให้คำสัญญาอันน่าชื่นใจเกี่ยวกับการช่วยให้รอดพ้นสำหรับทุกคนบนเรือลำนั้น (กิจการ 27:21-25)! ความกล้าอันบริสุทธิ์ของเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เป็นความกล้าที่มาจาก การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและการสำแดงรายวันของการสถิตอยู่ด้วยและฤทธิ์เดชของพระเจ้าและการทรงตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ

ข้อ 15-22:

4:15 แต่เมื่อพวกเขาได้สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว พวกเขาก็ปรึกษากันท่ามกลางพวกเขาเอง

4:16 โดยกล่าวว่า “พวกเราจะทำอย่างไรดีกับคนทั้งสองนี้ เพราะว่าที่การอัศจรรย์อันเด่นชัดได้ถูกกระทำโดยคนทั้งสองอย่างแน่อนอนนั้น ก็ได้ปรากฏชัดแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และพวกเราปฏิเสธการอัศจรรย์นั้นไม่ได้

4:17 แต่เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในท่ามกลางคนทั้งหลายมากกว่านี้ ให้พวกเราขู่คนทั้งสองอย่างแข็งแรงเถิด เพื่อที่นับแต่บัดนี้ไปพวกเขาจะไม่พูดแก่ผู้ใดในชื่อนี้เลย”

4:18 และพวกเขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา และสั่งท่านทั้งสองไม่ให้พูดหรือสอนในพระนามของพระเยซูอีกเลย

4:19 แต่เปโตรและยอห์นตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ที่จะตั้งใจฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้า ขอพวกท่านจงพิจารณาดูเถิด

4:20 เพราะว่าพวกเราจะไม่พูดสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินแล้วนั้นก็ไม่ได้”

4:21 ดังนั้น เมื่อพวกเขาได้ขู่ท่านทั้งสองนั้นเพิ่มเติมอีก พวกเขาก็ปล่อยท่านทั้งสองไป โดยไม่พบสิ่งใด ๆ ที่จะเป็เหตุให้พวกเขาทำโทษท่านทั้งสองได้ เพราะเหตุประชาชนนั้น ด้วยว่าพวกเขาทุกคนได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าเนื่องด้วยสิ่งซึ่งถูกกระทำนั้น

4:22 ด้วยว่าชายคนนี้มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว ผู้ซึ่งการอัศจรรย์นี้แห่งการรักษาให้หายได้ถูกสำแดง

พระเจ้าทรงใช้การอัศจรรย์ต่าง ๆ เพื่อ

รับรองความจริงแท้ของข่าวประเสริฐ

คุณเห็นพวกผู้นำยิวที่ตกตะลึงเหล่านี้ไหม? พวกเขาคงมีการปรึกษาหารือกันอย่างลับ ๆ: เปโตรและยอห์นถูกพาออกไปเป็นห่าง ๆ และคนเหล่านี้กล่าวว่า “พวกเราจะทำอย่างไรดีกับคนทั้งสองนี้ เพราะว่าที่การอัศจรรย์อันเด่นชัดได้ถูกกระทำโดยคนทั้งสองอย่างแน่อนอนนั้น ก็ได้ปรากฏชัดแก่คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในกรุง

เยรูซาเล็มแล้ว และพวกเราปฏิเสธการอัศจรรย์นั้นไม่ได้” ดังนั้นเราจึงเห็นหลักการหนึ่งซึ่งถูกให้ภาพประกอบตรงนี้และถูกสำแดงหลายหนในพระคัมภีร์

1. เปโตรเตือนใจพวกผู้นำยิวว่า “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการรับรองจากพระเจ้าในท่ามกลางพวกท่านโดยบรรดาการอัศจรรย์ และการมหัศจรรย์ และหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นในท่ามกลางพวกท่าน ตามที่พวกท่านเองทราบอยู่แล้วด้วย” (กิจการ 2:22) พระเจ้าทรงให้การรับรองงานรับใช้ของพระเยซูอย่างเปิดเผยโดยบรรดาการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์และหมายสำคัญ การอัศจรรย์เหล่านั้นไม่ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ นั่นต้องถูกพิสูจน์โดยการคืนพระชนม์ของพระองค์ (รม. 1:4) หมายสำคัญนั้นของศาสตาดพยากรณ์โยนาห์ (มธ. 12:39,40) พระเจ้าทรงรับรองคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้เป็นพระเจ้าเช่นกันโดยของประทานแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ แต่การอัศจรรย์เหล่านั้นรับรองความจริงแท้แห่งคำตรัสของพระเยซู

เช่นเดียวกับชายอัมพาตคนนั้นในมาระโก 2:1-12, มัทธิว 9:1-8, ลูคา 5:18-26 พระเยซูตรัสแก่ชายผู้นั้นที่ถูกห้อยลงมาทางหลังคาก่อนว่า “ลูกเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว” และเมื่อทรงหมายเหตุการณ์สงสัยและความไม่เชื่อในใจของผู้คนเหล่านั้นที่กล่าวอย่างเย้ยหยันว่า “ผู้ใดสามารถยกบาปทั้งหลายได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น” (มาระโก 2:7) พระเยซูก็ตรัสว่า “แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายได้” (พระองค์ตรัสกับคนอัมพาตนั้นว่า) “เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้น และยกที่นอนของเจ้า และไปตามทางของเจ้าไปยังบ้านของเจ้าเถิด” การรักษาให้หายนั้นไม่สำคัญมากเท่ากับการยกโทษให้ นั่น ความรอดเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าการรักษาให้หายฝ่ายร่างกายเสมอ แต่การรักษาให้หายนั้นเป็นพยานหลักฐานต่อหน้าผู้คนที่ว่าพระคริสต์ทรงมีฤทธิ์เดชและสิทธิ์นั้นที่จะยกโทษบาป

พระเยซูทรงใช้ข้อโต้แย้งแบบเดียวกันนี้มากกว่าหนึ่งหน ในมัทธิว 12:22 พระเยซูทรงขับผีที่สิงคนหนึ่งออกซึ่งทำให้เขาตาบอดและเป็นใบ้ แต่สำหรับพวกฟาริสีที่ไม่เชื่อและพูดหมิ่นประมาทซึ่งกล่าวว่า “คนนี้มีได้ขับพวกผีออก ยกเว้นโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น” พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าซาตานไม่อาจขับซาตานออกได้และตรัสว่า “แต่ถ้าเราขับผีทั้งหลายออกโดยพระวิญญูณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านทั้งหลายแล้ว” (มธ. 12:28)

แน่นอนว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูมิได้มีไว้เพียงเพื่อแสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจของพระองค์ที่มีต่อประชาชนที่เจ็บป่วยและทนทุกข์และถูกผีสิงและขัดสน แต่เพื่อรับรองงานรับใช้ของพระองค์ว่าเป็นของแท้และมาจากพระเจ้าด้วย และนี่โคเดมัสทราบและกล่าวเช่นนี้เมื่อเขาพูดว่า “รับปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดสามารถกระทำการอัศจรรย์เหล่านี้ที่ท่านกระทำนั้นได้ ถ้าพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่กับเขา” (ยอห์น 3:2)

2. บรรดาการอัศจรรย์โดยมือของโมเสสมิได้มีไว้เพียงเพื่อพิสูจน์ให้ฟาโรห์และลูกหลานของอิสราเอลเห็นอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงส่งโมเสสมาและเขาได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า (อพย. 3:18-20; อพย. 4:1-9)

3. การอัศจรรย์ของไม้เท้าที่ออกชอนั้นรับรองการทรงเลือกของพระเจ้าให้อาโรนเป็นมหาปุโรหิต

(กตว. 17:8)

4. เมื่อกิเดโอนได้รับการทรงเรียกให้ไปช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้น เขาก็กล่าวว่า “โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกข้าพระองค์แล้ว ทำไมบรรดาเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่พวกข้าพระองค์เล่า และไหนเล่าการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์เคยเล่าให้พวกข้าพระองค์ฟัง โดยกล่าวว่า ‘พระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราขึ้นมาจากอียิปต์มิใช่หรือ’” (ผวฉ. 6:13) จากนั้นในการตอบคำทูลขอของกิเดโอน พระเจ้าได้ประทานหมายสำคัญแห่งไฟที่ออกมาจากศิลานั้น (ผวฉ. 6:21) และการอัศจรรย์แห่งน้ำค้างบนขนแกะเท่านั้นและแห่งบนพื้นดินและจากนั้นก็ตรงข้ามคือขนแกะแห้งและพื้นดินเปียก (ข้อ 37-40)

5. เอลิยาห์ขอให้ไฟตกมาจากฟ้าเพื่อเผาผลาญเครื่องสัตวบูชาขึ้น “ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำการบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 18:36) การอัศจรรย์นั้นรับรองความจริงแท้แห่งข่าวสารของเอลิยาห์ เราควรหมายเหตุว่าเมื่อเอลิยาห์ทำทนายผู้คนเหล่านั้นที่สองจิตสองใจระหว่างพระเจ้ากับพระบาอัล ไม่มีคำตอบ ไม่มีการฟุ้งเจ้อเลย เมื่อเขาเสนอว่าจะพิสูจน์พระเจ้าโดยการอัศจรรย์หนึ่ง พวกเขาก็ยินยอมและต่อมาก็เริ่มเชื่อ

ผมเชื่อว่าการอัศจรรย์เช่นที่ยกมาเหล่านี้เป็นข้อยกเว้น ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ทุกวัน กระนั้นผมก็อยากเปิดประตูทิ้งไว้ให้ใครก็ตามที่อาจต้องการการแทรกแซงของพระเจ้าในแบบปาฏิหาริย์และอัศจรรย์

ปกติแล้วงานรับใช้ของคนของพระเจ้านั้นถูกรับรองโดยฤทธิ์เดชที่เปลี่ยนชีวิตในข่าวสารต่าง ๆ ของเขา พวกเขาคนขึ้นมาก็ถูกทำให้มีสติ พวกเขาหญิงโสเภณีถูกทำให้รักนวลสงวนตัว พวกเขาคนไม่เชื่อถูกทำให้กลายเป็นผู้เชื่อ หลายชีวิตถูกเปลี่ยนแปลง การบังเกิดใหม่เป็นการสำแดงให้ประจักษ์แบบเหนือธรรมชาติอย่างแท้จริงพอ ๆ กับการอัศจรรย์ที่จับต้องได้ กระนั้นเมื่อเชื่อมโยงกับงานรับใช้ของเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ตลอดหลายร้อยปี ก็มีการสำแดงให้ประจักษ์อันน่าอัศจรรย์ใจมากมายที่ดูเหมือนเป็นปาฏิหาริย์ A.J. Gordon ในหนังสือ Ministry of Healings ก็ยกตัวอย่างมากมาย และ W.G. Riley ในแผ่นพับของเขาเรื่อง Healing ก็บอกเล่าเกี่ยวกับการอัศจรรย์บางอย่างที่เราารู้จัก ใน Getting Things From God Dr. Blanchard กล่าวถึงหลายกรณีที่เฉพาะเจาะจงที่เขาทราบมา R.A. Torrey ทราบเกี่ยวกับคนมากมายที่ได้รับการรักษาให้หายอย่างมหัศจรรย์ ดวงตากลับมามองเห็นได้ ฯลฯ Charles G. Finney เล่าเกี่ยวกับหญิงคนหนึ่งซึ่งได้รับฤทธิ์เดชอย่างอัศจรรย์ที่จะอ่านหนังสือได้โดยเป็นการตอบคำอธิษฐาน ผมทราบเกี่ยวกับหลายกรณีที่เราสามารถตัดสินใจได้ เป็นการแทรกแซงแบบอัศจรรย์ของพระเจ้าในแบบสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ การอัศจรรย์หนึ่งเดียวนั้นที่เราควรคาดหวังอยู่เสมอคือ ฤทธิ์เดชมหัศจรรย์แห่งพระเจ้าที่จะฟุ้งเจ้อและช่วยให้รอดและเปลี่ยนแปลงผู้คน แต่ในบางครั้งพระเจ้านั้นประทานความเชื่อสำหรับการอัศจรรย์ฝ่ายร่างกายให้แก่คนทั้งหลายที่วางใจพระองค์

วรรณกรรมของ China Inland Mission บอกเล่าเกี่ยวกับผีหลายตนซึ่งถูกขับออกและการตอบคำอธิษฐานอันน่าอัศจรรย์ใจอื่น ๆ ซึ่งดูเหมือนเป็นปาฏิหาริย์ คำพยานของคริสเตียนทุกคนควรถูกรับรองโดยฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระเจ้าที่อยู่บนคำพยานของเขาและบางครั้งพระเจ้านั้นประทานความเชื่อที่จะคาดหวังการอัศจรรย์

ต่าง ๆ ที่จับต้องได้และประทานความช่วยเหลือที่เราต้องการเหมือนที่พระองค์เคยกระทำในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่

กฎบัญชา “ไม่ให้พูดหรือสอน ในพระนามของพระเยซูอีกเลย” (ข้อ 18)

ผู้นำยิวเหล่านี้มีสิทธิอำนาจใดกัน? แคลสิทธินอำนาจทางศาสนาแต่ในนามเท่านั้น เป็นความจริงที่ว่าพวกเขาถูกถือว่าเป็นเหล่าผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งของประชาชาตินั้นในเรื่องฝ่ายวิญญาณ ต่อมาเปาโลยอมรับต่อหน้าผู้คนว่ามีสิทธิอำนาจบางอย่างในตัวมหาปุโรหิต ซึ่งควรได้รับความเคารพนับถือในฐานะ “ผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า” (กิจการ 23:3-5) แต่จักรวรรดิโรมมีสิทธิอำนาจฝ่ายโลก พวกเขาอนุญาตให้การปกครองในเรื่องธรรมดาสามัญทั้งหลายเกี่ยวกับศีลธรรมถูกจัดการโดยพวกปุโรหิตและสภาซานเฮดริน แต่พวกเขาสงวนสิทธิ์ในการประหารชีวิตให้แก่ผู้ว่าราชการชาวโรม (ยอห์น 18:31) ต่อมาเหล่าผู้นำยิวจับตัวสเทเฟนไปอย่างโกรธแค้นและเอาหินขว้างเขาจนตาย เราจึงทราบพวกเขาผู้นำยิวได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิอำนาจได้มากพอสมควร ปีลาตได้พูดถึงพระเยซูว่า “พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด” ฉะนั้นพวกยิวจึงกล่าวแก่ท่านว่า “การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย” (ยอห์น 18:31) และเฉพาะความตายของพระเยซูเท่านั้นที่จะทำให้พวกเขาพึงพอใจ

“แต่เปโตรและยอห์นตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ที่จะตั้งใจฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้า ขอพวกท่านจงพิจารณาคูเถิด เพราะว่าพวกเราจะไม่พูดสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินแล้วนั้นก็ไม่ได้” (ข้อ 19,20) ต่อมาเมื่อถูกจับกุมอีก “แล้วเปโตรกับอัครทูตคนอื่น ๆ ได้ตอบและกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์” (กิจการ 5:29)

“บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” (รม. 13:1) สิทธิอำนาจของเหล่าผู้ปกครองนั้นมาจากพระเจ้าเช่นเดียวกับสิทธิอำนาจของพ่อแม่เหนือลูก ๆ สิทธิอำนาจของเจ้านายเหนือบ่าว สิทธิอำนาจของสามีเหนือภรรยาของตน อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ว่าสิทธิอำนาจลำดับสุดท้ายนั้นคือพระเจ้า ไม่บ่อยนักที่สิทธิอำนาจของมนุษย์จะบัญชาเราอย่างเปิดเผยให้ทำสิ่งที่ขัดต่อพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า แน่แน่นอนว่าในกรณีเช่นนั้น พระบัญชาของพระเจ้าต้องมาก่อน อย่างไรก็ตาม ลูก ๆ ก็ไม่เคยถูกเตือนให้เชื่อฟังพระเจ้ามามากกว่าพ่อแม่ของตน ภรรยาไม่เคยถูกเตือนในพระคัมภีร์ให้เชื่อฟังพระเจ้ามามากกว่าสามีของตน และไม่บ่อยเลยที่จะมีปรากฏในพระคัมภีร์ว่ามันจำเป็นที่จะไม่เชื่อฟังสิทธิอำนาจฝ่ายโลกเพื่อที่จะเชื่อฟังพระเจ้า อันที่จริงภรรยาได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนให้เชื่อฟังสามีที่ไม่เชื่อของนางเพื่อที่จะชนะจิตวิญญาณเขา (1 เปโตร 3:1,2)

ชัยชนะของสามัญชน

สภาซานเฮดรินนั้นกลัวที่จะลงโทษเปโตรและยอห์นต่อไปอีก “เพราะเหตุประชาชาคนั้น” ซึ่งถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้าเพราะการอัศจรรย์ที่ได้ถูกกระทำนั้น

ดังนั้นเหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ที่เทศนาในฤทธิ์เดชของพระเจ้าจึงควรคาดหวังที่จะนำพาจิตใจของมวลชนที่เป็นสามัญชนจนทุกแห่งหนผู้คนดี ๆ ทั้งหลายจะให้เห็นการอวยพรแห่งงานรับใช้ของเขา คริสเตียนคนใดที่เชื่อตรงต่อพระคริสต์อาจถูกข่มเหงเหมือนพวกอัครทูต แต่พวกเขาไม่ต้องล้มเหลวเท่าที่เกี่ยวข้อกับการ

เข้าถึงผู้คนเพื่อพระคริสต์ ชาวประเสริฐในตอนนั้นประสบความสำเร็จ เราต้องจำไว้ว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็น้อย” (มธ. 9:37; ลูกา 10:2; ยอห์น 4:35,36) เหล่านักเทศน์พระคัมภีร์บางครั้งก็ถูกข่มเหง แต่เมื่อพวกเขาเทศนาในฤทธิ์เดชของพระเจ้า พวกเขาเข้าถึงผู้คนมากมาย เรามีสิทธิ์ที่จะคาดหวังว่าจิตวิญญาณหลายดวงจะได้รับความรอด หลายชีวิตได้รับการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าเราไปที่ไหนก็ตาม ถึงแม้บางคนจะไม่ยอมฟังก็ตาม

ข้อ 23-31:

4:23 และเมื่อถูกปล่อยตัวแล้ว ท่านทั้งสองได้ไปหาพวกของท่านทั้งสองเอง และรายงานทุกสิ่งที่พวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสได้พูดกับท่านทั้งสอง
4:24 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็เปล่งเสียงของพวกเขาคือต่อพระเจ้าอย่างพร้อมเพรียงกัน และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น
4:25 ผู้ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดพวกคนต่างชาติจึงเดือดดาล และประชาชนคิดอ่านในสิ่งที่ไร้สาระ
4:26 บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายได้ร่วมชุมนุมกัน ต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้อัครทูตของพระองค์’
4:27 ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอนทิอัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตผู้รับใช้ของ

พระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว
4:28 เพื่อที่จะกระทำการใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ
4:29 และบัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเรา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่พวกเรา จะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น
4:30 โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”
4:31 และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขา กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

เหล่าคริสเตียนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอีก

นี่เป็นการประชุมอธิษฐานที่มีคนกลุ่มเดิมนั้นซึ่งอยู่ในการประชุมอธิษฐานสุดอมตะนั้นของกิจการ 1:14 ก่อนถึงเพ็นเทคอสต์ ที่นั่นพวกเขาได้อธิษฐานนานสิบวัน--พวกอัครทูต นางมารีย์มารดาของพระเยซู และพวกน้อง ๆ ของพระเยซู ยอดรวมทั้งหมดคือประมาณ 120 คน ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาอย่างทรงพลังที่เพ็นเทคอสต์และ เมื่อเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พวกเขาก็เริ่มต้นคำพยานของตนและสามพันคนรับความรอด คราวนี้พวกเขาไปอธิษฐานอีก

1. มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันครั้งใหญ่ เปโตรและยอห์นไปยังคณะของตน รายงานเรื่องราวทั้งหมด

คำขู่ของบุโรหิตใหญ่และสภาซานเฮดริน แต่พวกเขายังมีเป้าหมายเดิมกับที่พวกเขามีก่อนหน้านี้เพ็นเทคอสต์--ที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน พวกเขาจะต้องเฝ้าคอยจนกระทั่งพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง (ลูกา 24:49; กิจการ 1:4,5) ฉะนั้นพวกเขาก็อยากเทศนาและเป็นพยานด้วยใจกล้าในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาอยากให้พระเจ้าแสดงฤทธิ์เดชของพระองค์และรับรองข่าวสารของพวกเขาจนคำอธิษฐานของพวกเขา “พร้อมใจกัน” แน่ใจว่าใครสักคนคงได้รับการตลใจให้อธิษฐานออกเสียงดังและใจของผู้คนเหล่านั้นถูกรวมเป็นหนึ่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะกล่าวเอเมนให้แก่คำอธิษฐานเดียวกันนั้น

2. พวกเขาระลึกถึงการทนทุกข์ การถูกข่มเหงและความมรณาของพระเยซูเจ้า มีพยากรณ์ไว้แล้วในเพลงสดุดีบทที่สองว่า “เหตุใดพวกคนต่างชาติจึงเดือดดาล และประชาชนคิดอ่านในสิ่งที่ไร้สาระ” นั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในวิธีที่เฮโรดและปอนทือสปีลาตและพวกทหารและฝูงชนนั้นรวมตัวกันเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระเยซู! กระนั้นพวกเขาก็ทราบว่ามีถูกกำหนดและถูกวางแผนไว้แล้วและพวกเขาก็ไม่รู้สึกเสียใจเลย พระเยซูได้สิ้นพระชนม์และคืนพระชนม์แล้ว พวกเขาควรเต็มใจที่จะตายกับพระองค์หากจำเป็น

3. จงหมายเหตุคำทูลขอของพวกเขา “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเขา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวพระวณะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น” (ข้อ 29) โอ อย่าให้ใจของพวกเราหวาดกลัวเลย! อย่าให้เราลดทอนข่าวสารของเราเลย! อย่าให้เราตั้งหน้าตั้งตาที่จะเอาใจเหล่าคนชั่วเลย “ความกลัวมนุษย์ก็นำกับดักมา” (สภษ. 29:25) ฉะนั้นพวกเขาก็อ้อนวอนขอความกล้าที่จะกล่าวพระวณะต่อไปถึงแม้พวกเขาถูกห้ามไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซูเลยก็ตาม

4. และพวกเขาทูลขอที่พระเจ้าจะทรงรับรองข่าวสารของพวกเขาและประทานเหตุผลที่จะมีใจกล้าแก่พวกเขา “โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” พวกเขาเป็นเพียงคริสเตียนกลุ่มเล็ก ๆ เป็นเกาะหนึ่งกลางทะเลแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ชั่วร้ายและโกรธแค้น โอ ขอให้ใจกล้าและที่พระเจ้าจะทรงเข้าแทรกแซงเพื่อพิสูจน์ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์นั้น! พวกเขาอธิษฐานเช่นนั้น ฉะนั้นพวกเขาก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างมหัศจรรย์

เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นครั้งที่สอง

เหมือนครั้งก่อนหน้าที่เพ็นเทคอสต์

ข้อ 31 ในที่นี้เป็นข้อพระคำยอดเขาข้อหนึ่งเหมือนกิจการ 2:4 ในกิจการ 2:4, “และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และดังนั้นพวกเขาก็เริ่มต้นการเป็นพยานของตนในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ในกิจการ 4:31 คริสเตียนกลุ่มเดิมนี้อธิษฐานอีก “...และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ แก้วคำเดียวกันนี้บอกว่าเกิดอะไรขึ้นที่เพ็นเทคอสต์ในกิจการ 2:4 และเกิดอะไรขึ้นในกิจการ 4:31 จงสังเกตความคล้ายคลึงกันนี้

1. ก่อนเพ็นเทคอสต์ “คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน...”

(กิจการ 1:14) ในที่นี้ “เมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว” พวกเขาที่ได้รับการเจิมแบบเดียวกันนั้นของพระวิญญาณ
อีก!

2. ในทั้งสองกรณีจุดประสงค์ก็เหมือนกัน: พวกเขาอยากได้ฤทธิ์เดชเพื่อจะเป็นพยานด้วยใจกล้าเพื่อ
พระคริสต์ นั่นเป็นอีกวิธีของการกล่าวหาว่าพวกเขาอธิษฐานขอการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณและพวกเขาก็ได้รับ
มัน ในทั้งสองกรณีพวกเขาอาจอ้างสิทธิ์พระสัญญานั้นของพระเยซูในลูกา 11:13, “พระบิดาของท่านทั้งหลาย
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอกจากพระองค์มากกว่าสักเท่าใด” ใน
ทั้งสองกรณีแน่นอนว่าพวกเขาพิจารณาพระบัญชาที่ชัดเจนนั้น “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) และ “แต่พวกท่านจะได้รับ
พระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...”
(กิจการ 1:8)

3. การเป็นพยานที่เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณที่พื้นเทคอสต์ส่งผลให้สามพันคนได้รับความรอดและ
เพิ่มเข้ากับพวกเขา (กิจการ 2:41) ในกรณีนี้พระพรแบบเดียวกันติดตามมา “พวกเขาว่าพระวจนะของ
พระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ...และด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซู
เจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่บนพวกเขาทุกคน” (ข้อ 31,33) และในบทถัดไป “และโดยมือของพวกอัคร
ทูต บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างได้ถูกกระทำในท่ามกลางประชาชน...” (กิจการ 5:12)
“และผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า คนเป็นอันมากทั้งชายและหญิง” (กิจการ 5:14)

4. มีการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่คล้ายกันในแต่ละกรณี: เสียงลมพัดแรงและลึนดุงไฟที่พื้นเทคอสต์ ในที่นี้
“สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่นไหว” นั่นคือ เกิดแผ่นดินไหว พระเจ้าอาจประทานสิ่งนี้ให้เพื่อหนุ่ใจ
พวกเขาว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขาในฤทธิ์เดช มันไม่ได้มีสัญญาไว้ล่วงหน้า เหล่าสาวกไม่เคยทูลขอมันแบบ
เฉพาะเจาะจง ถึงแม้พวกเขาได้ทูลขอให้ “บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดย
พระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” ก็ตาม เราไม่ทราบว่ามันเคยเกิดขึ้นซ้ำอีกหรือไม่ เหมือน
กับที่เราไม่ทราบว่าลึนดุงไฟเหล่านั้นและเสียงลมพัดแรงและภาษาอื่น ๆ ของพื้นเทคอสต์เคยเกิดขึ้นซ้ำอีก

พวกเขาอธิษฐาน พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาบนพวกเขาในฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ “พวกเขาทุกคน
เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” มีพยานหลักฐานแสนมหัศจรรย์หลายอย่างที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า
และคนเป็นอันมากได้รับความรอดในทั้งสองกรณี

ฉะนั้นนี่จึงเป็นหลักการหนึ่งที่ถูกสอนอย่างชัดเจน คริสเตียนทั้งหลายสามารถอธิษฐานและเติมเปี่ยม
ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อการเป็นพยาน สิ่งที่เคยเกิด
ขึ้นที่พื้นเทคอสต์เป็นเพียงเหตุการณ์ตัวอย่างและผู้คนกลุ่มเดิมได้เติมเปี่ยมอีกในลักษณะเดียวกันและเป็น
พยานในฤทธิ์เดชเดิมนั้นอีก อันที่จริง มีกล่าวไว้ว่าเปโตรก็เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกิจการ 4:8 มัน
ยุติธรรมที่จะอนุมานว่าการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณหรือของประทานของพระวิญญาณหรือบัพติศมาของ
พระวิญญาณ (อย่าขยาดคำเรียกนั้น: มันอยู่ในพระคัมภีร์และมันหมายถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์) ถูก
ประทานให้แก่ผู้คนที่แสวงหาฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อการเป็นพยานและการชนะจิตวิญญาณ

มีคำกล่าวที่บางคนชอบพูดว่า “บัพติศมาเดียว แต่เต็มเปี่ยมหลายครั้ง” แต่พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอะไรแบบนั้นเลย คำเรียก**บัพติศมา**เป็นคำพูดเปรียบเปรยที่ถูกใช้บางครั้งเพื่อหมายถึงการได้รับฤทธิ์เดชซึ่งมักถูกเรียกบ่อยกว่าและปกติแล้วเรียกว่า “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” เป็นความจริงที่ว่าบัพติศมาถูกใช้เป็นคำพูดเปรียบเปรยในอีกเรื่องเมื่อพระวิญญาณทรงรับผู้เชื่อใหม่และทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ฝังเขาไว้ข้างในและทำให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งปลูกสร้างฝ่ายวิญญาณนั้นที่พระเจ้ากำลังจัดเตรียม แต่นั่นเป็นคำพูดเปรียบเปรยซึ่งไม่ได้หมายถึงเพ็นเทคอสต์ ตามที่คุณเห็นจาก 1 โครินธ์ 12:13

เราควรจดจำไว้ว่าสิ่งที่พวกสาวกแสวงหาที่เพ็นเทคอสต์นั้นคือฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ และนั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาได้รับ ข้อเท็จจริงอันเป็นศูนย์กลางยิ่งใหญ่ของเพ็นเทคอสต์ก็คือว่า พระเจ้าได้ประทานฤทธิ์เดชที่จะชนะจิตวิญญาณคนสามพันคนในวันเดียว ข้อเท็จจริงอันเป็นศูนย์กลางในกิจการ 4:31 ก็คือว่าเมื่อพวกเขาได้อิฐฐานและพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาและเต็มเปี่ยมพวกเขา “พวกเขากล่าวพระวาระของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” และ “ผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกเพิ่มเข้ากั้องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเป็นอันมากทั้งชายและหญิง” เราไม่ถูกบอกกว่าสาวกเหล่านั้นรู้สึกอย่างไร เพราะว่ามันไม่ใช่สิ่งสำคัญ พวกเขาไม่ได้พูดขอ “ประสบการณ์” ไต ๆ พวกเขาอยากได้ความกล้าที่จะเป็นพยานและพวกเขาอยากได้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าและผลลัพธ์ทั้งหลายของพระเจ้า

ข้อ 32-37:

4:32 และคนจำนวนมากในพวกเขาที่เชื่อนั้นมีใจ และจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกัน และไม่มีใครในพวกเขา อ้างว่าสิ่งของต่าง ๆ ที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่พวกเขาให้สิ่งของทั้งสิ้นเป็นของกลาง	ราคาของสิ่งเหล่านั้นที่ถูกขายมา
4:33 และด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่บนพวกเขาทุกคน	4:35 และวางเงินเหล่านั้นไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต และมีการแจกจ่ายให้แก่ทุกคนตามที่เขามีความต้องการ
4:34 และไม่มีผู้ใดในท่ามกลางพวกเขาที่ขัดสนสิ่งใด ๆ เพราะทุกคนที่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน หรือบ้านเรือนทั้งหลายก็ขายพวกมันเสีย และได้นำ	4:36 และโยเสส ผู้ที่พวกอัครทูตได้ให้นามสกุลว่า บารนาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นคนเลวี และเป็นชาวเกาะไซปรัส
	4:37 ซึ่งมีที่ดิน ได้ขายมันเสีย และนำเงินนั้นมา และวางมันไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

การแบ่งปันอันไม่เห็นแก่ตัวของ

คริสเตียนจำนวนมาก

เห็นได้ชัดว่ามีความผิดเคื่องทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อที่เยรูซาเล็ม

1. จงพิจารณาก่อนอื่นเลยว่าเหล่าผู้นำเองก็เป็นชาวประมงที่ยากจนจากแคว้นกาลิลีที่ผู้คนดูหมิ่น พวกเขาคงไม่ได้ดึงดูดพวกคนมั่งมีมากนัก โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย เศรษฐีคนหนึ่ง ก็เป็นสาวก (มธ. 27:57; ยอห์น 19:38) แต่เขาก็เป็นคนเหนียมอาย ไม่ใช่สาวกที่กล้าพูด และเราไม่ได้ยินเกี่ยวกับเขาเลยไปจนจบหนังสือ

กิจการ

2. ฉะนั้นมันจึงเป็นเรื่องปกติเมื่อข่าวประเสริฐไปถึงพื้นที่ใดในตอนแรก “คนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอด” ก็เป็นผู้ที่มาด้วยความเต็มใจ ขณะที่พวกคนฐานะดีปฏิเสธ (ลูกา 14:21) หนึ่งในหมายสำคัญเหล่านั้นที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้รับที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ได้รับการเจิมนั้นที่อุกกล่าวถึงล่วงหน้าในอิสยาห์ 61:1 ก็คือว่า “คนยากจนมีข่าวประเสริฐประกาศแก่พวกเขา” (มธ. 11:5; ลูกา 7:22) ฉะนั้นผู้เชื่อกลุ่มใหญ่ที่เยรูซาเล็ม โดยเฉพาะในตอนแรก จึงเป็นพวกคนยากจน

3. ต่อมาไม่นานในกิจการ 11:27-30 การกั้นดารอาหารที่แพร่ไปทั่วจักรวรรดิได้ถูกพยากรณ์โดยอากาบัส จากนั้นพวกสาวกที่เมืองอันติโอก “ทุกคนตามความสามารถของตน ตั้งใจว่าจะส่งของบรรเทาทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย ซึ่งพวกเขาได้กระทำด้วย และได้ส่งของนั้นไปยังพวกผู้ปกครองโดยมือของบารนาบัสและเซาโล” แต่ความขัดสนในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนที่เยรูซาเล็มดูเหมือนจะปรากฏชัดเจนแล้ว และดูเหมือนว่ามันจะต่อเนื่องนานหลายปีตามที่มิถุกล่าวถึงและเปาโลรับเงินถวายในคริสตจักรทุกแห่งนั้นในแคว้นกาลาเทียและที่อื่น ๆ “เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น” ใน 1 โครินธ์ 16:1, ใน 2 โครินธ์ 8:4,14, ใน 2 โครินธ์ 9:1 และที่ตามมา

แน่นอนว่าการข่มเหงนั้นที่เกิดขึ้นที่เยรูซาเล็มนำความยากลำบากรุนแรงมาสู่เหล่าคริสเตียน คนเหล่านั้นที่อยากจับกุมเปโตรและยอห์น ชูว่าจะฆ่าพวกเขา จำคุกพวกเขาและทุบตีพวกเขา คงจะไม่ลังเลที่จะไล่คริสเตียนใหม่เหล่านี้ออกจากงานของพวกเขา เหล่าผู้เช่าที่เป็นคริสเตียนถูกขับออกจากบ้านเรือนของพวกเขา นอกจากนี้อาจเป็นไปได้ว่าหลายพันคนเหล่านั้นที่แห่กันมาร่วมงานเทศกาลปีศาจที่เยรูซาเล็มและได้รับความรอดที่พื้นเทศออสต์และที่ตามมาเป็นคนยากจนผู้ซึ่งตัดสินใจที่จะอยู่ต่อในเยรูซาเล็มและเพิ่มเข้ากับความไม่มั่นคงทางการเงินของฝูงชนเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม คริสเตียนเหล่านี้เชื่อว่าสิ่งที่พวกตนถือครองอยู่นั้นไม่ใช่ของตัวเอง: มันเป็นของพระคริสต์และพวกเขาจึงแบ่งปันกับทุกคน

จงหมายเหตุอีกว่าการแบ่งปันทรัพย์สินของของพวกเขาคือ แต่ละคนตามที่ตนมุ่งหมายไว้ในใจของตนด้วยความสมัครใจ ไม่มีคำบัญชาของพระเจ้าและของมนุษย์เลยที่ห้ามการถือครองทรัพย์สิน ผู้คนให้ทรัพย์สินของตนตามที่ต้องการ และแน่นอนว่าบางคนไม่ได้ทำเช่นนั้น บารนาบัสถูกนับว่าเป็น “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” เพราะว่าเขาขายที่ดินและนำเงินนั้นมา “วางมันไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต”

บรรดาเหตุการณ์ที่เขย่าปฐพีกำลังเกิดขึ้น ความรอดของพวกเขาเองและความรอดของอีกหลายพันคนเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งจนพวกเขาชื่นชมยินดีกับการเป็นคนยากจน แบ่งปันสิ่งที่ตนมี และ “มีใจและจิตใจเป็นหนึ่งเดียวกัน” ต่อไป (ข้อ 32)

กิจการ 5

ข้อ 1-11:

5:1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย พร้อมกับภรรยา
ของเขาชื่อสัปปิรา ได้ขายทรัพย์สินที่ดินของตน
5:2 และเก็บส่วนหนึ่งของราคานั้นไว้ ภรรยาของ
เขาก็ทราบเรื่องนี้ด้วย และได้นำส่วนหนึ่งมา และ
วางมันไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต
5:3 แต่เปโตรกล่าวว่า “อานาเนีย เหตุไฉนซาตาน
จึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ และให้เก็บส่วนหนึ่งของค่าที่ดิน
ไว้
5:4 ขณะที่ที่ดินยังอยู่ มันก็เป็นของเจ้าเองมิใช่หรือ
และหลังจากขายที่ดินแล้ว เงินก็ยังอยู่ในอำนาจ
ของเจ้าเองมิใช่หรือ เหตุไฉนเจ้าจึงคิดสิ่งนี้ไว้ในใจ
ของเจ้าเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์ แต่ต่อพระเจ้า”
5:5 และเมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านี้ก็ล้มลง และ
สิ้นลมหายใจ และความเกรงกลัวอย่างยิ่งมาสู่พวก
เขาทุกคนที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้
5:6 และพวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้น ห่อศพเขาไว้ และ

หามเขาออกไป และฝังเขาไว้
5:7 และหลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง เมื่อ
ภรรยาของเขาซึ่งยังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้
เข้ามา
5:8 และเปโตรตอบแก่นางว่า “จงบอกเราเถิดว่า
พวกเจ้าได้ขายที่ดินนั้นเป็นราคาเท่านี้หรือ” และ
หญิงนั้นกล่าวว่า “ใช่แล้ว ได้เท่านี้เจ้าคะ”
5:9 และเปโตรกล่าวแก่นางว่า “โฉนดเจ้าทั้งสองได้
พร้อมใจกันที่จะทดลองพระวิญญาณขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนซึ่งได้ฝังสามี
ของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และจะหามเจ้าออกไป”
5:10 แล้วในทันใดนั้นนางก็ล้มลงแทบเท้าของเป
โตร และสิ้นลมหายใจ และพวกคนหนุ่มได้เข้ามา
และพบว่าหญิงนั้นตายเสียแล้ว และเมื่อหามนาง
ออกไปแล้ว ได้ฝังนางไว้ข้างสามีของนาง
5:11 และความเกรงกลัวอย่างยิ่งได้มาสู่คริสตจักร
ทั้งหมด และมาสู่ทุกคนที่ได้ยินสิ่งเหล่านี้

บาปและความตายของอานาเนียและสัปปิรา:

ความใจกว้างแบบจอมปลอม

อานาเนียและสัปปิราขายทรัพย์สินของตน มันเป็นความคิดของพวกเขาเอง ไม่ใช่ถูกบัญชา ไม่ได้ถูก
เรียกร้อง แต่เห็นได้ชัดว่าเกียรติยศนั้นที่ได้มาสู่บาร์นาบัส (พระคำข้อก่อนหน้า) และมาสู่คนดีคนอื่น ๆ ทำให้
คนทั้งสองอยากได้รับความเห็นชอบจากพวกอัครทูตและความเป็นที่นิยมชมชอบในท่ามกลางคริสเตียนทั้ง
หลาย แต่เขาทั้งสองตกลงกันว่าจะให้เงินบางส่วนและเก็บบางส่วนไว้สำหรับใช้เองขณะที่เสแสร้งว่ายกเงิน
ทั้งหมดให้ บาปของพวกเขาไม่ได้อยู่ในการกั้นเงินบางส่วนนั้นไว้ “ขณะที่ที่ดินยังอยู่ มันก็เป็นของเจ้าเองมิใช่
หรือ และหลังจากขายที่ดินแล้ว เงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้าเองมิใช่หรือ” (ข้อ 4) บานนั้นอยู่ในการหลอกลวง
และการกล่าวอ้างแบบเทียมเท็จว่ามีใจกว้าง พวกเขาได้โกหกมนุษย์ แต่ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขาโกหกพระเจ้า!
บาปของพวกเขาไม่ได้มีการอ้างอิงถึงเรื่องเงินเป็นพิเศษ แต่อ้างอิงถึงการหลอกลวงของพวกเขา

ขอให้เราระวังตัวว่าเรากล่าวอ้างอย่างไรเกี่ยวกับการเสียสละ หญิงม่ายคนหนึ่งที่ใส่เงินสองแผ่นของตน
ไว้ในตู้เก็บเงินถวายนั่น เงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของนาง “ให้มากกว่าพวกเขาทุกคน” เพราะนางให้ทุกสิ่ง (มาระโก
12:42,43) และคริสเตียนจำนวนมากอาจถวายเงินก้อนโตโดยไม่ขาดเสื้อผ้าดี ๆ สักชุดหรือสเด็กมือเย็นหรือรถ
คันใหม่หรือเครื่องเรือนราคาแพงหรือการไปพักร้อน อย่าให้เราอ้างว่าถวายทั้งหมดในเมื่อเรากันราคาบางส่วน

นั้นไว้

เปโตรกล่าวว่า มันเป็นการสมคบคิด “ที่จะทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

“บาปหนึ่งนำไปสู่ความตาย”

เราคิดว่าอานาเนียและสัปปิราเป็นผู้ที่กลับใจเชื่อและรับความรอดแล้ว

ใน 1 ยอห์น 5:16 เราถูกบอกว่า “ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะประทานชีวิตแก่ผู้นั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย มีบาปที่นำไปสู่ความตาย ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวว่าให้เขาอธิษฐานเพื่อบาปอย่างนั้น” จงหมายเหตุว่า มันเป็นบาปอย่างหนึ่งของ “พี่น้อง” คนหนึ่ง คริสเตียนคนหนึ่ง บาปอย่างหนึ่งนำไปสู่ความตาย นั้นไม่ได้หมายถึงความตายฝ่ายวิญญาณแต่เป็นความตายของร่างกาย บางครั้งคริสเตียนทั้งหลาย เพราะบาป จึงตายก่อนวัยอันควร นั่นเป็นความจริงเกี่ยวกับหลายคนในเมืองโครินธ์ “ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่วงหลับไปแล้ว” (1 คร. 11:30) ความแตกแยก การวิวาท การรักโลก การเข้ารับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับบาป นำความเจ็บป่วยมาสู่หลายคนและมันนำ “การล่วงหลับ” มาสู่หลายคน แต่การล่วงหลับไม่เคยถูกใช้เป็นคำเรียกหนึ่งสำหรับความตายของคนที่ไม่รอด แต่ใช้กับเฉพาะผู้ที่รอดแล้วเท่านั้น คริสเตียนทั้งหลายบางครั้งก็ทำบาปและตายเพราะบาปทั้งหลายของตน ฉะนั้นผมจึงคิดว่าอานาเนียและสัปปิราเป็นแบบนี้

คนของพระเจ้าผู้นั้นที่ไปเตือนกษัตริย์เยโรโบอัมเกี่ยวกับบาปของเขาและพยากรณ์เกี่ยวกับการทำลายแท่นนั้นของกษัตริย์โยสิยาห์ ผู้พยากรณ์คนนั้นเองได้รับคำทรงบัญชาให้กลับบ้านไปและไม่กินหรือดื่มในสถานที่นั้นเลย แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งแห่งเบธเอลหลอกหลวงเขา เขากลับบ้านไปกับชายคนหนึ่งและรับประทาน และสิ่งใดตัวหนึ่งฆ่าเขาตาย ตามที่เราเรียนรู้ใน 1 พงศกษัตริย์ บทที่ 13

ผมเชื่อว่าที่ใดที่เหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าเทศนากล่าวโทษบาปอย่างชัดเจนและฤทธิ์เดชของพระเจ้าถูกเผยให้ประจักษ์ พระเจ้าก็จะทรงสนับสนุนคำเทศนาของพวกเขาด้วยฤทธิ์เดชและนำการพิพากษามาสู่บาป กระทั่งถึงขนาดฆ่าคริสเตียนหลายคนและพาพวกเขาไปบ้านในสวรรค์ก่อนเวลาอันควรในบางกรณี ผมได้ทราบเกี่ยวกับคริสเตียนหลายกรณีที่เป็นคนตื้อดั่งและไม่เชื่อฟังและเป็นผู้ที่ก่อความยุ่งยากในคริสตจักรหลายแห่ง ซึ่งตายอย่างกะทันหัน เห็นได้ชัดว่าด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า ตายก่อนวัยอันควรเพราะบาป

เหตุการณ์แบบนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นแล้วตอนนี้เพราะว่าไม่ค่อยมีเหล่านักเทศน์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณผู้ซึ่งวางมาตรฐานที่ชัดเจนและคริสเตียนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณผู้ซึ่งดำเนินชีวิตตามมาตรฐานเหล่านี้จนพระเจ้าสามารถกระทำกิจเพื่อประชากรของพระองค์ได้ในแบบที่เป็นการพิพากษาบาปในทันทีต่อหน้าผู้คนเช่นนั้น แต่ขอบคุณพระเจ้า ผมเคยทราบและผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนอื่น ๆ อีกหลายคนทีพระเจ้าทรงใช้การอย่างยิ่งใหญ่เคยทราบเกี่ยวกับหลายกรณีที่เป็นเช่นนั้น

5:12 และโดยมือของพวกอัครทูต บรรดาหมาย
สำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างได้ถูกกระทำ
ในท่ามกลางประชาชน (และพวกสาวกทุกคนอยู่
พร้อมใจกันในเฉลียงของซาโลมอน
5:13 และในพวกคนที่เหลืออยู่นั้น ไม่มีผู้ใดกล้ามา
เข้าร่วมกับพวกเขา แต่ประชาชนได้ยกย่องพวกเขา
มาก
5:14 และผู้เชื่อทั้งหลายได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้
เป็นเจ้า คนเป็นอันมากทั้งชายและหญิง)

5:15 จนถึงขนาดที่พวกเขาพาคนเจ็บป่วยเข้ามาไว้
ในถนนทั้งหลาย และวางพวกเขาไว้บนบรรดา
ที่นอนและแคร่ เพื่ออย่างน้อยที่สุด เงามของเปโตรที่
ผ่านไปจะได้ทอดบนบางคนในพวกเขา
5:16 คนเป็นอันมากได้ออกมาจากนครต่าง ๆ ที่
อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็มด้วย โดยพาพวกคนป่วย
มา และคนทั้งหลายซึ่งถูกรบกวนด้วยเหล่าผี
โสโครก และพวกเขาทุกคนได้รับการรักษาให้หาย

ฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ในท่ามกลางคริสเตียน

เหล่านี้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

จงหมายเหตุว่าคำอธิษฐานของกิจการ 4:30 กำลังได้รับคำตอบแล้ว พระเจ้ากำลังเหยียดพระหัตถ์ของ
พระองค์เพื่อรักษาให้หาย “และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนาม
ของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”

จงหมายเหตุความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันแสนวิเศษนั้น “และพวกสาวกทุกคนอยู่พร้อมใจกันใน
เฉลียงของซาโลมอน” นั่นคือ พวกเขาอยู่ในพื้นที่นั้นด้านนอกตัวพระวิหาร ระเบียงตลอดแนวเสาวิหารซึ่งเรียก
กันว่าเฉลียงของซาโลมอน พวกเขาพร้อมตัวกันในที่แห่งนี้ ซึ่งเหมือนกับจัตุรัสหรือตลาดนัด เพื่อการเทศนา การ
เป็นพยาน และการร่วมสามัคคีธรรม

การอัศจรรย์เหล่านี้รวมการรักษาคนป่วยให้หายเข้าไว้ด้วย (ข้อ 15) ผู้คนถูกวางตามทางเดิน “เพื่อ
อย่างน้อยที่สุด เงามของเปโตรที่ผ่านไปจะได้ทอดบนบางคนในพวกเขา” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฤทธิ์เดชไม่ได้อยู่ใน
เงาเท่านั้น แต่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงล้อมรอบและท่วมทับเปโตรจนฤทธิ์เดชของพระเจ้าติดตัวเขาไปด้วยใน
ทุกแห่งหน การรักษา “ทุกคน” ให้หายนั้นเตือนใจเราเกี่ยวกับสองสามกรณีในงานรับใช้ของพระเยซู ควรจะมี
เหตุการณ์แบบนี้บ่อยๆในหนังสือกิจการ เนื่องจากอัครทูตเหล่านี้และคริสเตียนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระ
วิญญาณกำลังทำงานชนิดเดียวกันและมีผลลัพธ์ชนิดเดียวกันกับที่พระเยซูเคยมี ตามพระสัญญาของพระองค์
ในยอห์น 14:12 และพระบัญชาในยอห์น 17:18 และยอห์น 20:21,22

ผู้เชื่อจำนวนมากที่ถูกเพิ่มเข้ากับพวกเขาในข้อ 14 เป็นผลลัพธ์อันเปี่ยมสุขของการเต็มเปี่ยมด้วยพระ
วิญญาณและการเป็นพยานของกิจการ 4:31

ความเคารพนับถือเป็นอันมากของสาธารณชนทั่วไป “และในพวกคนที่เหลืออยู่นั้น ไม่มีผู้ใดกล้ามาเข้า
ร่วมกับพวกเขา...” ได้เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเป็นเพราะรายงานข่าวเรื่องการเสียชีวิตของอานาเนียและสัปปิรา
พระเจ้าของผู้คนเหล่านี้ทรงพิพากษาบาป!

5:17 แล้วมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้น และพวกเขาทุกคน ที่อยู่กับท่าน (ซึ่งเป็นนิกายของพวกสะดูสี) และ

เต็มไปด้วยความเดือดดาล

5:18 และได้ลงมือจับพวกอัครทูต และเอาพวกเขา ไปไว้ในคุกหลวง

5:19 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลา กลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุณ และพาพวกเขาออกไป และกล่าวว่า

5:20 “จงไป ยืนและกล่าวในพระวิหารแก่ ประชาชน คือบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้”

5:21 และเมื่อพวกอัครทูตได้ยินสิ่งนั้น พวกเขา ก็เข้าไปในพระวิหารแต่เช้าตรู่และสั่งสอน แต่มหา ปุโรหิตมา และคนทั้งหลายที่อยู่กับท่าน และได้ เรียกประชุมสภามาชุมนุมกัน และบรรดาผู้อาวุโส ทั้งหมดของลูกหลานของอิสราเอล และส่งคนไปที่ คุณเพื่อให้นำตัวพวกอัครทูตมา

5:22 แต่เมื่อพวกเจ้าพนักงานมาถึง และไม่พบพวก อัครทูตในคุก พวกเขา ก็กลับมา และรายงาน

5:23 โดยกล่าวว่า “แท้จริง พวกข้าพเจ้าพบว่า คุณ ปิดอยู่ด้วยความปลอดภัยทุกอย่าง และพวกยาม ยืนอยู่ข้างนอกหน้าประตูเหล่านั้น แต่เมื่อพวก ข้าพเจ้าเปิดแล้ว พวกข้าพเจ้าก็ไม่พบผู้ใดอยู่ข้าง

จงหมายเหตุว่ามหาปุโรหิตและพวกผู้ครอบครองเหล่านั้นที่เป็นพวกสะดูสี ซึ่งไม่ยอมรับการเป็นขึ้น จากตายและการอัครจรรย์ทั้งหลาย “เต็มไปด้วยความเดือดดาล” เพราะผู้คนมากมายได้รับความรอดและการ อัครจรรย์และการมหัศจรรย์ต่าง ๆ ได้ถูกกระทำเพิ่มขึ้นโดยมือของพวกอัครทูต ฉะนั้นการข่มเหงที่รุนแรงจึงเริ่ม ต้นอีก

พวกอัครทูต “ในคุกสามัญนั้น”

บัดนี้เริ่มดูเหมือนความเชื่อของคริสเตียนแบบที่พระเยซูทรงพรรณนาแก่เหล่าสาวกของพระองค์แล้ว! ดูเหมือนว่าพวกเขาประหลาดใจ พวกเขาไม่น่าประหลาดใจเลยเพราะพระเยซูตรัสไว้ในลูกา 6:21-23 ว่า:

“ท่านทั้งหลายที่หิวเวลานี้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกท่านจะได้อิ่มบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายที่ ร้องไห้เวลานี้ย่อมได้รับพร เพราะว่าพวกท่านจะได้หัวเราะ ท่านทั้งหลายที่ย่อมได้รับพรเมื่อคนทั้ง หลายจะเกลียดชังพวกท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านทั้งหลายให้ออกจากพวกเขา และจะ

ใน”

5:24 บัดนี้เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระ วิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขา ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของพวกอัครทูตว่าจะ เป็น อย่างไรต่อไป

5:25 แล้วคนหนึ่งมาและบอกพวกเขา โดยกล่าวว่า “ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุก กำลังยืนในพระวิหาร และกำลังสั่งสอนประชาชน อยู่”

5:26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้า พนักงานได้ไป และพาพวกอัครทูตมาโดยไม่ใช้ ความรุนแรง เพราะว่าพวกเขากลัวประชาชน เกรง ว่าพวกเขาจะถูกเอาหินขว้าง

5:27 และเมื่อพวกเขาได้พาพวกอัครทูตมาแล้ว พวกเขาได้ตั้งพวกอัครทูตไว้ต่อหน้าสภา และมหา ปุโรหิตถามพวกอัครทูต

5:28 โดยกล่าวว่า “พวกเราได้กำชับพวกเจ้าอย่าง แข็งแรงแล้วมิใช่หรือว่าไม่ให้พวกเจ้าสอนในชื่อ นี้ และดูเถิด พวกเจ้าได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไป ด้วยหลักคำสอนของพวกเจ้า และตั้งใจที่จะนำ โโลหิตของชายผู้นี้ให้ตกอยู่บนพวกเรา”

ตำหนิพวกท่าน และว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์ ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปีติยินดี และเดินโลดด้วยความชื่นบาน เพราะดูเถิด บำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสนาพยากรณ์เหมือนกัน”

ตามนิยามนี้ที่พระเยซูเจ้าประทานให้ คริสเตียนแบบในพระคัมภีร์ควรทิวโหยตอนนี้ ควรร้องไห้ตอนนี้ ควรถูกเกลียดชังและถูกรังเกียจตอนนี้และถูกหยามชื้อว่าเป็นคนชั่วเพราะเห็นแก่พระเยซู นั่นเป็นวิธีที่เหล่าผู้พยากรณ์ที่ตามทางของพระเจ้าทนทุกซ์มาตลอด!

จงพิจารณาความเป็นสุขเหล่านั้นที่ประทานให้ในมัทธิว 5:3-12 ความเป็นสุขเจ็ดประการแรกนั้นใช้แก้คำในข้อหนึ่ง สิบคำในสองข้อถัดมา สิบเอ็ดคำในข้อที่สาม สิบสามคำในข้อที่สี่และห้า และสิบห้าคำในข้อที่หก แต่ความเป็นสุขประการสุดท้ายซึ่งเป็นสุดท้ายของนั้น, “บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมย่อมได้รับพร” ใช้ถึงหกสิบสองคำ! มีการเน้นหนักโดยพระเยซูเจ้าซึ่งเราไม่กล้ามองข้ามไป! การข่มเหงไม่เพียงเป็นสิ่งที่ไม่อาจเลี่ยงได้เท่านั้นสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณ ชนะจิตวิญญูณ มีใจกล้าและมีชัยชนะ แต่มันเป็นพระพรชั้นสุดยอดด้วย!

ฉะนั้นบัดนี้พวกอัครทูตจึงถูกจำคุก จากข้อ 18 เราคิดว่าพวกเขาทุกคนติดคุก ในข้อ 29 “เปโตรกับอัครทูตคนอื่น ๆ” เป็นผู้ที่ตอบ

พระเยซูทรงเตือนพวกเขาแล้วในมัทธิว 10:21,22:

“และพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย และพ่อจะมอบลูก และลูก ๆ ก็จะขึ้นมาต่อสู้พ่อแม่ของตน และทำให้พ่อแม่ถูกประหารชีวิต และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคนทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่อดทนได้จนถึงที่สุด ก็จะรอดพ้นได้”

พระองค์ทรงบอกพวกเขาอีกในมัทธิว 10:23-25:

“แต่เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกท่านในนครนี้ พวกท่านจงหนีไปยังอีกนครหนึ่ง เพราะเรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะยังไม่ไปทั่วนครต่าง ๆ แห่งอิสราเอล จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน และผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของตน ก็พออยู่แล้ว สำหรับสาวกที่เขาจะได้เป็นเสมออาจารย์ของตน และผู้รับใช้เสมอนายของตน ถ้าพวกเขาได้เรียกเจ้าของบ้านว่าเบเอลเซบูบแล้ว พวกเขาจะเรียกคนเหล่านั้นแห่งบ้านของเขามากยิ่งขึ้นสักเท่าใด”

พวกเขาจะต้องสตัยชื่อ พวกเขาจะต้องเทศนาสิ่งที่พวกเขาได้รับคำทรงบัญชาให้เทศนา “และอย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญูณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญูณและร่างกายในนรกได้ดีกว่า” (มธ. 10:28)

ในข้อพระคำตอนนั้น อัครทูตทั้งสิบสองคนถูกส่งไปยังหัวเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอลซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูเองจะเสด็จไป (ข้อ 23) และสำหรับผู้ที่ตั้งใจศึกษาคำพยากรณ์ ดูเหมือนจะมีการชิมกลางตรงนี้ของคำพยากรณ์ในคำเทศนาบนภูเขามะกอกเทศในมัทธิว 24 เกี่ยวกับการข่มเหงในช่วงสมัยความทุกข์ลำบากนั้น แต่

เหล่าผู้ศึกษาค้นคว้าที่ซื่อตรงต้องเชื่อว่ามันถูกหมายไว้สำหรับสาวกที่เจาะจงเหล่านั้น และว่าในบางนัยมันเป็นการชิมกลางของสิ่งที่เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ที่ได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ กล่าวหาในการเป็นพยาน บากบั่นมุ่งไปไม่ว่าจะต้องแลกด้วยสิ่งใดเพื่อการตัดสินใจอันบริสุทธิ์ ที่จะต้องทนทุกข์ในระหว่างยุคนี้ทั้งหมด อัครทูตเปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า:

“แต่พวกเรามีทรัพย์สมบัติอยู่ในภพชาตินี้ เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธานุภาพนั้นจะเป็นของพระเจ้า และไม่ใช่ของพวกเรา พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์ พวกเราสับสนงงวย แต่ก็ไม่มีสิ่งหวัง ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว แต่ไม่ถูกทำลาย โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อพระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏในเนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา” -- 2 คร. 4:7-11

แน่นอนว่าเป็นภาพหนึ่งที่ชัดเจนของชีวิตคริสเตียนและการประกาศข่าวประเสริฐแบบรุกหนักในโลกที่ชั่วร้ายที่เกลียดชังพระเยซูคริสต์

และสองบทถัดมาใน 2 โครินธ์ 6:4-6 เปาโลเขียนว่า:

“แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยความกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักที่ไร้มารยา”

เราจะสำแดงตัวเราเองว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าได้อย่างไร? เหล่าผู้รับใช้ที่ดีจะต้องถูกสำแดงให้ประจักษ์ในความอดทน ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความขัดสนต่าง ๆ (หรือความยากจน) ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย (หรือเหตุกลางจล) เช่นเดียวกับในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการอดหลับอดนอน ในการไม่ทานอาหารหลายวัน!

และในข้อ 8 ถึง 10 เปาโลพรรณนาถึงตัวเองเหมือนอย่างที่เขาพรรณนาถึงอัครทูตเหล่านี้และคริสเตียนทั้งหลายที่เยรูซาเล็มซึ่งเรากำลังศึกษาเกี่ยวกับพวกเขาอยู่ตอนนี้:

“โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี เหมือนเป็นคนหลอกลวง แต่ยังมีสัตย์จริง เหมือนเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยอมรับเหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า เหมือนแคว้นโสโครก แต่มีความปีติยินดีอยู่เสมอเหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่”

พวกอัครทูตได้รับการช่วยให้พ้นอย่างมหัศจรรย์โดยทูตสวรรค์ของพระเจ้า และกลับไปเทศนาในลานของพระวิหาร แต่พวกเขาจะถูกทุบตีอย่างทารุณและการตักตักและการถูกประหารชีวิตจะเป็นความน่าจะเป็นที่ล่อล่อนสำหรับพวกเขาทุกคนขณะที่พวกเขาเที่ยวไปรับใช้พระเจ้าในอนาคต เช่นเดียวกับเปาโล พวกเขา

กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” (1 คร. 15:31)

โอ มันเป็นการชั่วร้ายที่จะคิดว่าพระเจ้าไม่ยอมให้ผู้คนของพระองค์ถูกข่มเหงและทนทุกข์เพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ ตลอดหลายยุคสมัยมันเป็นความจริงที่ว่า “ทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

ความเชื่อของบรรพบุรุษของเรา ยังคงชีพอยู่
แม้ต้องติดคุก ถูกไฟเผา และคมดาบ
โอ ใจเราชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้น
เมื่อใดที่เราได้ยินคำเปี่ยมราศีนั้น!
บรรพบุรุษของเรา ถูกจองจำในคุกมืด
ยังคงเป็นไทในดวงใจและจิตสำนึก
ลูกหลานของพวกเขาคงเป็นสุขยิ่งนัก
หากได้ตายเพื่อพระองค์ ตามอย่างพวกเขา!

การช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์โดยทูตสวรรค์

ข้อ 19 บอกเราว่า “แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลากลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุณ และพาพวกเขาออกไป...” อัครทูตเหล่านั้นได้รับคำบัญชาว่า “จงไป ยืนและกล่าวในพระวิหารแก่ประชาชน คือบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้”

มันเป็นความจริงอันน่ามหัศจรรย์ที่ว่าไม่มีรัฐบาลหรืออำนาจใดของมนุษย์สามารถขังคนของพระเจ้า หลังถูกรังได้หากพระเจ้าทรงอยากให้เขาเป็นไท ตามที่พระเจ้าทรงอนุญาตเท่านั้น (และพระองค์ทรงอนุญาตบ่อย ๆ) เหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าจึงถูกจำคุกหรือถูกทุบตีได้ แต่สิ่งที่สำคัญกับพระเจ้านั้นก็คือว่าคนบาปทั้งหลายต้องได้ยินข่าวประเสริฐ และอัครทูตเหล่านี้ก็รู้สึกแบบเดียวกัน ดังนั้นทูตสวรรค์องค์นี้จึงนำพวกเขาออกมาจากคุกในการช่วยให้พ้นแสนอัศจรรย์

พวกเขายังต้องเจอกับการข่มเหงอีก อัครทูตเหล่านี้จะถูกทุบตีอย่างรุนแรงก่อนสิ้นวันนั้น (ข้อ 40) ในบทที่ 8 จะมีการข่มเหงครั้งใหญ่จนพวกคริสเตียนที่รูกหนักทั้งปวงจะถูกกระจัดกระจายไปทั่ว “นอกจากพวกอัครทูต” (กิจการ 8:1) ในกิจการ บทที่ 12 อัครทูตยากอบจะถูกเฮโรดฆ่าตาย และเปโตรจะถูกจำคุก (กิจการ 12:2,3) และทูตสวรรค์องค์หนึ่งจะช่วยเปโตรให้รอดจากคุกอีก แต่เรามีเหตุผลทุกประการที่จะเชื่อว่า การข่มเหงและการติดคุกได้ติดตามเปโตรไปตลอดชีวิตของเขาและอาจเป็นไปได้ว่าเขาตายแบบมรณะสักขีคนหนึ่ง ถึงแม้ประเพณีของโรมเกี่ยวกับความตายของเขาที่กรุงโรมไม่น่าเชื่อถืออย่างแน่นอนก็ตาม ไม่มีพยานหลักฐานเลย ว่าเปโตรเคยอยู่ที่กรุงโรม

เปโตรได้รับการดลใจให้เขียนว่า:

“พวกท่านที่รัก อย่าคิดว่าเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่เกิดขึ้น เพื่อลองใจพวกท่าน ราวกับว่าเหตุการณ์อันแปลกประหลาดได้เกิดขึ้นแก่พวกท่าน แต่จงปีติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของ

พระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมีความยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย ถ้าพวกท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ พวกท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่บนพวกท่าน ฝ่ายพวกเขา พระองค์ก็ถูกกล่าวร้าย แต่ฝ่ายพวกท่าน พระองค์ก็ทรงได้รับเกียรติ” -- 1 ปต. 4:12-14

แต่ขอขอบคุณพระเจ้า มีเหล่าทูตสวรรค์อยู่รอบตัวคริสเตียนเสมอ “ทูตสวรรค์ของพระเยซูหาที่ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น” (สดด. 34:7) พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราเข้าสู่การทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์และการถูกเหยียดหยามของพระคริสต์ นั่นไม่ใช่สิ่งเลวแต่เป็นสิ่งที่ดี การทดลองอันร้อนแรงทั้งหลายเป็นเรื่องปกติสำหรับความเชื่อแบบคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ มันเป็นเพียงความเชื่อแบบคริสเตียนที่เสื่อมถอย ที่หมดความกระตือรือร้นในการประกาศข่าวประเสริฐไปแล้ว สาละวนมากเกินไปเกี่ยวกับทรัพย์สินและความเพลิดเพลินและความเป็นที่นิยมชมชอบของโลกนี้ ซึ่งไม่พบความชื่นบานใหญ่ยิ่งเลยในการทนทุกข์เพื่อพระเยซูและการแบกรับการถูกเหยียดหยามของพระองค์ และมีความมั่นใจอันอ่อนหวานอยู่เสมอว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะไม่ปล่อยให้เราทนทุกข์มากเกินไปที่เราควรทนทุกข์เด็ดขาด และอุดมการณ์ของพระเจ้าจะไม่มีทางทนทุกข์เด็ดขาดเพราะการขาดฤทธิ์เดชของพระเจ้าและการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าเพื่อคนของพระองค์

เราควรจดจำไว้ว่าการช่วยให้พ้นโดยทูตสวรรค์ เช่นเดียวกับการข่มเหงอันร้อนแรง มาสู่คริสเตียนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเท่านั้น ผู้ซึ่งเต็มใจที่จะสละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อพระเยซูและเข้าสู่การถูกตรึงกางเขนของพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่ผู้คนของพระเจ้ากลับไปสู่การเป็นพยานเช่นนี้ด้วยใจกล้าและฤทธิ์เดชและความรักและน้ำตา ขณะจิตวิญญาณทั้งกลางวันและกลางคืน กล้ากีดตันบาปของการปฏิเสธพระคริสต์ เรียกร้องไห้กลับใจใหม่และรับใจดวงใหม่ เมื่อนั้นอำนาจของซาตานก็จะถูกแสดงออกและฤทธิ์เดชของพระเจ้าจะเป็นใหญ่กว่าของซาตาน

“พวกเจ้าได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็ม

ไปด้วยหลักคำสอนของพวกเจ้า” (ข้อ 28)

นั่นเป็นคำกล่าวอันน่าทึ่ง ชายที่ไม่ได้เล่าเรียนและขาดความรู้เหล่านี้ได้กีดตันเรื่องความรอดแก่ทุกคนในเยรูซาเล็ม ศูนย์กลางแห่งแผ่นดินปาเลสไตน์ และนั่นคือขณะที่กรุงนี้คลาคล่ำไปด้วยเหล่าผู้มาเยือนจากทั่วประเทศและไกลกว่านั้น จงหมายเหตุองค์ประกอบเหล่านี้ในการเป็นพยานของพวกเขา

1. พวกเขาได้ตั้งต้นจริง ๆ ที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในพระมหาบัญชาที่ว่า “จงประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน” พวกเขาไม่ได้ก่อสร้างอาคารที่ประชุมสวย ๆ และจำกัดกิจกรรมทางศาสนาของพวกเขาไว้กับอาคารหลังนั้นเท่านั้น เท่าที่เราบอกได้ พวกเขากำลังบอกแก่ทุกคนจริง ๆ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ว่ามนุษย์ควรกลับใจใหม่ ว่าไม่มีนามอื่นใดฟ้าซึ่งผู้คนรับความรอดได้โดยพระนามนั้น

2. เห็นได้ชัดว่าพวกเขาใช้ทุกโอกาสที่มี การรักษาชายง่อยคนนั้นให้หายที่พระวิหารไม่เพียงเป็นผลลัพธ์ของความเห็นอกเห็นใจที่มีต่อคนพิการที่น่าสงสารคนหนึ่ง: มันเป็นเช่นนั้น แต่มันยังเป็นโอกาสสำหรับ

การประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งหลายที่แหกนมามุ่งดูขณะที่ชายผู้นั้นที่หายโรคเกาะกุมเบ้โตรและยอห์น และสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าและเดินไปและโลดเต้นในความชื่นบานเป็นล้นพ้น! ผมคิดว่าพวกเขาเคาะประตูทุกบ้าน พวกเขาชวนคุยทุกคนที่เดินผ่านไปมา พวกเขาหยุดเพื่อเป็นพยานแก่คนกลุ่มเล็กทุกกลุ่ม พวกเขาถือว่าพระบัญชาของพระเยซูเป็นเรื่องที่จริงจัง

3. พวกเขาตั้งต้นที่จะปฏิบัติตามคำสั่งที่ตนได้รับโดยไม่สนว่าจะต้องแลกด้วยอะไร พวกเขาไม่คิดถึง ความมั่นคงทางการเงินหรือความปลอดภัยจากการถูกทำร้ายร่างกาย การใส่ร้าย การข่มขู่ การติดคุก การถูกทุบตีไม่อาจหยุดยั้งพวกเขาได้ พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับการเป็นพยานเพื่อชนะจิตวิญญาณมากเสียจนมันไม่ใช่ เรื่องประหลาดเลยที่บางคนต้องขายที่ดินและทรัพย์สินของตนเพื่อเลี้ยงดูพวกเขา และไปโลกกับคนอื่น ๆ ต้อง ส่งเงินถวายนั้นไปให้เหล่าวิสุทธิชนที่เยรูซาเล็ม! โอ ขอให้เรามีความเชื่อแบบคริสเตียนที่ลืมนึกสิ่งไม่สำคัญทั้งหลาย เพื่อกิจธุระหลักในการนำข่าวประเสริฐออกไป!

4. จงหมายเหตุว่ามีความช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติซึ่งทำให้เกิดผลลัพธ์ ผู้คนฟังเพราะพวกเขาต้องฟัง มีการแทรกแซงของพระเจ้าแบบอัศจรรย์มากพอที่จะทำให้ฝูงชนเหล่านั้นตกตะลึง มีความกล้าและฤทธิ์เดชในการเป็นพยานของชายผู้ไม่ได้เล่าเรียนเหล่านี้ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าใจความเชื่อแบบคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ได้จนกว่าเขายอมรับข้อเท็จจริงนี้: การเทศนาและการเป็นพยานอยู่ในฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติและผลลัพธ์เหล่านั้นไม่ใช่ของมนุษย์แต่เป็นของพระเจ้า การตระเตรียมของเหล่า คริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ไม่ใช่ใบปริญญาจากโรงเรียนพระคริสตธรรม ไม่ใช่ดีกอาคารสวย ๆ และการ นมัสการอันงดงาม ตรงกันข้าม พวกเขาได้รับ “ฤทธิ์เดชจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49)

5. และความกดดันของพวกเขาก็อยู่ที่ประเด็นนี้เสมอ: ความชั่วของการปฏิเสธพระคริสต์และความผิด บาบอันเลวร้ายของใจมนุษย์ซึ่งรับการชำระให้สะอาดได้โดยการมาหาพระคริสต์ด้วยตัวเองและวางใจในพระ โลหิตของพระองค์เท่านั้น มหาบุโรหิตผู้นั้นบ่นว่าพวกอัครทูต “ตั้งใจที่จะนำโลหิตของชายผู้นี้ให้ตกอยู่บนพวก เรา!” ผมแน่ใจว่าจิตสำนึกที่รู้สึกผิดของเขา ซึ่งถูกปลุกเร้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชวนเคืองมากเป็นพิเศษ เพราะความกดดันนั้นในเรื่องความชั่วของการปฏิเสธพระคริสต์ มหาบุโรหิตผู้นั้นยังไม่พร้อมที่จะกลับใจใหม่ จึง มีการกบฏอันชั่วร้ายในใจของเขาที่ต่อต้านข่าวประเสริฐและต่อต้านคนเหล่านั้นที่ประกาศมัน มันควรเป็นแบบ นั้นวันนี้ ข่าวประเสริฐควรก่อให้เกิดผลลัพธ์สองประการ: การกลับใจใหม่จากคนเหล่านั้นที่ยอมกลับใจและการ ปฏิเสธแบบรุนแรงโดยคนอื่น ๆ บางคนที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะเป็นพยานแบบสงบ เจียบหรืออ่อนแอเสียจนไม่มีผู้ใดถูกเปลี่ยนแปลงและไม่มีใครโกรธเคืองเลย

ข้อ 29-33:

5:29 แล้วเบ้โตรก็บอัครทูตคนอื่น ๆ ได้ตอบและ
กล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่า
มนุษย์

5:30 พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเราได้ทรง

บันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นมาใหม่ ผู้ซึ่งท่านทั้ง
หลายได้ฆ่าเสียและแขวนไว้ที่ต้นไม้

5:31 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงยกชูด้วยพระหัตถ์ขวาของ
พระองค์ ให้เป็นเจ้าชายและพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อ

ที่จะประทานการกลับใจเสียใหม่แก่คนอิสราเอล
และการโปรดยกบาปทั้งหลาย

5:32 และพวกเราเป็นเหล่าพยานของพระองค์ถึง
สิ่งเหล่านี้ และพระวิญญูณบรสิฐก็ทรงเป็น

พยานถึงสิ่งเหล่านี้เช่นกัน ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทาน
แก่คนทั้งหลายที่เชื่อฟังพระองค์”

5:33 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้นแล้ว พวกเขาก็รู้สึก
แทงใจ และปรึกษากันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย

อีกโอกาสที่จะเป็นพยาน!

ดูฝูงชนนั้นที่รูดมาอยู่รวมกันที่เพนเทกอสต์ ซึ่งมาเพราะเสียงลมพายุไซโคลนและคลื่นที่ปรากฏให้เห็น
ดูเปลวไฟและการเป็นพยานที่เปี่ยมฤทธิ์เดชนั้น เปโตรก็ได้รับโอกาสที่จะเทศนา และการถูกจับกุมของเขาต่อ
หน้าสภาซานเฮดรินก่อนหน้านั้นก็เป็นโอกาสเช่นนั้น บัดนี้อัครทูตทุกคนที่อยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินก็มีโอกาส
ที่จะเป็นพยานอีก

1. พวกเขากล่าวอย่างชัดเจนว่า “พวกข้าพเจ้าควรเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่ามนุษย์” พวกเขาไม่เจตนาที่
จะเลิกเป็นพยาน พวกเขาไม่ได้พยายามที่จะระงับความโกรธของเหล่าคนชั่ว

2. พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว! พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่! ชายเหล่านี้ในสภานั้นยังต้อง
ให้การต่อพระองค์ ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์!

3. และเช่นเคย “ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียและแขวนไว้ที่ต้นไม้” พวกเขาไม่อาจหนีพ้นจากผู้
พยากรณ์ที่เข้มงวดเหล่านี้ที่ก่อดันพวกเขาเรื่องความผิดของพวกเขา

4. แต่พระเจ้าได้ทรงยกชูพระเยซูคริสต์ “ให้เป็นเจ้านายและพระผู้ช่วยให้รอด” พระองค์จะประทาน
การกลับใจใหม่ให้แก่ชนชาติอิสราเอล การยกโทษบาปทั้งหลาย ความรอดถูกยื่นเสนอให้แล้ว

5. การกลับใจใหม่นี้ถูกยื่นเสนอให้แก่คนเหล่านี้ไม่เพียงในฐานะปัจเจกชน แต่ในฐานะเหล่าตัวแทน
ของชนชาติอิสราเอลด้วย ชนชาตินี้ควรต้อนรับพระเมสสิยาห์ของตน ควรรับเจ้านายของพวกเขาผู้ซึ่งในวันหนึ่ง
จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด ควรมีการกลับใจใหม่ในระดับประชาชาติและการหันมาหาพระเจ้า และการ
อนุমানก็คือว่า ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับคืนสู่แผ่นดินปาเลสไตน์เร็วขึ้นเท่านั้น นั่นคือ “เวลาทั้งหลายแห่งการ
ตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บรสิฐของพระองค์ทุกคน...”

(กิจการ 3:21)

6. อัครทูตเหล่านี้ที่ยืนขึ้นจึงกล่าวอย่างชัดเจนว่า “พวกเราเป็นเหล่าพยานของพระองค์ถึงสิ่งเหล่านี้”
พวกเขาได้อยู่กับพระเยซูมาตลอดตั้งแต่การรับบัพติศมาของพระองค์มาจนถึงการตรึงกางเขนนั้น พวกเขาได้
เห็นพระองค์ถึงสี่สิบวันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ได้จับต้องพระองค์ รับประทานกับพระองค์ พูด
คุยกับพระองค์ พวกเขาได้เห็นพระองค์ลอยขึ้นสู่สวรรค์ การคืนพระชนม์ของพระเยซูพวกเขาต้องเผชิญใน
ฐานะข้อเท็จจริงหนึ่ง ซึ่งได้รับการยืนยันโดยข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจหักล้างได้

7. และเคล็ดลับมหัศจรรย์แห่งฤทธิ์เดชของพวกเขาก็คือพระวิญญูณบรสิฐของพระเจ้า “ผู้ซึ่ง
พระเจ้าได้ประทานแก่คนทั้งหลายที่เชื่อฟังพระองค์” โอ นี่แหละคือเคล็ดลับ! พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับพระ
บัญชาของพระคริสต์ที่จะชนะจิตวิญญูณทั้งหลาย ที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์ จนพวกเขาไม่กล้าที่จะเสียการ
ทรงเจิมนั้น ฤทธิ์เดชนั้น “ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่คนทั้งหลายที่เชื่อฟังพระองค์”

8. จงหมายเหตุผลลัพธ์ของการเป็นพยานนี้แก่ผู้ครอบครองเหล่านี้: “พวกเขาก็รู้สึกแสบใจ และปรึกษากันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย” การเทศนาควรทำให้เหล่าผู้ฟังรับความรอดหรือมันควรที่จะร้อนรนและจริงจังมากเสียจนคน ๆ หนึ่งไม่อาจปฏิเสธมันแบบใจเย็นได้

เราควรหมายเหตุว่าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธโดยเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงเทศนาในธรรมศาลาในลูกา 4 และที่นั่นเป็นครั้งแรกทรงเทศนาให้พวกเขาฟังโดยเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในหมู่บ้านนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์เคยอาศัยอยู่มานานหลายปีในฐานะชายหนุ่มคนนั้นซึ่งได้รับความนับถือและเป็นแบบอย่างที่ดี พวกเขาจึงจับพระองค์ไปยังขอบเนินเขาเพื่อจะโยนพระองค์ลงไปและฆ่าพระองค์เสีย! การเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณควรนำความรอดมาให้หรือไม่ก็การฟ่องใจในแบบที่ผู้คนถูกทิ่มแทงใจ บัดนี้พวกเขาอยากฆ่าอัครทูตเหล่านี้แล้ว!

ข้อ 34-39:

5:34 แล้วคนหนึ่งได้ยืนขึ้นในสภา เป็นฟาริสีคนหนึ่ง ชื่อกามาลิเอล และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ มีชื่อเสียงท่ามกลางประชาชนทุกคน และสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง

5:35 และได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย พวกท่านจงระวังตัวให้ดีว่า พวกท่านตั้งใจว่าจะกระทำการเรื่องคนเหล่านี้

5:36 ด้วยว่าก่อนวันเหล่านี้ ฤดาสได้ลุกขึ้น โดยอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ ซึ่งมีคนกลุ่มหนึ่ง จำนวนผู้ชายประมาณสี่ร้อยคนได้รวมตัวกันกับเขา ผู้นี้ได้ถูกฆ่าเสียและคนทั้งหมด คือทุกคนที่ได้เชื่อฟังเขาก็ถูกกระจัดกระจายไป และถูกนำไปสู่ความลี้ภัย

เหลว

5:37 หลังจากชายคนนี้ ยูดาสแห่งแคว้นกาลิลีได้ลุกขึ้น ในสมัยแห่งการจذبยิวซีสำมะโนครัว และชักนำผู้คนจำนวนมากให้ติดตามเขาไป เขาก็พินาศเช่นกัน และคนทั้งหมด คือทุกคนที่ได้เชื่อฟังเขา ก็ถูกกระจัดกระจายไปทั่ว

5:38 และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอกกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงเว้นเสียจากคนเหล่านี้ และเลิกยุ่งกับพวกเขาเถิด เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป

5:39 แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถโค่นล้มมันได้ เกรงว่าพวกท่านจะถูกพบว่าต่อสู้กับพระเจ้า”

พระเจ้าทรงใช้คำปรึกษาที่ไร้ปัญญาของกามาลิเอล

แผนการของมหาปุโรหิตและมิตรสหายของเขา คือ ที่จะฆ่าอัครทูตเหล่านี้ แต่พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำบ่อย ๆ กระทั่งโดยการไต่คนบางคนที่ยังไม่รอดด้วยซ้ำ กามาลิเอลเป็นอาจารย์ด้านพระราชบัญญัติที่ได้รับความนับถืออย่างสูง เป็นครูสอนหนังสือท่าเล็มแรกของโมเสส ชายผู้ไม่เคยเป็นอาจารย์ของเขาโลแห่งทาร์ซัสผู้ซึ่งกลายมาเป็นอัครทูตเปาโล และเปาโลถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้กามาลิเอลเป็นอาจารย์ของตน (กิจการ 22:3)

กามาลิเอล แน่ใจว่าถูกพระเจ้าใช้การเพื่อขัดขวางแผนการฆ่าพวกอัครทูต เนื่องจากพระเจ้าทรงทำให้ “ความโกรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์” (สดด. 76:10) พระองค์ก็ทรงทำให้ข้อสนับสนุนอันไร้ตรรกะ

เหล่านั้นของมนุษย์รับใช้พระองค์เมื่อพระองค์ทรงประสงค์

กามาลิเอลทำผิดพลาดในการพยายามที่จะอนุমানหลักการหนึ่งจากภาพประกอบสองเรื่อง ธูดาผู้พยากรณ์เท็จ ได้ปลุกระดมคนประมาณสี่ร้อยคน แต่เขาก็ถูกฆ่าตายและเหล่าคนงานของเขาก็กระจัดกระจายไป จากนั้นยูดาสแห่งกาลิลีก็นำคนมากมายไปเช่นกัน แต่เขาก็พินาศไปและเหล่าผู้ติดตามของเขาก็กระจัดกระจายไป ด้วยเหตุนี้ กามาลิเอลจึงยกเหตุผลว่า ถ้าศาสนานั้นของพระเยซูคริสต์ไม่ได้มาจากพระเจ้า มันก็จะพินาศไปเช่นกัน ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ควรฆ่าพวกอัครทูต แต่ฝากเรื่องนั้นไว้กับพระเจ้า หากพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่กับพวกอัครทูต พระองค์ก็จะนำกระแสนี้ไปสู่ความว่างเปล่า

ผมดีใจที่พวกอัครทูตได้รับการไว้ชีวิตและพระเจ้าทรงใช้ข้อสนับสนุนอันอ่อนด้อยของกามาลิเอลเพื่อทำเช่นนั้น แต่จำไว้ว่ามันเป็นข้อสนับสนุนของชายคนหนึ่งที่ไม่รอด และมันไม่ใช่ข้อสนับสนุนที่ดีสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่จะใช้

กามาลิเอลประกาศว่า “จงเว้นเสียจากคนเหล่านี้ และเลิกยุ่งกับพวกเขาเถิด เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป”

หลักการที่ถูกประกาศในที่นี้เป็นหลักการหนึ่งที่เทียมเท็จ การงานที่ชั่วร้ายจะไม่มาสู่การสิ้นสูญเสมอไปหากถูกปล่อยไว้ตามลำพัง ลัทธิคอมมิวนิสต์ไม่ได้มาสู่การสิ้นสูญ ศาสนาของโมฮัมหมัดไม่ได้มาสู่การสิ้นสูญ ศาสนาของพวกโรมัน พวกพยานพระยะโฮวา คริสเตียนวิทยาศาสตร์และคำสอนนอกรีตอื่น ๆ ไม่ได้มาสู่การสิ้นสูญโดยการถูกปล่อยไว้ลำพัง แนวคิดสมัยใหม่นิยมไม่ได้มาสู่การสิ้นสูญโดยการถูกปล่อยไว้ลำพัง ฉะนั้นคริสเตียนคนใดไม่ควรปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นของกามาลิเอลเกี่ยวกับการจัดการกับลัทธิเทียมเท็จทั้งหลายและหลักคำสอนเท็จและบาป

กามาลิเอล ซึ่งเป็นคนที่ไม่รอด ให้คำแนะนำที่แย่มากที่เกี่ยวข้องกับพวกยิว แต่พระเจ้าทรงใช้มันเพื่อช่วยพวกอัครทูตของพระองค์ให้รอดชีวิต อย่างไรก็ตาม อย่าให้ผู้ใดคิดเด็ดขาดว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบกับหลักการที่ถูกกระตุนนี้ที่ว่าเราควรปล่อยหลักคำสอนเท็จและศาสนาเทียมเท็จไว้ตามลำพัง ที่ว่าเราไม่ควรต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น ที่ว่าเราไม่ควรพยายามที่จะกำราบความชั่ว สิ่งที่ตรงกันข้ามถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ “คนเหล่านั้นที่กระทำความผิด จงตำหนิต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทธ. 5:30)

คำบัญชาของยูดาส ข้อ 3 และ 4 ก็ชัดเจนมาก ๆ:

“พวกท่านที่รัก เมื่อข้าพเจ้าได้กระตุนหรือรื้อนอย่างยิงที่จะเขียนถึงพวกท่านเกี่ยวกับความรอดที่เรามีร่วมกันนั้น ก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับข้าพเจ้าที่จะเขียนถึงพวกท่าน และเตือนสติพวกท่านว่า พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว เพราะว่ามิบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาโดยที่เราไม่รู้ตัวมาก่อน ผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยโบราณ ได้ถูกตั้งไว้สำหรับการพิพากษานี้ เป็นคนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของพวกเราไปเป็นความลามก และปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

เราควร “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” เราควรต่อต้านคนเหล่านั้นที่นำหลักคำสอนเท็จเข้ามา

“และปฏิเสศพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” และเปาโลได้รับการตลใจให้บัญชาที่ตัสว่า: “เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ผู้ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำ บรรดาคร่าวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” (ทิตัส 1:10,11) และเปาโลบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น” (ข้อ 13) พระเจ้าทรงใช้คำแนะนำที่ไม่ได้เรื่องของกามาลิเอลเพื่อช่วยชีวิตเหล่าอัครทูตของพระองค์ แต่มันไม่ใช่คำแนะนำที่ดีสำหรับเราในส่วนของวิธีการของเราที่จะรับมือกับพวกลัทธิเทียมเท็จและหลักคำสอนเท็จทั้งหลาย

กามาลิเอลกล่าวต่อไปในคำแนะนำของเขาว่า “แต่ถ้าเป็นของพระเจ้า ท่านทั้งหลายก็ไม่สามารถโค่นล้มมันได้...” มันเป็นความจริงที่ว่าพวกเขาไม่สามารถโค่นล้มศาสนาแบบคริสเตียนได้ แต่มันไม่เป็นความจริงที่ว่าพวกเขาไม่สามารถสร้างความเสียหายต่ออุดมการณ์นั้นได้ กิจกรรมในการนำข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกไม่ใช่กระบวนการหนึ่งแบบอัตโนมัติซึ่งพระเจ้าเองทรงจัดการโดยไม่เกี่ยวข้องกับมนุษย์เลย พระเจ้าทรงใช้มนุษย์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ถ้ามนุษย์ทำให้พระเจ้าผิดหวัง ข่าวประเสริฐก็ล้มเหลว ถ้ามนุษย์ไม่มีการฟื้นฟูไม่ชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ไม่สร้างคริสตจักรหลายแห่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณในพื้นที่ท้องถื่นใด ๆ ความผิดนั้นก็ไม่ใช่ของพระเจ้า มันไม่เคยถูกต้องเลยที่จะกล่าวว่า “ดูเหมือนมันไม่ใช่ผู้นำพระทัยของพระเจ้า ณ เวลานี้ที่จะมีการฟื้นฟู” ความล้มเหลวนี้เป็นส่วนของมนุษย์ ไม่ใช่ส่วนของพระเจ้า

หลักการนั้นของ 2 พงศาวดาร 7:14 ก็คือว่า “ถ้าประชากรของเรา ผู้ซึ่งเรียกตามนามของเรานั้น จะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากบรรดาทางชั่วของพวกเขา แล้วเราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะยกโทษบาปของพวกเขา และจะรักษาแผ่นดินของพวกเขาให้หาย” พระเจ้าทรงฟังพยานของพระองค์ ความสำเร็จของข่าวประเสริฐของพระเจ้าส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับผู้คนของพระเจ้า ที่เมืองนาซาเรธความไม่เชื่อของผู้คนทำให้พระเยซู “กระทำการอิทธิฤทธิ์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่พระองค์ได้วางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนเจ็บป่วยบางคน และรักษาพวกเขาให้หาย และพระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา...” (มาระโก 6:5,6) พระเจ้าทรงมีฤทธิ์ที่จะทำให้งานของพระองค์สำเร็จ แต่ในการนำข่าวประเสริฐออกไป พระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้นผ่านทางเหล่าภาชนะที่ยอมจำนน เต็มใจและเชื่อฟัง

ข้อ 40-42:

5:40 และเขาทั้งหลายก็เห็นพ้องกับกามาลิเอล และเมื่อเขาทั้งหลายได้เรียกพวกอัครทูตเข้ามา และเขียนพวกเขาแล้ว เขาทั้งหลายได้กำชับว่า พวกเขาไม่ควรกล่าวในพระนามของพระเยซู และปล่อยพวกเขาไป

5:41 และพวกอัครทูตได้ออกไปให้พ้นหน้าสภา

โดยมีความปิตินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์

5:42 และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซู

คริสต์ทุก ๆ วัน

ถูกทุบตีแต่พวกอัครทูตก็ชื่นชมยินดี!

คำปรึกษาของกามาลิเอลมีชัย: พวกเขาจะไม่ฆ่าพวกอัครทูต แต่เหล่าผู้ครอบครองยังเกลียดชังอัครทูตเหล่านี้เหมือนเดิม พวกเขายังถูกทิ่มแทงใจด้วยการฟ้องใจ พวกเขาจึงเรียกพวกอัครทูตให้ออกมาข้างหน้าและเขียนตีพวกเขาและสั่งว่า “พวกเขาไม่ควรกล่าวในพระนามของพระเยซู และปล่อยพวกเขาไป”

พระเยซูต้องแบกไม้กางเขน

จำเป็นแบกผู้เดียวหรือ

ข้าขอรับแบกตามพระองค์ไป

เพราะเป็นกางเขนของข้า

พระเยซูทรงถูกปฏิบัติหยาบข้า ถูกย่ำยี ถูกเขียนตี ถูกตรึงกางเขน บางครั้งคริสเตียนก็ควรทนทุกข์ ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายเพื่อพระองค์มิใช่หรือ?

เปาโลซึ่งไอ้พวกในงานรับใช้ที่สัตย์ซื่อของตน ได้รับการตลใจให้เขียนว่า: “พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า ในบรรดารอยเขียนก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า ในการทรมานก็บ่อย ๆ จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเขียนห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก่อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คีนหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล” (2 คร. 11:23-25) ในพระคำสามข้อนี้เขากล่าวถึง “ในบรรดารอยเขียนก็เกินขนาด”, “พวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเขียนห้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่” และ “ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง” และทั้งหมดนี้เป็นการเพิ่มเข้ากับการถูกหินขว้างเรืออัปปาง ภัยอันตราย ความเหนื่อยล้า การอดหลับอดนอน ความหิวโหยและความกระหายและการเปลือยเปล่า ฉะนั้นอัครทูตเหล่านี้จึงไม่ซึมเศร้าและไม่ละอาย ตรงกันข้าม “พวกอัครทูตได้ออกไปให้พ้นหน้าสภา โดยมีความปีติยินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์” พวกเขาทำตามคำบัญชาของพระเยซูจริง ๆ ที่ว่า “ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปีติยินดี และเต้นโลดด้วยความชื่นบาน เพราะดูเถิด บำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง” (ลูกา 6:23) โอ ใช่แล้ว พวกเขาจะได้รับบำเหน็จใหญ่โตในสวรรค์ แต่ที่ดียิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือว่า อุดมการณ์ของพระคริสต์ถูกทำให้เจริญขึ้นโดยคำพยานของคนดีหลายคนที่ไม่รังเกียจการถูกทุบตีและความอับยศอดสูและการติดคุกเพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐออกไป! พวกเขาไม่ละอายในพระเยซู! การทนทุกข์ความอับอายเพื่อพระนามของพระองค์เป็นความชื่นชมยินดี! โอ ขอให้เราเรียนรู้เรื่องนี้ด้วยเถิด

พระคำข้อสำคัญเกี่ยวกับความเชื่อแบบคริสเตียนตามภาคพันธสัญญาใหม่

ในกิจการ 5:42 เรามีหนึ่งในข้อพระคำที่เปิดเผยมากที่สุดเกี่ยวกับเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน”

พวกเขาแทบจะไม่มีอุปกรณ์ สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งดึงดูดทั้งหลายของสมัยนี้เลย พวกเขาไม่มีอาคารที่ประชุมสักหลังเลยด้วยซ้ำ! ไม่มีอาคารที่ประชุมคริสตจักรถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่เลย พวกเขา

เขาไม่มีเครื่องเป่าหรือเปียโน ไม่มีหนังสือเพลง ไม่มีพระคัมภีร์ที่ตีพิมพ์เป็นเล่มด้วยซ้ำ พวกเขาไม่มีหอประชุมใหญ่เพื่อจูงชน พวกเขาต้องประชุมกันในบ้านเรือน ในธรรมศาลาที่ขอยืมใช้ชั่วคราวจนกว่าพวกเขาจะถูกไล่ออกมา หรือพวกเขาอาจประชุมกันในจตุรัสของประชาชนหรือเฉลียงของพระวิหาร หรือพวกเขาอาจประชุมกันริมทะเลหรือในห้องชั้นบนที่ว่างอยู่ แต่สถานที่ประชุมทั้งหลายไม่ใช่เรื่องใหญ่ บ้านเรือนทุกหลังในเมืองเป็นที่ประชุมคริสตจักรซึ่งเป็นที่ ๆ ชาวประเสริฐถูกประกาศ! ทุกวันเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกการสนทนาเป็นการสนทนาทางศาสนา! ในที่นี้พวกเขาถือว่าพระบัญชาอันเป็นจริงจึงคือการนำชาวประเสริฐไปถึงมนุษย์ทุกคน

มันจึงเป็นเช่นนั้นในกิจการ 2:47 เมื่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งควรจะได้รับคารมรด” มันจะเป็นเช่นนั้นในเวลาต่อมาเมื่อการข่มเหงทำให้คริสเตียนเหล่านี้กระจัดกระจายไปทั่ว “เหตุฉะนั้นพวกสาวกทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น” (กิจการ 8:4) นี่เป็นวิธีการของเปาโล วิธีการนั้นซึ่งเขาใช้ในการเดินทางไปรอบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและแคว้นเอเชียไมเนอร์ ประเทศกรีซและกรุงโรม และทำให้จักรวรรดิโรมลุกเป็นไฟ เมื่อเขาเตือนใจเหล่าผู้ปกครองแห่งเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้เทศนาถึงสามปีว่า “ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่พวกท่าน แต่ได้แสดงให้เห็น และได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” (กิจการ 20:20) และอีกทวน “เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” (กิจการ 20:31) ต่อหน้าผู้คนและตามบ้านเรือน กลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล! นี่เป็นแผนการสำหรับความเชื่อแบบคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ คริสเตียนทุกคนเป็นนักเทศน์ บ้านเรือนทุกหลังเป็นที่ประชุมคริสตจักร ทุกการรวมตัวกันเป็นชุมนุมชนเพื่อจะฟังข่าวประเสริฐ ทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอีกโอกาสที่จะชักนำผู้คนมาถึงพระคริสต์

นักเทศน์จำนวนมากซ่อนตัวอยู่หลังธรรมาสน์และคิดว่านั่นเป็นงานรับใช้ของเขา มันไม่ใช่งานรับใช้ของภาคพันธสัญญาใหม่และถ้าเวลาส่วนใหญ่ที่ใช้ไปกับการเตรียมคำเทศนาอันประณีตและงานรับใช้ผู้คนแบบเป็นทางการถูกใช้ไปในการชนะจิตวิญญาณตามบ้านเรือน นักเทศน์เกือบทุกคนก็คงจะเป็นนักเทศน์ที่ตีขึ้นและเป็นตัวแทนที่ตีขึ้นของพระเยซูคริสต์ และงานของพระเจ้าก็คงเจริญมากขึ้นในมือของเขา

ฉะนั้น ทุกชุมนุมชนท้องถิ่น ควรเริ่มต้นที่จะออกเยี่ยมเยียนบ้านเรือนทุกหลังในพื้นที่นั้น ๆ เสาะหาคนบาปทุกคนที่หลงหาย และเข้าถึงมนุษย์ทุกคนโดยทุกวิธีที่ทำได้!

ข้อ 1-7:

6:1 และในวันเหล่านั้น เมื่อจำนวนของพวกสาวก
ถูกทวีมากขึ้น มีการบ่นพึมพำของพวกกรีกต่อพวก
ฮีบรู เพราะว่าพวกหญิงม่ายของชาวกรีกถูกละเลย
ในการปรนนิบัติประจำวัน

6:2 และพวกสิบสองคนนั้นได้เรียกคนจำนวนมาก
ในพวกสาวกให้มาหาพวกเขา และกล่าวว่า “ไม่มี
เหตุผลที่พวกเราควรจะต้องทิ้งพระวาระของพระเจ้า
และรับใช้โต๊ะทั้งหลาย

6:3 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านจงเลือก
เจ็ดคนในท่ามกลางพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เติม
เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ซึ่ง
พวกเราจะต้องไว้ใจดูแลกิจธุระนี้

6:4 แต่พวกเราจะอุทิศตัวอย่างขะมักเขม้นต่อการ
อธิษฐาน และต่อการปรนนิบัติแห่งพระวาระ”

6:5 และคำกล่าวนี้เป็นที่เห็นชอบของคนเหล่านั้น
ทั้งหมด และพวกเขาได้เลือกสเทเฟน ผู้เต็มเปี่ยม
ด้วยความเชื่อและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ และฟีลิป และโปรโครัส และนิคาโนร์ และ
ทิโมน และปารเมนัส และนิโคเลาส์ซึ่งเป็นผู้เข้า
จารีตจากเมืองอันติโอก

6:6 ผู้ซึ่งเขาทั้งหลายตั้งไว้ต่อหน้าพวกอัครทูต และ
เมื่อพวกอัครทูตได้อธิษฐานแล้ว พวกเขาได้วางมือ
ของตนบนคนทั้งเจ็ดนั้น

6:7 และพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และ
จำนวนของพวกสาวกก็ทวีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม
อย่างมาก และคนเป็นอันมากในพวกบุโรฮิตได้เชื่อ
ฟังต่อความเชื่อนั้น

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

เห็นได้ชัดว่ามีสมาชิกหลายพันคนในคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม พวกเขายังไม่ได้เลือกตั้งเหล่าผู้ช่วยจน
กระทั่งพวกเขาต้องการเหล่าผู้ช่วย พวกเขาไม่ได้ต้องการผู้ช่วยเพื่อจะทำให้ความเป็นองค์กรของคริสตจักรหนึ่ง
สมบูรณ์ เพราะว่าคริสตจักรนี้ได้ทำหน้าที่อย่างดีเยี่ยมมานานโดยไม่ต้องมีเหล่าผู้ช่วย ขณะนั้นมีคนยากจน
หลายพันคนในคริสตจักรนั้น และหญิงม่ายจำนวนมากซึ่งบัดนี้คงจะไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือผ่านทางวิธีปกติ
ของการจุนเจือแล้วเหมือนอย่างที่บางคนได้รับผ่านทางธรรมศาลาเหล่านั้น แต่คริสเตียนทั้งหลายที่มีอันจะกินก็
กำลังดูแลคนของพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อ

อย่างไรก็ตาม งานนั้นก็ไม่มีความเป็นระเบียบและ “มีการบ่นพึมพำของพวกกรีกต่อพวกฮีบรู เพราะ
ว่าพวกหญิงม่ายของชาวกรีกถูกละเลยในการปรนนิบัติประจำวัน” พวกยิวที่นิยมกรีก ซึ่งอาจไม่ได้ร่วมเข้าสนิท
ดีมากนักเพราะอุปสรรคด้านภาษา จึงมักถูกละเลยและเหล่าหญิงม่ายของพวกเขาก็ไม่ได้รับการดูแลดีพอใน
การแจกอาหารและการแจกเงินประจำวันตามที่จำเป็นแก่พวกหญิงม่าย ต้องมีใครสักคนที่จะดูแลความขัดสน
ฝ่ายโลกของหญิงม่ายคริสเตียนที่ยากจนเหล่านี้ ซึ่งเป็นที่รักยิ่ง พวกเขาจึงเลือกตั้งเหล่าผู้ช่วย ดังนั้นเราจึงควร
ใช้สติปัญญาในคริสตจักรทั้งหลายของเราที่จะเลือกตั้งเหล่าผู้ช่วยเฉพาะเมื่อต้องการเหล่าผู้ช่วยสำหรับงานที่
เฉพาะเจาะจงเท่านั้น

งานของเหล่าผู้ช่วย

เหล่าผู้ช่วยเป็นผู้รับใช้ อันที่จริง คำว่า deacon เป็นรูปคำภาษาอังกฤษของคำกรีกซึ่งหมายถึงผู้รับใช้
ชายเจ็ดคนนี้ถูกเลือกตั้งตามที่พวกอัครทูตกล่าวว่า “ผู้ซึ่งพวกเราจะต้องไว้ใจดูแลกิจธุระนี้” พวกเขาจะต้อง

ทำงานภายใต้การกำกับของพวกอัครทูตและดังนั้นจึงแบ่งเบาภาระของอัครทูตเหล่านี้ผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ปกครองของชุมชนใหญ่นั้น เหล่าผู้ช่วยไม่มีสิทธิอำนาจเหนือนักเทศน์หรือเหนือกิจธุระของคริสตจักร พวกเขาเป็นคณงานภายใต้การกำกับของคริสตจักรและของเหล่าศิษยาภิบาลที่ดูแลงานที่ต้องกระทำแต่ไม่ต้องได้รับการเอาใจใส่ดูแลของพวกอัครทูตหรือเหล่าศิษยาภิบาล

จงหมายเหตุให้ตีว่าพวกเขาไม่ใช่ “คณะกรรมการที่เป็นทางการ” ไม่เคยมี “คณะกรรมการที่เป็นทางการ” สำหรับคริสตจักรใดในภาคพันธสัญญาใหม่เลย

จงเปรียบเทียบความแตกต่างของงานและสิทธิอำนาจของเหล่าผู้ช่วยกับของเหล่าศิษยาภิบาล และสิทธิอำนาจของเหล่าผู้ช่วยกับของเหล่าศิษยาภิบาลหรือผู้ดูแล (bishops) พวกอัครทูตเป็นผู้ปกครองหรือนักเทศน์เช่นกัน และที่เยรูซาเล็มพวกเขาก็ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ดูแลสำหรับช่วงเวลานั้น

ขณะที่ผู้ช่วยเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง เหล่าผู้ดูแลหรือศิษยาภิบาลก็เป็นผู้ปกครอง 1 ทิโมธี 3:4 และ 5 กล่าวว่าคุณใดที่ปรารถนาตำแหน่งผู้ดูแลต้องเป็น “คนที่ปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี โดยบังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักที่จะปกครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)”

ฮีบรู 13:7 บัญชาว่า “จงระลึกถึงคนเหล่านั้นซึ่งปกครองเหนือพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่พวกท่าน จงตามอย่างความเชื่อของพวกเขา โดยพิจารณาปลายทางแห่งความประพฤติของพวกเขา”

ในฮีบรู 13:17 คำบัญชานั้นคือ “จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระวังดุจวิญญูณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน...” เห็นได้ชัดว่าผู้ดูแลหรือศิษยาภิบาลเหล่านี้เป็นผู้ปกครองเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึง ในบทเดียวกันนี้ ข้อ 24 บัญชาว่า “ขอฝากความคิดถึงมายังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง” เหล่าผู้ดูแลเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งของคริสตจักรท้องถิ่นนั้น ๆ คำเรียก “bishop” ในการใช้งานปัจจุบันซึ่งหมายถึงการกำกับดูแลเหนือคริสตจักรทั้งหลายของพื้นที่แห่งหนึ่งหรือเหนือศิษยาภิบาลคนอื่น ๆ ก็ไม่เป็นที่รู้จักเลยในพระคัมภีร์ แนวคิดนี้เติบโตมากับการปกครองเป็นลำดับชั้นของพวกโรมซึ่งไม่ตรงตามพระคัมภีร์ ชุมชนท้องถิ่นทั้งหลายของบรรดาคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่มีความเป็นอิสระ รูปแบบการเชื่อมโยงของการปกครองคริสตจักรที่มีพระสังฆราช หัวหน้างาน และพระสันตะปาปาที่อยู่เหนือศิษยาภิบาลและคริสตจักรทั้งหลายก็ไม่ใช่ที่รู้จักเลย แต่เหล่าผู้ดูแลประจำท้องถิ่นก็ปกครองหรือกำกับดูแลชุมชนนั้น ๆ เหมือนอย่างที่ว่าพวกอัครทูตได้กระทำในการทำหน้าที่ผู้ดูแลที่เยรูซาเล็ม

แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยว่าผู้ช่วยควรปกครอง คำว่า deacon หมายถึงผู้รับใช้และวิธีปฏิบัติในภาคพันธสัญญาใหม่ก็คือว่า เหล่าผู้ช่วยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเหล่าผู้ดูแล (bishops) และเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรนั้น ๆ

ในสมัยนั้นมีเหล่าผู้ช่วยหญิงเช่นกัน เพราะว่าเปปีเป็น “ผู้รับใช้ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่เมืองเคนเคเรีย” (รม. 16:1) คำว่าผู้รับใช้นี้เป็นรูปคำนามเพศหญิงของคำที่แปลเป็น deacon ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถนำขนมปัง

ไปให้หญิงม่ายที่ยากจนหรือทำหน้าที่อื่น ๆ ของผู้รับใช้ได้ แต่ผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตให้มีตำแหน่งของผู้ปกครอง “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอน หรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเจียบเสีย” (1 ทธ. 2:11,12) นั่นก็แสดงให้เห็นแล้วว่าตำแหน่งของผู้ช่วยไม่ใช่ตำแหน่งที่มีอำนาจปกครอง

คริสตจักรหนึ่งอาจขอร้องให้เหล่าผู้ช่วยรับหน้าที่เป็นคณะกรรมการหนึ่งได้เพื่อดูแลกิจธุระบางอย่างเพื่อคริสตจักรนั้น ๆ แต่ในกรณีเช่นนั้นพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักรหนึ่ง ที่ปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ของคริสตจักรนั้น ฉะนั้นเหล่าผู้ช่วยจึงไม่สามารถรับหน้าที่ในการเรียกหรือปลดศิษยาภิบาล หรือจัดการเรื่องการเงินต่าง ๆ ของคริสตจักร หรือตัดสินใจเกี่ยวกับอาคารที่ประชุมคริสตจักร ยกเว้นเมื่อคริสตจักรนั้นอาจขอร้องพวกเขาให้ทำรายงานบางอย่างในฐานะคณะกรรมการหนึ่ง ฉะนั้นเหล่าผู้ดูแลทรัพย์สินของคริสตจักรหนึ่งจึงเป็นเพียงผู้คนที่ได้รับเลือกให้ลงนามในเอกสารต่าง ๆ ที่เป็นทางการภายใต้คำสั่งของคริสตจักรหนึ่งและพวกเขาไม่ควรจะมีสิทธิอำนาจใด ๆ เหนือทรัพย์สินของคริสตจักรหรือผู้คนในคริสตจักรเลย

เจ้าหน้าที่เพียงสองพวกที่ถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่สำหรับคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งคือเหล่าผู้ปกครอง (เหล่านักเทศน์) ผู้ซึ่งถูกเลือกให้เป็นผู้ดูแล และเหล่าผู้ช่วย ซึ่งเป็นผู้คนที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้รับใช้เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ที่สำคัญน้อยกว่าภายใต้การกำกับของคริสตจักรนั้น ๆ และเหล่าศิษยาภิบาล

คุณสมบัติต่าง ๆ ของผู้ช่วย

จงหมายเหตุว่าชายเหล่านี้ที่ได้รับเลือกไม่ได้ถูกเลือกเพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่โดดเด่นในชุมชนนั้น ๆ และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาจะนำอภิสิทธิ์มาสู่คริสตจักรนั้น ๆ และไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาจะมีสติปัญญาด้านการเงิน ตรงกันข้าม “พวกท่านจงเลือกเจ็ดคนในท่ามกลางพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา ผู้ซึ่งพวกเราจะตั้งไว้ให้ดูแลกิจธุระนี้” ฉะนั้น “คนจำนวนมากในพวกสาวก”, ชุมชนนั้นทั้งหมด, จึงพูดคุยกันและไม่ว่าจะโดยการตกลงกันโดยปริยายของผู้คนที่พระวิญญาณทรงนำเหล่านี้ หรือโดยการลงคะแนนเสียง พวกเขาก็เลือกชายเหล่านี้มา และชายเหล่านี้ที่ได้รับเลือกโดย “คนเหล่านั้นทั้งหมด” ก็ถูก “ตั้งไว้ต่อหน้าพวกอัครทูต” และพวกอัครทูตก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา “วางมือของตนบนคนทั้งเจ็ดนั้น” และจากนั้นก็กำกับดูแลพวกเขาและแต่งตั้งพวกเขาในเรื่องเฉพาะหน้าต่อนั้น ผู้ช่วยเหล่านี้เป็นชายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ชายที่มีสติปัญญาในเรื่องทางปฏิบัติและดูแลพวกหญิงม่ายที่ยากจน

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้พ้นจากพวกเจ้าหน้าที่คริสตจักรที่ได้รับเลือกเพราะว่าพวกเขามีเงินหรือตำแหน่งทางการหรือปัญญาแบบโลก! คนเหล่านี้ขัดขวางอุดมการณ์ทั้งหมดของพระคริสต์ พวกเขาทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย พวกเขาอุดหนุนความพยายามของเหล่านักเทศน์ที่ตามทางพระเจ้า พวกเขาอวดเบ่งว่ามีสิทธิอำนาจเหมือน “ดีโอเตรเฟส ผู้ชอบที่จะมีความเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขา” และไม่ยอมต้อนรับอัครทูตยอห์น (3 ยอห์น 9) การที่คน ๆ หนึ่งซึ่งไม่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ไม่ใช่ผู้ชนะจิตวิญญาณ จะมีตำแหน่งสำคัญใด ๆ และสิทธิอำนาจในคริสตจักรหนึ่งก็เป็นหายนะ 1 ทิโมธี 3:1-13 ให้คุณสมบัติของทั้งเหล่าผู้ดูแลและเหล่าผู้ช่วยและคุณสมบัติเหล่านี้ก็คล้ายกันมาก หลังจากเอ่ยชื่อข้อกำหนดเหล่านี้สำหรับผู้ดูแลแล้วพระคัมภีร์ตอนนั้นก็กล่าวว่า “เช่นเดียวกัน พวกผู้ช่วย...” เขาจะต้อง “เป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่

สนใจเหล่าอู่นมาก ไมโลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน โดยยึดมั่นในข้อถกเถียงแห่งความเชื่อที่ด้วยใจวินิจฉัยผิด และชอบอันบริสุทธิ์” และภรรยาของผู้ช่วยจะต้องเป็น “คนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนที่ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง” อาจเป็นไปได้ว่า 1 ทิโมธี 3:11 ไม่ได้กล่าวถึงภรรยาของผู้ช่วย แต่อาจอ่านได้ว่า “เช่นกัน พวกผู้หญิง ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย...” นั่นคือ เหล่าผู้ช่วยหญิง เหล่าผู้รับใช้หญิงของคริสตจักรนั้น ๆ

เราควรทราบดีว่าชายทั้งหลายควรถูกพบว่าไว้ที่ติดก่อนอื่นเลยในชีวิตคริสเตียนและการรับใช้ “และจงให้คนเหล่านี้ถูกทดสอบเสียก่อนด้วย แล้วจึงให้พวกเขาไว้ใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย โดยถูกพบว่าไว้ที่ติ” (1 ทธ. 3:10) ข้อกำหนดที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของผู้ช่วยจึงสรุปได้ว่า พวกเขาต้องเป็นคนดี เป็นผู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ได้รับการพิสูจน์แล้วและถูกพบว่าไว้ที่ติและเป็นคนที่สัตย์ซื่อ

เหล่าผู้ช่วยเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณ

เป็นพยานที่กล้าเพื่อพระคริสต์

หนึ่งในข้อกำหนดเหล่านี้ของผู้ช่วยเหล่านี้ซึ่งพวกอัครทูตตั้งไว้ก็คือว่า พวกเขาต้อง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน...” (กิจการ 1:8) การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณถูกประทานให้แก่พยานที่ชนะจิตวิญญาณ

ดังนั้นชายเจ็ดคนจึงได้รับเลือกและในเจ็ดคนนี้สเทเฟนถูกกล่าวถึงเป็นผู้แรก-- “ผู้เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และจากนั้นเราพบในข้อ 8 ว่า “และสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชน” และในข้อ 10 เราพบว่าหลายคนมาโต้แย้งกับสเทเฟนแต่ “คนเหล่านั้นไม่สามารถต่อต้านสติปัญญาและจิตวิญญาณ ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้ท่านได้กล่าวนั้น” ฉะนั้นผู้ช่วยที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณคนนี้จะถูกไต่สวนความโดยเหล่าคนชั่ว เขาเทศนาคำเทศนาหนึ่งในกิจการบทที่เจ็ด ฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนเขาเพราะ กิจการ 7:55 บอกเราว่า “แต่ท่านซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มนันดูสวรรค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” และกระทั่งในความตายของเขา เขาก็เป็นเหมือนพระเยซูเจ้าที่อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” ขณะที่คนเหล่านั้นเอาหินขว้างเขาและเขาเห็นพระเยซูเจ้ายืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาเพื่อจะต้อนรับเขา ไซ้แล้ว และวันนั้นพระเจ้าทรงใช้คำพยานของสเทเฟนเพื่อผ่าลึกเข้าไปในใจของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนถือเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นอยู่ นั่นคือ เขาโลแห่งทาร์ซัส

ผู้ช่วยเหล่านี้เป็นผู้ชนะจิตวิญญาณ อีกคนในพวกเขา ฟิลิป กลัปกกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ตามที่เราเห็นในกิจการ 8 และเราทราบว่าฟิลิปเป็นคุณพ่อนักเทศน์หนึ่งเพราะกิจการ 21:9 บอกเราว่าเขามี “บุตรสาวสี่คน เป็นสาวพรหมจารี ซึ่งได้พยากรณ์” นั่นคือ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พวกเขาเป็นพยานเพื่อพระเยซู (ไม่ใช่เทศนา แต่เป็นพยาน)

ตำแหน่งผู้ช่วยในฐานะก้าวหนึ่งไปสู่การรับใช้

เกือบจะทุกครั้งไป คน ๆ หนึ่งต้องรับใช้เหมือนเด็กฝึกงานเพื่อเตรียมตัวสำหรับงานรับใช้ ตำแหน่งผู้ช่วยเป็นก้าวหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้บ่อย ๆ เพื่อเตรียมชายคนหนึ่งสำหรับการเทศนา ชายคนหนึ่งจะต้อง “ถูกทดสอบเสียก่อน” และจากนั้นจึงรับตำแหน่งผู้ช่วยได้ (1 ทธ. 3:10) และจากนั้นใน 1 ทิโมธี 3:13 เราถูกบอกไว้ว่า “เพราะว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย ก็ได้ระดับที่ดีสำหรับตนเอง และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อนั้นซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” มันกลับกลายเป็นเช่นนั้นกับผู้ช่วยสองคนนี้, สเทเฟนและฟีลิป, ที่พวกเขาได้กลายเป็นนักเทศน์ที่มีฤทธิ์มาก

และเราพบว่าชายเหล่านี้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ที่คอยช่วยเหลือพวกอัครทูต ดูแลความต้องการต่าง ๆ ของพวกหญิงม่ายที่ยากจนและเป็นพยานทุกแห่งหนเพื่อพระเยซู ได้นำไปสู่การฟื้นฟูครั้งใหญ่ “และพระวอนของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำนวนของพวกสาวกก็ทวีขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มอย่างมาก และคนเป็นอันมากในพวกปุโรหิตได้เชื่อฟังต่อความเชื่อนั้น” (ข้อ 7)

ข้อ 8-15:

6:8 และสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์

เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการ

อัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชน

6:9 แล้วมีบางคนได้ลุกขึ้น คือคนของธรรมศาลาที่ ถูกเรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบระดิน และชาว

ไซริน และชาวอเล็กซานเดรีย และบางคนจากซีลี

เซียและเอเชีย โดยโต้แย้งกับสเทเฟน

6:10 และคนเหล่านั้นไม่สามารถต่อต้านสติปัญญา

และจิตวิญญาณ ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้ท่านได้กล่าวนั้น

6:11 และพวกเขาได้ลอบเอาหลายคนเข้ามา ซึ่ง

กล่าวว่า “พวกเราได้ยินคนนี้พูดถ้อยคำหมิ่น

ประมาทต่าง ๆ ต่อโมเสสและต่อพระเจ้า”

6:12 และพวกเขาอุยงประชาชนและพวกผู้อาวุโส

กับพวกธรรมจารย์ และมาหาสเทเฟน และจับเขา และนำเขาไปยังสภา

6:13 และได้ตั้งพวกพยานเท็จขึ้นมา ซึ่งกล่าวว่า

“คนนี้ไม่หยุดพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อ สถานที่บริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติเลย

6:14 เพราะพวกเราเคยได้ยินเขาบอกว่า พระเยซู

แห่งนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่แห่งนี้ และจะ

เปลี่ยนธรรมเนียมทั้งหลายซึ่งโมเสสได้มอบไว้แก่

พวกเรา”

6:15 และทุกคนที่นั่งในสภานั้น ขณะฟังดูสเทเฟน

ก็เห็นใบหน้าของท่านราวกับเป็นใบหน้าของทูต

สวรรค์องค์หนึ่ง

การข่มเหงครั้งที่สาม: สเทเฟนถูกไต่สวน

1. จงหมายเหตุอีกหนว่าการถูกข่มเหงของสเทเฟนได้เกิดขึ้นมิใช่เพราะว่าเขาเป็นคริสเตียน แต่เพราะว่าเขาเป็นพยานคนหนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ “คนเหล่านั้นไม่สามารถต่อต้านสติปัญญาและจิตวิญญาณ ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้ท่านได้กล่าวนั้น” สเทเฟน “ประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชน” ชาตानและความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเกลียดชังคำพยานของพระวิญญาณ การเผาไหม้ในใจและจิตสำนึก ความรู้สึกผิดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำมาในการเป็นพยานด้วยใจกล้า

2. ผู้นำยิวบางคนที่เป็นคนสำคัญได้ลุกขึ้น “โต้แย้งกับสเทเฟน” การพิพาทเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้นสำหรับคริสเตียนที่ดีผู้ซึ่งเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าในการเป็นพยาน ในกิจการ 9:29 เปาโล “ประกาศด้วยใจกล้าในพระนามของพระเยซูเจ้า และได้โต้แย้งกับพวกกรีก [พวกยิวที่นิยมกรีก] แต่พวกนั้นหาช่องทางที่จะฆ่าท่านเสีย” เหมือนที่พวกศัตรูทำในที่นี้กับสเทเฟน กับคริสเตียนทั้งหลายที่สอนหลักคำสอนผิด “เปาโลและบารนาบัสมีความไม่ลงรอยกันและการโต้เถียงกันไม่น้อยกับพวกเขา” (กิจการ 15:2) ที่กรุงเอเธนส์ เปาโล “โต้เถียงในธรรมศาลากับพวกยิว และกับบรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และในตลาดทุกวันกับคนทั้งหลายที่พบกับท่าน” (กิจการ 17:17) จากนั้นมีคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนของยูดาส 3 ที่ว่า “พวกท่านควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ นั่นซึ่งครั้งหนึ่งได้โปรดมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว” เปาโลตำหนิเปโตรอย่างเปิดเผยเพราะการอ้อมขอมของอีกฝ่ายกับพวกถือศาสนาอิว (กท. 2:11-14)

คนมากมายที่อยากหลีกเลี่ยงการถูกตำหนิของพระคริสต์ซึ่งมาพร้อมกับการปกป้องความเชื่อ นั้น กล่าวกันว่า “จงประกาศข่าวประเสริฐ อย่าปกป้องมัน” แต่นั่นไม่ใช่คำสอนของพระคัมภีร์และไม่ใช่วิธีปฏิบัติของเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ การพิพาทเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อเราเผชิญหน้าบาปและเหล่าคนบาปและเมื่อเราเผชิญหน้าการนอกรีตและคำสอนเท็จ และการพิพาทก็มาพร้อมกับการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและกับคำพยานที่ชนะจิตวิญญาณ

3. พวกพยานที่จ้รับสินบนเพื่อจะขึ้นให้การ “และพวกเขาได้ลอบเอาหลายคนเข้ามา ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเราได้ยืมคนนี้พูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อโมเสสและต่อพระเจ้า’” (ข้อ 11) มันเป็นเช่นนั้นในการโต้สวนของพระเยซูโดยเหล่าผู้นำชั่วกลุ่มเดียวกันนี้และคนอื่น ๆ ที่เป็นเหมือนพวกเขา “บัดนี้พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโส และบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย... ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา และกล่าวว่า ‘คนนี้ได้กล่าวว่า ‘เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างมันขึ้นใหม่ในสามวัน’” (มธ. 26:59-61) การคิดว่ามีชีวิตที่ตรงใจ ๆ ในการต่อต้านพระเยซูโดยพวกปุโรหิตใหญ่ก็เป็นความคิดที่โง่เขลา คนเหล่านี้เป็นคนชั่ว พวกเขาไม่ได้แค่เข้าใจพระเยซูผิด พวกเขาเกลียดพระองค์ เหมือนอย่างที่เราเห็นคนบาปที่เป็นคนชั่วและปฏิเสธพระคริสต์กระทำเสมอ มีความผิดศีลธรรมแบบคนชั่วอยู่ในความไม่เชื่อ คนที่เกลียดพระเยซูคริสต์อาจถูกคาดหวังให้โกหก ดิดสินบน ใส่ร้าย หรือก่อเหตุฆาตกรรมได้ การคิดว่าความไม่เชื่อในพระคริสต์และพระคัมภีร์เป็นเพียงผลลัพธ์ของใจที่เชื่อตรงที่แสวงหาความจริงก็เป็นความโง่เขลาที่ไม่อิงตามข้อเท็จจริง

ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสว่าพวกผู้พยากรณ์เท็จจะ “มาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” (มธ. 7:15) พระเยซูตรัสซ้ำ ๆ แก่พวกฟาริสีว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด!” (มธ. 23)

ใน 1 ทิโมธี 4:1 และ 2 เราถูกบอกว่าคุณเหล่านั้นที่ “ออกไปจากความเชื่อ นั้น โดยตั้งใจฟังพวกวิญญาณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปีศาจ” จะมา “พูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็ถูกนำลงด้วยเหล็กที่ร้อนจัด” มีความผิดด้านศีลธรรมในคำสอนผิดและในความไม่เชื่อ พวกถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม พวกเสรีนิยมที่สร้างว่าเป็นคริสเตียนแต่ “ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ถูกพรรณนาว่าเป็น “คนอธรรม ซึ่งบิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นความลามก” (ยูดา 4)

และ 2 เปโตร 2:1 และ 3 บอกเราว่าพวกครูสอนเท็จจะมา “ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้...และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากพวกท่าน” พวกสมัยใหม่นิยมทุกคนเป็นผู้ที่จงใจปฏิเสธพระคริสต์ เมื่อเขามาพูดเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณทั้งหลายและพูดถึงผู้คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ไม่มีผู้ปฏิเสธพระคริสต์เลยสักคนเดียวที่ไว้ใจได้ว่าจะพูดความจริง พวกเขาใช้ “คำตลบตะแลง” พวกเสรีนิยมอ้างว่าเป็นคริสเตียน “เพราะความโลภ” ที่อยากได้เงินเดือนและเกียรติยศแห่งงานรับใช้ นั่น ๆ คำพูดของพวกเขาเป็น “คำตลบตะแลง” คำพูดที่หลอกลวง ผู้ใดที่ยอมเหยียบย่ำบนพระโลหิตและถ่มน้ำลายรดพระเยซูคริสต์ เราก็ไว้ใจเขาไม่ได้ว่าจะพูดความจริง

นอกจากนี้มันเป็นเรื่องจริงอันน่าเศร้าที่ว่าคนเหล่านั้นที่ต่อต้านการเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ การประกาศข่าวประเสริฐแบบร้อนรน ก็ตั้งใจขัดขวางแผนงานของพระเจ้าจนเราไว้ใจพวกเขาไม่ได้ มีความเสื่อมถอยด้านศีลธรรมในใครก็ตามที่ขัดขวางการสอนและการเทศนาพระวจนะที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ฉะนั้นคนเหล่านี้ที่หาพยานมาเพื่อจะฆ่าคริสเตียนคนหนึ่งที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็เป็นแบบฉบับของการต่อต้านที่เหล่าคริสเตียนและเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและรุกหนักคาดได้ว่า จะเจอเมื่อพวกเขาประกาศข่าวประเสริฐและปกป้องความเชื่อนั้น

4. จงหมายเหตุการบิดเบือนและการใช้ข้อคิดในคนเหล่านี้ที่เกลียดชังสเทเฟน คนเหล่านี้นับถือโมเสสเอามาก ๆ ฉะนั้นพวกเขาก็กล่าวหาสเทเฟนว่าหมิ่นประมาทโมเสส เป็นความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงไปไกลเกินโมเสสเยอะ แต่โมเสสก็ขึ้นไปหาพระคริสต์ พระราชบัญญัติไม่เคยถูกตั้งใจไว้เพื่อช่วยให้รอดแต่เพื่อเป็นครูที่นำผู้คนมาถึงพระคริสต์ (กท. 3:24) มนุษย์ในอุดมการณ์อันชั่วร้ายไม่เผชิญหน้าเรื่องนั้นตามความเป็นจริงแต่จงใจบิดเบือนความจริงนั้นและใช้ข้อคิดและใส่ร้ายพยานเหล่านั้น คนเหล่านั้นที่ขัดขวางหลักคำสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณเพียงอย่างเดียวผ่านทางความเชื่อและไม่ใช้โดยการประพฤติก็กล่าวหาคนทั้งหลายที่เทศนาความรอดโดยพระคุณเพียงอย่างเดียวโดยไม่ฟังการประพจน์ว่าสนับสนุน “ศาสนาหนึ่งที่ทำบาป” และ “ส่งเสริมบาป” พวกสมัยใหม่นิยมกล่าวหาคนเหล่านั้นที่เชื่อตรงต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ว่าเป็น “พวกไม่รักพี่น้อง พวกชอบก่อกรรม และพวกฟาริสี”

5. ในท่ามกลางการพิพาทนี้ สเทเฟนยังเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ สำนึกถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า และ “ใบหน้าของท่านราวกับเป็นใบหน้าของทูตสวรรค์องค์หนึ่ง” (ข้อ 15) การเชื่อตรงต่อพระคริสต์และพระคัมภีร์ การกล้าเทศนาว่าโทษบาปและปกป้องความเชื่อนั้นไม่ลดรั้งการร่วมสามัคคีธรรมอันอ่อนหวานที่สุดกับพระเจ้า ไม่ลดรั้งผลลัพธ์ทั้งหลายที่ชนะจิตวิญญาณ

กิจการ 7

ข้อ 1-53:

7:1 แล้วมหาปุโรหิตกล่าวว่า “สิ่งเหล่านี้เป็นดังนั้น หรือ”

7:2 และสเทเฟนกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้อง และบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอตั้งใจฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัมบรรพบุรุษของเรา เมื่อท่านอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนที่ท่านอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน

7:3 และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และมายังแผ่นดินซึ่งเราจะสำแดงให้เจ้าเห็น’

7:4 แล้วอับราฮัมได้ออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน และจากที่นั่น เมื่อบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงย้ายท่านเข้ามาในแผ่นดินนี้ ที่ซึ่งท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ตอนนี้

7:5 และพระองค์ไม่โปรดให้ท่านมีมรดกในแผ่นดินนี้ ไม่เลย แม้แต่ส่วนที่สามารถวางเท้าของท่านก็ได้ แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินนี้แก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์ และแก่เชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน ขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร

7:6 และพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะนำพวกเขาเข้าไปสู่ความเป็นทาส และจะปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อพวกเขาเป็นเวลาร้อยปี

7:7 ‘และเราจะพิพากษาประเทศที่พวกเขาจะเป็นทาสนั้น’ พระเจ้าตรัส ‘และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาและปรนนิบัติเราในสถานที่แห่งนี้’

7:8 และพระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่สนธิสัญญากับอับราฮัม และอับราฮัมจึงให้กำเนิดอิสอัค และให้อิสอัคเข้าสู่สนธิสัญญาในวันที่แปด และอิสอัค

ให้กำเนิดยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบรรพบุรุษสิบสองคนนั้น

7:9 และบรรพบุรุษเหล่านั้น เพราะความอิจฉาได้ขายโยเซฟเข้าไปในประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ

7:10 และโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นของท่าน และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์แห่งประเทศอียิปต์ และท่านได้ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน

7:11 บัดนี้ได้บังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และคานาอัน และมีความทุกข์ลำบากมาก และบรรพบุรุษของพวกเราหาอาหารไม่พบ

7:12 แต่เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ ท่านจึงส่งบรรพบุรุษของพวกเราไปเป็นครั้งแรก

7:13 และในครั้งที่สอง โยเซฟถูกเปิดเผยแก่พวกพี่น้องของท่าน และญาติพี่น้องของท่านถูกเปิดเผยแก่ฟาโรห์

7:14 แล้วโยเซฟได้ส่งไป และเชิญยาโคบบิดาของท่านให้มาหาท่าน กับบรรดาญาติพี่น้องของท่าน เจ็ดสิบห้าคน

7:15 ดังนั้นยาโคบจึงได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ และได้สิ้นชีพ ทั้งท่านกับบรรพบุรุษของพวกเรา

7:16 และถูกนำเข้าไปในเมืองเซเคม และถูกฝังไว้ในอูโมงค์ที่อับราฮัมซื้อด้วยเงินจำนวนหนึ่ง จากบุตรชายทั้งหลายของฮาโมร์บิดาของเซเคม

7:17 แต่เมื่อเวลาแห่งพระสัญญานั้นใกล้เข้ามาแล้ว ซึ่งพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ประชากรอิสราเอลได้เติบโตขึ้นและทวีคูณในประเทศอียิปต์

7:18 จนกระทั่งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งได้ขึ้นเสวยราชย์ ซึ่งไม่รู้จักโยเซฟ

7:19 กษัตริย์องค์เดียวกันนั้นได้ทรงออกอุบายกับญาติพี่น้องของพวกเรา และปฏิบัติอย่างชั่วร้ายต่อบรรพบุรุษของพวกเรา เพื่อที่พวกเขาจะโยนทิ้งบรรดาลูกอ่อนของพวกเราเสีย เพื่อไม่ให้ลูกอ่อนเหล่านั้นมีชีวิตรอดอยู่ได้

7:20 ในเวลานั้นโมเสสได้ถือกำเนิด และรูปร่างยิ่งนัก และได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตในบ้านของบิดาจนครบสามเดือน

7:21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งออกไปแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์ก็เอาลูกอ่อนนั้นขึ้นมา และได้เลี้ยงลูกอ่อนนั้นไว้ต่างบุตรชายของตนเอง

7:22 และโมเสสได้เรียนรู้ในปัญญาทั้งสิ้นของชาวอียิปต์ และมีความสามารถมากในการพูดและในกิจการต่าง ๆ

7:23 และเมื่อโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ในใจของท่านก็อยากที่จะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของท่านคือลูกหลานของอิสราเอล

7:24 และเมื่อเห็นคนหนึ่งในพวกเขาถูกทำร้าย ท่านจึงปกป้องเขา และแก้แค้นให้คนที่ถูกกดขี่นั้น และได้ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น

7:25 ด้วยว่าท่านคาดว่าญาติพี่น้องของท่านคงจะเข้าใจว่า ด้วยมือของท่านพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น แต่พวกเขาหาเข้าใจไม่

7:26 และวันต่อมา โมเสสได้สำแดงตนเองแก่พวกเขาขณะที่พวกเขาวิวาทกันอยู่ และอยากจะทำให้พวกเขากลับคืนดีกันอีก โดยกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายเอ๋ย พวกท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนพวกท่านจึงทำผิดต่อกันและกันเล่า’

7:27 แต่คนที่ทำผิดต่อเพื่อนบ้านของตนนั้นผลักโมเสสออกไป โดยกล่าวว่า ‘ใครแต่งตั้งท่านให้เป็น

ผู้ครอบครองและผู้พิพากษาเหนือพวกเรา

7:28 ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นเมื่อวานนี้หรือ’

7:29 แล้วโมเสสจึงหนีไปเมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ และเป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินมีเดียน ซึ่งที่นั่นท่านให้กำเนิดบุตรชายสองคน

7:30 และเมื่อล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่ท่านในเปลวไฟในพุ่มไม้

7:31 เมื่อโมเสสเห็นสิ่งนี้ ท่านก็ประหลาดใจในสิ่งที่ได้เห็นนั้น และขณะที่ท่านกำลังเข้ามาใกล้เพื่อจะมองดูสิ่งนั้น พระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสกับท่าน

7:32 โดยตรัสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ แล้วโมเสสก็ตัวสั่น และไม่กล้ามองดู

7:33 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสียจากเท้าของเจ้า เพราะว่าสถานที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นที่บริสุทธิ์

7:34 เราได้เห็น เราได้เห็นความทุกข์เช็ญของประชากรของเราซึ่งอยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเรา และเราลงมาเพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้น และบัดนี้จึงมาเกิดเราจะส่งเจ้าเข้าไปในประเทศอียิปต์’

7:35 โมเสสผู้นี้ ผู้ซึ่งพวกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า ‘ใครได้แต่งตั้งท่านให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษา’ ผู้เดียวกันนี้พระเจ้าทรงส่งให้เป็นผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น โดยมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านในพุ่มไม้

7:36 ท่านนำเขาทั้งหลายออกมา หลังจากที่ท่านได้แสดงบรรดาการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่าง

ๆ ในแผ่นดินอียิปต์ และในทะเลแดง และในถิ่น
ทूरกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี

7:37 โมเสสคนนี้แหละ ซึ่งได้กล่าวแก่ลูกหลานของ
อิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวก
ท่านจะโปรดตั้งผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแก่พวกท่าน
จากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างเรา พวก
ท่านจงฟังผู้นั้น’

7:38 โมเสสคนนี้แหละ ที่ได้อยู่ในที่ประชุมในถิ่น
ทूरกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านในภูเขาซีนาย
และอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ผู้ซึ่งได้รับ
พระคำรับสั่งทรงชีวิตมาเพื่อให้แก่พวกเรา

7:39 ผู้ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมเชื่อฟัง แต่
ได้ผลักไสท่านให้ไปจากพวกเขา และในใจของพวกเขา
เขาได้หันกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์อีก

7:40 โดยกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอจงสร้างบรรดา
พระให้แก่พวกเราเพื่อที่จะนำหน้าพวกเราไป ด้วย
ว่าสำหรับโมเสสคนนี้ ซึ่งได้นำพวกเราออกมาจาก
แผ่นดินอียิปต์นั้น พวกเราไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น
กับท่าน’

7:41 และพวกเขาได้ทำรูปปลุกวัวในวันเหล่านั้น
และได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปนั้น และมีใจปิติ
ยินดีในบรรดางานแห่งมือของพวกเขาเอง

7:42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและ
ปล่อยให้พวกเขาหมดการบริวารแห่งฟ้าสวรรค์
ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของพวกศาสดาพยากรณ์
ว่า ‘โอ วงศ์วานแห่งอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้ฆ่า
สัตว์บูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่น
ทूरกันดารถึงสี่สิบปีหรือ

7:43 ใช่แล้ว เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระ
โมเสส และได้เอาดาวแห่งพระของพวกเจ้า คือเร
ฟาน บรรดารูปเคารพที่พวกเจ้าได้กระทำไว้เพื่อ
นมัสการพวกมัน และเราจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้

ไปอยู่พันกรุงบาบิโลน’

7:44 บรรพบุรุษของพวกเรามีพลับพลาแห่งพระ
โอวาทในถิ่นทूरกันดาร ตามที่พระองค์ได้ทรง
กำหนดไว้ โดยตรัสกับโมเสสว่า ท่านควรสร้าง
พลับพลาขึ้นตามแบบอย่างที่ท่านได้เห็นแล้ว

7:45 ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราที่มาจากภายหลังเช่น
กัน พร้อมกับเยชูได้นำพลับพลาขึ้นเข้ามาเพื่อถือ
กรรมสิทธิ์ของพวกคนต่างชาติ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรง
ขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของพวกเรา
พลับพลาขึ้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยของดาวิด

7:46 ผู้ซึ่งมีความชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า และ
ปรารถนาที่จะหาพระนิเวศน์สำหรับพระเจ้าของยา
โคบ

7:47 แต่ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศน์หลังหนึ่ง
สำหรับพระองค์

7:48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดไม่ประทับในวิหาร
ทั้งหลายที่ได้กระทำไว้ด้วยมือมนุษย์ ตามที่ศาสดา
พยากรณ์กล่าวไว้ว่า

7:49 ‘สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลก
เป็นแท่นรองเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างนิเวศน์
อะไรสำหรับเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘หรือที่
พำนักของเราอยู่ที่ไหน

7:50 มือของเราได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น มิใช่
หรือ’

7:51 ท่านทั้งหลาย คนดื้อรั้นคอแข็ง และไม่เข้า
สุหนัดในใจและหูเอ๋ย ท่านทั้งหลายต่อต้านพระ
วิญญานบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของพวกท่าน
ทำอย่างไร พวกท่านก็ทำอย่างนั้น

7:52 มีใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่ง
บรรพบุรุษของพวกท่านมิได้ข่มเหง และพวกเขาได้
ฆ่าบรรดาคนซึ่งได้สำแดงล่วงหน้าถึงการเสด็จมา
ขององค์ผู้ชอบธรรม ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายบัดนี้ได้เป็น

พวกผู้ทรยศและฆาตกร

เหล่าทูตสวรรค์ และไม่ได้รักษาพระราชบัญญัตินั้น

7:53 ผู้ซึ่งได้รับพระราชบัญญัติโดยการจัดการของ

ไว้”

คำปราศรัยของสเทเฟนต่อหน้าสภา

1. นี่เป็นคำปราศรัยที่เล่าย้อนถึงการกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลตั้งแต่สมัยของอับราฮัม มาจนถึงเหล่าผู้ครอบครองชาวยิวในปัจจุบัน มันเล่าถึงบรรดาความเมตตาตามหัตถ์จรรยาของพระเจ้า พระพร การชี้ทางและการช่วยให้พ้น มันเล่าถึงบาปและความล้มเหลวต่าง ๆ ของชนชาติอิสราเอล ในคำปราศรัยนี้มันเหมือนกับสามบทแรกของหนังสือพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสเล่าย้อนถึงการอวยพรของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล พรรณนาถึงสี่สิบปีนั้นในถิ่นทุรกันดาร บรรดาพระพรและการทรงเลี้ยงดูของพระเจ้าและความไม่เชื่อ การกบฏและบาปของชนชาติอิสราเอล มันค่อนข้างคล้ายกับเพลงสดุดีบทที่เจ็ดสิบแปดซึ่งระลึกถึงบรรดาพระพรของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอลเช่นกัน รวมถึงความล้มเหลวและความไม่เชื่อของพวกเขา

2. เราทราบว่ามันที่ที่ไว้ไว้ในที่นี้เป็นบันทึกที่ถูกต้องและได้รับการคล้อยใจของสิ่งที่สเทเฟนกล่าว ไม่มีกล่าวไว้ว่าเขาได้รับการคล้อยใจแบบไม่ผิดเพี้ยนเลยในข่าวสารของเขา แต่เราอาจสันนิษฐานเช่นนั้นได้ เนื่องจากพระเจ้ายังทรงเห็นสมควรที่จะบันทึกคำปราศรัยนี้ไว้ทั้งหมดในพระคัมภีร์ คำกล่าวเหล่านี้จึงเชื่อถือได้โดยรวม และได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม มีปัญหาบางอย่างในที่นี้ พระคัมภีร์ไม่ได้อ้างความรู้แบบไร้ข้อผิดพลาดสำหรับสเทเฟน แต่อ้างความถูกต้องแบบสมบูรณ์ในบันทึกเกี่ยวกับคำกล่าวของเขา

3. จงสังเกตการแบ่งเป็นส่วน ๆ ของคำเทศานี้ ตั้งแต่ข้อ 2 จนถึงข้อ 19 เขาเล่าตั้งแต่อับราฮัมจนถึงยาโคบ ไปจนถึงสมัยของการตกเป็นทาสในอียิปต์ นี่เป็นเรื่องราวแห่งพัฒนาการของชาตินี้

ตั้งแต่ข้อ 20 ไปจนถึงข้อ 41 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นผู้นำของโมเสส มีเหตุผลโดยเฉพาะสำหรับการนี้ การต่อต้านสเทเฟนเกิดขึ้นเพราะว่า “คนนี่ไม่หยุดพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อสถานที่บริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติเลย...” และ “ธรรมเนียมทั้งหลายซึ่งโมเสสได้มอบไว้แก่พวกเรา” (กิจการ 6:13,14) เขาแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้าที่มีต่อโมเสส จากนั้นชนชาติอิสราเอลได้หันไปเสียจากการนำของโมเสส ในความไม่เชื่อของพวกเขาเอง ชนชาติหนึ่งซึ่งกลับสัตย์อยู่เสมอและหันไปเสียจากพระเจ้าและโมเสสผู้นำของพระองค์!

พระคำยี่สิบเอ็ดข้อนี้เล่าเกี่ยวกับโมเสสเพื่อเน้นย้ำว่าโมเสสเองขึ้นมาที่พระเยซูคริสต์ ในข้อ 37, “โมเสสคนนี้แหละ ซึ่งได้กล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกท่านจะโปรดตั้งผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งขึ้นมาแก่พวกท่านจากพวกพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างเรา พวกท่านจงฟังผู้นั้น’ ” นั่นเป็นคำพูดที่ยกมาจากพระราชบัญญัติ 18:15,18,19 โมเสสพยากรณ์ไว้ว่าพระเยซูจะเสด็จมา พระองค์จะทรงนำชนชาติอิสราเอลทั้งหมดเหมือนโมเสสเคยนำ พระองค์ทรงเป็นโมเสสคนที่สองและเป็นโมเสสที่ยิ่งใหญ่กว่า การปฏิเสศพระเยซูคริสต์ก็เท่ากับปฏิเสศความเป็นผู้นำและคำสอนของโมเสส

ข้อ 42 และ 43 บอกเล่าถึงการหันไปนับถือรูปเคารพบ่อย ๆ ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอลซึ่งนำไปสู่การตกเป็นเชลยของพวกเขาในบาบิโลน

ข้อ 44 ถึง 50 เล่าเกี่ยวกับพลับพลานั้นและวิหารของซาโลมอนซึ่งสืบทอดต่อจากมัน และจากนั้น

แสดงให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วพระเจ้าเองทรงเป็นใหญ่กว่าอาคารสิ่งปลูกสร้างใด ๆ ของมนุษย์ “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา” เขายกคำพูดจากอิสยาห์ 66:1 และ 2 ดังนั้นการนมัสการพระเจ้าที่แท้จริงจึงไม่อาจถูกจำกัดให้อยู่กับแค่กฎและข้อบังคับต่าง ๆ แห่งบัญญัติของโมเสสได้ วิหารนั้นที่เยรูซาเล็มแสดงภาพพระวิหารนิรันดร์ของพระเจ้าในสวรรค์ เครื่องสัตวบูชาเหล่านี้ทั้งหมดที่โมเสสให้ไว้ แสดงภาพเครื่องบูชาหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า โมเสสเองเป็นภาพของผู้นำที่ยิ่งใหญ่องค์นั้น นั่นคือพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า นี่เป็นพัฒนาการของความคิดที่สเทเฟนกล่าวในที่นี้

4. จงสังเกตความกล้าอันน่าสะเทือนใจของข้อ 51 ถึง 53 การเทศนาที่เน้นชาวประเสริฐเริ่มต้นด้วยบาปเสมอและเรียกร้องให้กลับใจใหม่ การเป็นพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณยอมกล่าวโทษผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์ การเทศนาเช่นนี้ถูกคาดหวังที่จะ “แทงใจ” (กิจการ 5:33) และฉะนั้น เหมือนกับที่สภาซานเฮดรินเดียวกันนี้เคยรู้สึกเกี่ยวกับเปโตรและยอห์น พวกเขาจึง “ปรึกษากันว่าจะฆ่าพวกอัครทูตเสีย”

ผู้คนเหล่านี้ถูกเรียกว่า “พวกผู้ทรยศและฆาตกร” ขององค์ผู้ชอบธรรม พวกเขาเป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกเขาที่เอาหินขว้างพวกศาสนพยากรณ์ นั่นเป็นเหมือนที่พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 11:47-51 การปฏิเสธและการสังหารพระเยซูคริสต์เป็นการสำเร็จครบถ้วนตามธรรมชาติของเหล่าคนชั่วที่ปฏิเสธเหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้า และสเทเฟนก็ดำเนินตามพวกอัครทูตและเหล่าผู้พยากรณ์ที่ติดตามพระเยซูและถูกข่มเหง

5. จงหมายเหตุ “ที่ประชุม (church) ในถิ่นทุรกันดาร” ของข้อ 38 นั่นแค่หมายถึงชนชาติอิสราเอล ซึ่งถูกเรียกออกจากอียิปต์และชุมนุมกันในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาจึงเป็น เอ็คเคลเซีย หนึ่ง ไม่มีการเชื่อมโยงในที่นี้กับคำเรียกคริสตจักรตามที่ถูกใช้เพื่อหมายถึงพระกายนั้นของพระคริสต์ซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึง “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮบ. 12:22,23) บางคนในชนชาติอิสราเอลตอนนั้นได้รับความรอดแล้ว แต่บางคนก็ไม่ ชนชาติอิสราเอลไม่ได้เป็นแบบแผนสำหรับคริสตจักรเลย การตีความคำเรียกอิสราเอลให้เป็นฝ่ายวิญญาณเพื่อหมายถึงคริสตจักรก็เป็นแนวคิดที่แปลกไปจากพระคัมภีร์ การเข้าสู่หน้ที่ไม่ใช่ภาพเล็งถึงบัดพิศมา วันสะบาโตของพวกยิวก็ไม่เหมือนกับวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า นักเทศน์ไม่ใช่ปุโรหิต ธรรมาสงฆ์ไม่ใช่แท่นบูชา อาคารที่ประชุมคริสตจักรก็ไม่ใช่พระวิหาร พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ใช่การฆ่าบูชาเหมือนเครื่องสัตวบูชาสมัยภาคพันธสัญญาเดิม แต่เป็นเพียงบทเรียนหนึ่งที่ใช้วัตถุเป็นภาพประกอบ เป็นพิธีระลึกหนึ่ง จงหมายเหตุในกิจการ 19 ข้อ 32,39 และ 41 คำว่าที่ประชุมในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษของเราคือคำกรีกเอ็คเคลเซียที่หมายถึงคริสตจักร มันแค่หมายถึงที่ประชุมหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาและมันไม่จำเป็นต้องสื่อความหมายแบบคริสเตียนแต่อย่างใด

ปกติแล้วคำว่าคริสตจักรในภาคพันธสัญญาใหม่หมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลายเหมือน “คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์” (1 คร. 1:2) หรือ “คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย” (วิว. 1:11) หรือ “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” (กท. 1:2) มีอยู่สองสามครั้งที่มันหมายถึงชุมนุมชนใหญ่นั้นที่จะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงและรวมพลในสวรรค์ ซึ่งรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งยุคสมัยเข้าไว้แล้ว แต่จำไว้ว่า ไม่มีการเชื่อมโยงเป็นพิเศษระหว่าง “ที่ประชุมในถิ่นทุรกันดาร” นั่นคือชนชาติอิสราเอลที่รวมตัวกันในถิ่นทุรกันดาร กับชุมนุมชนของคริสเตียนทั้งหลายผู้ซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึง ทั้งคู่เป็นชุมนุมชนที่

ถูกเรียกออกมาและเป็นแค่นั้น เหมือนกับฝูงชนที่ไม่พอใจนั้นที่เมืองเอเฟซัสเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา และในความหมายนั้นก็ตรงกับคำกรีกที่แปลเป็นคริสตจักร บังเอิญว่าไม่มีคำอื่นแล้วที่เคยถูกแปลเป็นคริสตจักร ในภาคพันธสัญญาใหม่นอกจากเอ็คเคเลซียา ยกเว้นหนเดียวในกิจการ 19:37 ที่ “คนปล้นพระวิหารทั้งหลาย (churches)” คำว่า church ในภาคพันธสัญญาใหม่ไม่เคยหมายถึงอาคารหลังหนึ่งหรือนิภาหนึ่งเลย แต่หมายถึงที่ประชุมหนึ่งหรือชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาเสมอ ไม่ว่าจะชนิดใด

ข้อ 54-60:

7:54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็รู้สึกแทงใจ และพวกเขาได้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาเข้าไปสเทเฟน	หูของตน และวิ่งเข้าไปทำอย่างพร้อมเพรียง
7:55 แต่ท่านซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เข้มนดุสวารค์ และเห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า	7:58 และขับไล่ท่านออกจากกรุง และเอาหินขว้างท่าน และพวกเขาขว้างเสื้อผ้านองตัวไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเฮโล
7:56 และกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าทั้งหลายแหวกออกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”	7:59 และพวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนที่ร้องทูลต่อพระเจ้า และกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้”
7:57 แล้วพวกเขาร้องออกมาด้วยเสียงดัง และออก	7:60 และท่านก็คุกเข่าลง และร้องด้วยเสียงอันดังว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” และเมื่อท่านได้กล่าวเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ล่วงกลับไป

การเอาหินขว้างสเทเฟนผู้เป็นมรณะสักขี

บางครั้งสเทเฟนถูกเรียกว่า “มรณะสักขีคริสเตียนคนแรก” แทนที่จะเป็นเช่นนั้นเราเชื่อว่าอาเบลเป็นมรณะสักขีคริสเตียนคนแรก (ดู ลูกา 11:50) เราเชื่อว่าเหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดแบบเดียวกันกับเหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ (รม. 4:1-12; กจ. 10:43) อับราฮัมได้เห็นวันของพระคริสต์แล้วและมีใจยินดี (ยอห์น 8:56) และอับราฮัมได้วางใจในพระคริสต์และเป็นคริสเตียนคนหนึ่งและเราเชื่อว่าอาเบลก็เป็นเช่นนั้น ผู้ซึ่งถูกฆ่าตายในฐานะศาสนาดำพยายากรณผู้หนึ่งโดยคาอินคนชั่ว

1. จงหมายเหตุโทษะอันเสียดสีของคนเหล่านี้ พวกเขา “รู้สึกแทงใจ” และ “พวกเขาได้ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาเข้าไปสเทเฟน” และมีพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าว่า “พวกมันได้อ้าปากของพวกมันกว้างเข้าไปใส่ข้าพระองค์ เหมือนอย่างสิงโตที่กัดฉีกและคำรามร้อง” (สดด. 22:13)

2. สเทเฟน “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” อีกครั้ง (ข้อ 55) เราจึงควรคาดหวังว่าคำพยานของเขาจะมีฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอด และดูเหมือนว่าคำพูดที่เขากล่าวหาใหม่ลึกในใจของเขาโลคนหนุ่ม (ข้อ 58 และกิจการ 8:1) คำพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณนั้นก็เกิดผลเช่นกัน การฟ่องใจที่รับกวนตลอดนั้นก็เหมือนการตีแม่ของประตักแก้วซึ่งเขาขัดขึ้นในการเริ่มจับกุมพวกคริสเตียน (กิจการ 9:5) “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ” ไม่ใช่แค่การแสดงออกของความสุข มันคือการได้รับฤทธิ์เดชเพื่อการเป็นพยาน และฤทธิ์เดชของ

พระเจ้าก็อยู่บนคำพยานของสเทเฟนตอนเขาตาย

3. สเทเฟนได้เห็นพระเยซู “บุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” ตำแหน่งประจำของพระเยซูตอนนี้คือ นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา (สดด. 110:1; ฮบ. 1:13) โอ แต่พระองค์ผู้ทรงหมายเหตุการณ์รุ่งของนงกระจอกทุกตัวและทรงบันทึกผมทุกเส้นของวิสุทธิชนแต่ละคนและทรงให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์อยู่ล้อมรอบเราเสมอ คงจะไม่ปล่อยให้มรณะสักซึที่สัจย์ชื่อของพระองค์ตายไปโดยไม่รับรู้ด้วยใจยินดีถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์! ฉะนั้นสเทเฟนจึงกล้าพูดต่อพระเยซูและมีพระเยซูอยู่ด้วย โดยกล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้” และอีกหน “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” เราถูกเตือนใจว่า “ถ้าพวกเรากลับมาความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) เราถูกบอกว่าวีรบุรุษบางคนแห่งความเชื่อนั้น “ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า” (ฮบ. 11:35) และเราทุกคนได้รับคำเตือนไม่ให้คิดว่าเป็นเรื่องแปลกเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่มาสู่คริสเตียนทั้งหลายที่เป็นแบบนั้น “แต่จงปีติยินดีเถิด ด้วยว่าพวกท่านเป็นผู้มีส่วนแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์จะถูกเปิดเผย พวกท่านก็จะมีคามยินดีพร้อมกับความชื่นบานยิ่งนักด้วย” (1 ปต. 4:13)

สเทเฟนเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู แบบเดียวกับที่เราถูกเรียกให้กระทำ “ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้ นั่นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21) ฉะนั้นบนทางเขมนั้นพระเยซูจึงตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าจะทำอะไร” (ลูกา 23:34) ขณะที่สเทเฟนกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” บนทางเขมพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” และสเทเฟนอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้” ผู้ช่วยสเทเฟนข้างเป็นสาวกที่แสนวิเศษ ผู้ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งดำเนินตามแบบแผนของพระเจ้า ช่วยให้รอดของเขาอย่างใกล้ชิดเหลือเกิน!

กิจการ 8

ข้อ 1-4:

8:1 และเขาโลเห็นชอบในการฆ่าสเทเฟนเสีย และ
ในเวลานั้นมีการข่มเหงครั้งใหญ่ต่อคริสตจักรซึ่งอยู่
ที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายถูก
กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย
นอกจากพวกอัครทูต
8:2 และพวกคนที่เกรงกลัวพระเจ้ำก็ห้ามสเทเฟน
ไปยังการฝังศพของท่าน และทำการคร่ำครวญ

อาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง
8:3 สำหรับเขาโลนั้น เขากระทำทารุณต่อคริสต
จักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และฉุดลาก
ผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก
8:4 เหตุฉะนั้นพวกสาวกทั้งหลายที่ถูก
กระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศ
พระวจนะนั้น

การข่มเหงครั้งที่สี่ที่แนะนำให้เรารู้จักเปาโล

1. จงหมายเหตุว่า “เขาโลเห็นชอบในการฆ่าสเทเฟนเสีย” เขามีอภิสิทธิ์อยู่บ้างในกรุงนั้นเพราะว่าคน
เหล่านั้นที่เอาหินขว้างสเทเฟน “ได้วางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเขาโล” เขา
เป็นยิวที่มาจากเมืองทาร์ซัสแห่งแคว้นซีลีเซีย (กิจการ 21:39) เขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรม เกิดจากบิดาคคน
หนึ่งผู้ซึ่งได้รับอภิสิทธิ์และเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ (กิจการ 22:25-28; กิจการ 16:37,38) ก่อนหน้านั้นเขาได้ถูก
พาตัวมาที่เยรูซาเล็มและได้รับการฝึกฝนและอบรมสั่งสอนภายใต้กามาลิเอล ผู้สอนพระราชบัญญัติที่โด่งดัง
ของพวกเขา (กิจการ 22:3) และแม้เป็นคนหนุ่ม ความกระตือรือร้นและความรู้และการฝึกฝนของเขาก็ทำให้
เขาได้รับความเคารพนับถืออย่างสูงแล้ว

บัดนี้เขาโลเริ่มเชื่อมั่นอย่างมากแล้วเกี่ยวกับภัยอันตรายที่ว่าคริสเตียนเหล่านี้จะทวีจำนวนมากขึ้น เขา
คิดว่าการถือรักษาพระราชบัญญัติตามที่เหล่าผู้นำยิวสอนมันจะตกอยู่ในอันตรายและลดน้อยลง เขามุ่งมั่นที่จะ
ช่วยกวาดล้างกระแสนี้ของพวกคริสเตียน เขาโลจึง “กระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน
และฉุดลากผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นคนโปรดของสภาซานเฮ
ตริน!

2. “เขาทั้งหลายถูกกระจัดกระจายไปทั่ว” (ข้อ 1) คริสเตียนเหล่านั้นทั้งหมดยกเว้นพวกอัครทูตหรือ
อาจเป็นเหล่าคนงานคริสเตียนที่กระจัดกระจายทั้งหมดนอกจากพวกอัครทูตถูกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยู
เดียและแคว้นสะมาเรีย และข้อ 4 บอกเราว่าพวกเขา “ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น” ไม่ต้องสงสัย
เลยว่าซาตานและสภาซานเฮตรินตั้งใจให้เกิดผลร้าย แต่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้เกิดผลดี ชาวประเสริฐจึงเริ่ม
แพร่หลายไปทั่วทุกแห่งหนในท่ามกลางพวกยิว มันเป็นแผนการของพระเยซูเจ้า ซึ่งถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนที่
ว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่าน
จะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุด
ปลายแห่งแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) พวกเขามีสงสารพดที่พวกเขาทำได้ในตอนนี้ ต่อไปอีกไม่นานพระเจ้าจะ
ทรงทำให้พวกเขาเห็นชัดเจนว่าพวกเขาควรไปหาพวกคนต่างชาติ (กิจการ 10) ก่อนอื่น พวกยิวทุกแห่งหนต้อง
เรียนรู้ว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้เสด็จมาแล้ว ว่าพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและ
พระคริสต์และทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกเขาจึงควรกลับใจใหม่และวางใจพระองค์ ช่าง

เป็นสุขจริง ๆ ที่การข่มเหง ความยากลำบาก การย้ายที่อยู่ และความยากจนไม่ได้หยุดยั้งพวกเขา แต่พวกเขา “ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น”

3. “นอกจากพวกอัครทูต” พวกอัครทูตอยู่ต่อไปในเยรูซาเล็ม ไม่มีกองบัญชาการประจำนิคาย: องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงแต่งตั้งพวกพระสังฆราชหรือพระสันตะปาปาให้อยู่เหนือคริสตจักรทั้งหลาย แต่พระเยซูได้ทรงฝึกฝนและมอบอำนาจให้อัครทูตเหล่านี้ เหล่าบุตรของพระเจ้าที่มีความเป็นผู้ใหญ่และมีประสบการณ์ ให้กำกับดูแลงานของคริสเตียนใหม่เหล่านี้ขณะที่สารบบพระคัมภีร์กำลังถูกเขียนและถูกทำให้สมบูรณ์อยู่ จะมีการยื่นอุทธรณ์ไปยังอัครทูตและผู้ปกครองเหล่านี้ที่เยรูซาเล็มเพื่อตัดสินว่าเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติจำเป็นต้องเข้าสู่หน้ตและถือรักษาบัญญัติของโมเสสหรือไม่ (กิจการ 15:1-29) บัดนี้เรื่องเหล่านี้ได้ข้อยุติเป็นนิยต์แล้ว สำหรับเราทุกคนโดยพระคัมภีร์

เปาโลได้รับข่าวประเสริฐของเขาโดยการเปิดเผยของพระเจ้าตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เขา บอกเราอย่างระมัดระวัง (กท. 1:11-17) อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้ไปที่เยรูซาเล็มหลังจากผ่านไปสามปีเพื่อไปพบกับเปโตรและยากอบ น้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท. 1:18) และจากนั้นหลังจากผ่านไปสี่ปีเขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปตามการเปิดเผย และได้ประกาศแก่พวกเขาถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศอยู่ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ แต่ประกาศเป็นส่วนตัวแก่คนทั้งหลายที่มีชื่อเสียง เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าอาจจะวิ่งหรือไต่วิ่งแล้วอย่างไรประโยชน์” (กท. 2:2) แต่เมื่อองค์รวมของความจริงที่ถูกเปิดเผยเริ่มปรากฏชัดเจนแล้วและสารบบพระคัมภีร์เสร็จสมบูรณ์แล้ว ความเด่นชัดของงานรับใช้ของอัครทูตก็ถดถอยลง

คนเหล่านั้น ซึ่งยังเป็นนักเทศน์และผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ถูกใช้การอย่างกว้างขวาง โรมันในประเทศอินเดีย เปโตรในบาบิโลน (1 ปต. 5:13) แต่พวกเขาไม่ต้องคงไว้ซึ่งศาลอุทธรณ์แล้วเพื่อยุติปัญหาต่าง ๆ ในด้านหลักคำสอนและการประพฤติแบบคริสเตียนหลังจากที่พระคัมภีร์สำเร็จครบถ้วนแล้ว และพวกอัครทูตก็ไม่มีผู้สืบทอด แนวคิดเรื่องการสืบทอดตำแหน่งอัครทูต เรื่องสิทธิอำนาจแบบอัครทูตที่ส่งต่อกันมาโดยการวางมือหรือโดยการสืบทอดตำแหน่งของพวกพระสันตะปาปาและพวกพระราชาคณะ เป็นเรื่องที่แปลกอย่างสิ้นเชิงต่อแนวคิดของพระคัมภีร์

อย่างไรก็ตาม ทุกคนถูกกระจัดกระจายไปทั่ว “นอกจากพวกอัครทูต” เหตุใดพวกอัครทูตจึงอยู่ต่อไปในเยรูซาเล็ม? แน่แน่นอนว่าเพราะเหตุผลหลายประการ

ประการแรก พระเยซูได้ทรงบัญชาพวกเขาไว้อย่างชัดเจนว่าข่าวประเสริฐ “ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47)

ประการที่สอง ความจริงนั้นต้องถูกเน้นย้ำที่ว่า “ความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) พระเจ้าแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดนั้นทรงเป็นพระคริสต์พระเมสสิยาห์นั้นของพวกยิว คนเหล่านั้นที่รับความรอดก็เป็นยิวฝ่ายวิญญาณ และ “บรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อ คนเดียวกันนั้นเองเป็นบุตรทั้งหลายของอับราฮัม...ดังนั้นบรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ” (กท. 3:7,9) พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของพระองค์ซึ่งพระราชบัญญัติได้มาผ่านทางพวกเขาและพระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาผ่านทางพวกเขาตามฝ่ายเนื้อ

หนังสือ (รม. 9:4,5; รม. 11:1,2) บัญญัติของพวกยิวเคยเป็น “ครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24) ฉะนั้นความเชื่อแบบคริสเตียนจึงไม่ใช่ศาสนาใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นผู้นั้นที่อัครทูตผู้รักและวางใจ ผู้นั้นที่โมเสสได้พยากรณ์ถึง ผู้นั้นที่พวกศาสนาดพยากรณ์ได้ประกาศ ผู้นั้นที่ถูกแสดงภาพโดยเครื่องสัตวบูชา ทั้งหมดนั้น พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง พระเยโฮวาห์แห่งภาคพันธสัญญาเดิม ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงต้องถูกประกาศอย่างถาวร ถิ่นแรกที่เยรูซาเล็มและมีความเป็นหนึ่งเดียวกับภาคพันธสัญญาเดิมนั้นที่พวกยิวเชื่อ และพระเจ้าองค์นั้นที่เหล่ายิวแท้มีสการ ฉะนั้นพวกอัครทูตจึงอยู่ต่อไปที่เยรูซาเล็ม

เช่นเคย ความมืดกำลังลงมาปกคลุมความคิดของพวกยิว ในไม่ช้าผ้าคลุมหน้านั้นจะปิดบังความเข้าใจของพวกเขา พวกผู้นำยิวได้ปฏิเสธและตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอด บัดนี้พวกเขากำลังปฏิเสธข่าวประเสริฐที่พวกอัครทูตประกาศ ทุกแห่งหนเปาโลและคนอื่น ๆ ในพวกคริสเตียนเหล่านี้ไป พวกเขาจะประกาศแก่พวกยิวก่อน แต่เมื่อยิวหลายคนปฏิเสธข่าวประเสริฐ พวกเขาก็จะไปหาพวกคนต่างชาติ (กิจการ 13:46-48; กิจการ 17:17-31; กิจการ 18:6; กิจการ 20:21; กิจการ 28:28) ดังนั้นอัครทูตเหล่านี้จึงต้องเป็นศูนย์กลางซึ่งข่าวประเสริฐจะแพร่ออกไปได้ แม้การข่มเหงได้ขับไล่เหล่าพยานคริสเตียนจำนวนมากออกไปในแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรียแล้วก็ตาม

ข้อ 5-8:

8:5 แล้วฟิลิปได้ลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศพระคริสต์ให้แก่พวกเขา

8:6 และประชาชนก็พร้อมใจกันตั้งใจฟังสิ่งเหล่านั้นที่ฟิลิปกล่าว โดยได้ยินและได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งท่านได้กระทำ

8:7 ด้วยว่ามีโสโครกทั้งหลาย ซึ่งร้องด้วยเสียงดังได้ออกมาจากหลายคนที่ถูกสิงอยู่ด้วยผีเหล่านั้น และหลายคนที่เป็นอัมพาต และคนเหล่านั้นที่เป็นง่อย ก็ได้รับการรักษาให้หาย

8:8 และมีความปีติยินดีอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ฟิลิป ผู้ช่วยและผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ผู้ช่วยฟิลิปบัดนี้กลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐแล้ว เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแล้ว พยานและผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ตอนที่เขาได้รับเลือกให้เป็นผู้ช่วยคนหนึ่ง เขาเป็นแบบอย่างของความจริงนั้นใน 1 ทิโมธี 3:13 “เพราะว่าคนเหล่านั้นที่รับใช้ในตำแหน่งของผู้ช่วย ก็ได้ระดับที่ดีสำหรับตนเอง และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” เขาถูกเอ่ยชื่อในกิจการ 21:8 ว่าเป็น “ฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” และพระเจ้าขจัดไปก็กล่าวถึงบุตรสาวสี่คนของเขา ซึ่งเป็นคริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณผู้เป็นพยานเพื่อพระเยซู นั่นคือ “ได้พยากรณ์” จงหมายเหตุการเทศนาของฟิลิป

1. เขา “ประกาศพระคริสต์ให้แก่พวกเขา” คำเทศนาไม่ถูกให้ไว้ แต่เราแน่ใจว่าเขาเทศนาตามแบบแผนภาคพันธสัญญาใหม่ เขาเทศนาเรื่องความชั่วของมนุษย์ในการปฏิเสธพระคริสต์ เขาเทศนาว่าพระเจ้าทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากตายแล้ว เขาเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ ใจที่หันเสียจากบาปและวางใจพระคริสต์ “พระนามเดี่ยวนั้นซึ่งช่วยมนุษย์ทั้งหลายให้รอดได้” และเราแน่ใจว่าเขาเทศนาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะเขาได้รับเลือกในฐานะชายคนหนึ่ง “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา” และ

เป็นรองแค่สเทเฟนในท่ามกลางผู้ช่วยเหล่านั้นที่ได้รับเลือกในกิจการ 6

2. จงหมายเหตุ “การอัศจรรย์ทั้งหลาย” ที่มาพร้อมกับงานรับใช้ของสเทเฟนในข้อ 6 และเหล่าผีโสโครกที่ถูกขับออกและคนป่วยที่ได้รับการรักษาให้หาย (ข้อ 7) นี่ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ สเทเฟนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็กระทำ “บรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่ง” เช่นกัน (กิจการ 6:8) เปโตรและยอห์นก็ได้กระทำเหมือนกัน แต่การอัศจรรย์ทั้งหลายไม่ได้มีไว้สำหรับพวกอัครทูตเท่านั้น เราควรเผชิญหน้าข้อเท็จจริงที่ว่าบรรดาการอัศจรรย์ การรักษาโรค การขับพวกผีออก มาพร้อมกับงานรับใช้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของเหล่าคริสเตียนตลอดทั่วหนังสือกิจการในหลายวาระที่เป็นแบบฉบับ การเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งมากพอที่จะกลายเป็นเรื่องสามัญธรรมดา และแน่นอนว่าทุกคนไม่ได้มีของประทานแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ และการรักษาโรค (1 คร. 12:29,30) แต่ที่แน่นอนพอ ๆ กันก็คือว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งให้อยู่ถัดจากพวกอัครทูต พวกผู้พยากรณ์ และครูอาจารย์ “การอัศจรรย์ต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่งการรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ” (1 คร. 12:28) ฉะนั้นด้วยเหตุผลประการหนึ่งพระเจ้าจึงทรงมีความกรุณาเสมอต่อผู้ที่ทุกขร้อน ผู้ที่เจ็บป่วย ผู้ถูกผีสิง ผู้ที่ทนทุกข์ ด้วยเหตุผลอีกประการ เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ได้อิच्छานขอและคาดหวังให้พระเจ้าทรงรับรองงานรับใช้ของพวกเขาด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์พิเศษบางอย่างเหมือนที่พระองค์ได้กระทำกับงานรับใช้ของพระเยซู (จงเปรียบเทียบกิจการ 2:22; กิจการ 3:16; กิจการ 4:30; กิจการ 5:12 กับยอห์น 14:12)

3. “และมีความปีติยินดีอย่างยิ่งในเมืองนั้น” (ข้อ 8) และความปีติยินดีนั้นก็มาเฉพาะเมื่อมีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ การสำแดงอันเด่นชัดแห่งฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลายคนกระเสือกกระสนหนักเหลือเกินที่จะพบความชื่นบานแบบคริสเตียนใน “ชีวิตที่ลึกล้ำมากขึ้น”, ใน “ประสบการณ์แบบ Keswick” พวกเขาโหยหาความเคลิบเคลิ้มใน “การพูดเป็นภาษาแปลก ๆ” แต่ความชื่นบานที่เหมาะสมสำหรับคริสเตียนทั้งหลายคือความชื่นบานแห่งการฟื้นฟูและการชนะจิตวิญญาณ “บรรดาคนที่หวนด้วยน้ำตาไหลจะได้เกี่ยวในความชื่นบาน คนที่ออกไปและร้องไห้ โดยหิวเมล็ดพืชอันมีค่า จะมาอีกอย่างไม่ต้องสงสัยด้วยความชื่นบาน โดยนำบรรดาฟ่อนข้าวของเขา มาพร้อมกับเขา” (สดด. 126:5,6) ความชื่นบานที่เหมาะสมสำหรับคริสเตียนเป็นสิ่งที่เราคาดหวังได้เมื่อเรากระทำตามพระมหาบัญชาและค้นพบ ตามที่พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “คุณเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” มันเป็นความจริง ในการชนะจิตวิญญาณมีความชื่นบานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความชื่นบานของคำอธิษฐานทั้งหลายที่ได้รับคำตอบ ความชื่นบานของการได้เห็นเหล่าคนบาปปรับความรอด ความชื่นบานเช่นนี้เข้าสู่ความชื่นบานแห่งสวรรค์ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ “เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:7,10)

8:9 แต่มีชายคนหนึ่ง ที่ถูกเรียกว่า ซีโมน ซึ่งแต่ก่อนในเมืองเดียวกันนั้นเคยใช้เวทมนตร์ และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล โดยยกตัวเองว่าเป็นผู้วิเศษ

8:10 ผู้ซึ่งคนทั้งส้นได้ตั้งใจฟัง ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุด โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า”

8:11 และคนทั้งหลายนับถือเขา เพราะว่ามันมาแล้วเขาได้ทำให้พวกเขาพิศวงหลงใหลด้วยการทำเวทมนตร์ต่าง ๆ

8:12 แต่เมื่อพวกเขาเชื่อฟีลิปที่ประกาศสิ่งเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขาได้รับบัพติศมาทั้งชายและหญิง

8:13 แล้วซีโมนเองได้เชื่อด้วย และเมื่อเขาได้รับบัพติศมาแล้ว เขาก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และอัศจรรย์ใจเมื่อเห็นบรรดาการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งได้ถูกกระทำ

8:14 บัดนี้ เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวาทะของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็ส่งเปโตรกับยอห์นไปหาพวกเขา

8:15 ผู้ซึ่ง เมื่อท่านทั้งสองลงไปถึงแล้ว ก็อธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

8:16 (ด้วยว่าพระองค์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใดในพวกเขา พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น)

8:17 แล้วท่านทั้งสองได้วางมือของตนบนพวกเขา และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

8:18 และเมื่อซีโมนเห็นว่า โดยการวางมือของอัครทูตทั้งสอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกมอบให้ เขาก็เสนอเงินให้ท่านทั้งสอง

8:19 โดยกล่าวว่า “โปรดให้ฤทธิ์เดชนี้แก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อว่าบัพติศมาที่ข้าพเจ้าจะวางมือ ผู้เหล่านั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

8:20 แต่เปโตรได้กล่าวแก่ซีโมนว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าของประทานของพระเจ้านั้นสามารถถูกซื้อด้วยเงินได้

8:21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า

8:22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากความชั่วของเจ้านี้ และอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อว่าบางทีจะโปรดยกโทษความคิดแห่งใจของเจ้าให้แก่เจ้า

8:23 เพราะข้าคู่ออกว่าเจ้ากำลังอยู่ในน้ำดีแห่งความขมขื่น และในเครื่องจำจองแห่งความชั่วช้า”

8:24 แล้วซีโมนตอบและกล่าวว่า “ขอพวกท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าเถิด เพื่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งพวกท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว”

8:25 และท่านทั้งสอง เมื่อท่านทั้งสองได้เป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรีย

ซีโมนผู้มีเวทมนตร์; พวกอัครทูตและการวางมือ

ซีโมน “ใช้เวทมนตร์ และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล” (ข้อ 9) เขาชักจูงผู้คนให้เชื่อว่าตนมีฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติจนกล่าวว่า “ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า” เราไม่คิดว่าทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องหลอกลวง บางครั้งซาตานก็ให้คนชั่วมีอำนาจมากกว่ามนุษย์ธรรมดา ฉะนั้นพวกคนใช้เวทมนตร์ต่อหน้าฟาโรห์ในอียิปต์จึงโยนไม้เท้าของตนลงพื้นและไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู (อพย. 7:11-13) พวกนักแสดงกล “นำฝูง

กบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์” (อพย. 8:7) นักแสดงกลเหล่านี้พยายามนำภัยพิบัติแห่งฝูงเหมา “แต่พวกเขาก็ทำไม่ได้” (อพย. 8:18) เหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ไม่อาจสงสัยว่าพระเยซูทรงขับพวกผีออกอย่างอัศจรรย์เช่นในกรณีของคนถูกผีสิงชาวกาตารานัน (มธ. 8:28-34; มก. 5:1-17; ลก. 8:26-39) และในอีกหลายกรณี และคริสเตียนทั้งหลายได้รับคำเตือนให้สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า “เพื่อพวกท่านจะสามารถยืนต่อต้านบรรดายุทธอุบายของพญามารได้ เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง” (อฟ. 6:11,12) เหล่ามิชชันนารีในท่ามกลางผู้คนในดินแดนอันป่าเถื่อนที่มีมืดมิดที่สุดบ่อยครั้งพบการสำแดงของอำนาจผีปีศาจและ China Inland Mission ในหนังสือ, Pastor Hsi บอกเล่าเกี่ยวกับการสำแดงของพวกผีปีศาจและการที่พวกผีถูกขับออกในหลายกรณี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในสมัยนั้นมีการสำแดงของวิญญาณมากพอ ซึ่งเป็นยิ่งกว่าอำนาจและสติปัญญาของมนุษย์ จนทำให้ผู้คนเหล่านั้นทั้งปวงเชื่อว่า “ชายคนนี้เป็นมหัทธิฤทธิ์ของพระเจ้า”

ซีโมนกลับใจเชื่อ

คนมากมายที่เคยตกเป็นเหยื่อเวทมนตร์ของซีโมน “เชื่อฟิลิปที่ประกาศสิ่งเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว” และพวกเขาได้รับบัพติศมา

จากนั้นเราถูกบอกว่า “ซีโมนเองได้เชื่อด้วย” ผมเชื่อว่าเราควรเชื่อพระคัมภีร์ตามที่เขียนในที่นี้ เหมือนอย่างที่คุณอื่น ๆ ได้เชื่อและได้รับความรอดแล้ว ซีโมนก็เชื่อและได้รับความรอดแล้วเช่นกัน หลายคนคิดว่าซีโมนไม่ได้รับความรอดเพียงเพราะเขาปรารถนาที่จะซื้อฤทธิ์เดชนั้นในการวางมือบนผู้คนเพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ทำสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นเยอะ การเล่นซู้ และการฆ่าคนของดาวิด การปฏิเสธพระคริสต์และการสวดสาบานและการเลิกงานรับใช้ของเปโตร ผมคิดว่าเป็นบาปที่แย่กว่า ซึ่งขัดต่อคำบัญชาทั้งหลายที่ชัดเจนกว่าและความสว่างที่มากกว่า และการทิ้งอุดมการณ์เพื่อสิทธิอำนาจประจำกาย เพื่อความเป็นที่นิยม ตำแหน่งและเกียรติภูมิก็เป็นบาปที่จริงจังมากกว่าบาปของซีโมน ไม่ว่าจะอย่างไร มันก็เป็นทัศนคติที่ไม่ปลอดภัยและไม่เหมาะสมต่อพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อในข้อ 12 ได้รับความรอดและว่าเมื่อ “ซีโมนเองได้เชื่อด้วย” เขากลับไม่ได้รับความรอด ผู้ใดที่วางใจในพระคริสต์ก็ได้รับ ความรอด มีกล่าวเช่นนั้นในยอห์น 1:12; ยอห์น 3:14-16; ยอห์น 3:18,36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:40; ยอห์น 6:47; กิจการ 13:38,39; กิจการ 16:31 ฯลฯ ในที่นี้เราขอเห็นต่างจากแม้กระทั่ง Dr. R.A. Torrey ผู้เป็นที่รัก หนึ่งในเหล่านักตีความพระคัมภีร์ซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดและได้รับการอวยพรมากที่สุด ผู้ซึ่งเชื่อว่าซีโมนไม่ได้รับความรอด

พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกประทานให้พร้อมกับ

การวางมือโดยพวกอัครทูต

พวกอัครทูตที่เยรูซาเล็มมีความห่วงใยอันเหมาะสมเกี่ยวกับการฟื้นฟูครั้งใหญ่ที่แคว้นสะมาเรีย ฟิลิป เป็นเพียงผู้ช่วยคนหนึ่งเท่านั้น เขาได้รับการสอนดีขนาดไหนในพระวจนะ? คำแนะนำของเขามีสติปัญญาขนาดไหนในการฟื้นฟูใหญ่นั้น? และผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น--พวกเขา กำลังถูกทำให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อนั้นไหม? ฉะนั้น

ชายเหล่านี้ ซึ่งได้รับความนับถืออย่างเหมาะสมในฐานะอัครทูตที่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษโดยพระคริสต์ จึงส่ง เปโตรและยอห์นไปดูงานนั้นและให้ความเห็นชอบงานนั้นต่อหน้าผู้คน และให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมเท่าที่ พวกเขาทำได้

อัครทูตสองคนนี้เมื่อได้เห็นผู้เชื่อใหม่จำนวนมากเหล่านั้น “ก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” มันไม่ใช่การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกพูดถึงตรงนี้ ดูเหมือนเป็นที่ แน่แน่นอนว่าตั้งแต่วันแห่งการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เมื่อพระเยซูทรงระบายนมทวยใจบนเหล่าสาวกและพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 20:21,22) บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาอยู่ในร่างกายของผู้ เชื่อทุกคนแล้วตอนที่พวกเขาได้รับความรอด อันที่จริงพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ที่ฟ่องใจและจากนั้นก็ เป็นผู้ที่ทำให้การบังเกิดใหม่ จนคนที่ได้รับความรอดแล้ว “บังเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) ฉะนั้นผู้เชื่อเหล่านี้ซึ่งเชื่อในพระคริสต์แล้วก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในพวกเขาแล้ว แต่ในความหมายของการเสด็จมา ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนพวกเขาในฤทธิ์เดช พวกเขาก็ยังไม่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งที่พวกเขาได้รับแล้วในยอห์น 20:21,22 ผู้เชื่อชาวสะมาเรียเหล่านี้ก็ได้รับแล้วตอนที่พวกเขากลับ ใจเชื่อ สิ่งที่พวกเขาได้รับแล้วที่เพ็นเทคอสต์--การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณ, การเทออกของพระวิญญาณ, พระวิญญาณบริสุทธิ์มาบนพวกเขา, ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์--คนเหล่านี้ก็ยังไม่ได้รับ งานของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ในการช่วยให้รอด พวกเขาได้รับแล้ว งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะเหล่าพยานที่ได้ รับการเจิม พวกเขายังไม่ได้รับ ฉะนั้นพวกอัครทูตจึงอธิษฐานเผื่อคนเหล่านี้ “เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระ วิญญาณบริสุทธิ์” หลังจากที่พวกเขาอธิษฐานแล้ว พวกอัครทูตก็ “วางมือของตนบนพวกเขา และพวกเขาได้ รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เราไม่เห็นด้วยกับหมายเหตุของ ดร. สโกฟิลด์ที่ว่า “หลังจากเพ็นเทคอสต์ トラバโดที่ชาวประเสริฐถูก ประกาศแก่พวกยิวเท่านั้น พระวิญญาณก็ถูกถ่ายทอดให้แก่ผู้คนที่เชื่อแล้วโดยการวางมือ” แนวคิดนั้นไม่ถูก ระบุที่ใดเลยในพระคัมภีร์ และเป็นข้อสรุปที่ไม่มีการรับรอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกประทานไว้ในฤทธิ์เดช เพื่อตอบคำอธิษฐาน น่าจะเป็นคำอธิษฐานของผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นด้วย และแน่นอนว่าเป็นคำอธิษฐานของเป โตรและยอห์น

ดร. สโกฟิลด์ดูเหมือนจะสับสนการเสด็จเข้ามาข้างในของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะสถิตอยู่ใน ร่างกายของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว กับการประทานฤทธิ์เดช ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันเลย ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องที่ แน่แน่นอน ตามพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงให้ไว้ในยอห์น บทที่ 14,15 และ 16 และคำกล่าวที่ชัดเจนของ 1 โครินธ์ 6:19,20 และข้อพระคำอีกมากมาย ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เสด็จมาสถิต อยู่ในร่างกายของทุกคนที่ได้รับความรอดแล้ว เมื่อพระเยซูทรงระบายนมทวยใจบนสาวกเหล่านั้นและตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22)

และการที่พระเจ้าทรงใช้มือของพวกอัครทูตในการประทานการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณในการตอบ คำอธิษฐานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องผิดปกติ พระเจ้าทรงใช้เสียงของเหล่าคริสเตียนอยู่เสมอในการนำชาวประเสริฐออกไป และในการเสริมสร้างคริสเตียนทั้งหลาย การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณบนคริสเตียนคนใดบ่อยครั้งก็มีอิทธิพล

ต่อคนอื่น ๆ ที่อยู่ใกล้เขาโดยไม่ต้องพูดเลยสักคำ ผมเคยเดินลงไปในที่ประชุมใหญ่และวางมือของผมบนไหล่ของชายคนหนึ่งที่ผมไม่รู้จักเลยและเห็นเขาเริ่มตัวสั่นและร้องไห้ภายใต้การพองใจ

Charles G. Finney เล่าในบันทึกความทรงจำของเขาว่า ตอนที่เขาเข้าไปอยู่ในโรงสีแห่งหนึ่ง พวกคนงานก็เริ่มกระวนกระวายและบางคนก็ร้องไห้ ถูกนำพาอย่างทรงพลังโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะการที่เขา มาอยู่ต่อหน้า ชายที่ดำเนินตามทางพระเจ้าหลายคนเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับคริสเตียนใหม่ที่ ขณะสู้ศึกบางอย่าง เอาชนะนิสัยบางอย่าง สามารถได้รับพละกำลังมหาศาลและความช่วยเหลือเพียงแค้โดยการอยู่ต่อหน้าคนของพระเจ้าชั่วระยะเวลาหนึ่ง

นั่นเป็นความจริงฝ่ายวิญญาณที่อยู่เบื้องหลังการวางมือในการเจิมตั้งผู้รับใช้ แน่แน่นอนว่าที่โมธีได้รับของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่างตอนรับการเจิมตั้ง และเปาโลเตือนสติเขาให้ “ปลุกเร้าของประทานของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในตัวท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้น” (2 ทธ. 1:6) และอีกที่ “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับการวางมือของพวกผู้ปกครอง” (1 ทธ. 4:14) เมื่อคนกลุ่มหนึ่งมาประชุมกัน ซึ่งเป็นชายที่ดี เหล่าผู้พยากรณ์ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า หลังจากการตรวจสอบอันเหมาะสม วางมือบนศีรษะของชายคนใดที่ได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่การรับใช้หรืองานอื่นใดของพระเจ้า และอธิษฐานเผื่อเขา พวกเขาก็ส่งสัญญาณโดยการวางมือของตนว่าพวกเขาเห็นชอบและอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานของประทานทั้งหลายที่จำเป็นและฤทธิ์เดชสำหรับงานนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกคน ๆ นั้นให้กระทำ

ฉะนั้นผู้ช่วยเหล่านั้นจึงได้รับการวางมือ ถึงแม้พวกเขาเป็นชายที่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” แล้วก็ตาม (กิจการ 6:5,6) ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงถูกสอนให้วางมือบนคนเจ็บป่วยในยามที่พวกเขาอธิษฐานขอให้คนป่วยเหล่านั้นหายดี (มาระโก 16:18) และการเจิมด้วยน้ำมันก็เป็นเพียงสัญลักษณ์แบบมนุษยย์อีกอย่างที่ถูกใช้เพื่อให้ภาพประกอบและส่งเสริมความเชื่อในงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยากอบ 5:14) ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยหากชายบางคนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจะวางมือของตนบนศีรษะของผู้เชื่อใหม่คนใดและอธิษฐานขอให้เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเช่นเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงนำนักเทศน์หลายพันคนให้เชิญชวนคนบาปที่ย่อมฟังและบัดนี้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้วให้กุมมือของนักเทศน์คนนั้นไว้เพื่อเป็นเครื่องแสดงถึงการตัดสินใจแห่งความเชื่อนั้น พระเจ้าทรงเลือกที่จะใช้เสียงและมือและการอยู่ต่อหน้าของมนุษยย์ เหมือนอย่างที่เราองค์เคยใช้เงาของเปโตรที่พาดผ่านเพื่อรักษาบางคนให้หาย (กิจการ 5:15) การวางมือของพวกอัครทูตบนผู้เชื่อใหม่เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องของสมัยประทานแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม เราควรหมายเหตุความร้อใจของพวกอัครทูตที่ว่าคริสเตียนทุกคนในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ต้องมีการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณเพื่อฤทธิ์เดชในการเป็นพยานและขณะจิตวิญญาณ อัครทูตเปาโลก็ทำเช่นเดียวกันในกิจการ 19:1-7

ซีโมนแสวงหาที่จะซื้อฤทธิ์เดชในการให้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางการวางมือ

ก่อนหน้านั้นซีโมนเคยยุ่งเกี่ยวกับอำนาจชั่วร้าย แต่เขา “อัศจรรย์ใจ เมื่อเห็นบรรดาการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่าง ๆ ซึ่งได้ถูกกระทำ” โดยฟิลิป (ข้อ 13) เหมือนอย่างที่เราทุกคนใช้เวทมนตร์และพวกนักแสดงกลของฟาโรห์ได้เห็นว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้ามียิ่งใหญ่กว่าของพวกผีปิศาจและกล่าวว่า “นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า” (อพย. 8:16-19) ซีโมนก็เห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติที่เกินกว่าอำนาจของพวกผีปิศาจ เขาก็โง่งและทำผิดที่เสนอเงินเพื่อซื้อความมีประโยชน์ฝ่ายวิญญาณ แต่มันก็ยุติธรรมที่จะกล่าวว่าหลายพันคนก็เคยคิดว่า เพราะพวกเขาถวายเงินมากมายให้แก่คริสตจักร พวกเขาจึงได้รับอภิสิทธิ์และสิทธิอำนาจฝ่ายวิญญาณบางอย่าง

ชายชาวโรมันคาทอลิกคนหนึ่งมาหาผมเพื่อขอคำแนะนำว่าจะรับความรอดได้อย่างไร เขาเริ่มเชื่อแล้วว่าเขารู้จักพระคริสต์เป็นการส่วนตัวและรับการยกโทษและความรอด ผมนำเขาทีละก้าวให้เห็นว่าเขาเป็นคนบาป ว่าพระคริสต์ได้ทรงตายแทนเขา ว่าความรอดได้ถูกเสนอให้ฟรี ๆ แก่คนทั้งปวงที่ยอมวางใจพระเยซูคริสต์ด้วยตนเองเพื่อรับการยกโทษ เขาได้วางใจพระคริสต์และรับพระองค์เป็นพระเจ้าของตนแล้ว จากนั้นเขาก็หยิบเงินในกระเป๋าตังค์และกล่าวแก่ผมว่า “ผมคิดว่าคุณเท่าไรครับ คุณพ่อ?” ผมตกใจและโกรธและบอกเขาว่า “คุณไม่ติดค้างอะไรผมทั้งนั้น และเลิกเรียกผมว่าคุณพ่อได้แล้ว!” แต่เขาไม่ได้คิดร้ายอะไรเลย เขาแค่ชินกับการต้องจ่ายเงินสำหรับการสารภาพบาปและพิธีมิสซา ฉะนั้นซีโมน ซึ่งเป็นผู้เชื่อใหม่ที่ขาดความรู้ความเข้าใจ จึงติดอยู่กับแนวคิดเก่า ๆ ของอาซีพเดิมในอดีตของเขาและเสนอว่าจะซื้อสิทธิ์ที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือ! ของประทานของพระเจ้าไม่อาจถูกซื้อด้วยเงินได้ ความรอดไม่อาจถูกซื้อโดยของขวัญที่เป็นเงินได้ และไม่มีตำแหน่งใดในคริสตจักรควรเป็นรางวัลสำหรับเงินถวายเป็นก้อนโต

เปโตรกล่าวว่า “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด” เงินเป็นสิ่งไม่จริง เป็นวัตถุ และเช่นเดียวกับร่างกายของซีโมน จะพินาศไป งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ไม่อาจจับต้องได้ เป็นฝ่ายวิญญาณ และคงอยู่ชั่วนิรันดร์

“เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า” เปโตรกล่าว ซีโมนไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์และในการวางมือบนคนอื่น ๆ ใจของเขาไม่ถูกต้องในเรื่องนี้ นั่นไม่ได้พิสูจน์ว่าเขาไม่รอด แต่แน่นอนว่าทัศนคติของเขาในเรื่องนี้ผิด

แต่มันผิดมากกว่าคนอื่น ๆ อีกหลายล้านคนใหม่ที่ไม่เคยแสวงหาและไม่เคยได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย? มันผิดมากกว่าคนอื่น ๆ ใหม่ที่คิดว่าวิทยาลัยและการฝึกอบรมในโรงเรียนพระคริสตธรรมหรือพรสวรรค์โดยธรรมชาติและบุคลิกภาพที่น่าดึงดูดเป็นข้อกำหนดสำหรับงานรับใช้? ซีโมนคิดผิด เหมือนอย่างกับคนอื่น ๆ อีกหลายคนคิดผิด เขายังอยู่ “ในน้ำดีแห่งความขมขื่น และในเครื่องจำจองแห่งความชั่วช้า” นั่นคือ ตกเป็นทาสอยู่ในนิสัย ความคิดและหลักการเดิมที่รักโลกและบาปหนา และเราไม่ควรประหลาดใจมากเกินไปที่ John Vassar ผู้ชนะจิตวิญญาณที่ได้รับการอวยพร เพื่อนของ A.J. Gordon ได้รับความรอดและกระฉับกระเฉงในคำพยานของตนนานหลายเดือนขณะที่เขายังทำงานอยู่ต่อไปในโรงต้มเหล้า! และ Charles Spurgeon ไม่ได้เลิกบุหรี่จนกระทั่งหนึ่งปีหรือประมาณนั้นก่อนเขาเสียชีวิต การปกครองเป็นลำดับขั้นของ

นิกายทั้งปวงเป็นการตามแบบแผนของการปกครองแบบโลกและแบบมนุษย์ ไม่ใช่ตามพระคัมภีร์ เราทุกคนมีแนวโน้มที่จะเอาแนวคิดและวิธีการต่าง ๆ ของมนุษย์ธรรมดาที่ยังไม่ได้กลับใจใหม่และของชาวโลกรอบตัวเราเข้ามาในชีวิตคริสเตียน

“จงกลับใจใหม่จากความชั่วของเจ้านี้” เปโตรบอกเขา เขาไม่ได้ถูกสั่งให้กลับใจใหม่ในความหมายทั่วไปเพื่อรับความรอด แต่ให้หันจากความชั่วนี้โดยเฉพาะและอธิษฐานขอการยกโทษ เหมือนกับที่คริสเตียนทุกคนถูกสอนให้อธิษฐานทุกวันเพื่อขอการยกโทษและการชำระให้สะอาด (ลูกา 11:4; 1 ยน. 1:9)

ความถ่อมใจของซีโมนและการสำนึกผิดที่ชัดเจนของเขาในข้อ 24 บ่งบอกว่าคริสเตียนที่ยังไม่ได้ก็เสียใจสำหรับบาปของตนและอยากได้รับความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้น

จงสังเกตว่าพวกอัครทูต “ประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในเมืองสะมาเรียและ “ในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรีย” ระหว่างการเดินทางกลับไปยังเยรูซาเล็ม ฉะนั้น แม้ว่าชาวประเสริฐยังไม่ได้ถูกนำไปยังพวกคนต่างชาติโดยตรงและเปโตรจะต้องได้รับการสั่งสอนโดยตรงและประสบการณ์ชวนสะเทือนใจเพื่อทำให้เขาเข้าใจเรื่องนั้น (กิจการ 10) พวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าต้องประกาศแก่ชาวสะมาเรีย พวกลูกครึ่งยิว พวกลูกครึ่งในเรื่องศาสนา และปกติแล้วเป็นที่เกลียดชังโดยพวกยิวจน “พวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย” (ยอห์น 4:9) ชาวสะมาเรียอ้างว่าตนนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง ซึ่งบานที่ตนมีบ่อน้ำของยาโคบที่เมืองสิคาร์ มีพระคัมภีร์บางตอน (ห้าเล่มแรกของโมเสส) แต่ไม่ได้นมัสการที่เยรูซาเล็ม และเราคิดว่าพวกเขาไม่ได้ยอมรับตำแหน่งปุโรหิตและสภาซานเฮดรินที่นั่นด้วย แต่คนเหล่านี้ที่ไม่ใช่ยิวแท้ก็กำลังต้อนรับชาวประเสริฐ

ข้อ 26-35:

8:26 และทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับฟิลิป โดยตรัสว่า “จงลุกขึ้น และไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทะเลทราย”

8:27 และท่านก็ลุกขึ้นและไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง เป็นขันทีที่มีอำนาจมากได้อำนาจของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย ผู้เป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น และได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะนมัสการ

8:28 กำลังกลับไป และขณะนั่งอยู่ในรถม้าของท่าน ได้อ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตพยากรณ์อยู่

8:29 แล้วพระวิญญาณตรัสกับฟิลิปว่า “จงเข้าไปใกล้ และให้ตัวเจ้าเข้าไปซิดรถม้าคันนี้เถิด”

8:30 และฟิลิปได้วิ่งเข้าไปใกล้ท่าน และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตพยากรณ์ และกล่าวว่า “ท่านเข้าใจสิ่งซึ่งท่านอ่านนั้นไหม”

8:31 และขันทีได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร นอกจากใครสักคนจะชี้แนะข้าพเจ้า” และท่านเชิญฟิลิปให้ขึ้นมาและนั่งรถกับท่าน

8:32 พระคัมภีร์ตอนซึ่งท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อความนี้ ‘ท่านถูกนำไปเหมือนแกะเพื่อการฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมัน ฉันทิด ท่านก็ไม่อ้าปากของท่านเลยฉันทิด’

8:33 ในความอภัยของท่านความยุติธรรมของท่านถูกนำไปเสีย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว’

8:34 และชั้นที่ตอบฟิลิป และกล่าวว่า “ข้าพเจ้า
ขอร้องท่าน ศาสดาพยากรณ์ผู้นี้ได้กล่าวข้อความนี้
เล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น”

8:35 แล้วฟิลิปได้อ้าปากของท่าน และเริ่มต้นที่ข้อ
พระคัมภีร์ข้อเดียวกันนั้น และประกาศเรื่องพระ
เยซูแก่ท่าน

“ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับฟิลิป”

คำว่า ทูตสวรรค์ บ่อยครั้งก็ไม่ระบุชัดเจนในพระคัมภีร์ ยาโคบใช้คำว่า ทูตสวรรค์ ราวกับว่าคำนี้หมายถึงพระเจ้า “ขอทูตสวรรค์องค์นั้นซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรเด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้” (ปฐมก. 48:16) “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ตั้งค่ายล้อมรอบคริสเตียนทั้งหลายเพื่อปกป้องพวกเขา (สดด. 34:7) หลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” ดูเหมือนจะเป็นการปรากฏตัวก่อนรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ ในวิวรณ์ บทที่ 2 และ 3 จดหมายเหล่านั้นของคริสตจักรทั้งเจ็ดถูกเขียนถึง “ทูตสวรรค์” ของคริสตจักรแต่ละแห่งนั้น ฉะนั้น “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้จึงอาจหมายถึงผู้หนึ่งซึ่งมาจากสวรรค์ซึ่งอาจปรากฏให้ฟิลิปเห็นได้ เหมือนที่เหล่าทูตสวรรค์ได้กระทำหลายครั้งในพระคัมภีร์ หรือมันอาจหมายความว่าพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขา เพราะคำว่า ทูตสวรรค์ หมายถึงผู้สื่อสารและไม่ได้หมายถึงวิญญาณจากสวรรค์ที่เรียกว่าเหล่าทูตสวรรค์เสมอไป ในข้อ 29, “พระวิญญาณตรัสกับฟิลิป” ในข้อ 39, “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย”

ไม่ว่าจะอย่างไร นี่เป็นการทรงนำที่ชัดเจน คือพระวอนของพระเจ้าตรัสแก่ฟิลิป บอกเขาชัดเจนว่าจะต้องไปที่ใด เหมือนอย่างที่คริสเตียนคนใดสามารถมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเป็นพยานได้ เขาก็สามารถมีการทรงนำที่ชัดเจนของพระวิญญาณได้ว่าเขาควรไปที่ไหนและเขาจะต้องกล่าวอะไร ฉะนั้นพระเยซู “จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” (ยอห์น 4:4) และทรงทราบ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเต็มเปี่ยมในพระองค์ เกี่ยวกับสามัคคีของคนของหญิงนั้น ฉะนั้นคณะของเปาโลจึง “ถูกห้ามโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ให้ประกาศพระวอนในแคว้นเอเชีย” และ “พวกท่านก็พยายามที่จะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป” และในนิมิตหนึ่งชายคนหนึ่งเรียกหาเปาโลว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด” (กิจการ 16:6-10) ฉะนั้นเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขาจึงทราบว่าพวกเขาจะต้องเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนียและเริ่มประกาศในทวีปยุโรป

คริสเตียนทั้งหลายควรแสวงหาและได้รับ วันต่อวัน การทรงนำที่ชัดเจนจากพระเจ้าเกี่ยวกับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งหมด ถ้าฟิลิปจะต้องไปทางทิศใต้จากเมืองสะมาเรีย ก็คงต้องมีถนนสายหนึ่งที่น่าไปทางทิศตะวันตกจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองกาซาและต่อไปยังอียิปต์ เขาจะต้องไปสกัดถนนเส้นนั้นและเขาก็ไป และมีผู้ใดถามที่กระตือรือร้นคนนั้นที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเขา!

ชั้นที่ชาวเอธิโอเปีย

นี่เป็นชายคนหนึ่งที่ไม่ปรากฏชื่อ ชั้นที่คนหนึ่ง มีตำแหน่งสูงในรัฐบาลของเอธิโอเปีย นายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีคานดาซี เขาเป็นผู้เข้าจารีตวิญ นั่นคือ เขาเริ่มเชื่อแล้วเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงและพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเขาได้ไปที่เยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ เป็นไปได้ว่าที่เยรูซาเล็มเขาได้ซื้อหนังสือม้วนที่เขียนด้วยมือนี้ของศาสดาพยากรณ์อิสยาห์หรือเขาอาจได้มันมาก่อนหน้านี้อีกแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไร บัดนี้ใจที่

กระตือรือร้นของเขากำลังอ่านในหนังสืออิสยาห์และเขาได้มาถึงส่วนที่ตอนนี้ถูกกำหนดให้เป็นบทที่ 53 ซึ่งบอก
ล่วงหน้าถึงการเสียดชะของพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อรับบาปของโลก

ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่ว่าที่กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่ ๆ อัครทูตทุกคนอยู่ ชายผู้ที่มีใจแสวงหากลับ
ไม่พบใครเลยที่จะบอกเขาเกี่ยวกับพระเยซู! ไม่แน่ว่าอัครทูตอาจงานยุ่งเหลือเกินจนพวกเขาปล่อยชายคนนี้
ให้เล็ดลอดนิ้วมือของพวกเขาไป พวกเขาคงไม่สามารถเห็นทุกคนที่มายังเยรูซาเล็มได้และชายผู้นี้คงไม่รู้ว่า
ต้องแสวงหาพวกอัครทูต ไม่แน่ว่าพระเจ้าอาจทรงเลือกฟิลิปซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณไว้เป็นพิเศษ จนเขาซึ่ง
กระตือรือร้นในการชนะจิตวิญญาณควรชนะชายผู้นี้

อาจดูเหมือนแปลกที่พระเจ้าทรงพาฟิลิปจากการฟื้นฟูครั้งใหญ่ที่เมืองสะมาเรียเพื่อเดินทางไกลไปคุย
กับชายคนเดียว แต่มันสำคัญตรงที่ว่าฟิลิปไปทันทีโดยไม่ชักถาม เพราะว่าเมื่อ “พระวิญญาณตรัสกับฟิลิปว่า
“จงเข้าไปใกล้ และให้ตัวเจ้าเข้าไปชิดรถม้าคันนี้เถิด” และฟิลิปได้วิ่งเข้าไปใกล้ท่าน” เรามีสติปัญญาเสมอเมื่อ
เราเชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่ตัดสินว่าวิธีอื่นจะดีที่สุดหรือไม่ และอาจเป็นไปได้ว่าชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนี้เผยแพร่ข่าว
ประเสริฐไปทั่วในประเทศเอธิโอเปียและส่วนอื่น ๆ ของทวีปแอฟริกาและคริสตจักรคอปติกในเอธิโอเปีย ซึ่ง
ตอนนี้เสื่อมถอยไปเสียแล้ว เป็นคำพยานที่ยังหลงเหลืออยู่ของคริสเตียนหลายพันคนที่เคยถูกนำมาถึงพระ
คริสต์ผ่านทางความรอดและงานรับใช้และอิทธิพลของชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นี้

มันเปี่ยมสุขตรงที่ว่าเมื่อพระเจ้าทรงนำฟิลิปให้ไป พระองค์ก็ทรงให้ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นอยู่ถูกต้อง
พอดี และอ่านข้อพระคัมภีร์ที่ใช่พอดี พระเจ้าทรงกระทำกิจทั้งสองด้าน คน ๆ หนึ่งสามารถไปอย่างปลอดภัย
ได้ไม่ว่าพระเจ้าทรงนำไปที่ใด โดยรู้ว่าพระองค์ทรงจัดเตรียมหนทางนั้นไว้แล้ว และช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ชายผู้
นั้นมีพระคัมภีร์เปิดไว้ตรงหน้าเขาอยู่แล้ว

มันน่าทึ่งตรงที่ว่าขุนนางต่างชาติคนนี้ รัฐบุรุษคนสำคัญผู้นี้ ซึ่งอาจมีทหารติดอาวุธคอยอารักขาด้วย
พร้อมกับพวกคนรับใช้ จะขอให้คนแปลกหน้าคนหนึ่งบนถนนให้นั่งข้างเขาในรถม้าและอธิบายข้อพระคัมภีร์!
แต่พระเจ้าทรงนำใจที่แสวงหาเช่นเดียวกับผู้ชนะจิตวิญญาณคนนี้ ดังนั้นฟิลิปจึงถูกขอร้องให้นั่งข้างเขาในรถ
ม้าและอธิบายพระคำตอนอัศจรรย์นั้นเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ในอิสยาห์ 53 “แล้วฟิลิป
ก็ได้อ้าปากของท่าน และเริ่มต้นที่ข้อพระคัมภีร์ข้อเดียวกันนั้น และประกาศเรื่องพระเยซูแก่ท่าน”

เราควรจดจำไว้ว่าพระคัมภีร์เดียวที่มีอยู่ตอนนั้นคือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และแผนการแห่ง
ความรอดนั้นก็ถูกสอนอย่างชัดเจนในอิสยาห์ 53 ในกัณฑ์การวิบัติ 21:5-9 ในอพยพ 12 เกี่ยวกับลูกแกะปีศาจนั้น
และในพระคำอีกหลายตอน เหมือนที่มันถูกสอนในภาคพันธสัญญาใหม่ ในหลายร้อยแห่งในภาคพันธสัญญา
เดิม คน ๆ หนึ่งอาจเริ่มต้นที่พระคำตอนเดียวกันนี้และประกาศพระเยซูได้! และชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นก็
เห็นว่าพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อคนบาปและทรงเป็นขึ้นอีก และในใจของเขาขณะที่พวกเขานั่งรถม้าไปเขาก็
วางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

8:36 และขณะที่ท่านทั้งสองกำลังไปตามทางของท่านทั้งสอง ท่านทั้งสองก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง และชั้นที่กล่าวว่า “ดูเถิด ที่นี่มีน้ำ มีอะไรขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมาเล่า”

8:37 และฟิลิปกล่าวว่า “ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจของท่าน ท่านก็รับได้” และชั้นที่ตอบและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

8:38 และท่านได้สั่งให้หยุดรถม้า และท่านทั้งสอง

ลงไปอาบน้ำ ทั้งฟิลิปกับชั้นที่ผู้นั้น และฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา

8:39 และเมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย ชั้นที่นั้นจึงไม่ได้เห็นท่านอีกเลย และท่านจึงไปตามทางของท่านด้วยความปีติยินดี

8:40 แต่ฟิลิปถูกพบที่เมืองอาโซทิส และเมื่อเดินทางผ่านเข้าไป ท่านก็ประกาศในทุกนคร จนกระทั่งท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา

ชั้นที่ผู้นี้รับบัพติศมา

การสอนของฟิลิปเป็นแบบละเอียดถี่ถ้วน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้ประกาศเรื่องการคืนพระชนม์เหมือนอย่างนักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่น ๆ แน่แน่นอนว่าเขาประกาศเรื่องการสิ้นพระชนม์เพื่อโทษของพระเยซู ความมรณาในฐานะตัวแทนของพระองค์ เหมือนที่ถูกให้โครงสร้างอย่างชัดเจนขนาดนั้นในอิสยาห์ 53 แต่เสมอเลยในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ การรับบัพติศมาตามหลังความเชื่อในพระคริสต์ทันที พระมหาบัญชา นั้นเจาะจงบัญชาเรื่องการรับบัพติศมา (มธ. 28:19,20; มก. 16:15,16) เหล่าผู้เชื่อของยอห์นก็รับบัพติศมา เหล่าผู้เชื่อของพระเยซูก็รับบัพติศมา (ยอห์น 4:1,2) ที่เฟ็นเทออสต์ผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น ซึ่งมีประมาณสามพันคน ได้รับบัพติศมา (กิจการ 2:41) อันที่จริง ในการเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่เปโตรได้สอนอย่างชัดเจนว่าบัพติศมาเป็นการประกาศตัวอันเหมาะสมเพื่อแสดงถึงการกลับใจใหม่และความเชื่อ (กิจการ 2:38) และว่าบัพติศมาปกติแล้วควรแสดงภาพทัศนคติเช่นนั้นของหัวใจเพื่อจัดเตรียมคน ๆ นั้นสำหรับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:38)

และเนื่องจากเหล่านักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ให้ความสำคัญอย่างมากเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ-- 1 คร. 15:3,4) มันจึงไม่น่าประหลาดใจที่พวกเขา ก็ให้ความสำคัญต่อการรับบัพติศมาเหมือนกันเพื่อเป็นภาพของการคืนพระชนม์นั้นและเพื่อแสดงภาพการเป็นพวกเดียวกันของคริสเตียนคนหนึ่งกับพระคริสต์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์และการคืนพระชนม์ “เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย” (รม. 6:5) คริสเตียนคนนั้นได้ถูกฝังในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระคริสต์แล้วและจึงถูกทำให้เป็นขึ้นเพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต ชีวิตพระคริสต์ (รม. 6:4) ฟิลิปได้เทศนาว่าเหล่าผู้เชื่อควรรับบัพติศมา

เหล่าผู้รู้และสำเนาคัดลอกฉบับที่สดุดัดข้อ 37 ออกไป ฟิลิปอาจถามคำถามเช่นนั้น: มันค่อนข้างแน่นอนว่าเขายินกรานเรื่องความเชื่อที่ชัดเจนในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด การออกปากยอมรับว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ยังไม่เพียงพอ อย่างไรก็ตาม ผู้ใดที่ได้แสวงหาพระเจ้าและแสวงหาความรอด ผู้ซึ่งมาเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ก็คงวางใจ

พระคริสต์เพื่อรับความรอด

เห็นได้ชัดว่าบัพติศมานั้นเป็นการจุ่มลงมิต ในประการแรก ภาพเล็งที่แสดงภาพการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ต้องใช้การจุ่มลงมิต (รม. 6:4,5) ฉะนั้นความหมายของคำ ๆ นี้ ท่วมนมิด, ดำดิ่ง, ปกคลุม, จุ่มลง จึงต้องใช้การจุ่มลงมิต (คำ ๆ นี้ในภาษากรีกสมัยใหม่และวิธีปฏิบัติของเหล่าคริสเตียนชาวกรีกก็เช่นกัน) การอนุমানของพระคำทุกข้อเกี่ยวกับบัพติศมาบ่งชี้ว่าผู้คนจากทั่วทั้งเยรูซาเล็มไปหายอห์น “และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน” (มธ. 3:6) “และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ...” (มธ. 3:16) ฉะนั้น “ท่านทั้งสองลงไปใต้น้ำ ทั้งฟิลิปกับชนที่ผู้นั้น และฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา และเมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว...” ฉะนั้นบัพติศมาจึงเกี่ยวข้องกับการลงไปใต้น้ำ การถูกฝังใต้น้ำ การฟื้นคืนชีพจากน้ำและการขึ้นออกมาจากน้ำ เหมือนกับที่เคยเป็นกับพระเยซูและกับคนอื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่

“พระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย ...ฟิลิปถูกพบที่เมืองอาโซทัส และ... ท่านก็ประกาศในทุกนคร จนกระทั่งท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา”

และชนที่ผู้นั้น “จึงไปตามทางของท่านด้วยความปีติยินดี” โอ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับการติดต่อสัมพันธ์หลายร้อยโอกาสที่เราสามารถชนะใครสักคนมาถึงพระคริสต์ได้และพวกเขาจากไปด้วยใจยินดีขณะที่เรารับใช้พระเจ้าต่อไปในที่อื่น และที่จะได้พบกันอีกในวันแสนยินดีวันหนึ่งเมื่อพระเยซูเสด็จมารับคนของพระองค์ไป!

ข้อ 1,2:

9:1 และเขาโลซึ่งยังกล่าวการข่มขู่และการสังหาร บรรดาธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขา ต่อต้านพวกสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ ได้ไป พบผู้ใดแห่งทางนี้ ไม่ว่าพวกเขาเป็นชายหรือหญิง ห้ามหาปุโรหิต เขาจะได้มัดพวกเขาไว้พามายังกรุงเยรูซาเล็ม

9:2 และขอจดหมายหลายฉบับจากท่านเพื่อไปยัง

เขาโลผู้ข่มเหงนั้น

ดูเหมือนว่าจนถึงตอนนี้เขาโลเป็นผู้ข่มเหงที่ร้ายกาจที่สุดสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย มหาปุโรหิตและ สภานานเฮตรินหวงแหวนตำแหน่งทางการและความเป็นผู้นำของตนเหนือประชาชน แต่พวกเขาก็เป็นคนชั่ว ที่รักโลก พวกเขาขอมติดสินบนพวกพยานและใช้กลโกงอื่นเพื่อกำราบศาสนานี้และรักษาอำนาจไว้ในกำมือของ ตน (มธ. 26:59; กิจการ 6:11-14) ในทางกลับกัน เขาโลคนหนุ่มก็เป็นฟาริสีที่อุทิศตนแห่งคณะที่เคร่งครัดมาก ที่สุด (กิจการ 26:5) เขา “ได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่งพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ และได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า...” (กิจการ 22:3) ในส่วนของความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติเขาก็ “ไร้ที่ติ” (ฟป. 3:6) เท่าที่คนที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อจะเป็นได้ เปาโลไม่ได้เป็นคนชั่วที่ทำผิดศีลธรรมแบบที่มหา ปุโรหิตและพวกสะดูสีเป็น แต่เขาเป็นผู้ข่มเหงที่ร้อนรนมากกว่าสำหรับเหล่าคริสเตียนเพราะความภักดีในใจ ของเขาต่อตำแหน่งฟาริสีของเขา

เขาเป็นคนถือบัญญัติ คนเคร่งครัดศีลธรรม และเขาเป็นเหมือนมิตรสหายชาวยิวของเขาซึ่งเขาได้รับการ คลใจให้เขียนเกี่ยวกับพวกเขาว่า “เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่ พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของ พระเจ้า” (รม. 10:3) ฉะนั้นด้วยโทษของนักศาสนาที่บ้าคลั่ง เปาโลจึงข่มเหงพวกคริสเตียน เขา “กระทำทารุณต่อคริสตจักร โดยเข้าไปในทุกบ้านทุกเรือน และจุดลากผู้ชายและผู้หญิงทั้งหลายเอาไปจำไว้ในคุก” (กิจการ 8:3) เขา “ได้ข่มเหงทางนี้จนถึงตาย โดยผูกมัดและจำไว้ในคุก ทั้งชายและหญิง” (กิจการ 22:4) นำ เศร้าที่เขากล่าวในเวลาต่อมาว่า “ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่ง ซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูแห่งนาซาเรธนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิ สุทธิชนหลายคนนั้น ข้าพระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูก ประหารชีวิต ข้าพระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา...” (กิจการ 26:9-11)

เขาโลเห็นชอบกับการฆ่าสเทเฟนและรู้สึกว่าเขามีความผิดในเหตุฆาตกรรมนั้น และเขาถือว่าตัวเอง เป็นคนบาปตัวเอกเสมอ โดยหมายความว่าเขา “เมื่อก่อนนั้นเป็นคนหมิ่นประมาท และผู้ข่มเหง และเป็นคนที่ อันตราย แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างโหดเหี้ยมในความไม่เชื่อ” (1 ทธ. 1:13) จงสังเกตการข่มเหงของเปาโลที่กระทำต่อผู้อื่น ว่า “ข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรม ศาลาทุกแห่ง...ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ” (กิจการ 26:11) ฉะนั้นในกิจการ

9:2 นี้ เขาโลจึงรุกหนัก ไปห้ามมหาปุโรหิตเพื่อขอจดหมายหลายฉบับไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อใช้กับธรรมศาลาที่นั่น

จดหมายเหตุว่าเมืองดามัสกัสอยู่ห่างไปประมาณสองร้อยไมล์ และมันไม่อยู่ในแคว้นยูเดีย เห็นได้ชัดว่ารัฐบาลโรมอนุญาตให้พวกยิวในธรรมศาลาของพวกเขารักษาการปกครองตามปกติของตนไว้ได้ รัฐบาลโรมดูเหมือนจะประสบความสำเร็จอย่างฉลาดโดยการใช้ประโยชน์จากหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละแคว้นหรือแต่ละประเทศที่ตนได้พิชิต ฉะนั้นในเรื่องส่วนใหญ่พวกยิว ผ่านทางธรรมศาลาของพวกเขา จึงได้รับอนุญาตให้ปกครองผู้คนของพวกเขาเองในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาของพวกยิว ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่ในนครต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลอย่างเมืองดามัสกัส เขาโลคนหนุ่มจะอยากไล่ล่าพวกคริสเตียนและสั่งจับกุมพวกเขา แต่สิทธิอำนาจของมหาปุโรหิตก็เป็นที่ยอมรับในธรรมศาลานั้น กระทั่งในเมืองดามัสกัส ฉะนั้นเขาจึงไปที่นั่นเพื่อจับกุมพวกคริสเตียนและ “มัดพวกเขาไว้พามายังกรุงเยรูซาเล็ม”

ข้อ 3-8:

9:3 และขณะที่เขาเดินทางไป เขาเข้ามาใกล้เมืองดามัสกัส และในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้า ล้อมตัวเขาไว้รอบ

9:4 และเขาล้มลงถึงพื้นดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม”

9:5 และเขากล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น เป็นการยากที่เจ้าจะถืบประทัด”

9:6 และเขาโลก็ตัวสั่นและประหลาดใจจึงกล่าวว่า

“พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมือง และจะบอกให้ทราบ ว่า เจ้าจะต้องทำประการใด”

9:7 และคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปด้วยกันกับเขาก็นิ่งพูดไม่ออก โดยได้ยินพระสุรเสียงนั้น แต่ไม่เห็นผู้ใด

9:8 และเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน และเมื่อลืมนตาของเขาแล้ว เขาก็ไม่เห็นผู้ใด แต่คนเหล่านั้นได้จูงมือของเขา และพาเขาเข้ามาในเมืองดามัสกัส

การกลับใจเชื่อของเขาโล

การกลับใจเชื่อของเขาโลเป็นเรื่องสะเทือนอารมณ์มาก เขาบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาในกิจการ 22:1-16 และต่อหน้าอากริปปาในกิจการ 26:9-18

“ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้ายล้อมตัวเขาไว้รอบ” มันสว่าง “เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปด้วยกันกับข้าพระองค์” (กิจการ 26:13) เขากำลังใกล้ถึงเมืองดามัสกัสและขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงวัน (กิจการ 22:6) เขาและทุกคนที่อยู่กับเขาร่วงลงถึงดิน (ข้อ 4; กิจการ 26:14) ชายเหล่านั้นที่อยู่กับเขา “ได้เห็นแสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น” (กิจการ 22:9) นั่นคือ พวกเขาได้ยินเสียงนั้น แต่เปาโลคนเดียวเข้าใจถ้อยคำเหล่านั้น ดร. สโกฟิลด์กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “เทียบกับกิจการ 22:9; 26:14 มีคนคิดว่า

มีความขัดแย้งกัน คำกล่าวทั้งสามนี้ควรจับเอามารวมกัน ชายเหล่านั้นได้ยิน ‘เสียงพูด’ นั้นว่าเป็นเสียง ๆ หนึ่ง (กรีก. โฟเน) แต่ไม่ได้ยิน ‘เสียงพูด’ นั้นแบบเป็นคำพูดที่ชัดเจนว่า ‘เฮโล เฮโลเอย์ ฯลฯ’ แสงสว่างเหนือธรรมชาตินั้นทำให้เรามองไม่เห็นนานสามวัน “และเมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเนื่องจากสง่าราศีของแสงสว่างนั้น โดยถูกงมมือไปโดยคนเหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในเมืองตามัสกัส” (กิจการ 22:11) ผมอยากทราบว่าหลังจากนั้นเปาโลมีความอ่อนแอบางอย่างของดวงตาอยู่เสมอเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจหรือไม่

จากนั้นเสียงพูดนั้นจากสวรรค์ก็กล่าวว่า “เฮโล เฮโลเอย์ เจ้าชมเหงเราทำไม” เฮโลคนหนุ่มเชื่อในเรื่องเหนือธรรมชาติ เขาเป็นพาริสีคนหนึ่ง เขากำลังพยายามรับใช้พระเจ้าที่แท้จริงอย่างไรที่ดี ทันทที่มีการสำแดงเหนือธรรมชาติซึ่งเขาไม่อาจกังขาได้ ใจของเขาก็เปิดรับ เขากล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และคำตอบนั้นมาว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าชมเหงนั้น”

ก่อนหน้านั้นเฮโลเคยมีข้อสงสัยที่ทรมานใจเขาบ้างไหมเกี่ยวกับการชมเหงทั้งหมดนี้? เขาเคยสงสัยไหมว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงตามที่ทรงกล่าวอ้างหรือไม่? ใช่แล้ว เขาเคยสงสัย! ตั้งแต่คราวนั้นที่เรามองใบหน้าของสเทเฟนที่ใกล้ตาย ก็มีใจที่เตือนใจที่רבกววจิตใจเขาอยู่ตลอดเกี่ยวกับสง่าราศีของใบหน้าไร้เดียงสา นั้น คำพยานของชายผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณนั้น ซึ่งยอมตายเพื่อพระเยซูและกล่าวว่าเรามองเห็นพระเยซูยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อต้อนรับเขา! ใช่แล้ว เหมือนประตักวัวที่คอยทิ่มแทงเขา การพ้องใจที่רבกววจิตใจเขาที่ทิ่มแทงลึกมากขึ้นเรื่อย ๆ และเฮโลคนหนุ่มไม่อาจหนีมันพ้นได้ ถึงแม้เขาเป็นนักศาสนาที่ร่อนรนซึ่งชวนให้เรานึกถึง John Wesley และ Luther ก่อนที่พวกเขากลับใจเชื่อ แต่มีความเย่อหยิ่งแบบคนชั่วบางอย่าง การทำตามอำเภอใจบางอย่าง การโอ้อวดบางอย่างในความชอบธรรมของเขาเองที่คอยกัดกินเขาไม่ให้มาหาพระเยซู บัดนี้ “เฮโลก็ตัวสั่นและประหลาดใจจึงกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร”

เปาโลกลับใจเชื่อตรงนี้ การกบฏนั้นหมดสิ้นไปแล้ว! เขาเรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเต็มใจเสนอตัวที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูเจ้าทรงบัญชา! เปาโลจะต้องเข้าไปในเมืองตามัสกัสและรับคำสั่งเพิ่มเติมที่นั่น คำสั่งบางข้อขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ถูกบอกตรงนี้ แต่เปาโลบอกเล่าเกี่ยวกับคำสั่งเหล่านั้นต่อหน้าอากริปปาในกิจการ 26:16-18:

“แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา นั้น เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับกรายโกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา”

ฉะนั้นเมื่อถูกทำให้มองไม่เห็น ถูกทำให้ถ่อมใจ แต่ก็เชื่อและยอมจำนนแล้ว เฮโลแห่งทาร์ซัสจึงกลายเป็นเปาโลผู้เป็นคริสเตียน เมื่ออานาเนียมาพบหน้าเขา เขาก็จะเรียกเขาว่า “พี่เฮโลเอย์” (ข้อ 17) เพราะเขาเป็นคริสเตียนคนหนึ่งแล้วตอนนี้ เขาได้วางใจพระคริสต์แล้ว

ฉะนั้นพวกเขาจึงจูงมือเขาไปยังเมืองดามัสกัส

ข้อ 9-17:

9:9 และเขามองอะไรไม่เห็นอยู่สามวัน และมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย

9:10 และมีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่เมืองดามัสกัส ชื่ออานาเนีย และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาในนิมิตว่า “อานาเนียเอ๋ย” และอานาเนียทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระองค์เจ้าข้า”

9:11 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้น และไปที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง และในบ้านของยูดาสให้ถามหาชายคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า เซาโล ชาวเมืองทาร์ซัส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่

9:12 และได้เห็นในนิมิตว่าชายคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย กำลังเข้ามา และวางมือของเขาบนเขา เพื่อเขาจะได้รับการมองเห็นของเขา”

9:13 แล้วอานาเนียทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินจากหลายคนเรื่องชายผู้นี้ว่า เขาได้กระทำความชั่วร้ายมากเพียงใดต่อพวกวิสุทธิชนของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

9:14 และที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่

ให้ผูกมัดบรรดาคนที่ร้องออกพระนามของพระองค์”

9:15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดากษัตริย์และลูกหลานของอิสราเอล

9:16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่นามของเรา”

9:17 และอานาเนียก็ไปตามทางของเขา และเข้าไปในบ้านนั้น และวางมือของเขาบนเขาโลกล่าว่า “พี่เซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ผู้ซึ่งได้ทรงปรากฏแก่ท่านในทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เซาโลเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

บัดนี้เซาโลมีสันติสุขกับพระเยซูเจ้าแล้ว แต่เขาไม่ยอมรับประทาน “เขามองอะไรไม่เห็นอยู่สามวัน และมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย” อานาเนีย สาวกคนหนึ่งซึ่งอยู่ที่เมืองดามัสกัส ถูกสั่งว่า “จงลุกขึ้น และไปที่ถนนซึ่งเรียกว่าถนนตรง และในบ้านของยูดาสให้ถามหาชายคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า เซาโล ชาวเมืองทาร์ซัส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่” เปาโลกำลังอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืนสามวัน!

เขาอธิษฐานขออะไร? มันไม่ต้องใช้เวลาสามวันสามคืนเลยในการอธิษฐานเพื่อรับความรอด เปาโลได้ยอมจำนนต่อพระเยซูเจ้าแล้ว เขาเชื่อในพระองค์แล้วและยอมจำนนความประสงค์ของตนและรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาเป็น “พี่เซาโล” แล้วตอนที่อานาเนียมาหาเขา แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขากำลังอธิษฐานเพื่อที่จะมีสิ่งที่สเทเฟนเคยมี เขาอยากได้รับไม่เพียงความรอดเท่านั้น แต่เหมือนกับที่ชาวฮิวเหล่านั้ที่เห็นเทออสตีในกิจการ 2:38 ถูกบอกไม่เพียงแผนการแห่งความรอดแต่วิธีที่จะรับของประทานของพระวิญญาณด้วย เหมือนอย่างทีคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เหล่านี้มี เปาโลก็อยากได้สิ่งที่เขาได้เห็นส่องแสงอยู่

ในใบหน้าของสเทพน สิ่งที่เขาได้รู้สึกและได้ยินในคำพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณนั้นของมรรณสักซีของพระเจ้า! และเมื่ออานาเนียมาพูดกับเขา เขาก็กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ผู้ซึ่งได้ทรงปรากฏแก่ท่านในทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” การอดอาหารและอธิษฐานนานสามวันสามคืนนั้นเป็นการแสวงหาของผู้เชื่อใหม่คนนี้จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

ในการนี้เปาโลได้ปฏิบัติตามแผนการที่พระเจ้าช่วยให้รอดประทานให้อย่างชัดเจนในลูกา 11:13-- “...พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอกจากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด” และคำว่าขอในภาษากรีกอยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง พระเยซูทรงบัญชาพวกอัครทูตแล้วว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) และพระองค์ได้ “กำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา ซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ เพราะว่ายอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่กีวันนับจากนี้” (กิจการ 1:4,5)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนเป็นทารก หลังจากการอธิษฐานอันร้อนรนนานหลายปีโดยมารดาและบิดาของเขา

พระเยซู หลังจากรับบัพติศมา ได้ทรงอธิษฐานและพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพระองค์เพื่อการรับใช้ปวงชนของพระองค์ แต่ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์หรือเทศนาเลยสักหนก่อนหน้านั้น!

ก่อนหน้าพื้นเทคอสต์ เราถูกบอกเกี่ยวกับอัครทูตทั้งสิบสองว่า “คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน กับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซู และกับพวกน้องชายของพระองค์” (กิจการ 1:14) และพวกเขาก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

ในกิจการ 4:31 เราถูกบอกว่า “และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์...” และฉะนั้นในที่นี้เขาโล หลังจากอธิษฐานนานสามวันสามคืน จึงให้อานาเนียวางมือบนเขาและเขาก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ถนนสายแคบนั้นที่เรียกว่าถนนตรงยังอยู่ในเมืองดามัสกัสเหมือนเดิม ไปตามถนนสายนั้นมีฝุ่นและซากปรักหักพังสะสมอยู่เกือบหนึ่งพันเก้าร้อยปี มีบ้านหลังหนึ่งที่คนในท้องถิ่นเชื่อกันว่าเป็นสถานที่ที่อานาเนียได้วางมือของตนบนเขาโลเพื่อที่เขาโลจะมองเห็นได้และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

อานาเนียหวาดกลัวในตอนแรก เรื่องเล่าเกี่ยวกับการชมเชยของเขาโลที่กระทำต่อพวกคริสเตียนได้มาถึงเมืองดามัสกัสด้วยซ้ำ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบอกอานาเนียว่า “เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดา กษัตริย์ และลูกหลานของอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะเห็นแก่นามของเรา” (ข้อ 15,16)

พระเจ้าทรงมีวิธีการในการบอกคนอื่นที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณเมื่อพระองค์ทรงเรียกนักเทศน์คน

หนึ่งจนบ่อยครั้ง เมื่อชายคนใดพบว่าการทรงเรียกนั้นชัดเจนและยอมจำนนต่อการทรงเรียกนั้น เขาก็พบว่า มารดาหรือบิดาของเขาหรือนักเทศน์คนหนึ่งก็ตามทางพระเจ้าหรือคนอื่น ๆ ทราบอยู่แล้วว่ามาสักระยะว่าเขาจะเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐ! ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเปิดเผยแก่อาานาเนียถึงแผนการของพระองค์สำหรับ เปาโล เปาโลได้รับการแต่งตั้งให้เทศนาไปทั่วจักรวรรดิโรม ให้มาอยู่ต่อหน้าบรรดาศาสนาจารย์และให้ทนทุกข์อย่าง มหาศาล!

ข้อ 18-25:

9:18 และในทันใดนั้นก็มีอะไรเหมือนเกล็ดตกจาก ตาของเขาโล และท่านได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา

9:19 และเมื่อท่านได้รับประทานอาหารแล้ว ท่าน ก็มีกำลังขึ้น แล้วเขาโลอยู่กับพวกสาวกในเมือง ตามัสกัสหลายวัน

9:20 และในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ใน ธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตร ของพระเจ้า

9:21 แต่บรรดาคนที่ได้ยินท่านก็ประหลาดใจ และ กล่าวว่ “คนนี้มีเชื้อหรือที่ได้ทำลายคนเหล่านั้นที่ ร้องออกพระนามนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม และมาที่นี่

เพื่อจุดประสงค์นั้น เพื่อเขาจะได้ผูกมัดคนเหล่านั้น พาไปยังพวกบูโรทิตใหญ่”

9:22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิว ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองตามัสกัสสับสน โดยพิสูจนว่ พระองค์นี้ทรงเป็นพระคริสต์อย่างแท้จริง

9:23 และหลังจากหลายวันผ่านไปแล้ว พวกยิวก็ ปรีกษากันว่าจะฆ่าท่านเสีย

9:24 แต่การปองร้ายของพวกเขาก็ถูกเปิดเผยแก่ เขาโล และเขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง ทั้งกลาง วันและกลางคืน เพื่อจะฆ่าท่าน

9:25 แล้วพวกสาวกได้พาท่านไปในเวลากลางคืน และหย่อนท่านลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่

เปาโลที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเริ่มต้นการเทศนา

เปาโลมองเห็นในทันที “และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา” จึงสังเกตว่าบัพติศมาในภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นการประกาศตัวต่อหน้าผู้คนที่เกี่ยวกับความเชื่อในพระคริสต์ และควรมาหลังจากการกลับใจเชื่อหรือการรับ ความรอดแทบจะทันที แต่การให้บัพติศมาอย่างเหมาะสมในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เคยมาจนกว่าคน ๆ หนึ่ง อ้างว่าได้วางใจพระคริสต์และได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายแล้ว จากนั้นเขาก็รับประทานหลังจากอดอาหาร นานสามวัน และมีกำลังขึ้น

และบัดนี้ “ในทันทีที่ท่านได้ประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของ พระเจ้า” มันเลื่องไม่ได้ที่เขาควรเป็นพยานเพื่อพระคริสต์หลังจากเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

มีพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับบัพติศมาว่า “เขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:15,16) การเป็นพยานและการชนะจิตวิญญาณมาหลังจากการเต็มเปี่ยมของ พระวิญญาณ

ในกิจการ 2:4, “และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูด...” และสาม

พันคนได้รับความรอด! ในกิจการ 4:8 “เปโตร ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าว...” การเป็นพยานไปพร้อมกับการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ

ในกิจการ 4:31, “และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขากล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” และคนมากมายได้รับความรอด สเตเฟน “ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มนดู... และกล่าวว่า...” (กิจการ 7:55,56) ต่อมาเมื่อกล่าวเกี่ยวกับบารนาบัสว่า “ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้าที่บงศ์พระผู้เป็นเจ้าของเขา” (กิจการ 11:24) มีพยากรณ์ไว้ด้วยซ้ำในโยเอล 2:28-30 เกี่ยวกับคริสเตียนเหล่านั้นที่ฟื้นเทคอสด์และที่ตามมาในวันสุดท้ายเหล่านี้ และที่เปโตรยกคำพูดมาที่ฟื้นเทคอสด์, “เราจะเทพระวิญญาณของเรามาบนเนื้อหนังทั้งสิ้น และบุตรชายบุตรสาวของพวกเขาจะพยากรณ์...และในวันเหล่านั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนผู้รับใช้ชายของเราและผู้รับใช้หญิงของเรา และพวกเขาจะพยากรณ์” (กิจการ 2:17,18) การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณถูกประทานให้เพื่อการเป็นพยาน ตามที่กิจการ 1:8 กล่าวอย่างชัดเจน “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” ฉะนั้นเปาโลซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจึงต้องเป็นพยานและเขาทำเช่นนั้น

น่าตื่นเต้นจริง ๆ! ผู้คนอัศจรรย์ใจที่ผู้ข่มเหงคนนี้ก็กลายเป็นนักเทศน์แล้ว! เมื่อพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นักเทศน์หนุ่มที่มีการศึกษา เป็นผู้คงแก่เรียนและร่าเริงคนนี้ก็ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ “ยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิว...สับสน โดยพิสูจน์ว่า พระองค์นี้ทรงเป็นพระคริสตอย่างแท้จริง” เมื่อตามสักสเป็นนครของคนต่างชาติ แต่มียิวอยู่เป็นจำนวนมาก และเขาโลก็ยังคงเป็นพยานกับพวกยิวเท่านั้นอยู่

จงหมายเหตุว่าการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและการเป็นพยานที่ชนะจิตวิญญาณแบบรูกหนักซึ่งไปพร้อมกับการทรงเจิมนั้นนำไปสู่การถูกข่มเหง เช่นเดียวกับพระเยซูที่เมืองนาซาเร็ธในลูกา 4:16-29 เช่นเดียวกับเปโตรและยอห์นในกิจการ 4:1-4 และกับอัครทูตทุกคนในกิจการ 5:17-33 และกับสเตเฟนผู้ช่วยในกิจการ 7:54 การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณและคำพยานที่กล้าหาญและพ้องใจที่ตามมานั้นได้นำไปสู่การถูกข่มเหง ฉะนั้นบัดนี้พวกเขาจึงหาช่องที่จะฆ่าเปาโลเสีย นักเทศน์ผู้ทำให้เกิดความปั่นป่วนมากในท่ามกลางพวกยิวจนผู้ว่าราชการชาวต่างชาติภายใต้กษัตริย์อารัทส์ได้ให้พวกทหารประจำการล้อมรอบเมืองนั้น พยายามที่จะจับกุมเปาโลให้ได้ (2 คร. 11:32) แต่เขาถูกหย่อนลงมาทางหน้าต่างจากกำแพงนั้นและหนีรอดไปได้ และวันนี้ในกำแพงโบราณนั้นของเมืองตามสักสมิหน้าต่างช่องหนึ่งถูกแสดงให้เห็นว่าเป็นสถานที่ดั้งเดิมสำหรับการหลบหนีนี้

ข้อ 26-29:

9:26 และเมื่อเขาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านพยายามที่จะรวมตัวกับพวกสาวก แต่พวกเขาทุกคนกลัวท่าน และไม่เชื่อว่าท่านเป็นสาวก

9:27 แต่บารนาบัสได้รับท่านไว้ และพาท่านไปหาพวกอัครทูต และประกาศแก่พวกเขาว่าท่านได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาตามทางอย่างไร และที่พระองค์

ได้ตรัสแก่ท่าน และที่ท่านได้ประกาศด้วยใจกล้าที่
เมืองดามัสกัสในพระนามของพระเยซูอย่างไร
9:28 และท่านก็อยู่กับพวกเขาในการเข้ามาและ
การออกไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

9:29 และท่านประกาศด้วยใจกล้าในพระนามของ
พระเยซูเจ้า และได้โต้แย้งกับพวกกรีก แต่พวกนั้น
หาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย

เปาโลผู้เชื่อใหม่กลับไปเยรูซาเล็ม

เขาโลจากเยรูซาเล็มมาในฐานะผู้ข่มเหงที่ดุร้าย: เขากลับไปที่นั่นในฐานะคริสเตียนที่อ่อนโยนซึ่งแสวงหา
การร่วมสามัคคีธรรมกับคนเหล่านั้นที่เขาเคยเกลียดชังมาก่อน “ท่านพยายามที่จะรวมตัวกับพวกสาวก” บา
รนาบัสคนดี ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ ได้ไปตามหาชายหนุ่มคนนี้ เรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องราวการกลับใจเชื่อของเขา
พูดคุยย่องเขาแก่พวกอัครทูต และเปาโลจึงได้รับการต้อนรับ

ดูเหมือนว่าเขาโลได้แสวงหาและได้รับการต้อนรับในฐานะสมาชิกประจำคนหนึ่งของที่ประชุมที่นั่นที่
เยรูซาเล็ม

จงฟังเปาโลผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณพูดด้วยความกล้าจน “พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย” นั่นจะ
เป็นแบบแผนประจำในชีวิตของเปาโล เขาจะโต้แย้ง เขาจะมีข้อพิพาท เขาจะมีใจกล้าในการโจมตีของเขามี
ต่อบาปและเขาจะต้องไปอยู่ในคุกหรือมีคนมุ่งเอาชีวิตของเขาเกือบทุกแห่งหนที่เขาไป!

โอ พวกเราเหล่านักเทศน์ที่ไม่เคย “โต้เถียง” และไม่เคยเป็นที่เกลียดชังและถูกข่มเหง ก็ไม่เหมือนอัคร
ทูตเปาโลเลย!

ข้อ 30,31:

9:30	ซึ่งเมื่อพวกพี่น้องทราบแล้ว พวกเขาก็พา ท่านให้ลงไปยังเมืองซีซารียา และส่งท่านต่อไปยัง เมืองทาร์ซัส	ความสงบสุข และได้รับการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และขณะดำเนินชีวิตในความยำเกรงองค์พระผู้เป็น เจ้า และในการปลอบประโลมใจของพระวิญญาณ บริสุทธิ์ พวกเขาก็ทวีมากขึ้น
9:31	ตั้งนั้น คริสตจักรทั้งหลายตลอดทั่วแคว้นยู เดีย และแคว้นกาลิลี และแคว้นสะมาเรีย จึงมี	

เปาโลกลับไปเมืองทาร์ซัส

ในที่นี้เปาโลกลับไปบ้านเกิดของเขาคือเมืองทาร์ซัสและเขาจะอยู่ต่อไปที่นั่นจนถึงกิจการ 11:25,
“แล้วบาร์นาบัสได้ออกเดินทางไปยังเมืองทาร์ซัส เพื่อตามหาเขาโล” และช่วยผลักดันนักเทศน์หนุ่มคนนี้ในงาน
รับใช้

แต่เมื่อเขาโลกลับใจเชื่อแล้ว การข่มเหงครั้งใหญ่นั้นก็ซาลงไป “ตั้งนั้น คริสตจักรทั้งหลายตลอดทั่ว
แคว้นยูเดีย และแคว้นกาลิลี และแคว้นสะมาเรีย จึงมีความสงบสุข...” เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่
กระจัดกระจายไปทั่วจากกรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 8:4) ได้ชนะจิตวิญญาณหลายดวงและทำให้เกิดคริสตจักร
หลายแห่งและรวบรวมชุมนุมชนทั้งหลายของเหล่าคริสเตียน คริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่งซึ่งมีอยู่ทั่ว “แคว้นยู
เดีย และแคว้นกาลิลี และแคว้นสะมาเรีย” พิธีปัสก้าได้มีการฟื้นฟูครั้งใหญ่แล้วในแคว้นสะมาเรีย เปโตรและยอห์น

ได้เทศนาในหมู่บ้านหลายแห่งของแคว้นสะมาเรียแล้ว (กิจการ 8:25) เปาโลได้ช่วยเหลืออานาเนียและคนอื่น ๆ ขณะจิตวิญญาณหลายดวงในเมืองดามัสกัส ทุกแห่งหนที่ข่าวประเสริฐไปถึง หลายคริสตจักรก็กำลังผุดขึ้นมา และเหล่าสาวก “ขณะดำเนินชีวิตในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และในการปลอบประโลมใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาทวีมากขึ้น”

ข้อ 32-35:

9:32 และต่อมา ขณะที่เปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ท่านก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย	เยซูคริสต์โปรดให้ท่านหายสมบูรณ์แล้ว จงลุกขึ้น และเก็บที่นอนของท่านเถิด” และไอเนอัสได้ลุกขึ้นทันที
9:33 และที่นั่นเปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อ ไอเนอัส ซึ่งได้นอนป่วยติดเตียงมาเป็นเวลาแปดปีแล้ว และป่วยอยู่เป็นอัมพาต	9:35 และทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นเขา และกลับใจมาหาคองค์พระผู้เป็นเจ้า
9:34 และเปโตรกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระ	

เปโตรและการรักษาไอเนอัสให้หาย

เปโตรเป็นบุคคลที่โดดเด่นในหนังสือกิจการในหกบทแรก แม้กระนั้นเขาก็เป็นเสียงหลักที่พูดในหมู่อัครทูต บัดนี้เปโตรไปท่ามกลางคริสเตียนเหล่านั้น “ตลอดทุกแห่ง” พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่บนเปโตรอย่างทรงฤทธิ์ และเขาเห็นชายคนนั้นที่ป่วยติดเตียงมาแล้วแปดปี ผมคิดว่านี่หมายความว่าชายคนนี้เป็นอัมพาตกรณีนี้เป็นเหมือนกับของชายคนนั้นที่ถูกพามาหาพระเยซูในมัทธิว 9:2 แต่พระเยซูได้รักษาคนป่วยเช่นนั้นจนหายแล้ว เปโตรไปในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณองค์เดียวกันและกำลังประกาศพระเยซูของค์เดียวกัน พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วยังทรงมีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะรักษาให้หายและยกโทษบาปได้ ดังนั้น “เปโตรกล่าวแก่เขาว่า “ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์โปรดให้ท่านหายสมบูรณ์แล้ว จงลุกขึ้น และเก็บที่นอนของท่านเถิด”

เราไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเปโตรในที่นี้รับรู้โดยพระวิญญาณว่าชายผู้นี้ น่าจะมีความเชื่อ ชายผู้นั้นที่ไม่อาจลุกขึ้นมาได้ กลับลุกขึ้นมาได้ สิ่งซึ่งเป็นไปไม่ได้เริ่มเป็นไปได้แล้ว

คำตอบอันน่าตื่นตาตื่นใจเช่นนั้นต่อคำอธิษฐานและหลักฐานที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ได้ปรากฏจน “ทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นเขา และกลับใจมาหาคองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในที่นี้และในกรณีของการรักษาชายง่อยคนนั้นที่พระวิหารจนหายในกิจการ 3 การรักษาให้หายถูกใช้เพื่อชักจูงพวกคนซึ่งสงสัยและเพื่อหันหลายคนมาหาคองค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อ 36-43:

9:36 บัดนี้ที่เมืองยัฟฟา มีสาวกคนหนึ่งชื่อ ทาปธา	ดีหลายประการ และการให้ทานมากมาย ซึ่งนางได้
ซึ่งแปลว่า โดรคัส หญิงคนนี้เป็นบริบูรณ์ด้วยการทำงานที่	กระทำ

9:37 และต่อมาในวันเหล่านั้น หญิงคนนั้นก็ป่วยลง และถึงแก่ความตาย ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขาได้อาบน้ำศพ แล้ว พวกเขาก็วางหญิงคนนีไว้ในห้องชั้นบน

9:38 และเพราะว่าเมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมือง ยัฟฟา และพวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น พวกเขาจึงส่งชายสองคนไปหาท่าน โดยขอร้องท่านไม่ให้รื้อซากที่จะมาหาพวกเขา

9:39 แล้วเปโตรจึงลุกขึ้น และไปกับพวกเขา เมื่อท่านมาถึงแล้ว พวกเขาก็พาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และหญิงม่ายทุกคนเหล่านั้นได้ยืนอยู่ข้างท่าน โดยร้องไห้และแสดงบรรดาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่าง ๆ ซึ่งโดรคัสทำ ขณะที่นางอยู่กับพวกนาง

9:40 แต่เปโตรให้ทุกคนออกไปข้างนอก และคุกเข่าลงและอธิษฐาน และหันตัวมายังศพนั้น กล่าวว่า “ทาบีธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” และทาบีธาก็ลืมตาของนาง และเมื่อนางเห็นเปโตร นางก็ลุกขึ้นนั่ง

9:41 และเปโตรยื่นมือของท่านออก และพยุงนางขึ้น และเมื่อท่านได้เรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกหญิงม่ายแล้ว ท่านก็มอบเธอผู้มีชีวิตให้แก่พวกเขา

9:42 และเรื่องนี้ถูกลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา และคนเป็นอันมากเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า

9:43 และต่อมา เปโตรอาศัยอยู่หลายวันในเมืองยัฟฟา กับคนหนึ่งชื่อ ซีโมน เป็นช่างฟอกหนัง

ทาบีธาถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

เราคงจะไม่ใส่ใจและไม่อยู่ฝ่ายวิญญูณจริง ๆ หากเรามองไม่เห็นในการรักษาให้หายเหล่านี้และในการทำให้ทาบีธาเป็นขึ้นจากตาย เครื่องหมายอย่างหนึ่งของความเห็นอกเห็นใจอันล้ำลึกซึ่งผู้คนของพระเจ้ามีต่อคนเหล่านั้นที่ทุกข์ร้อน ความเห็นอกเห็นใจของพระเยซูเจ้าถูกประทานให้แก่เหล่าผู้พยากรณ์และประชาชนของพระองค์ เหมือนอย่างที่เราเห็นที่พระเยซูทรงมี “พระทัยสงสารประชาชน” เปโตรก็มองเห็นความทุกข์ใจของคนทั้งปวงเหล่านี้ที่เศร้าโศกกับการจากไปของโดรคัส ผมไม่คิดว่าโดรคัสอยากขอกลับมาจากสวรรค์หากนางจะไม่ได้รับใช้ผู้อื่นได้มากกว่าเดิม แน่แน่นอนว่าหลายร้อยคนได้รับการปลอบประโลมใจเป็นการส่วนตัว และอีกหลายพันคนก็ได้รับการหนุนใจอย่างมหาศาลกับการได้เห็นการอวยพรนี้ของพระเจ้า

ในการรักษาคนง่อยนั้นที่พระวิหารให้หายอย่างมหัศจรรย์นั้น และในการรักษาไอเอนัสให้หาย เปโตรดูเหมือนเป็นฝ่ายเริ่มก่อนและเขากล้าประกาศแก่แต่ละคนว่าพวกเขาจะหายดี แต่ในกรณีของทาบีธา พวกสาวกส่งชายสองคนไป “โดยขอร้องท่านไม่ให้รื้อซากที่จะมาหาพวกเขา”

เปโตรคงมีการต่อสู้ดิ้นรนในจิตวิญญูณมากจริง ๆ ขณะที่เขาปิดประตูนั้น และให้ทุกคนออกไป! จากนั้นเขาก็คุกเข่าลงและอธิษฐาน ผู้คนที่ทุกข์ใจเหล่านี้ทำถูกไหมที่ส่งคนไปตามเปโตรมา? มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าไหมที่จะทำให้สตรีที่ติดคนนี้เป็นขึ้นจากตาย? พระเจ้าประทานความเชื่อให้แก่เขาและเปโตรก็หันไปหาศพนั้นและกล่าวว่า “ทาบีธาเอ๋ย จงลุกขึ้น” ฉะนั้นเปโตรเคยเห็นพระเยซูทรงทำแบบนี้กับบุตรสาวอายุสิบสองปีของไยรัส นายธรรมศาลาผู้นั้น ซึ่งเด็กนั้นได้ตายไปแล้ว พระเยซู “ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตรและยากอบ และยอห์น และบิดากับมารดาของเด็กหญิงนั้น” (ลูกา 8:51) แต่ “ทรงขับพวกเขาทุกคนออกไป” จากนั้นพระองค์ทรงจับมือเด็กหญิงนั้นและทรงเรียกว่า “เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” ฉะนั้นตอนนี้เปโตรจึงหันไปยังที่นอนนั้นและเรียกทาบีธา (หรือโดรคัส) ให้ลุกขึ้น และนางก็ลุกขึ้น! งานรับใช้ของพระเยซูในฤทธิ์เดชของพระวิญญูณบริสุทธิ์ถูกทำซ้ำในงานรับใช้ของพวกอัครทูตและเหล่าพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูณ! เท่าที่

เราทราบ ไม่มีอัครทูตคนอื่นใดนอกจากเปาโล (กิจการ 20:9,10) เคยทำให้คนตายเป็นขึ้น แต่มันก็สำคัญที่โลกควรทราบว่าเมื่อไรก็ตามที่มีความต้องการ เราก็สามารถมีฤทธิ์เดชนั้นและทำงานนั้นซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ในยอห์น 14:12, “ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” และอีกที่ “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยอห์น 20:21) และ “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น” (ยอห์น 17:18)

ช่างน่ายินดีจริง ๆ เมื่อเปโตรพวงนางขึ้นและเรียกพวกวิสุทธิชนและพวกหญิงม่ายให้เข้ามาและแสดงให้พวกเขาเห็นว่าวิสุทธิชนผู้ทำประโยชน์มากมายนางนี้ยังมีชีวิตอยู่! “และเรื่องนี้ถูกถือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา และคนเป็นอันมากเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เช่นเคย การสาธิตแสนอัศจรรย์ได้ถูกใช้โดยพระเจ้าเพื่อรับรองความจริงแท้ของข่าวประเสริฐและช่วยจิตวิญญาณหลายดวงให้รอด และตอนนี้เปโตรก็พักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนังที่เมืองยัฟฟาและกำลังจะประสบกับหนึ่งในวิกฤติครั้งใหญ่ที่สุดแห่งชีวิตของเขาและถูกส่งไปยังพวกคนต่างชาติ

กิจการ 10

ข้อ 1-6:

10:1 ยังมีชายคนหนึ่งในเมืองซีซารียาที่มีนามว่า โครเนลิอัส เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่า กองอิตาเลีย

10:2 เป็นคนที่นมัสการพระเจ้า และเป็นคนที่ ยำเกรงพระเจ้าพร้อมด้วยทั้งครัวเรือนของท่าน ซึ่ง ได้ให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อ พระเจ้าเสมอ

10:3 ท่านได้เห็นในนิมิตอย่างชัดเจนประมาณเวลา บ่ายสามโมง มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า กำลังเข้ามาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า “โครเนลิ อัสเอ๋ย”

10:4 และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้น ท่านก็ตกใจกลัว และกล่าวว่า “สิ่งนี้เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า” และทูตสวรรค์ได้กล่าวกับท่านว่า “บรรดาคำอธิษฐานของท่านและทานทั้งหลายของท่าน ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงต่อพระพักตร์พระเจ้า แล้ว

10:5 และบัดนี้จึงส่งพวกคนไปยังเมืองยัฟฟา และ เชิญคนหนึ่งมาชื่อ ซีโมน ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร

10:6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อ ซีโมน เป็นช่าง ฟอกหนัง ผู้ซึ่งบ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะ บอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร”

นิมิตของโครเนลิอัส

นี่เป็นเหตุการณ์สำคัญซึ่งถูกบอกเล่าอย่างละเอียดในบทนี้ เกี่ยวกับชายต่างชาติคนหนึ่งผู้แสวงหา พระเจ้า และเกี่ยวกับมาตรการอัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อรับประกันว่าเราได้ยินข่าวประเสริฐและได้รับความ รอด

โครเนลิอัสเป็นนายร้อยคนหนึ่ง (หรือข้าราชการ ซึ่งปกติแล้วเป็นผู้บัญชาการทหารหนึ่งร้อยนาย) ใน ทหารโรมกลุ่มหนึ่งที่เรียกว่ากองอิตาเลีย เขาเป็นคนที่ “นมัสการพระเจ้า”: ไม่ใช่คริสเตียน แต่เห็นได้ชัดว่าชอบ อธิษฐาน คนหนึ่งที่เรารู้จักได้ว่า “ยำเกรงพระเจ้า” เขาให้ทานมากมาย เขาอธิษฐานอยู่เสมอ เขาอยากทำ สิ่งที่ต้องการ อยากรู้จักพระเจ้า พระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งไปหาชายเช่นนั้น โครเนลิอัสเป็นชายที่ชอบ ธรรมคนหนึ่งตามมาตรฐานของมนุษย์ พยายามทำสิ่งที่ถูกต้อง พยายามทำให้พระเจ้าพอพระทัย พยายามช่วยเหลือผู้คน และเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้แค่ทำตามพิธีกรรมและมาตรฐานบางอย่างทางศาสนาแต่ภายนอกเท่านั้น เหมือนพวกฟาริสี แต่เป็นความปรารถนาในพระเจ้าจากหัวใจและอยากทำสิ่งที่ถูกต้อง เขา “อธิษฐานต่อ พระเจ้าเสมอ” และฉะนั้นเขาจึงได้เห็น “ทั้งครอบครัวของเขา” ให้มาหาพระเจ้าและมีแม่กระทั่ง “ทหารคน หนึ่งที่นมัสการพระเจ้า จากคนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติท่านเสมอ” ซึ่งได้รับอภินิหารจากการแสวงหาพระเจ้าและ ความชอบธรรมด้วยใจอธิษฐานของเขา

อาจเป็นไปได้ว่าโครเนลิอัสไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับภาคพันธสัญญาเดิม เขาไม่ใช่ยิว ไม่ใช่ผู้เข้าจารีตยิว เหมือนชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นในบทที่ 8 เขามาจากประเทศอิตาลี น่าจะพูดภาษาละติน น่าจะพูดภาษาอา ราเมคได้บ้างซึ่งเป็นภาษาของผู้คนที่อยู่รอบตัวเขา หรือเขาอาจพูดภาษากรีกของสามัญชนซึ่งเกือบจะกลายเป็น ภาษาโลกไปแล้ว ภาษานั้นซึ่งเปาโลใช้เทศนาในการเดินทางทั้งหมดของตนและเป็นภาษาที่ใช้เขียนภาค พันธสัญญาใหม่ เขาประจำอยู่ที่เมืองซีซารียา ไม่ใช่กรุงเยรูซาเล็ม ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่มีความรู้เลยเกี่ยว

กับพระเจ้าจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม

แล้วความมีศีลธรรมของเขา การขบถอธิษฐานอยู่เสมอของเขา การยำเกรงพระเจ้าของเขา ทั้งหมดนี้มาจากไหนกัน? มนุษย์ทุกคนมีกฎของพระเจ้าจารึกอยู่ในใจของตนและจิตสำนึกของตนอยู่บ้าง “เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นทางการปกติวิสัย คนเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในใจของพวกเขา ใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาก็เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือว่าแก่ตัวต่อกันและกัน)” (รม. 2:14,15) ฉะนั้นในใจของทุกคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ซึ่งไม่ตั้งใจที่จะอดและบิตเบียนมัน จิตสำนึกย่อมบอกว่่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก: เขารู้ว่ามันผิดที่จะลักขโมย ฉ้อโกง พุดหมิ่นประมาทพระเจ้า

มันค่อนข้างอยู่ในความหมายที่ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็น “ความสว่างแท้จริง ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ยอห์น 1:9) แน่แน่นอนว่าพระเยซูทรงสัญญาไว้แล้วว่าพระองค์ ซึ่งถูกยกขึ้นและตายบนกางเขนนั้น “ก็จะชักชวนทุกคนให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) และพระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” ไม่ใช่ดวงสว่างหนึ่งของเฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว แต่ของคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างจากพระเจ้าแล้วผ่านทางจิตสำนึก และพระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8:12) เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงสัญญาในที่นี้แล้วว่าความสว่างจะถูกประทานให้แก่ทุกคนที่แสวงหามันและเดินตามมัน

พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดรักษาคำพูดของเรา ผู้นั้นจะไม่เห็นความตายเลย” (ยอห์น 8:51) นั่นไม่ได้สอนความรอดโดยการประพฤติและไม่ใช้โดยการกระทำหรือพิธีกรรมทางศาสนา แต่มันหมายความว่าคนเหล่านั้นซึ่งแสวงหาพระเจ้าจากหัวใจและเสาะหาที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยด้วยความสว่างใดที่พวกเขามีก็จะได้รับข่าวประเสริฐนั้น จะได้รับโอกาสที่จะเชื่อวางใจพระคริสต์และ “จะไม่เห็นความตายเลย” ไม่มีความรอดโดยปราศจากข่าวประเสริฐ แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าคนทั้งหลายที่เดินตามความสว่างนั้นที่พวกเขามีก็จะได้รับความสว่างมากขึ้น นั่นคือ ความสว่างแห่งข่าวประเสริฐและความรอด

นี่เป็นหลักการยิ่งใหญ่เกี่ยวกับธรรมชาติของพระเจ้าและการกระทำกิจของพระเจ้ากับมนุษย์ ในยอห์น 7:17 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ [หรือแปลให้ดีขึ้นก็คือ ถ้าผู้ใดเลือกและประสงค์ที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์] ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” พระสัญญานั้นเป็นความจริงเกี่ยวกับพวกฟาริสีที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่มันก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับพวกคนต่างชาติที่เสาะหาที่จะรู้จักพระเจ้าที่แท้จริงและวิถีทางแห่งความรอดของพระเจ้า

แต่ความจริงนี้ถูกประทานให้อย่างงดงามในยากอบ 4:6-10 แล้วมีใช่หรือ? “แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก” ที่ได้ก็ตามที่พระคุณพบใจที่เปิดรับ พระเจ้าก็ประทานพระคุณให้มากขึ้น (ข้อ 6) และ “พระเจ้าทรงต่อต้านคนที่หยิ่งทะนง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมตัวลง” และพระองค์ทรงสัญญาอีกว่า

“จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” ไม่เคยมีใจดวงใดเลยที่ได้แสวงหาพระเจ้าอย่าง ชื่อตรง อยากรับพระองค์ อยากรับความชอบธรรม โหยหาการร่วมสามัคคีธรรม แต่ไม่ได้มัน! (ข้อ 8) ข้อ 10 กล่าวอีกว่า “พวกท่านจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูพวกท่านขึ้น” เมื่อพิจารณาพระสัญญาเหล่านี้และพระลักษณะอันชอบธรรมและพระคุณอันไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ พระเจ้าก็ไม่อาจเมินเฉยคำอธิษฐานเหล่านั้นของโครเนลิอัสผู้ซึ่งแสวงหาพระองค์อย่างจริงใจและสม่ำเสมอ

โศซยา 6:3 กล่าวอีกว่า “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮอวาห์...” สุกาซิต 8:17 กล่าวไว้ดีแล้วว่า “คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราแต่เนิ่น ๆ ก็จะมาพบเรา” และนี่เป็นความจริงมิใช่หรือ ที่ว่าพระเจ้าทรงพร้อมเสมอสำหรับคนทั้งปวงที่แสวงหาพระองค์ และที่ว่าพระองค์จะประทานความสว่างเพิ่ม ให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาความสว่างเพิ่ม ซึ่งทรงสัญญาไว้ในมัทธิว 7:7 และ 8? “จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่ พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน เพราะว่าทุกคนที่ขอก ก็จะได้รับ และคนที่แสวงหา ก็จะพบ และคนที่เคาะ ประตูก็จะถูกเปิดให้”

ในที่นี่ความหมายอันต่อเนื่องของคำกริยาเหล่านี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ใจที่ชื่อตรงและแสวงหาอย่างไม่ ลดละก็พบพระเจ้า! ดังนั้นพระเจ้าจึงจำเป็นต้องประทานความสว่างให้แก่ผู้นั้นเพิ่มอีก

พระเจ้าจึงทรงใส่พระทัยต่อความคิดและความมุ่งหมายของใจของผู้คนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ในทุกแห่ง หน พวกคนที่ป่าเถื่อนรวมถึงพวกคนมีอารยธรรม พระองค์ทรงได้ยินคำอธิษฐานของพวกกะลาสีต่างชาติเหล่านั้นบนเรือที่โยนาห์นั่งโดยสารไปตอนที่เกิดพายุใหญ่ (โยนาห์ 1:14-16)

ไม่แน่ว่าพระเจ้าอาจทรงเห็นการแสวงหาอยู่บ้างในใจของนาอามานคนซีเรียและทรงบันดาลให้เขาไปยัง อิสราเอลและพบกับศาสตาศาพยากรณ์เอลีชาและเรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าที่แท้จริง เหมือนที่เขาได้กระทำแล้ว (2 พงศ์กษัตริย์ 5:1-19) มีข้อบ่งชี้หลายประการว่าไม่แน่ว่าโรห์ที่ยกชูโยเซฟและอาจเป็นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์และไซรัสด้วย ทุกคนเหล่านี้อาจเคยแสวงหาและพบพระเยซูฮอวาห์ แม้พวกเขาเป็นคนต่างชาติก็ตาม และ เพราะใจที่แสวงหาของพวกเขา พระเจ้าจึงส่งใครบางคนไปหาพวกเขาผู้ซึ่งสามารถบอกพวกเขาเกี่ยวกับ พระเจ้าที่แท้จริงได้ ใครจะไปรู้แล้วว่าอาโดนิรัม จัดสันได้ถูกส่งไปยังประเทศพม่าแทนที่จะไปอินเดียตามที่เขาได้ ตั้งใจไว้ อาจเป็นเพราะใจบางดวงที่แสวงหาซึ่งพระเจ้าต้องส่งข่าวประเสริฐไปถึงคน ๆ นั้น ใครเล่าจะทราบ สภาพการณ์แวดล้อมทั้งหมดซึ่งพระเจ้าทรงควบคุมซึ่งนำชายคนหนึ่งไปพบกับไบบลิวิไบหนึ่งในท่ารถประจำ ทางหรือที่ตอกอยู่ริมถนน (เหมือนที่พวกเราทราบว่าจะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก) แทนที่จะเกิดขึ้นอีกแบบ?

เหตุใดพวกคนต่างชาติที่ไม่มีข่าวประเสริฐถึงพินาศ?

แล้วคนต่างชาติหลายล้านคนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐล่ะ? เห็นได้ชัดว่าไม่มีผู้ใดเคยได้รับความรอดนอกจากโดยข่าวประเสริฐของพระคริสต์ “ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6) และว่า “ไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) เป็นไปได้ว่าคนต่างชาติที่ไม่รอดบางคนเหล่านั้นอาจถูกขนะมาถึงพระคริสต์ได้หากข่าวประเสริฐ ได้ถูกประกาศแก่พวกเขาอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช แต่แน่นอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดต้องตกนรกซึ่งเป็นผู้ที่แสวงหา พระเจ้า ที่อยากได้รับพระเมตตาและการยกโทษจากพระเจ้า ที่ใจของเขาเรียกหาพระเจ้าเพื่อขอความเมตตา

เพราะว่าพระองค์ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) และ “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)

พวกคนไม่รู้จักพระเจ้าหลงหาย ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ยินข่าวประเสริฐ แต่เพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาปที่สมควรหลงหาย เหมือนกับที่คนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ยินข่าวประเสริฐและไม่หันมาหาพระคริสต์เป็นผู้หลงหายเพราะว่าพวกเขาเป็นคนบาป

ข้อเท็จจริงเรื่องการไม่เอาพระเจ้านั้นในตัวมันเองก็เป็นข้อบ่งชี้ว่ามนุษย์ได้หันไปเสียจากความสว่างนั้นที่พวกเขามีแล้ว ครั้งหนึ่งเผ่าพันธู์มนุษย์ทั้งหมด พวกบุตรชายของโนอาห์และครอบครัวของพวกเขาเคยรู้จักพระเจ้า แต่ในไม่ช้าหลายล้านคนได้เข้าสู่ความมืดของการไม่เอาพระเจ้าและการไหว้รูปเคารพ โรมบทที่ 1 บอกเราเช่นนั้น พวกเขาได้ต่อสู้กับพยานหลักฐานที่ปรากฏแก่ตามากมายเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงองค์หนึ่ง แต่ “เมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และใจอันโง่เขลาของพวกเขาก็มืดไป” (รม. 1:21) พวกเขา “ปราศจากข้อแก้ตัว” เราถูกบอกเช่นนั้น และ “พวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้อันของพวกเขา” เราจึงถูกบอก “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทิน” และ “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า” และ “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม” โลกของคนไม่รู้จักพระเจ้าจึงไปเสียจากความสว่างนั้นและกลายเป็นคนไม่รู้จักพระเจ้า โดยทั่วไปแล้วมนุษย์ที่อยู่ต่อไปในความมืดฝ่ายวิญญาณก็อยู่ต่อไปในนั้นเพราะบาปและความรักที่มีต่อบาป พระเจ้าทรงปิตินันตีที่จะเปิดเผยพระองค์เองแก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์ด้วยใจที่ซื่อตรง

อย่างไรก็ตาม จำไว้ว่า ไม่มีใครรอดโดยปราศจากข่าวประเสริฐ แม้ต้องใช้การอัศจรรย์หนึ่งและการมาเยือนของทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ พวกเขาก็ต้องมีใครสักคนที่บอกพวกเขาว่าจะรับความรอดได้อย่างไร!

ไม่แน่ว่าทูตสวรรค์องค์นั้นอาจกล่าวแก่โครเนลิอัสว่า “ข้าอยากบอกท่านได้ว่าจะรับความรอดได้อย่างไร แต่ข้าไม่เคยเป็นคนบาป ไม่เคยรับการบังเกิดใหม่ และพระเจ้าไม่เคยประทานสิทธินั้นให้แก่ข้าเพื่อจะบอกเล่าข่าวประเสริฐ ท่านต้องให้คนของพระเจ้ามาบอกท่านเถิด” และจากนั้นโครเนลิอัสจึงถูกบอกว่าจะต้องส่งคนไปเชิญเปโตรที่ไทเน ที่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังในเมืองยัฟฟา! พระเจ้าทรงให้สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ และการเปิดเผยทำงานร่วมกันเพื่อช่วยคนเหล่านั้นที่อยากรับพระเมตตาให้รอด คนเหล่านั้นที่หิวโหยและกระหายความชอบธรรมก็จะได้อิ่มหนำ

ข้อ 7,8:

10:7 และเมื่อทูตสวรรค์ซึ่งพูดกับโครเนลิอัสจากไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนของท่าน กับทหารคนหนึ่งที่มีนัสมการพระเจ้า จากคนเหล่านั้นที่

ปรนนิบัติท่านเสมอ

10:8 และเมื่อท่านได้สำแดงบรรดาสิ่งเหล่านี้ให้พวกเขาแล้ว ท่านจึงส่งพวกเขาไปยังเมืองยัฟฟา

โครเนลิอัสส่งคนไปเชิญเปโตร

โครเนลิอัสไม่เพียงเป็นคนที่ “นัสมการพระเจ้า และเป็นคนที่ยำเกรงพระเจ้า” (ข้อ 2) แต่เขายังนำทุก

คนในบ้านเรือนของเขา ญาติพี่น้องของเขา และเห็นได้ชัดว่าพวกคนใช้และทหารบางคนที่อยู่ภายใต้เขาด้วย ให้ ยำเกรงพระเจ้าและแสวงหาที่จะรู้จักพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ เพราะว่าคนใช้ประจำบ้านสองคนนี้ดู เหมือนจะเข้าใจเรื่องนี้และทหารคนนั้นก็ เป็น “ทหารคนหนึ่งที่มีสการพระเจ้า”

“ท่านได้สำแดงบรรดาสิ่งเหล่านี้ให้พวกเขาแล้ว” คือแก่สามคนนี้ และพวกเขาก็ออกเดินทางไปยัง เมืองยัฟฟา เมืองซีซารียาซึ่งเป็นที่ ๆ โครเนลิอัสประจำการอยู่ อยู่บนชายฝั่งทะเล บนชายฝั่งทะเล เมดิเตอร์เรเนียน และเมืองยัฟฟาอยู่ห่างไปทางใต้ประมาณสามสิบลีบนชายฝั่งทะเล ตอนนี้องค์ซีซารียาเป็น ซากปรักหักพังแล้ว แต่เมืองโยปปาเป็นเมืองยัฟฟาสมัยใหม่ ซึ่งอยู่ติดกับกรุงเทลอาวีฟพอดี เมืองยัฟฟาเป็น ท่าเรือน้ำลึกกระทั่งในสมัยของโยนาห์ (โยนาห์ 1:3) เมืองซีซารียาในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่มีท่าเรือแห่ง สำคัญซึ่งมนุษย์ทำขึ้นมา

คนใช้สองคนและทหารนายนั้นคงออกเดินทางไปที่นั่นหลังจาก “ชั่วโมงที่เก้า” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 3 นั่นคือ หลังบ่ายสามโมง พวกเขาไปอย่างรวดเร็ว เพราะว่าประมาณเที่ยงวันวันถัดมา “ชั่วโมงที่หก” (ข้อ 9) พวกเขาเข้ามาใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว พวกเขาน่าจะเดินในระยะทางนั้นในเวลาแปดหรือเก้าชั่วโมง และค้างคืน ที่ไหนสักแห่งระหว่างทาง ม้าชุดหนึ่งที่เทียมเข้ากับเกวียนเล่มหนึ่งน่าจะเดินได้ประมาณสามสิบลีในหนึ่งวัน วัหรือลาหลายตัวอาจเดินทางได้ช้ากว่า

ข้อ 9-16:

10:9 ในวันต่อมา ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังเดินทาง ต่อไปอยู่นั้น และเข้ามาใกล้เมืองแล้ว เปโตรขึ้นไป บนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐานประมาณเวลาเพียง วัน

10:10 และท่านเริ่มรู้สึกหิวมาก และอยากจะรับ ประทาน แต่ขณะที่พวกเขายังจัดเตรียมอยู่ เปโตร ได้เข้าสู่ภวังค์

10:11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง และมีภาชนะอย่างหนึ่งลอยลงมายังท่าน รวากับเป็นผ้า ผืนใหญ่ผูกติดกันทั้งสี่มุม และถูกหย่อนลงมายังพื้น โลก

10:12 ในภาชนะนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกอย่างแห่งแผ่นดิน

ดินโลก และบรรดาสัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานทั้ง หลาย และนกต่าง ๆ ในอากาศ

10:13 และมีพระสุรเสียงมายังท่านว่า “จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด”

10:14 แต่เปโตรทูลว่า “แบบนี้ไม่ได้ พระองค์ เจ้าข้า เพราะว่าข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งใด ๆ ที่เป็นของต้องห้ามหรือของเป็นมลทินเลย”

10:15 และพระสุรเสียงตรัสกับท่านอีกเป็นครั้งที่ สองว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียก ว่าเป็นของต้องห้าม”

10:16 สิ่งนี้ได้กระทำถึงสามครั้ง และภาชนะนั้นก็ ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

นิมิตอันน่าทึ่งของเปโตร

พร้อมกับนิมิตอันน่าทึ่งซึ่งถูกฉายซ้ำสามรอบ องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องปลดเปโตรให้หลุดออกจากภูมิหลัง แบบยิวของเขาในเรื่องพระราชาบัญญัติด้านพิธีการ ดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่ว่าจนถึงเวลานี้ไม่มีอัครทูตเลยสัก คนเท่าที่เราทราบ และอาจไม่มีใครอื่นด้วย ได้ตั้งใจไปในท่ามกลางพวกคนต่างชาติเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

เลย และไม่มีหลักฐานเลยที่ว่าพวกเขาได้วางแผนการใด ๆ ที่จะทำเช่นนั้น!

นี่เป็นเรื่องแปลกด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. ในพระมหาบัญชา พระเยซูตรัสชัดเจนแล้วในคำบัญชานั้นให้ประกาศข่าวประเสริฐ “แก่คนทั้งโลก” และ “แก่มนุษยทุกคน” และ “แก่ทุกประชาชาติ” และไปถึง “ที่สุดปลายของแผ่นดินโลก” (มาระโก 16:15; มธ. 28:19,20; กิจการ 1:8; ลูกา 24:47) พระบัญชานั้น ซึ่งถูกทวนซ้ำบ่อย ๆ และถูกเน้นย้ำมากขนาดนั้นในฐานะเป็นคำสั่งหลักและคำสั่งเดียวนั้นของพระผู้ช่วยให้รอด รวมพวกคนต่างชาติเข้าไว้ด้วยเช่นเดียวกับพวกยิวคนทั้งโลก ทุกประชาชาติ มนุษย์ทุกคน! ไม่มีทางที่พวกเขาจะเข้าใจมันผิดไปได้! และกระนั้นความคิดของพวกเขาที่ยังติดอยู่ในเสื้อแห่งธรรมเนียมผู้ป่วยโรคจิตที่เกาะให้หลุดยากมาก

2. พระเยซูเจ้าเองทรงให้ความสนใจเป็นพิเศษกับชาวสะมาเรียในงานรับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงเทศนาที่เมืองสิคาร์และชนะหลายคน ถึงแม้ว่า “พวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวสะมาเรียเลย” หญิงคนนั้นกล่าว และถึงแม้ว่าพวกอัครทูตเองตกตะลึงที่พระองค์ทรงสนทนากับนางและพวกเขาไม่เคยคิดที่จะพูดคุยกับชาวสะมาเรียคนอื่น ๆ เลยจนกระทั่งพระเยซูทรงเตือนสติพวกเขาว่าพวกเขาควร “แหงนตาของท่านขึ้น” เพื่อจะมองเห็นทุ่งนาที่ขาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ตื่นขึ้นไปแล้ว (ลูกา 10:30-37) พระองค์ทรงดึงความสนใจไปที่คนโรคเรื้อนชาวสะมาเรียนั้นที่หายโรค ผู้ซึ่งในสิบคนนั้นเป็นคนเดียวที่กลับมาขอบพระคุณ (ลูกา 17:11-19) ถึงแม้ว่าชาวสะมาเรียเป็นพวกลูกผสม เป็นยิวเพียงส่วนหนึ่ง และมีพระคัมภีร์ของยิวอยู่บ้างและนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง พวกเขาก็มีศาสนาหนึ่งที่ถูกบิดเบือนไปมากพอสมควร พวกเขาเป็นที่รังเกียจของยิว แต่พระเยซูทรงเน้นย้ำมากพอแล้วเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวสะมาเรียจนฟิลิปและจากนั้นก็เปโตรและยอห์นได้ประกาศในแคว้นสะมาเรียและคนเป็นอันมากได้รับความรอดแล้ว (กิจการ 8:5-25)

3. การที่พระเยซูทรงกระทำกิจกับหญิงชาวซีเรียฟินิเชียคนนั้นในมาระโก 7:24-30 และมัทธิว 15:21-28 ก็น่าสนใจแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าข่าวประเสริฐและความกรุณาของพระคริสต์มีให้สำหรับพวกคนต่างชาติมากพอ ๆ กับสำหรับพวกยิว

4. มีคำทรงสัญญาไว้อย่างชัดเจนในพันธสัญญาอันยิ่งใหญ่กับอับราฮัมว่า “ในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” (ปฐมก. 12:3) พระพรนั้นจะต้องมาโดยทางพระคริสต์ เชื้อสายของอับราฮัมในการฟื้นคืนชีพยกกรรมไว้นั้นของอาณาจักรของดาวิดภายใต้พระคริสต์ “พระอังกูรนั้น” อีสยาห์ 11:10 กล่าวไว้ว่า “ธงนั้นจะเป็นที่แสวงหาของพวกคนต่างชาติ และการพำนักของท่านจะรุ่งโรจน์” ดู อีสยาห์ 42:1 เช่นกัน, “ท่านจะนำการพิพากษาออกมาสู่พวกคนต่างชาติ” และ 42:6, “...เป็นความสว่างหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติ” และ อีสยาห์ 60:3, “และพวกคนต่างชาติจะมายังความสว่างของเจ้า”

5. เปาโล เมื่อเขากลับใจเชื่อ ได้ถูกประกาศแก่อานาเนียว่า “เป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ” (กิจการ 9:15) เปาโลเข้าใจที่นั่นตอนนั้นเลยว่าตนได้รับการทรงเรียกให้ไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติแล้ว (กิจการ 26:17) แต่ทั้งเปาโลและคนอื่น ๆ ก็ยังไม่ได้ไปหาพวกคนต่างชาติ

ฟิลิปได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณให้ชนะคนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้น แต่คนที่คนนั้น เราเชื่อว่าเขาเป็นผู้เข้าจารีตยิวคนหนึ่งซึ่งมีสายเลือดของคนต่างชาติ แต่มีความเชื่อแบบชาวยิวแล้ว น่าจะเป็นผู้หนึ่งที่มีพระคัมภีร์บางส่วนและได้มายังพระวิหารเพื่อจะนมัสการ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเข้าสู่หน้แล้วและจึงถูกนับว่าเป็นคนยิวอย่างเป็นทางการ

รูปแบบภายนอกของการนมัสการมักเริ่มมีความสำคัญ ต่อเรามากกว่าการนมัสการและความเชื่อฟังจากหัวใจ

พวกคนที่ยังไม่รอดมักมี “รูปแบบแห่งทางของพระเจ้า แต่ปฏิเสธฤทธิ์อำนาจของทางนั้นเสีย” (2 ทธ. 3:5) มันเป็นเช่นนั้นกับพวกฟาริสีหลายคนในสมัยของพระคริสต์ซึ่งพระองค์ทรงเรียกพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด!” (มธ. 23:13-33) พวกเขาทำให้หลายคนเข้าจารีตยิวซึ่งยังเป็นลูกทั้งหลายแห่งนรกอยู่เหมือนเดิม ในบทนั้นพระเยซูทรงเรียกพวกเขาถึงสอนหน้าว่า “พวกนำทางตาบอด” และ “พวกเจ้า พวกโง่เขลาและตาบอด” สองหน และ “เจ้า คนฟาริสีตาบอด” หนึ่งหน พวกเขาถวายเป็นสักหนึ่งแบบละเอียดถี่ถ้วนมากที่สุด แต่ได้ละเลยสิ่งต่าง ๆ ที่มีน้ำหนักมากกว่า นั่นคือการพิพากษา ความเมตตา และความเชื่อ! พวกเขาทำให้ภายนอกของถ้อยและถาดสะอาด แต่ทิ้งภายในให้เต็มไปด้วยการขูดรีดและความเกินพอดี ภายนอกพวกเขาดูเหมือนคนชอบธรรม แต่ภายในพวกเขาเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า กระทั่งวันนี้คนมากมายก็ทำตามพิธีการต่าง ๆ แบบเป็นทางการในคริสตจักร พิธีการทั้งหลายแห่งศิโยน หรือการสวดภาวนาที่เป็นการสรรภาพแบบเหมารวม หรือการสรรภาพกับบาทหลวง หรือการร่วมพิธีมิสซา ซึ่งพวกเขาหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานโดยรูปแบบภายนอกแต่ไม่มีใจเลยสำหรับการกลับใจใหม่และความเชื่อ คาอินได้ถวายเป็นเครื่องบูชาเช่นนั้นด้วยใจชั่วและที่ไม่ได้กลับใจใหม่

แต่แม้กระทั่งในหมู่คนที่รอดแล้ว คนดี ๆ ทั้งหลาย คนที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ ก็มีแนวโน้มอยู่ตลอดที่จะเน้นหนักมากเกินไปเกี่ยวกับส่วนภายนอกเหล่านั้นของศาสนา รูปแบบต่าง ๆ พิธีการต่าง ๆ อาคารสิ่งปลูกสร้างและองค์กรทั้งหลาย

ยิวเหล่านี้ได้รับการสอนอย่างชัดเจนแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมไม่ให้แต่งงานกับพวกคนต่างชาติและให้หลีกเลี่ยงการนับถือรูปเคารพของคนเหล่านั้น (ยฮว. 23:12,13; พบญ. 7:1-4) พวกเขาจำได้ว่าพระเจ้าทรงสั่งให้พวกเขาทำลายพวกคนอาโมไรต์และคนคานาอันเมื่อโยชูวานำพวกเขาเข้าไปพิชิตแผ่นดินคานาอัน (ยฮว. 11:19,20) และพระเจ้าได้ทรงบัญชาฆาตรียชาอูลให้ทำลายพวกคนอามาเลขเสียอย่างสิ้นเชิงผู้ซึ่งไปไกลเหลือเกินแล้วในการนับถือรูปเคารพและบาป (1 ซมอ. 15:1-3) คนต่างชาติส่วนใหญ่เป็นพวกนับถือรูปเคารพ ดังนั้นพวกยิวจึงเริ่มรังเกียจคนต่างชาติทั้งปวงโดยคิดว่าตัวเองไม่เพียงเป็นเผ่าพันธุ์ที่ถูกเลือกสรรเท่านั้น แต่เป็นลูก ๆ ของพระเจ้าโดยแท้ด้วย ฉะนั้นจึงมีความเป็นปฏิปักษ์ที่ฝังอยู่ภายในต่อพวกคนต่างชาติซึ่งทำให้แม้แต่คริสเตียนดี ๆ เหล่านี้ก็รังเกียจที่จะไปอยู่ท่ามกลางพวกคนต่างชาติเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ!

พวกเขาทราบพระบัญชาอันของพระเยซูแล้ว แต่พวกเขายังรับไม่ได้ที่จะทำตามพระบัญชาอันเพราะธรรมเนียมและค่านิยมต่าง ๆ ของตน ซึ่งถูกปลูกฝังมาตั้งแต่วัยเด็ก บ่อยครั้งมันยากที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างนิสัยกับศีลธรรม ฉะนั้นแทนที่จะเกลียดชังการนับถือรูปเคารพในตัวเอง พวกยิวกลับเกลียดชังพวก

คนต่างชาติ ผมเคยรู้จักยิวคนหนึ่งซึ่งได้รับการฝึกฝนให้เป็นรับบี เขาได้เล่าเรียนในโรงเรียนของพระคัมภีร์ทัลมุดนานแปดปี ผู้ซึ่งกลับใจเชื่ออย่างมัทธจรรยา แต่นานแล้วหลังจากที่เขาได้ทราบข่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เขาก็ยังทำใจไม่ได้ที่จะกินเนื้อหมูหรือแม้แต่ถั่วซึ่งถูกปรุงรสด้วยเนื้อหมู และมีปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณที่จะฉวยเสื้อคลุมของเขาเมื่อมันถูกวางบนที่นอนซึ่งคุณแม่คนหนึ่งเพิ่งคลอดบุตร ซึ่งยิวถือว่าเป็นมลทินในทางพิธีการ ได้เอนกายก่อนหน้านั้น

และคริสเตียนมากมายเหลือเกินที่คิดว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั้นคือวันอาทิตย์ เป็นวันสะบาโต และวัดขนาดมันโดยบัญญัติด้านพิธีการทั้งหลายแห่งภาคพันธสัญญาเดิม ก็ฝังใจเชื่อจริง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่เป็นธรรมเนียมของเขาและรังเกียจสิ่งที่เขาเรียกว่าเป็น “การละเมิดวันสะบาโต” โดยคนเหล่านั้นที่หุงหาอาหารในวันอาทิตย์หรือเดินทางหรือทำงาน

คุณกล่าวว่าเขาจริงใจอย่างถึถ้วในความเชื่อมั่นของเขาหรือ? ใช่แล้ว และยิวเหล่านี้ในภาคพันธสัญญาใหม่ก็เช่นกัน ซึ่งพวกเขาเป็นผู้ที่กลับใจเชื่อแล้ว บังเกิดใหม่แล้ว ดำเนินตามทางของพระเจ้า อยู่ฝ่ายวิญญาน จริงใจในความรู้สึกตามสัญชาตญาณของตนว่าพวกเขาต้องถือรักษาบัญญัติของโมเสส ดูสิว่าพวกคริสเตียนยิวที่เยรูซาเล็มตำหนิเปโตรอย่างไร โดยกล่าวว่า “ท่านได้เข้าไปหาคนทั้งหลายที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และได้รับประทานอาหารกับพวกเขา” (กิจการ 11:3)

ดูในกิจการ 15 ว่าต้องมีการประชุมใหญ่ของพวกอัครทูตทั้งหมดและพวกผู้ปกครองที่เยรูซาเล็มเพื่อตัดสินชี้ขาดว่าเหล่าคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติต้องเข้าสู่หนัดและถือรักษาบัญญัติของโมเสสหรือไม่ (กิจการ 15:1-29)! และกระทั่งในตอนนั้น พวกคริสเตียนยิวก็อ่อนไหวมากเสียจน เพื่อหลีกเลี่ยงการทำให้สะดุด พวกผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติได้รับคำบัญชาให้ “งดเว้นเสียจากการรับประทานอาหารทั้งหลายที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย...” (กิจการ 15:29)

และแม้แต่เปโตรเองก็ไม่ได้จัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยแบบถึถ้วถึถ้วในกิจการ 10 อย่างน้อยเขาก็มีความเห็นอกเห็นใจต่อพวกคริสเตียนที่ถือศาสนายิว และเปาโลต้องตำหนิเขาที่เมืองอันทิโอก “ด้วยว่าก่อนที่บางคนมาจากยากอบ ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่เมื่อคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกและไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด” (กท. 2:11,12)

และอัครทูตเปาโลก็ไม่ได้เป็นไทจากอคติแบบชาวยิวนี้ในทันทีเช่นกัน ถึงแม้ว่าเขาถูกส่งไปเป็นอัครทูตถึงพวกคนต่างชาติตั้งแต่วันที่เขากลับใจเชื่อก็ตาม! ในกิจการ 18:18 เปาโล “ได้ปฏิญาณตัวไว้” คือการปฏิญาณตัวแบบยิวและเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง” (กิจการ 18:21) ที่เมืองไทรโศ เปาโลขณะเดินทางไปยังเยรูซาเล็มได้พบกับสาวกบางคน “ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญานว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการ 21:4) แต่เปาโลก็ตั้งใจมั่นแล้ว ในใจของเขาเขายังเป็นยิวคนหนึ่งเหมือนเดิมที่โหยหาพระวิหาร เทศกาลเลี้ยงต่าง ๆ พิธีการทั้งหลาย

อากาบัส ผู้พยากรณ์ของพระเจ้า มัดเปาโลด้วยผ้าคาดเอวของตัวเองและกล่าวว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์ตรัสตั้งนั้ว่า ‘เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบ

เขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’” (กิจการ 21:10,11) แต่เปาโลก็ไม่ยอมฟัง ฉะนั้นในกิจการ 21:18-26 เปาโลจึงยอมจำนนต่อพวกถือศาสนาอื่นเหล่านี้ ผู้เชื่อทั้งหลายที่ “ทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ” (กิจการ 21:20) และในการพยายามตอบโต้ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้ยืนยันมาว่าเปาโลสั่งสอนผู้คน “ว่าพวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หนัด หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น” (กิจการ 21:21) เปาโลจึงถูกชักจูงให้เข้าไปพร้อมกับชายสี่คนซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้ ช่วยจ่ายเงินที่ต้องชำระเหล่านั้น โจนีร์ของพวกเขาลงๆ เพื่อที่จะพิสูจน์ว่าเขาเองก็ดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบ ตามที่พวกเขากล่าว “และรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย” (ข้อ 24) เปาโลได้ไปยังพระวิหารเพื่อจะอธิษฐานและในภวังค์ได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงเร่งรีบและเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา” (กิจการ 22:18) แต่เปาโลคัดค้านและอยู่ต่อไปอีกเจ็ดวันและถูกจับกุม ถูกจำคุกและถูกส่งไปยังกรุงโรม!

เปาโลทราบดีว่าบัญญัติด้านพิธีการถูกทำให้เสร็จสิ้นแล้ว ว่าระเบียบแห่งพิธีการเหล่านั้นได้ถูกต้องไว้ที่กางเขนนั่นแล้วและถูกลบล้างออกไปแล้ว และว่าพวกมันเป็นเพียง “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” ตามที่ตัวเขาเองได้รับการดลใจให้เขียนในโคโลสี 2:14-17 แต่ธรรมเนียมและความชอบเหล่านั้นที่ติดตัวมาทั้งชีวิตก็ถูกปลุกฝังอยู่ในธรรมชาติของเขาจนเขาพบว่ามันยากที่จะเมินเฉยสิ่งเหล่านั้นหรือไม่ยุ่งเกี่ยวกับพวกมันได้

นี่อาจเตือนใจเราว่าทำไมมันถึงจำเป็นที่หนังสือฮีบรูต้องถูกเขียนขึ้นมา ควรถูกส่งไปถึงพวกฮีบรูและก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นอย่างแน่นหนากว่าพวกเขาไม่ต้องการพวกปุโรหิตในพระวิหารหรือมหาปุโรหิตแล้วเนื่องจากเรามีมหาปุโรหิตเช่นนั้นอยู่ในพระเยซูแล้ว ว่าเราไม่ต้องการพระวิหารที่เยรูซาเล็มแล้วเนื่องจากเรามีวิหารหนึ่งในสวรรค์และเนื่องจากร่างกายของคริสเตียนทุกคนเป็นวิหารหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ว่าเราไม่ต้องการเครื่องสัตวบูชาใด ๆ อีกต่อไปแล้วเนื่องจากพระเยซูคริสต์ได้ทรงถูกถวายครั้งเดียวพอแล้วและได้ทรงยุติบรรดาของถวายและเครื่องบูชาเป็นนิตย์แล้ว

ฉะนั้นเปโตรคงถูกกดดันมากทีเดียวในการปฏิบัติตามพระบัญชาเหล่านั้นที่เขาได้รับแล้วในการนำข่าวประเสริฐไปถึงพวกคนต่างชาติ แม้แต่ยากอบ ผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุทำให้เปโตรอ้อมข้อมในกาลาเทีย 2:11 และ 12 ก็ทราบว่ามีพยากรณ์ไว้แล้วว่าพวกคนต่างชาติควรได้ยินข่าวประเสริฐตามที่เขากล่าว โดยยกคำพูดจากภาคพันธสัญญาเดิมในกิจการ 15:16-18

และเราทุกคนควรระวังตัวไว้เกรงว่าเราเองจะทำผิดพลาดและถูกบังตาเช่นเดียวกัน บางคนเรียกหอประชุมคริสตจักรว่า “สถานบริสุทธิ์” มันไม่ใช่เลย วิหารเดียวของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกตอนนี้คือร่างกายของคริสเตียนแต่ละคน พระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่ในอาคารที่ประชุมคริสตจักร บ้านของคริสเตียนคนใดก็อาจศักดิ์สิทธิ์พอ ๆ กับอาคารที่ประชุมคริสตจักรหลังใด อาคารที่ประชุม เครื่องดนตรี หน้าต่างกระจกสี ชุ่มประตูปแบบกอธิค รูปปั้นต่าง ๆ เทียน บทเพลงสวด กางเขนที่เป็นเครื่องประดับ--พวกคนในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย! สถานที่เพื่อจะนมัสการพระเจ้านั้น “ไม่ใช่ทั้งในภูเขา และไม่ใช่ที่กรุงเยรูซาเล็ม” แต่คนเหล่านั้นที่นมัสการพระเจ้าต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง (ยอห์น 4:21-24) อาคารที่ประชุมคริสตจักรไม่ใช่วิหารหลังหนึ่ง แต่เป็นเพียงสถานที่ประชุมที่สะดวก ที่ ๆ นักเทศน์ยืนนั้นไม่ใช่แท่นบูชา แต่เป็นเพียง

ธรรมาสันสำหรับการเทศนา นักเทศน์ไม่ใช่ปุโรหิตคนหนึ่งยกเว้นในความหมายเดียวกันกับที่ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิต (1 ปต. 2:5,9) พิธีบัพติศมาและพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเพียงเครื่องเตือนใจ เป็นบทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบ พวกมันไม่ใช่ศีลศักดิ์สิทธิ์ พวกมันไม่มีฤทธิ์ในการช่วยให้รอด นิกายของคุณอาจถูกใช้การโดยพระเจ้า แต่มันไม่ใช่เจ้าสาวนั้นของพระคริสต์ พระกายของพระองค์ ซึ่งรวมทุกคนที่รอดเข้าไว้แล้ว ขอให้เราระวังให้ดีเกรงว่าเราจะคิดเยอะเกินไปเกี่ยวกับสิ่งไม่สำคัญทั้งหลายที่อยู่ภายนอกและคิดน้อยเกินไปเกี่ยวกับสิ่งสำคัญฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้น รายการประจำนิกายของคุณไม่จำเป็นต้องเป็นรายการของพระคริสต์ หรือผูกขาดเช่นนั้นแต่นิกายเดียว

บัญญัติด้านอาหารของพวกยิวไม่ผูกมัด

บนเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่

เมื่อเสียงนั้นมาถึงเปโตรโดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด” คือให้กินพวกสัตว์สี่เท้า พวกสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยคลานและพวกนกในอากาศเหล่านั้น (ข้อ 12,13) พระบัญชานั้นก็ฝ่าฝืนบัญญัติด้านอาหารที่พวกยิวได้รับในหนังสือเลวีนิติ บทที่ 11 แน่นนอนว่ายิวคนใด จนกระทั่งบัญญัติด้านพิธีการนั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการเสด็จมาของพระคริสต์ ควรถือรักษาพิธีการเหล่านั้น แต่พวกมันไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของความรอดและไม่ใช่วิธีการที่จะได้รับความรอด บัญญัติด้านพิธีการทั้งหมดนั้นเป็นเพียง “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:17)

การเข้าสู่นัดแสดงภาพการเข้าสู่นัดของหัวใจเมื่อมีการบังเกิดใหม่ วันสะบาโตประจำสัปดาห์ของพวกยิวแสดงภาพการหยุดพักในสวรรค์ของผู้ที่จะดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นได้อย่างไรที่ดี แต่สะบาโตของเทศกาลปัสกาซึ่งเริ่มต้นพร้อมกับการกินลูกแกะปัสกาซึ่งเลือดของลูกแกะนั้นถูกทำให้ตกแล้ว ก็แสดงภาพสันติสุขอันเปี่ยมสุขและสะบาโตแห่งหัวใจซึ่งคริสเตียนคนใดเข้าแล้วเมื่อเขาวางใจพระคริสต์ และจากนั้นสะบาโตที่ตามหลังเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อก็แสดงภาพการหยุดพักชั่วนิรันดร์ซึ่งเป็นมรดกของคนเหล่านั้นที่รับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกานั้นแล้ว ฉะนั้นบัญญัติด้านอาหารในทางพิธีการจึงต้องปลูกฝังในชาวยิว แนวคิดเรื่องการแยกออกจากความชั่วร้ายและบาป เหมือนกับที่ในพระราชบัญญัติ 22:9-11 พวกเขาจะต้องไม่หว่านเมล็ดพืชหลายชนิดในสวนองุ่นของตน ไม่เอาวัวผู้และลาไถนาด้วยกัน ไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ทำด้วยผ้าขนสัตว์และผ้าป่านรวมกัน ฉะนั้นยิวทุกคนจึงทราบว่าคุณต่างชาติที่นับถือรูปเคารพอาจกินเนื้อหมู แต่ว่าเขาซึ่งเป็นยิวไม่ควรกิน และกับสัตว์อื่น ๆ ก็เช่นกัน

อย่างไรก็ตาม พิธีเหล่านั้นที่ถูกเขียนด้วยมือล้วนถูกต้องจริงไว้ที่กางเขนแล้ว และฉะนั้นเปาโลจึงเขียนถึงคริสเตียนทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือยิว ไม่ว่าจะที่เมืองโคโลสีหรือในเมืองของเรา ว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16,17) บัดนี้เปาโลสามารถเตือนใจที่ไม่ดีได้ว่าเหล่าวิญญาณที่ล่องลอยและหลักคำสอนของพวกผีปศาจจะมา “โดยห้ามไม่ให้ทำการสมรส และบัญชาให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้รับด้วยการขอบพระคุณของคนทั้งหลายที่เชื่อและรู้จักความจริง ด้วยว่าบรรดาสิ่งเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นของดี

และไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว ถ้าสิ่งนั้นถูกรับด้วยการขอบพระคุณ เพราะว่าสิ่งนั้นถูกชำระไว้แล้วโดยพระ
วามของพระเจ้าและการอธิษฐาน” (1 ทธ. 4:3-5) คริสเตียนทั้งหลายควรรู้จักประมาณตนในการกินของตน
และการดูแลสุขภาพ แต่ไม่มีเหตุผลฝ่ายวิญญาณเลยที่ว่าทำไมเป็นอย่างถึงดีกว่าแฮม และบัดนี้ไม่มีคริสเตียนคนใด
ควรยอมให้ตัวเองถูกตัดสินโดยบัญญัติด้านพิธีการ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับอาหารหรือวันสะบาโตหรือวันบริสุทธิ์อื่น ๆ

การสื่อความหมายโดยนัยด้านพิธีการเกี่ยวกับสัตว์ต่าง ๆ ที่ถูกใช้ในเครื่องสัตวบูชาถูกมอบให้มานานแล้ว
ก่อนบัญญัติของโมเสส อาเบลและโนอาห์ทราบว่าจะต้องถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา โนอาห์ทราบความแตกต่าง
ต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน แม้แต่พระเจ้าในการฆ่าพวกสัตว์ที่ไร้เดียงสาเพื่อทำเสื้อผ้าหนังสัตว์ให้
อาดัมและเอวา ก็ทรงบอกเป็นนัยถึงบทเรียนอันเปี่ยมสุขเกี่ยวกับพระเมษโปดกของพระเจ้าที่จะเสด็จมานั้น
และเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์ซึ่งจะปกปิดเหล่าคนบาปที่เชื่อวางใจ แต่พิธีการเหล่านั้น ซึ่งไม่
เคยเป็นมากกว่าบทเรียนที่ชั่วตฤสอนเลย ก็ไม่เหมาะสมอีกต่อไป ไม่ถูกบัญชาอีกต่อไปแล้ว

เราควรหมายเหตุว่าการเปิดเผยนี้แก่เปโตรมาตอนที่เขา “ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน” (ข้อ
9) การเปลี่ยนแปลงแบบปฏิวัติเช่นนั้นในความคิดเห็นและธรรมเนียมคงไม่มีทางเกิดขึ้นกับเปโตรได้หากเขาไม่
แสวงหาน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจัง หลายสิ่งที่มีมหัศจรรย์เกิดขึ้นเมื่อผู้คนรอคอยพระเจ้าใน
การอธิษฐาน! ฉะนั้นเปโตรและยากอบและยอห์น ซึ่งเต็มใจเดินขึ้นภูเขาไปอย่างเหน็ดเหนื่อยเพื่อจะอธิษฐาน
(ลูกา 9:28,29) จึงได้เห็นการจำแลงพระกายแบบมหัศจรรย์ของพระเยซูซึ่งสาวกคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ไปอธิษฐาน
พลาดไป

เราอยากจริงจัง ๆ ว่าเปโตรหลังจากการเปิดเผยแสนมหัศจรรย์นี้ ให้ลูกชายทารกของเขาเข้าสู่หนัดใหม่
หรือส่งเสริมคริสเตียนยิวคนอื่น ๆ ให้ทำพิธีเข้าสู่หนัดให้ลูกชายตัวน้อยของพวกเขาไหม? เขาถือวันสะบาโต
ตามแบบยิวไหม? เขาอาจทำเช่นนั้นเพราะเป็นวิถีชีวิตแบบหนึ่ง มันมีเสน่ห์และน่าค้นหาและเป็นที่ยกย่อง แม้
กระทั่งหลังจากที่เขาเป็นไทจากความรับผิดชอบที่ต้องทำเช่นนั้นแล้วก็ตาม และนี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไม
เขาจึงอ่อนไหวง่ายกับการทดลองให้ออมชอมนั้นในกาลาเทีย 2:11-14

ข้อ 17-23:

10:17 บัดนี้ ขณะที่เปโตรยังสงสัยในตัวเองว่า
นิมิตที่ท่านเห็นนั้นมีความหมายอะไร ดูเถิด พวก
คนซึ่งถูกส่งมาจากโครเนลิอัสนั้น ได้ถามหาถึงบ้าน
ของซีโมนและยืนอยู่หน้าประตูรั้ว

10:18 และร้องเรียก และถามว่า ซีโมน ซึ่งมี
นามสกุลว่า เปโตร พักอยู่ที่นั่นหรือไม่

10:19 ขณะที่เปโตรตรัสตอบอยู่เรื่องนิมิตนั้น พระ
วิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า “ดูเถิด ชายสามคนตาม
หาเจ้า

10:20 เหตุฉะนั้นจงลุกขึ้น และเจ้าจงลงไปข้างล่าง

และไปกับพวกเขาเถิด โดยไม่สงสัยอะไรเลย
เพราะว่าเราได้ส่งพวกเขามา”

10:21 แล้วเปโตรได้ลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งถูกส่ง
มายังท่านจากโครเนลิอัส และกล่าวว่า “ดูเถิด
ข้าพเจ้าเป็นคนที่พวกท่านตามหา นั้น อะไรเป็น
สาเหตุที่พวกท่านมา”

10:22 และพวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส
เป็นคนชอบธรรมและเป็นคนที่เกรงกลัวพระเจ้า
และมีชื่อเสียงดีในท่ามกลางบรรดาชนชาติยิว ได้
รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์

องค์หนึ่ง ให้มาเชิญท่านเข้าไปในบ้านของท่าน เพื่อ
จะฟังถ้อยคำทั้งหลายของท่าน”

พวกเขาพักอยู่ที่นั่น และในวันต่อมา เปโตรก็ไปกับ
พวกเขา และพวกพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟา ก็ไป
กับท่าน

10:23 แล้วเปโตรจึงเชิญพวกเขาให้เข้ามา และให้

เปโตรได้รับการเปิดเผยที่ชัดเจนให้ไป

หาโครเนลิอัสพร้อมกับชาวประเสริฐ

ช่างแสนวิเศษที่พระเจ้าทรงกระทำกิจที่ปลายทั้งสองด้าน พระองค์ทรงเตรียมโครเนลิอัสให้พร้อมที่จะ
ฟังคำเทศนาของเปโตร พระองค์ทรงเตรียมเปโตรให้ไปหาคนต่างชาติคนหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยทำเช่นนั้นมาก่อนเลย
พระเจ้าได้ทรงเตรียมชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นเช่นกัน ทรงให้เขาอ่านอิสยาห์ 53 ตอนที่พระองค์ทรงนำฟิลิปผู้
ประกาศข่าวประเสริฐมาเทศนาให้เขาฟังในกิจการ 8

คริสเตียนทั้งหลายสามารถมีการทรงนำที่ชัดเจนได้ในส่วนของหน้าที่ หนึ่งในพระสัญญาอันเป็นที่รักยิ่ง
เหล่านั้นเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือว่า พระองค์จะทรงเป็นผู้นำทางและครูของเรา “พระองค์นั้นจะทรง
สอนท่านทั้งหลายสิ่งสารพัด และจะนำสิ่งสารพัดมาสู่ความทรงจำของท่านทั้งหลาย คือสิ่งใดก็ตามที่เราได้
กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว” พระเยซูตรัสในยอห์น 14:26 “พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา” พระเยซู
ตรัสในยอห์น 15:26 พระองค์จะทรงนำทางคุณเข้าสู่ความจริงทั้งหมด จะทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้า
และถวายเกียรติแด่พระคริสต์ พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 16:13 และ 14 ความสุขมีแก่คริสเตียนผู้ที่รอคอย
พระเจ้าเพื่อรับความสว่างและการทรงนำ! คงน่าเศร้าหากเปโตรไม่ได้ขึ้นไปบนหลังคาเพื่อจะอธิษฐาน และได้
พบการทรงนำที่ชัดเจนนั้นของพระเจ้า! ไม่น่าเปโตรอาจกำลังทูลถามพระเจ้าว่า “ขั้นตอนถัดไปคืออะไร?”
หรือ “ข้าพระองค์จะไปไหนต่อพร้อมกับชาวประเสริฐ?” ไม่ว่าจะยังไง พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำในตอน
นั้นอย่างชัดเจน

ฉะนั้นพระเยซู ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จึงทรงถูกนำไป “และพระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะ
มาเรีย” (ยอห์น 4:4) และที่นั่นพระเจ้าทรงเตรียมไว้ที่บ่อน้ำนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงนั่งพักตอนเที่ยงวัน
หญิงชาวเมืองสิคาร์คนนั้นซึ่งพร้อมที่จะรับชาวประเสริฐ! ฉะนั้นอัศจรรย์ทูตเปาโลกับคณะของเขา ซึ่งแสวงหาการ
ทรงนำจากพระเจ้าอย่างจริงจังว่าพวกเขาควรไปรับใช้ที่ไหน “ถูกห้ามโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ให้ประกาศ
พระวจนะในแคว้นเอเชีย” และอยากไปยังแคว้นบิธีเนีย “แต่พระวิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป” และจากนั้น
นิมิตหนึ่งได้ปรากฏแก่เปาโลและชายคนหนึ่งร้องเรียกว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเรา
เถิด” และดังนั้นพวกเขาจึงไป “ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าว
ประเสริฐแก่พวกเขา” (กิจการ 16:6-10)

พระเยซูทรงสอนสาวกเหล่านี้แล้วว่าพวกเขาจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเหล่าผู้ว่าราชการและกษัตริย์ทั้ง
หลาย “แต่เมื่อพวกเขาขอบพวกท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะพูดอย่างไรหรืออะไร เพราะคำพูดนั้น
จะประทานแก่พวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่
พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านเป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน” (มธ. 10:19,20) การฟังภาครทรงนำของ

พระเจ้านี้และการได้รับการทรงนำที่ชัดเจนเช่นนี้และการเดินตามมัน เป็นหนึ่งในเครื่องหมายอันโดดเด่น มหาศาลของเหล่าคริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในหนังสือกิจการ! ฉะนั้นเปโตรจึงได้รับการทรงนำที่ชัดเจน คำถามต่าง ๆ ของเขาได้รับคำตอบ ข้ออ้างทั้งหลายของเขาถูกสลายไป และเขาทราบชัดเจนว่าจะต้องทำอะไร เราทั้งหลายก็เช่นกัน หากเราเดินค่อย ๆ และรอคอยต่อพระพักตร์พระเจ้าและกระตือรือร้นเสมอที่จะสละทิ้งแผนการของเราเองเพื่อแผนการต่าง ๆ ของพระเจ้า คริสเตียนทุกคนสามารถรับการทรงนำที่ชัดเจนได้ สำหรับสิ่งสารพัดที่เขาควรทำหรือกล่าว

เปโตรเชิญชายสามคนนี้เข้าบ้าน คนใช้สองคนนั้นและทหารที่นมัสการพระเจ้าคนนั้นของโครเนลิอัส “และให้พวกเขาพักอยู่ที่นั่น” ผมอยากรู้จริง ๆ ว่านั่นเป็นครั้งแรกหรือไม่ที่เปโตรได้นั่งร่วมโต๊ะเพื่อรับประทานอาหารแสนอร่อยกับพวกคนต่างชาติ? และนั่นเป็นครั้งแรกหรือไม่ที่เขาได้นอนในบ้านหลังเดียวกับพวกคนต่างชาติและมีการร่วมสามัคคีธรรมที่ใกล้ชิด? แต่พระเจ้าทรงบอกเขาแล้วว่ามิชายสามคนที่ตามหาเขาอยู่ ว่าเขาต้องไปกับพวกเขา ไม่สงสัยอะไรเลย และที่ตั้งกองอยู่ในหูของเขาคือข่าวสารที่เขาได้รับในภวังค์นั้น, “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม” (ข้อ 15)

“และในวันต่อมา เปโตรก็ไปกับพวกเขา และพวกพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟา ก็ไปกับท่าน” ชายเหล่านี้มาถึงตอนเที่ยงวันหรือหลังเที่ยงวันเล็กน้อย พวกเขาเหนื่อยล้ากับการเดินทางประมาณสามสิบลีล์ ซึ่งน่าจะเป็นการเดินทางแบบเร่งรีบด้วย พวกเขาต้องการการหยุดพักสักสองสามชั่วโมง นอกจากนี้ เปโตรต้องพา “พี่น้องบางคน” ไปกับตนด้วย นั่นคือยิวคนอื่น ๆ ที่รับความรอดแล้ว มีพวกเขาหกคนด้วยกัน ตามที่เราเห็นเมื่อเปโตรอธิบายเรื่องนี้ในกิจการ 11:12 พี่น้องเหล่านี้ต้องไปด้วยเพราะเหตุผลหลายประการ

1. ไม่ใช่แค่เปโตร แต่คริสเตียนคนอื่น ๆ ด้วยตอนนั้นต้องเรียนรู้ว่าข่าวประเสริฐจะต้องถูกนำไปสู่พวกคนต่างชาติแบบเดียวกับที่ไปสู่ยิว คนอื่น ๆ ต้องถูกเกณฑ์ไปด้วย
2. นอกจากนี้ ในทุกกรณีที่น่ากังขา ครมมีมากกว่าหนึ่งคน อย่างน้อยก็เป็นตัวแทนคริสเตียนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งรับรองคนเหล่านั้นว่ากลับใจเชื่อแล้วและพร้อมแล้วที่จะรับบัพติศมา อาจเกิดคำถามบางอย่างขึ้นมา: คนต่างชาติเหล่านี้รับความรอดแล้วจริง ๆ ไหม? ต้องมีพยานหลายคนอยู่ด้วยผู้ซึ่งจะต้องเชื่อเกี่ยวกับความจริงแท้ของการกลับใจเชื่อของพวกเขา และต้องให้ความเห็นชอบการรับบัพติศมาของพวกเขา
3. จากนั้นเปโตร เมื่อเขาจะต้องอธิบายเรื่องนี้แก่พวกพี่น้องคริสเตียนชาวยิวของตน ต้องมีคำพยานของคนอื่น ๆ เพื่อสนับสนุนตน เพื่อให้คำพยานว่ามันเป็นมาจากพระเจ้าอย่างชัดเจน มันจะยากพอแล้วสำหรับคริสเตียนยิวเหล่านี้ที่จะไปให้พ้นจากบัญญัติด้านพิธีการและจากความเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกคนต่างชาติที่ตนถูกปลุกฝังมา ดังนั้นประจักษ์พยานหลายคนจึงต้องอยู่ด้วยตอนที่เปโตรเทศนาให้โครเนลิอัสและคนในครอบครัวของเขาฟัง เพื่อจะนำเรื่องกลับมารายงานและปกป้องคำพยานของเปโตร และคลายความสงสัยที่ว่าพวกคนต่างชาติรับความรอดอย่างแท้จริงไหม และเปโตรถูกไต่สวนอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ และคำพยานของพี่น้องหกคนนี้ก็ช่วยเขาในการชักจูงคนอื่น ๆ ตามที่เราจะเห็นในบทที่ 11

มันเป็นธรรมเนียมปกติทั่วไปแล้วในหมู่พวกแบปติสและคนอื่น ๆ ที่มีการปกครองตนเองในที่ประชุมท้องถิ่น ชุมชนท้องถิ่นที่ปกครองตนเอง ที่จะลงคะแนนเสียงเพื่อเห็นชอบผู้เชื่อใหม่ทั้งหลายสำหรับการรับ

บัพติศมา และที่จะลงคะแนนเสียงเพื่อเห็นชอบผู้คนที่ย้ายความเป็นสมาชิกมาจากที่ประชุมที่อยู่ห่างไกล นั้น ทำให้การยอมรับกรณีที่น่ากังขาเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ จนกว่าพวกเขาให้พยานหลักฐานบางอย่างเกี่ยวกับการรับความรอดที่แท้จริง

แม้กระทั่งตอนที่ยอห์นให้บัพติศมาฝูงชนนั้น เขาก็ปฏิเสธพวกฟาริสีและพวกสะดูสีผู้ซึ่งไม่แสดงให้เห็นพยานหลักฐานใด ๆ เลยเกี่ยวกับการกลับใจใหม่และความเชื่อส่วนตัวที่ช่วยให้รอด เขากล่าวว่า “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจึงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เกิด” (มธ. 3:7,8) เป็นที่เชื่อถือนันโดยทั่วไปว่าข้อบังคับและจิตวิญญาณของพระคัมภีร์บ่งบอกถึงสติปัญญาของการมีผู้นับอยู่ด้วยตามปกติซึ่งให้ความเห็นชอบคนเหล่านั้นที่มาเพื่อรับบัพติศมา

ฉะนั้นพี่น้องทุกคนนี้จึงให้ความเห็นชอบโครเนลิอัสและคนในบ้านเรือนของเขา (กิจการ 10:46-48) ฉะนั้นพวกสาวกในเยรูซาเล็มในฐานะคนกลุ่มหนึ่งคงไม่ยอมรับเขาโลซึ่งเป็นผู้เชื่อใหม่จนกระทั่งบาร์นาบัสบอกเล่าเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาโลและชักจูงให้พวกเขาเชื่อ (กิจการ 9:26,27) และดังนั้นพวกพี่น้องที่เยรูซาเล็มจึงเขียนจดหมายฉบับหนึ่งไปถึงสาวกคนอื่น ๆ ให้ต้อนรับนักเทศน์อโปลโลในการร่วมสามัคคีธรรมและการร่วมมืออย่างเต็มที่ (กิจการ 18:27,28) และเปาโลก็เขียนไปถึงพวกพี่น้องที่กรุงโรม ขอร้องพวกเขาให้ต้อนรับและเห็นชอบกับนางเฟปี ผู้รับใช้ของคริสตจักรที่เมืองเคนเคเรีย (รม. 16:1)

แน่นอนว่ามีข้อยกเว้นหลายตอน แต่ข้อยกเว้นเหล่านั้นเป็นเรื่องการปฏิบัติทั่วไป เพราะว่าฟิลิปให้บัพติศมาคนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นหลังจากเชื่อมั่นว่าเขาได้รับความรอดแล้ว (กิจการ 8:36-38) เปาโลและสิลาสให้บัพติศมานายคุกชาวฟิลิปปินส์และครอบครัวของเขาโดยมีแค่พวกเขาสองคนนั้นที่ให้การรับรองการกลับใจเชื่อของพวกเขา (กิจการ 16:33) ฉะนั้นเราจึงคิดว่าเหมือนกับที่มันเป็นวิธีปฏิบัติทั่วไปของเปาโลและบาร์นาบัส และต่อมาก็เปาโลกับสิลาสในการเดินทางประกาศของพวกเขา มันก็เป็นวิธีปฏิบัติวันหนึ่งของพวกมิชชันนารีที่ไปประกาศยังดินแดนใหม่ ๆ พร้อมกับผู้กลับใจเชื่อกลุ่มแรก ๆ ของพวกเขา แต่โดยทั่วไปแล้วหลังจากที่มีคริสเตียนคนอื่น ๆ ที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว พวกเขาเองก็ได้รับเชิญที่จะให้การรับรองและส่งต่อผู้เชื่อเหล่านั้นสำหรับการรับบัพติศมาและคนเหล่านั้นที่มาขอเป็นสมาชิกคริสตจักร นั้นไม่ต้องใช้เสียงส่วนใหญ่ในสมัยพระคัมภีร์และคริสตจักรทั้งหลายในตอนนั้นก็ไม่ต้องมีการลงคะแนนเสียงคนส่วนใหญ่ในวิธีปฏิบัติทั่วไป กฎทั่วไปประการเดียวนั้นก็คือว่า เราควรพยายามที่จะตรวจสอบว่าผู้คนที่เชื่อวางใจพระคริสต์อย่างแท้จริงเพื่อรับความรอดก่อนที่พวกเขาจะรับบัพติศมาและยิ่งไปกว่านั้น สติปัญญาฝ่ายวิญญาณและสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ อาจบ่งชี้ถึงวิธีการนั้น ๆ ด้วย

บัดนี้พี่น้องทุกคนนี้พร้อมกับเปโตรและผู้สื่อสารอีกสามคนนั้น ซึ่งเป็นคณะที่มีสิบคน เดินเท้าไปหาโครเนลิอัสและครอบครัวของเขาในเมืองซีซารียา เราคิดว่าพวกเขาเดินไป และพวกเขาก็ไปช้ากว่าตอนที่พวกผู้สื่อสารนั้นมา “ในวันต่อมา” เปโตรและพี่น้องทุกคนนั้นก็ไปกับพวกผู้สื่อสารและจากนั้น “ในวันต่อมาพวกเขาก็เข้าไปในเมืองซีซารียา” (ข้อ 24) ผมคิดว่าพวกเขาไปถึงในวันที่สองนั้น “ประมาณชั่วโมงที่เก้า” (ข้อ 30) หรือบ่ายสามโมง ดังนั้นพวกเขาจึงน่าจะใช้เวลาหนึ่งวันเต็มกับอีกครึ่งวันหรือนานกว่านั้นสำหรับการเดินทางสามสิบไมล์และนั่นก็อาจเป็นการเดินเท้าที่ต้องใช้แรงเยอะจริง ๆ สำหรับคริสเตียนบางคนเหล่านี้

ข้อ 24-35:

10:24 และในวันต่อมาพวกเขา ก็เข้าไปในเมืองซีซารียา และโครเนลิอุสกำลังคอยรับรองพวกเขาอยู่ และได้เชิญญาติพี่น้องของท่าน กับเพื่อนสนิททั้งหลายให้มาประชุมกันอยู่แล้ว

10:25 และขณะที่เปโตรกำลังเข้ามา โครเนลิอุสก็ต้อนรับท่าน และหมอบลงที่เท้าของท่าน และนมัสการท่าน

10:26 แต่เปโตรได้จับตัวโครเนลิอุสให้ลุกขึ้น โดยกล่าวว่า “จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าเองก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน”

10:27 และขณะที่โครเนลิอุสกำลังสนทนากับท่านอยู่ เปโตรได้เข้าไป และพบคนเป็นอันมากที่มาประชุมกันอยู่

10:28 และเปโตรกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า เป็นสิ่งที่ผิดพระราชบัญญัติสำหรับคนที่เป็นชนชาติยิวที่จะคบให้สนิทหรือเข้าเยี่ยมกับคนต่างชาติ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือเป็นมลทิน

10:29 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมายังพวกท่านโดยปราศจากการคัดค้าน ทั้งนี้ที่ข้าพเจ้าได้รับเชิญให้มา เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอลาถามว่า พวกท่านเชิญข้าพเจ้าให้มาด้วยประสงค์อะไร”

10:30 และโครเนลิอุสกล่าวว่า “สี่วันมาแล้ว

ข้าพเจ้ากำลังอดอาหารอยู่จนถึงโมงนี้ และตอนบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า และดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อขนแกะ

10:31 และกล่าวว่า ‘โครเนลิอุสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านทั้งหลายของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

10:32 เหตุฉะนั้น จงส่งไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญซีโมนมาที่นี่ ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของคนหนึ่งชื่อ ซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง อยู่ริมฝั่งทะเล ผู้ซึ่ง เมื่อเขามาถึงแล้ว จะกล่าวแก่ท่าน’

10:33 ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเชิญท่าน และท่านก็ทำดีแล้วที่ท่านมา เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกเราทุกคนอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาท่านไว้”

10:34 แล้วเปโตรได้อ้าปากของท่าน และกล่าวว่า “แท้จริงแล้ว ข้าพเจ้ารับรู้ว่ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด

10:35 แต่ในทุกประชาชาติ ผู้ใดที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็ได้รับการยอมรับกับพระองค์

เปโตรที่บ้านของโครเนลิอุส

1. โครเนลิอุสรอคอยพวกเขา “และได้เชิญญาติพี่น้องของท่าน กับเพื่อนสนิททั้งหลายให้มาประชุมกันอยู่แล้ว” ชายที่ดีคนนี้ ที่แสวงหาที่จะรู้จักพระเจ้า ได้นำคนอื่น ๆ ให้มีความมั่นใจจริง ๆ ในความจริงใจและอุปนิสัยของเขาแล้ว บัดนี้ที่อยู่กับเขาคือคนในบ้านของเขา ญาติพี่น้องของเขา พวกคนใช้ และทหารบางคน

2. โครเนลิอุสกระตือรือร้นมาก ๆ ที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าจนเขาทรุดตัวลงต่อหน้าเปโตร “และนมัสการท่าน” แต่เปโตรไม่ยอมรับการสักการะนั้น

จงหมายเหตุคำเรียก “นมัสการ” คำนี้ถูกใช้ในพระคัมภีร์เกือบทุกครั้งเพื่อหมายถึงการหมอบกราบ การคุกเข่าหรืออาจเป็นการก้มจนหน้าผากถึงพื้นดินเลย คำเรียกนี้โดยทั่วไปแล้วหมายถึงท่าของร่างกาย ในไม่ก็กรณีมันหมายถึงทัศนคติของหัวใจ การท่อมเท เหมือนในยอห์น 4:23, “เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง...” เปาโลพูดถึงตัวเองเช่นนั้นว่า “ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า” (กิจการ 24:14) ฉะนั้นฟิลิปปี 3:3, “เราทั้งหลาย...นมัสการพระเจ้าในจิตวิญญาณ”

คำฮีบรูประมาณสี่คำและคำกรีกสิบเอ็ดคำถูกแปลเป็น นมัสการ หรือ ผู้นมัสการ ในภาคพันธสัญญาใหม่ กระนั้นไม่มีเลยสักคำในคำเหล่านี้ที่หมายถึงการประชุมนมัสการ ไม่มี “การประชุมนมัสการ” ในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลาย นั่นเป็นแนวคิดหนึ่งที่ถูกยืมมาจากโรม มันเป็นศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่อันเรียบง่าย ศัตรูของการประชุมซึ่งมีการเทศนาและการเป็นพยานและการสั่งสอนซึ่งพวกเขาเคยมีในสมัยพระคัมภีร์ รูปแบบ การเน้นพิธีกรรม การเน้นผัสสะ ของคณะนักร้องที่สวมเสื้อคลุมและการประชุมแบบทางการที่เน้นพิธีกรรม เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครรู้จักเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ และเป็นการทำตามอย่างแนวคิดแบบโรมและการรักโลกอันน่าเจ็ดปวด; การเน้นไปที่เนื้อหนัง และไม่ใช้พระวิญญาณ ในที่นี้เมื่อโครเนลิอัส “นมัสการ” เปโตร เขาก็แค่น้อมตัวลงที่เท้าของเปโตรในการเทิดทูน มันเป็นทัศนคติฝ่ายร่างกาย

เปโตรกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า เป็นสิ่งที่ผิดพระราชบัญญัติสำหรับคนที่เป็นชนชาติยิวที่จะคบให้สนิทหรือเข้าเฝ้ากับคนต่างชาติ...” (ข้อ 28) “ผิดพระราชบัญญัติ” หรือ? รูปคำคุณศัพท์ของคำกรีกเดียวกันนี้ใน 1 เปโตร 4:3 ถูกแปลเป็น “น่าสะอิดสะเอียน” มันเป็นการผิดพระราชบัญญัติตามธรรมเนียมและตามการตีความและประเพณีทั้งหลายของพวกเร่บปี ไม่ใช่ผิดพระราชบัญญัติตามพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม Matthew Henry กล่าวว่า:

“มันไม่ได้ถูกทำให้เป็นเช่นนั้นโดยพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่โดยประกาศิตของเหล่านักปราชญ์ของพวกเขา ซึ่งพวกเขาขย่องว่ามีอำนาจผูกมัดไม่แพ้กัน คนเหล่านั้นไม่ได้ห้ามพวกเขาที่จะพูดคุยหรือค้าขายกับพวกคนต่างชาติในท้องถนนหรือร้านค้า หรือในการแลกเปลี่ยน แต่ที่จะกินกับพวกคนต่างชาติ...พวกเขาไม่อาจเข้าไปในบ้านของคนต่างชาติได้ เพราะพวกเขามองว่าการทำเช่นนั้นจะทำให้เป็นมลทินในด้านพิธีการ พวกเขามองพวกคนต่างชาติอย่างเหยียดหยามเช่นนั้นตามที่ปรากฏในบทวิหลายตอนของพวกกวีที่ใช้ภาษาละติน”

H. Porter ใน The International Standard Bible Encyclopedia, เล่ม 2 หน้า 1215 กล่าวว่า:

“พวกคนต่างชาติถูกแบ่งแยกอย่างรุนแรงจากคนอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิมน้อยกว่าในภาคพันธสัญญาใหม่ ภายใต้กฎข้อบังคับของภาคพันธสัญญาเดิม พวกคนต่างชาติเป็นเพียงคนที่ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอล ไม่ได้มาจากเทือกเขาเหล่ากอของอับราฮัม แต่พวกเขาไม่ได้เป็นที่เกลียดชังหรือรังเกียจด้วยเหตุผลนั้น และต้องได้รับการปฏิบัติเกือบจะเท่าเทียมกัน ยกเว้นบางเผ่าในคานาอันซึ่งมีข้อบังคับที่พิเศษหลายประการที่ห้ามการร่วมสมรสด้วย คนแปลกหน้าซึ่งเป็นคนต่างชาติได้รับการต้อนรับจากคนอิสราเอลผู้ซึ่งได้รับคำทรงบัญชาให้รักเขา (อพย. 10:19) ให้เห็นอก

เห็นใจเขา ‘เพราะพวกเจ้ารู้จักใจของคนแปลกหน้าแล้ว โดยเห็นว่าพวกเจ้าเคยเป็นพวกคนแปลกหน้าในแผ่นดินอียิปต์’ (อพย. 23:9 คิงเจมส์) พวกคนเคนไนต์ได้รับการปฏิบัติเกือบเหมือนพี่น้อง โดยเฉพาะลูกหลานของเรคาบ (ผวน. 1:16; 5:24; ยรม. 35) อูริยาห์คนฮิตไทต์ก็เป็นนักรบที่ดาวิดไว้วางใจ (2 ซมอ. 11); อิททัยคนกัทเป็นนายพันแห่งทหารรักษาพระองค์ของดาวิด (2 ซมอ. 18:2); อาราวนาห์คนเยบุสเป็นผู้อาศัยในเยรูซาเล็มที่ได้รับการนับถือ พวกคนต่างชาติมีสิทธิ์เข้าไปหลบภัยในเมืองลี้ภัยทั้งหลาย เหมือนกับคนอิสราเอล (กตว. 35:15) พวกเขาอาจเป็นเจ้าของทาสที่เป็นคนอิสราเอลเลยด้วย (ลนต. 25:47) และคนใช้ที่เป็นคนต่างชาติต้องไม่ถูกโกงค่าจ้างของเขา (พบญ. 24:15) พวกเขาสามารถรับมรดกในอิสราเอลกระทั่งในสมัยของการตกเป็นเชลยด้วย (อสค. 47:22,23) พวกเขาได้รับอนุญาตให้ถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ ในวิหารที่เยรูซาเล็มได้ และมีบอกเป็นนัยไว้ในบัญญัติของคนเลวีด้วย (ลนต. 22:25) ต้องการมีถวายคำอธิษฐานและเครื่องบูชาต่าง ๆ เพื่อเหล่าผู้ครอบครองที่เป็นคนต่างชาติ (ยรม. 29:7; บารุก 1:10,11; เอสรา 6:10; มัคคาบี 7:33) สามารถรับของกำนัลจากพวกเขาได้ (2 มัคคาบี 5:16) แต่เมื่อเรามาถึงสมัยของคริสเตียน ทศนคติของพวกยิวที่มีต่อพวกคนต่างชาติก็เปลี่ยนแปลงไป จนกระทั่งเราพบว่าในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ มีการหลบเลี่ยง เยาะเย้ยและเกลียดชังแบบสุดโต่ง พวกคนต่างชาติถูกมองว่าเป็นมลทิน ซึ่งพวกยิวถือว่าเป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะสูงส่งแบบเป็นมิตร พวกคนต่างชาติถูกมองว่าเป็นศัตรูของพระเจ้าและชนชาติของพระองค์ ซึ่งความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าถูกปฏิเสธแก่พวกเขา ยกเว้นว่าพวกเขากลายเป็นผู้เข้าจาริตยิว และแม้กระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถถูกรับเข้าเพื่อการร่วมสามัคคีธรรมแบบเต็มๆ เหมือนในสมัยโบราณได้ พวกยิวถูกห้ามไม่ให้ขอคำปรึกษาจากพวกเขา และถ้าพวกเขาถามเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า พวกเขาจะถูกแช่งสาป ลูก ๆ ทุกคนที่เกิดจากการสมรสแบบผสมเป็นลูกไม่มีพ่อ นั่นเป็นเหตุให้พวกยิวเป็นที่เกลียดชังยิ่งนักในหมู่คนกรีกและชาวโรม ตามที่เรามีหลักฐานมากมายในงานเขียนของซีเซโร, เซเนกา, และทาซิทัส บางสิ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ถูกสะท้อนในภาคพันธสัญญาใหม่ (ยน. 18:28; กจ. 10:28; 11:3)

“ถ้าเราไต่ถามว่าเหตุผลของการเปลี่ยนแปลงนี้คืออะไร เราก็จะพบมันในสภาพเหล่านั้นของพวกยิวที่ตกเป็นเชลย ซึ่งทนทุกข์กับการปฏิบัติอันขมขื่นยิ่งนักที่ได้รับจากน้ำมือของพวกคนต่างชาติที่จับพวกเขาไปเป็นเชลย และหลังจากที่พวกเขากลับมาและตั้งถิ่นฐานในแคว้นยูเดียแล้ว พวกเขาก็มีความขัดแย้งอยู่เสมอกับพวกชนเผ่าเพื่อนบ้านและโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกผู้ครอบครองชาวกรีกแห่งประเทศซีเรีย การข่มเหงอันดุเดือดของอันโทโอสที่ 4 ซึ่งพยายามที่จะลบล้างศาสนาของพวกเขาและเปลี่ยนพวกยิวให้เป็นชาวกรีก และการต่อสู้ดิ้นรนแบบจนตรอกเพื่อความ เป็นเอกราช ได้สร้างความรักชาติอันลุกไหม้ภายในพวกเขาและความกระตือรือร้นเพื่อความเชื่อของพวกเขาซึ่งลงเอยเป็นการแยกออกแบบเข้มงวดที่เราเห็นในสมัยต่อ ๆ มา”

คำบัญชาต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมก็ชัดเจนมาก ๆ ที่ว่าพวกยิวจะต้องไม่มีการร่วมสามัคคีธรรมกับการนับถือรูปเคารพ จะต้องไม่ร่วมสมรสหรือยกบุตรของตนให้สมรสกับพวกคนนับถือรูปเคารพ พวกเขาจะ

ต้องไม่เกลียดชังหรือหลีกเลี่ยงพวกคนต่างชาติที่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นนาอามานคนซีเรียจึงได้รับการรักษาให้หาย และเราเชื่อว่าเขากลับใจเชื่ออย่างถูกต้องผ่านทางเอลิชา (2 พงศ์กษัตริย์ 5:1-19) ฉะนั้นรัฐหญิงชาวโมอับจึงได้ รับการต้อนรับเมื่อนางกลับมาที่นาโอมิแม่ยายของตน

โครเนลิอัสรายงานว่ “มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อขนแกะ” “ชาย” คนนั้นคือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง (ข้อ 3) ฉะนั้นทูตสวรรค์สององค์นั้นในปฐมกาล 19:1 จึงดูเหมือนพวกผู้ชายและถูกเรียกว่า ผู้ชายในข้อ 5,8,10,12 และถูกเรียกว่าทูตสวรรค์อีกครั้งในข้อ 15

จงหมายเหตุว่าโครเนลิอัสตั้งใจรายงานถ้อยคำของทูตสวรรค์องค์นั้น, “คำอธิษฐานของท่านนั้นทรง สดับฟังแล้ว และท่านทั้งหลายของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว” จงเปรียบเทียบกับข้อ 4 การทำดีไม่ช่วยให้รอด แต่การทำดีแสดงให้เห็นเจตนาดีและเป็นที่ยอมรับพระเจ้า คนที่อยากทำสิ่ง ที่ถูกต้องก็มีใจที่เปิดรับต่อข่าวประเสริฐมากกว่าคนที่ไม่อยากทำสิ่งที่ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม เราต้องแยกแยะระหว่างโครเนลิอัสซึ่งเป็นคนที่เชื่อตรง ยำเกรงพระเจ้าและมีใจแสวงหา กับฟาริสีที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม ผู้ซึ่งความดีของเขาเป็นเพียงการแสดงออกภายนอกแบบเสแสร้งและ หน้าซื่อใจคด คาอินนำของถวายมา ซึ่งแสดงถึงการงานที่ดี แต่เขาไม่ได้มีใจที่แสวงหาและไม่ได้กลับใจจากบาป ทั้งหลายของเขา แต่กับโครเนลิอัสมันไม่เป็นแบบนี้ ฉะนั้นในข้อ 35 เปโตรจะกล่าวว่า “แต่ในทุกรัฐชาติ ผู้ใดที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็ได้รับการยอมรับกับพระองค์” เช่นเดียวกับคำสอน ของพระเยซูในยอห์น 7:17 และโรม 2:2,7,10 และ 14,15 ใครก็ตามที่อยากทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างซื่อตรงจากใจ เมื่อเขาได้ยินข่าวประเสริฐ เขาก็จะวิ่งมาหาพระเยซูคริสต์เพื่อรับความรอด ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเคร่งศีลธรรม บางคน พวกสมาชิกของสมาคมลับและพวกสมัยใหม่นิยมไม่กลับใจใหม่เพื่อจะเชื่อวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ ช่วยให้รอดหนึ่งเดียวของพวกเขา ก็เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่าใจของพวกเขาหันไปเสียจากความสว่างนั้นเพราะ การกระทำทั้งหลายของพวกเขานั้นชั่วร้าย ตามที่พระเยซูตรัสไว้ (ยอห์น 3:19) ฉะนั้นพวกเขาจึงยึดบาปของ ตนไว้แน่นพร้อมกับการเคร่งศีลธรรมแต่ภายนอกและความชั่วอยู่ภายใน แต่โครเนลิอัสแสวงหาความจริงอย่าง ซื่อตรง และคนเช่นนั้นก็พบพระเยซูเสมอ พระเจ้ามีพันธะต้องนำความสว่างเพิ่มเติมมาให้แก่คนบาปทุกคนที่ แสวงหาความสว่างนั้นและเดินตามความสว่างใดที่ตนมี เช่นเดียวกับที่โครเนลิอัสได้กระทำ

ข้อ 36-38:

10:36 พระดำรัสซึ่งพระเจ้าได้ส่งมายังลูกหลาน ของอิสราเอล โดยประกาศเรื่องสันติสุขโดยทาง พระเยซูคริสต์ (พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็น เจ้าของสิ่งสรรพ) 10:37 พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่ว แคว้นยูเดีย และตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจาก

การให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น 10:38 ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพ อย่างไม่รู้ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษา บรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ ทรงสถิตอยู่กับพระองค์

เปโตรบอกเล่าเรื่องงานรับใช้ของพระเยซู

โครเนลิอัสเคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูแล้วอย่างแน่นอน “พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่าคุณทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว” เพราะว่ามัน “ได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย” เมืองซีซารียา ซึ่งเป็นที่ ๆ ทหารโรมานายนี้ประจำการก็อยู่ห่างจากเมืองนาซาเร็ธและเมืองคาเปอร์นาอุมแค่ประมาณสี่สิบลไมล์ อาจแค่ห้าสิบลหรือห้าสิบลห้าไมล์จากเยรูซาเล็ม หลายพันคนเหล่านั้นที่มารวมตัวกันเป็นครั้งคราวเพื่อจะฟังพระเยซู (ยกตัวอย่างเช่น ชายห้าพันคนที่ไม่นับพวกผู้ใหญ่และเด็กในคราวเดียว) (มธ. 14:21) และข้อเท็จจริงที่ว่าฝูงชนที่รายล้อมพระเยซูถูกเรียกว่า “ผู้คนมากมาย” หรือ “ผู้คนมหาศาล” มากกว่ายี่สิบครั้งในกิตติคุณของมัทธิวเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าผู้คนทั่วประเทศพูดคุยเกี่ยวกับพระเยซูทุกแห่งหน นอกจากนี้ พระองค์ได้ส่งสิบสองคนนั้นไปและจากนั้นก็เจ็ดสิบคนนั้น “ให้เข้าไปทุกนครและทุกสถานที่ซึ่งพระองค์เองจะเสด็จมานั้น” (ลูกา 10:1) ทั่วแคว้นยูเดีย ทั้งดินแดนปาเลสไตน์ของพวกยิว ถูกปกคลุมไปด้วยรายงานข่าวเกี่ยวกับพระเยซู การรักษาโรคแบบมหัศจรรย์ของพระองค์และคำสั่งสอนของพระองค์

แต่ที่เป็นไปได้มากที่สุดก็คือ เขาเคยได้ยินข่าวประเสริฐหรือได้ยินมาเยอะเกี่ยวกับข่าวประเสริฐและการเทศนาของพระคริสต์เพราะฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐนั้น หลังจากที่ฟิลิปชนะชนที่ชาวเอธิโอเปียแล้ว ในกิจการบทที่ 8 เราก็อ่านในข้อ 40: “แต่ฟิลิปถูกพบที่เมืองอาซัทัส และเมื่อเดินทางผ่านเข้าไป ท่านก็ประกาศในทุกนคร จนกระทั่งท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา” เมืองอาซัทัสเป็นรูปคำกรีกของคำว่าอัซโดด ซึ่งเป็นนครหนึ่งของคนฟีลิสเตียทางทิศตะวันตกของแคว้นยูเดีย ดังนั้นฟิลิปจึงเทศนาในพื้นที่ชายฝั่งนั้นจนกระทั่งเขามายังเมืองซีซารียา และในกิจการ 21:8 เราพบว่าเปาโลและคณะของเขา “มาถึงเมืองซีซารียา และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในการจำพวกเจ็ดคนนั้น และได้อาศัยอยู่กับท่าน” เห็นได้ชัดว่าโครเนลิอัสไม่ทราบว่าจะรับความรอดได้อย่างไร แม้กระนั้น คนมากมายที่ได้ยินเกี่ยวกับพระคริสต์ก็ไม่ทราบว่ารับความรอดได้อย่างไร ฉะนั้นเปโตรจึงกล่าวแก่โครเนลิอัสได้ว่า “พระดำรัสนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ท่านทั้งหลายก็ทราบอยู่แล้ว ซึ่งได้ถูกประกาศตลอดทั่วแคว้นยูเดีย...” (ข้อ 37)

ฉะนั้นโครเนลิอัสจึงเคยได้ยินพระดำรัสนั้นแล้ว เราคิดเช่นนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐโดยตรงและไม่มีคนมาบอกเขาว่าจะรับความรอดได้อย่างไร เมืองซีซารียานี้ (ซึ่งแตกต่างจากเมืองซีซารียาฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ อีกเมืองที่อยู่ทางทิศเหนือของทะเลกาลิลีในปาเลสไตน์ตอนเหนือ) ไม่ถูกกล่าวถึงในกิตติคุณสี่เล่มว่าพระเยซูหรือพวกสาวกเคยไปเยือน แต่สาธารณชนทั่วไปเคยได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูกันหมดแล้ว

จงหมายเหตุว่าพระดำรัสนี้เกี่ยวกับพระเยซู “ตั้งต้นจากแคว้นกาลิลี หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น” พระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ ไม่ได้เทศนาคำเทศนาเลยสักเรื่องจนกระทั่งหลังจากที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน (ลูกา 3:21,22)

จงหมายเหตุในที่นี้ว่าเปโตรระมัดระวังที่จะกล่าวว่าข่าวประเสริฐมีศูนย์กลางอยู่ใน “การประกาศสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์” บัดนี้ไม่มี และไม่เคยมีวิธีใดที่จะเข้าถึงพระเจ้าในสันติสุขและมีสันติสุขกับพระเจ้าได้ นอกจากโดยทางพระเยซูคริสต์ อับราฮัมจึงชื่นชมยินดีที่ได้เห็นวันของพระคริสต์และเขาเชื่อในพระเจ้าและมันถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา (ยอห์น 8:56; ปฐม. 15:6; โรม. 4:3) เหล่าวิสุทธิชนสมัยพันธสัญญาเดิม

ไม่ได้ทราบแบบละเอียดว่าพระเจ้าจะทรงจัดหาเครื่องบูชาหนึ่งเพื่อชดใช้บาป แต่เหล่าวิสุทธิชนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณในภาคพันธสัญญาเดิมได้วางใจในการทรงจัดหาของพระเจ้าเพื่อบาปทั้งหลายของพวกเขา คือเครื่องบูชานั้น พระเมสสิยาห์นั้นผู้จะเสด็จมา ดังนั้นเมื่อยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” เขาก็กำลังประกาศถึงบุคคลผู้หนึ่งที่ถูกละเลยไว้ ถูกแสดงภาพไว้มานานในบรรดาเครื่องสัตวบูชาและถูกละเลยโดยพวกยิวที่อยู่ฝ่ายวิญญาณทุกแห่งหน (ยอห์น 1:29) พระเยซูทรงเป็นแผนการแห่งความรอดหนึ่งเดียวนั้นและเป็นเช่นนั้นเสมอมา ตามที่เปโตรกล่าวอย่างชัดเจนมาก ๆ ในข้อ 43

พระเยซูคริสต์ “พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสรรพ” (ข้อ 36) ในที่นี้เปโตรกำลังเน้นเรื่องความเป็นมนุษย์ของพระเยซูและงานรับใช้ของพระองค์ในฐานะชายคนหนึ่งที่ได้มีสัมพันธ์ด้วยพระวิญญาณ (ข้อ 38) แม้กระนั้น เขาก็ยืนยันก่อนอื่นแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้า พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์นั้นได้เสด็จมาสถิตอยู่บนเขา เหมือนอย่างที่เราทุกคนไม่เชื่อบางคนชอบกล่าว ไม่เลย ในความเป็นบุคคลแล้วพระเยซูทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (อสย. 9:6) พระเจ้าพระบิดาได้ตรัสแก่พระบุตรว่า “พระที่นั่งของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งความชอบธรรมเป็นธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์” (ฮบ. 1:8; สดด. 45:6,7) พระองค์ทรงเป็น “เราเป็น” นั้นผู้ซึ่งพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารและทรงสั่งเขาให้ไปช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้น (ยอห์น 8:23,24,58; อพย. 3:14) หลังจากพระเยซูตรัสว่า “ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมานั้น เราก็คืออยู่แล้ว” แล้วคนเหล่านั้นจึงหยิบบรรดาก่อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างใส่พระองค์” พวกเขาเห็นว่าพระเยซูกำลังอ้างตัวว่าเป็นพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าแห่งภาคพันธสัญญาเดิม ยอห์น 5:17 และ 18, “พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “พระบิดาของเราก็คือยังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็คือกระทำ” เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า” ไม่มีคนชื่อตรงคนใดที่สามารถอ่านกิตติคุณทั้งสี่เล่มโดยที่ไม่เห็นว่าพระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้าตัวเป็น ๆ และเท่าเทียมกับพระบิดา

ยอห์น 1:1-3 กล่าวว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั่นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสรรพได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พระบุตรหนึ่งเดียวนั้นของพระเจ้า พระผู้สร้างแห่งสิ่งสรรพที่่ถูกสร้างขึ้นมา พระองค์ทรงเป็น “พระฉายของพระเจ้า ผู้ไม่ทรงประจักษ์แก่ตา” (คส. 1:15) และ “โดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น...และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” (คส. 1:16,17) ก่อนพระเยซูประสูติ มารีย์ ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณกล่าวว่า “จิตวิญญาณของข้าพเจ้าปีติยินดีแล้วในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” (ลูกา 1:47) ขอให้เรารับคำเตือนอันจริงจังจาก 2 ยอห์น 9 และ 10 ว่า “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า” และว่าผู้ใดที่ไม่นำหลักคำสอนนี้มาโดย

เฉพาะก็ต้องไม่ได้รับการต้อนรับในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง ข้อเท็จจริงอันงดงามเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์ของพระเยซูไม่ควรลบทอนแนวคิดของเราเกี่ยวกับพระองค์ในฐานะพระเจ้าองค์นิรันดรนั้น ผู้ทรงเป็นหนึ่งในพระบิดา ผู้ซึ่งเราเรียกว่าพระภาคที่สองในตรีเอกานุภาพนั้น

**พระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ได้ทรง
กระทำการอิทธิฤทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ในฐานะ
มนุษย์คนหนึ่งที่มีสมบูรณ์แบบและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ**

จงอ่านข้อ 38 อีกครั้ง: “ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่หนในพระคัมภีร์ที่ทั้งสามพระภาคของตรีเอกานุภาพถูกกล่าวถึงในพระคำข้อเดียว จงสังเกตชื่อแบบมนุษย์คือเยซูถูกใช้ ซึ่งทูตสวรรค์นั้นตั้งให้พระองค์ก่อนการประสูติของพระองค์ (มธ. 1:21) ฉะนั้นในที่นี้เราจึงพูดถึงพระเยซูในฐานะมนุษย์ที่มีสมบูรณ์แบบ ต้นแบบสำหรับการทำงานของคริสเตียนทั้งปวง

กล่าวในแง่มนุษย์ พระเยซูทรงเป็น “บุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับราฮัม” (มธ. 1:1) พระองค์ทรงเป็น “บุตรชายของอาดัม” (ลูกา 3:38) เจ็ดสิบเก้าครั้งในกิตติคุณทั้งสี่เล่มและครั้งหนึ่งในกิจการของพวกอัครทูต พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “บุตรมนุษย์” พระองค์ทรงเป็นอาดัมคนที่สอง (1 คร. 15:45) ในฝ่ายเนื้อหนังเราทุกคนถูกสร้างตามแบบของอาดัมคนแรกนั้น ในฝ่ายวิญญาณ บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็ถูกสร้างตามแบบของอาดัมคนที่สองนั้น พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์ที่มีสมบูรณ์แบบ ทรงแทนที่และทรงไถ่โทษบาปและความล้มเหลวเหล่านั้นของมนุษย์ทุกคนที่ผิดบาปและไม่สมบูรณ์แบบ

ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงเป็นแบบอย่างของเรา ต้นแบบของเรา แต่เฉพาะสำหรับบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้น พระคริสต์ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35) ในการบังเกิดฝ่ายวิญญาณของเรา เราก็ “บังเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5,6) ฉะนั้นในการรับบัพติศมา พระเยซูก็ทรงเริ่มวางแบบอย่างสำหรับชีวิตและงานรับใช้ของเหล่าคริสเตียน พระองค์ตรัสว่า “เพราะเหตุนี้สมควรที่เรา [พระเยซูและคริสเตียนทั้งหลาย] จะทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” (มธ. 3:15) มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่าใครจะเดินทางของพระเยซูได้โดยไม่มีใจของพระเยซู มนุษย์ต้องมีพระผู้ช่วยให้รอดก่อนที่แบบอย่างอันหนึ่งจะมีประโยชน์อันใดแก่เขา

ในประเทศอินเดีย มุสลิมที่มีการศึกษาคคนหนึ่งกล่าวแก่ผมว่า “โอ ใช่แล้วครับ พระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งด้วย เหมือนโมฮัมหมัด” ผมตอบกลับไปว่า “ถ้าคุณไม่มีมากกว่าศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง คุณก็ต้องตกนรก ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งจะไม่ทำประโยชน์อันใดแก่คน ๆ หนึ่งเลย ซึ่งคน ๆ นั้นไม่รับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด”

พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างหนึ่งแก่คริสเตียนทั้งหลายในทางเหล่านี้

1. ในความถ่อมใจและการยอมจำนนตัวเอง “จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับเจ้านั้น

เป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น” (ฟป. 2:5-8)

2. เราควรเป็นคนที่ไม่เห็นแก่ตัวในการเอาใจผู้อื่นและไม่ใช้ตัวเราเอง “แม้แต่พระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำให้พระองค์เองพอพระทัย” (รม. 15:1-3)

3. เราจะต้องยกโทษให้ผู้อื่น “พระคริสต์ได้โปรดยกโทษให้พวกท่านแล้วฉันใด” (คส. 3:13)

4. พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของเราในการทนทุกข์ “พระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21) (และดูโคโลสี 2:14; ลูคา 9:22,23; ยอห์น 15:18-21 เช่นกัน)

5. เห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงเจตนาที่จะวางบนเหล่าสาวกของพระองค์พันธะนั้นที่จะสานต่องานรับใช้ชนิดเดียวกับที่พระองค์เองทรงเคยกระทำ เราถูกส่งไปเหมือนที่พระองค์ทรงถูกส่งมา “งานที่เรากระทำพวกท่านก็จะกระทำเช่นกัน” ฉะนั้นมันจึงจำเป็นที่เราต้องมีฤทธิ์เดชชนิดเดียวกัน การเจิมนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระองค์ทรงได้รับ

พระเยซูทรงกระทำงานรับใช้ที่อัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์

ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่ได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

ในข้อ 36 ข้างบน เปโตรกล่าวชัดเจนว่าพระเยซู “ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ บัดนี้ในข้อ 38 เขาเน้นย้ำว่าในความสามารถของพระองค์ในฐานะมนุษย์คนหนึ่งที่มีสมบูรณ์แบบ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พระเยซูได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ไม่ใช่ในฤทธิ์เดชของพระองค์เองในฐานะพระภาคที่สองของตรีเอกานุภาพ พระผู้สร้างนั้น แต่ในฤทธิ์เดชของพระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพนั้น นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นแบบอย่างของเราได้

มันน่าทึ่งตรงที่ว่าพระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบ ไร้บาป ไร้ที่ติและบุตรมนุษย์ จะต้องรอคอยจนกว่าพระองค์จะมีอายุสามสิบปีเพื่อจะรับบัพติศมา เพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ จากนั้นก็เริ่มต้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ตามที่บอกเล่าในลูคา 3:21-23

“บัดนี้เมื่อบรรดาคนทั้งหลายรับบัพติศมาแล้ว ต่อมา พระเยซูก็ทรงรับบัพติศมาด้วย และเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ฟ้าสวรรค์ก็แหวกออก และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ และมีเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านมาก” และพระเยซูเองทรงเริ่มมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา...”

กิตติคุณของยอห์นเริ่มต้นการเล่าเรื่องของมันเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซูด้วยงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและการให้พระเยซูรับบัพติศมาของเขาและคำประกาศของเขาว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า” (ยอห์น 1:15-36) จากนั้นในบทที่ 2 เราพบการอัศจรรย์เรื่องน้ำที่ถูกทำให้เป็นน้ำองุ่นที่งานสมรสในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลีและ “การเริ่มต้นแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลายนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำในบ้านคานาแห่งแคว้นกาลิลี” (ยอห์น 2:11) ฉะนั้นพระเยซูซึ่งมีอายุสามสิบปี ไร้บาป ไร้ที่ติ สมบูรณ์แบบ จึงไม่เคย

เทศนาเลยสักครั้ง ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์เลยสักประการ ประเพณีที่โง่เขลาเหล่านั้นของพวกคาทอลิกที่ว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ตอนเป็นเด็กก็ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับพระคัมภีร์ ไม่ใช่เลย เห็นได้ชัดจากลูกา 4:1-22 ซึ่งต่อเนืองกันที่จากการรับบัพติศมาและการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาบนพระเยซู ว่าพระเยซูทรงรอดคอยจนกระทั่งอิสยาห์ 61:1 ถูกทำให้สำเร็จจริง--ทรงรอดคอยจนกระทั่งพระองค์ทรง “ถูกเจิมตั้งเพื่อจะประกาศข่าวประเสริฐ” ก่อนที่พระองค์ทรงเทศนาหรือทรงกระทำการรับใช้ปวงชนใด ๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นนักเรียนที่เก่งกาจในพระคัมภีร์กระทั่งตอนเป็นเด็ก (ลูกา 2:41-52) พระองค์ทรงเข้าร่วมประชุมในธรรมศาลาเป็นประจำอันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเป็นนักเรียนที่เก่งที่สุด ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ทรงอ่านพระคำเหล่านั้นในที่ประชุม (ลูกา 4:16) แต่พระองค์ไม่เคยเทศนาเลยสักครั้ง ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์เลยสักประการ ไม่เคยเปิดตาคนตาบอดหรือทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด

มีข้อพิสูจน์มากมายจากพระคัมภีร์ว่างานรับใช้ทั้งหมดของพระเยซูล้วนอยู่ในฤทธิ์เดชแห่งการเจิมแบบพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์

**พระคัมภีร์หลายตอนกล่าวอย่างเจาะจง
ถึงพระคริสต์ว่าทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
หรือมีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่บนพระองค์**

1. อิสยาห์ 42:1 กล่าวว่า: “ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งจิตใจของเราชื่นชมยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะนำการพิพากษาออกมาสู่พวกคนต่างชาติ” นี่เป็นคำพยากรณ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า, “เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้” เพื่องานรับใช้ของพระองค์บนโลกนี้

2. อิสยาห์ 61:1 เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน: “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และการเปิดคุกออกให้แก่คนทั้งหลายที่ถูกจองจำ” จงสังเกตว่าพระเยซูทรงยกพระคำข้อนี้และจนถึงกลางข้อ 2 ในลูกา 4:18 และ 19 จนถึงตรงนั้นมันเกี่ยวข้องกับ การเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ หลังจากกลางข้อ 2 เป็นต้นไป มันเกี่ยวข้องกับ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์และการรวบรวมกลับมาและการคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล พระคำข้อนี้กล่าวเจาะจงว่าการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบนพระคริสต์มีไว้เพื่องานรับใช้ของพระองค์ในการเทศนาสั่งสอนและการปลอบประโลมใจและการรักษาให้หาย

3. ลูกา 3:21 และ 22 บอกเราว่า “พระเยซูก็ทรงรับบัพติศมาด้วย และเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ฟ้าสวรรค์ก็แหวกออก และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานดุนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ และมีเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปรานท่านมาก” นี่เป็นการเผยให้ประจักษ์ต่อหน้าผู้คนที่เกี่ยวกับการทรงเจิมของพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเริ่มต้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ นี่เป็นหมายสำคัญที่ปรากฏภายนอกที่พระเจ้าทรงบอกยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาให้คาดหวัง: นี่จะพิสูจน์ว่าพระเยซูทรง

เป็น “ผู้แน่นอนเป็นผู้ซึ่งให้บังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” นั่นคือ พระผู้ช่วยให้รอดนั้น (ยอห์น 1:31-33) และยอห์นก็อธิบายในภายหลังเช่นกัน (ยอห์น 3:34) ว่า “...เพราะพระเจ้าไม่ประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแก่พระองค์” บัดนี้มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบทรงเต็มเปี่ยมอย่างสมบูรณ์ด้วยพระวิญญาณแล้ว

และเมื่อการเล่าเรื่องมาถึงบทที่ 4 เห็นได้ชัดว่าการเจิมนั้นเป็นการประทานฤทธิ์เดชแบบถาวรซึ่งไม่เคยจากพระเยซูไปเลย “และพระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (ลูกา 4:1) “และพระเยซูได้เสด็จกลับไปในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณมาตั้งแต่วันกาลิลี...” (ลูกา 4:14)

4. จากนั้นพระเยซูในธรรมศาลาที่เมืองนาซาเรธทรงยกข้อความจากอิสยาห์ 61:1 และ 2 และตรัสแก่พวกเขาว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย” (ลูกา 4:16-21) พวกเขาไม่เคยได้ยินพระองค์กล่าวเช่นนี้มาก่อนเลย “และประหลาดใจด้วยบรรดาคำอันประกอบด้วยพระคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ‘คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ’” (ลูกา 4:22) และบัดนี้เป็นครั้งแรกคนเหล่านั้นที่รักและนับถือชายหนุ่มที่เป็นแบบอย่างผู้เริ่มที่จะเกลียดชังและข่มเหงชายผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณผู้นี้และพยายามที่จะฆ่าพระองค์เสีย

5. ในฮีบรู 9:14 เราอ่านเกี่ยวกับ “พระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า...”

6. ในกิจการ 1:2 เราอ่านว่าพระเยซูทรงลอยขึ้นไป “หลังจากที่พระองค์โดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ตรัสคำบัญชาทั้งหลายแก่พวกอัครทูต ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้วนั้น” แม้กระทั่งพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและทรงกระทำกิจของพระองค์ในฤทธิ์เดชและสติปัญญาของพระวิญญาณ

7. การครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกบนพระที่นั่งของดาวิตเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาจะอยู่ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อิสยาห์ 11:1 และ 2 กล่าวว่า: “และจะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี และจะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะสถิตอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการปรึกษาและอนุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์” ฉะนั้นพระองค์จะทรงครอบครองอย่างชอบธรรม ดาวิตผู้เป็นใหญ่กว่าบนพระที่นั่งของดาวิต

ฉะนั้นในกิจการ 10:38 เปโตรจึงได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเรธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดยพญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์”

ภาพเล็งต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมแสดงภาพว่า

พระเยซูจะทรงกระทำกิจของพระองค์ในการทรงเจิม

ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

1. คันประทีปทองคำนั้นในสถานบริสุทธิ์ที่สุดทางด้านซ้ายเมื่อผู้หนึ่งเข้าไป มีตะเกียงเจ็ดอันซึ่งต้องถูก

ทำให้ลูกใหม่อยู่เสมอด้วยน้ำมันมะกอก (อพย. 39:37; อพย. 40:25) ตะเกียงเจ็ดอันนั้นแสดงภาพพระเยซูว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์แบบ ความสว่างนั้นของโลก ซึ่งลูกใหม่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่อยู่อีกด้านของสถานบริสุทธิ์ที่สุดคือโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ที่แสดงภาพพระคริสต์ว่าเป็นขนมปังแห่งชีวิต

2. บรรดาเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมและเครื่องธัญญาบูชาทั้งหลายถูกพรรณนา “เครื่องบูชาของผู้นั้นต้องเป็นแป้งละเอียด และเขาต้องเทน้ำมันลงบนแป้ง และใส่กำยานบนนั้น” (ลนต. 2:1) พระคริสต์ ผู้ทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต ทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงเป็นมหาปุโรหิตที่เสนอความแทนของเรา ทรงถูกแสดงภาพว่าอธิษฐานเพื่อเรา หรืออาจมี “เครื่องธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา เครื่องบูชาที่นั้นต้องเป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยแป้งละเอียดคลุกเคล้าด้วยน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมัน” (ลนต. 2:4-7) แน่นอนว่าน้ำมันในที่นี้และที่อื่น ๆ แสดงภาพการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณซึ่งอยู่บนพระคริสต์

3. การเจิมอาโรนให้เป็นมหาปุโรหิต (อพย. 40:13) แน่นอนว่าแสดงภาพพระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราผู้เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ การเจิมดาวิดใน 1 ซามูเอล 16:12 และ 13 แน่นอนว่าแสดงภาพการเจิมของพระเยซู หลังจากดาวิดได้รับการเจิมแล้ว “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตบนดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป” พระเยซูทรงเป็นบุตรของดาวิด (มธ. 1:1) พระองค์ทรงเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน” (ลูกา 1:32) และในเอเสเคียล 37:25 เราอ่านว่าพระเยซู ดาวิดคนที่สองนั้น จะทรงครอบครองเหนือชนชาติอิสราเอลที่ถูกรวบรวมกลับมา ฉะนั้นแน่นอนว่าการเจิมของดาวิดเป็นภาพถึงถึงการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณซึ่งลงมาบนพระเยซูเพื่อการรับใช้ของพระองค์และเพื่อการครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลกตามที่ถูกรพรรณนาในอิสยาห์ 11:1-4

4. แม้กระทั่งชื่อต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมของพระเยซู, พระเมสสิยาห์ ในภาษาฮีบรูและพระคริสต์ ในภาษากรีก หมายถึง ผู้ถูกเจิม ซึ่งผมคิดว่าถูกนำมาจากเพลงสดุดี 2:2 ที่บอกเราว่า “บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายปรึกษากันและกัน ต่อสู้พระเยโฮวาห์และต่อสู้ผู้ถูกเจิมของพระองค์ โดยกล่าวว่า...” ซึ่งแน่นอนว่าอ้างอิงถึงพระคริสต์ตามที่พวกอัครทูตทราบ (กิจการ 4:25,26) และเพลงสดุดีบทนั้นเกี่ยวกับพระบุตรก็เรียกพระองค์ว่า “ผู้ถูกเจิม” ของพระเจ้า ฉะนั้นเพื่องานรับใช้ของพระองค์บนแผ่นดินโลกและต่อมาเพื่อการครอบครองของพระองค์ พระคริสต์จึงทรงเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ถูกเจิมด้วยพระวิญญาณแล้วสำหรับการรับใช้

ฉะนั้นงานรับใช้ทั้งหมดของพระเยซูจึงอยู่ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมันจะเป็นเช่นนั้น กระทั่งในการครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก

ด้วยเหตุนี้พระคริสต์จึงสามารถบัญชาผู้คนของพระองค์ได้ว่า “ผู้ที่เชื่อในเรา การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา” (ยอห์น 14:12) และพระองค์ตรัสได้ว่า “พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” “เมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:21,22) การสถิตอยู่ภายในของพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งถูกรับเข้าอยู่ในร่างกายของพวกเขาในวันแห่งการคืนพระชนม์นั้น หมายความว่าตั้งแต่นั้น เป็นต้นไปที่สถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลาย และจากกองบัญชาการที่เป็น ร่างกายมนุษย์นี้ จะมี “บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา” (ยอห์น 7:38) แต่การเต็มเปี่ยม เพื่อการเป็นพยานนั้นได้ออกอวยจนกระทั่งพวกเขาได้อิฐฐานและพื้นเทคอสต์มาถึงแล้ว

ข้อ 39-42:

10:39 และพวกเราเป็นพยานทั้งหลายถึงสิ่ง	ซึ่งถูกเลือกไว้โดยพระเจ้าแต่ก่อน คือแก่พวกเรา ผู้
สารพัดซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ทั้งในแผ่นดินของ	ซึ่งได้รับประทานและดื่มกับพระองค์หลังจาก
ชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งพวกเขาได้ฆ่า	พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
และแขวนไว้บนต้นไม้	10:42 และพระองค์ได้ทรงบัญชาพวกเราให้
10:40 ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์ในวันที่	ประกาศแก่คนทั้งปวง และให้เป็นพยานว่า
สาม และทรงให้พระองค์ปรากฏอย่างเปิดเผย	พระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นผู้
10:41 มิใช่แก่ประชาชนทุกคน แต่แก่พยาน	พิพากษาของคนเป็นและคนตาย

พวกอัครทูตในฐานะประจักษ์พยาน

งานรับใช้ของพระเยซูนั้นมา “หลังจากการให้รับบัพติศมาซึ่งยอห์นได้ประกาศนั้น” (ข้อ 37) อัครทูตทุกคนเหล่านั้นต้องมาจาก “ชายเหล่านั้นซึ่งได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางพวกเรา ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:21,22) พระเยซูทรงบอกสาวกเหล่านั้นแล้วว่า “การกลับใจเสียใหม่ และการทรงยกบาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านทั้งหลายเป็นเหล่าพยานของสิ่งเหล่านี้” (ลูกา 24:47,48) ฉะนั้นตลอดหนังสือกิจการทั้งเล่มการเทศนาจึงอยู่ในรูปแบบของการเป็นพยานเสียส่วนใหญ่ พวกเขาต้องประกาศซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพวกเขาเคยอยู่กับพระเยซู ว่าพวกเขารู้จักพระองค์ดี ว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ว่าพวกเขาได้พูดคุยกับพระองค์นานสี่สิบวัน ได้จับต้องพระองค์ รับประทานกับพระองค์ ฉะนั้นในกิจการ 2:32 เปโตรจึงเทศนาว่า “พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว พวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้” และในกิจการ 4:20 เปโตรกล่าวว่า “เพราะว่าพวกเราจะไม่พูดสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินแล้วนั้นก็ไม่ได้” ในกิจการ 4:33 เราถูกบอกว่า “และด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า...” ในการชมเชยครั้งที่สองเปโตรได้เทศนาแก่สภาซานเฮดรินว่า “และพวกเราเป็นเหล่าพยานของพระองค์ถึงสิ่งเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้เช่นกัน ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่คนทั้งหลายที่เชื่อฟังพระองค์” (กิจการ 5:32) ฉะนั้นกับโครเนลิอัสและผู้คนในบ้านของเขาในกิจการ 10:39-41 เปโตรจึงกล่าวอย่างเหมาะสมแล้วว่า “และพวกเราเป็นพยานทั้งหลายถึงสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ทั้งในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งพวกเขาได้ฆ่าและแขวนไว้บนต้นไม้ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์ในวันที่สาม และทรงให้พระองค์ปรากฏอย่างเปิดเผย

เผย มิใช่แก่ประชาชนทุกคน แต่แก่พวกพยานซึ่งถูกเลือกไว้โดยพระเจ้าแต่ก่อน คือแก่พวกเรา ผู้ซึ่งได้รับ
ประทานและดื่มกับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว”

ข้อ 43:

10:43 บรรดาศาสนาพยากรณ์เป็นพยานถึง เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้ง
พระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่ หลาย”

ศาสนาพยากรณ์ทุกคนประกาศพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกัน

แผนการแห่งความรอดเดียวกัน

พวกอัครทูตไม่เพียงเป็นประจักษ์พยานถึงชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซู
และพยานอีกประมาณห้าร้อยคนที่ได้เห็นพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่ “บรรดาศาสนา
พยากรณ์” นั่นคือ ศาสนาพยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ล้วน
เป็นพยานถึงพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกันนั้นและแผนการแห่งความรอดเดียวกันนั้น!

มีบางคนที่คิดว่าเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดโดยบรรดาเครื่องสัตวบูชาและ
พิธีการต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ พวกเขาเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิง เครื่องสัตวบูชาและพิธีการเหล่านั้นแห่งภาค
พันธสัญญาเดิมเป็นเพียงบทเรียนที่ใช้วัดถูประกอบซึ่งชี้ไปยังพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อในพระองค์
บัดนี้มาตอนนี้แสดงภาพว่าคน ๆ หนึ่งถูกฝังในสภาพที่เหมือนกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และถูกทำให้
เป็นขึ้นในสภาพที่เหมือนกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ (รม. 6:4,5) และคนเหล่านั้นที่รับพิธีระลึกถึงองค์
พระผู้เป็นเจ้าของตนนั้นและถ้อยนั้น “ก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน จงกว่าพระองค์จะ
เสด็จมา” (1 คร. 11:26) ฉะนั้นบรรดาเครื่องสัตวบูชาในภาคพันธสัญญาเดิมจึงสอนสิ่งเดียวกันนั้น ว่าความ
รอดเป็นมาโดยทางพระคริสต์เท่านั้น ศาสนาพยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมแสดงภาพพระคริสต์ ฉะนั้น
พระคริสต์จึงทรงประกาศข่าวประเสริฐแก่นิโคเดมัสจากกันดารวิถี 21:5-9 ได้ เกี่ยวกับบุรุษเหล่านั้นในถิ่น
ทุรกันดาร ฉะนั้นฟิลิปจึงสามารถประกาศแก่ขันทีชาวเอธิโอเปียคนนั้นได้จากอิสยาห์ 53:4-6 โดยประกาศพระ
ผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกันนั้นและข่าวประเสริฐเดียวกันนั้น นี่คือพระผู้ช่วยให้รอดที่อับราฮัมได้เห็นและเชื่อใน
พระองค์ (ยอห์น 8:56; รม. 4:3) โดยความเชื่อในพระเยซูของคนี้ “อาเบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่า
เครื่องบูชาของคาอินแต่พระเจ้า” คือผลแรกแห่งฝูงแกะของเขาซึ่งแสดงภาพพระผู้ช่วยให้รอดที่ไถ่โทษองค์หนึ่ง
พระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์เป็นสิ่งที่ถูกแสดงภาพในพิธีปีศาจ

มีคนเหล่านั้นที่สอนเรื่องการแบ่งออกเป็นสมัยประทานต่าง ๆ แบบสุดโต่ง ที่คิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศ
มาประกาศข่าวประเสริฐหนึ่งที่แตกต่างไปจากพระคริสต์เมื่อเขาบัญชาให้ผู้คนกลับใจใหม่ (มธ. 3:2) แต่มัน
เป็นการกลับใจใหม่แบบเดียวกันที่พระเยซูทรงบัญชาในมัทธิว 4:17, ในลูกา 13:3 และ 5 และเป็น การกลับใจ
ใหม่แบบเดียวกันกับที่เปาโลเทศนาในกรุงเอเธนส์ว่าพระเจ้า “บัดนี้ทรงบัญชามนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับ
ใจเสียใหม่” (กิจการ 17:30,31) การกลับใจใหม่ไม่ได้เป็นแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างไปจากความเชื่อที่
ช่วยให้รอด: มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งความรอดเดียวกันนั้น หรือการกลับใจใหม่เป็นเพียงอีกวิธีหนึ่งใน

การพรรณนาถึงหรือการมองไปที่แผนการแห่งความรอดนั้น คนที่หันจากบาปมาหาพระเจ้าก็ทำเช่นนั้นแล้วโดยการเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ การเปลี่ยนแปลงความคิดที่มีต่อบาปจำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวข้องในความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ทุกคนที่กลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริงภายใต้การประกาศของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เชื่อวางใจแล้วในพระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้นที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศ และได้รับการบังเกิดใหม่แล้ว ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่า “สาวกคนหนึ่งของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา” ในความหมายอันชัดตรงใด ๆ โดยที่ไม่เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูด้วย นั่นคือ โดยที่ไม่ได้เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอด

มีคนเหล่านั้นที่คิดว่าเปโตรในกิจการ 2:38 และ 39 เทศนาว่าบัพติศมาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความรอดเมื่อเขากล่าวว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” แต่วลี “for the remission of sins (ที่อาจแปลว่า “เพื่อการยกบาปทั้งหลาย”) ควรจะแปลเป็น “เพราะการยกบาปทั้งหลายแล้ว” เพราะคำบุพบทที่ไม่ชี้เฉพาะ อะฮิส ในที่นี้ซึ่งแปลเป็น for จริง ๆ แล้วเป็นคำบุพบทอ้างอิงที่ไม่ชี้เฉพาะ และถูกใช้งานเช่นนั้นหลายครั้งในพระคัมภีร์ ผู้คนไม่รับบัพติศมาเพื่อที่จะรับความรอด แต่รับบัพติศมาเพราะความรอดนั้นซึ่งพวกเขาได้รับแล้วเมื่อพวกเขาได้กลับใจใหม่ มันเป็นเช่นนั้นเสมอในท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายที่เชื่อพระคัมภีร์ซึ่งปฏิบัติตามพระคัมภีร์

ฉะนั้นตรงนี้ในกิจการ 10:43 เราจึงมีคำกล่าวของเปโตรที่ว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” จงให้เรื่องทางหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่นี้ได้ข้อยุติสักที: พระเจ้าทรงมีแผนการแห่งความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้นและนั่นก็เป็นทั้งหมดที่พระองค์ทรงมี! พระองค์ทรงมีพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวเท่านั้น และนั่นคือพระเยซูคริสต์ ผู้พยากรณ์ทุกคนในภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่เห็นพ้องตรงกันในเรื่องนี้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย”

ข้อ 44-48:

10:44 ขณะที่เปโตรยังกล่าวคำเหล่านี้อยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตอยู่บนคนทั้งปวงซึ่งได้ยินพระวจนะนั้น	ภาษาต่าง ๆ และยกย่องพระเจ้า แล้วเปโตรตอบว่า
10:45 และพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อแล้วก็ประหลาดใจ คือทุกคนที่มาด้วยกันกับเปโตร เพราะว่าของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกเทลงมาบนพวกคนต่างชาติด้วย	10:47 “มีผู้ใดสามารถห้ามใช้น้ำ เพื่อที่จะไม่ให้คนเหล่านี้รับบัพติศมาหรือ ผู้ซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา”
10:46 เพราะพวกเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดด้วย	10:48 และเปโตรได้สั่งพวกเขาให้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรอยู่ต่ออีกสองสามวัน

ผู้คนในบ้านของโครเนลิอัสได้รับความรอด

และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

นี่เป็นสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจและมีเสน่ห์ เปโตรกล่าวถึงพระเยซูไม่ทันไรว่า “โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” คนเหล่านั้นที่รอคอยด้วยใจจดจ่อก็เชื่อวางใจ พระคริสต์ ได้รับความรอดอย่างมหัศจรรย์ และพระเจ้าทรงเพอร์พระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาบนพวกเขา สิ่งที่น่าสนใจก็คือว่าเปโตรแค่เกริ่นนำเข้าสู่คำเทศนายาวอันนั้นที่เขาตั้งใจไว้ว่าจะเทศนา เพราะว่าในการอธิบายเรื่องนี้ในเวลาต่อมาเขากล่าวว่า “และขณะที่ข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเขา เหมือนได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเราในตอนต้นนั้น” (กิจการ 11:15)

จงหมายเหตุประเด็นที่สำคัญบางประการ

1. สิ่งสำคัญก็คือว่าผู้คนเหล่านี้ได้รับความรอดแล้ว เปโตรเล่าเรื่องราวทั้งหมดแก่พวกอัครทูตและพวกพี่น้องที่คัดค้านในแคว้นยูเดีย “เมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็นิ่งอยู่ และได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ตั้งนั้นพระเจ้าได้โปรดแก่พวกคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่เพื่อได้ชีวิตรอดด้วย” (กิจการ 11:18)

สำหรับข้อพระคำเหล่านี้ Scofield Reference Bible ใส่หัวเรื่องย่อยของย่อหน้านั้นว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกประทานให้แก่พวกผู้เชื่อคนต่างชาติ” พระองค์ทรงถูกประทานให้แก่เหล่าผู้เชื่อคนต่างชาติแล้ว แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลักของข้อพระคำเหล่านี้ พวกเขาได้เชื่อวางใจพระคริสต์ทันทีที่พวกเขาได้เรียนรู้ว่านั่นเป็นวิธีที่จะรับความรอด และพวกเขาได้รับความรอดแล้ว

2. อย่าเข้าใจผิดข้อ 46 พวกยิวที่เข้าสู่หนตซึ่งมากับเปโตร “ได้ยินคนเหล่านั้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ และยกย่องพระเจ้า” คำว่า ภาษาต่าง ๆ เป็นคำแปลของคำกรีก กลอสซา ซึ่งหมายถึงลิ้นหรือภาษาเสมอ แต่การด่วนสรุปว่าเป็นของประทานแบบอัศจรรย์ของการพูดภาษาต่าง ๆ เหมือนกิจการ 2:4-11 ก็ไม่ถูกสนับสนุนโดยคำกล่าวในที่นี้ พวกคริสเตียนยิวเหล่านั้น “ได้ยินคนเหล่านั้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ” จริง ๆ ผมคิดว่าไม่ใช่ภาษาต่าง ๆ ที่เป็นการอัศจรรย์ เนื่องจากโครเนลิอัสอยู่ในกองอิตาเลีย (กิจการ 10:1) จึงเกือบเป็นที่แน่นอนว่าเขาและเหล่าทหารของเขาพูดภาษาละตินเป็นประจำ เนื่องจากพวกเขาอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์และเราคิดว่าพวกเขาได้ประจำการที่นั่นมาสักระยะแล้ว พวกเขาบางคนจึงน่าจะพูดภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาสามัญของประเทศนั้นและอาจเป็นไปได้ว่าพวกคนใช้เป็นชาวปาเลสไตน์โดยกำเนิดและพูดภาษาอาราเมค และเนื่องจากภาษาทั่วไปที่ใช้ในการพาณิชย์ตลอดทั้งจักรวรรดิโรมคือภาษา Koine หรือภาษากรีกที่ใช้กันแบบสามัญ ซึ่งเปาโลเทศนาเป็นภาษานี้ในทุกแห่งหน ซึ่งภาคพันธสัญญาใหม่ก็ถูกเขียนในภาษานี้ และเราคิดว่าเป็นภาษาที่เปโตรใช้พูดกับผู้คนเหล่านี้ด้วย ฉะนั้นแน่นอนว่าพวกเขาบางคนคงพูดภาษากรีก Koine ดังนั้นในภาษาอังกฤษอันหลากหลายในความตื่นต้นแบบมีความสุขของพวกเขา ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้จึงสรรเสริญพระเจ้า! จงหมายเหตุว่าเหตุผลที่เปโตรและคนอื่น ๆ ทราบว่าผู้คนเหล่านี้ได้รับความรอดแล้วก็คือว่า พวกเขาได้ยินคนเหล่านี้และเข้าใจคำสรรเสริญของคนเหล่านี้ขณะที่ “คนเหล่านี้ยกย่องพระเจ้า”

ตอนที่ผมเทศนาในประเทศอินเดีย มันถูกแปลเป็นภาษาทมิฬหรือเตลูกูหรืออีกภาษาหนึ่ง ขึ้นอยู่กับพื้นที่ที่ผมไปเทศนา และบางคนก็ออกมารับเชื่อพระคริสต์ก็พูดอย่างเปิดเผยเป็นภาษาอังกฤษแบบกระต่อน

กระแทนและคนอื่น ๆ พูดในภาษาของตัวเองและถ้อยคำของพวกเขาที่ถูกแปลให้ผมฟัง ที่นี้ในดินแดนปาเลสไตน์ซึ่งเป็นที ๆ ภาษาอารามิคเป็นภาษาพื้นเมืองที่แพร่หลายและภาษากรีกเป็นภาษาแห่งการพาณิชย์ที่รู้จักกันในวงกว้างและทราบกันทุกแห่งหนและเป็นที ๆ พวกทหารเองมาจากประเทศอิตาลีและพูดภาษาละตินโดยธรรมชาติ คนเหล่านี้จึงแค่สรรเสริญพระเจ้าในหลากหลายภาษา เราไม่มีสิทธิ์ที่จะอนุมานว่ามีการอัศจรรย์เกิดขึ้นหากพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามี หรือถ้าบริบทไม่บ่งบอกว่าการอัศจรรย์หนึ่ง

บางคนชอบกล่าวว่าผู้เชื่อใหม่เหล่านี้พูดในภาษาสวรรค์บางอย่างและว่านี่เป็นพยานหลักฐานที่แสดงว่าพวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ถ้าพวกเขาพูดในภาษาหนึ่งที่ไม่รู้จัก และผู้คนที่อยู่ที่นั่นไม่เข้าใจ ผลกระทบก็คงจะน่าสับสนสำหรับพวกคนที่รู้ไม่ถึง เหมือนที่ 1 โครินธ์ 14:23 บ่งบอกว่ามันคงจะเป็นของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์เป็นของประทานนั้น เหมือนที่ประทานให้ที่เพ็นเทคอสต์ ที่จะพูดในภาษาของบางคนที่จะได้ยิน และจึงได้ยินข่าวประเสริฐ ฉะนั้นในกิจการ 19:1-7 ในเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นมหานคร “ภาษาต่าง ๆ” นั้นในข้อ 6 จึงน่าจะเป็นเพียงบางภาษาในภาษาที่หลากหลายเหล่านั้นซึ่งใช้พูดกันเป็นประจำโดยประชากรที่พูดได้หลายภาษา

ในเมืองซิกาโก้หรือเมืองมินเนอาโพลิส ผมเคยได้ยินหญิงชาวสวีเดนคนหนึ่ง ซึ่งได้รับพระพรอย่างมากมาย สรรเสริญพระเจ้าในภาษาสวีเดน และใน Kaw City รัฐโอคลาโฮมา ผมเคยได้ยินชาวอินเดียคนหนึ่ง สรรเสริญพระเจ้าในภาษาของเขาเอง ถึงแม้ว่าภาษาที่ใช้พูดเป็นประจำในที่ประชุมเหล่านั้นในแต่ละกรณีเป็นภาษาอังกฤษก็ตาม

3. คนเหล่านี้ไม่เพียงได้รับความรอดแล้ว แต่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ด้วย นั้นปรากฏชัดเจนในคำพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพวกเขา (ข้อ 47) “พระวิญญาณบริสุทธิ์” เองทรงเป็น “ของประทานแก่พวกเขาเหมือนแก่พวกเรา ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว” ในกิจการ 11:17 นี่เป็น “ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” เดียวกันซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้ที่เพ็นเทคอสต์ในกิจการ 2:39 แต่คำพยานที่เปี่ยมสุขเหล่านั้นแสดงให้เห็นชัดเจนว่าผู้คนเหล่านี้ได้รับความรอดแล้ว ว่าพวกเขามีความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าพวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า

ในที่นี้ความจริงประการหนึ่งเริ่มปรากฏชัดเจน: คน ๆ หนึ่งอาจรับความรอดและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปพร้อม ๆ กันได้ นั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับพวกอัครทูตซึ่งรับความรอดแล้วก่อนเพ็นเทคอสต์ และจากนั้นเมื่อถึงเพ็นเทคอสต์พวกเขาก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันไม่ได้เกิดขึ้นกับชาวสะมาเรียเหล่านั้นที่ฟิลิปประกาศและพวกเขาก็รับความรอด จากนั้นพวกอัครทูต, เปโตรและยอห์น, “ได้วางมือของตนบนพวกเขา และพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 8:17) และเขาโลคนหนุ่ม ซึ่งต่อมามีชื่อว่าเปาโล ได้รับความรอดบนถนนไปเมืองดามัสกัส และหลังจากอดอาหารและอธิษฐานนานสามวัน อานาเนียก็มา “เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:17) ความรอดเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนการได้รับฤทธิ์เดชหรือการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณก็เป็นอีกเรื่อง แต่ในกรณีของโครเนลิอัสกับคนในบ้านของเขา ความรอดนั้นและการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณนั้นหรือการเจิมเพื่อการเป็นพยานก็มาพร้อมกัน

เพราะอะไร? น่าจะเป็นเพราะการตรวจค้นใจทั้งหมดนั้น การเฝ้าคอยพระเจ้าทั้งหมดนั้นที่ผู้คนในบ้านของโครเนลิอัสได้กระทำก่อนที่พวกเขาได้รับความรอด ทำให้พวกเขาพร้อมอย่างสมบูรณ์ที่จะได้รับความรอดและไม่เพียงพร้อมที่จะได้รับความรอด แต่พร้อมที่จะเชื่อฟังพระเยซูเจ้าและติดตามพระองค์ด้วย การเฝ้าคอยพระเจ้าซึ่งพวกอัครทูตกระทำในช่วงสิบวันนั้นก่อนฟื้นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) ได้ถูกกระทำแล้วโดยโครเนลิอัสและคนในบ้านของเขา ซึ่งอดอาหารและอธิษฐานเพื่อที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า ที่จะได้รับความรอดและฤทธิ์เดชของพระเจ้า

4. บัดนี้ไปไตร่ตรองพวกคริสเตียนยิวที่มากับเขาว่า “มีผู้ใดสามารถห้ามฉันนี้ เพื่อที่จะไม่ให้คนเหล่านี้รับบัพติศมาหรือ ผู้ซึ่งได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” ไม่มีคนคัดค้านเลย พวกยิวที่เป็นองค์ประชุมเล็ก ๆ นั้นเริ่มเชื่อแล้วว่าโครเนลิอัสและคนในบ้านของเขากลับใจเชื่อแล้วอย่างแท้จริง อาจเป็นไปได้ว่าเพื่อชักจูงให้พวกเขาเชื่อ พระเจ้าได้ทรงจัดแจงให้มีคำพยานที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น จนไม่อาจมีข้อสงสัยได้ บ่อยครั้งผู้คนที่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงโดยไม่มีการสำแดงของความชื่นชมยินดีและคำพยานเช่นนั้น แต่คำสรรเสริญที่ชื่นบานและการเป็นพยานของพวกเขาในที่นี้ได้ให้พยานหลักฐานว่าพวกเขารอดแล้วอย่างแท้จริงและไม่มีใครจะคัดค้านเรื่องนี้ได้! ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงเหมาะที่จะรับบัพติศมาได้

เราควรหมายเหตุไว้ในที่นี้ว่า เหมือนที่เป็นตลอดภาคพันธสัญญาใหม่ ผู้คนที่ได้รับความรอดแล้วก็รับบัพติศมาในทันที ลิเดียในกิจการ 16:15 ก็ทำเช่นนี้ นายคุกผู้นั้นและคนในบ้านเขาที่เมืองฟิลิปปีก็ทำเช่นนี้ “ในช่วงโมงเดียวกันของกลางคืนนั้น...ได้รับบัพติศมา ทั้งเขาและครัวเรือนของเขาในทันที” (กิจการ 16:33) ฉะนั้นเปาโล เมื่อเขากลับมองเห็นอีกและทันทีที่อาณานิวยางมือของตนบนเขา “ได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา” (กิจการ 9:18) บัพติศมาเป็นคำพยานต่อหน้าสาธารณชนว่าคน ๆ หนึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว และดังนั้นมันจึงควรตามหลังความรอดโดยเร็วเท่าที่ทำได้ บัพติศมาไม่ควรมาก่อนความรอดเด็ดขาด

5. พวกเขา “รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เช่นเดียวกันในกิจการ 8:16, “...พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า” เช่นกันในกิจการ 19:5, “...พวกเขาก็ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า” นี้ไม่ได้แตกต่างไปจาก “ให้บัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ตามที่ทรงบัญชาไว้ในมัทธิว 28:19 พระเยซูตรัสไว้แล้วว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ไม่มีความอิจฉาระหว่างพระภาคทั้งสามของตรีเอกานุภาพเลย พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องในการช่วยจิตวิญญาณดวงหนึ่งให้รอด พระเจ้าได้ทรงประทานพระบุตร พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจและให้การบังเกิดใหม่ ฉะนั้นเมื่อผมกล่าวว่าผมได้วางใจพระคริสต์เพื่อได้รับความรอดแล้ว ผมก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะตัดทิ้งพระบิดาหรือพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเมื่อผมให้บัพติศมาผู้เชื่อคนหนึ่ง “ในพระนามของพระเยซูเจ้า” ผมก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะตัดทิ้งพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์

กิจการ 11

ข้อ 1-3:

11:1 และพวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ใน
แคว้นยูเดียได้ยืนยันว่า พวกคนต่างชาติได้รับพระ
วณะของพระเจ้าด้วย
11:2 และเมื่อเปโตรได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว
คนทั้งหลายที่เป็นของพวกที่เข้าสู่หนัดได้โต้เถียง

กับท่าน
11:3 โดยกล่าวว่า “ท่านได้เข้าไปหาคนทั้งหลายที่
ไม่ได้เข้าสู่หนัด และได้รับประทานอาหารกับพวก
เขา”

“คนทั้งหลายที่เป็นของพวกที่เข้าสู่หนัด” คัดค้าน

ชาวนั้นแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว: “พวกอัครทูตกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดีย” ได้ยืนยันว่าที่เมืองซีซาริยาซึ่งอยู่ติดชายฝั่ง “พวกคนต่างชาติได้รับพระวณะของพระเจ้าด้วย” เมื่อเปโตรกลับมายังเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนในภาคพันธสัญญาใหม่ ที่นั่น “คนทั้งหลายที่เป็นของพวกที่เข้าสู่หนัด” ก็โต้เถียงกับเขา นั่นอาจมีความหมายแฝงอยู่เสมอประการ

ประการแรก นั่นอาจหมายถึงแค่พวกยิวที่เข้าสู่หนัดแบบเหมาวมซึ่งเป็นคริสเตียนแล้ว นั่นหมายถึงคริสเตียนทั้งหมดในโลกซึ่งอาจยกเว้นคนเหล่านั้นที่รับความรอดที่บ้านของโคเรเนลิอัส เราคิดว่าแม้แต่ชาวสะมาเรียก็เข้าสู่หนัด และพวกเข้าจาริตยิวทั้งหมดที่มาจากพวกคนต่างชาติซึ่งกลายเป็นยิวทางศาสนาอย่างเป็นทางการเช่นกัน ฉะนั้นก่อนอื่นเลย คำเรียกนี้เป็นคำเรียกแบบเหมาวมสำหรับพวกคริสเตียนยิว ในความหมายนั้นมันอาจรวมถึงพวกอัครทูตที่เยรูซาเล็มหรือบางคนในพวกเขาด้วย

ประการที่สอง ในความหมายแบบพิเศษ คนเหล่านั้น “ที่เป็นของพวกที่เข้าสู่หนัด” อาจหมายถึงพวกยิวที่ได้กลับใจเชื่อแล้วแต่ไม่ได้รับการสั่งสอนหรือพัฒนาในเรื่องฝ่ายวิญญาณดีพอ พวกคริสเตียนใหม่ขณะที่พวกเขาเติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าก็เข้าใกล้มาตรฐานของคริสเตียนมากขึ้น แต่ก่อนอื่น พวกเขานำมาตรฐานเหล่านั้นแห่งชีวิตเดิมติดตัวมาด้วย ดังนั้นคริสเตียนบางคนจึงอาจเป็นเจ้าของทาสและไม่เห็นว่ามันเสียหายตรงไหน ฉะนั้นในสมัยแรก ๆ ของอเมริกา พวกคริสเตียนที่มาพบปะกันเพื่อยกข้อหาของอาคารคริสตจักรหลังใหม่ โดยอาสาทำมาด้วยใจก็คิด อาจไม่เห็นว่ามีผิดตรงไหนในการเสิร์ฟเหล้าแอปเปิ้ลหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อื่น ๆ แม้กระทั่ง Charles H. Spurgeon ผู้ยิ่งใหญ่ก็สูบบุหรี่จนกระทั่งหนึ่งปีหรือประมาณนั้นก่อนเขาเสียชีวิต ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายซึ่งเติบโตมาในกลุ่มที่ให้บัพติศมาเด็กทารกจึงอาจดำเนินชีวิตไปหลายปีและไม่เคยเห็นความหมายฝ่ายวิญญาณของการจุ่มลงมิดสำหรับพิธีบัพติศมาเลย พวกเราเกือบทุกคนเรียนรู้อย่างเชื่องช้ามาก ๆ ฉะนั้นยิวจำนวนมาก ซึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ยังคงมองไม่เห็นการประยุกต์ใช้เหล่านั้นของพระมหาบัญชา ว่าพวกเขาจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ “แก่มนุษย์ทุกคน”

ประการที่สาม แม้แต่คริสเตียนทั้งหลายที่จริงจังและพัฒนาอย่างดีมาก ๆ ย่อมตกใจเป็นธรรมดากับความคิดที่จะยุ่งเกี่ยวกับมาตรฐานทางศีลธรรมที่ต่ำช้าและการนับถือรูปเคารพต่าง ๆ อันน่ารังเกียจซึ่งพวกคนต่างชาติคุ่นเคยดี ตั้งแต่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย พวกยิวก็หันเสียจากการนับถือรูปเคารพแล้วอย่างสิ้นเชิง แม้ว่าในสมัยก่อน ๆ ยิวบางคนเคยมีภรรยาามากกว่าหนึ่งคน บัดนี้ดูเหมือนว่าการมีคู่สมรสเพียงคนเดียว

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับแล้ว เป็นมาตรฐานทางศีลธรรมของชุมชนนั้นทั้งหมด มันเป็นบัญญัติที่ได้รับการยอมรับในท่ามกลางพวกยิวอยู่ที่พวกคนเล่นซู้จะต้องถูกหินขว้างจนตาย แต่การล่วงประเวณีเป็นเรื่องที่ธรรมดา มาก ๆ ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ (อฟ. 4:17-19) ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้ต่อต้านพวกคนต่างชาติที่มาด้วยความรอด แต่พวกเขาแยงการคบหาสมาคมกับพวกคนต่างชาติ เปโตรถูกบ่นว่า “ท่านได้เข้าไปหาคนทั้งหลายที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ และได้รับประทานอาหารกับพวกเขา” เขาไม่ได้ถูกตำหนิเพราะการประกาศแก่คนต่างชาติ แต่เพราะการคบหาสมาคมแบบใกล้ชิดกับพวกเขา

นี่เป็นหนึ่งในปัญหาที่ร้ายแรงมาก ๆ เกี่ยวกับการปนเชื้อชาติต่าง ๆ เข้าด้วยกัน คริสเตียนทั้งหมดที่เฉลียวฉลาดและอยู่ฝ่ายวิญญาณอยากให้คนผิวสีได้รับข่าวประเสริฐ อยากให้พวกเขาได้รับสิทธิต่าง ๆ อันเหมาะสมภายใต้กฎหมาย อยากให้พวกเขาได้รับโอกาสทางการศึกษา ความก้าวหน้า และความสุข แต่เมื่ออย่างที่เกิดขึ้นจริงในศูนย์กลางใหญ่ ๆ หลายแห่ง กามโรคได้เกิดขึ้นในหมู่พวกนิโกรมากกว่าในหมู่คนผิวขาวถึงสิบเท่า และอัตราร้อยละของลูกที่เกิดโดยไม่มีพ่อก็มากกว่าเป็นเงาตามตัว มันจึงเสี่ยงไม่ได้ที่พวกคริสเตียนผิวขาวที่มีวัฒนธรรมจะไม่อยากให้ลูก ๆ ของตนแต่งงานกับพวกนิโกร จะไม่ยอมให้พวกเขาได้รับภัยอันตรายต่าง ๆ ของการคบหาสมาคมแบบสนิทสนมกับคนเหล่านั้นในระดับทางสังคม มันยุติธรรมแล้วสำหรับคริสเตียนยิวเหล่านี้ที่เข้าสู่หน้ที่เยรูซาเล็มที่จะเข้าใจว่ามีความเสี่ยงทางศีลธรรมอันแท้จริงในการทำลายข้อแย้งต่าง ๆ ของพวกเขาที่มีต่อการคบหาสมาคมกับพวกคนต่างชาติ

ผมไม่คิดว่าคริสเตียนที่เฉลียวฉลาดและมีใจอบอุ่นคนใดจะคัดค้านการให้พวกคนต่างชาติได้รับความรอด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมาตรฐานด้านศีลธรรมและจริยธรรมเหล่านั้นแตกต่างกันเหลือเกิน พวกคริสเตียนยิวที่อยู่ฝ่ายวิญญาณและเฉลียวฉลาดจึงอาจรู้สึกไม่สบายใจอยู่ดีเกี่ยวกับการร่วมสมรสระหว่างพวกคริสเตียนยิวกับพวกคริสเตียนต่างชาติ การได้ยืมข่าวประเสริฐและการหันมาหาพระคริสต์อย่างถึ่ถัวในความเชื่อที่ช่วยให้รอดก็ทำให้เกิดคริสเตียนคนหนึ่ง มันไม่ทำให้เกิดสุภาพบุรุษคนหนึ่งในที่ คน ๆ หนึ่งไม่ได้บรรลุถึงค่านิยมชุดใหม่ในที่ ทั้งมารยาทอันดีและศีลธรรมอันดีไม่ได้ทำให้เกิดคริสเตียนคนหนึ่ง แต่คริสเตียนที่ดีคนหนึ่งควรรับรู้ไว้เกี่ยวกับมารยาทอันดีและศีลธรรมอันดี และเกี่ยวกับการคบหาสมาคมต่าง ๆ ของตน เพื่อนฝูงของลูก ๆ ของตน คนเหล่านั้นที่ลูก ๆ ของเขาจะพบกับหุ่่นส่วนชีวิตของพวกเขา คริสเตียนยิวเหล่านี้เป็นคริสเตียนที่ดี และพวกเขาต้องเรียนรู้ อย่างที่เปโตรได้เรียนรู้ ว่ามันถูกต้องที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ และจากนั้น หลังจากทีคนเหล่านั้นรับความรอดแล้ว ทีจะนับพวกเขาว่าเป็นพี่น้องคริสเตียน

ข้อ 4-14:

11:4 แต่เปโตรได้อธิบายเรื่องนั้นตั้งแต่ต้น และ
อธิบายอย่างละเอียดเป็นลำดับให้แก่พวกเขา โดย
กล่าวว่า

11:5 “ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา โดยกำลัง
อธิษฐานอยู่ และในวิงค์ข้าพเจ้าได้เห็นนิมิต มี

ภาชนะอย่างหนึ่งลอยลงมา ราวกับเป็นผ้าผืนใหญ่
ถูกหย่อนลงมาจากฟ้าสวรรค์โดยทั้งสี่มุม และ
ภาชนะนั้นได้มายังข้าพเจ้า

11:6 เมื่อข้าพเจ้าได้เข้มนดาภาชนะนั้น ข้าพเจ้า
ก็พิณิจพิจารณา และได้เห็นสัตว์สี่เท้าทุกอย่างแห่ง

แผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย และนกต่าง ๆ ในอากาศ

11:7 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด’

11:8 แต่ข้าพเจ้าได้ทูลว่า ‘แบบนั้นไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่เคยเข้าไปในปากของข้าพระองค์ในเวลาใดเลย’

11:9 แต่พระสุรเสียงนั้นตรัสตอบข้าพเจ้าจากท้องฟ้าอีกว่า ‘ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม’

11:10 และสิ่งนี้ได้ถูกกระทำถึงสามครั้ง แล้วทั้งหมดเหล่านั้นก็ถูกดึงขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

11:11 และดูเถิด ในทันใดนั้น มีชายสามคนได้มา

ถึงบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่แล้ว โดยถูกส่งมาจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า

11:12 และพระวิญญูณได้ทรงส่งข้าพเจ้าให้ไปกับพวกเขา โดยไม่สงสัยอะไรเลย ยิ่งกว่านั้นพวกพี่น้องทั้งหลายคนนี้ได้ไปพร้อมกับข้าพเจ้า และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของชายผู้นั้น

11:13 และเขาได้แสดงแก่พวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบ้านของเขา ซึ่งยืนอยู่และกล่าวกับเขาว่า ‘จงส่งพวกคนไปยังเมืองยัฟฟา และเชิญซีโมนมา ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า เปโตร

11:14 ผู้ซึ่งจะกล่าวถ้อยคำทั้งหลายแก่ท่าน ซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นท่านกับทั้งครอบครัวของท่านจะได้รับความรอด’

เปโตรรายงานการเปิดเผยแสนอัศจรรย์นั้น

โดยเหตุการณ์อัศจรรย์ที่เกิดต่อเนื่องเป็นชุด พระเจ้าทรงทำให้เปโตรเริ่มเชื่อแล้วว่าเขาควรไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ เปโตรต้องการข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจพิพาทได้นี้ ฉะนั้นเขาจึงเล่าเรื่องนี้ให้คนเหล่านั้นฟังอย่างละเอียด

ตอนแรก มีนิมิตหนึ่งที่เป็นภาพภาพขณะอันหนึ่ง “ราวกับเป็นผ้าผืนใหญ่ ถูกหย่อนลงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยทั้งสี่มุม” ที่บรรจุสัตว์หลายชนิด ซึ่งตามบัญญัติในหนังสือเลวีนิติ ไม่เหมาะเลยที่ยิวคนใดจะรับประทาน แต่เสียงนั้นตรัสชัดเจนว่า “จงลุกขึ้น เปโตรเอ๋ย ฆ่าและกินเถิด” เปโตรทักท้วงองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “แบบนั้นไม่ได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่เคยเข้าไปในปากของข้าพระองค์ในเวลาใดเลย” พระเจ้าทรงตอบว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม” เป็นเช่นนี้ถึงสามครั้ง

ข้อเท็จจริงที่น่าประทับใจประการที่สองก็คือว่า “ในทันใดนั้น มีชายสามคนได้มาถึงบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่แล้ว โดยถูกส่งมาจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า” นิมิตนั้นและข้อเท็จจริงเหล่านั้นสอดคล้องกันพอดี

จากนั้นมีการทรงนำโดยตรงของพระวิญญูณบริสุทธิ์ว่าเขาควร “ไปกับพวกเขา โดยไม่สงสัยอะไรเลย” และเขาก็ไป

เพื่อรับประกันเพิ่มเติมอีกว่าเรื่องนี้ไม่ใช่การตัดสินใจแบบหุนหันพลันแล่นและไม่ไตร่ตรองให้ดีกว่า หรือเพื่อที่เปโตรจะไม่ถูกนำให้หลงผิดในเรื่องนี้ เขาจึงพา “พี่น้องทั้งหลายคนนั้น” ไปด้วย

พยานหลักฐานเพิ่มเติมที่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นมาจากพระเจ้า ก็คือว่าเปโตรพบว่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาหาโครเนลิอัสแล้ว โดยสั่งเขาให้เชิญเปโตรมา “ผู้ซึ่งจะกล่าวถ้อยคำทั้งหลายแก่ท่าน ซึ่งโดยถ้อยคำเหล่านั้นท่านกับทั้งครอบครัวของท่านจะได้รับความรอด” นั่นเป็นข้อพิสูจน์เพียงพอแล้วสำหรับ

คริสเตียนทั้งหลายที่ชื่อตรง พระเจ้าได้ทรงส่งเปโตรไปประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติ ในการประกาศข่าวประเสริฐนั้น เขาจึงต้องเป็นแขกคนหนึ่งในบ้านของโครเนลิอัส

ข้อ 15-18:

11:15 และขณะที่ข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเขา เหมือนได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนพวกเราในตอนต้นนั้น

11:16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’

11:17 เหตุฉะนั้น เมื่อพระเจ้าได้โปรดประทานของประทานแก่พวกเขาเหมือนแก่พวกเรา ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่ข้าพเจ้าจะขัดขวางพระเจ้าได้”

11:18 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็นิ่งอยู่ และได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ดังนั้นพระเจ้าได้โปรดแก่พวกคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่เพื่อได้ชีวิตรอดด้วย”

เปโตรเล่าย้อนเรื่องการกลับใจเชื่อ ของคนในบ้านโครเนลิอัส

เปโตรคาดไว้ว่าเขาจะต้องอธิบายข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างละเอียดซึ่งพวกคนต่างชาติเหล่านี้ไม่คุ้นเคย และอาจมีข้อสนับสนุนเร่งด่วนด้วย เพื่อช่วยให้พวกเขาได้รับความรอด มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใจแสนยินดีที่ขณะที่เขาเริ่มที่จะกล่าว เมื่อเขาประกาศใจความหลักแห่งข่าวสารของเขาและจึงเปิดเผยแผนการแห่งความรอดแล้ว ทันใดนั้นทุกคนในบ้านก็หันมาหาพระคริสต์และได้รับความรอด! เขาได้สรุปย่อคำเทศนาที่เขาตั้งใจไว้ของเขาในถ้อยคำของกิจการ 10:43-- “บรรดาศาสนาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย”

ไม่แน่ว่าเปโตรอาจตั้งใจไว้ว่าจะยกคำพูดจากหนังสือของเหล่าศาสนาพยากรณ์และเพลงสดุดีเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด เหมือนที่เขาได้กระทำที่เพ็นเทกอสต์ ความคิดของเขาอัดแน่นไปด้วยพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านั้นทั้งหมด เพราะว่าในช่วงสี่สิบวันนั้นก่อนการเสด็จขึ้นของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขา “ว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชาบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสนาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น” และทรง “บันดลให้ความเข้าใจของพวกเขาถูกเปิดออก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา 24:44,45) แก่สาวกเหล่านั้นบางคน “เริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสนาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:27)

ไม่แน่ว่าเปโตรอาจคาดไว้ว่าจะพบ เหมือนที่เขาได้พบกับพวกผู้นำยิว ความเป็นปฏิกิริยาต่อความคิดที่ว่าพระเยซูทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว จนเขาต้องยกข้อสนับสนุนอย่างมีพลัง แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่: ทันทีที่โครเนลิอัสและคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งได้แสวงหาพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจปวดร้าวมานานหลายวัน ได้ยินว่าการเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ด้วยตัวเองคือวิธีที่จะได้รับความรอด พวกเขาก็เชื่อในพระองค์ “ขณะที่เปโตรยัง

กล่าวคำเหล่านี้” (กิจการ 10:44)

โอ มันไม่ต้องใช้เวลานานเลยกว่าที่คน ๆ หนึ่งจะรับความรอดหากเขาเหน็ดเหนื่อยกับบาปและต้องการองค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระคริสต์ก็พบพระองค์

เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทันทีที่รับความรอด!

การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณหรือของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ การที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนคน ๆ หนึ่งเพื่อเจิมเขาสำหรับการเป็นพยานและการชนะจิตวิญญาณ เป็นเรื่องที่ยกออกจากความรอดอย่างสิ้นเชิง

เป็นความจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เองทรงเป็นผู้ให้บังเกิดใหม่และฉะนั้นคน ๆ หนึ่งที่รับความรอดจึง “บังเกิดจากพระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5,6) และตั้งแต่นั้นเมื่อพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วทรงระบายลมหายใจบนสาวกเหล่านั้นและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22), ตั้งแต่พระเยซูทรงรับส่งาราศีแล้ว (ยอห์น 7:37-39) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของผู้ที่รับความรอดแล้วทุกคนตอนนี้ คิ่้นนั้นก่อนพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่กับพวกสาวก แต่พระเยซูทรงสัญญาว่า “พระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:17) บัดนี้คริสเตียนทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในร่างกายของตนและนั่นได้เริ่มต้นพร้อมกันกับการกลับใจเชื่อ พร้อมกับการบังเกิดใหม่ (1 คร. 3:16; 1 คร. 6:19,20; โรม. 8:9)

แต่การสถิตอยู่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในร่างกายของคริสเตียน ซึ่งเริ่มต้นทันทีที่มีการบังเกิดใหม่ เป็นเรื่องหนึ่ง และการรับฤทธิ์เดชเพื่อการเป็นพยานก็เป็นคนละเรื่องกันเลย ถึงแม้พระเยซูทรงระบายลมหายใจบนพวกสาวกและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” วันนั้นที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พวกเขาก็ยังได้รับคำทรงบัญชาว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) ก่อนฟื้นเทคอสต์ พวกสาวกได้รอคอยในห้องชั้นบนนั้น อธิษฐานอย่างหนักแน่นอย่างต่อเนื่อง (กิจการ 1:14) จนกระทั่งพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกเขาในฤทธิ์เดช

ฟิลิปมีการฟื้นฟูใหญ่ในแคว้นสะมาเรียและคนมากมายได้รับความรอด แต่เปโตรและยอห์นลงมาจากเยรูซาเล็ม-- “ผู้ซึ่ง เมื่อท่านทั้งสองลงไปถึงแล้ว ก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ด้วยว่าพระองค์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตอยู่บนผู้ใดในพวกเขา พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น)” กิจการ 8:15,16 กล่าว อัครทูตเปาโลเชื่อวางใจพระคริสต์และได้รับความรอดแล้วบนถนนไปเมืองดามัสกัส แต่ต้องอีกสามวันถัดมาหลังจากอดอาหารและอธิษฐานและอานาเนียมาหาเขา เขาจึง “เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:17) และการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณของพระเจ้าก็เป็นส่วนหนึ่งที่ถาวรของความรอดของผู้เชื่อ แต่การได้รับฤทธิ์เดชนั้นเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับช่วงเวลาหนึ่งโดยเฉพาะ และคน ๆ หนึ่งอาจแสวงหาแล้วแสวงหาอีกได้เมื่อต้องการการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณ เหมือนที่สาวกกลุ่มเดิมนั้นได้อธิษฐานขออีกในกิจการ 4:31 และได้รับการเติมเปี่ยมอีก และพวกเขาก็เป็นพยานอีก

ฉะนั้นความรอดและการเติมเปี่ยมของพระวิญญาณจึงไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกัน และปกติแล้วทั้งสองไม่

เกิดขึ้นพร้อมกัน แต่ในกรณีของโครเนลิอัส ครอบครัวและคณะของเขา พวกเขาได้รับความรอดและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที

เหตุใดพวกเขาถึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที? ผมคิดว่าน่าจะเป็นเพราะการค้นใจทั้งหมดนั้น การอ้อนวอนและการสารภาพและการละทิ้งบาปที่พวกเขาทราบทั้งหมดนั้น การยอมจำนนที่มาจากใจและการถวายหมุดทั้งตัวแด่พระคริสต์ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ พวกเขาได้กระทำการเหล่านี้แล้วขณะที่พวกเขาอธิษฐานนานหลายวันและเฝ้าคอยพระเจ้า

ในน้ำของการรับบัพติศมา พระเยซูได้ทรงอธิษฐานและจึงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณทันที โดยไม่มีการซักข่าเลย (ลูกา 3:21,22) ในการตอบคำอธิษฐานอันร้อนรนยาวนานหลายปีของบิดาและมารดาของเขา ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขาเลยด้วยซ้ำ (ลูกา 1:15)

ไม่มีเหตุผลว่าทำไมผู้ใดที่ได้รับความรอดแล้วจึงไม่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทันที หากใจของเขาได้จ่ายราคานั้นที่คน ๆ หนึ่งต้องจ่ายเพื่อจะเป็นพยานอย่างดีพอเพื่อพระคริสต์และหากเขาทุ่มเทหมดทั้งตัวให้แก่งานรับใช้ด้านการเป็นพยานนั้นซึ่งบ่งบอกถึงการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ

เช่นเคย น่าสนใจที่ว่าในกรณีนี้ โครเนลิอัสและคนในบ้านเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก่อนรับบัพติศมา บัพติศมาแสดงภาพการยอมจำนนใจให้แก่กิจธุระของพระเจ้าด้านการชนะจิตวิญญาณ การแสดงภาพว่าคริสเตียนที่ยอมจำนนผู้นั้นเชื่อในการถูกฝัง การคืนพระชนม์ของพระคริสต์และการดำเนินชีวิตใหม่ (ลูกา 3:21,22; กิจการ 2:38; กิจการ 1:5; กิจการ 19:3-6; รม. 6:4-11) ฉะนั้นผู้ใดที่พร้อมอย่างถึถ้วนจริง ๆ ที่จะฝังมนุษย์เก่า นั้นและฟื้นคืนสู่การดำเนินชีวิตใหม่ ตามที่ถูกแสดงภาพในพิธีบัพติศมา ก็พร้อมแล้วที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณทันทีก่อนการรับบัพติศมา บัพติศมาไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นต่อการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ แต่การยอมจำนนของใจ การแสดงออกว่าตนทำแบบเดียวกันกับพระคริสต์ การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์และงานรับใช้ด้านการชนะจิตวิญญาณ ก็เป็นสิ่งจำเป็นต่อการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ

จงสังเกตให้ดีว่าเปโตรไม่ได้กล่าวเลยว่าพวกผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้นถูกได้ยินว่า “พูดด้วยภาษาต่าง ๆ” พวกเขาแค่สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าในภาษาธรรมดาทั้งหลาย เท่าที่เราทราบ และนั่นก็ไม่มีนัยสำคัญอะไรเลยนอกจากว่าเปโตรและคริสเตียนยิวเหล่านั้นสามารถเข้าใจและได้ยินพวกเขา “ยกย่องพระเจ้า” (กิจการ 10:46) พวกเขาเข้าใจคำสรรเสริญของคนเหล่านั้น สิ่งที่เปโตรกำลังรายงานก็คือว่า คนเหล่านั้นได้ “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ข้อ 16) ว่าพระเจ้าได้ประทาน “ของประทานแก่พวกเขาเหมือนแก่พวกเรา” (ข้อ 17) นั่นคือ ของประทานนั้นที่เปโตรพูดถึงที่เพ็นเทคอสต์ในกิจการ 2:39

คุณเห็นว่า คนต่างชาติเหล่านี้ที่กลับใจเชื่อไม่เพียงได้รับความรอดแล้ว แต่พวกเขาจะได้รับอภิสิทธิ์ทุกประการ พระพรทุกประการ ฤทธิ์เดชทุกอย่าง ที่พวกคริสเตียนยิวจะได้รับ

ทั้งหมดนี้พิสูจน์เรื่องหนึ่งที่แน่นอนแก่คนเหล่านั้นที่เป็นพวกเข้าสู่หนัด คือพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองที่เยรูซาเล็ม “เมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งเหล่านี้ พวกเขาก็นิ่งอยู่ และได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ดั่งนั้นพระเจ้าได้โปรดแก่พวกคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่เพื่อได้ชีวิตรอดด้วย” หลักฐานทั้งหมดที่ตามมาแสดงให้เห็นว่าคนต่างชาติเหล่านี้รับความรอดแล้วจริง ๆ รอดเหมือนอย่างพวกยิวที่เชื่อวางใจพระ

คริสต์ได้รับความรอด! และพวกคริสเตียนที่เยรูซาเล็มก็ดีใจและสรรเสริญพระเจ้า

ข้อ 19-26:

11:19 บัดนี้ คนทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไป เพราะการข่มเหงที่เกิดขึ้นเรื่องสเทเฟน ก็เดินทาง ไปไกลถึงเมืองฟินิเซีย และเกาะไซปรัส และเมื่อ อันทิโอก โดยไม่ได้กล่าวพระวณะแก่ผู้ใด นอกจากแก่พวกยิวพวกเดียว

11:20 และบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัส กับชาวไซริน ผู้ซึ่งเมื่อพวกเขามายังเมืองอันทิโอก ได้กล่าวแก่พวกกรีก โดยประกาศพระเยซูเจ้า

11:21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อยู่ กับพวกเขา และคนเป็นอันมากได้เชื่อ และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:22 แล้วข่าวเรื่องสิ่งเหล่านี้ได้เข้าสู่ของคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาจึงส่งบารนาบัสให้ไป ว่าท่านควรจะไปไกลจนถึงเมืองอันทิโอก

11:23 ผู้ซึ่ง เมื่อท่านมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้า ก็ชื่นชมยินดี และได้เตือนสติพวกเขาทุกคนว่า ให้พวกเขาตั้งใจว่าจะติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:24 ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้าที่บงศ์พระผู้เป็นเจ้า

11:25 แล้วบารนาบัสได้ออกเดินทางไปยังเมืองทาร์ซัส เพื่อตามหาเซาโล

11:26 และเมื่อบารนาบัสได้พบท่านแล้ว บารนาบัสก็พาท่านมายังเมืองอันทิโอก และต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดหนึ่งปี และสั่งสอนคนเป็นอันมาก และพวกเขาได้ถูกเรียกว่าพวกคริสเตียน เป็นครั้งแรกในเมืองอันทิโอก

เมืองอันทิโอก: พวกคริสเตียน: บารนาบัสและเซาโล

ความกล้าและฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของการเทศนาที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานของสเทเฟนทำให้เกิดการข่มเหงครั้งใหญ่และเขาถูกหินขว้างจนตาย (กิจการ 7:54-60) และการฟื้นฟูใหญ่ที่นั่นแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าในท่ามกลางคริสเตียนเหล่านั้นนำไปสู่การข่มเหงเพิ่มเติม “และในเวลานั้นมีการข่มเหงครั้งใหญ่ต่อคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายถูกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย นอกจากพวกอัครทูต” (กิจการ 8:1) เราถูกบอกว่า “พวกเขาทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวณะนั้น” (กิจการ 8:4)

ในที่นี้เราถูกบอกว่าต่อมาพวกเขาก็ไปไกลกว่าแคว้นยูเดีย ขึ้นเหนือไปตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจนถึงเมืองฟินิเซีย จากนั้นก็ไปต่อถึงเมืองอันทิโอกแห่งประเทศซีเรีย จากนั้นก็ออกไปยังเกาะไซปรัส ซึ่งเป็นเกาะ ๆ หนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บางคนเหล่านี้ที่อาจมาจากเกาะไซปรัสและเมืองไซริน (ข้อ 20) ก็อยู่ที่เยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกาตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน อยู่ต่อเพื่อร่วมเทศกาลเพ็นเทคอสต์และกลับใจเชื่อที่นั่น จากนั้นเมื่อเกิดการข่มเหงครั้งใหญ่ พวกเขาก็กระจัดกระจายไปทั่ว บัดนี้บางคนในพวกเขาขึ้นเหนือไปยังเมืองอันทิโอกและ “กล่าวแก่พวกกรีก” นั่นคือ แก่พวกยิวที่นิยมกรีก “โดยประกาศพระเยซูเจ้า” จำไว้ว่าคนเหล่านี้ “ไม่ได้กล่าวพระวณะแก่ผู้ใดนอกจากแก่พวกยิวพวกเดียว” (ข้อ 19) ถึงแม้เปโตร

ประกาศแก่โครเนลีสและคนในบ้านของเขาแล้วตอนนี้ เขาก็กลับไปกรุงเยรูซาเล็มแล้ว เขาโลคนหนุ่มจะกลายเป็นอัครทูตที่ไปยังพวกคนต่างชาติ และก่อนการเดินทางเพื่อประกาศของเปาโลยังไม่มีประกาศแก่พวกคนต่างชาติมากนัก แต่พวกสาวกที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเหล่านี้ ซึ่งไปประกาศทุกแห่งหน พบว่า “คนเป็นอันมากได้เชื่อ และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ที่เยรูซาเล็ม พวกอัครทูตและสาวกคนอื่น ๆ ได้ยินเกี่ยวกับพระพรเหล่านั้นของพระเจ้าที่เมืองอันติโอก พวกเขาส่งเปโตรและยอห์นไปยังแคว้นสะมาเรียแล้วในกิจการ บทที่ 8 เพื่อแน่ใจเรื่องการสั่งสอนที่เหมาะสมและเพื่ออธิษฐานเผื่อสาวกใหม่เหล่านั้น แต่บัดนี้ชาวประเสริฐถูกเผยแพร่ไปกว้างไกลจนมีอัครทูตไม่พอที่จะไปทุกแห่งหนแล้ว ฉะนั้นพวกเขาจึงส่งบารนาบัส “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” ที่ดีคนนั้นไป ผู้ซึ่งได้เห็นการทำงานที่ดีแห่งพระคุณกำลังเกิดขึ้นอยู่ในใจของผู้คน คือผู้เชื่อใหม่เหล่านั้น และเขาก็ดีใจ

“ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี” นั้นไม่ถูกกล่าวบ่อยนักในพระคัมภีร์เกี่ยวกับคน ๆ หนึ่ง แต่บารนาบัสสมควรได้รับคำชมนี้ เขาเป็นคนเลวที่เคยอาศัยอยู่บนเกาะไซปรัส (กิจการ 4:36) แต่ย้ายมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว เขาเคยมีที่ดินในพื้นที่แห่งนั้นและขายมันทั้งหมดและถวายเงินอย่างเสียสละเพื่อการเลี้ยงดูผู้คนมากมาย (กิจการ 4:37) นี่เป็นชายที่มีใจกว้างและมีใจกรุณา ผู้ซึ่งรับเขาโลมาเมื่อเขากลับมาจากเมืองดามัสกัสโดยกลับใจเชื่อแล้วและเมื่อพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ กล่าวเขาและไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวก แต่บารนาบัสพาเขาโลมาหาพวกอัครทูต อธิบายว่าเขาได้กลับใจเชื่อแล้วและช่วยให้เปาโลได้รับการยอมรับจากสาวกคนอื่น ๆ ในเยรูซาเล็ม

สมแล้วที่ชายคนดีผู้นี้ไปเสาะหาเขาโลในเมืองทาร์ซัสและพาเขามายังเมืองอันติโอกเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ ชายสองคนนี้รักซึ่งกันและกัน พวกเขาทั้งคู่ทุ่มเทเต็มที่เพื่อพระคริสต์และทั้งคู่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและพวกเขาจึงถูกดึงดูดเข้าหากัน

จงหมายเหตุข้อ 24 อีกหน บารนาบัสเป็นคนดี “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า” การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่แค่ประสบการณ์หนึ่งให้เต็มด่ำ มันเป็นการรับฤทธิ์เดชเพื่อการรับใช้และการเป็นพยาน มีกล่าวเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “เขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:15,16) ดังนั้นที่ใดก็ตามที่เราพบว่าผู้คนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พวกเขาก็เป็นพยานเพื่อพระคริสต์และนำผู้คนมาถึงความรอด กับบารนาบัสผู้นี้ก็เช่นกัน ซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “คนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

การพูดทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณเพียงเพื่อเป็นประสบการณ์หนึ่งแห่งความชื่นบาน หรือเพื่อสิ่งๆ ที่เรียกกันว่า “ชีวิตที่ล้ำลึกกว่าเดิม” หรือเพื่อถอนรากถอนโคนธรรมชาติบาป ก็เป็นสิ่งที่แปลกไปจากคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้จริง ๆ การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหมือนเครื่องยนต์อันทรงพลังของรถไฟ มันไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อวิ่งเล่นไปบนรางด้านข้างเพื่อสั้นกระดิ่งและบีบแตร มันถูกสร้างขึ้นเพื่อผูกติดกับขบวนรถไฟและเพื่อลากมันไปสู่จุดหมายปลายทางของมัน ดังนั้นที่ใดก็ตามที่เราพบผู้คนในพระคัมภีร์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็พบว่าพวกเขาเป็นพยานเพื่อพระเยซูและผู้คน

ได้รับความรอด การเติมเปี่ยมของพระวิญญาณเป็น “การรับฤทธิ์เดชจากเบื้องสูง” เพื่อที่ผู้คนจะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์

บารนาบัสและเฮโลคนหนุ่มทำงานด้วยกันที่เมืองอันทิโอคนานหนึ่งปีเต็ม และพวกเขาที่นั่นเริ่มได้ชื่อว่า “พวกคริสเตียน” บัดนี้เขาทั้งสองคือ “บารนาบัสและเฮโล” อีกไม่นานพวกเขาจะเป็น “เปาโลและบารนาบัส” เนื่องจากสาวกคนที่หนุ่มกว่านี้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้นำและบารนาบัสกลายเป็นผู้ช่วยของเขา

ข้อ 27-30:

11:27 และในวันเหล่านี้ พวกผู้พยากรณ์ได้มาจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมืองอันทิโอ
11:28 และผู้หนึ่งในพวกเขาชื่อ อากาบัส ได้ลุกขึ้นและบอกเป็นนัยโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกัณดารอาหารมากยิ่งขึ้นตลอดทั่วแผ่นดินโลก ซึ่งได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยของคลาวดิอุส ซีซาร์

11:29 แล้วพวกเขาที่นั่น ทุกคนตามความสามารถของตน ตั้งใจว่าจะส่งของบรรเทาทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย
11:30 ซึ่งพวกเขาได้กระทำด้วย และได้ส่งของนั้นไปยังพวกผู้ปกครองโดยมือของบารนาบัสและเฮโล

การกัณดารอาหารจะมา: พวกคริสเตียนชาวอันทิโอ ส่งของไปช่วยเหลือพวกคริสเตียนชาวเยรูซาเล็ม

อากาบัสเป็นผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์คือผู้ที่เติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและเป็นพยานเพื่อพระเจ้า บางครั้งเขาก็บอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตโดยการเปิดเผยจากพระเจ้า บางครั้งมันก็เป็นเพียงการเป็นพยานเกี่ยวกับความรอด ตามที่เราเห็นเกิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์ ซึ่งศาสดาพยากรณ์โยเอลบอกล่วงหน้าไว้ (กิจการ 2:17,18) คำพยากรณ์ไม่จำเป็นต้องเป็นการเทศนา ในที่นี้อากาบัสดูเหมือนจะพยากรณ์แล้วในที่ชุมนุมชน (ข้อ 28) แต่ชายคนเดียวกันนี้ในกิจการ 21:10 และ 11 มาและเปิดเผยแก่เปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขา เรื่องการติดคุกที่เขาต้องทนทุกข์หากเขาไปต่อยังกรุงเยรูซาเล็ม การพยากรณ์คือการพูดเพื่อพระเจ้าในฤทธิ์เดชและการนำพาของพระวิญญาณของพระเจ้า เหล่าผู้พยากรณ์บางครั้งก็เป็นนักเทศน์ ตามที่เราเห็นกับยูดาสและสิลาสในกิจการ 15:32 แต่คริสเตียนทุกคน--ไม่ว่าจะเป็นนักเทศน์หรือไม่เป็น--ควรปรารถนา “เพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้” (1 คร. 14:1)

จะเกิด “การกัณดารอาหารมากยิ่งขึ้นตลอดทั่วแผ่นดินโลก” คำว่า “โลก” เป็นคำเรียกหนึ่งในภาษากรีก ซึ่งไม่ได้หมายถึงดาวเคราะห์โลกทั้งหมดแต่หมายถึง “แผ่นดินโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่” ซึ่งอาจเป็นคำ ๆ หนึ่งที่ไม่ใช่เฉพาะที่หมายถึงพื้นที่ทั้งหมดที่คนที่นี่ที่พูดนั้นทราบเกี่ยวกับมัน คำสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส “ให้ทั่วทั้งแผ่นดินจดทะเบียนสำมะโนครัว” ก็เช่นเดียวกัน (ลูกา 2:1)

มีความยากลำบากในหมู่คริสเตียนที่เยรูซาเล็มอยู่แล้ว ซึ่งไม่มีงานทำ มีการขมเหงครั้งใหญ่และจึงเกิดความยากจน การกัณดารอาหารจะทำให้มันแย่งยิ่งกว่าเดิม ฉะนั้นพวกเขา “ตั้งใจว่าจะส่งของบรรเทาทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย” พวกเขาช่วยกันเรียไรเงินและส่งมันไปให้แก่พวกผู้ปกครองที่เยรูซาเล็ม

“โดยมือของบารนาบัสและเซาโล”

การเดินทางไปยังเยรูซาเล็มคราวนี้เป็นการเดินทางที่เปาโลกล่าวถึงในเวลาต่อมาในกาลาเทีย 1:18 และ 19 ไหม?

อัครทูตเปาโลมีภาระใจยิ่งนักที่จะต้องดูแลเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่เยรูซาเล็ม นอกจากนี้ แม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงยอมให้เขาอยู่ที่เยรูซาเล็มแต่จะส่งเขาไปไกลและอีกไม่นานจะทรงส่งเขาไปยังพวกคนต่างชาติ เขาก็ไม่เคยหนีไปจากความรักที่เขามีต่อเยรูซาเล็มเลย ซึ่งเขาปรารถนายิ่งนักที่จะช่วยเหลือที่นั่น ฉะนั้นเราจะพบว่าต่อมาเปาโลระดมเงินท่ามกลาง “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” และ “ในเมืองโครีนธ์” (1 คร. 16:1) และจากนั้นก็ข้ามไปในคริสตจักรเหล่านั้นในประเทศกรีซและแคว้นมาซิโดเนีย (2 คร. 8:1) ฉะนั้นเปาโลจึงระดมเงินและได้รับเลือกโดยคริสตจักรใหม่เหล่านั้นให้นำเงินถวายของพวกเขาไปยังเยรูซาเล็ม (2 คร. 8:19-24)

น่าสังเกตว่าคำสอนส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการถวายและแบบอย่างส่วนใหญ่ นั้น ไม่ได้สอนเกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่องานมิชชั่นในดินแดนที่อยู่ห่างไกล แต่เป็นการถวายเพื่อบรรเทาทุกข์คริสเตียนคนอื่น ๆ และเพื่อสนับสนุนผู้รับใช้

กิจการ 12

ข้อ 1-4:

12:1 บัดนี้ประมาณเวลานั้น กษัตริย์เฮโรดได้ เหยียดพระหัตถ์ของท่านออกเพื่อทำร้ายบางคนใน คริสตจักร	(ขณะนั้นเป็นวันทั้งหลายแห่งเทศกาลขนมปังไร้ เชื้อ) 12:4 และเมื่อท่านจับเปโตรแล้ว ท่านได้ให้จำเขา ไว้ในคุก และมอบเขาไว้กับทหารสี่หมู่ ๆ ละสี่คน ให้คุมเขาไว้ โดยตั้งใจว่าหลังจากเทศกาลอีสเตอร์ แล้ว จะพาเขาออกมาให้แก่ประชาชน
12:2 และท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วย ดาบ	
12:3 และเพราะท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจ พวกยิว ท่านก็ดำเนินการต่อไปเพื่อจับเปโตรด้วย	

เฮโรดฆ่ายากอบ จับกุมเปโตร

จงแบ่งแยกระหว่างเฮโรดสี่คนที่เคยครอบครองในช่วงเวลาและสถานที่ที่ที่แตกต่างกันในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่

1. เฮโรดมหาราช เป็นกษัตริย์แห่งแคว้นยูเดียตอนที่พระคริสต์ประสูติ เขาสั่งฆ่าเด็กทารกเหล่านั้นแห่งบ้านเบธเลเฮม เขาเสียชีวิตในอีกประมาณหนึ่งปีต่อมา

2. เฮโรดอันติปาส เป็นบุตรของเฮโรดมหาราชและหลังจากที่บิดาของเขาเสียชีวิต เขาถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองแคว้นกาลิลีและแคว้นเพอเรีย เขาเป็นเฮโรด “สุนัขจิ้งจอกตัวนั้น” ที่พระคริสต์ทรงกล่าวถึงในลูกา 13:32 เฮโรดผู้นี้กำลังไปเยือนในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน และเนื่องจากพระเยซูทรงมาจากแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็น “ท้องที่ของเฮโรด” ปีลาตจึงส่งพระคริสต์ไปอยู่ต่อหน้าเฮโรดซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงถูกเยาะเย้ย ทรงปฏิเสธที่จะกระทำการอัศจรรย์และทรงถูกส่งตัวกลับไปหาปีลาต (ลูกา 23:6-12) นี่คือนีโธผู้ซึ่งฆ่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มาระโก 6:14-28)

3. เฮโรดอากริปาที่ 1 เป็นเฮโรดที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ในหนังสือกิจการ บทที่ 12 ผู้ซึ่งฆ่ายากอบ จับกุมเปโตร และตายเพราะคำสาปของพระเจ้า (ข้อ 23)

4. เฮโรดอากริปาที่ 2 เป็นบุตรของอากริปาที่ 1 เป็น “กษัตริย์อากริปา” นั้นของหนังสือกิจการ บทที่ 25 และ 26 ซึ่งอัครทูตเปาโลเป็นพยานต่อหน้าเขา

ยากอบ พี่ชายของยอห์น ดูเหมือนจะเป็นคนแรกในอัครทูตสิบสองคนแรกนั้นที่ตายในฐานะฆราวาสสักขีเพื่อพระเยซู จงสังเกตว่าในบทเดียวกันนี้ยากอบที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 17 เป็นยากอบอีกคน นั่นคือ น้องชายของพระเยซูเจ้า (น้องชายร่วมมารดาของพระองค์ เกิดจากมารีย์และโยเซฟหลังจากพระเยซูประสูติแล้ว) ดูเหมือนว่าเขาเป็นศิษยาภิบาลตัวหลักที่เยรูซาเล็ม ตามที่เราเห็นจากกิจการ 15:13-21 ที่ยากอบกล่าวว่าในข้อ 19 ว่า “เหตุฉะนั้น การตัดสินใจของข้าพเจ้าก็คือว่า...” ราวกับว่าเขาเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจ

จงหมายเหตุ “วันทั้งหลายแห่งเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ” นั่นคือ เจ็ดวันนั้นซึ่งได้เริ่มต้นพร้อมกับการกินลูกแกะปัสกานั้น (อพย. 12:15-20) คำว่า อีสเตอร์ ในข้อ 4 เป็นคำแปลผิด-- มันควรเป็น “เทศกาลปัสกา” จงหมายเหตุว่าเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อและเทศกาลปัสกาในพระคำตอนนี้ถูกเรียกรวมทั้งเจ็ดวันนั้นว่า เท

ศกกาลปีศาจ จริง ๆ แล้ว เนื่องจากมีการห้ามกินเชื้อในบ้าน ในคืนแห่งการกินปีศาจนั้น (อพย. 12:19) พวกยิว จึงมีธรรมเนียมในการกินขนมปังไร้เชื้อวันที่ลูกแกะปีศาจถูกฆ่าในตอนบ่าย ซึ่งจริง ๆ แล้วจะทำให้เป็นการกินขนมปังไร้เชื้อแปดวัน ดังนั้นเราจึงคิดว่าคำเรียก “เทศกาลปีศาจ” ในกิตติคุณทั้งสี่เล่มโดยรวมแล้วหมายถึงช่วงเวลาทั้งหมดที่ขยายออกนั้น ผมไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงกินลูกแกะปีศาจกับพวกสาวกของพระองค์ แต่ทรงกินอาหารมื้อแรกของเทศกาลปีศาจนั้น (มธ. 26:17-25) ในกิตติคุณทั้งสี่เล่มซึ่งบอกเล่าเกี่ยวกับเทศกาลนั้น ไม่มีการกล่าวถึงลูกแกะปีศาจเลยสักตัวที่ถูกฆ่าหรือถูกกินโดยพวกอัครทูตและพระเยซู นอกจากนี้เห็นได้ชัดจากยอห์น 19:14 และ 31 ว่าเมื่อพระเยซูทรงถูกไต่สวนและถูกตรึงกางเขน “วันนั้นเป็นวันเตรียมแห่งปีศาจ” นั้นเป็นวันที่ลูกแกะปีศาจนั้นจะต้องถูกฆ่า และดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกตรึงกางเขนและทรงสิ้นพระชนม์ ณ เวลานั้นที่พวกลูกแกะปีศาจกำลังถูกฆ่าตาย พระเยซูไม่ได้รับประทานลูกแกะปีศาจ และอาหารมือนั้นที่พระองค์ทรงรับประทานกับเหล่าสาวกของพระองค์คืนก่อนหน้าเป็นอาหารมื้อแรกของเทศกาลปีศาจ

เฮโรดผู้นี้พยายามที่จะเอาใจพวกยิว (ข้อ 3) เขาจึงไม่ยอมฆ่าเปโตรในระหว่างเทศกาลปีศาจแต่ตั้งใจว่าจะทำเช่นนั้นในภายหลัง ดังนั้นเปโตรจึงนอนรอความตายอยู่ในคุกเมื่อเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะสิ้นสุดลง เหมือนกับที่พวกยิวไม่ยอมให้ศพของพระเยซูค้างอยู่บนกางเขนนั้นในวันสะบาโตประจำปีนั้น ซึ่งเริ่มต้นเทศกาลปีศาจนั้นตอนดวงอาทิตย์ตกในวันแห่งการตรึงกางเขนนั้น (ยอห์น 19:31) ดังนั้นพวกผู้นำยิวจึงไม่ยอมให้เปโตรถูกฆ่าตายในระหว่างเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนั้น

ข้อ 5-12:

12:5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเขาอย่างไม่หยุดหย่อน
12:6 และเมื่อเฮโรดตั้งใจว่าจะพาเขาออกมา ในคืนเดียวกันนั้น เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน โดยถูกพันธนาการด้วยโซ่สองเส้น และพวกคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก
12:7 และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์นั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่เขา และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก และทูตสวรรค์นั้นสะกิดเปโตรที่สีข้าง และพยุงเขาให้ลุกขึ้น โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้นเร็ว ๆ” และโซ่เหล่านั้นของเขาก็หลุดออกจากมือของเขา
12:8 และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า “จงคาดเอาของท่าน และสวมรองเท้าของท่าน” และเขาก็ทำอย่างนั้น และทูตสวรรค์นั้นกล่าวแก่เขา

ว่า “จงห่มผ้าของท่านรอบตัวท่าน และตามเรามาเถิด”
12:9 และเขาก็ออกไป และตามทูตสวรรค์นั้นไป และไม่ทราบว่าเป็นสิ่งซึ่งถูกกระทำโดยทูตสวรรค์องค์นั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าเขาได้เห็นนิมิต
12:10 เมื่อท่านทั้งสองออกไปพันทหายามชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองแล้ว ท่านทั้งสองก็มาถึงประตูเหล็กที่นำไปสู่นคร ซึ่งได้เปิดเองให้ท่านทั้งสองและท่านทั้งสองได้ออกไป และเดินทางผ่านถนนสายหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์นั้นได้อันตรธานไปจากเขา
12:11 และเมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว ท่านกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าทราบอย่างแน่นอนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด

และพ้นจากการมุงร้ายทั้งหลายของประชาชนิว”
12:12 และเมื่อเปโตรได้พิจารณาสิ่งนี้แล้ว ท่านก็
มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์น ผู้ซึ่งมี

นามสกุลว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอยู่
ด้วยกันโดยอธิษฐานอยู่

การอธิษฐานแบบไม่หยุดหย่อนได้รับคำตอบ:

ทูตสวรรค์องค์หนึ่งช่วยเปโตรให้พ้นจากคุก

จงหมายเหตุภาพที่ตรงข้ามกันแบบน่าแปลกในที่นี้ พระเจ้าทรงอนุญาตให้กษัตริย์เฮโรดฆ่าอัครทูตยาโกบด้วยดาบ เพื่อเป็นคำตอบสำหรับการอธิษฐานที่ไม่ลดละ พระองค์จึงทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยเปโตรให้พ้นจากคุกและจากความตาย แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงตั้งใจที่จะสอนเราในที่นี้ถึงบทเรียนที่ยิ่งใหญ่สองประการซึ่งถ่วงดุลกันและกัน

ประการแรก พระเจ้าไม่ทรงกีดกันผู้คนของพระองค์จากการทนทุกข์ ตลอดหลายร้อยปีมานี้เป็นความจริงที่ว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) จงหมายเหตุว่าเปาโลสำแดงตัวว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า “ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อนในความขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย ในบรรดารอยเชียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนักต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย” (2 คร. 6:4,5) ฉะนั้นเปโตรจึงสอนผู้คนให้ชื่นชมยินดี “ถึงแม้ว่าบัดนี้ชั่วขณะหนึ่ง ถ้าจำเป็น พวกท่านหนักใจโดยทางการถูกทดลองนานาประการ เพื่อการลองดูความเชื่อของพวกท่าน ซึ่งประเสริฐยิ่งกว่าทองคำที่พินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกทดลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดการสรรเสริญ เกียรติและสง่าราศี ในการปรากฏของพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 1:6,7) และเขาก็ได้รับการตลใจให้สอนผู้คนว่า “ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนั้นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21) และอีกครั้ง “เพราะฉะนั้น เหมือนที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ในเนื้อหนังเพื่อพวกเราแล้ว พวกท่านจงคาดหวังไว้ด้วยความคิดอย่างเดียวกันด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ในเนื้อหนังก็ได้งดเว้นจากบาปแล้ว” (1 ปต. 4:1)

พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์และเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ก็ไม่ได้ดีไปกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา สเตเฟนถูกหินขว้างจนตาย ตั้งแต่เพ็นเทคอสต์เปโตรและยอห์นก็ถูกจำคุก (กิจการ 4:3) และอัครทูตทุกคนก็ถูกจำคุกและได้รับการช่วยให้พ้นคืนนั้นโดยทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ (กิจการ 5:17-20) และจากนั้นหลังจากเทศนาอีกพวกเขาาก็ถูกทุบตีอย่างหนักและถูกทำให้อับอาย (กิจการ 5:40,41) สเตเฟนถูกหินขว้างจนตาย (กิจการ 7:54-60) จากนั้นเขาโลคนหนุ่มผู้กระตือรือร้น ได้นำการข่มเหงระลอกใหญ่มาจนพวกคริสเตียนยกเว้นพวกอัครทูต กระจัดกระจายไปทุกแห่งหน (กิจการ 8:1-4) พวกเขาอยู่ที่เมืองดามัสกัสได้พยายามที่จะฆ่าเขา โลคนหนุ่มหลังจากที่เขากลับใจเชื่อแล้ว (กิจการ 9:22-25) แต่เขาได้รับการช่วยให้พ้น จากนั้นในเยรูซาเล็ม เปาโลก็เทศนาด้วยใจกล้าจน “พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย” (กิจการ 9:29)

บัดนี้เราไม่จำเป็นต้องสะเทือนใจที่อัครทูตยาโกบตายด้วยความตายแบบมรณะสักขี ต่อมาอัครทูตเปาโลก็จะถูกจำคุกนานหลายปี และติดคุกบ่อย ๆ

“ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คินหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องที่เย็บแทง ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า”-- 2 คร. 11:25-27

และในที่สุดเปาโลก็จะถูกตัดศีรษะที่กรุงโรม

ในโลกนี้พระคริสต์ทรงถูกรังเกียจและถูกปฏิเสธ สำหรับผู้คนที่พระเจ้าที่สัตย์จริง นี่เป็นยุคสมัยสำหรับกางเขนทั้งหลาย ไม่ใช่สำหรับมงกุฎทั้งหลาย

อีกบทเรียนก็คือว่า บรรดาสิ่งชั่วทั้งหมดไม่สามารถให้ผู้รับใช้ของพระเจ้าไปสู่ความตายได้จนกว่านั้นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ในที่นี้พระเจ้าทรงไว้ชีวิตเปโตรเพื่อเป็นคำตอบของการอธิษฐานแบบไม่ย่อท้อพระเจ้าทรงมีงานให้เปโตรทำอยู่ ไม่มีคนของพระเจ้าคนใด ซึ่งอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า สามารถตายได้จนกว่าพระเจ้าทรงอยากให้เขาตาย

ในกรณีของเปโตร “คริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเขาอย่างไม่หยุดหย่อน” (ข้อ 5) นั่นเป็นคำอธิษฐานเดียวกันเพื่อยกอบมิใช่หรือ? อาจไม่ใช่ ผมคิดว่าพระวิญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้คนให้อธิษฐานขอการช่วยเปโตรให้รอดพ้น ทรงหนุนใจพวกเขาให้อธิษฐาน แม้สภาพการณ์ภายนอกทั้งหมดนั้นทำให้เรื่องนี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ ถ้าพวกเขาได้อธิษฐานอย่างไม่ย่อท้อพอ ๆ กันเพื่อยกอบ เขาก็อาจได้รับการไว้ชีวิตก็ได้ แต่ดูเหมือนว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานความเชื่อแก่พวกเขาสำหรับการช่วยยกอบให้รอดพ้น ในเรื่องเช่นนั้น ความเชื่อเป็นของประทานหนึ่งของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเมื่อคำอธิษฐานได้รับคำตอบ พวกเขาที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับคำตอบเช่นนั้นในทันที ความเชื่อของพวกเขาดูเหมือนจะเล็กลงและไม่แน่นอนเอามาก ๆ แต่ก็มีความเชื่ออยู่บ้างในการอธิษฐานแบบไม่ย่อท้อของพวกเขา และพวกเขาคงมีการกระตุ้นของพระวิญาณของพระเจ้าให้อธิษฐานอยู่บ้าง

1 โครินธ์ 12:9 กล่าวว่าพระวิญาณประทานของประทานบางอย่างให้แก่บางคน “ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อโดยพระวิญาณองค์เดียวกัน...” และทุกคนก็ได้รับคำบัญชาให้คิดอย่างมีสติ มิใช่อย่างเย่อหยิ่ง “ตามที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ” (รม. 12:3) ในเรื่องต่าง ๆ ที่พระคัมภีร์ไม่เปิดเผยอย่างชัดเจนถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า คน ๆ หนึ่งก็ไม่สามารถอธิษฐานในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้หากว่าน้ำพระทัยนั้นไม่ถูกเปิดเผยโดยพระวิญาณบริสุทธิ์ และคน ๆ หนึ่งก็ไม่อาจมีความเชื่อได้หากความเชื่อไม่ถูกประทานให้ คุณเห็นว่า ความเชื่อคือการพึ่งพาพระเจ้าให้กระทำการที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะกระทำหรือสิ่งที่พระองค์ทรงมีพันธะต้องกระทำโดยคำตรัสของพระองค์หรือโดยธรรมชาติและอุปนิสัยของพระองค์

มีบางเรื่องที่ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนแล้วในพระวจนะของพระเจ้าซึ่งการไม่เชื่อมั่นก็คงเป็นบาป ถ้า

พระเจ้าตรัสมันแล้ว เราก็ควรเชื่อมั่น ถ้าพระองค์ทรงสัญญาแล้ว เราก็ควรคาดหวังมัน ดังนั้นมีคำทรงสัญญาไว้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์โดยทางพระคริสต์และฟังปาพระคริสต์ให้ได้รับความรอด ผู้ใดที่ไม่เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดก็ทำบาป ความเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ที่มั่นคงแล้วเช่นนั้นที่ทรงสัญญาไว้ในพระวจนะของพระเจ้าก็มา “โดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) แต่เกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ซึ่งไม่ถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ที่เราไม่สามารถทราบชัดเจนว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าคืออะไรนอกจากว่าพระองค์ทรงเปิดเผยมันโดยพระวิญญาณของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นก็ต้องช่วยเราอธิษฐานและประทานความเชื่อแก่เรา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ได้ทรงช่วยคริสเตียนเหล่านี้ที่เยรูซาเล็มให้อธิษฐานขอการช่วยเบโตรให้รอดพ้น ถึงแม้ว่าพวกเขามีการคาดหวังเพียงน้อยนิดก็ตาม การอธิษฐานแบบไม่ย่อท้อของพวกเขาอย่างน้อยก็เป็นเรื่องของความเชื่อ แม้มันไม่สมบูรณ์สักเพียงใดก็ตาม

ช่างแสนวิเศษที่ได้ระลึกว่าไม่มีคุกใดสามารถกักขังผู้ที่พระเจ้าทรงอยากปลดปล่อยได้ พระองค์ทรงพาพวกอัครทูตออกจากคุกมาก่อนแล้ว บัดนี้ทูตสวรรค์องค์นี้ก็พาเบโตรออกมาจากคุกอีก ในกิจการ 16 เปาโลและสิลาสได้รับการช่วยให้พ้นโดยแผ่นดินไหว และไม่ว่าจะโดยการใช้อิทธิฤทธิ์หรือโดยการมีอิทธิพลต่อความประสงค์ของมนุษย์ หรือโดยการควบคุมสภาพการณ์ต่าง ๆ แบบที่ไม่ใช่การอิทธิฤทธิ์ พระเจ้าก็ทรงมีวิธีการของพระองค์ โอ เราควรระลึกว่าพระคริสต์ตรัสแล้วว่า พระองค์ทรงเป็น “ผู้ที่ทรงเปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้ และปิดแล้ว และไม่มีผู้ใดเปิดได้” (วิว. 3:7) ต่อหน้าเหล่ากษัตริย์และผู้ว่าราชการเมืองและผู้พิพากษา พระผู้ช่วยให้รอดทรงสั่งเหล่าสาวกแล้วว่าพวกเขาไม่ต้อง “เป็นกังวลว่าพวกท่านจะพูดอย่างไรหรืออะไร เพราะคำพูดนั้นจะประทานแก่พวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านเป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน” (มธ. 10:19,20) เมื่อพระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต “แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้” พระเยซูตรัสตอบว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน เหตุฉะนั้นผู้ที่ได้มอบเราไว้แก่ท่านจึงมีบาปมากกว่า” (ยอห์น 19:10,11) ในบางนัยนั้นเป็นความจริงเกี่ยวกับคริสเตียนทุกคนที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เบโตรไม่อาจถูกเฮโรดจำคุกไว้ได้หากไม่ได้ประทานให้แก่เฮโรดจากเบื้องบน

น่าสนใจที่ว่าเบโตรเองกำลังนอนหลับสบายเลยขณะที่คนอื่น ๆ ในกรุงตั้งอยู่ตอนกลางคืนและอธิษฐานขอการช่วยเขาให้รอดพ้น! เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานสันติสุขอันอ่อนหวานแก่เบโตรจนเขาไม่วิตกกังวลเลย เปาโลสามารถกล่าวในคุกที่กรุงโรมได้ว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟป. 4:11) ฉะนั้นใด เบโตรก็ได้เรียนรู้ที่จะมีสันติสุขอย่างแน่นอนฉนั้น เขาอนหลับได้เมื่อเขารู้ว่าเฮโรดตั้งใจว่าจะฆ่าเขาพรุ่งนี้เช้า!

โซ่ตรวนเหล่านั้นของเบโตรหลุดออก พระเจ้าทรงเป็นจอมเจ้านายของโซ่ตรวนทั้งปวง ประดุจเหล่านั้นเปิดต่อหน้าเบโตรและทูตสวรรค์องค์นั้น พระเจ้าทรงมีกุญแจหลายดอกสำหรับกลอนทุกอัน! พวกทหารที่เฝ้าอยู่และพวกเขายามมองไม่เห็นเบโตรและทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยซ้ำ! พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของประตูทั้งปวงของ

มนุษย์ มนุษย์ได้ประดิษฐ์ “ดวงตาไฟฟ้า” เพื่อที่ว่าเมื่อลำแสงถูกผ่าโดยคน ๆ หนึ่งที่ยืนอยู่หน้าประตู ประตูนั้นก็เปิด แต่มนุษย์ไม่เคยสร้างสิ่งประดิษฐ์ใดให้ทำสิ่งที่ซับซ้อนและอัจฉริยะแต่พระเจ้าได้ทรงกระทำมันแล้วต่อหน้าเขา

เปโตร “มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์น ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า มาระโก” นี่คือนิยาม มาระโกคนเดียวกันกับที่บ้านของเขาถูกจัดให้เป็นที่พักประชุมอธิษฐานขอความช่วยเหลือเปโตรให้รอดพ้น ผู้ซึ่งในข้อ 25 ร่วมเดินทางกับเปาโลและบารนาบัสจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองอันติโอกและออกเดินทางเพื่อประกาศต่อไป ยอห์น มาระโกคนเดียวกันนี้เป็นคนหนุ่มและไม่มั่นคง ผู้ซึ่งในการเดินทางเพื่อประกาศรอบแรก “ได้ละท่านทั้งสองเสียจากแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปพร้อมกับท่านทั้งสองในงานนั้น” (กิจการ 15:37-39) และเพราะมาระโกเปาโลและบารนาบัสจึงยุติความเป็นหุ้นส่วนอันยาวนานในการเดินทางและการเที่ยวประกาศเพื่อชนะจิตวิญญาณ เหตุใดบารนาบัสจึงผูกพันกับยอห์น มาระโกขนาดนั้น? เพราะมารีย์ มารดาของยอห์น เป็นน้องสาวของบารนาบัส! เขาเป็นห่วงหลานชายของเขา โคลโลสี 4:10 พูดถึง “มาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส”

บารนาบัสเป็นคนดีและห่มเท เขาถูกเรียกว่า “ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ” โดยพวกอัครทูต (กิจการ 11:24; กิจการ 4:36,37) เห็นได้ชัดว่าน้องสาวของเขาก็เป็นสตรีคริสเตียนที่ห่มเทคนหนึ่งซึ่งบ้านของนางผู้คนที่ไม่มีอาคารที่ประชุมคริสตจักรมาประชุมเพื่อการอธิษฐานร่วมกัน และอาจเพื่อการรับใช้อื่น ๆ ของคริสตจักรด้วย

ข้อ 13-17:

12:13 และขณะที่เปโตรเคาะประตูรั้วอยู่ หญิงสาวคนหนึ่งได้มาฟัง ชื่อโรดา
12:14 และเมื่อหญิงนั้นจำเสียงของเปโตรได้ หญิงนั้นก็ไม่ได้เปิดประตูรั้วด้วยความยินดี แต่วิ่งเข้าไปและบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตูรั้ว
12:15 และพวกเขาได้พูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่หญิงคนนั้นยืนยันอย่างต่อเนื่องว่าเป็นอย่างนั้นจริง แล้วพวกเขา กล่าวว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวของเปโตร”

12:16 แต่เปโตรยังคงเคาะอยู่ต่อไป และเมื่อพวกเขาได้เปิดประตูแล้ว และเห็นท่าน พวกเขา ก็ประหลาดใจ
12:17 แต่เปโตร ซึ่งส่งสัญญาณแก่พวกเขาด้วยมือให้พวกเขาหนีเสีย ก็ประกาศแก่พวกเขาว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร และท่านกล่าวว่า “จงไปสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ยากอบ และแก่พวกพี่น้องทั้งหลาย” และท่านได้ออกไปและไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง

ความประหลาดใจกับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ!

เปโตรเคาะที่ประตูรั้วที่อยู่ติดถนน ซึ่งกันบ้านของมารีย์ออกจากกรุงนั้น ที่บ้านนั้น “มีหลายคนได้ประชุมอยู่ด้วยกันโดยอธิษฐานอยู่” อย่างจริงจังจนคนอื่นไม่ได้ตั้งใจฟัง นอกจาก “หญิงสาวคนหนึ่งได้มาฟังชื่อโรดา” เธอจำเสียงของเปโตรได้! ด้วยความตื่นเต้น เธอจึงลืมเปิดประตูนั้น แต่วิ่งไปบอกข่าวดีว่าเปโตรได้รับการช่วยให้พ้นแล้วและยืนอยู่หน้าประตู!

น่าแปลกที่พวกเขาไม่เชื่อคำบอกนั้น! พวกเขา กล่าวว่าเธอบ้าไปแล้ว! “เจ้าเป็นบ้า” และเมื่อเธอยืน

กรานว่าเธอได้ยินเสียงของเขาและรู้จักเขา “แล้วพวกเขาบอกว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวของเปโตร” นั่นคือ
วิญญาณของเขาหรือผีของเขา พวกเขาคิดว่าเปโตรอาจถูกฆ่าตายไปแล้วและนี่เป็นวิญญาณของเขาที่พูดนอก
ประตูนั้น! ขณะที่เปโตรเคาะอยู่ต่อไป พวกเขาเปิดประตูในที่สุดและ “ประหลาดใจ”

เราช่างเชื่อข้าที่จะเชื่อสิ่งดี ๆ เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงดำริไว้สำหรับเรา!

เราควรหมายเหตุในที่นี้ว่าความเชื่อไม่ใช่เงื่อนไขเดียวเท่านั้นของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ จง
พิจารณาว่าเพราะมูลเหตุอันใดอันหนึ่งต่อไปนี้ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะตอบคำอธิษฐาน

1. เพราะความเชื่อ (มธ. 21:22; มก. 9:23; มก. 11:24 ฯลฯ)
2. การทูลขอในพระนามของพระเยซู (ยอห์น 14:13,14)
3. เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรวมใจคนสองคนหรือมากกว่านั้นในการอธิษฐานเพื่อเป้าหมาย
เดียวกัน (มธ. 18:19)
4. การรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าและการทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสาย
พระเนตรของพระองค์ (1 ยอห์น 3:22,23) แน่แน่นอนว่านี่ย่อมเกี่ยวข้องกับการเผ่าคอยน้ำพระทัยของพระเจ้า
และจึงเรียนรู้ที่จะอธิษฐานอย่างเป็นทางการที่ชอบพระทัย
5. ความไม่ย่อท้อในการอธิษฐาน (มธ. 7:7,8; ลก. 11:9,10 และดู ลูกา 18:8 ที่ความเชื่อดูเหมือนถูก
เทียบเท่ากับความไม่ย่อท้อ) ใน “จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน” คำว่า ขอและคำกริยาทั้งหลายที่คล้าย
กันในพระคำตอนเดียวกันนี้อยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่องและไม่ลดละ และกับยาก
อบ 4:2 ก็เช่นเดียวกัน

พระเจ้าทรงกระวนกระวายยิ่งนักที่จะตอบคำอธิษฐานทั้งหลายของเราจนพระองค์ทรงเปิดประตูหลาย
บานให้เราและทรงให้พระสัญญามากมายแก่เรา และพระสัญญาใดก็ตามของพระองค์ ซึ่งถูกอ้างอย่างเชื่อตรง ก็
พอแล้วที่จะรับพระพรนั้น ฉะนั้นผู้คนที่อธิษฐานอย่างไม่ย่อท้อเช่นนั้น แต่อาจไม่ได้พร้อมกับความเชื่อที่
แข็งแกร่งมากนัก ก็ยังได้รับคำตอบสำหรับคำอธิษฐานทั้งหลายของพวกเขา เราอธิษฐานก็ครั้งแล้วและจากนั้นก็
ประหลาดใจเมื่อพระเจ้าประทานคำตอบนั้นให้แล้ว!

และดังนั้นเราควรระลึกว่าพระที่นั่งแห่งการอธิษฐานเป็น “พระที่นั่งแห่งพระคุณ” และว่าเราควรมา
ด้วยใจกล้า “เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา” ไม่ใช่ความยุติธรรมและไม่ใช่ตามที่เรสมควรได้รับ (ฮบ. 4:16)
พระเจ้าได้ประทานพระบุตรของพระองค์ ในพระคุณที่เปี่ยมด้วยความรักแล้ว และโฉนพระองค์จะไม่ประทาน
สิ่งสารพัดแก่เราอย่างเต็มที่ในเรื่องของพระเมตตาและพระคุณเล่า (รม. 8:32) ดังนั้นเราจึงควรอธิษฐานไม่ว่า
เรามีความเชื่อทั้งหมดนั้นที่เราอยากจะมีหรือไม่ก็ตาม เราควรอธิษฐานต่อไปแม้ในยามที่เราคิดว่าเราคาดหวัง
น้อยมาก พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะให้เราร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงพร้อมที่จะประทานให้มากกว่า
เราจะทูลขอหรือคิดได้ (อฟ. 3:20)

เสียงจ๊อกแจ๊กในห้องนั้นที่บ้านของมารีย์คงดังสนั่นเลย! แต่เปโตร “ซึ่งส่งสัญญาณแก่พวกเขาด้วยมือ
ให้พวกเขาหนีเสีย” เล่าว่าเขาได้รับการช่วยให้พ้นมาได้อย่างไร เขากล่าวว่า “จงไปสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ยากอบ
และแก่พวกพี่น้องทั้งหลาย” ยากอบ น้องชายของพระเยซูเจ้า ผู้แต่งตั้งหมายฝากของยากอบ บัดนี้เห็นได้ชัด

ว่าเป็นหนึ่งในอัครทูตที่มีอิทธิพลมากที่สุดในเยรูซาเล็ม

แต่บ้านของมารีย์ขึ้นชื่อว่าเป็นศูนย์กลางสำหรับภารณมัสการและการร่วมสามัคคีธรรมในหมู่คริสเตียน: พวกทหารอาจมาที่นี่พุ่มนี้เข้าเพื่อซักถามเกี่ยวกับเปโตร เขาจึงไปที่อื่นเพื่อความปลอดภัย

ข้อ 18-23:

12:18 บัดนี้ ทันทีที่เป็นกลางวันแล้ว มีความ
วุ่นวายไม่น้อยในท่ามกลางพวกทหาร ว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเปโตร

12:19 และเมื่อเฮโรดได้ค้นหาเปโตรและหาท่านไม่
พบ เฮโรดได้ไต่สวนพวกทหารยาม และรับสั่งว่า
พวกเขาควรถูกประหารชีวิต และเฮโรดเสด็จลงไป
จากแคว้นยูเดียมายังเมืองซีซารียา และพักอยู่ที่นั่น

12:20 และเฮโรดไม่พอใจกับชาวเมืองไทระและ
ชาวเมืองไซดอนอย่างมาก แต่ชาวเมืองเหล่านั้นได้
พร้อมใจกันมาหาท่าน และหลังจากทำให้ปลัสทัส
กรมวังของกษัตริย์เป็นเพื่อนของพวกเขาแล้ว ได้

ขอเป็นไมตรีกัน เพราะว่าแผ่นดินของพวกเขาได้
รับการเลี้ยงดูจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น

12:21 และในวันที่กำหนดไว้เฮโรด ซึ่งนุ่งห่ม

อาภรณ์แบบกษัตริย์ ได้ประทับบนราชบัลลังก์ของ
ท่าน และมีพระราชดำรัสแก่พวกเขา

12:22 และประชาชนตะโกนขึ้น โดยกล่าวว่า
“เป็นพระสุรเสียงของพระ และมีใจของมนุษย์”

12:23 และในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นขององค์
พระเจ้าได้ตีท่านอย่างรุนแรง เพราะท่านมิได้
ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และท่านถูกมัดกินโดยตัว
หนอนทั้งหลาย และสิ้นลม

ความกริ้ว ความเย่อหยิ่งและความตายของเฮโรด

พวกทหารแตกตื่นกันมากทีเดียว-- “เกิดอะไรขึ้นกับเปโตร?” (ข้อ 18) เฮโรดไม่ยอมเชื่อในการ
อัศจรรย์ใด เขาเชื่อว่าผู้คุมบางคนในคุกนั้นได้สมคบคิดกันเพื่อปล่อยเปโตรไป เขาจึงสั่งประหารชีวิตผู้คุมเหล่านั้นเสีย จากนั้นเขาก็ลงจากแคว้นยูเดียไปยังเมืองซีซารียาซึ่งอยู่บนชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน “และพักอยู่ที่นั่น”

ผมอยากรู้ว่าการฟ้องใจใด ความปั่นป่วนใดกำลังโหมกระพืออยู่ในใจชั่วของเขา เหตุใดกรุงเยรูซาเล็มถึงเริ่มนาร้างเหงาแก่เขามากขนาดนั้น? เนื่องจากเขาใกล้จะตายในบาปของเขาอยู่แล้ว ดูเหมือนเป็นไปได้ว่าพระเจ้ากำลังเตือนเขาตรง ๆ

ที่เมืองซีซารียา ข้าราชการบางคนหรือพลเมืองชั้นนำบางคนของเมืองไทระและเมืองไซดอน สองนครใหญ่ที่น่าจะอยู่ห่างไปทางทิศเหนือบนชายฝั่งนั้นห้าสิบลี้และเจ็ดสิบลี้ได้มาขอเป็นไมตรีกัน สินค้านำเข้าทั้งหมดจากประเทศอียิปต์ จากหุบเขาจอร์แดนอันอุดมสมบูรณ์และจากประเทศอินเดียมักผ่านเข้าประเทศของกษัตริย์เฮโรดมาสู่เมืองไทระและเมืองไซดอน พวกเขาจึงแสวงหาความโปรดปรานของกรมวังของกษัตริย์และเริ่มได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์เฮโรด

เฮโรดเป็นชายที่เย่อหยิ่งแห่งราชวงศ์ของเฮโรดมหาราช เขาได้รับการศึกษาในกรุงโรม ได้รับความโปรดปรานจากซีซาร์ บัดนี้ผู้คนที่ป้อยอคอยปรนนิบัติเขาเพื่อจะได้รับความโปรดปรานจากเขา เมื่อเขากล่าวสุนทรพจน์ ผู้คนที่ป้อยอที่ล้อมรอบ เช่นพวกที่คอยติดตามกษัตริย์หรือผู้มีอำนาจใหญ่โตอยู่เสมอ

จึงร้องบอกว่า “เป็นพระสุรเสียงของพระ และมีใช้ของมนุษย์”

พวกเขาเชื่ออย่างนั้นจริง ๆ หรือ? ผมไม่คิดเช่นนั้น พวกเขาบางคนอาจคิดเช่นนั้น ตำนานเทพกรีกมักพูดถึงเหล่าเทพเจ้าที่มาอยู่ในท่ามกลางมนุษย์ ในกิจการ 14:11-13 เมื่อเปาโลรักษาชายคนหนึ่งในเมืองลิสตรา ให้หายโรค ผู้คนก็คิดว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์” และพวกเขาได้เรียกบารนาบัสว่า จูปีเตอร์ และเรียกเปาโลว่า เมอร์คิวเรียม...” และพวกนักบวชประจำรูปพระจูปีเตอร์ก็เกือบฆ่าสังเวฬุผู้ให้แก่พวกเขาแล้ว

ดังนั้นเนื่องจากการนับถือรูปเคารพเป็นวิถีของผู้คนส่วนใหญ่ในโลก ณ เวลานั้น พระเจ้าผู้ทรงหวงแหนก็คงไม่ยอมปล่อยให้เฮโรดลอยนวลไปได้ในการอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า

และ “ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตีท่านอย่างรุนแรง” เขา “ถูกกัดกินโดยตัวหนอนทั้งหลาย” และตายอย่างน่าสยดสยอง เราควรหมายเหตุว่าพวกซีซาร์ที่กรุงโรมอยากได้รับการกราบไหว้บูชาในฐานะพระเจ้า ดานีเอลถูกโยนลงในถ้ำสิงโตเพราะเขาไม่ยอมตกลงที่จะปฏิบัติตามกฎหมายนั้นที่ว่าตลอดสามสิบวันเขาจะต้องไม่อธิษฐานต่อผู้ใดเลยนอกจากต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน (ดนล. 6:7-24) ในประเทศไทยที่ไร้พระเจ้าและเป็นคอมมิวนิสต์ สตาลินและเลนินได้รับคำสรรเสริญในบทเพลงและคำสวดภาวนาในฐานะพระเจ้า

ข้อ 24,25:

12:24 แต่พระวณะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและ ทวีคูณ	เยรูซาเล็ม เมื่อท่านทั้งสองได้กระทำให้การรับใช้ ของพวกตนสำเร็จแล้ว และพายอห์นไปกับพวกตน
12:25 และบารนาบัสกับเขาโลกกลับมาจากกรุง	ด้วย ผู้ซึ่งมีนามสกุลว่า มาระโก

เตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางประกาศครั้งใหญ่

ความตายอันน่ากลัวของกษัตริย์เฮโรดที่เกิดขึ้นไม่นานหลังจากการที่เขาสังหารยาขอบและเปโตรได้รับการช่วยให้พ้น ทำให้มีผู้ฟังข่าวประเสริฐมากกว่าเดิม และ “พระวณะของพระเจ้าได้เจริญขึ้นและทวีคูณ”

ในที่นี่เราเห็นว่า “บารนาบัสกับเขาโลกกลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อท่านทั้งสองได้กระทำให้การรับใช้ของพวกตนสำเร็จ” งานรับใช้ของพวกเขาก็คือ การส่งมอบเงินนั้นที่ได้ถูกส่งมา “ของบรรเทาทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย” บารนาบัสและเขาโลได้นำส่งของเหล่านั้นให้แก่คริสเตียนเหล่านั้นแล้ว คือแก่พวกผู้ปกครองของคริสตจักรที่เยรูซาเล็มและพื้นที่ใกล้เคียง (กิจการ 11:29,30) และ “บัดนี้ประมาณเวลานั้น” ที่เฮโรดขมเหงคริสตจักร ฆ่ายาขอบและจำคุกเปโตร บารนาบัสและเขาโลจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม ณ เวลานั้นที่เปโตรได้รับการช่วยให้พ้น

เขาทั้งสองอยู่ในการประชุมอธิษฐานนั้นที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์น มาระโกด้วยมิใช่หรือ? เราไม่คิดเช่นนั้น เพราะว่ายาขอบ น้องชายของพระเยซู ไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย ตามที่เราเห็นจากข้อ 17 ยาขอบเป็นหนึ่งใน “เสาหลัก” เหล่านั้นของคริสตจักรที่เยรูซาเล็มซึ่งถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 2:9 เมื่อยาขอบอีกคนนั้น ที่เป็นอัครทูตและเป็นพี่ชายของยอห์น ถูกฆ่าไปแล้ว และยาขอบคนนี้ดูเหมือนจะเป็นศิษยาภิบาลใหญ่ใน

เยรูซาเล็ม ตามที่เราเรียนรู้จากกิจการ 15:13-19 แต่ถ้าบารนาบัสและเซาโลอยู่ในเยรูซาเล็ม พวกเขา ก็อาจ กำลังซ่อนตัวอยู่เนื่องจากพวกอัครทูตคนสำคัญ ๆ ตกอยู่ในอันตรายถึงตายทุกคน และจากนั้นเขาทั้งสองไม่ได้ เห็นหน้าเปโตรและยากอบในการเดินทางรอบนี้เลยด้วยซ้ำ แต่พวกเขา น่าจะได้พบมารีย์ มารดาของยอห์น มาระโก เพราะเขาน่าจะอยู่กับมารดาของเขา และพวกเขาพายอห์น มาระโกไปด้วยเมื่อพวกเขา กลับจาก เยรูซาเล็มไปยังเมืองอันติโอก

บารนาบัสเป็นชาวเกาะไซปรัสโดยกำเนิด (กิจการ 4:36) เซาโลเป็นชาวเมืองทาร์ซัสโดยกำเนิดและ เป็นบุตรของชาวเมืองที่เป็นคนสำคัญที่นั่น เป็นพลเมืองสัญชาติโรม (กิจการ 9:30; กิจการ 11:25; กิจการ 21:39) ดังนั้นบารนาบัสและเซาโลจึง “กลับมาจากกรุงเยรูซาเล็ม” เมื่อพวกเขา รู้สึกถูกนำพาว่างานรับใช้ของ พวกเขาที่นั่นเสร็จสิ้นแล้ว และพายอห์น มาระโกไปด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้รับการรับใช้อย่าง การทรงนำบางอย่างไปสู่สิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำกับพวกเขาในอนาคต ไม่ว่าพวกเขาทรามันหรือไม่ พวกเขา ก็กำลังเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางประกาศครั้งใหญ่ที่จะเผยแพร่ข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชไปยังแคว้น เอเชียไมเนอร์และเข้าไปในประเทศกรีซและจากนั้นก็ไปยังกรุงโรม ศูนย์กลางของโลกที่รู้จักกันในสมัยนั้น

กิจการ 13

ข้อ 1-5:

13:1 บัดนี้มีบางคนในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก ที่เป็นพวกผู้พยากรณ์และพวกอาจารย์ เช่นบารนาบัส และสิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ และลูสิอัสชาวเมืองไซริน และมานาเอน ผู้ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล

13:2 ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และอดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสว่า “จงแยกตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้ให้เราสำหรับงานซึ่งเราได้เรียกพวกเขาให้กระทำนั้น”

13:3 และเมื่อเขาทั้งหลายได้อดอาหารและ

อธิษฐาน และวางมือของพวกเขาไว้บนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว พวกเขาก็ส่งท่านทั้งสองไป

13:4 ดังนั้นท่านทั้งสอง ซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไปยังเมืองเซลูเคีย และจากที่นั่นท่านทั้งสองได้แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส

13:5 และเมื่อท่านทั้งสองอยู่ที่เมืองซาลามิสแล้ว ท่านทั้งสองได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกยิว และท่านทั้งสองมียอห์นเป็นผู้ช่วยเหลือของท่านทั้งสองด้วย

เปาโลและบารนาบัสได้รับการทรงเรียกและ

ถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานหนึ่งโดยเฉพาะ

พระเจ้ามักบอกเหล่าวิสุทธิชนที่พระองค์โปรดปรานว่าพระองค์จะทำอะไร ดังนั้น “และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราทำจากอับราฮัมหรือ โดยเห็นว่าอับราฮัมจะกลายเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน...เพราะเรารู้จักเขาว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์...” (ปฐมก. 18:17-19) พระเจ้าทรงบอกศาสดาพยากรณ์ซามูเอลเกี่ยวกับแผนการต่าง ๆ ของพระองค์สำหรับดาวิด (1 ซมอ. 16) พระเจ้าทรงบอกสิเมโอนและอันนาเกี่ยวกับพระกุมารเยซู (ลูกา 2:25-36) พระเจ้าทรงบอกอานาเนียเกี่ยวกับแผนการต่าง ๆ ของพระองค์สำหรับเขาโล (กิจการ 9:10-16) บัดนี้พระเจ้าทรงทำงานในใจของ “พวกผู้พยากรณ์และพวกอาจารย์” บางคนในเมืองอันท็อกให้แยกตั้งบารนาบัสและเขาโลไว้สำหรับงานนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกพวกเขาให้กระทำ

ในเกือบทุกกรณีเมื่อพระเจ้าทรงเรียกชายบางคนให้ประกาศข่าวประเสริฐ พระองค์ก็ทรงทำงานในใจผู้อื่นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระองค์เช่นกัน

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชายคนใดให้เทศนา พระองค์ก็ทรงเรียกคนอื่น ๆ ให้อธิษฐานและให้สนับสนุนเขาและช่วยเหลือเขาและพระองค์ก็ทรงเรียกผู้คนที่ฟังเช่นกัน ดังนั้นมิชชันนารีทุกคนจึงออกไป ไม่ใช่เป็นตัวแทนให้ตัวเองเท่านั้น แต่เป็นตัวแทนของคริสตจักรบางแห่งหรือหลายแห่งที่รักเขา อธิษฐานเพื่อเขา สนับสนุนเขา ดังนั้นนักเทศน์ทุกคนจึงควรมีคนเหล่านั้นที่อธิษฐานขอให้การทรงเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขาและควรถือว่าเขาเป็นตัวแทนของพวกเขาในการประกาศข่าวประเสริฐ

ชายห้าคนถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ อีกสามคนนอกเหนือจากบารนาบัสและเขาโล อาจมีคนอื่น ๆ อีก แต่ไม่ใช่ชุมชนซึ่งเป็นคริสตจักรนั้นทั้งหมด คริสตจักรหนึ่งโดยการลงคะแนนเสียงไม่สามารถแต่งตั้งนักเทศน์คนใดได้

พวกเขาอาจลงคะแนนเสียงเพื่อส่งเสริมการเทศนาของเขาและเพื่อให้การยอมรับการเทศนาของเขาหรือลงคะแนนเสียงเพื่อสนับสนุนเขา แต่คริสตจักรหนึ่งไม่สามารถเรียกนักเทศน์คนใดมาเพื่อเทศนาหรือไม่สามารถยับยั้งเขาไม่ให้เทศนาได้ เหมือนกับที่คนบาปคนหนึ่งมาหาพระเยซูคริสต์โดยตรงเพื่อจะรับความรอด นักเทศน์คนหนึ่งก็ต้องได้รับการทรงเรียกของตนจากพระเจ้าโดยตรงและการรับฤทธิ์เดชของเขาโดยตรงผ่านทางพระวิญญาณของพระเจ้า นักเทศน์ไม่ใช่ลูกจ้าง เปาโลและบารนาบัสในที่นี้ “ถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ข้อ 4) ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีคริสเตียนที่ไม่เป็นผู้ใหญ่หรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนังและรักโลกหลายคนผู้ซึ่งไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าไม่ได้ตรัสกับพวกเขาเกี่ยวกับงานรับใช้ที่พระองค์อยากให้บารนาบัสและเขาโลรับไปกระทำ ในที่นี้พวกเขาสองคนถูกส่งออกไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณก็ตรัสกับคริสเตียนที่ถูกคัดเลือกไม่กี่คนเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อที่ทุกคนจะอธิษฐานด้วยกันและทุกคนจะได้ร่วมแรงร่วมใจกันในงานนี้ที่รออยู่ข้างหน้า

จงสังเกตว่าการเปิดเผยของพระเจ้ามา “ขณะที่คนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และอดอาหารอยู่” พระเจ้าตรัสแก่ผู้คนที่รอคอยพระองค์ในการอธิษฐาน และการอดอาหารก็บ่งบอกถึงความห่วงใยยิ่งนักที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าและที่จะได้รับฤทธิ์เดชของพระองค์ ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับบารนาบัสและเขาโลแล้วในการพาพวกเขาไปจากเยรูซาเล็ม (กิจการ 12:25) และว่าพระองค์กำลังกระทำกิจกับผู้พยากรณ์และอาจารย์คนอื่น ๆ เหล่านี้ ทำงานในใจของพวกเขาให้ระลึกถึงพระมหาบัญชา นั่น พวกเขาควรเริ่มต้นที่ไหน? ใครควรเป็นฝ่ายนำ? กิจกรรมต่าง ๆ ของพวกเขาเพื่อชนะจิตวิญญาณควรใช้รูปแบบใด? พวกเขาจึง “รับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และอดอาหารอยู่”

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงออกชัดเจนว่าพระองค์อยากส่งบารนาบัสและเขาโลออกไป เมื่อนั้น “เมื่อเขาทั้งหลายได้อดอาหารและอธิษฐาน” อีกพวกเขาก็วางมือของตนบนคนทั้งสองและส่งคนทั้งสองไป

การอดอาหารเป็นสิ่งที่เหมาะสมในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่พอ ๆ กับในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ไม่มีคุณความดีใดเป็นพิเศษในการอดอาหารแบบเป็นพิธี แต่การที่คน ๆ หนึ่งมีภาระใจยิ่งนักที่จะค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้าและกระทำตามนั้น และได้รับฤทธิ์เดชและการอวยพรของพระเจ้าจนความคิดของเขาถอยห่างจากอาหารและความเพลิดเพลินและความต้องการอื่น ๆ ตลอดช่วงเวลานั้น นั่นก็เป็นสิ่งที่เหมาะสม เหมือนกับที่คน ๆ หนึ่งตั้งใจแน่วแน่ที่เขาจะจงใจไม่กินอาหารหรือนอนหลับหรือทำหน้าที่อื่น ๆ ชั่วระยะเวลาหนึ่งเพื่อที่จะแสวงหาน้ำพระทัยและฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้อย่างถ้วนถี่มากขึ้น นั่นก็ถูกต้องและเหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบเราไม่มีข้อสงสัยเลยที่ว่าพวกเขา ซึ่งเผ่าคอยพระเจ้าก่อนพื้นเทคอสต์ ได้อดอาหารขณะที่ “คนเหล่านี้ทุกคนอยู่พร้อมใจกันต่อเนื่องในการอธิษฐานและการอ้อนวอน” (กิจการ 1:14) พระเยซูทรงสัญญาแล้วว่า “เมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร” (มธ. 9:15) เปาโล หลังจากการกลับใจเชื่อของเขาและการเผ่าคอยพระเจ้าเพื่อจะรับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ไม่กินอาหารถึงสามวันสามคืนและอธิษฐาน (กิจการ 9:9,11) บ่อยครั้งเราเห็นคุณแม่ที่เป็นห่วงลูกน้อยที่ล้มป่วยจนเธอกินอะไรไม่ลง ฉะนั้นมันก็คงเหมาะสมมิใช่หรือที่คน ๆ หนึ่งจะเป็นห่วงเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญาณและการค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้าและการได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่บนคำพยานของเรา จนบางครั้งเราควรอด

อาหารบ้าง? ฉะนั้นคริสเตียนเหล่านี้จึงอดอาหารก่อนที่พวกเขาทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จากนั้นก็อดอาหารขณะที่พวกเขาอธิษฐานขอฤทธิ์เดชและการอวยพรหลังจากที่พวกเขาทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว พวกผู้พยากรณ์และอาจารย์คนอื่น ๆ เหล่านี้ “วางมือของพวกเขาไว้บนบารนาบัสกับเซาโล” และ “ส่งท่านทั้งสองไป” นี้ เช่นเดียวกับการเจิมตั้งพวกผู้ช่วยในกิจการ บทที่ 6 เป็นส่วนหนึ่งของภูมิหลังสำหรับพิธีเจิมตั้งผู้รับใช้ของเราในปัจจุบัน มีเจตนาอย่างชัดเจนว่าเมื่อพวกพี่น้องอธิษฐานเผื่อคน ๆ หนึ่งที่พระเจ้าทรงเรียกแล้ว พระเจ้าก็จะประทานฤทธิ์เดช การแยกแยะฝ่าวิญญาน ความเชื่อและอาจมีของประทานอื่น ๆ ที่เขาคงจะไม่ได้รับหากไม่มีการอธิษฐานเผื่อ เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนถึงทิโมธีว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับการวางมือของพวกผู้ปกครอง” (1 ทธ. 4:14) พิธีเจิมตั้งไม่ได้ให้สิทธิอำนาจที่จะเทศนาแก่ชายคนหนึ่ง: เขาได้รับสิทธิอำนาจนั้นแล้วจากพระเจ้า หากเขาได้รับการทรงเรียกอย่างแท้จริง แต่พิธีเจิมตั้งควรที่จะหมายถึงการเห็นชอบของคริสเตียนที่ดีคนอื่น ๆ และการอธิษฐานอย่างจริงจังของพวกเขาเพื่อขอให้การอวยพรของพระเจ้าอยู่บนคน ๆ นั้นที่พวกเขาอธิษฐานเผื่อและอยู่บนคน ๆ นั้นที่พวกเขาวางมือ

ฉะนั้นเขาทั้งสอง “ซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไป...” พวกเขาทราบว่าตนได้รับการทรงเรียก: พวกเขารู้ว่าจะต้องไปที่ไหน พวกเขามีฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์และการทรงนำของพระวิญญานบริสุทธิ์ พวกเขาได้รับการหนุนหลังโดยคำอธิษฐานเหล่านั้นของผู้คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า โอ นักเทศน์คนใดที่ “ถูกส่งไปโดยพระวิญญานบริสุทธิ์” อย่างแท้จริงย่อมได้รับพระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามาอยู่บนงานรับใช้ของเขา และชายทุกคนที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าควรเฝ้าคอยพระเจ้าจนกว่าเขา “ถูกส่งไปโดยพระวิญญานบริสุทธิ์” อย่างแท้จริง พวกเขาไปยังเมืองเซลูเซีย จากนั้นก็แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัสซึ่งเป็นบ้านเกิดของบารนาบัส ยอห์น มาร์โก ผู้ซึ่งมาจากเยรูซาเล็มกับพวกเขา เริ่มทำหน้าที่ผู้ช่วยและผู้รับใช้ของพวกเขาในการเดินทางประกาศออบแรกนี้

งานประกาศต่างแดนเริ่มต้นที่เกาะไซปรัส

ข้อ 4 บอกเราว่า “ตั้งนั้นท่านทั้งสอง ซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไปยังเมืองเซลูเซีย และจากที่นั่นท่านทั้งสองได้แล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส” เขาไปยังชายฝั่งทะเลและขึ้นเรือลำหนึ่งทันทีไปยังเกาะไซปรัส การเดินทางประกาศของพวกเขาเริ่มต้นที่เกาะนั้นในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

เพราะอะไร? เห็นได้ชัดว่าเพราะนั่นเป็นบ้านเกิดของบารนาบัส กิจการ 4:36 บอกเราว่า “และโยเสส ผู้ที่พวกอัครทูตได้ให้นามสกุลว่า บารนาบัส (ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นคนเลวี และเป็นชาวเกาะไซปรัส”

เมื่อบารนาบัสรู้สึกถึงไฟบริสุทธิ์ในจิตวิญญานของตน ความเร่งด่วนที่จะชนะผู้คนมาถึงพระคริสต์ เขาก็อยากไปยังเกาะไซปรัสบ้านเกิดของเขา และประกาศข่าวประเสริฐที่นั่นในพื้นที่ต่าง ๆ ที่เขามีญาติพี่น้องและอาจมีมิตรสหายด้วย และเป็นที ๆ เขาทราบถึงความต้องการฝ่าวิญญานของผู้คนเหล่านั้น!

สถานที่ถัดไปที่มิชชันนารีสองคนนี้จะต้องไปก็อยู่ในแคว้นเหล่านั้นในคาบสมุทรของทวีปที่เราเรียกกันตอนนี้ว่าเอเชียไมเนอร์ พวกเขาจะประกาศในแคว้นปัมฟีเลีย ในนครต่าง ๆ อันได้แก่ เมืองเปอร์กา เมืองอันทิ

โอก เมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม ฯลฯ (ข้อ 13) นั้นเป็นบ้านเกิดของเปาโลและเมืองทาร์ซัสก็เป็นนครหนึ่งของ แคว้นซีลิเซียซึ่งเป็นที ๆ เปาโลเติบโตมา ทันทีหลังจากการกลับใจเชื่อของเปาโลและหลังจากไปยังเยรูซาเล็ม และพบกับพวกอัครทูตแล้ว เขาได้กลับไปยังเมืองทาร์ซัส (กิจการ 9:30) บารนาบัสเคยไปที่นั่นเพื่อพาเปาโล กลับมายังเมืองอันติโอก (กิจการ 11:25,26) และบัดนี้เปาโลรู้สึกว่าคุณต้องนำชาวประเสริฐกลับไปยังพื้นที่ ทั้งหมดนั้นที่ซัดสน

นี่แสดงภาพประกอบหลักการหนึ่งที่ชัดเจนของพระคัมภีร์ ที่ว่าคน ๆ หนึ่งต้องประกาศแก่คนเหล่านั้น ที่อยู่ใกล้ตัวเขาเป็นอันดับแรก พระเยซูเจ้าทรงบอกเหล่าสาวกว่า “และว่าการกลับใจเสียใหม่ และการทรงยกบาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) พระองค์บอกพวกเขาแล้วว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) พวกเขาอยู่ในเยรูซาเล็มแล้ว นั่นจึงเป็นที่ ๆ ต้องเริ่มต้นการประกาศ

วลีที่คุ้นหูคือ “แก่พวกยิวก่อน” จากโรม 2:9, 10 แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนทุกคนมีหน้าที่ต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกยิวก่อน ไม่ใช่เลย ข่าวประเสริฐได้เริ่มต้นแล้วกับพวกยิวและพวกเขาควรประกาศแก่ญาติพี่น้องและเพื่อนบ้านของตนก่อน ในบริบทเดียวกันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสไปแล้วสองหนว่า “แก่พวกยิวก่อน” พระองค์ก็ทรงเสริมว่า “เพราะว่าไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย” (รม. 2:11) ตามลำดับเวลาข่าวประเสริฐได้มาถึงพวกยิวก่อนแล้ว เป็นอันจบแล้ว และคนที่เป็ยิวและใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกยิวก็ควรเริ่มต้นประกาศในหมู่พวกเขา คนที่เป็นคนต่างชาติและอาศัยอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติก็ควรเริ่มต้นเป็นพยานแก่พวกคนต่างชาติ

เราทราบว่คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำทรงบัญชาให้นำข่าวประเสริฐ “ไปทั่วโลก” และ “ไปยังมนุษย์ทุกคน” แต่งานมิชชั่นต่างแดนไม่ได้มีอิทธิพลกับพระเจ้าสำหรับคริสเตียนทั่วไปทั้งหลาย และสำหรับคริสเตียนทุกคนเมืองเล็กหรือนครใหญ่ของเขามีความสำคัญมากกว่าเมืองเล็กหรือนครใหญ่ที่อยู่ห่างไกลออกไป บรรดาคนที่เขารักซึ่งเป็นผู้หลงหายมีความสำคัญมากกว่าผู้คนที่หลงหายบางคนซึ่งเขาไม่มีการติดต่อสัมพันธ์ด้วยและไม่มีโอกาส และซึ่งเขาไม่ต้องรับผิดชอบโดยตรง

เมื่อพระเยซูทรงรักษาชายชาวกาเดธาที่ถูกผีสิงให้หาย ชายคลั่งคนนั้นก็เชื่อฟัง ชายที่เปลือยกายคนนั้นก็ใส่เสื้อผ้า คนเสียดสีที่น่าสังเวชบัดนี้เป็นผู้เชื่อคนหนึ่งที่มีสติอารมณ์ดีและได้รับการปลอบประโลมใจ แต่ชาวเมืองเหล่านั้นสนใจฝูงสุกรของตนมากกว่าชายคนนั้นที่พระเยซูได้ขับผีออกจากหนึ่งออกไปแล้ว และพวกเขาขอร้องพระเยซูให้เสด็จไปที่อื่น ฉะนั้นชายที่เคยถูกผีสิงที่บัดนี้หายดีและสะอาดและรอดแล้วตอนนี้จึงอยากไปกับพระเยซู “บัดนี้ชายคนที่พวกผีได้ออกไปแล้วได้อ้อนวอนพระองค์ ขอให้เขาได้อยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาออกไป โดยตรัสว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และคนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอดทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา” (ลูกา 8:38,39)

มันถูกต้องและเหมาะสมเสมอที่จะเริ่มต้นในที่ ๆ คุณอยู่ ฉะนั้นบารนาบัสและเปาโลจึงไปยังเกาะ

ไซปรัสก่อนและจากนั้นก็ไปยังบ้านเกิดของเปาโลต่อ

มันแปลกที่เราไม่มีบันทึกละเอียดเกี่ยวกับงานรับใช้ของอัครทูตคนอื่น ๆ หลังจากที่เขาเริ่มมีบทบาทสำคัญแล้ว เปโตรและยอห์นถูกกล่าวถึงว่าไปยังแคว้นสะมาเรียในกิจการ 8 เปโตรไปยังบ้านของโครเนลิอัสและชนชนคนต่างชาติเหล่านั้นในกิจการ 10 ต่อมา เราคิดว่าเปโตรไปยังบาบิโลนซึ่งเป็นที ๆ เขาเขียนจดหมายฝากสองฉบับของเขา (1 ปต. 5:13) เราเข้าใจว่าโรมัสไปประเทศอินเดียและคริสเตียนกลุ่ม Mar Thoma หลายพันคนที่นี่อ้างตัวว่าสืบเชื้อสายมาจากคนเหล่านั้นที่ได้ยินโรมัสเทศนา เราทราบจากวิวรณ์ 1:1-9 ว่าต่อมายอห์นถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปีทมอสในทะเลอีเจียนเพราะการเทศนา แต่บัดนี้ส่วนที่เหลือของหนังสือกิจการถูกใช้ไปกับการเล่าเรื่องงานรับใช้ของเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขา

ข้อ 6-13:

13:6 และเมื่อพวกท่านได้ผ่านตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว พวกท่านได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นคนยิว ซึ่งชื่อของเขาคือ บารเยชู

13:7 ผู้ซึ่งอยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อ เซอร์จัส เปาโล เป็นคนรอบคอบ ผู้ซึ่งได้เชิญบารนาบัสกับเซาโลมา และปรารถนาที่จะฟังพระวจนะของพระเจ้า

13:8 แต่เอสิมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขาได้แปลอย่างนั้น) ได้ต้านทานท่านทั้งสอง โดยพยายามที่จะหันผู้ว่าราชการเมืองไปเสียจากความเชื่อนั้น

13:9 แล้วเซาโล (ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า เปาโล เช่นกัน) ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เฟงตาของท่านดูเอสิมาส

13:10 และกล่าวว่า “โอ คนเต็มไปด้วยบรรดา

อูบายและการประทุษร้ายทุกอย่าง เจ้า ลูกของพญามาร เจ้าเป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำบรรดาทางอันถูกต้องขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาไปหรือ

13:11 และบัดนี้ ดูเถิด พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า และเจ้าจะเป็นคนตาบอด โดยไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วขณะหนึ่ง” และทันใดนั้นหมอกและความมืดได้ตกอยู่บนเขา และเขาคำหาบางคนที่จะจูงมือของเขาไป

13:12 แล้วผู้ว่าราชการเมือง เมื่อท่านได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็เชื่อ โดยรู้สึกประหลาดใจกับหลักคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า

13:13 บัดนี้เมื่อเปาโลกับพวกของท่านก็เล่นเรือออกจากเมืองปาโฟส พวกท่านมายังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย และยอห์นซึ่งจากพวกท่านไปก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

คนทำเวทมนตร์ถูกทำให้ตาบอด; ข้าราชการ

เซอร์จัสเปาโลกลับใจเชื่อ

พระเยซูเตือนเหล่าสาวกแล้วและทรงเตือนเราว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” (มธ. 7:15) มันเป็นส่วนหนึ่งของงานรับใช้ที่สัตย์ซื่อใด ๆ เพื่อพระคริสต์ที่เราต้องพบกับหลักคำสอนเท็จ เหล่าคนชั่วที่เสแสร้งว่ารับใช้พระเจ้า และที่เราต้องต่อต้านคนเหล่านั้น ตรงนี้ในเมืองปาโฟส ผู้พยากรณ์เท็จคนนั้นเป็นยิวคนหนึ่งที่มีชื่อแปลกว่าบารเยชู

นั่นคือ บุตรของเยชู หรือบุตรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาเป็นยิวและเขาทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เห็นได้ชัดว่าเขาทราบเกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน แม้ตัวเขาเองไม่ใช่คริสเตียนก็ตาม เขาหาช่อง “ที่จะหันผู้ว่าราชการเมือง” เซอร์จีโอสเปาโล ไปเสียจากความเชื่อนั้น เซอร์จีโอสเปาโล ซึ่งเป็นชายผู้มีสติปัญญา ได้ “เชิญบารนาบัสกับเขาโลมา และปรารถนาที่จะฟังพระวาทะของพระเจ้า”

คริสเตียนคนหนึ่งควรทำอะไรในกรณีเช่นนั้น? จงต่อต้านคนชั่วนั้นอย่างเปิดเผยและอย่างแข็งแกร่ง!

ครั้งหนึ่งในเมืองเท็กซัสที่ดี คุณแม่ที่รักโลกท่านหนึ่งพยายามที่จะขัดขวางลูกสาวที่โตแล้วของนางไม่ให้ก้าวออกมารับเชื่อพระคริสต์ ลูกสาวที่ร้องไห้คนนั้นได้อ้อนวอน คุณแม่ก็ข่มขู่และห้ามหญิงสาวอายุสิบเจ็ดปีคนนั้น ผมรู้สึกถูกนำพาให้ถึงความสนใจของผู้คนในที่ประชุมนั้นไปยังบาปของหญิงผู้นี้และตำหนินางจากธรรมชาติ นางยืนขึ้นเพราะรู้สึกช็อค อับอายและถูกฟ้องใจ ลูกสาวคนนั้นมาร้องไห้เพื่อเชื่อวางใจพระคริสต์ และประกาศว่าตนรับเชื่อพระองค์แล้วอย่างเปิดเผย พระเจ้าทรงได้รับเกียรติยิ่งใหญ่ในคราวนั้น แต่จงสังเกตว่าในที่นี้เปาโล “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์” ใคร ๆ ก็ควรเป็นเช่นนั้นหากเขาเป็นพยานเพื่อพระเยซูด้วยฤทธิ์เดช หากเขาตำหนิบาปอย่างเปิดเผย หากเขาคาดหวังชัยชนะเหนือพวกผู้พยากรณ์เท็จ

จงหมายเหตุถ้อยคำที่ชัดเจนและเฉียบขาดของคำตำหนินั้นในข้อ 10 มันเตือนใจเราให้นึกถึงถ้อยคำของสเทเฟนที่กล่าวแก่พวกผู้นำยิวในกิจการ 7:51-53 และถ้อยคำของพระเยซูที่ตรัสแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 23 เหมือนกับที่อานาเนียและสัปปิราถูกฆ่าตายเมื่อได้ยินถ้อยคำของเปโตรที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูญาณในกิจการ 5:1-11 ผู้พยากรณ์เท็จคนนี้ ผู้ทำเวทมนตร์คนนี้ ก็ถูกทำให้ตาบอดชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง (ข้อ 11)

ผู้ใดถามที่สนใจคนนั้น ข้าราชการของดินแดนนั้น ถูกฟ้องใจอย่างมหาศาลและบัดนี้ก็ได้ได้รับความรอด (ข้อ 12)

จงหมายเหตุจุดเปลี่ยนนั้นในกิจการ 13:9 จวบจนถึงเวลานี้นักเทศน์หนุ่มที่ร้อนรนคนนั้นถูกเรียกว่าเขาโลมาตลอด บัดนี้เรามี “ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า เปาโล เช่นกัน” อยู่ในวงเล็บ และจากนี้ไปตลอดทั้งหนังสือกิจการ เขาจะถูกเรียกว่าเปาโล

จงหมายเหตุว่าเรื่อยมาจนถึงพระคำข้อนี้ มันเป็น “บารนาบัสและเขาโล” ตามที่คุณเห็นในกิจการ 9:27; กิจการ 11:25,30; และกิจการ 13:1 และ 2 จากนี้เป็นต้นไปมันจะเป็นเปาโลและบารนาบัส ข้อ 13 กล่าวว่า “เปาโลกับพวกของท่าน” ดูเหมือนว่าพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงผลักดันเปาโลออกมาให้รับตำแหน่งผู้นำ และบารนาบัส ซึ่งเป็นชายที่สูงวัยกว่าและอ่อนโยนมากกว่า เป็นรองเปาโล

จงสังเกตในข้อ 13 ว่า “ยอห์นซึ่งจากพวกท่านไปก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” นี่ไม่ใช่ครุฑยอห์น แต่เป็นยอห์น มาระโก ตามที่เราเห็นจากกิจการ 15:37 เขาคิดว่างานนั้น ภัยอันตรายเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ยากเกิน เขาอาจคิดถึงบ้าน ท้อใจ เขาจึงกลับไปเยรูซาเล็ม

ข้อ 14,15:

13:14 แต่เมื่อพวกท่านไปจากเมืองเปอร์กา พวกท่านก็มายังเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดี และได้

เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และนั่งลง 13:15 และหลังจากการอ่านพระราชาบัญญัติกับ

พวกศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลา
จึงส่งคนไปยังเปาโลกับบาร์นาบัส โดยกล่าวว่า
“พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถ้าพวกท่านมีคำ

แห่งการเตือนสติใด ๆ สำหรับประชาชน ก็เชิญ
กล่าวเถิด”

เปาโลเทศนาในธรรมศาลาที่เมืองอันติโอก

เปาโลเป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ (กท. 2:7,8; รม. 15:16; อฟ. 3:8; 2 ทธ. 1:11) โดยถูกเรียก เช่นนั้นตั้งแต่เวลาที่เขารับความรอดด้วยซ้ำ (กิจการ 9:15; กิจการ 22:21) แต่ทุกแห่งหนที่เปาโลไป เขาก็เริ่มต้นที่สถานที่ผู้นำยิวมักเริ่ม--ท่ามกลางพวกยิว ดังนั้นที่เมืองอันติโอก พวกเขาจึง “เข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต” และที่นั่นในฐานะเป็นชายคนหนึ่งที่ได้รับการอบรมสั่งสอนในพระราชบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม และประเพณีต่าง ๆ ตามคณะที่เคร่งที่สุดคือฟาริสี (ฟป. 3:5,6) เขาจึงถูกขอให้พูด ในธรรมศาลาของพวกยิว ทุกแห่งมีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมบางส่วนหรือทั้งหมดที่ถูกคัดลอกด้วยมืออย่างระมัดระวัง มันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าที่บรรดาศาสดาพยากรณ์ ภาคพันธสัญญาเดิมและพระผู้ช่วยให้รอดต้องมาผ่านทางพวกยิว พระเยซูได้ตรัสเช่นนั้นแก่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น, “พวกเจ้าไม่ทราบว่าคุณเจ้ามีศาสดาผู้ใด พวกเราทราบว่าพวกเรานมีศาสดาผู้ใด เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) พระเยซูเจ้าจึงได้บัญชาให้ประกาศข่าวประเสริฐ “ในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 24:47) และบัดนี้เปาโลประกาศข่าวประเสริฐ “แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” (รม. 1:16; รม. 2:10)

จงหมายเหตุนิสัยประจำของเปาโลที่เทศนาในธรรมศาลาทุกแห่งหนที่เขาไป--ในเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:20), ที่นั่นในเมืองอันติโอกแห่งแคว้นบิสิเดีย (กิจการ 13:14), ในเมืองอโคเนียนุม (กิจการ 14:1), ในเมืองเธสะโลนิกา (กิจการ 17:1), ที่เมืองเบโรอา (กิจการ 17:10), ในเมืองโครินธ์ (กิจการ 18:4), ในเมืองเอเฟซัส (กิจการ 18:19; กิจการ 19:8)

มีข้อสังเกตที่สำคัญบางประการในที่นี้

1. ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกคริสเตียนยิวไปหาพวกพี่น้องที่เป็นยิวไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยเกี่ยวกับการที่ยิวได้ยินข่าวประเสริฐมากกว่าคนต่างชาติ แต่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า “ความยากลำบากและความเจ็บปวดรวดร้าวจะมีแก่จิตใจทุกดวงของมนุษย์ที่กระทำความชั่วร้าย ของพวกยิวก่อนและของพวกคนต่างชาติด้วย แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะมีแก่ทุกคนที่กระทำดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกคนต่างชาติด้วย เพราะเราไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย” (รม. 2:9-11)

อันครุร์จะต้องชนะเปโตรพี่ชายของตน ไม่ใช่เพราะว่าเปโตรเป็นยิว แต่เพราะว่าเขาเป็นพี่น้องของเขา และอยู่ใกล้ตัวเขา พวกอัครทูตจะต้องเริ่มต้นในเยรูซาเล็มเพราะว่าพวกเขาอยู่ในเยรูซาเล็มตอนนั้นและพระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขนที่นั่นและมันเป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการของพวกยิว หลังจากคนถูกผีสิงชาวกาตาราคคนนั้นเป็นไทจากพวกผีที่เข้าสิงเขา ได้รับการรักษาให้หายและได้รับความรอด เขาก็กวอนพระเยซู “ขอให้เขาได้อยู่กับพระองค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาออกไป โดยตรัสว่า “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน...” (ลูกา 8:38,39) คำกล่าวอ้างของหน่วยงานมิชชั่นเพื่อคนยิวบางหน่วยงานที่ว่าตอนนี้นงานประกาศแก่พวกยิวควรมาเป็นอันดับแรกไม่ได้ตั้งอยู่บนความเข้าใจอันแท้จริงเกี่ยว

กับพระคัมภีร์ “ไม่มีการเห็นแก่หน้าของผู้ใดกับพระเจ้าเลย” เปาโลและบารนาบัสไปยังธรรมศาลาหลายแห่ง เพราะที่นั่นพวกเขาได้พบผู้คนที่น่าจะตอบรับต่อข่าวประเสริฐมากที่สุดและสนใจในพระเจ้าและพระคัมภีร์มากที่สุด

2. ธรรมศาลาเหล่านั้นปกตินั้นแล้วมีการประชุมทุกวันสะบาโตของยิว, วันเสาร์ เปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมงานของเขาไปยังธรรมศาลาในวันนั้นเพราะว่านั่นเป็นวันแห่งการประชุม วันที่จะมีฝูงชนที่พวกเขาอาจประกาศข่าวประเสริฐได้ การเข้าร่วมประชุมในธรรมศาลาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพระบัญชาเรื่องวันสะบาโต การถือวันสะบาโตของพวกยิวมีแค่พวกเขาไม่ได้ทำงานในวันสะบาโต “ในวันนั้นเจ้าอย่ากระทำการงานใด ๆ คือตัวเจ้า หรือบุตรชายของเจ้า หรือบุตรสาวของเจ้า หรือคนใช้ชายของเจ้า หรือสาวใช้ของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือคนแปลกหน้าของเจ้าที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองทั้งหลายของเจ้า” (อพย. 20:10) ไม่มีคำบัญชาใดให้ร่วมประชุมและไม่มีการใดที่บอกให้มีการประชุมในวันสะบาโตในบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม แม้แต่การนมัสการในธรรมศาลาก็ไม่ได้พัฒนาขึ้นจนกระทั่งหลังจากการกวาดต้อนไปเป็นเชลยแล้ว ดังนั้นเมื่อเปาโลเข้าร่วมประชุมในธรรมศาลาในวันสะบาโตเพื่อที่เขาจะสามารถประกาศข่าวประเสริฐแก่ฝูงชนที่นั่นได้ หรือเมื่อพระเยซูทรงเทศนาในธรรมศาลา พวกเขาก็ไม่ได้กำลังถือวันสะบาโต

เมื่อเหล่าคริสเตียนมาร่วมประชุมกันในสมัยนั้น เราก็คิดว่าพวกเขาปฏิบัติตามแบบอย่างเดียวกันกับคนเหล่านั้นที่เมืองโตรอัส “และในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกสาวกมาร่วมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา...” (กิจการ 20:7)

จงหมายเหตุว่าไม่มีพระบัญชาใดเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ให้ถือวันสะบาโต “การละเมิดวันสะบาโต” ไม่เคยถูกกล่าวถึงว่าเป็นบาปอย่างหนึ่งเลย พระเยซูเองก็ทรงละเมิดวันสะบาโต “เหตุฉะนั้นพวกยิวยังหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์เสีย เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ล่วงกฎแห่งวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้ตรัสว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ด้วย อันเป็นการกระทำพระองค์เองให้เสมอกับพระเจ้า” (ยอห์น 5:18) และในโคโลสี 2:14-17 เปาโลได้รับการตลใจให้สอนว่าลายมือและบัญญัติด้านพิธีการทั้งหลายได้ถูกตอกตรึงไว้ที่กางเขนนั้นแล้วและ “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้นั้นผู้ใดประทุษร้ายพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (ข้อ 16,17) การเทศนาในธรรมศาลาในวันสะบาโตไม่ได้หมายความว่าเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ถือวันสะบาโตของพวกยิว พวกเขาไม่ได้ถือ วันสะบาโตถูกให้เพื่อเป็นหมายสำคัญหนึ่งระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะในฐานะชนชาติหนึ่งที่ถูกแยกไว้ต่างหาก (อพย. 31:12-17; อสค. 20:20) วันสะบาโตไม่เคยถูก “ทำให้ทราบ” จนกระทั่งพระเจ้าทรงเปิดเผยมันแก่ชนชาติอิสราเอลหลังจากที่พวกเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารใกล้ภูเขาซีนายแล้ว (นหม. 9:12-14)

3. ดูเหมือนเป็นไปได้ว่ายิวบางคนเหล่านี้ที่มีภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพวกยิวที่ดำเนินตามทางพระเจ้า เชื่อวางใจและได้รับความรอด คนอื่น ๆ อาจกำลังแสวงหาความสว่างอย่างจริงจังและดีใจที่ได้ทราบเกี่ยวกับความรอดโดยทางพระคริสต์ ศาสนายิว เมื่อมันใส่ใจพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและยำเกรงพระเจ้าและแสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ ก็จะพบพระคริสต์ เหมือนที่อับราฮัม ดาวิด และวิสุทธิชนท่านอื่น ๆ ในภาค

พันธสัญญาเดิมได้พบแล้ว

ข้อ 16-39:

13:16 แล้วเปาโลได้ยืนขึ้น และโดยส่งสัญญาณ
ด้วยมือของท่านจึงกล่าวว่า “คนอิสราเอลทั้งหลาย
และพวกท่านที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด

13:17 พระเจ้าของคนอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือก
บรรพบุรุษของพวกเราไว้ และได้ทรงยกย่อง
ประชาชนเมื่อพวกเขาอาศัยอยู่เหมือนเป็นคน
แปลกหน้าในแผ่นดินอียิปต์ และด้วยพระกรอัน
ทรงฤทธิ์ได้ทรงพาพวกเขาออกจากประเทศนั้น

13:18 และประมาณเวลาสี่สิบปี พระองค์ได้ทรง
อดทนต่อลักษณะการประพฤติของพวกเขาในถิ่น
ทุรกันดาร

13:19 และเมื่อพระองค์ได้ทรงทำลายชนเจ็ดชาติ
ออกเสียในแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรง
แบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้พวกเขาโดยการ
จับสลาก

13:20 และหลังจากนั้นพระองค์ได้ประทานพวกผู้
วินิจฉัยแก่พวกเขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบ
ปี จนถึงชาวมูเอลศาสตาศาพยากรณ์

13:21 และภายหลังเขาทั้งหลายได้ขอให้มิกษัตริย์
และพระเจ้าจึงได้ประทานชาอลบุตรชายของคิช
จากเผ่าเบนยามินแก่พวกเขา เป็นระยะเวลาสี่สิบปี

13:22 และเมื่อพระองค์ได้ทรงถอดชาอูลแล้ว
พระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นให้พวกเขา เพื่อเป็น
กษัตริย์ของพวกเขา ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยาน
ด้วย และตรัสว่า ‘เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจส
ซี เป็นคนตามชอบใจของเรา ผู้ซึ่งจะทำให้ความ
ประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’

13:23 จากเชื้อสายของดาวิดผู้นี้ พระเจ้า ตามพระ
สัญญาของพระองค์ ได้โปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือ

พระเยซูเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอล

13:24 เมื่อยอห์นได้ประกาศครั้งแรก ก่อนการ
เสด็จมาของพระองค์ เรื่องบังเกิดมาแห่งการกลับ
ใจใหม่ให้แก่บรรดาคนอิสราเอล

13:25 และขณะที่ยอห์นกำลังทำหน้าที่ของตนให้
สำเร็จ ท่านกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดว่า ข้าพเจ้า
คือผู้ใด ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นพระองค์นั้น แต่ดูเถิด มี
พระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาภายหลังข้าพเจ้า ผู้ซึ่งสาย
รัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควร
ที่จะแก้’

13:26 พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานแห่ง
เชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดก็ตามในท่ามกลาง
พวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ถ้อยคำแห่งความ
รอดนี้ได้ถูกส่งมาถึงพวกท่านแล้ว

13:27 ด้วยว่าคนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ที่กรุง
เยรูซาเล็มกับพวกขุนนางของพวกเขา เพราะเหตุ
ว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ และยังไม่รู้จักบรรดา
เสียงของพวกศาสตาศาพยากรณ์ ซึ่งถูกอ่านทุกวันสะ
บาโต พวกเขาจึงทำให้คำของพวกศาสตาศาพยากรณ์
สำเร็จแล้วโดยการกล่าวโทษพระองค์

13:28 และถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้พบสาเหตุแห่ง
ความตายในพระองค์ พวกเขาก็ยังขอปีศาจให้
พระองค์ถูกปลงพระชนม์เสีย

13:29 และเมื่อพวกเขาได้กระทำทุกสิ่งที่ได้ถูก
เขียนไว้แล้วเรื่องพระองค์ก็ให้สำเร็จ พวกเขาก็เอา
พระองค์ลงจากต้นไม้ และวางพระองค์ไว้ใน
อุโมงค์

13:30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจาก
ความตาย

13:31 และพระองค์ได้ทรงถูกพบเห็นเป็นเวลาหลายวันโดยคนทั้งหลายซึ่งได้ขึ้นมาพร้อมกับพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งเป็นพวกพยานฝ่ายพระองค์แก่ประชาชน

13:32 และพวกเราประกาศข่าวประเสริฐนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งได้ถูกกระทำแก่พวกบรรพบุรุษนั้น

13:33 พระเจ้าได้ทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จแก่พวกเราแล้ว ผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น ใน การที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเป็นขึ้นมาใหม่ ตามที่มีเขียนไว้แล้วเช่นกันในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’

13:34 และเกี่ยวกับการที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น บัดนี้จะไม่กลับไปสู่ความเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์ได้ตรัสอย่างนี้ว่า ‘เราจะให้บรรดาความเมตตาอันแน่นอน

ของดาวิดแก่เจ้าทั้งหลาย’

13:35 ดังนั้นพระองค์ตรัสเช่นกันในสดุดีอีกบทว่า ‘พระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเปื่อยเน่า’

13:36 ด้วยว่าดาวิด หลังจากท่านได้ปฏิบัติชั่วอายุของท่านเองโดยน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว ได้ล่วงกลับไป และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และได้เห็นความเปื่อยเน่า

13:37 แต่พระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น มิได้เห็นความเปื่อยเน่าเลย

13:38 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย โดยทางชายผู้นี้แหละจึงได้ประกาศการยกบาปทั้งหลายแก่พวกท่าน

13:39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัด ซึ่งจากสิ่งเหล่านั้นพวกท่านไม่สามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส

คำเทศนาของเปาโลที่เมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดี

เรามาดูโครงสร้างคำเทศนานี้กัน

1. เปาโลเรียกผู้คนเหล่านั้นว่า “คนอิสราเอลทั้งหลาย และพวกท่านที่เกรงกลัวพระเจ้า” และจากนั้นในข้อ 17 ถึง 21 เขาเล่าว่าพระเจ้าได้ทรงยกชนชาติอิสราเอลขึ้นมาซึ่งพระองค์จะอวยพรชาวโลกผ่านทางพวกเขา พระองค์ทรงทำให้พวกเขาทวีมากขึ้นในอียิปต์ ทรงนำพวกเขาออกมา “ด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์...ได้ทรงอดทนต่อลักษณะการประทุติของพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร” ถึงสี่สิบปี ประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขา จากนั้นก็เป็นสมัยของพวกผู้วินิจฉัย จากนั้นก็มีกษัตริย์ เขากำลังเริ่มพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อพระเจ้าทรงยกชูชนชาติอิสราเอล พระองค์ก็กำลังเตรียมที่จะนำพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งมาผ่านทางชนชาติอิสราเอล

2. ดาวิดได้ถูกยกชูให้เป็นกษัตริย์ (ข้อ 22 และ 23) จงหมายเหตุความตรงข้ามกันระหว่างดาวิดกับกษัตริย์ซาอูล จงหมายเหตุว่าเหล่าวีรบุรุษสมัยภาคพันธสัญญาเดิมที่ยิ่งใหญ่คนอื่น ๆ-- อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โมเสส-- ไม่ถูกกล่าวถึง และกษัตริย์องค์อื่น ๆ ก็ไม่ถูกกล่าวถึงเช่นกัน เหตุผลก็คือว่าดาวิดเป็นกษัตริย์ที่ดำเนินตามพระทัยพระเจ้า เป็นบรรพบุรุษของพระเยซูเจ้า ดาวิดเป็น “คนตามชอบใจของเรา” นั่นคือ เห็นได้ชัดว่าเป็นภาพเล็งเห็นของพระเยซูคริสต์เช่นเดียวกับบรรพบุรุษนั้นด้วย เขากำลังหมายถึงพันธสัญญากับดาวิดที่ประทานให้ใน 2 ซามูเอล 7:10-16 ที่ว่าในที่สุดแล้ววงศ์วานและอาณาจักรของดาวิดจะถูกสถาปนาเป็นนิรันดร์ผ่านทางเชื้อสายของดาวิด และเขาไม่ได้หมายถึงซาโลมอน แต่หมายถึงพระเยซู พันธสัญญานั้นถูกประทานให้

ใน 1 พงศาวดาร 17:4-15 เช่นกัน ดังนั้นทูตสวรรค์กาบรีเอล ซึ่งประกาศแก่มารีย์ว่าพระเยซูจะประสูติ จึงกล่าวว่า “...องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย” (ลูคา 1:32,33) และอิสยาห์ 11:1 ก็พูดถึงไม้เท้าหรือหน่อที่แตกมาจากตอไม้ของเจสซีและพระอังกูร (กิ่ง) นั่นที่จะงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา พระเยซูทรงอยู่ในวงศ์วานของดาวิด

อันที่จริง เหมือนอย่างที่เราเคยรู้ พระเยซูทรงเป็นอาดัมคนที่สอง พระองค์ก็ทรงเป็นดาวิดคนที่สองที่ยิ่งใหญ่กว่าและในการครองราชย์ของพระองค์เราถูกบอกว่า “และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย” คือเหนือชนชาติอิสราเอล (อสค. 37:24) ดังนั้นเปาโลจึงสามารถเทศนาแก่ยิวเหล่านี้ในธรรมศาลาได้ว่า “จากเชื้อสายของดาวิดผู้นี้ พระเจ้า ตามพระสัญญาของพระองค์ ได้โปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอล” (ข้อ 23) จงหมายเหตุว่าซาโลมอนไม่ได้ถูกกล่าวถึง พระเยซูไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากซาโลมอน แต่ทางบุตรอีกคนของดาวิดคือนาธานผู้ซึ่งไม่ได้ครองราชย์ (ลูคา 3:31, ลำดับวงศ์วานผ่านทางมารีย์ เราคิดว่าลำดับวงศ์วานในมัทธิว 1:1-16 เป็นลำดับวงศ์วานของ “โยเซฟ สามีของมารีย์...”)

3. พระเยซูทรงถูกประกาศแก่ชนชาติอิสราเอลโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ข้อ 24,25) ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่คนเดียวของชนชาติอิสราเอลในรอบหลายร้อยปี และทำให้ทั้งประชาชาตินั้นประทับใจ งานรับใช้ของเขาเป็นที่รู้จักไปทั่ว แต่ยอห์นได้เป็นพยานอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าตนมากนัก และว่าเขาไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ออกจากพระบาทของพระองค์ คำพยานนั้นของยอห์นมีจุดประสงค์เพื่อแนะนำชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้นให้รู้จักกับพระเยซู และมันจึงเหมาะสมที่จะใช้คำพยานของเขาในที่นี้

เมื่อสรุปมาถึงตรงนี้ เปาโลดูเหมือนจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เล่าให้พวกท่านฟังเกี่ยวกับการกระทำกิจของพระเจ้าเรื่อยมาจนถึงการเกิดขึ้นของประชาชาตินี้ การขึ้นมาของอาณาจักรของดาวิดและพันธสัญญาเหล่านั้น จากนั้นผ่านทางงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและบัดนี้มาถึงพระเยซู: และ ‘ถ้อยคำแห่งความรอดนี้ได้ถูกส่งมาถึงพวกท่านแล้ว’”

4. พวกผู้นำยิวได้ตรึงกางเขนพระเยซู ตามที่เปาโลอธิบายในข้อ 26-29, “เพราะเหตุว่าพวกเขาไม่ได้รู้จักพระองค์ และยังไม่รู้จักบรรดาเสียงของพวกศาสดาพยากรณ์” กระนั้นพวกเขาก็ “ทำให้คำของพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จแล้วโดยการกล่าวโทษพระองค์” พระเยซูทรงได้รับความผิดแต่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของทุกคน ‘ตามข่าวประเสริฐนั้นพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของเราและทรงถูกฝัง...’

5. และบัดนี้ก็มาสู่ใจความหลักอันยิ่งใหญ่ของเหล่านั้นกเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่--การคืนพระชนม์ของพระคริสต์! ในข้อ 30 ถึง 37 จงสังเกตใจความหลักเหล่านี้ ประการแรก พระเจ้าทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายแล้ว ประการที่สอง ประจักษ์พยานที่มีชีวิตอยู่หลายคนได้เห็นพระองค์และพิสูจน์เรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์ ประการที่สาม ข่าวดี; พระสัญญาเหล่านั้นทุกประการของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซูถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว (ข้อ 30-33)! ประการที่สี่ ซึ่งยกคำพูดจากเพลงสดุดีบทที่สอง พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือตามที่โรม 1:4 กล่าวมัน, “ทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญูญาณ

แห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

“บรรดาความเมตตาอันแน่นอนของดาวิด” ซึ่งถูกยกคำพูดในข้อ 34 จากอิสยาห์ 55:3 กล่าวถึงแผนการแห่งความรอดตามที่ คุณจะเห็นมันจากอิสยาห์ 55:1-7

เช่นเคย เขายกคำพูดจากเพลงสดุดี 16:8-11 ซึ่งพยากรณ์ถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ และเปาโลใช้ข้อโต้แย้งเดียวกันในที่นี้กับที่เปโตรใช้ที่เพ็นเทคอสต์ในกิจการ 2:25-34 ในเพลงสดุดี 16 ดาวิดไม่มีทางกำลังพูดถึงตัวเองได้เพราะว่าศพของเขาถูกฝังและเน่าเปื่อยไปแล้ว ดังนั้นดาวิดจึงกำลังพูดถึงพระคริสต์ พระเมสสิยาห์นั้นผู้จะเสด็จมา, พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอด

การเน้นย้ำเรื่องการคืนพระชนม์นี้เป็นสิ่งจำเป็นและมันบ่งบอกว่าทำไมถึงต้องมีประจักษ์พยานทางการสืบสองคนนั้นที่เคยอยู่กับพระเยซูตลอดเวลาตั้งแต่การรับบัพติศมาของพระองค์จนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ (กิจการ 1:21,22) สำหรับคนเชื่อตรงทุกคนที่เชื่อภาคพันธสัญญาเดิมและแสวงหาพระเจ้าที่แท้จริง พวกเขาแค่ต้องทราบว่าจะพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เพื่อจะยอมรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ดังนั้นในโรม 10:9 แก่คนที่เชื่อในใจของตน “ว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย” และรับพระผู้ช่วยให้รอดนั้นเป็นของตัวเอง มีพระสัญญาไว้ว่า “ท่านจะรอด” การคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์มีความสำคัญอย่างหาที่สุดมิได้ มันเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอด (1 คร. 15:3,4) นั้นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าผู้เชื่อทุกคนควรแสดงภาพการคืนพระชนม์นั้นโดยการรับบัพติศมา ลงไปในน้ำและขึ้นออกมาจากน้ำ (รม. 6:4,5)

6. ความรอดถูกยื่นเสนอให้พร้อมกับคำกล่าวที่ชัดเจนและเรียบง่ายในข้อ 38 และ 39 พระเยซูทรงถูกกล่าวถึงในที่นี้เป็น “ชายผู้นี้” มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบผู้นี้ พระเจ้าที่สมบูรณ์แบบองค์นี้ที่ถูกนำเสนอแก่พวกเขาว่าทรงถ่อมพระองค์ลงและกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง บัดนี้เป็นเรื่องใหญ่ จุดประสงค์ที่ทำให้พระคริสต์เสด็จมาและสิ้นพระชนม์ จุดมุ่งหมายของข่าวประเสริฐ ประโยชน์และพระพรอันยิ่งใหญ่ที่ถูกยื่นเสนอ พวกเขาสามารถรับการยกโทษบาปทั้งปวงได้และเมื่อได้รับการยกโทษแล้วจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า นี่คือการทรงอภัยอย่างล้นเหลือ” ที่ถูกยื่นเสนอในอิสยาห์ 55:7 มนุษย์ไม่อาจคืนดีกับพระเจ้าได้โดยการแค่เริ่มต้นทำดีมากขึ้นหรือปฏิรูปตัวเองหรือโดยการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ มนุษย์ต้องได้รับการยกโทษบาปทั้งหลายของตนเพื่อจะเผชิญหน้าพระเจ้าในสันติสุขได้

“ถูกนับว่าชอบธรรม” ตรงนี้ในข้อ 39 เป็นคำที่มีความหมายเดียวกันกับการยกโทษในข้อ 38 แต่การนับว่าชอบธรรมก็ไปไกลกว่านั้น บาปทั้งหลายไม่เพียงสามารถรับการยกโทษได้โดยทางพระคริสต์ แต่พวกมันสามารถถูกลบออกไปจากบันทึกนั้น ว่าคน ๆ หนึ่งถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว Valentine Burke อาชญากรชื่อกระฉ่อนคนหนึ่ง ได้รับความรอดในคุกโดยการอ่านคำเทศนาหนึ่งของ D.L. Moody ชีวิตของเขาได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์และเขาแข็งขันมาก ๆ ในงานคริสเตียนและกลายเป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจและเกียรติยศจนผู้ว่าการรัฐอลิกันอยส์สั่งลบบภาพและประวัติของเขาออกจากคลังภาพของอันทาลผู้นี้

ดังนั้นเมื่ออับราฮัมเชื่อพระเจ้าแล้ว “ความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (รม. 4:3;

ปฐมก. 15:6) และเราจึงถูกบอกไว้ว่า “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:5) และเหมือนกับที่เพลงสดุดี 32:1 และ 2 และโรม 4:6-8 บอกเล่าถึง “ความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้ อาศัยการกระทำ” บาปทั้งหลายของเขาก็ไม่เพียงได้รับการยกโทษแล้ว แต่ถูกปกคลุม และพระเจ้าจะไม่ทรงถือโทษบาปนั้นกับเขาเลย!

การนับว่าชอบธรรมนี้ไม่อาจมาได้โดยบัญญัติของโมเสส ไม่ว่าจะ เป็นบัญญัติด้านศีลธรรมหรือบัญญัติด้านพิธีการ ในโรม 3:9-18 มีคำกล่าวโทษสืบสืบประการปรักปรำเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้นและคำกล่าวโทษเหล่านั้นมีพื้นฐานอยู่บนการฝ่าฝืนบัญญัติด้านศีลธรรม และพระราชบัญญัติมิไว้เพื่ออะไร? โรม 3:19 และ 20 กล่าวไว้ว่า: “บัดนี้ พวกเราทราบแล้วว่า สิ่งใดก็ตามที่พระราชบัญญัติกล่าวไว้ พระราชบัญญัติก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อปิดปากทุกปาก และเพื่อทั้งโลกจะกลายเป็นผู้มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนึ่งใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” พระราชบัญญัติเป็นเพียง “ครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24) มันไม่ช่วยให้รอด แต่มันยังขี้ยังข้อแก้ตัวทั้งหลาย ยับยั้งการอ้างความชอบธรรมของตัวเอง ยับยั้งความหวังทั้งสิ้นของมนุษย์คนใดที่คิดว่าโดยบรรดาการกระทำของเขา เขาอาจกลายเป็นผู้ที่พอพระทัยต่อพระเจ้าได้

ไม่เลย สิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้จากคนบาปก็คือ ที่เขาจะหุบปากของเขาเสีย หยุดคำโอ้อวดทั้งสิ้น และคำกล่าวอ้างและข้อแก้ตัวทั้งสิ้นในฐานะคนบาปคนหนึ่งผู้มีความผิด เหตุว่า “โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนึ่งใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20) บัญญัติสืบประการและบัญญัติอื่น ๆ ของพระเจ้าไม่ได้มีไว้เพื่อเป็นแผนการแห่งความรอดเลย พวกมันมีไว้เพื่อนำ “ความรู้เกี่ยวกับบาป” มาให้ ความชอบธรรมที่ถูกพรรณนาในพระราชบัญญัติก็คือ “ว่ามนุษย์คนใดซึ่งกระทำสิ่งเหล่านั้นจะดำรงชีวิตโดยการกระทำเหล่านั้น” (รม. 10:5) คนที่ทำทุกสิ่งถูกต้อง ไม่เคยงดเว้นการทำให้พระเจ้าทรงบัญชาไว้เลยสักสิ่งเดียว ไม่เคยทำสิ่งผิดเลย ไม่เคยขาดจากความสมบูรณ์แบบและความบริสุทธิ์เลย ก็คงจะได้รับความชอบธรรมนั้นที่พระราชบัญญัติพรรณนาไว้ แต่ไม่มีมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่นอกจากพระเยซูคริสต์ที่เป็นผู้ชอบธรรมเช่นนั้น

เหตุใดพระเยซูทรงบอกขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นว่า “แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าสู่ชีวิต ก็จงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายไว้”? (มธ. 19:17) เพราะขุนนางหนุ่มผู้นั้นได้ซักถามเกี่ยวกับหนทางหนึ่งแห่งความรอดโดยการประพฤติโดยถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์” เขาอยากได้รับความรอดโดยการทำดี หนทางเดียวที่จะได้รับความรอดโดยการทำดีก็คือ การทำดีแบบไม่ทำบาปเลย

ดังนั้นเมื่อขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นเรียกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” หรือ “ท่านรับบีผู้ประเสริฐ” พระเยซูก็ทรงตอบแบบค่อนข้างเดือดดาลว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” ถ้าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้า อย่างที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น พระองค์ก็ไม่ใช่คนดี และถ้าขุนนางหนุ่มผู้นั้นไม่ใช่พระเจ้า เขาก็ไม่ใช่คนดีเหมือนกัน และไม่มีผู้ใดรอดได้โดยการถือรักษา

พระบัญญัติทั้งหลายเพราะว่าเขาเริ่มต้นในฐานะคนบาปแล้ว คนที่ละเมิดพระราชบัญญัตินั้นแล้วก็ไม่สามารถรับความรอดได้โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ พระเยซูเจ้าทรงดึงความสนใจของขุนนางหนุ่มผู้หนึ่งที่พระบัญญัติเหล่านี้ในฐานะเป็น ‘ครูเพื่อนำเขามาถึงพระคริสต์’ เพราะว่า “โดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20) จากนั้นพระองค์ทรงแสดงให้ขุนนางหนุ่มผู้นี้เห็นว่าเขาไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติข้อแรกนั้น นั่นคือ จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด และจิตวิญญาณ และเขาไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติข้ออื่น ๆ ด้วยเพราะว่าเขาไม่เต็มใจสละทิ้งความมั่งคั่งของเขาเพื่อคนยากจน การให้เงินแก่คนยากจนไม่ช่วยจิตวิญญาณใดให้รอด ในกรณีนี้คำบัญชาที่ให้แก่คนยากจนมีไว้เพื่อเปิดเผยความเห็นแก่ตัวของเขา มันแค่แสดงให้เห็นใจชั่วตามธรรมชาติของผู้หลงหายคนหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอด

ตามที่กล่าวอย่างชัดเจนในที่นี้ การเชื่อในพระคริสต์นำความรอดและการนับว่าชอบธรรมมาให้เพราะคนเราไม่สามารถและไม่มีทางถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยบัญญัติของโมเสส! ความตรงข้ามกันนี้ระหว่างแนวคิดเกี่ยวกับว่าทุกคนควรถูกนับว่าชอบธรรมโดยการถือรักษาบัญญัติหรือถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ เป็นใจความใหญ่ของจดหมายฝากที่เขียนถึงชาวโรมและชาวแคว้นกาลาเทีย บัดนี้กาลาเทีย 5:4 กล่าวว่า “พระคริสต์ย่อมไม่ได้มีผลอันใดต่อพวกท่านเลย ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่เป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ พวกท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว” นั่นคือ หล่นไปจากหลักคำสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณ และกาลาเทีย 3:10 กล่าวว่า “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งอยู่ฝ่ายการกระทำแห่งพระราชบัญญัติก็อยู่ใต้การสาปแช่ง เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง’” โอ คนทั้งปวงเหล่านั้นที่พยายามที่จะรอดโดยการทำดี--ตั้งแต่คาอินผู้ซึ่งนำผลไม้แห่งผืนดินและแห่งการตรากตรำของเขามาถวาย เรื่อยมาจนถึงพวกยิวที่เกี่ยวสถาปนาความชอบธรรมของตัวเองแต่ไม่ได้นับนอบต่อความชอบธรรมของพระเจ้า (รม. 10:3) เรื่อยมาจนถึงพวกเน้นศีลธรรมในปัจจุบัน--ทุกคนล้วนอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง เพราะบาปนำความตายมาแล้ว บัดนี้มันสายเกินไปแล้วสำหรับผู้ใดที่จะถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ดังนั้นบทสรุปของข้อพระคำถัดไปในกาลาเทีย 3:11 ก็คือ “แต่ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” นั่นคือ คนชอบธรรมจะมีชีวิต, ชีวิตนิรันดร์, โดยความเชื่อ ดังนั้นทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่จึงสอนความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติ (และคำพูดที่ยกมานี้, “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” มาจากฮีบราวกุ 2:4 ในภาคพันธสัญญาเดิม)

จงหมายเหตุวลีนั้นในกาลาเทีย 3:11-- “ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้า...” การงานที่ดีทำให้คน ๆ หนึ่งดูเหมือนชอบธรรมในสายตามนุษย์ แต่การงานเหล่านั้นไม่ได้ทำให้เขาดูเหมือนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ความรอดขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อเราแล้วและความเชื่อของเราในพระองค์ และจึงถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า

การถูกนับว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์เป็นอีกเรื่อง เมื่อถูกพูดถึงในยากอบ 2:17-26 ที่นั่นข้อ 17 และ 18 กล่าวว่า “เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง ไร้แล้ว คน

หนึ่งอาจกล่าวว่า “ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ” จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากบรรดาการกระทำของท่านให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า” การแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าผมเป็นคริสเตียนต้องใช้ทั้งการกระทำเช่นเดียวกับพระองค์ ดังนั้นคน ๆ หนึ่งจึงถูกนับว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ได้ขณะที่เขาดำเนินชีวิตให้ปรากฏภายนอกเท่านั้น บางสิ่งที่แสดงให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วภายใน

แน่นอนว่า ความหมายโดยนัยอันเหมาะสมก็คือว่าความรอดทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในใจซึ่งควรถูกสำแดงให้ประจักษ์อย่างเปิดเผย และทั้งหมดที่เรียกว่าความเชื่อก็ไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดของจริง เพราะในพระคำตอนเดียวกันนั้น ยากอบ 2:19 กล่าวว่า “ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว ท่านก็กระทำดีอยู่แล้ว พวกผีปศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั่น” ดังนั้นความเชื่อหนึ่งซึ่งแค่หมายถึงการยอมรับความจริงจากพระคัมภีร์ในด้านความคิดจึงไม่เหมือนกับการวางใจด้วยหัวใจ ความเชื่อใดซึ่งไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในใจและความคิดมุ่งหมายต่าง ๆ แน่นอนว่าไม่ใช่การพึ่งพาพระเยซูคริสต์อย่างซื่อตรง

อย่างไรก็ตาม ในยากอบ จำไว้ว่ามีการเน้นย้ำที่ “ข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยบรรดาการกระทำของข้าพเจ้า” (ข้อ 18) นั่นคือ การถูกนับว่าชอบธรรมในสายตาของมนุษย์ และพระเยซูทรงบัญชาว่า “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16) ในความหมายนั้น การงานที่ดีทำให้คน ๆ หนึ่งถูกนับว่าชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่า “ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นทีประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ’” (กท. 3:11) ยากอบ 2:17-26 ไม่กล่าวขัดแย้งกับกาลาเทีย 3:11 และโรม 3:20

เราควรจำไว้ว่า “ถ้าอับราฮัมถูกนับว่าชอบธรรมโดยบรรดาการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ไม่ใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า” (รม. 4:2) ใครก็ตามที่รอดโดยการประพฤติดีของตนก็อาจยกย่องตัวเอง เขาไม่จำเป็นต้องสรรเสริญพระคริสต์หรือพระเจ้าเลย ไม่ต้องใส่พระเจ้า หรือพระคริสต์ หรือกลโกธา หรือพระโลหิต หรือความเชื่อเข้ามาเลย หากคุณกำลังช่วยตัวเองให้รอดโดยการประพฤติดีของคุณ! ถ้าคุณเป็นคนที่ช่วยให้รอด คุณก็ได้รับเกียรตินั้นไป ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ช่วยให้รอด พระองค์ก็ทรงได้รับสง่าราศีนั้น ไม่มีทางที่จะทำให้การถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยการทำความดีของคุณ เข้ากันได้กับการถูกนับว่าชอบธรรมด้วยความเชื่อ จนคน ๆ นั้นได้รับความดีความชอบสำหรับความชอบธรรมที่ถูกยกให้ในของพระคริสต์และจนพระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปทั้งหลายของเขากับตัวเขา

ความรอดโดยความเชื่อในทันที ครั้งเดียวพอ

ตรงนี้ในกิจการ 13:38 และ 39 เปาโลกำลังให้คำสอนเรื่องความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์ เหมือนกับที่ถูกให้ไว้ในยอห์น 1:12; ยอห์น 3:15,16,18,36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:40,47; และกิจการ 16:31 ในข้อพระคำเหล่านั้น เมื่อผู้ใดเชื่อ เขาก็ได้รับคำสัญญาว่าเขาได้บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว ได้รับชีวิตนิรันดร์ ไม่ถูกปรับโทษ ไม่มาสู่การพิพากษาเลย และทั้งหมดนั้นก็มีความหมายเหมือนกับการได้รับการยกโทษและการถูก

นับว่าชอบธรรมที่ทรงสัญญาไว้ตรงนี้

จงหมายเหตุเช่นกันว่าในที่นี้ความรอดที่ทรงสัญญาไว้ นั้นเป็นความรอดที่เกิดขึ้นทันทีครั้งเดียวพอ “ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรม...” พระสัญญานี้ไม่ใช่ว่าคน ๆ หนึ่งจะค่อย ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมขณะที่เขาเชื่อทุกวันและเข้าใกล้การถูกนับว่าชอบธรรมมากขึ้นทุกวัน ไม่ใช่เลย! คนเหล่านั้นที่เชื่อ “ถูกนับว่าชอบธรรม” แล้ว! ฉะนั้นคนที่เชื่อวางใจในพระคริสต์ “มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:36; ยอห์น 5:24; ยอห์น 6:47) และคนที่ถูกปรับโทษก็ถูกปรับโทษ “เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18) ความเชื่อในที่นี้เป็นกรกระทำหนึ่งที่แสดงถึงการมอบไว้ทันที เปาโลจึงได้รับการดลใจให้เขียนว่า “...เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสีงซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) เปาโลเชื่อแล้วและนั่นก็หมายความว่าเขาได้มอบตัวเองและความรอดของตนไว้กับพระคริสต์แล้ว! ดังนั้น การมอบไว้ครั้งเดียวพอ การกระทำหนึ่งของเจตจำนงซึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์ครั้งเดียวพอเพื่อรับความรอด นำการยกโทษและการนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัดมาให้! ฉะนั้นคริสเตียนจึงกล่าวอย่างมีความสุขได้ว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1)

ข้อ 40-43:

13:40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกรงว่าสิ่งนั้นจะมาถึงพวกท่าน ซึ่งถูกกล่าวถึงในพวกศาสตาศาพยากรณ์ว่า

13:41 ‘ดูเถิด เจ้าทั้งหลาย ผู้เหยียดหยาม และจงประหลาดใจและพินาศ ด้วยว่าเรากระทำกิจการอันหนึ่งในวันทั้งหลายของพวกเจ้า เป็นกิจการซึ่งพวกเจ้าจะไม่เชื่อเลย ถึงแม้ว่าผู้หนึ่งประกาศกิจการนั้นแก่พวกเจ้า’

13:42 และเมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนน้อมให้ถ้อยคำเหล่านี้ถูกเทศนาแก่พวกเขาในวันสะบาโตหน้า

13:43 บัดนี้เมื่อพวกที่มาชุมนุมกันนั้นแตกกลุ่มแล้ว พวกยิวหลายคนกับบรรดาคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ผู้ซึ่งเมื่อกล่าวกับพวกเขา ได้ชักชวนพวกเขาให้ดำเนินต่อไปในพระคุณของพระเจ้า

การเทศนาเช่นนั้นเรียกร้องการตอบสนอง

คน ๆ หนึ่งปลูกสวนผลไม้เพื่อที่จะได้ผลไม้ และนักเทศน์ควรเทศนาเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ ในคำเทศนานี้ เปาโลได้ยกข้อพระคัมภีร์หลายตอน ไกลมาตั้งแต่เรื่องราวของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ สีสืบปีในถิ่นทุรกันดารสมัยของพวกผู้วินิจฉัย กษัตริย์ซาอูล จากนั้นก็ดาวิด เขาได้อ้างอิงถึงพันธสัญญากับดาวิดและกล่าวถึงคำพยากรณ์และพระสัญญาหลายตอนของภาคพันธสัญญาเดิม เขาอ้างอิงไปยังเพลงสดุดีบทที่ 2 (ข้อ 33), อิสยาห์ 55:3 (ข้อ 34), เพลงสดุดี 16:8-11 (ข้อ 36) คราวนี้เขาอ้างอิงไปยังฮีบราวกุก 1:5 ในข้อ 41 หมายเหตุของ ดร. สโกฟิลด์ เกี่ยวกับพระคำตอนนี้กล่าวว่า:

“ข้อ 5 คาดการณ์ถึงการกระจัดกระจายไป ‘ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ’ (เทียบ พระราชบัญญัติ 28:64-67) ขณะที่ชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งถูกกระจัดกระจายไปเช่น

นั่น พระเยโฮวาห์จะ ‘กระทำกิจการอันหนึ่ง’ ซึ่งชนชาติอิสราเอล ‘จะไม่เชื่อเลย’ กิจการ 13:37-41 ดีความคำพยากรณ์นี้ว่าหมายถึงพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระคริสต์ มันสำคัญ ตรงที่ว่าเปาโลยกคำพูดนี้แก่พวกยิวที่กระจัดกระจายไปในธรรมศาลานั้นที่เมืองอันทิโอก”

เราควรจดจำไว้ว่าเปาโลไม่ได้อธิบายข้อพระคัมภีร์เพราะอยากอธิบาย เขาไม่ได้มีนิสัยชอบ “รวมตัวกันรอบพระคัมภีร์” แบบที่ผู้คนนิยมเพื่อที่จะตีความกับมันหรือแม้แต่เพื่อจะเรียนรู้พระคัมภีร์เพราะอยากเรียนรู้ไม่เลย เหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ใช้พระคัมภีร์เพื่อที่จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ชัดเจน ดังนั้น แม้มีเหตุผลสำหรับการเทศนาเพื่ออธิบายข้อพระคัมภีร์ในหลายกรณี และมีข้อดีอยู่บ้างสำหรับการเทศนาเชิงอธิบายในการสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าแบบต่อเนื่อง กระนั้นเหล่านักเทศน์แห่งภาคพันธสัญญาใหม่ก็เทศนาคำเทศนาต่าง ๆ แบบตามหัวข้ออยู่เสมอ และใช้พระคัมภีร์หลายข้อที่สนับสนุนประเด็นหนึ่งหรือมากกว่านั้น ผมไม่รู้จักคำเทศนาใดเลยโดยนักเทศน์พระคัมภีร์คนใดที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นเพียงการอธิบายแบบละเอียดสำหรับข้อพระคำตอนหนึ่ง ๆ ดังนั้นเปาโลในที่นี้จึงกำลังนำผู้คนไปสู่การตัดสินใจที่จะหันมาหาพระคริสต์และเชื่อวางใจพระองค์และรับการยกโทษ บัดนี้เขาปิดท้ายด้วยคำเตือนอันน่ากลัว พวกเขาควรระวังให้ดีเกรงว่าความไม่เชื่อของพวกเขาจะกลายเป็นถาวร เกรงว่าพวกเขาอาจสูญเสียความสว่างนั้นที่ประทานให้แก่พวกเขาแล้วและพินาศไปโดยไม่ได้รับความรอด

เราเชื่อว่านักเทศน์ทุกคนควรคาดหวังการตัดสินใจที่ชัดเจนบางอย่างเสมอ การกลับใจใหม่เพราะทำบาป การยอมรับหน้าที่ใหม่ การออกลุยครั้งใหม่โดยใช้ความเชื่อ และในกรณีของผู้คนที่ยังไม่รอด การเทศนาควรมีเจตนาอยู่เสมอที่จะหันพวกเขามาหาพระคริสต์และควรผลักดันพวกเขาให้กลับใจใหม่และเชื่อวางใจ โดยใช้ถ้อยคำที่ชัดเจนและเฉียบขาด เหมือนที่เปาโลได้กระทำ

ดังนั้นหลังจากคำเตือนนั้น ผู้ชมนั้นก็แยกย้ายกันไป คนต่างชาติบางคนได้ยินคำเทศนานั้นเพียงเล็กน้อย และบัดนี้พวกเขาก็มาขอร้องเปาโล: เขาจะเทศนาให้พวกเขาฟังเรื่องเดิมอีกวันสะบาโตถัดไปได้ไหม?

ผมคิดว่าขณะที่เปาโลและบารนาบัสออกไปจากธรรมศาลานั้น พวกเขาพบ “พวกยิวหลายคนกับบรรดาคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้า” ผู้ซึ่ง “ตามเปาโลและบารนาบัสไป” มีการบอกเป็นนัยว่าบางคนเหล่านี้เชื่อในพระคริสต์แล้วอย่างแน่นอน เปาโลและบารนาบัสจึง “ชักชวนพวกเขาให้ดำเนินต่อไปในพระคุณของพระเจ้า”

ข้อ 44-49:

13:44 และวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า
13:45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายเหล่านั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความอิจฉา และพูดต่อต้านสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล โดยโต้แย้งและพูดคำสบประมาท

13:46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า และกล่าว ว่า “แต่ก่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่พระวจนะของพระเจ้าควรถูกประกาศแก่พวกท่านก่อน แต่เมื่อเห็นว่าพวกท่านปิดบังพระวจนะของพระเจ้าเสียจากพวกท่าน และตัดสินใจว่าพวกท่านเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ

13:47 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาพวก
เราอย่างนี้ โดยตรัสว่า ‘เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความ
สว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะได้เป็นอยู่สำหรับ
ความรอดจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก’ ”
13:48 และเมื่อพวกคนต่างชาติได้ยินสิ่งนี้ พวกเขา

ก็ดีใจ และได้สรรเสริญพระวาระขององค์พระผู้
เป็นเจ้า และทุกคนที่ได้ถูกตั้งไว้แล้วให้มาสู่ชีวิตนิ
รันดรก็ได้เชื่อ
13:49 และพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ถูก
ประกาศไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

การฟื้นฟูใหญ่ การขัดขวางของพวกยิว

“วันสะบาโตหน้า”: พวกยิวไม่ทำงานในวันสะบาโตและนั่นจึงเป็นเวลาอันเหมาะสมที่จะเข้าถึงพวกเขา
และวันนั้นธรรมศาลาก็เปิดด้วย “คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระวาระของพระเจ้า” ดูเหมือน
ว่าคนต่างชาติบางคนได้อยู่ในธรรมศาลานั้นวันสะบาโตก่อนหน้าด้วย (ข้อ 42) และได้ยินเปาโลแล้ว: บัดนี้ผม
คิดว่าพวกเขาอยากใช้ธรรมศาลานั้น แต่ถ้า “คนเกือบสิ้นทั้งเมือง” มาเพื่อจะฟังเปาโล พวกเขาก็คงเข้าไปใน
ธรรมศาลานั้นไม่ได้ ผู้ชุมนุมใหญ่ก็น่าจะฟังเปาโลเทศนาในที่โล่งสักแห่ง

เราควรจดจำไว้ว่าการเทศนาเกือบทั้งหมดของพระเยซูและเหล่านักเทศน์ในภาคพันธสัญญาใหม่คือ ที่
ใดก็ตามที่พวกเขาจะพบผู้ชนได้ ปกติแล้วเปาโลเริ่มต้นในธรรมศาลาสักแห่ง และปกติแล้วในไม่ช้าเขาก็ถูกไล่
ให้ออกไปเทศนาข้างนอก เปาโลเทศนาแก่พวกผู้หญิงในการประชุมอธิษฐานของพวกผู้หญิงริมแม่น้ำ (กิจการ
16:13) เปโตรเทศนาตามท้องถนนหรือในเฉลียงของพระวิหารเมื่อผู้ชุมนุมหนึ่งเริ่มรุดกันมามุ่งดูชายผู้นั้นที่ได้
รับการรักษาให้หายที่ประตูงามนั้นของพระวิหาร (กิจการ 3:11) พระเยซูทรงเทศนาริมทะเลหรือบนภูเขาหรือ
ในที่กันดารสักแห่ง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนาริมแม่น้ำจอร์แดน การฟื้นฟูใหญ่ทุกครั้งหมายความว่าข่าว
ประเสริฐถูกนำออกไปนอกอาคารที่ประชุมคริสตจักร ไปสู่ผู้ชุมนุมใหญ่กว่าเดิมในสถานที่ใดก็ตามที่สะดวก
มันเป็นเช่นนั้นกับ Whitefield และ Wesley จอห์น เวสลีย์ในหนังสือ Journal ของเขากล่าวว่า “ผมเทศนา
ใกล้โรงพยาบาลแก่ผู้คนมากเป็นสองเท่าของจำนวนที่เราควรจะมีในที่ประชุมคริสตจักร ช่างน่าอัศจรรย์ที่พญา
มารไม่ชอบการเทศนาในที่โล่งแจ้ง! ผมก็ไม่ชอบเหมือนกัน! ผมชอบห้องโอโถง ที่นั่งนุ่มสบาย ธรรมาสน์สวย ๆ
แต่ความกระตือรือร้นของผมอยู่ที่ไหนเล่าหากผมไม่เหยียบย่ำสิ่งเหล่านี้ได้ฝ่าเท้าเพื่อที่จะช่วยจิตวิญญาณอีกสัก
ดวงให้รอด?”

ผมเคยเทศนาแก่คนประมาณหกพันคนในสนามกีฬาชิคาโก แก่ผู้ชุมนุมใหญ่ในสถานที่เปิดโล่ง ภายใต้
ดวงดาวแถบตะวันตกเฉียงใต้ และในเต็นท์หลังใหญ่ ๆ ในโกดังยาสูบ และในโรงมหรสพหลายหน ผมเคย
เทศนาจากท้ายรถบรรทุกคันหนึ่งแก่ผู้ชุมนุมใหญ่ในหลายเมืองเล็กแถบชนบทและในหอประชุมสาธารณะใน
หลายนครใหญ่ การนำข่าวประเสริฐ “ไปถึงมนุษย์ทุกคน” ต้องทำมากกว่าแค่การเทศนาในที่ประชุมคริสตจักร
เปาโลจึงเทศนาแก่ “คนเกือบสิ้นทั้งเมือง”

พวกยิวเหล่านั้นอิจฉาและริษยาเมื่อพวกเขาเห็นผู้ชนเหล่านั้น “เพราะพวกยิวไม่มีการติดต่อสัมพันธ์
กับชาวสะมาเรียเลย” (ยอห์น 4:9) เมื่อหญิงชาวคานาอันคนนั้นร้องตามพระเยซูมา “พวกสาวกของพระองค์
มาและอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “ไถ่ นางไปเสียเถิด เพราะนางร้องตามพวกเรามา” (มธ. 15:23) ศาสนาใด
ที่ถูกยื่นเสนอให้แก่พวกคนต่างชาติก็เป็นที่น่ารังเกียจแก่พวกยิวที่เยอหยิ่งและจองหอง พวกเขาจึงโต้แย้งและ

หมิ่นประมาท ขัดจังหวะการพูดของเปาโล!

นี่แตกต่างมากทีเดียวจากรูปแบบอันเจียบสงบของความสง่างามในคริสตจักรหลายแห่งของเรา นักเทศน์ที่ต้องรับมือกับฝูงชนที่หยาบกระด้างและชั่วร้ายทุกแห่งหนต้องคาดหวังการขัดขวางอยู่แล้ว แต่เฉพาะในฝูงชนแบบนั้นเท่านั้นและพร้อมกับความชัดเจนในการพูดแบบนั้นเท่านั้น เขาจึงสามารถคาดหวังให้หลายคนรับความรอดได้

เปาโลและบารนาบัสรับมือกับสถานการณ์นั้นด้วยใจกล้าจริง ๆ! พวกเขาบอกว่า “จำเป็นที่พระวจนะของพระเจ้าควรถูกประกาศแก่พวกท่านก่อน...” พวกเขาเป็นจุดสัมพันธ์สำหรับคนทั้งเมืองนั้น คำเทศนานั้นในธรรมศาลานั้นเปิดประตูให้แก่พวกคนต่างชาติและฝูงชนหมู่ใหญ่ คนเหล่านั้นที่มีพระราชบัญญัติและทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงเป็นที่เริ่มต้น แต่บัดนี้การขัดขวางอันแข็งแกร่ง การพูดจาโต้แย้ง การพูดหมิ่นประมาทนั้นมาจากพวกยิว เปาโลกล่าวว่า “ดูเถิด พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ” แต่เปาโลต้องแน่ใจว่าพวกเขาเข้าใจแล้วว่าพวกเขากำลังปฏิเสธชีวิตนิรันดร์

เปาโลและบารนาบัสหันไปหาพวกคนต่างชาติ

จงสังเกตคำเรียกนั้น “พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ” ในข้อ 46 พวกเน้นการแบ่งสมัยประทานแบบสุดโต่ง (Bullinger ในประเทศอังกฤษ, O’Hair ในเมืองชิคาโก และคนอื่น ๆ) คิดว่ากิจการ 28:28 เมื่อเปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น” เป็นจุดเปลี่ยนในหลักคำสอน เราอาจกล่าวว่าเป็นการเริ่มต้นของสมัยประทานใหม่ พวกเขาบางคนคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและเปโตรในกิจการ 2:38 เรียกร้องผู้คนให้รับบัพติศมาเพื่อที่จะได้รับความรอด พวกเขาคิดว่าการเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเกี่ยวกับการกลับใจใหม่บัดนี้ใช้ไม่ได้แล้ว และการรับบัพติศมาบัดนี้ไม่เหมาะสมแล้ว พวกเขาบางคนกล่าวว่าคำเทศนาบนภูเขา นั้น คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า, และบางคนถึงกับกล่าวว่าพระมหาบัญชา, ไม่ใช่สำหรับเรา พวกเขาดูเหมือนจะสอนว่าพระเจ้าทรงมีแผนการหนึ่งสำหรับชนชาติอิสราเอลและบัดนี้เมื่อพวกยิวปฏิเสธพระคริสต์และข่าวประเสริฐอย่างชัดเจนแล้ว พระเจ้าก็ทรงหันไปหาพวกคนต่างชาติพร้อมกับข่าวประเสริฐหนึ่งที่ถูกดัดแปลง ผู้คนเช่นนั้นพูดถึงข่าวประเสริฐของเปาโลและข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นว่าแตกต่างกัน สำหรับทุกคนที่เป็นเช่นนั้นผมขอแนะนำให้พวกเขาอ่านหนังสือของผม, Twelve Tremendous Themes บทนั้นเกี่ยวกับ “‘Paul’s Gospel’ หรือ ‘Kingdom Gospel’”

อย่างไรก็ตาม กิจการ 28:28 แต่กำลังกล่าวที่กรุงโรมสิ่งที่ในที่นี่กิจการ 13:46 กล่าวแก่ชาวเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดี๋ย ทุกแห่งหนที่เปาโลและบารนาบัสไป พวกเขาก็ไปหาพวกยิวก่อน พวกเขาเทศนาในธรรมศาลาของพวกยิวก่อน หากมีธรรมศาลายุ่สักแห่ง และเกือบในทุกกรณีที่พวกเขาต้องออกไปจากธรรมศาลานั้นและในไม่ช้าเมื่อยิวหลายคนปฏิเสธข่าวประเสริฐ (และบางคนได้รับความรอด) พวกเขาก็หันไปเทศนาแก่พวกคนต่างชาติเช่นกัน มันก็เป็นแบบนั้นในเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิสิดี๋ยตรงนี้ มันก็เป็นแบบนั้นในกิจการ 14:1 และ 5 ที่เมืองอีโคเนียม พวกเขาเทศนาในธรรมศาลาของพวกยิวก่อน และ “คนเป็นอันมากของทั้งพวกยิวและชนชาติกรีกได้เชื่อ”

ฉะนั้นในกิจการ 17:1-4 ที่เมืองเธสะโลนิกา เปาโลจึงเริ่มต้นเทศนาแก่พวกยิว “และบางคนในพวกเขา ก็เชื่อ และสมาคมกับเปาโลและสิลาส และในพวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้าเป็นจำนวนมาก และในพวกสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็ไม่น้อย” จงหมายเหตุว่าเขาเทศนาแก่พวกยิวก่อน จากนั้นก็แก่พวกกรีกและพวกกรีกกลับใจเชื่อมากกว่าพวกยิว

ในกิจการ 18:1-6 เราพบว่าเปาโลเทศนานานสิบแปดเดือนที่เมืองโครินธ์ ก่อนอื่น เขา “ให้เหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และได้โน้มน้าวทั้งพวกยิวและพวกกรีก” (กิจการ 18:4) เปาโล “ถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ และเมื่อคนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาท ท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศิระษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 18:5,6) เปาโลจึงออกไปจากธรรมศาลานั้นและในบ้านของยิวสที่อยู่อหลังถัดมาเขาก็เทศนาต่อไปและหลายคนได้รับความรอด

บัดนี้จงพิจารณากิจการ 13:46; กิจการ 18:6 และกิจการ 28:28 ทั้งหมดกล่าวสิ่งเดียวกัน ในทุกคนและทุกเมืองที่เปาโลไป เขาก็เทศนาแก่พวกยิวก่อน จากนั้นก็แก่พวกคนต่างชาติ เขาแค่กำลังปฏิบัติตามโครงร่างที่พระเยซูประทานไว้ในพระมหาบัญชาในกิจการ 1:8, “...และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” มันเป็นแผนการของพระเจ้าที่พวกเขาควรเทศนา “เริ่มต้นในกรุงเยรูซาเล็ม” เมื่อพวกเขาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแผนการของพระเจ้าคือ “แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย” ไม่มีความหมายเชิงสมัยประทานสำหรับคำเรียกเหล่านี้เลย มีแผนการแห่งความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้นมาโดยตลอด (กิจการ 10:43) สำหรับพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ แผนการแห่งความรอดที่ถูกประกาศโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและแผนการของพระเยซูเป็นอันเดียวกัน

เราควรคาดหวังว่าจะพบแบบแผนนี้ซึ่งถูกปฏิบัติตามทุกแห่งหนที่เปาโลและบาร์นาบัส และต่อมาก็เปาโลและสิลาส ไปในการเดินทางเพื่อประกาศของพวกเขา พวกเขาจะประกาศแก่ผู้คนที่มีความเชื่อและภาษาและภูมิหลังทางศาสนาเดียวกันกับพวกเขา ก่อน นั่นคือพวกยิว: ต่อมาภายหลังพวกเขาจะหันไปหาคนอื่น ๆ ทุกคนที่พวกเขาจะพบได้ที่จะยอมฟัง นั่นเป็นเหมือนที่อันดรูว์ได้กระทำ ผู้ซึ่งขณะซีโมนพี่ชายของตนก่อนและจากนั้นจึงชนะคนอื่น ๆ

จงหมายเหตุในข้อ 47 คำพูดที่ยกมาจากอิสยาห์ 42:6 และ 7 ทุกครั้งที่เปาโลพบว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่จะประกาศแก่พวกยิว เขาก็จดจำพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่พวกคนต่างชาติ! จงหมายเหตุว่าคำพูดที่ยกมาในข้อ 47 ก็คือว่าพระเยซู “จะได้เป็นอยู่สำหรับความรอดจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก”

ในที่นี้คนต่างชาติจำนวนมากได้ยินและดีใจและเชื่อและรับความรอด! และตลอดทั่วทั้งเขตแดนนั้นผู้คนได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยคำพยานของคนเหล่านั้นที่รับความรอดแล้วเช่นเดียวกับฝูงชนเหล่านั้นที่มาฟังเปาโลด้วยตัวเอง

ข้อ 50-52:

13:50 แต่พวกยิวได้ขู่พวกสตรีที่นั้สการ
พระเจ้าและมีเกียรติ กับผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมือง
นั้น และทำให้เกิดการข่มเหงต่อเปาโลกับบารนา
บัส และไล่ท่านทั้งสองออกจากเขตแดนทั้งหลาย
ของพวกเขา

13:51 แต่ท่านทั้งสองสะบัดผงคลีดินจากเท้าของ
ตนออกเพื่อต่อว่าพวกเขา และมายังเมืองอีโคเนีย
13:52 และพวกสาวกก็เต็มเปี่ยมด้วยความปีติยินดี
และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

การก่อกวน การขัดขวางที่มีต่อการเทศนาที่ชัดเจน

เปาโลและบารนาบัสไม่ใช่นักเทศน์ที่ได้รับความนิยมชมชอบ ทุกแห่งหนพวกเขาเจอกับการขัดขวาง
เหล่านักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ที่เทศนาในฤทธิ์เดชของพระเจ้าเจอกับการขัดขวางและพวกเขาคาดหวัง
และได้รับการข่มเหง การเทศนาที่ไม่ช่วยใครให้รอดเลยอาจไม่ทำให้ใครโมโหเลย แต่การเทศนาที่เต็มเปี่ยมด้วย
พระวิญญาณที่กล่าวโทษบาปและหันผู้คนมากมายมาถึงพระเจ้าจะปลุกเร้าการขัดขวางเช่นกัน มันจะนำไปสู่
ไปสู่การตีตักและการถูกข่มเหงและความยากจนและการถูกใส่ร้ายและการถูกจองจำและสุดท้ายก็ความตายใน
ฐานะมรณะสักขี

หนังสือพิมพ์ประจำเมืองเกิดของผมมีหน้าบรรณาธิการที่ยกย่องผู้ประกาศข่าวประเสริฐชื่อดังคนหนึ่ง
ซึ่งกำลังเทศนาแก่ฝูงชนหมู่ใหญ่ในชิคาโก ยกย่องผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนนั้นว่าไม่มีสิ่งใดที่เขากล่าวที่สร้าง
ความขุ่นเคืองให้พวกคาทอลิกหรือพวกโปรเตสแตนต์ พวกสมัยใหม่นิยมหรือพวกเน้นรากฐานเดิมเลย เพราะ
เขาสอนพวกเขาทุกกลุ่มให้ถือว่าตัวเองเป็นคริสเตียน นั่นช่างแตกต่างจริง ๆ จากงานรับใช้ของเหล่านักเทศน์
ภาคพันธสัญญาใหม่อย่างอัศจรรย์ทูตเปาโล!

“แต่ท่านทั้งสองสะบัดผงคลีดินจากเท้าของตนออกเพื่อต่อว่าพวกเขา และมายังเมืองอีโคเนีย” ในที่นี้
เปาโลและบารนาบัสปฏิบัติตามคำสั่งของพระเยซูแบบเป๊ะ ๆ เมื่อพระองค์ทรงส่งสิบสองคนนั้นไปเพื่อเทศนา
พระองค์ก็ทรงบอกพวกเขาในลูกา 9:5, “และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกไปจากนคร
นั้น จงสะบัดผงคลีดินนั้นเองออกเสียจากใต้ฝ่าเท้าของพวกท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา” ผู้ที่เทศนาในฤทธิ์เดช
ของพระเจ้าก็ได้รับสิทธิอำนาจอย่างของพระเจ้า ผู้ที่กล้าเทศนาพระคุณของพระเจ้าบางครั้งก็มีสิทธิ์ที่จะ
ประกาศการพิพากษาของพระเจ้า มันเป็นเช่นนั้นกับเปโตรในกรณีของอานาเนียและสะปฟีราในกิจการ 5:1-11
มันเป็นเช่นนั้นกับเปาโลในเรื่องของเอลีมาสคนทำเวทมนตร์นั้นเมื่อเอลีมาสถูกทำให้ตาบอดในกิจการ 13:9-11

ครั้งหนึ่งผมเคยกล้าเทศนานานเกือบหกสัปดาห์ในเมืองใหญ่แห่งหนึ่งของอเมริกา หลายร้อยคนได้รับ
ความรอด คริสตจักรหกหรือแปดแห่งให้การสนับสนุนการประชุมเหล่านั้นในโรงแรมหรูแห่งหนึ่งใจกลางเมือง
ซึ่งจุดนี้ได้สองพันคน แต่พวกผู้รับใช้ที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยมและรักโลกในสมาคมผู้รับใช้นั้นต่อสู้การประชุม
นั้น ประท้วงการเทศนาที่ชัดเจนนั้นอย่างเปิดเผย คัดค้านเกี่ยวกับการกล่าวโทษบาป ความฉ้อฉลอันเลวร้ายใน
นครนั้นถูกฉฉในระหว่างการประชุมนั้น แต่ผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นออกเสียงแสดงการขัดขวางของพวกเขาต่อ
การประชุมของเราอย่างออกนอกหน้า ดังนั้นเช้าวันที่ผมจากไป หลังจากหลายร้อยคนได้รับความรอดและหลัง
จากคำเตือนที่จริงจัง ผมก็สะบัดฝุ่นจากเท้าของผมและยกหมวกของผมและอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงให้การ

เทศนาของผู้รับใช้ของพระองค์มีชัยชนะ วันนั้นดวงอาทิตย์แสบร้อนอยู่ในเดือนมีนาคมและอากาศที่อุ่นได้เริ่ม
ละลายหิมะที่ตกหนาสิบเก้านิ้วแล้ว ในสองวันน้ำท่วมใหญ่ได้สร้างความหายนะให้เมืองนั้นพร้อมกับความสูญ
เสียมูลค่ากว่าล้านดอลลาร์และมีผู้เสียชีวิตหนึ่งหรือสองคน พระเจ้าทรงหนุนหลังคำเทศนาของคนเหล่านั้นที่
สัตย์ซื่อและที่สู้ทนการถูกข่มเหงเพื่อพระองค์

เอเลียห์ ศาสตราพยากรณ์ผู้สัตย์ซื่อของพระเจ้า ได้รับอนุญาตให้ปิดท้องฟ้านานสามปีครึ่งเพื่อที่ฝนจะ
ไม่ตกลงนอกจากตามคำบอกของเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 17:1)

และพระคำตอนนี้ก็ปิดท้ายด้วยคำหวานนี้ “และพวกสาวกก็เต็มเปี่ยมด้วยความปีติยินดี และด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” ความรอด การถูกข่มเหง และการเป็นพยานที่ชนะจิตวิญญาณทำให้ผู้คนของพระเจ้ายินดี!
และความยินดีของพวกเขาคือความยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์! โอ ความยินดีแห่งการปลอบประโลมใจของ
พระองค์ การทรงนำของพระองค์ การทรงเตือนใจของพระองค์ การช่วยอธิษฐานของพระองค์ และเหนือสิ่งอื่น
ใด ความยินดีแห่งฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระองค์เพื่อการชนะจิตวิญญาณ!

กิจการ 14

ข้อ 1-5:

14:1 และต่อมาในเมืองอิโคเนีย เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปพร้อมกันในธรรมศาลาของพวกยิว และกล่าวจนถึงขนาดที่คนเป็นอันมากของทั้งพวกยิวและชนชาติกรีกได้เชื่อ

14:2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงพวกคนต่างชาติ และทำให้ใจของพวกเขาคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง

14:3 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นช้านาน โดยกล่าวด้วยใจกล้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งได้เป็นพยานถึงพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์

และได้โปรดให้บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลายถูกกระทำโดยมือของท่านทั้งสอง

14:4 แต่คนเป็นอันมากของเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก และพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต

14:5 และเมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครองของพวกเขาก็ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างท่านทั้งสอง

เมืองอิโคเนีย: พระพรใหญ่ยิ่ง จิตวิญญาณหลายดวง

ได้รับความรอด, การถูกข่มเหง

พวกยิวที่ไม่เชื่อและคนอื่น ๆ ในเมืองอันโทอิกข่มเหงเปาโลและบารนาบัส “และไล่ท่านทั้งสองออกจากเขตแดนทั้งหลายของพวกเขาก็ได้” พวกเขาจึงมาที่เมืองอิโคเนีย และเช่นเคย พวกเขาเริ่มเทศนาในธรรมศาลาที่นั่น หลายคนได้รับความรอด “คนเป็นอันมากของทั้งพวกยิวและชนชาติกรีกได้เชื่อ” การรักษาโรคให้หายอย่างอัศจรรย์และการอัศจรรย์เหล่านั้น: พระเจ้า “ได้โปรดให้บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลายถูกกระทำโดยมือของท่านทั้งสอง” (ข้อ 3) “คนเป็นอันมากของเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก” มันเป็นแบบนี้เสมอเมื่อมีการเทศนาพระคัมภีร์แบบชัดเจนและเฉียบขาด ฟันให้ตรงเส้นอย่างใกล้เคียงมากที่สุดเท่าที่เราควรทำ เช่นเคย มีการข่มเหงและพวกเขาก็หนีไป

เปาโลและบารนาบัส “กล่าวจนถึงขนาดที่

คนเป็นอันมาก...ได้เชื่อ”

ข่าวสารนั้นที่พวกเขาถือว่าไม่เพียงมาจากพระเจ้าเท่านั้น แต่วิธีการพูดของพวกเขาก็มาจากพระเจ้าเช่นกัน มีแนวคิดหนึ่งที่โง่เขลาซึ่งแพร่ไปทั่วที่ว่าถ้าพระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนา มันจะนำผลลัพธ์อย่างเดียวกันมาให้ ไม่ว่าจะถูกเทศนาอย่างร้อนรนหรืออย่างอ่อน ๆ ไม่ว่าจะถูกเทศนาพร้อมกับการประยุกต์ใช้ส่วนตัวแบบแข็งแรงหรือไม่ ไม่ว่าจะถูกเทศนาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือในสติปัญญาของมนุษย์ นั่นไม่เป็นความจริงเลย พระวจนะของพระเจ้าเป็น “พระแสงของพระวิญญาณ” (อฟ. 6:17) พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องใช้ดาบของพระองค์ เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ใน 2 โครินธ์ 3:5,6 เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความพอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงกระทำให้เราเป็นพวกผู้ปรนนิบัติที่สามารถแห่งพันธสัญญาใหม่ มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” ไม่มีความพอเพียงในมนุษย์สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลได้รับการ “ความพอเพียง” ที่มาจากพระเจ้าซึ่งทำให้เขาเป็น

ผู้รับใช้ที่สามารถแห่งภาคพันธสัญญาใหม่, “มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้น
ประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต” จึงหมายเหตุให้คิดว่าตัวอักษร กระทั่งของพระวจนะของ
พระเจ้ายังฆ่าให้ตายเลย พวกฟาริสีและพวกสะดูสีอ่านพระคัมภีร์ในธรรมศาลาเหล่านั้น และดำเนินต่อไปใน
ความไม่เชื่อของตน คริสตจักรทั้งหลายซึ่งไม่เคยสั่งสอนผู้คนให้บังเกิดใหม่ก็กำหนดให้อ่านพระคัมภีร์เป็น
ประจำในการประชุมนมัสการ ผมเคยรู้จักนักเทศน์หลายคนที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณและ
การบังเกิดใหม่ ผู้ซึ่งยกข้อพระคัมภีร์ได้หลายตอน องค์ประกอบสองประการของพระเจ้าในการบังเกิดใหม่ของ
คนบาปถูกกล่าวถึงในทิตัส 3:5, “การล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่” และ “การทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” คนเหล่านั้นในคริสตจักรของพระคริสต์ได้รับการชำระให้สะอาด “ด้วยการชำระล้างแห่งน้ำ
โดยพระวจนะ” (อฟ. 5:26) แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องให้ฤทธิ์เดชแก่พระวจนะนั้น การเทศนาแบบเป็นพิธี
นั้นไม่เพียงพอ: เราต้องการการเทศนาที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เราอาจให้โครงร่างความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ดัง
ต่อไปนี้:

1. พวกเขาพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์
2. ดังนั้น พวกเขาจึงมีใจกล้า (ข้อ 3) ที่จะติเตียนบาป และเรียกร้องให้ตัดสินใจ
3. พวกเขาพูดเช่นนั้นเพราะการสละทิ้งอันบริสุทธิ์จนพวกเขาเสี่ยงอยู่เสมอกับการถูกฆ่า การถูก
ข่มเหง การถูกข่มขู่ การถูกใส่ความแบบผิด ๆ

บางคนประยุกต์ใช้ อิสยาห์ 55:11 แบบผิด ๆ เกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าว่า “คำนั้นจะไม่กลับมาสู่
เราอย่างไรประโยชน์...” แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งไม่ว่าจะถูกเทศนาในฤทธิ์เดชหรือไม่
ไม่ ถูกเทศนาอย่างร้อนรนหรือไม่ จะทำให้ผู้คนรับความรอด บริบทนั้นกล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงหมายความว่า
ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ นั้นรับประกันอนาคต พระสัญญาทุกประการที่พระองค์ทรงให้ไว้จะสำเร็จจริง ทุก
เหตุการณ์ที่พระองค์ทรงพยากรณ์จะเกิดขึ้นจริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระวจนะเพียงอย่างเดียว ซึ่งถูก
เทศนาโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า จะทำได้มากเท่ากับเหล่านั้นที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

พวกอัครทูตกล่าวด้วยใจกล้า นั่นเป็นสิ่งที่พวกอัครทูตที่เยรูซาเล็มได้อธิษฐานขอในกิจการ 4:29 “และ
บัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเขา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้
ของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น” ทันใดนั้นพวกเขาก็เต็ม
เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ “และพวกเขากล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” (กิจการ 4:31)

ความกล้าในที่นี้ถูกเชื่อมโยงกับพยานหลักฐานแสนอัศจรรย์แห่งความโปรดปรานของพระเจ้าที่ถูก
กล่าวถึงในข้อ 3 ในที่นี้พระเจ้าทรง “เป็นพยานถึงพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ และได้โปรดให้บรรดา
หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลายถูกกระทำโดยมือของท่านทั้งสอง” มันเป็นหมายสำคัญและการ
มหัศจรรย์แบบที่พวกสาวกที่เยรูซาเล็มได้ทูลขอเมื่อพวกเขาอธิษฐานขอความกล้า พวกเขาทูลขอความกล้า
“โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้ง
หลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” (กิจการ 4:30) ถ้าพระเจ้าทรง
แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์อย่างชัดเจน เราก็สามารถกล่าวด้วยใจกล้าเพื่อพระเจ้าได้พร้อมกับความ

มันใจอันเต็มเปี่ยมว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยและจะทรงอวยพร คำตอบของพระเจ้าสำหรับการอธิษฐานนานสามปีครึ่งเพื่อขอให้ฝนตกได้ทำให้เอเลียทกล้ออธิษฐานอย่างที่เขาได้กระทำบนภูเขาคาร์เมลใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18 คำตอบของพระเจ้าจากสวรรค์ได้ทำให้ไฟตกลงมาอย่างอัศจรรย์ซึ่งเผาผลาญเครื่องบูชาและแท่นบูชา นั้น และนำพาเขาให้ฆ่าผู้พยากรณ์ 450 คนนั้นของพระบาอัลที่นั่น!

เรากล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการเทศนาของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งซึ่งได้รับความเห็นชอบจากบรรณานุกรมหนังสือพิมพ์รายหนึ่งว่าเป็นที่พอใจพวกคาทอลิกและพวกโปรเตสแตนต์และไม่สร้างความขุ่นเคืองให้ผู้ใดเลย แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับการเทศนาของเปาโลและบาร์นาบัส เส้นแบ่งระหว่างความเชื่อและความไม่เชื่อ ระหว่างพระคริสต์กับพวกรูปเคารพ ได้ถูกลากเป็นเส้นที่เข้มและชัดเจนแล้วจน “คนเป็นอันมากของเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก” มันควรเป็นเช่นนั้นเกือบจะอยู่เสมอเมื่อพระวาระของพระเจ้าถูกเทศนาในฤทธิ์เดช มันเป็นเช่นนั้นกับเปาโลตลอดงานรับใช้ของเขา ฉะนั้นในที่นี้เช่นเคยการต่อต้านแบบเป็นองค์กรได้แปรเปลี่ยนเป็นการข่มเหงแบบดุเดือดและเปาโลและบาร์นาบัส ซึ่งทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้น หนีเข้าไปในเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีในแคว้นลิคาโอเนีย

ข้อ 6,7:

14:6 ท่านทั้งสองได้ทราบเรื่องนี้ และหนีไปยังเมือง
ลิสตรา กับเมืองเดอร์บี ซึ่งเป็นเมืองแห่งแคว้นลิคา
โอเนีย และไปยังชนบทที่อยู่ล้อมรอบ

14:7 และที่นั่นท่านทั้งสองได้ประกาศข่าว
ประเสริฐ

เปาโลและบาร์นาบัสหนีเข้าไปในแคว้นลิคาโอเนีย

เปาโลและบาร์นาบัสไม่ได้ประหลาดใจเลยกับความพยายามของฝูงชนที่เป็นคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับเหล่าผู้ครอบครองของพวกเขา นั่นคือ กับเหล่าผู้นำแห่งธรรมศาลาเหล่านั้น “ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาก้อนหินขว้างท่านทั้งสอง” การขัดขวางนั้นเริ่มก่อตัวขึ้นแล้ว (ข้อ 2) ตลอดระยะเวลาที่พวกเขาอยู่ในเมืองอีโคเนียและทราบที่นั่นว่า “ท่านทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นช้านาน โดยกล่าวด้วยใจกล้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (ข้อ 3) บัดนี้การขัดขวางได้ตกผลึกแล้ว; ผู้คนจำนวนมากตั้งใจจะทำร้ายหรือฆ่าอัครทูตเหล่านี้ มันน่าอัศจรรย์ใจและเปี่ยมสุขที่ชายเหล่านี้ถือว่ามันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งที่ได้เป็นประจําเลยที่พวกเขาจะถูกโจมตี และหนีเอาชีวิตรอด! นั่นเป็นชีวิตชนิดที่น่าตื่นเต้น สำหรับคนที่ไม่มอบลวายตัวอย่างเต็มที่หรือไม่ไว้วางใจ มันคงเป็นชีวิตแห่งความตึงเครียด ความทรมาณและความว้าวุ่น ความท้อแท้และความสิ้นหวัง! นี่อาจช่วยให้เราเห็นว่าทำไมยอห์น มาร์โกถึงเลิกร่วมทีมกับเปาโลและบาร์นาบัสในกิจการ 13:13 และผู้ซึ่งเปาโลไม่ยอมให้ร่วมเดินทางไปกับพวกเขาอีก (กิจการ 15:37,38) เราต้องระลึกว่าพวกผู้นำยิวมีความเกลียดชังที่รุนแรงต่อข่าวประเสริฐ โดยเฉพาะหากผู้คนถูกยุยงให้ละทิ้งการเข้าสู่หน้ตและบัญญัติด้านพิธีการ ในกรณีนี้พวกเขาอุยงพวกคนต่างชาติเช่นกัน แต่การขัดขวางส่วนใหญ่ดูเหมือนจะมีต้นกำเนิดมาจากพวกยิว พวกคริสเตียนยิวที่เคร่งเป็นผู้นิกรานว่าเหล่าผู้เชื่อใหม่ต้องเข้าสู่หน้ต (กิจการ 15:1,5) “พวกยิวซึ่งไม่เชื่อ” เป็นผู้ที่ก่อความวุ่นวายในเมืองเธสะโลนิกาและในเมืองเบโรอา (กิจการ 17:5,13) พวกยิวก็เป็นผู้ที่ก่อการจลาจลต่อต้านเปาโลที่เมืองโครินธ์

(กิจการ 18:2) พวกเขาเป็นผู้ที่พยายามที่จะฆ่าเปาโลที่เยรูซาเล็ม ซึ่งทำให้เขาต้องติดคุกและเดินทางไปยังกรุงโรม (กิจการ 21:27-40)

พวกเขาคนต่างชาติเริ่มใช้ความรุนแรงและข่มเหงเปาโลในหลายเหตุการณ์โดยเฉพาะเมื่อชาวประเสริฐเข้าแทรกแซงกับรายได้ธรรมของพวกเขา เช่นกับพวกเจ้านายของทาสสาวคนนั้นที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อในกิจการ 16:19 และพวกเขาทำรูปเคารพในเมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:23-29)

นี่เป็นภาพประกอบหนึ่งของข้อเท็จจริงที่ว่า การเทศนาพระคัมภีร์แบบชัดเจน เจียบขาด และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณในความกล้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเจอกับการขัดขวางจากที่มาสองแหล่ง แหล่งแรกคือจากพวกผู้นำประจำนิกายที่สนใจใน “รายการ” และไม่ยอมรับกบฏผู้คนด้วยการพูดจาใด ๆ เกี่ยวกับความไม่เชื่อแบบเสรีนิยม และสนใจเกี่ยวกับสถาบันต่าง ๆ และรายการของตนมากกว่าซึ่งเป็นแหล่งที่มาแห่งเงินเดือนของพวกเขาและสิทธิพิเศษและความมั่นคงของพวกเขา มากกว่าที่จะสนใจเกี่ยวกับจิตวิญญาณหลายดวงที่ได้รับความรอด การขัดขวางอีกแหล่งจะมาจากคนเหล่านั้นที่หาเงินได้จากการค้าเหล้าหรือการเล่นพนันหรือทางชั่วอื่น ๆ ซึ่งถูกขัดจังหวะโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าในงานฟื้นฟูใหญ่ ๆ และในการเทศนาที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

เปาโลและบารนาบัสจึงหนีไป แต่ไม่ท้อใจ

ไปยังเมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีและเริ่มต้นใหม่

พระเยซูทรงบัญชาในมัทธิว 10:23 เมื่อพระองค์ทรงส่งสิบสองคนนั้นของพระองค์ออกไปเป็นคู่ ๆ ไปทั่วอิสราเอลว่า “แต่เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกท่านในนครนี้ พวกท่านจงหนีไปยังอีกนครหนึ่ง เพราะเรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะยังไม่ไปทั่วนครต่าง ๆ แห่งอิสราเอล จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา” พวกเขาต้องไม่มัวใจอยู่ต่อและโดนฆ่าตาย พวกเขาไม่จำเป็นต้องพยายามป้องกันตัว พวกเขาต้องไม่เลิกเทศนา! แต่พวกเขาแค่ต้องไปที่อื่นและเริ่มต้นใหม่! ฉะนั้นตลอดทั่วหนังสือกิจการ เราจึงพบว่าเมื่อพวกอัครทูตถูกข่มเหงในเมืองหนึ่ง พวกเขาก็ไปอีกเมืองต่อ

นี่เป็นภาพของความเชื่อแบบคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ที่คนของพระเจ้าทุกคนควรจำให้ขึ้นใจ โลกนี้ต่อต้านพระเยซูคริสต์ แต่พระองค์ทรงรักคนบาปทั้งหลายเหมือนเดิม การประกาศข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำการขัดขวางและความยุ่งยากมาให้หากเรายังประกาศต่อไป! เราจะต้องไม่ท้อใจ เพราะว่าพระคัมภีร์บอกไว้ล่วงหน้าแล้วว่านี่จะต้องเกิดขึ้น เราจะต้องไม่ล้มเลิก เพราะพระเยซูเจ้ายังทรงรักคนบาปทั้งหลายเหมือนเดิมและพระมหาบัญชาที่ยังกตัญญูบนจิตสำนึกของคริสเตียนแก่ทุกคนเหมือนเดิม

ผู้ชนะจิตวิญญาณแบบตัวต่อตัวจะถูกปิดประตูใส่หน้า เขาอาจเริ่มท้อใจ เขาจะถูกด่าทอ เขาจะดูเหมือนล้มเหลวบ่อย ๆ แต่พระเยซูเจ้ายังทรงประสงค์ให้เขาที่จะบากบั่นต่อไปในการนำชาวประเสริฐออกไป พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกที่จะตรึงกางเขนพระองค์ และพระองค์จึงทรงส่งเราออกไปในโลกเดิมนั้นเพื่อบอกเหล่าคนบาปว่าพระองค์ทรงรักพวกเขาขนาดไหน บอกพวกเขาเกี่ยวกับการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาป บางคนจะรับความรอด บางคนจะเมินเฉยเรา บางคนจะขัดขวางเรา และถ้าเราประกาศในฤทธิ์เดชและเข้า

แทรกแซงกับชีวิตธรรมดาทั้งหลาย บางคนก็จะเกลียดเราและพยายามที่จะฆ่าเรา!

ความตั้งใจแน่วแน่ในใจของเปาโลและบาร์นาบัสดูเหมือนจะถูกสรุปรวมได้ดังต่อไปนี้: “อย่าประหลาดใจกับการถูกข่มเหง! อย่าโดนฆ่า อย่าท้อใจ จงหนีไปเสียและประกาศอีกในที่อื่นดีกว่า อย่าชักช้า จงไปบ้านหลังถัดไป”

ขอขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงอนุญาตให้การข่มเหงไปไกลเท่าที่มันจะถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ และนั่นเป็นฤทธิ์ของพระเจ้าที่จะควบคุมและไม่ใช้ฤทธิ์ของเรา

มันน่าทึ่งตรงที่ว่าในกรณีทั้งหมดนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีการขัดขืนฝ่ายร่างกายต่อการถูกข่มเหงโดยพวกอัครทูตและคนอื่น ๆ เลย เท่าที่พระคัมภีร์บันทึก ในประการแรก การขัดขวางนั้นมักมาจากฝูงชนที่โกรธแค้นหรือจากเหล่าทหารที่ถืออาวุธซึ่งการขัดขืนฝ่ายร่างกายหรือการต่อสู้คงจะไร้ประโยชน์แถมยังผิดด้วย ฉะนั้นพวกอัครทูตจึงพยายามที่จะหลบเลี่ยงฝูงชนเหล่านั้นที่หาทางฆ่าพวกเขาและไปที่อื่นเพื่อเทศนาอีก และบางครั้งพวกเขาก็กลับไปเมืองเดมัส ในกิจการ 14:21 พวกเขากลับไปเมืองลิสตราซึ่งเป็นที่ ๆ เปาโลถูกหินขว้างและต่อมาเปาโลก็กลับไปกรุงเยรูซาเล็มด้วยซ้ำ

ข้อ 8-10:

14:8 และมีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่เมืองลิสตรา ใช้เท้า
ของเขาไม่ได้ โดยเป็นคนพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา
ของเขา ผู้ซึ่งยังไม่เคยเดินเลย
14:9 คนเดียวกันนั้นได้ฟังเปาโลพูด ผู้ซึ่งเข้มนดูเขา
และรับรู้ว่าเขามีความเชื่อที่จะรับการรักษาให้หาย

ได้
14:10 จึงกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืน
ตรงบนเท้าของท่าน” และคนนั้นก็กระโดดขึ้นและ
เดินไป

ชายพิการคนนั้นได้รับการรักษาให้หายที่เมืองลิสตรา

อีกการอัศจรรย์! เหล่านักเทศน์และนักเขียนส่วนใหญ่ของพระเจ้าเพิกเฉยนานเกินไปแล้วเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าตลอดหนังสือกิจการเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการแทรกแซงแบบเหนือธรรมชาติโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า เสียงของลมพัดแรงกล้าที่พื้นเทคอสต์ ลึนไฟที่ปรากฏแก่ตาเหล่านั้นซึ่งมาอยู่บนพวกสาวก ของประธานเหนือธรรมชาตินั้นในการพูดภาษาต่าง ๆ เพื่อที่คนอื่นจะได้ยินข่าวประเสริฐ “ในภาษาของพวกเราเองจากที่ซึ่งพวกเราได้บังเกิดมา” ได้เริ่มต้นงานรับใช้ของคนเหล่านี้ที่ตั้งหน้าที่จะเชื่อฟังพระมหาบัญชาและนำข่าวประเสริฐไปถึงมนุษย์ทุกคน ในบทที่ 3 มีการอัศจรรย์แสนวิเศษของชายง่อยคนนั้นที่ได้รับการรักษาให้หายที่ประตูงามของพระวิหาร กรณีหนึ่งซึ่งแทบจะเหมือนกันเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ในเมืองลิสตราโดยมือของเปาโลและสิลาส ชายผู้นั้น “เป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา” (กิจการ 3:2) คน ๆ นี้ “เป็นคนพิการตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา ผู้ซึ่งยังไม่เคยเดินเลย” ที่พระวิหารเปโตรได้กล่าวว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด” (กิจการ 3:6) ในที่นี้เปาโล “กล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “จงลุกขึ้นยืนตรงบนเท้าของท่าน”--ในทันที หายสมบูรณ์ เหนือธรรมชาติ ในแต่ละกรณี ผลกระทบอันยิ่งใหญ่ได้เกิดกับฝูงชนที่มารวมตัวกัน และเปโตรเทศนาในเยรูซาเล็มเหมือนเปาโลเทศนาที่นี่

แต่ตลอดหนังสือกิจการทั้งเล่ม มีการอัศจรรย์เกิดขึ้นต่อเนื่อง ในบทที่ 4 พวกสาวกอธิษฐานขอให้พระเจ้าจะประทานความกล้าแก่พวกเขา “โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว...” (กิจการ 4:30,31)

ในกิจการ บทที่ 5 อานาเนียและสะปฟีรา ซึ่งมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกฆ่าตายและทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดประตูและนำยาขอบและยอห์นออกมา เราอ่านในกิจการ 6:8 ว่า “และสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชน” ในกิจการ 7:55 และ 56 สเทเฟน ขณะถูกหินขว้าง ได้เห็นฟ้าสวรรค์เปิดและพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ในบทที่ 8 กับฟีลิปในแคว้นสะมาเรีย ข้อ 7 บอกเราว่า “ด้วยว่าผีโสโครกทั้งหลาย ซึ่งร้องด้วยเสียงดังได้ออกมาจากหลายคนที่ถูกสิงอยู่ด้วยผีเหล่านั้น และหลายคนที่เป็นอัมพาต และคนเหล่านั้นที่เป็นง่อย ก็ได้รับการรักษาให้หาย” ที่นั่นเช่นกันทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งฟีลิปอย่างอัศจรรย์ให้ไปพบและชนะชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้น และ “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย ชั้นที่นั่นจึงไม่ได้เห็นท่านอีกเลย” (กิจการ 8:39)

ในบทที่ 9 เรามีการปรากฏแสนอัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์แก่เขาโลบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาถูกทำให้มองไม่เห็นแต่หลังจากสามวันเขาก็ได้รับการมองเห็นอีกอย่างอัศจรรย์ นอกจากนี้ในกิจการ 9:34 เปโตรได้รักษาไอเอนัสที่ป่วยเป็นอัมพาตนานแปดปีให้หาย และทาปธาถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายที่เมืองยัฟฟา (ข้อ 36-43)

บทที่ 10 บอกเล่าเกี่ยวกับการปรากฏตัวแสนอัศจรรย์ของทูตสวรรค์องค์หนึ่งแก่โคโรเนลิอัสและเกี่ยวกับนิมิตแสนอัศจรรย์ของเปโตรและคำสั่งจากตาดฟ้าและการกลับใจเชื่อของผู้คนในบ้านของคนต่างชาติผู้หนึ่งผ่านทาง การอัศจรรย์ที่มาเป็นชุดเพื่อให้เขาได้ยินข่าวประเสริฐ

บทที่ 11 ข้อ 28 บันทึกเรื่องการเปิดเผยแสนอัศจรรย์แก่ผู้พยากรณ์อากาบัส ในบทที่ 12 เปโตรได้รับการช่วยให้พ้นจากคุกอย่างอัศจรรย์ บทที่ 13 เล่าว่าเอลีมาสคนทำเวทมนตร์นั้นถูกทำให้ตาบอดด้วยคำกล่าวของเปาโล บัดนี้ในบทที่ 14 เราพบการรักษาให้หายทันทีแบบอัศจรรย์ของชายคนหนึ่งที่พักมารมาตั้งแต่เกิด

ในกิจการ บทที่ 15 ข้อ 32 เราพบว่า “ยูดาสะกับสิลาส ซึ่งเป็นพวกผู้พยากรณ์เองเช่นกัน ได้เตือนสติพวกพี่น้องด้วยถ้อยคำหลายประการ และเสริมกำลังให้พวกเขา” แต่คำเรียก ผู้พยากรณ์ ในภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวข้องกับของประทานหนึ่งที่เหนือธรรมชาติจากพระเจ้า

กิจการ 16 ก็เต็มไปด้วยการอัศจรรย์หลายประการ การทรงนำที่เหนือธรรมชาติของพระวิญญาณ; นิมิตเรื่องชายผู้หนึ่งในแคว้นมาซิโดเนีย; การขับผีทำนายออกจากทาสสาวคนนั้นในข้อ 18; แผ่นดินไหวที่เกือบเขย่าคุกนั้นจนแตกเป็นสองเสี่ยง ไม่มีการอัศจรรย์ใดถูกกล่าวถึงในบทที่ 17 แต่ใน 18:9 นิมิตอัศจรรย์หนึ่งได้มาสู่เปาโลในยามวิกาล ในบทที่ 19 “พระเจ้าได้ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์พิเศษโดยมือของเปาโล จนได้นำเอาผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากันเปื้อนจากร่างกายของท่านมายังคนป่วยทั้งหลาย และโรคต่าง ๆ นั้นได้ออกไปจาก

พวกเขา และพวกวิญญาณชั่วร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น” (ข้อ 11,12) ในบทที่ 20 เปาโลทำให้ยูทีกัสเป็นขึ้น จากตายซึ่งร่วงลงมาจากหน้าต่างชั้นสาม (ข้อ 9) ในบทที่ 21 คำพยากรณ์ที่เหนือธรรมชาติถูกประทานให้แก่ผู้ พยากรณ์อากาศเกี่ยวกับการติดคุกของเปาโล (ข้อ 10,11) บทที่ 22 หลัก ๆ แล้วเป็นคำปราศรัยของเปาโลซึ่ง เขาเล่าย้อนถึงการอัศจรรย์หลายประการ ในบทที่ 23 “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน และตรัสว่า “จงมี กำลังใจที่ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุง โรมด้วยฉันนั้น” (ข้อ 11) ในระหว่างการติดคุกของเปาโล เขาไม่มีโอกาสเทศนานอกจากเทศนาแก่เหล่าผู้ครอบ ครอง เท่าที่เราทราบ และไม่มีการอัศจรรย์ใดถูกกล่าวถึง แต่ในบทที่ 27 ในระหว่างพายุโหมกระหน่ำกลาง ทะเล เปาโลมีผู้มาเยือนจากสวรรค์ตอนกลางคืนและได้รับการหนุนใจ

บทที่ 28 บอกเล่าเกี่ยวกับการที่เปาโลได้รับการรักษาให้หายหลังจากถูกงูพิษตัวหนึ่งกัด และเกี่ยวกับการ การรักษาบิดาของปูบลิอุสให้หายจากไข้และโรคบิด และเกี่ยวกับการไปถึงในกรุงโรม

หนังสือกิจการเป็นหนังสือแห่งการอัศจรรย์ทั้งหลาย ความเชื่อแบบคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เป็น ศาสนาหนึ่งที่เหนือธรรมชาติ ข่าวสารนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการไถ่โทษแบบเหนือธรรมชาติ การคืนพระชนม์ แบบเหนือธรรมชาติของพระคริสต์และการเปลี่ยนแปลงแบบเหนือธรรมชาติของหัวใจ การบังเกิดจากพระเจ้า สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อวางใจพระคริสต์ พระคัมภีร์ที่เราเทศนาเป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่เหนือธรรมชาติ ฤทธิ์เดช ที่เราต้องการสำหรับการเทศนาเป็นฤทธิ์เดชอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระเจ้าทรงตอบคำ อธิษฐานอย่างอัศจรรย์สำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับพระราชทานความเชื่อเพื่อจะวางใจพระองค์สำหรับการ อัศจรรย์ทั้งหลาย

ข้อ 11-18:

14:11 และเมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำ นั้น พวกเขา ก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา โดย กล่าวในภาษาของคณิกาโอเนียวว่า “พวกพระลง มาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์”

14:12 และพวกเขาได้เรียกบารนาบัสว่า จูปีเตอร์ และเรียกเปาโลว่า เอมอร์คิวเรียส เพราะเปาโลเป็น ผู้นำในการพูด

14:13 แล้วบุโรหิตประจำรูปพระจูปีเตอร์ ซึ่งตั้งอยู่ หน้าเมืองของพวกเขา ได้จูงบรรดาวัวตัวผู้และถือ พวงมาลัยทั้งหลายมายังประตูเมือง และหมายจะ ถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

14:14 ซึ่งเมื่อพวกอัครทูต คือบารนาบัสกับเปาโล ได้ยินดังนั้น ท่านทั้งสองก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย

และวิ่งเข้าไปท่ามกลางประชาชน โดยร้องเสียงดัง

14:15 และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนพวก ท่านจึงกระทำสิ่งเหล่านี้ พวกเราเป็นมนุษย์ที่มี กิเลสตัณหาเหมือนกับพวกท่าน และประกาศแก่ พวกท่านว่า พวกท่านควรหันจากสิ่งไร้ประโยชน์ เหล่านี้ มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งได้ทรง สร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสิ่ง สารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น

14:16 ผู้ซึ่งในกาลก่อนได้ทรงยอมให้บรรดา ประชาชาติดำเนินชีวิตในทางทั้งหลายของตนเอง

14:17 แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์มิได้ทรงให้ขาด พยานฝ่ายพระองค์เอง ในการที่พระองค์ได้ทรง กระทำดี และประทานฝนจากฟ้าสวรรค์แก่พวกเรา

และให้มีฤดูกาลต่าง ๆ ที่เกิดผล โดยทำให้ใจทั้ง
หลายของเราเต็มอิ่มด้วยอาหารและความ
ยินดี”

14:18 และโดยบรรดาคำกล่าวเหล่านี้ ท่านทั้งสอง
ห้ามประชาชนโดยยาก เพื่อพวกเขาจะไม่ถวาย
เครื่องบูชาแก่ท่านทั้งสองนั้น

เปาโลและบารนาบัสถูกคิดว่า

เป็นพวกพระกรีก

การรักษาชายพิการคนนั้นให้หายอย่างอัศจรรย์นั้นเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ มันเป็นการกระทำกิจของ
พระเจ้า ผู้ทรงเข้าแทรกแซงในกิจการทั้งหลายของมนุษย์ นอกจากนี้ผู้คนร้องบอกว่า “พวกพระลงมาหาพวก
เราแล้วในลักษณะของมนุษย์”

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าเมืองลิสตรา ซึ่งอยู่ในแคว้นลิคาโอเนีย ตั้งอยู่บนคาบสมุทรซึ่งข้ามช่องแคบนั้น
จากประเทศกรีซและว่ากรีกก่อนหน้านี้ไม่นานเคยครอบครองโลกสมัยนั้นที่ผู้คนรู้จัก และวัฒนธรรมกรีกและ
ภาษกรีกได้ถูกเผยแพร่ไปทั่วพื้นที่ ๆ ตอนนี้เป็นจักรวรรดิโรม ซึ่งได้ยึดอำนาจปกครองโลกมาจากพวกกรีกหลัง
จากอเล็กซานเดอร์เสียชีวิต ตำนานเทพ (และศาสนา) ของกรีกมีพระหลายองค์ และเรื่องเล่าต่าง ๆ ของโฮเมอร์
กรีกผู้หนึ่ง ก็บอกเล่าว่าพวกกรีกเชื่อว่าเหล่าพระของพวกเขามักลงมาเยือนแผ่นดินโลก จูปีเตอร์ในที่นี้
เป็นคำลาตินสำหรับพระประจำชาติตัวหลักของชาวกรีก นั่นคือ ซุส ส่วนเมอร์คิวเรียสเป็นตัวแทนของพระเฮ
อร์เมสของชาวกรีก ในที่นี้พระทั้งสองถูกเรียกโดยชื่อแบบชาวโรม Matthew Henry คิดว่าเพราะบารนาบัสน่า
จะสูงวัยกว่า น่าจะตัวใหญ่กว่าและโดดเด่นกว่าเปาโล เขาจึงถูกคิดว่าเป็นจูปีเตอร์หัวหน้าพระ เปาโล ซึ่งแม้
อาจหนุ่มกว่าและไม่ได้รูปหล่อและหน้าตาโดดเด่นแต่กระฉับกระเฉงและร้อนแรง ถูกเรียกว่าเมอร์คิวเรียสหรือ
เฮอร์เมส ในตำนานเทพพระสองตนนี้มักถูกคิดว่าไปด้วยกันบ่อย ๆ เมอร์คิวเรียสเป็นพระแห่งพวกพ่อค้า พระ
แห่งการค้าขาย ขณะที่จูปีเตอร์ (ซุส) เป็นพระแห่งท้องฟ้า หัวหน้าพระ ฉะนั้นผู้คนเหล่านี้ ซึ่งเคยชินกับตำนาน
เทพและตำนานต่าง ๆ แห่งศาสนาของตน เห็นการอัศจรรย์นั้นและคิดว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วใน
ลักษณะของมนุษย์”

ดังนั้นพวกบุโรहितของพระจูปีเตอร์จึงนำวัวผู้และพวงมาลัยมาและอยากทำการฆ่าสังเวยให้คนทั้งสอง
จงคิดชั่วคราวเกี่ยวกับการฆ่าสังเวยเหล่านั้น โลกสมัยนั้นได้เข้าสู่ความนอกรีตเป็นส่วนใหญ่แล้วหลังจาก
หอบาเบลและความสับสนของภาษาต่าง ๆ ที่ถูกเล่าในปฐมกาล 11 ทุกคนในโลกสืบเชื้อสายมาจากบุตรชาย
สามคนของโนอาห์ และฉะนั้นเหล่าบรรพบุรุษของพวกคนนอกรีตทั้งหมดในโลกจึงทราบเกี่ยวกับการกระทำกิจ
ของพระเจ้ากับพวกมนุษย์ ทราบในตอนแรกนั้นเกี่ยวกับเครื่องสังเวยนองเลือดซึ่งขึ้นไปที่พระผู้ช่วยให้รอดที่จะ
เสด็จมานั้น แม้ในตำนานและบันทึกต่าง ๆ ของพวกนอกรีตเกือบทั้งหมดในโลกก็มีความทรงจำที่ถูกบิดเบือน
อยู่บ้างเกี่ยวกับน้ำท่วมนั้นซึ่งถูกถ่ายทอดต่อ ๆ กันมาโดยปากเปล่า ถูกบิดเบือนแต่ก็ดูออกได้ ฉะนั้นพวก
นอกรีตเหล่านี้จึงอยากฆ่าวัวเป็นเครื่องสังเวย ถึงแม้เหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาคิดเห็นไปเสียจากพระเจ้าที่แท้
จริงแล้วก็ตาม

โรม 1:21 บอกเราว่า “เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขา ก็มีได้ถวายพระเกียรติแต่
พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของ

พวกเขา และใจอันโง่เขลาของพวกเขาที่มีดไป” เราเรียนรู้ว่า “ใจอันโง่เขลาของพวกเขาที่มีดไป” และ “เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่ความเป็นมลทิน” และ “เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่กิเลสอันต่ำช้า” และ “พระเจ้าจึงได้ทรงมอบพวกเขาไว้แก่จิตใจอันเลวทราม” (รม. 1:21,24,26,28) นี่เป็นต้นกำเนิดของเผ่าพันธุ์นอกรีตทั้งปวง พวกเขาไม่ได้ป็นได้ขึ้นมาจากบรรพบุรุษที่เป็นสัตว์เดรัจฉาน พวกเขาได้ตกต่ำเข้าสู่ความมืดแห่งความเป็นคนนอกรีตโดยการปฏิเสธพระคริสต์และความจริงนั้น แต่กระนั้นในทุกแห่งหน แม้กระทั่งในหมู่พวกนอกรีต ยังมีความเข้าใจอยู่บ้างว่าต้องมีเครื่องสังเวทหนึ่งเพื่อชดใช้บาป พี่ชายของผม ดร. บิลล์ ไรซ์ เคยเห็นหมอผีซึ่งเป็นคนนอกรีตคนหนึ่งในแอฟริกาฆ่าไก่ตัวหนึ่งเป็นเครื่องสังเวท พวกแอสเทคในอเมริกายุคแรก ๆ เคยฆ่ามนุษย์เป็นเครื่องสังเวท พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งเผ่าพันธุ์ที่เป็นคนนอกรีตเสียอย่างสิ้นเชิง แต่ทรงเตือนใจพวกเขาอยู่ตลอดโดยจิตสำนึกว่าพวกเขาต้องการการยกโทษ ต้องการการไถ่บางอย่าง ต้องการการไถ่โทษบางอย่างสำหรับบาปของพวกเขา

แน่นอนว่าไม่มีเครื่องสังเวทใดที่ถวายแก่พวกพระของคณนอกรีตจะทำให้เกิดสันติสุขกับพระเจ้าของเราได้ เหมือนกับที่สำหรับยิวคนหนึ่งมันคงไม่เป็นประโยชน์อะไรเลยที่จะถวายลูกแกะสักตัวเป็นเครื่องสัตวบูชาโดยไม่ยอมรับว่าพระเจ้าทรงมีลูกแกะตัวหนึ่งที่จะรับบาปของโลกไปเสีย เครื่องบูชาที่นองเลือดคงไม่ทำประโยชน์อะไรแก่เขาเลย ดังนั้นไม่มีเครื่องบูชาใดจะทำประโยชน์อันใดแก่ผู้ใดเลยได้นอกจากเสียจากว่ามันเป็นบทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบเพื่อชี้ไปยังพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น

เปาโลและบาร์นาบัสตกใจและสะเทือนใจมาก พวกเขาอธิบายว่า “พวกเราเป็นมนุษย์ที่มีกิเลสตัณหาเหมือนกับพวกท่าน” (ข้อ 15) พวกเขาอธิบายว่าพวกเขามาเพื่อจะประกาศแก่ผู้คนนอกรีตเหล่านี้ว่าพวกเขาควร “หันจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสิ่งสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น”

จงหมายเหตุคำขอร้องสองประการแก่คณนอกรีตเหล่านี้ มีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก พระเจ้าองค์นี้ได้ประทานคำพยานแห่งการทรงดูแลอันเปี่ยมเมตตาของพระองค์แล้วในการให้ฝนตกและฤดูกาลที่เกิดผลและอาหารและการปกป้องดูแลมนุษยชาติ!

เราถูกเตือนใจเกี่ยวกับเพลงสดุดี 19 ซึ่งประกาศว่าผืนฟ้าที่มีดาวพราวพร่างให้คำพยานว่ามีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่องค์หนึ่ง พระผู้สร้างองค์หนึ่ง พวกพระที่ตัณหาจัด ชอบทำสงคราม และหลงผิดแห่งตำนานเทพของพวกกรีกไม่เพียงพอที่จะอธิบายเกี่ยวกับจักรวาลที่แสนมหัศจรรย์นี้! จงหมายเหตุว่าเปาโลใช้ข้อโต้แย้งที่คล้ายกันเมื่อเขาเทศนาที่กรุงเอเธนส์ เตือนใจชาวกรุงเอเธนส์เกี่ยวกับ “พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น โดยเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” และว่าพระที่เป็นรูปเคารพไม่อาจเป็นคำตอบของการนมิตสร้างที่เป็นระเบียบซึ่งแสดงให้เห็นพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นและทรงเมตตาได้ (กิจการ 17:21-31)

นี่เป็นเครื่องเตือนใจหนึ่งที่ได้รับการดลใจว่า “คนโง่ได้พูดในใจของตนว่า “ไม่มีพระเจ้า”” (สดด. 14:1) มีแต่คนโง่ที่กล่าวได้ว่าเป็นจักรวาลหนึ่งที่ไม่มีผู้สร้าง นี่คือนุษยชาติและไม่มีผู้ใดที่เป็นใหญ่กว่ามนุษย์ที่จะสร้างมนุษย์ได้ มีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงมีสติปัญญาที่ยิ่งใหญ่กว่า ฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่กว่า และการทรงสภาพ

อยู่ที่ยาวนานกว่ามนุษย์หรือสิ่งทั้งหลาย

ข้อพระคำเกี่ยวกับการรักษาชายพิการคนนี้ให้หายไม่บอกว่าก็คนได้รับความรอดและก็คนหันมาเชื่อวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าของในการตอบสนองต่อคำสอนเหล่านี้ของเปาโลและบารนาบัส แต่บางคนกลับใจเชื่อเพราะว่าเมื่อเปาโลถูกลากตัวออกไปนอกเมืองในเวลาต่อมา และถูกคิดว่าตายแล้ว “พวกสาวกได้ยื่นล้อมรอบท่าน” ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงช่วยจิตวิญญาณหลายดวงให้รอดจริง ๆ และทรงให้เกิดสาวกหลายคนผ่านทางงานรับใช้ในเมืองลิสตราที่ชั่วนั้น

ข้อ 19,20:

14:19 และมีพวกยิวบางคนมาอยู่ที่นั่นจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนียม ผู้ซึ่งชักชวนประชาชนและเมื่อเอาหินขว้างเปาโลแล้ว ได้ลากท่านออกไปจากเมือง โดยคิดว่าท่านตายแล้ว

14:20 อย่างไรก็ตาม ขณะที่พวกสาวกได้ยื่นล้อมรอบท่านแล้ว ท่านก็ลุกขึ้น และเข้ามาในเมือง และวันต่อมาท่านก็ออกเดินทางกับบารนาบัส ไปยังเมืองเดอร์บี

เปาโลถูกหินขว้างที่เมืองลิสตรา

ช่วงเป็นการเปลี่ยนผ่านที่น่าสะเทือนใจ! จากก่อนหน้าที่ได้รับการนมัสการในฐานะพระเจ้า เปาโลและบารนาบัสหล่นจากความเป็นที่นิยมและเปาโลถูกหินขว้างและถูกลากตัวออกไปนอกเมืองจริง ๆ เพราะถูกคิดว่าตายแล้ว!

การตอบรับที่ตรงข้ามกันสองแบบนี้เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงค้นเคย ผูกชนมหาศาลแก่กันมารวมล้อมพระองค์เพื่อจะฟังพระองค์เทศนา เพื่อจะเห็นพระองค์รักษาคนเจ็บป่วยของพวกเขาให้หาย แต่อีกไม่นานฝูงชนกลุ่มเดียวกันนั้นก็ทอดทิ้งพระองค์และร้องบอกว่า “จริงเขาเสียที่กางเขน” ต่อมาเปาโลได้รับการดลใจให้เขียนถึงชาวฟิลิปปีว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ในทุกหนแห่งและในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดอัดและความทิว ทั้งความอุดมสมบูรณ์และความขัดสน” (ฟป. 4:11,12) นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความขัดแย้งเดียวกัน: ผู้สื่อสารที่เป็นคริสเตียนจะเป็นที่รักและเป็นที่ยัง ถูกยกชูและถูกกดให้ต่ำ บางครั้ง เหมือนพระเยซู ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะถูกเทรดด้วยน้ำมันหอมจากผอบ บางครั้ง เหมือนพระเยซู เขาจะเป็นที่เกลียดชัง ถูกเขี่ยยตีและถูกตรึงกางเขน หากจะขอยืมวลีหนึ่งจากนิยายเรื่อง If ของรัดยาด คิปลิง พวกอัครทูตได้เรียนรู้และเราควรเรียนรู้ “ที่จะปฏิบัติกับคนลวงสองคนนั้นในแบบเดียวกัน” นักเทศน์จะต้องไม่ประทับใจมากเกินไปนักกับคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ พร้อมกับความสำเร็จและตัวเลขทั้งหลาย; เขาต้องไม่หดหู่มากเกินไปนักกับการถูกข่มเหง ความเกลียดชังและการย่ำยี ทั้งสองอย่างเป็นส่วนที่เหมาะสมของผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเจ้า!

จงหมายเหตุภาพที่ตรงข้ามกันนี้ที่เปาโลได้รับการดลใจให้เขียนใน 2 โครินธ์ 6:8-10:

“โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำรายงานว่าชั่วและคำรายงานว่าดี เหมือนเป็นคนลอลกวาง แต่ยังมีสัตย์จริง เหมือนเป็นคนที่ไม่มีความรู้จึก แต่ยังเป็นที่ยังรู้จึกดี เหมือนใกล้ตาย และ

ดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่ เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า เหมือนเศร่าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่”

พวกเขา “เอาหินขว้างเปาโลแล้ว ได้ลากท่านออกไปจากเมือง โดยคิดว่าท่านตายแล้ว” เปาโลตายไปแล้วหรือไม่? พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่บอก การอนุมานก็คือเขาไม่ได้ตาย แต่ไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจนตรงนี้ คำกล่าวที่ไม่ชัดเจนถูกเจตนาไว้อย่างแน่นอน

นี่เป็นเหตุการณ์ที่เปาโลหมายถึงใน 2 โครินธ์ 12:2-4 ไหม? อาจเป็นเช่นนั้น Ussher's Chronology ระบุว่าช่วงเวลาที่เปาโลถูกหินขว้างตรงกับปี ค.ศ. 45 และช่วงเวลาที่เปาโลเขียนหนังสือ 2 โครินธ์ ตรงกับปี ค.ศ. 60 ดังนั้นเนื่องจากเปาโลกล่าวว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น “กว่าสิบสี่ปีมาแล้ว” มันจึงน่าจะเป็นเหตุการณ์เดียวกัน

ในข้อพระคำตอนนั้น เปาโลกล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์เมื่อกว่าสิบสี่ปีมาแล้ว (ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) คนเช่นนั้นได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม และข้าพเจ้าได้รู้จักชายเช่นนั้น (ไม่ว่าในร่างกายหรือในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) ว่าเขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร และได้ยินบรรดาถ้อยคำที่ไม่สามารถบรรยายได้ ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้” -- 2 คร. 12:2-4

คำว่า “ได้รู้จัก” ในที่นี้ควรจะเป็น “รู้จัก” เราคิดว่าเปาโลกำลังพูดถึงตัวเอง จึงสังเกตว่าเปาโลกล่าวว่า “ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ” ดังนั้นเปาโลจึงยังมีชีวิตอยู่ และขณะที่เขาหมดสติอยู่นั้น พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยพิเศษแก่เขา ซึ่งถูกพาไปในจิตวิญญาณสู่เมืองบรมสุขเกษมไหม? หรือเปาโลตายไปแล้วจริง ๆ? จิตวิญญาณของเขาออกไปจากร่างกายซึ่งตายชั่วคราว จากนั้นเขาก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายไหม? เราจะต้องตอบร่วมกับเปาโลว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ” มันไม่สำคัญหรอก ไม่ว่าจะยังไง เขาก็ถูกพาขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมและได้ยินถ้อยคำที่เหลือจะกล่าวได้และได้รับการเปิดเผยอันทรงสง่าราศียิ่งนักจนหนามในเนื้ออันหนึ่งเท่านั้นจะป้องกันเขาไม่ให้เย่อหยิ่งและ “ถูกยกชูจนเกินขนาด” (2 คร. 12:7)

อย่าสงสัยเปาโลเลย พระเจ้าสามารถเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงอยากเปิดเผยแก่เปาโลได้แก่ชายคนหนึ่งที่ถูกย้าย ถูกทุบตี และทนทุกข์อย่างเลวร้าย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเปาโลมองย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ตอนนั้น มิใช่เป็นช่วงเวลาที่เขาถูกหินขว้างและที่เขาทนทุกข์ แต่เป็นช่วงเวลาที่เขาได้ยินถ้อยคำอันเหลือจะกล่าวได้และถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมและเป็นช่วงเวลาอันยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งการถูกยกชูในฝ่ายวิญญาณเท่าที่เขาเคยรู้จัก! โอ เราหลายคนที่อยากหนีพ้นการถูกข่มเหงและที่คอยหาช่องตลอดที่จะเอาใจมนุษย์แทนที่จะเอาใจพระเจ้า พวกเราที่ขยาดการตรึงกางเขนตัวเองซึ่งควรเป็นส่วนหนึ่งของเหล่าพยานที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า ย่อมพลาดสง่าราศีนั้นด้วยที่ไปพร้อมกับการถูกข่มเหงเช่นนั้น

บัดนี้งานอันเปี่ยมสุขของพระเจ้าเสร็จสิ้นแล้ว เหล่าคนชั่วคิดจะฆ่าเปาโลและยับยั้งข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงวางรั้วต้นไม้ล้อมรอบเปาโลไว้ (ดู โยบ 1:10) ซาตานและเหล่าคนชั่วไปได้ไกลเท่าที่พระเจ้าทรงอนุญาตเพื่อเกียรติของพระองค์เอง ฉะนั้นบัดนี้เปาโลจึงลุกขึ้นและเข้ามาในเมืองนั้น หลังจากพักผ่อนไม่กี่ชั่วโมง เขาก็พร้อมในวันถัดมาที่จะไปยังเมืองเดอโรบีและเริ่มต้นใหม่

พวกเขาได้เทศนาที่เมืองเดอโรบีก่อนหน้านั้นแล้ว (ดู ข้อ 6)

ข้อ 21-23:

14:21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่เมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมากแล้ว ท่านทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนีย และเมืองอันทิโอกอีก	นั้น และว่าพวกเราจะต้องเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย
14:22 โดยกระทำจิตใจทั้งหลายของพวกสาวกให้มั่นคง และเตือนสติพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ	14:23 และเมื่อท่านทั้งสองได้ตั้งบรรดาผู้ปกครองไว้ในทุกคริสตจักร และได้ริษฐานด้วยการอดอาหารแล้ว ท่านทั้งสองก็ฝากพวกสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งพวกเขาได้เชื่อนั้น

เปาโลและบารนาบัสกลับไปยัง

เมืองเหล่านั้นที่พวกเขาไปเยือนมาแล้ว

อัครทูตเหล่านั้นที่เป็นเหมือนไฟที่ดับไม่ได้! พวกเขาค้างคืนในเมืองลิสตราซึ่งเป็นที่ ๆ เปาโลถูกหินขว้าง วันถัดมาพวกเขาก็กลับไปเมืองเดอโรบี และหลังจากประกาศข่าวประเสริฐที่นั่นและสั่งสอนคนเป็นอันมาก “ท่านทั้งสองก็กลับไปยังเมืองลิสตรา!” จากนั้นพวกเขาก็กลับไป “เมืองอีโคเนีย” ซึ่งเป็นที่ ๆ ข้อ 5 บอกเราว่า ก่อนหน้านั้น “คนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครองของพวกเขา ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาก้อนหินขว้างท่านทั้งสอง” พวกเขากลับไปเมืองอันทิโอกเช่นกัน มีเมืองอันทิโอกอยู่สองแห่ง--เมืองอันทิโอกแห่งแคว้นซีเรียซึ่งเปาโลและบารนาบัสได้เริ่มต้นจากที่นั่น (กิจการ 13:1-3) และเมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิลิเดีย ซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาปรนนิบัติในระหว่างการเดินทางรอบนี้ในกิจการ 13:14-52 ที่นั่นพวกยิวได้พูดโต้แย้งและหมิ่นประมาท (กิจการ 13:45) ที่นั่น “พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีที่นมัสการพระเจ้าและมีเกียรติกับผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น และทำให้เกิดการข่มเหงต่อเปาโลกับบารนาบัส และไล่ท่านทั้งสองออกจากเขตแดนทั้งหลายของพวกเขา” (กิจการ 13:50) เปาโลและบารนาบัสได้สะบัดฝุ่นออกจากเท้าของตนใส่คนเหล่านั้นแล้ว แต่บัดนี้พวกเขาก็กลับไปยังเมืองเดอโรบีซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาถูกขับไล่ออกมา--เมืองอันทิโอกแห่งแคว้นปิลิเดีย! แต่มีผู้เชื่อใหม่ที่ล้ำค่าหลายคนที่นั่น ดังนั้นพวกเขาจึง “กระทำจิตใจทั้งหลายของพวกสาวกให้มั่นคง และเตือนสติพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อนั้น และว่าพวกเราจะต้องเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย”

มันน่าแปลกมิใช่หรือที่พวกเราหลายคนไม่เคยได้เรียนรู้บทเรียนนี้ที่เปาโลและบารนาบัสสอนเหล่าผู้เชื่อของพวกเขาเลย: “พวกเราจะต้องเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย”? โอนิจจา ผมกลัวว่าเราไม่เป็นคริสเตียนที่ดีมาก ๆ เลยตามมาตรฐานของหนังสือกิจการ! ไม่แปลกที่ความเชื่อ

แบบคริสเตียนชนิดที่เรามีไม่แบ่งบานเหมือนความเชื่อแบบคริสเตียนที่เปาโลและบารนาบัสเทศนาและดำเนินชีวิตตาม!

ในคริสตจักรทุกแห่ง “ท่านทั้งสองได้ตั้งบรรดาผู้ปกครอง” คำว่า “ตั้ง” ในที่นี้ดูเหมือนจะเป็น “แต่งตั้ง” หรือการแต่งตั้งชายหลายคนที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งผู้นำ เหล่าคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่า ให้รับตำแหน่งผู้นำ คำว่า “ผู้ปกครอง” ในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลายโดยทั่วไปแล้วหมายถึงนักเทศน์หรืออย่างน้อยคือหมายถึงผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่และได้รับความไว้วางใจ ผู้ปกครองอาจกลายเป็นผู้ดูแล ศิษยาภิบาล หรือผู้ดูแลของคริสตจักรหนึ่ง หรือเขาอาจไม่เป็นก็ได้ คำเรียกเหล่านี้ใช้แทนกันไม่ได้ เปโตรได้รับการตลใจให้เขียนว่า “ข้าพเจ้าจึงเตือนสติบรรดาผู้ปกครองซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน...” (1 ปต. 5:1) ทิโมธีได้รับคำบัญชาว่า “อย่าว่ากล่าวคนที่สูงอายุ แต่จงวิงวอนเขาเหมือนเป็นบิดา...” (1 ทธ. 5:1) และอีกคน “จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวจนะและหลักคำสอน” (1 ทธ. 5:17) และ “อย่ายอมรับว่ากล่าวหาต่อผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่ต่อหน้าพยานสองสามคน” (1 ทธ. 5:19) จดหมายฝากฉบับที่สองและสามของยอห์นขึ้นต้นว่า “ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียนมายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” และ “ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียนมายังกายอัสที่รัก” ยอห์นจึงเป็นผู้ปกครองคนหนึ่ง นั่นคือ นักเทศน์คนหนึ่ง ถึงแม้ไม่เป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ดูแลของคริสตจักรใดก็ตาม เปโตรก็เช่นเดียวกัน

ผู้ปกครองบางคนเหล่านี้ที่เปาโลและบารนาบัสได้แต่งตั้งอาจกลายเป็นศิษยาภิบาลแล้วก็ได้

จงหมายเหตุเงื่อนไขที่มีสติปัญญา ว่าผู้ปกครองเหล่านี้ถูก “แต่งตั้ง” คำกริยานี้หมายถึง “การแต่งตั้งโดยการเหยียดมือออก” สิ่งสารพัดควรถูกหาข้อยุติโดยเสียงส่วนใหญ่ในที่ประชุมท้องถิ่นหรือ? เอาละ ขอให้เรากล่าวละกันว่าสิ่งสารพัดควรถูกหาข้อยุติโดยการทรงนำที่ชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ต่อมาเมื่อคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่หลายคนอยู่ในคริสตจักรเหล่านั้นและเมื่อพระคัมภีร์ครบสมบูรณ์และพวกอัครทูตไม่อยู่แล้ว ศิษยาภิบาลคนหนึ่งหรือหลายคนที่พระวิญญาณทรงนำและคนอื่น ๆ ที่พระวิญญาณทรงนำก็จะมาสู่ข้อสรุปเดียวกันเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องสำคัญ ๆ ทั้งหมด ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงได้ตามชอบพระทัยของพระองค์ แต่กับคริสตจักรใหม่สักแห่ง บ่อยครั้งมันเป็นการฉลาดสำหรับคริสเตียนใหม่ทั้งหลายที่จะขอคำชี้แนะฝ่ายวิญญาณจากคริสเตียนที่อาวุโสกว่าเป็นอันดับแรก

ผมได้รับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ในการก่อตั้งที่ประชุมท้องถิ่นแปดหรือสิบแห่งของพวกคริสเตียนให้เป็นคริสตจักรหลายแห่ง ในกรณีเช่นนั้นผมพบว่ามันเป็นการฉลาดฝ่ายวิญญาณที่จะขอร้องคนเหล่านั้นที่จะยอมให้ผมแต่งตั้งใครสักคน ในตอนแรกนั้น เพื่อทำหน้าที่เหรียญใครสักคนที่จะนำเพลงในการประชุม คนเหล่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการสำหรับการก่อสร้าง ฯลฯ จนกว่าคริสตจักรนั้นจะลงหลักปักฐานได้และจนกว่าคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายเติบโตแล้วในสติปัญญาฝ่ายวิญญาณ นั่นเป็นนโยบายที่เปาโลและบารนาบัสปฏิบัติตามในที่นี้

ข้อ 24-28:

14:24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดีแล้ว ท่านทั้งสองก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย	ได้กระทำสำเร็จนั้น
14:25 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศพระวาทะในเมืองเปอร์กาแล้ว ท่านทั้งสองก็ลงไปยังเมืองอัททาลิยา	14:27 และเมื่อท่านทั้งสองมาถึง และได้รวบรวมคริสตจักรให้ชุมนุมกันแล้ว ท่านทั้งสองได้เล่าให้ฟังถึงสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับท่านทั้งสอง และที่พระองค์ได้ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้คนต่างชาติ
14:26 และจากที่นั่นได้แล่นไปยังเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นสถานที่ที่ท่านทั้งสองได้รับการรับรองไว้ในพระคุณของพระเจ้า สำหรับกิจการซึ่งท่านทั้งสอง	14:28 และท่านทั้งสองอยู่ที่นั่นช้านานกับพวกสาวก

พวกเขากลับไปเมืองอันทิโอก และเสร็จสิ้น

การเดินทางเพื่องานประกาศรอบแคว้น

ที่ใดก็ตามที่เปาโลและบารนาบัสได้เทศนา ก็มีผู้กลับใจเชื่อหลายคนและที่ประชุมใหม่ ๆ หลายแห่งได้ถูกก่อตั้งขึ้นแล้ว บัดนี้พวกเขาข้ามแคว้นปิสิดีไปยังแคว้นปัมฟีเลีย ซึ่งเป็นจุดแวะที่สองของพวกเขาในการเดินทางเพื่องานประกาศของพวกเขา (กิจการ 13:13) และไปยังเมืองเปอร์กาและเข้าไปในเมืองอัททาลิยา จากนั้นพวกเขาก็แล่นเรือเลียบชายฝั่งกลับไปยังเมืองอันทิโอกในแคว้นซีเรีย

พวกเขารวบรวมคริสตจักรนั้นมาด้วยกันและ “ได้เล่าให้ฟังถึงสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับท่านทั้งสอง และที่พระองค์ได้ทรงเปิดประตูแห่งความเชื่อให้คนต่างชาติ” ดังนั้นพวกเขาจึงลงหลักปักฐานเพื่อสรรเสริญและหยุดพักและเพื่อช่วยเหลือชุมนุมชนคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองอันทิโอกชั่วระยะหนึ่ง

เปโตรได้ไปเทศนาแก่ผู้คนต่างชาติในบ้านของโครเนลิอัสและครอบครัวของเขาแล้วตอนแรกในกิจการ 10 และหลักการนั้นก็ถูกสถาปนา: “ดังนั้นพระเจ้าได้โปรดแก่พวกคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่เพื่อได้ชีวิตรอดด้วย” (กิจการ 11:18) แต่มีงานขณะจิตวิญญาณจริง ๆ น้อยมากในหมู่คนต่างชาติจนกระทั่งเปาโลและบารนาบัส ในสถานที่แต่ละแห่ง หลังจากเทศนาแก่พวกยิวแล้ว ได้หันไปหาพวกคนต่างชาติ เรื่องทั้งหมดนั้นยังต้องถูกขบคิดและน้ำพระทัยของพระเจ้ายังต้องถูกเปิดเผยให้ชัดเจนว่าพระองค์ทรงหมดธุระกับพระราชบัญญัติด้านพิธีการแล้ว อีกไม่นานกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายและพวกยิวจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วจักรวรรดิโรม พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระวิหารนั้นที่เยรูซาเล็มแล้ว พวกยิวต้องเริ่มทำความรู้จักกับข้อลึกลับนี้ที่ว่า “เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งโปรดเปิดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์ และพวกผู้พยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (อพ. 3:5,6) ดังนั้นในบทถัดไปคำถามนี้ต้องได้ข้อยุติ: พวกคนต่างชาติต้องเข้าสู่หนทางใหม่? พวกเขาต้องเชื่อฟังบัญญัติด้านอาหารของพวกยิวไหม?

ในที่นี้เกิดคำถามขึ้นมา: ใครมอบอำนาจเปาโลและบารนาบัสให้ออกเดินทางเพื่องานประกาศ? พวกเขาให้บัพติศมาเหล่าผู้เชื่อและก่อตั้งคริสตจักรใหม่ ๆ ด้วยสิทธิอำนาจใด? พวกเขาไม่ได้ถูกส่งออกไปโดยนิกายหรือกองบัญชาการใดอย่างแน่นอน และจากกิจการ 13:1 ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่าการประชุมอธิษฐานกลุ่มเล็ก

ๆ ของบางคนที่เป็น “พวกผู้พยากรณ์และพวกอาจารย์” ได้มาประชุมกันเพื่ออธิษฐาน และพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงอยากให้เปาโลและบารนาบัสถูกส่งออกไปในการเดินทางนี้ “ดังนั้นท่านทั้งสองซึ่งถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ออกเดินทางไปยังเมืองเซจูเคีย...” (กิจการ 13:4) ในงานประกาศที่ใหญ่โตใด ๆ มันเหมาะสมที่จะมีการหนุนหลัง การสนับสนุน สติปัญญาฝ่ายวิญญาณของคริสเตียนหลายคน แต่ในกรณีนี้เห็นได้ชัดว่าคนดี ๆ หลายคนถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำพาให้รับเร้าเปาโลและบารนาบัสให้ไป และพวกเขาถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้นถึงแม้ว่าพวกเขามีคำอธิษฐานเหล่านั้นของคริสตจักรที่เมืองอันท็อก เราเชื่อเช่นนั้น เราก็มักไม่ถูกบอกว่าการได้รับการสนับสนุนทางการเงินใด ๆ จากคริสตจักรนั้น พวกเขาอาจได้รับ แต่มันไม่ถูกเปิดเผยก็ตาม

สิ่งที่สำคัญหนึ่งเดียวนั้นเกี่ยวกับงานมิชชันนารีทั้งปวง งานประกาศทั้งสิ้น งานในการเป็นพยานทั้งหมด ก็คือว่าคนหนึ่งต้องถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

นั่นเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงรับเร้าเราทุกคนให้อธิษฐานเกี่ยวกับ “หตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” (มธ. 9:38, ลก. 10:2) ที่ใดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงส่งนักเทศน์คนหนึ่งไป เขาก็จะมีใครสักคนที่จะฟัง ที่ใดที่นักเทศน์ของพระองค์ต้องการการสนับสนุน พระเจ้าก็จะทรงให้ใครสักคนช่วยสนับสนุนเขา

การเดินทางเพื่องานประกาศรอบแรกของเปาโลและบารนาบัสจึงสิ้นสุดลง

กิจการ 15

ข้อ 1-6:

15:1 และบางคนซึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้อง และกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านไม่เข้าสู่หน้ตามลักษณะของโมเสส พวกท่านจะรอดไม่ได้”

15:2 เหตุฉะนั้นเมื่อเปาโลและบารนาบัสมีความไม่ลงรอยกันและการโต้เถียงกันไม่น้อยกับพวกเขา คนเหล่านั้นได้ตั้งใจว่าเปาโลและบารนาบัส กับคนอื่น ๆ ในพวกเขานั้น ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในเรื่องนี้

15:3 และเมื่อถูกส่งไปในทางของท่านทั้งสองโดยคริสตจักร ท่านทั้งสองได้ผ่านเข้าไปในแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย โดยบอกเล่าถึงการกลับใจเสียใหม่ของคนต่างชาติ และท่านทั้งสองได้ทำให้พี่น้อง

ทุกคนมีความปีติยินดีอย่างยิ่ง

15:4 และเมื่อท่านทั้งสองมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว คริสตจักร และพวกอัครทูต และผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่านทั้งสอง และท่านทั้งสองได้ประกาศสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับพวกท่าน

15:5 แต่บางคนในนิกายของพวกฟาริสีซึ่งเชื่อแล้วได้ยืนขึ้น โดยกล่าวว่า จำเป็นที่คนต่างชาตินั้นต้องเข้าสู่หน้ และต้องสั่งพวกเขาให้รักษาพระราชบัญญัติของโมเสส

15:6 และพวกอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายได้มาชุมนุมกันเพื่อจะพิจารณาเรื่องนี้

คำถามใหญ่: พวกคริสเตียน

ต้องเข้าสู่หน้ใหม่?

นี่เป็นหนึ่งในการประชุมใหญ่ที่สำคัญที่สุดเท่าที่เคยถูกเรียกประชุมในหมู่คริสเตียนทั้งหลาย พวกเขาจะต้องตัดสินใจลักษณะเฉพาะตัวของความเชื่อแบบคริสเตียนเองและรับรองความจริงแท้ของแผนการแห่งความรอด บัญญัติด้านพิธีการของพวกยิวเป็นส่วนหนึ่งของข้อกำหนดสำหรับความรอดใหม่? ผู้คนต้องรับความรอดโดยการประพาดหรือโดยพระคุณ? พวกเขาต้องรับความรอดโดยพิธีกรรมและพิธีการต่าง ๆ หรือโดยความเชื่อส่วนตัวในพระคริสต์? คน ๆ หนึ่งต้องเข้าสู่หน้และกลายเป็นยิวคนหนึ่งจริง ๆ เพื่อจะรับความรอดใหม่?

คำถามนี้ไม่เพียงเกี่ยวข้องกับการเข้าสู่หน้แต่ระบบของยิวทั้งหมด การนมัสการในพระวิหารเป็นส่วนหนึ่งของความเชื่อแบบคริสเตียนใหม่? พวกเขาต้องฆ่าสัตว์เป็นเครื่องบูชาต่อไปไหม? ตอนที่มีการประชุมใหญ่นี้ พระวิหารยังตั้งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม ยังมีการถวายเครื่องสัตวบูชาอยู่ ระบบปุโรหิตของพวกยิวยังคงเดินในทางที่ไร้ผลของมันต่อไป พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระวิหารนั้นแล้ว แต่ระบบปุโรหิต การถวายเครื่องสัตวบูชา การนมัสการในพระวิหาร บัญญัติด้านอาหารต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ยังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตพวกยิวอยู่ พวกเขายังถือวันสะบาโตทุกสัปดาห์และทุกปีต่อไป สิบชักหนึ่งยังไปที่พระวิหารที่เยรูซาเล็มเหมือนเดิม พวกเขาเลวีและพวกปุโรหิตได้รับรายได้ของตนจากพิธีการเหล่านั้น เครื่องสัตวบูชา และข้อกำหนดต่าง ๆ แห่งบัญญัติของโมเสส สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงพริบตาหรือ? ใช่แล้ว ลายมือทั้งหมดแห่งกฎพิธีทั้งหลายถูกตอกตรึงที่กางเขนนั่นแล้วและบัดนี้คำบัญชาจนถึงคริสเตียนก็คือ “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (โคโลสี 2:16,17) ดังนั้นการเข้าสู่หน้จึงเป็นตัวแทน

ของระบบทั้งหมดนั้นของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ถ้าผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นไม่เข้าสู่หน้ดและรักษาบัญญัติของโมเสส นั้นจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สร้างหายนะขนาดไหน!

นั่นหมายความว่าชนชาติยิวจะไม่เป็นลูกรักของพระเจ้าในฐานะชนชาติของพระเจ้าอีกต่อไป เพียงเพราะว่าพวกเขาเป็นยิว! พระเจ้าทรงมีแผนการอนาคตสำหรับชนชาติอิสราเอล: ที่จะรื้อฟื้นพระที่นั่งของดาวิด พาพวกยิวกลับมายังปาเลสไตน์ และสำหรับอาณาจักรยุคพันปีของพระคริสต์ที่จะถูกก่อตั้งเพื่อให้คำพยากรณ์ทั้งหลายสำเร็จจริง แต่บัดนี้เนื่องจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนแล้ว มีการเปิดเผยหนึ่งที่สร้างความตกใจให้แก่พวกยิว! ในพระคริสต์ “ไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:28) ข้อลึกลับนี้ไม่เพียงถูกเปิดเผยแล้วตอนนี้ ที่กำแพงที่กั้นกลางนั้นระหว่างพวกยิวกับพวกคนต่างชาติจะถูกทำลายลง (อพ. 2:14) แต่สิ่งนี้จะถูกทำให้เกิดขึ้นจริงโดย “โดยได้ทรงกำจัดความเป็นศัตรูกันนั้นในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งอยู่ในศีลต่าง ๆ นั้น...” (อพ. 2:15) บัดนี้ข้อลึกลับนั้นถูกเปิดเผยแล้ว “ว่าพวกคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นของกายอันเดียวกัน และเป็นผู้มีส่วนในพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (อพ. 3:6) แต่สถานะแห่งความเป็นลูกคนโปรดของพวกยิวนั้นหมดสิ้นไปแล้ว พระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ คือพวกยิว พระองค์ยังทรงมีแผนการต่าง ๆ สำหรับชนชาติยิวในฐานะประชาชาติ แต่ยิวที่เป็นปัจเจกชนและคนต่างชาติที่เป็นปัจเจกชนก็เหมือนกันและเครื่องหมายแบ่งแยกเหล่านั้นที่เป็นการเข้าสู่หน้ดและบัญญัติพิธีการทั้งหลายก็หมดสิ้นไปแล้วตลอดกาล!

อีกไม่นานกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย อีกไม่นานจะไม่มีพระวิหารและไม่มีระบบปุโรหิต และพวกยิวเองจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วจักรวรรดิโรม และต้องมีการตัดสินใจเด็ดขาดว่าความเชื่อแบบคริสเตียนต้องไม่มีเครื่องตกแต่งของศาสนายิวเลย ต้องไม่เอาทั้งการเข้าสู่หน้ด การถวายเครื่องบูชา ระบบปุโรหิต บัญญัติด้านอาหารและวันสะบาโตทั้งหลาย

นี่เป็นใจความหลักของจดหมายฝาก

ถึงชาวฮีบรูและชาวแคว้นกาลาเทีย

ในหนังสือฮีบรู มีการกล่าวชัดเจนอย่างละเอียดมากกว่าพระคริสต์ทรงดีกว่าพวกทูตสวรรค์ (บทที่ 1 และ 2) พระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าโมเสส โมเสสเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งและพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตร (ฮบ. 3:5,6) พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ (ฮบ. 4:14-16; ฮบ. 5) พระองค์ทรงเป็นปุโรหิตที่ถูกแสดงภาพเล็งโดยเมลคีเซเดค ซึ่งเป็นใหญ่กว่าระบบปุโรหิตตามอย่างอาโรน พันธสัญญาใหม่นั้นดีกว่าพันธสัญญาเก่า นั้น กฎพิธีและสถานบริสุทธ์แห่งพันธสัญญาเก่า นั้นเป็นเพียงภาพเล็ง เภา ซึ่งสัญญาถึงสิ่งยิ่งใหญ่กว่าที่จะมา พระคริสต์เองทรงเป็นเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวนั้นซึ่งถูกแสดงภาพในเครื่องบูชาทั้งหมดนั้นและจึงทรงเป็นจุดจบของการถวายเครื่องบูชาทั้งหลาย

ในหนังสือกาลาเทีย มีการกล่าวชัดเจนว่า “บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน” (กท. 3:16) และพระราชบัญญัตินั้น ซึ่งมาในอีกสี่ร้อยสามสิบปีต่อมา ก็ไม่สามารถทำให้พันธสัญญานั้นเป็นโมฆะได้ อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและนั่นถูกนับให้เป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

กาลาเทีย 3:19 บอกเราว่า “ดังนั้นพระราชบัญญัติมีจุดประสงค์อะไรเล่า พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ามาก็เพราะเหตุบรรดาการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพระราชบัญญัตินั้นได้รับการแต่งตั้งโดยพวกทูตสวรรค์ในมือของคนกลางคนหนึ่ง”

และกาลาเทีย 3:24 และ 25 กล่าวอีกว่า “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว พวกเราก็ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของครูคนนี้อีกต่อไปแล้ว”

ฉะนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าความคิดที่อยู่ฝ่ายวิญญาณควรที่จะมองเห็นมาโดยตลอดว่าพิธีการทั้งหมดนั้นแห่งบัญญัติของโมเสสมิไว้เพื่อเป็นบทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบ ภาพประกอบต่าง ๆ ที่ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์ พวกมันเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:17) การเข้าสู่หน้ตในเนื้อหนังแสดงภาพการเข้าสู่หน้ตของหัวใจ การบังเกิดใหม่ การหยุดพักของวันสะบาโตหลังจากการทำงานหนักหกวันแสดงให้เห็นว่าโดยพระราชบัญญัติ คนที่ไปสวรรค์ได้ต้องเป็นคนที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น ซึ่งทุกคนทำไม่ได้ ดังนั้นในพิธีปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกเขาจึงถูกสอนว่าหลังจากอาหารมื้อหนึ่งที่เป็นลูกแกะปัสกาพร้อมกับเลือดที่ทาบนประตู เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนานเจ็ดวันนี้ถูกเริ่มต้นด้วยวันสะบาโตหนึ่งซึ่งแสดงภาพการหยุดพักอันแสนหวานและสันติสุขของพระเจ้าซึ่งคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วมีในตอนนี และสิ้นสุดด้วยวันสะบาโต นั่นคือการหยุดพักที่แสดงภาพของสวรรค์ (อพย. 12:14-16) ฉะนั้นในฮีบรู 4:9 และ 10, “ฉะนั้นจึงยังมีการหยุดพักสำหรับประชาชนของพระเจ้า ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในการหยุดพักของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์”

เครื่องสัตวบูชาทั้งหมดนั้นแสดงภาพพระเยซู นั่นถูกกล่าวชัดเจนอย่างแน่นอนในคำเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเมื่อเขาร้องบอกว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) และกระทั่งในภาคพันธสัญญาเดิม แผนการแห่งความรอดก็ถูกแสดงออกชัดเจน ว่ามันไม่ได้พึ่งพิธีการเหล่านั้นหรือการงานเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ “และท่านเชื่อในพระเยซูฮิวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐก. 15:6)

“ดูเถิด จิตใจของคนซึ่งผยองขึ้นย่อไม่เที่ยงธรรมในตัวคนนั้น แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อของตน” -- ฮบก. 2:4

“...ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามของพระเยซูฮิวาห์ก็จะรอดพ้น” -- โยเอล 2:32

พระเยซูเจ้าตรัสเรื่องนี้ชัดเจนแล้วในการพูดคุยกับหญิงคนหนึ่งที่เมืองสิคาร์แห่งแคว้นสะมาเรีย เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ตรัสว่าความรอดเป็นมาจากพวกยิว นั่นคือ มาโดยทางพระคัมภีร์ของพวกยิวและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เป็นชาวยิว:

“พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย จงเชื่อเราเถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเจ้าไม่ทราบว่าคุณเจ้านมัสการผู้ใด พวกเราทราบว่าพวกเจ้านมัสการผู้ใด เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณและใน

ความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นที่จะนมัสการพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระ
วิญญาณ และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความ
จริง” -- ยอห์น 4:21-24

แต่การเปลี่ยนแปลงในระดับรากฐานที่ฝังแน่นมานานในรูปแบบภายนอกทั้งหมดนั้นของศาสนาต้อง
อาศัยการประชุมใหญ่คราวหนึ่งเพื่อหาข้อยุติอย่างเป็นทางการในท่ามกลางพวกอัครทูตและพวกพี่น้องและ
ชุมชนใหญ่ที่มีหลายพันคนนั้นที่เยรูซาเล็ม ดังนั้น “พวกอัครทูตกับผู้ปกครองทั้งหลายได้มาชุมนุมกันเพื่อจะ
พิจารณาเรื่องนี้”

ข้อ 7-11:

15:7 และเมื่อมีการโต้เถียงกันมากแล้ว เปโตรได้
ยืนขึ้น และกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่
น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อน
นั้นพระเจ้าได้ทรงทำการเลือกในท่ามกลางพวกเรา
ว่า พวกคนต่างชาติ โดยปากของข้าพเจ้า ควรจะ
ฟังพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐและเชื่อ
15:8 และพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงทราบใจเหล่านั้น ได้
ทรงเป็นพยานรับรองพวกเขา โดยประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขา เหมือนอย่าง
พระองค์ได้ประทานแก่พวกเรา

15:9 และไม่ทรงถือว่ามีความแตกต่างกันระหว่าง
พวกเรากับพวกเขา โดยทรงชำระใจของพวกเขาให้
บริสุทธิ์โดยความเชื่อ
15:10 ดังนั้น เหตุไฉนบัดนี้พวกท่านจึงทดลอง
พระเจ้า เพื่อวางแอกบนคอของพวกสาวก ซึ่งทั้ง
บรรพบุรุษของเราและพวกเราเองก็แบกไม่
ไหว
15:11 แต่พวกเราเชื่อว่า โดยทางพระคุณของพระ
เยซูคริสต์เจ้า พวกเราจะรอด เหมือนอย่างพวก
เขา”

ข้อโต้แย้งของเปโตรที่ต่อต้านการเรียกร้องให้

คริสเตียนต้องเข้าสู่หน้ตและถือบัญญัติด้านพิธีการ

มันเป็นการเหมาะสม หลังจากที่หลายคนได้โต้เถียงกันและเริ่มยกข้อดีข้อเสีย ที่เปโตรซึ่งเป็นผู้นำใน
อัครทูตสิบสองคนนั้นและเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนต่างชาติก่อนที่จะพูด
และเขาก็พูด ถ้าพระเจ้าได้ทรงนำเปโตรโดยตรงให้เทศนาแก่ครอบครัวของโครเนลิอัสและถ้าเปโตรได้เห็นผู้เชื่อ
เหล่านั้นกับตาและพยานหลักฐานแห่งความรอดของพวกเขา เขาก็คงเป็นพยานที่เหมาะสมในเรื่องนี้ จงสังเกต
ข้อโต้แย้งของเขา

1. พระเจ้าทรงแสดงพยานหลักฐานให้เห็นแล้วว่าคนเหล่านั้นในบ้านของโครเนลิอัสได้กลับใจเชื่ออย่าง
แท้จริงโดยความเชื่อ พวกเขาไม่เคยเข้าสู่หน้ต พวกเขาไม่ได้ถือรักษาบัญญัติด้านอาหารของพวกยิว ไม่ได้
นมัสการในพระวิหาร และไม่ได้นำเครื่องบูชามาถวาย แต่พวกเขาก็ได้รับความรอดและเต็มเปี่ยมด้วยพระ
วิญญาณของพระเจ้า ได้สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า มีพยานหลักฐานมากมายว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้
เสด็จมาอยู่ในผู้เชื่อเหล่านี้และบนพวกเขาแล้ว ผู้เชื่อเหล่านี้ซึ่งมาจากประเทศอิตาลีได้พูดในภาษาต่าง ๆ ที่เป
โตรและเพื่อนร่วมเดินทางที่เป็นยิวหกคนของเขาเข้าใจได้ โดยสรรเสริญพระเจ้า

2. มีพยานหลักฐานมากมายว่าคนเหล่านี้ได้รับความรอดเหมือนกันกับที่พวกยิวได้รับความรอดผู้ซึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว ใจของพวกเขา “ถูกชำระให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ” พวกเขาถูกหั่นเสียดังการบาป การกลับใจเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ อันที่จริง พยานหลักฐานภายนอกนั้นก็ค่อนข้างคล้ายที่พื้นเทคอสต์

3. แต่เปโตรแสวงหาสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านี้ พวกยิวไม่เคยได้รับความรอดโดยการรักษาพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัติเรียกร้องความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ “เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งอยู่ฝ่ายการกระทำแห่งพระราชบัญญัติก็อยู่ใต้การสาปแช่ง เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:10) ไม่มียิวคนใดเคยได้รับความรอดโดยพิธีการเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ หรือกระทั่งโดยข้อบังคับด้านศีลธรรมเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ เหตุใดถึงทดลองพระเจ้าให้วางภาระเช่นนั้นบนพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มียิวคนใดเคยแบกรับไหว? นี่คือหัวใจของเรื่องราวทั้งหมด ผู้คนไม่เคยได้รับความรอดโดยการประพฤติ โดยพิธีการ โดยพิธีกรรมทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นล้วนเปล่าประโยชน์สำหรับความรอด พวกมันถูกให้ไว้เพื่อเป็นแค่ภาพและตัวชี้ทั้งหลายไปยังพระคริสต์

4. ดังนั้นเปโตรจึงสรุปว่าเนื่องจากผู้คนจะต้องรับความรอด “โดยทางพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” พวกยิวและคนต่างชาติจึงต้องรับความรอดโดยความเชื่อโดยไม่ฟังการประพฤติต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติเหมือน ๆ กัน (ข้อ 11)

ข้อ 12:

15:12 และฝูงชนทั้งหมดนั้นก็นั่งอยู่ และฟังบาร์นาบาสกับเปาโลที่ประกาศว่ามีบรรดาการอัศจรรย์และท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยท่านทั้งสอง

เปาโลและบาร์นาบาสบัดนี้ เป็นพยานเกี่ยวกับ

งานรับใช้ของตนในหมู่พวกคนต่างชาติ

เปาโลและบาร์นาบาสเพิ่งกลับมาจากการเดินทางเพื่อประกาศครั้งใหญ่ หลายพันคนได้รับความรอดแล้ว ในหลายสิบเมืองและนครใหญ่ ผู้เชื่อกลุ่มใหม่ ๆ ถูกก่อตั้งให้เป็นคริสตจักรท้องถิ่นหลายแห่ง ครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากเริ่มเทศนาแก่พวกยิว เปาโลและบาร์นาบาสได้หันไปหาพวกคนต่างชาติแล้ว และมีการเก็บเกี่ยวอันเปี่ยมสุขในทุ่งนาที่ชาวพริอ้อมเกี่ยววนั้น คนเหล่านี้ในเยรูซาเล็มได้ยินข่าวลือและเรื่องเล่าที่บอกต่อกันมา บัดนี้สองคนนี่จึงยืนขึ้นและฝูงชนเหล่านี้ก็ฟังพวกเขาเล่าเกี่ยวกับพระพรทั้งหลายของพระเจ้าขณะที่เปาโลและบาร์นาบาสพูดและ “ประกาศว่ามีบรรดาการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ใดบ้างที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในท่ามกลางพวกคนต่างชาติโดยท่านทั้งสอง”

ต่อหน้าคนเหล่านั้นเปโตรได้ตั้งความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้อย่างชัดเจนในการช่วยให้รอดและฤทธิ์เดชในการเป็นพยานแก่ผู้กลับใจเชื่อเหล่านั้นในบ้านของโครเนลิอัส บัดนี้เปาโลและบาร์นาบาสคงใช้ข้อโต้แย้งเดียวกันนั้นอย่างแน่นอน ต่อมาอีกไม่นานเมื่อเขียนไปถึงชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นผู้ซึ่งถูกนำไปหลงผิดไปในคำสอนผิดเดียวกันนี้ของพวกถือศาสนายิวที่อยากรักษาพระราชบัญญัติและเข้าสู่หนัดแทนที่จะเชื่อวางใจในพระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว เปาโลก็ทำทนายว่า “สิ่งนี้สิ่งเดียว

ข้าพเจ้าใคร่เรียนรู้จากพวกท่านว่า พวกท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติหรือ หรือ โดยการฟังแห่งความเชื่อ พวกท่านโง่เขลาถึงเพียงนั้นเชียวหรือ เมื่อเริ่มต้นในพระวิญญาณแล้ว บัดนี้พวกท่าน จะให้สำเร็จโดยเนื้อหนังหรือ” (กท. 3:2,3) และเขากล่าวอีกว่า “พระคริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาป แห่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว...เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้รับพระสัญญาของพระวิญญาณโดยความเชื่อ” (กท. 3:13,14) ดังนั้นขณะที่เปาโลและบารนา บัสบอกเล่าเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อที่แสนวิเศษ เกี่ยวกับหลายชีวิตที่รับการเปลี่ยนแปลง เกี่ยวกับฤทธิ์เดชของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่บนผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติเหล่านี้ ผู้คนเหล่านั้นก็ฟังจดต้องมนต์สะกด

ความเชื่อแบบคริสเตียนหมายถึงการบังเกิดใหม่โดยพระวิญญาณ การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณ และคริสเตียนทั้งหลายควรเป็นพยานในการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ นี่เป็นพยานหลักฐานนั้น และแน่นอน ว่าเปาโลและบารนาบัสคงกล่าวชัดเจนแล้ว เหมือนที่เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวชัดเจนแก่ชาวแคว้นกาลา เทียเหล่านั้นในเวลาต่อมา ว่าการกลับไปหาแผนการแห่งความรอดใดที่ฟังพาการประพัตติของมนุษย์หรือ พิธีการทั้งหลาย ก็เท่ากับหล่นไปจากหลักคำสอนแห่งความรอดโดยพระคุณ “พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อ พวกท่านเลย ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่เป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ พวกท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสีย แล้ว” (กท. 5:4)

ไม่มีคนที่เชื่อตรงคนใดที่ทราบเกี่ยวกับการปฏิบัติแสนอัศจรรย์ฝ่ายวิญญาณที่ไปพร้อมกับเปาโลและบารนาบัสในการเดินทางเพื่อประกาศของพวกเขาก็ปฏิเสธได้ว่าฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้าอยู่กับพวกเขาด้วย ว่า มีการกลับใจเชื่อของจริงมาถึงพระคริสต์ กิจการแสนมหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และนั่นเป็นพยาน หลักฐานอันดีว่าผู้คนไม่จำเป็นต้องรักษาพิธีการเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติเพื่อจะรับความรอด

ข้อ 13-18:

15:13 และหลังจากพวกเขาได้นิ่งอยู่ ยากอบก็ตอบ โดยกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลายจงตั้งใจฟังข้าพเจ้า

15:14 ซีโมนได้ประกาศแล้วว่า ในตอนแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติ เพื่อจะทรงนำประชาชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์

15:15 และบรรดาคำของพวกศาสนดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับสิ่งนี้ ตามที่ได้เขียนไว้แล้วว่า

15:16 ‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้าง

พลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ และเราจะสร้างที่ปรักหักพังทั้งหลายของพลับพลานั้นขึ้นอีก และเราจะตั้งพลับพลานั้นขึ้นใหม่

15:17 เพื่อผู้คนที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งพวกคนต่างชาติ ผู้ซึ่งถูกเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดเหล่านี้

15:18 พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’

**ยากอบให้เหตุผลว่าการทรงเรียก
พวกคนต่างชาติออกมานั้นสอดคล้องกับ
พระสัญญาเหล่านั้นแก่ชนชาติอิสราเอล**

จำไว้ว่า นี่ไม่ใช่ยากอบพี่ชายของยอห์น ที่ความตายของเขาถูกบันทึกในบทที่ 12 นี่เป็น “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กท. 1:19) ผู้ซึ่งได้รับการตลใจให้เขียนหนังสือยากอบ ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้ปกครองตัวนำในคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม และเขา ไม่ใช่เปโตร เป็นผู้ตัดสินชี้ขาดในที่นี้ ในที่นี้ยากอบอ้างอิงอาโมส 9:11 และ 12 ข้อพระคำที่เหลือของอาโมส 9 บอกเล่าถึงเวลานั้นที่พระเจ้าจะทรงนำชนชาติอิสราเอลที่ตกเป็นเชลยกลับมาและสร้างกำแพงเมืองที่ปรักหักพังและปลูกชนชาติอิสราเอลไว้ในแผ่นดินของพวกเขา ดังนั้นยากอบจึงพูดถูกในการกล่าวว่ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาแล้วผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ว่า “หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่” มีข้อพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาเดิมหลายร้อยข้อซึ่งเขาอาจมีอยู่ในหัว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข้อพระคำเหล่านั้นได้แก่ พระราชบัญญัติ 30:1-6; เยเรมีย์ 23:3-8; เอเสเคียล 34:11-31; 36:24-28; เอเสเคียล 37

“เช่นกันเราจะกำหนดสถานที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเรา และจะปลูกพวกเขาไว้ และพวกเขาจะอาศัยอยู่ในสถานที่ของพวกเขา และจะไม่ถูกเคลื่อนย้ายไปอีก และบรรดาลูกแห่งความชั่วจะไม่มาตีปล้นพวกเขาอีกต่อไปเหมือนแต่ก่อนมา และตั้งแต่สมัยที่เราได้บัญชาพวกผู้วินิจฉัยให้อยู่เหนืออิสราเอลประชากรของเรา ยิ่งกว่านั้นเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสี่ของเจ้า นอกจากนี้เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ และต่อมา เมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว เพื่อเจ้าจะต้องไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกชูเชื้อสายของเจ้าไว้ต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้า และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาไว้ เขาจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งให้เรา และเราจะสถาปนาพระที่นั่งของเขาให้อยู่เป็นนิത്യ เราจะเป้นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะไม่เอาความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย เหมือนอย่างที่เราได้เอาความเมตตานั้นไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศน์ของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิത്യ และพระที่นั่งของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิത്യ”

พันธสัญญานั้นถูกพรรณนาเช่นกันใน 1 พงศาวดาร 17:9-14 พระเจ้าจะทรงสร้างวงศ์วานของดาวิดขึ้นใหม่โดยทางพระเยซูคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

นี่เป็นสิ่งที่ทูตสวรรค์กาบรีเอลบอกมารีย์ โดยพยากรณ์ถึงการประสูติของพระเยซูว่า “และดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์ในครรภ์ของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิത്യ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูคา 1:31-33)

ฉะนั้นในระหว่างยุคสมัยนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรง “เยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติ เพื่อจะทรงนำประชาชนกลุ่มหนึ่งออกจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์” (กิจการ 15:14) ดังนั้นก่อนอาณาจักรของพระ

คริสต์บนแผ่นดินโลก ชาวประเสริฐต้องถูกประกาศแก่พวกคนต่างชาติในทุกแห่งหน

ข้อ 19-35:

15:19 เหตุฉะนั้น การตัดสินใจของข้าพเจ้าก็คือว่า
อย่าให้พวกเรารบกวนพวกเขา ซึ่งจากท่ามกลาง
พวกคนต่างชาตินั้นได้หันกลับมาหาพระเจ้า

15:20 แต่ให้พวกเราเขียนถึงพวกเขาว่า ให้พวก
เขางดเว้นเสียจากการรับประทานบรรดาสิ่งที่เป็น
มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพทั้งหลาย และจากการ
ล่วงประเวณี และจากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้ง
หลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการรับประทาน
เลือด

15:21 ด้วยว่าโมเสส ในสมัยโบราณ ในทุกนครมี
คนเหล่านั้นที่ประกาศพระราชบัญญัติของท่าน ซึ่ง
ถูกอ่านในธรรมศาลาทั้งหลายทุกวันสะบาโต”

15:22 แล้วพวกอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลาย
เห็นชอบในสิ่งนี้ พร้อมกับคริสตจักรทั้งหมด เพื่อที่
จะส่งบางคนที่ถูกเลือกไว้แล้วจากกลุ่มคนของพวก
เขาให้ไปยังเมืองอันติโอก พร้อมกับเปาโลและบา
รนาบัสคือ ยูดาส ผู้มีนามสกุลว่า บาร์ซึบาส และ
สิลาส ซึ่งทั้งคู่เป็นคนสำคัญในท่ามกลางพวกพี่น้อง

15:23 และเขาทั้งหลายได้เขียนจดหมายหลาย
ฉบับ ส่งไปโดยทางพวกเขา ตามลักษณะนี้ว่า
“พวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองและพวกพี่น้อง
ขอส่งคำทักทายมายังพวกพี่น้องซึ่งเป็นของพวกคน
ต่างชาติ ในเมืองอันติโอก และแคว้นซีเรีย และ
แคว้นซีลีเชีย

15:24 เพราะเหตุที่พวกเราได้ยินว่า มีบางคนซึ่ง
ออกไปจากพวกเราได้รับรบกวนพวกท่านด้วยคำพูด
ทั้งหลาย โดยบ่อนทำลายจิตใจทั้งหลายของพวก
ท่าน โดยกล่าวว่า ‘พวกท่านต้องเข้าสุหนัต และ
รักษาพระราชบัญญัติ’ ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ให้คำสั่ง

เช่นนี้เลย

15:25 พวกเราเห็นว่าเป็นการดี โดยได้ร่วมประชุม
กันอย่างพร้อมใจแล้ว ที่จะส่งบางคนที่ถูกเลือกไว้
แล้วมายังพวกท่าน พร้อมกับบารนาบัสและเปาโล
ผู้เป็นที่รักของพวกเรา

15:26 คือคนทั้งหลายที่ได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อ
พระนามของพระเยซูคริสต์ต้องพระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเรา

15:27 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้ส่งยูดาสกับสิลาส ผู้
ซึ่งจะบอกสิ่งเดียวกันเหล่านี้แก่พวกท่านด้วยปาก
ของพวกเขาเอง

พวกคนต่างชาติที่เชื่อแล้วไม่ควรทำให้พวกยิว
สะดุด

15:28 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเรา
เห็นแล้วว่าเป็นการดีที่จะไม่วางภาระบนพวกท่าน
มากไปกว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้

15:29 คือให้พวกท่านงดเว้นเสียจากการรับ
ประทานอาหารทั้งหลายที่ถูกบูชาแก่บรรดารูป
เคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการ
รับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และ
จากการล่วงประเวณี ซึ่งถ้าหากพวกท่านรักษาตัว
ของพวกท่านไว้จากสิ่งเหล่านี้ พวกท่านก็จะทำดี
ขอให้พวกท่านอยู่เป็นสุขเถิด”

15:30 ดังนั้นเมื่อพวกท่านได้รับอนุญาตให้ไปได้
แล้ว พวกท่านก็มายังเมืองอันติโอก และเมื่อพวก
ท่านได้รวบรวมคนทั้งปวงให้มาพร้อมกันแล้ว พวก
ท่านก็มอบจดหมายฉบับนั้นให้

15:31 ซึ่งเมื่อคนเหล่านั้นได้อ่านแล้ว พวกเขาก็มี

ความปิติยินดีเนื่องด้วยคำปลอบใจนั้น
15:32 และยูดาสกับสิลาส ซึ่งเป็นพวกผู้พยากรณ์
เองเช่นกัน ได้เตือนสติพวกพี่น้องด้วยถ้อยคำหลาย
ประการ และเสริมกำลังให้พวกเขา
15:33 และหลังจากพวกท่านได้พักอยู่ที่นั่นหน่อย
หนึ่งแล้ว พวกท่านก็ได้รับอนุญาตให้จากพวกพี่
น้องไปถึงพวกอัครทูตโดยสันติภาพ

15:34 แต่อย่างไรก็ตาม สิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ที่
นั้นต่อไป
15:35 เปาโลเช่นกันและบาร์นาบัสได้อยู่ต่อไปใน
เมืองอันติโอก โดยสั่งสอนและประกาศพระวจนะ
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยกันกับคนอื่นอีกหลาย
คนเช่นกัน

ที่ประชุมใหญ่นั้นเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์: คริสเตียน

ไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติด้านพิธีการ

ยากอบประกาศคำตัดสินนี้และทุกคนก็เริ่มเชื่อ อย่างที่พวกเขาควรจะเชื่อ บัญญัติของโมเสสถูกอ่านใน
ธรรมศาลาทั้งหลายที่ได้ก็ตามที่พวกยิวมารวมตัวกัน พวกเขาคงจะไม่หวั่นกลัวความน่าเชื่อถือแห่งพระวจนะของ
พระเจ้าที่ประทานให้ผ่านทางโมเสส แต่มีการตัดสินใจแล้วว่า “อย่าให้พวกเรารบกวนพวกเขา ซึ่งจาก
ท่ามกลางพวกคนต่างชาตินั้นได้หันกลับมาหาพระเจ้า” พวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยไม่พึ่งการประพฤติ
ตามพระราชบัญญัติ การประพฤติตามพระราชบัญญัติไม่จำเป็นต้องถูกเพิ่มเข้ากับแผนการแห่งความรอดนั้น
ต้องไม่มีการเรียกร้องให้เข้าสู่หนทางหรือถือปฏิบัติส่วนอื่นใดของพิธีการทั้งหลาย และแน่นอนว่า แม้กระทั่ง
บัญญัติด้านศีลธรรมทั้งหลายก็ไม่ใช่แผนการแห่งความรอด ในภาคพันธสัญญาใหม่ข้อกำหนดด้านศีลธรรม
ทั้งหมดนั้นแห่งพระราชบัญญัติจะถูกกล่าวซ้ำ “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อ
ความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) มากกว่า แต่พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราแล้ว “เพื่อความ
ชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม.
8:4)

แต่พวกคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อจะต้องไม่

สร้างความขุ่นเคืองให้แก่พวกยิวที่ตามทางพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม พวกคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อเหล่านี้ต้องการคำสั่งและคำเตือนพิเศษ เหมือนอย่างที่คุณ
กลับใจเชื่อใหม่ต้องการเสมอ พวกคนนอกคริสตไม่ได้มีมาตรฐานอันเข้มงวดด้านศีลธรรมที่พวกยิวมี ซึ่งถูกพร่ำ
สอนโดยบัญญัติของโมเสส ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องเตือนพวกเขาเกี่ยวกับสิ่ง

1. พวกเขาจะต้อง “งดเว้นเสียจากการรับประทานบรรดาสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพทั้งหลาย”
(ข้อ 20) ตั้งแต่การตกเป็นเชลย พวกยิวได้รับการรักษาให้หายแล้วจากการนับถือรูปเคารพ มันไม่เป็นแบบนั้น
ในหมู่คนนอกคริสตที่รับความรอดภายใต้งานรับใช้ของเปาโลและบาร์นาบัส ฉะนั้นคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อแล้ว
เหล่านี้จะต้องแน่ใจเรื่องการแยกออกแบบชัดเจน ไม่เพียงจากการกราบไหว้รูปเคารพ แต่จากการนับถือใด ๆ
ที่มีต่อพวกรูปเคารพและการยอมให้มีการนับถือรูปเคารพใด ๆ

2. พวกเขาจะต้องงดเว้น “จากการล่วงประเวณี” บาปทางเพศ การผิดศีลธรรม การสมรสแบบหลาย
ผัวหลายเมียเป็นเรื่องธรรมดาในหมู่คนนอกคริสต ฉะนั้นเหล่าผู้เชื่อใหม่จึงต้องการคำเตือนพิเศษเกี่ยวกับเรื่องนี้

3. พวกเขาจะต้องงัดเว้น “จากการรับประทานเนื้อสัตว์ทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด” สองสิ่งนี้มีค่าเตือนเดียวกัน พวกยิวทุกคนได้รับการสอนไม่ให้กินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และกระทั่งจนถึงทุกวันนี้เลือดก็ต้องถูกระบายออกจากเนื้อสัตว์โคเชอร์ ซึ่งเป็นอาหารที่พวกยิวที่เคร่งครัดยอมรับได้ พวกเขาได้รับการสั่งสอนว่า “เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด และเราได้นำเลือดนั้นแก่พวกเจ้าเพื่อใช้บนแท่นบูชา เพื่อกระทำการลบมลทินบาปให้จิตวิญญาณของพวกเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปให้จิตวิญญาณ” และ “เพราะว่าเลือดนั้นเป็นชีวิตของเนื้อหนังทั้งสิ้น เลือดของสิ่งใดก็เพื่อชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลว่า พวกเจ้าต้องไม่รับประทานเลือดของเนื้อหนังใด ๆ เลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งสิ้นคือเลือดของสิ่งนั้น ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดก็ต้องถูกตัดขาดเสีย” (ลนต . 17:11,14) การเน้นหนักเรื่องเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ และการยืนยันเรื่องความสำคัญของโลหิต การประพรมโลหิตหน้าแท่นบูชาและหน้าม่านของพระวิหาร โลหิตบนเสาประตูในคืนปีสภานั้น--ทั้งหมดนี้ให้ความเคารพยำเกรงต่อโลหิตซึ่งแสดงภาพและชี้ไปยังพระโลหิตของพระคริสต์

พวกคนต่างชาติโดยธรรมดาแล้วคงจะไม่ให้ความเคารพยำเกรงนี้ต่อโลหิต หากพวกเขาไม่ระวางเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ นั่นก็คงทำให้พวกยิวที่ตามทางพระเจ้าชุ่นเคืองใจยิ่งนัก พวกคนต่างชาติก็จะถูกมองว่าเป็นพวกหยาบกระด้าง นอกจากนี้ ตัวพวกเขาเองก็ต้องเติบโตในการถูกเตือนใจอยู่เสมอเกี่ยวกับพระโลหิตของพระคริสต์ พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้เพื่อจุดประสงค์นั้น และผู้ที่เคยชินกับการทำให้โลหิตตกแบบมั่งง่ายก็ควรเรียนรู้เรื่องความเคารพยำเกรงนั้น ถ้าผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นอยากได้รับพรและความช่วยเหลือจากผู้นำยิวเหล่านั้น และถ้าพวกเขาอยากมีการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกคริสเตียนยิวในคริสตจักรเดียวกันเหล่านั้น พวกเขาก็ต้องเติบโตในการซาบซึ้งเกี่ยวกับจรรยาบรรณและศีลธรรมแบบยิว และไม่สร้างความชุ่นเคืองใจให้แก่พวกยิวที่ตามทางพระเจ้า

ฉะนั้นคำสั่งเหล่านั้นจึงถูกมอบให้แก่เหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติในข้อ 29 และพวกมันไม่ถูกให้ไว้เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งความรอด แต่เป็นคำปรึกษาที่มีสติปัญญาเกี่ยวกับวิธีการดำเนินชีวิตที่เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าแล้วตอนนี้และในการร่วมสามัคคีธรรมอันดีกับเหล่าคริสเตียนยิว

ชายสองคนซึ่งเป็นที่ไว้วางใจ และเป็นตัวแทนของพวกอัครทูตที่เยรูซาเล็ม ถูกส่งไปพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส เขาทั้งสองคือยูดาส ซึ่งมีนามสกุลว่าบารซับบาส และสิลาส สองคนนี้เป็นคนสำคัญในหมู่พวกพี่น้อง พวกเขาส่งจดหมายเนื้อความดีซึ่งถูกยกคำพูดในข้อ 23 ถึง 29 “มายังพวกพี่น้องซึ่งเป็นของพวกคนต่างชาติ ในเมืองอันทิโอก และแคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชีย”

จงหมายเหตุความเห็นเหล่านั้นเกี่ยวกับชายสองคนที่ดีนี้ คือยูดาสและสิลาส พวกเขาเป็น “คนทั้งหลายที่ได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” และชายเหล่านี้จะต้องบอกเล่าข่าวสารเดียวกันนี้ที่มีอยู่ในจดหมายฉบับนี้ด้วยตัวเอง พวกคริสเตียนยิว พวกผู้นำ พวกอัครทูต และพวกผู้ปกครองที่เยรูซาเล็มไม่ได้เชื่อว่าเหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติต้องเข้าสู่หน้หรือถือรักษาบัญญัติของโมเสส นั่นไม่ได้ถูกเรียกร้องเอาจากพวกคนต่างชาติเลย

จงสังเกตข้อ 28 “เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นแล้วว่าเป็นการดี” พวกเขาแน่ใจว่า

พวกเขามีการทรงนำที่ชัดเจนของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผู้ปกครองเหล่านี้และผู้คนมากมายที่เยรูซาเล็มมีความคิดอย่างเดียวกัน ผู้บริหารจัดการตัวจริงของคริสตจักรท้องถิ่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าศิษยาภิบาลจะต้อง “ปกครอง” ตามที่เราเห็นจากฮีบรู 13:7, 17, 24; 1 ทิโมธี 3:4 และ 5 แต่ศิษยาภิบาลจะปกครองอย่างเหมาะสมได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้นและเมื่อผู้คนชอบอธิษฐาน อุดหนุน เอาใจใส่และเฝ้าคอยพระเจ้าเพื่อจะเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ เมื่อนั้นเจตจำนงของคริสตจักรก็จะรวมกันเป็นหนึ่งและพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เปี่ยมสุขก็จะได้ตามชอบพระทัยของพระองค์เหมือนที่พระองค์ทรงได้ในชุมชนชนนี้ที่เยรูซาเล็ม

การต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น บางครั้งก็เป็นสิ่งจำเป็น

ขอให้เราย้อนกลับไปพิจารณาการประชุมใหญ่นั้นที่เยรูซาเล็ม เราถูกบอกว่า “เปาโลและบารนาบัสมีความไม่ลงรอยกันและการโต้เถียงกันไม่น้อยกับพวกเขา” ผู้ซึ่งกล่าวว่าคุณต้องเข้าสู่หนัดและถือรักษาบัญญัติของโมเสสเพื่อจะได้รับความรอด (ข้อ 2) จงสังเกตในข้อ 7, “และเมื่อมีการโต้เถียงกันมากแล้ว...” การโต้เถียงแบบจริงจัง การระดมข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ การชักจูงโน้มน้าวผู้คน บ่อยครั้งก็จำเป็นเพื่อทำให้ความจริงแห่งข่าวประเสริฐปรากฏชัดเจน

จงสังเกตว่าเปาโลพูดเฉียบขาดขนาดไหนเกี่ยวกับพวกถือศาสนายิวชนิดเดียวกันนี้ในจดหมายของเขาที่ส่งถึงพวกคริสเตียนที่แคว้นกาลาเทีย เขากล่าวว่าเขาอยากให้ใครก็ตามที่จะนำข่าวประเสริฐอื่นมาถูกแข่งสาปเสียด (กท. 1:8,9) เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่รับกวนพวกท่านถูกตัดออกเสียเลย” (กท. 5:12) เกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้ คืออิทธิพลของพวกถือศาสนายิวในคริสตจักร เปาโลก็เผชิญหน้าเปโตรผู้ซึ่งได้ออมขอม และกาลาเทีย 2:11-14 เล่าว่าเปาโลตำหนิเปโตรต่อหน้าผู้คนเพราะบาปนี้ซึ่งได้นำบารนาบัสและคนอื่น ๆ ไปสู่การแก่งแย่งทำแบบเดียวกันนั้น

ความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังช่างทำอันตรายถึงตายได้จริง ๆ ซึ่งอยากได้รับความรอดโดยการประพฤตินั้นที่โดยพระคุณ! โจมยุทธ์ที่น่าสังเวช “มักหลงเงิน” ไปได้ง่ายจริง ๆ แม้กระทั่งใจของผู้คนที่รอดแล้ว

ไม่แปลกที่เปาโลได้รับการตลใจให้เขียนถึงทิตัสว่า “เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสู่หนัด ผู้ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำบรรดาคร่าวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน” (ทิตัส 1:10,11) เหตุฉะนั้น ทิตัสจึงได้รับคำบัญชาว่า “จงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น” (ทิตัส 1:13)

และเปาโลได้รับการตลใจให้เขียนถึงผู้คนที่กรุงโรมโดยให้คำเตือนที่จริงจังนี้: “บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย จงคอยดูคนเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการแตกแยกกันและการขัดเคืองใจต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับหลักคำสอนซึ่งพวกท่านได้เรียนรู้มาแล้ว และจงหลีกเลี่ยงคนเหล่านั้น เพราะว่าคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา แต่รับใช้กระเพาะของตัวเอง และใช้คำพูดอันดีและวาจาอ่อนหวานหลอกลวงใจของเหล่าคนซื่อ” (รม. 16:17,18) และทิโมธีได้รับคำบัญชาในจดหมายฉบับหนึ่งที่

เหมาะสมสำหรับนักเทศน์ทุกคนว่า “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดอกและตอนที่ไมสะดอก จง ตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2) และยูดาส 3 และ 4 ให้คำเตือนที่จริงจังแก่เราว่าเรา “ควรต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” เพราะพวกครูสอนเท็จ

การโต้เถียง การโต้แย้ง การต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้น เป็นส่วนที่จำเป็นของการประกาศข่าวประเสริฐ และไม่มีนักเทศน์คนใดที่เชื่อตรงต่อพระเจ้าหากเขาไม่ใส่ใจพระบัญชาที่ว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหา พวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม” (มธ. 7:15) และพวกเขาไม่ แม้แต่จะตำหนิพวกพี่น้องที่นำผู้คนให้หลงเงินไปในหลักคำสอนเทียมเท็จด้วยซ้ำ

ความบริสุทธิ์ในเรื่องหลักคำสอนเป็นสิ่งสำคัญมากเสียจนด้วยความรักและความอดทนและความ ถ่อมใจเราควร “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” (ยูดาส 3)

เปาโลและบารนาบัสพาพวกผู้สื่อสารเหล่านั้นและไปยังเมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรีย ยูดาสและสิลาส เตือนสติพวกพี่น้องเช่นกัน ยูดาสซึ่งมีนามสกุลว่าบารซึบาส กลับไปหาพวกอัครทูตที่เยรูซาเล็ม แต่สิลาสอยู่ ต่อในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรีย และเปาโลและบารนาบัสอยู่ต่อไปที่นั่น โดยเทศนาและสั่งสอน

ข้อ 36-41:

15:36 และล่วงไปได้หลายวัน เปาโลได้กล่าวกับบารนาบัสว่า “ให้พวกเราไปอีก และเยี่ยมพวกพี่น้องของพวกเราในทุกนคร ซึ่งพวกเราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”	นั่น
15:37 และบารนาบัสตั้งใจที่จะพายอห์นไปพร้อมกับท่านทั้งสอง โดยนามสกุลของเขาคือ มาระโก	15:39 และการโต้แย้งกันระหว่างท่านทั้งสองก็รุนแรงมากเหลือเกินจนท่านทั้งสองได้แยกย้ายกันไป และบารนาบัสจึงพามาระโกไป และแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัส
15:38 แต่เปาโลคิดว่าไม่สมควรที่จะพายอห์นไปกับท่านทั้งสอง ผู้ซึ่งได้ละท่านทั้งสองเสียจากแคว้นปัมฟีเลีย และไม่ได้ไปพร้อมกับท่านทั้งสองในงาน	15:40 และเปาโลได้เลือกสิลาส และเดินทางไปโดยถูกรับรองโดยพวกพี่น้องไว้กับพระคุณของพระเจ้า
	15:41 และท่านผ่านไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชีย โดยเสริมกำลังให้คริสตจักรเหล่านั้น

การเดินทางเพื่อประกาศรอบสองของเปาโล

แต่เปาโลได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติและพันธกิจแห่งข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้กับเขา แม้แต่พวกอัครทูตก็มองเห็นว่า “ข่าวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัดได้ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับข่าวประเสริฐแห่งคนที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัดได้ถูกมอบไว้แก่เปโตร (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรให้เป็นอัครทูตของพวกที่ไม่ถือการเข้าสู่หนัด พระองค์ผู้ได้นั้นเองได้ทรงมีฤทธิ์มากในตัวข้าพเจ้าต่อคนต่างชาติ)” ตามที่เปาโลกล่าวในกาลาเทีย 2:7 และ 8 ใน 2 ทิโมธี 1:11 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็น...ครูของพวกคนต่างชาติ” ในโรม 11:13 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ” และพระเจ้าไม่ทรงยอมให้เปาโลลืมเรื่องนั้น และในเยรูซาเล็มขณะที่เขาอธิษฐานอยู่ใน

พระวิหาร องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่รับแก่เขาว่า “เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ” (กิจการ 22:21)

ดังนั้นเปาโลจึงวางแผนการเดินทางเพื่อประกาศอีก และคราวนี้เขารู้สึกถึงภาระที่จะกลับไปอีก “และเยี่ยมพวกพี่น้องของเราในทุกนคร ซึ่งพวกเราได้ประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไว้ และดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง”

บารนาบัสตกลงที่จะไป แต่เขาอยากพายอห์น มาระโก หลานชายของเขาไปด้วย ผู้ซึ่งได้ละคณะประกาศนั้นที่แคว้นปัมฟีเลียในการเดินทางรอบก่อน (13:13) มีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงระหว่างพวกเขา บารนาบัสจึงพามาระโกไปและแล่นเรือไปยังเกาะไซปรัสและภาคพันธสัญญาใหม่ก็ไม่เล่าเรื่องราวของพวกเขาอีก และบารนาบัสไม่ถูกกล่าวถึงอีกนอกจากตอนที่เปาโลเล่าย้อนถึงการออมชอมของเขาที่เมืองอันทิโอก โดยทำตามตัวอย่างของเปโตร และถูกดำเนินในกาลาเทีย 2:11-14

“เปาโลได้เลือกสิลาส” ซึ่งเป็นชายที่ดีและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและออกเดินทางไป “โดยถูกรับรองโดยพวกพี่น้องไว้กับพระคุณของพระเจ้า” ดังนั้นพวกเขาจึงกลับไปทั่วแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย ชูกำลังคริสตจักรเหล่านั้น แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมดของการเดินทางเพื่อประกาศรอบสองตามที่เราจะเห็น อีกไม่นานพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขาออกไปยังแคว้นใหม่ ๆ และข้ามไปยังทวีปยุโรปและประเทศกรีซ

การเดินทางเพื่อประกาศสามรอบของเปาโลอาจถูกแยกแยะได้ดังนี้: เพื่อนร่วมเดินทางของเขาในการเดินทางรอบแรกนั้นคือบารนาบัสและต่อเนื่องไปจนจบบทที่สิบสามและสิบสี่และพระคำสี่ข้อแรกของบทที่สิบห้า มันรวมถึงเกาะไซปรัสและบางแคว้นในคาบสมุทรที่ซึ่งเรียกรวม ๆ ว่าเอเชียไมเนอร์ ในการเดินทางเพื่อประกาศรอบที่สอง เพื่อนร่วมเดินทางของเขาคือสิลาสและทิโมธีด้วยในบางส่วน ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่กับเปาโลตลอดเวลาก็ตาม (กิจการ 18:5) และการเดินทางรอบที่สองนั้นรวมถึงการเดินทางผ่านเข้าไปในแคว้นต่าง ๆ ของประเทศกรีซและผ่านเข้าไปในแคว้นเหล่านั้นที่พวกเขาไปเยือนมาก่อนหน้านั้นด้วย มันถูกพรรณนาตั้งแต่ส่วนท้ายของบทที่สิบห้าเรื่อยมาจนถึง 18:22 ผมคิดว่าการเดินทางเพื่อประกาศรอบที่สามเริ่มต้นที่กิจการ 18:23 เรื่อยมาจนถึงกิจการ 20:17 และอาจรวมถึงเพื่อนร่วมเดินทางหลายคนด้วย นั่นคือ กายอัสและอาริสทาร์คัส (กิจการ 19:29)

เป็นไปได้ว่ามีการเดินทางเพื่อประกาศอย่างน้อยอีกรอบหนึ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการติดคุกรอบแรกและรอบสองของเปาโลที่กรุงโรม เนื่องจากเปาโลได้รับการดูแลให้เขียนถึงคนเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า “เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน” (รม. 15:24) และเขาได้รับการดูแลให้เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากคุกในกรุงโรมว่า “แต่อย่างไรก็ตามการที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า และโดยมีความไว้นั้นเชื่อใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบที่ข้าพเจ้าจะยังอยู่และคงอยู่กับพวกท่านทุกคนต่อไปเพื่อการจำเริญขึ้นและความปิติยินดีแห่งความเชื่อของพวกท่าน เพื่อความปลอบปล้ำของพวกท่านจะได้บริบูรณ์มากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านอีก” (ฟป. 1:24-26) นอกจากนี้เขาได้รับการดูแลให้เขียนถึงฟีเลโมนที่เมืองโคโลสว่า “แต่พร้อมกันนี้ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้ง

หลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน” (ฟม. 22)

กิจการ 16

ข้อ 1-3:

16:1 แล้วเปาโลมายังเมืองเดอรัมกับเมืองลิสตรา และคูเลีย มีสาวกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นชาติยิว และเชื้อแล้ว แต่บิดาของเขาเป็นชาติกรีก

16:2 ซึ่งได้รับการรายงานอย่างดีจากพวกพี่น้องที่

อยู่ที่เมืองลิสตรา และเมืองอโคโนเนียม

16:3 เปาโลอยากจะให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน และรับเขามาและให้เขาเข้าสู่หน้ตเพราะเห็นแก่พวกยิวซึ่งอยู่ในเขตแดนเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคน

ทราบว่าเป็นชาติกรีก

เปาโลพบทิโมธี ผู้ช่วยที่คูเลีย

บนแผนที่ของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนด้านทิศตะวันออก เมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรียอยู่ห่างไปจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสามร้อยไมล์ นั่นเป็นที่เริ่มต้นของเปาโลและบาร์นาบัสสำหรับการเดินทางเพื่อประกาศออบแรกนั้น และเป็นที่เริ่มต้นของการเดินทางรอบที่สองโดยมีสิลาสเป็นหุ้นส่วน เริ่มต้นในที่ ๆ พวกเขาอยู่ในแคว้นซีเรีย พวกเขาไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรเหล่านั้น จากนั้นก็ขึ้นเหนือเข้าไปในแคว้นซีลีเซีย และไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือผ่านเข้าแคว้นกาลาเทีย ซึ่งตอนนี้เรียกรวม ๆ ว่าเอเชียไมเนอร์ ถึงแม้ว่าในสมัยพระคัมภีร์คำเรียกเอเชียแค่มายังถึงส่วนทิศตะวันตกของคาบสมุทรนั้น เมื่อพวกเขาเลี้ยวไปทางทิศตะวันตก (คือทิศเหนือของปลายด้านทิศตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน) พวกเขาก็น่าจะผ่านเข้าเมืองทาร์ซัส ซึ่งเป็นเมืองเกิดของเปาโล บัดนี้พวกเขาได้เริ่มต้นการเยี่ยมเยียนคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งในการเดินทางเพื่อประกาศออบแรกนั้นและพวกคริสเตียนกลุ่มเหล่านั้นตลอดทั่วแคว้นซีลีเซียและแคว้นกาลาเทีย

แต่เมื่อเขามาถึงเมืองเดอรัมและเมืองลิสตรา ซึ่งเป็นสองเมืองที่อยู่ห่างจากกันประมาณห้าสิบลีหรือหกสิบลีแต่ปกติแล้วถูกเอ่ยชื่อพร้อมกัน เขาก็พบกับผู้เชื่อใหม่คนหนึ่ง นั่นคือทิโมธี (ทิโมเธออส ในภาษากรีก) เขาอาจกลับใจเชื่อแล้วตั้งแต่เปาโลมาเยือนที่นี่ครั้งก่อน หรือเขาอาจพัฒนามากขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ในฐานะคริสเตียนหนุ่มที่เข้มแข็ง รู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้า มารดาของเขาเป็นหญิงชาวยิว และได้รับความรอดแล้ว บิดาของเขาเป็นชาวกรีก อุบนิสัย ความทุ่ทุเทและคำสัญญาเรื่องความมีประโยชน์มากมายของทิโมธีคนหนุ่มทำให้เขาได้รับชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องและเปาโล “เปาโลอยากจะให้ทิโมธีไปพร้อมกับท่าน...” เปาโลพาชายหนุ่มคนนี้ไปกับตนด้วยในการเดินทางประกาศครั้งนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีใกล้เคียงมากกว่าใคร ๆ ในการสานต่องานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของเปาโลหลังจากที่อัครทูตเปาโลจะสิ้นชีพในฐานะมรณะสักขีที่กรุงโรม ทิโมธีถูกกล่าวถึงอีกห้าครั้งในหนังสือกิจการ--ใน 17:14, 17:15, 18:5, 19:22 และใน 20:4 หลายครั้งเปาโลส่งทิโมธีไปยังคริสตจักรหลายแห่งเพื่อช่วยเหลือและสั่งสอนพวกเขา เช่นที่เมืองโครินธ์ใน 1 โครินธ์ 4:17, และ 16:10; ไปยังเมืองฟิลิปปี เช่นใน ฟิลิปปี 2:19; ไปยังเมืองเธสะโลนิกา ใน 1 เธสะโลนิกา 3:2,6 เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “ตามที่ข้าพเจ้าได้อ้อนวอนท่านให้คอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้พวกเขาสอนหลักคำสอนอื่น ๆ” (1 ทธ. 1:3) เปาโลรักและไว้วางใจทิโมธีอย่างมาก โดยเรียกเขาว่า “ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนี้” (1 ทธ. 1:2) เมื่อเปาโลตั้งใจแน่วแน่ว่าจะพาทิโมธีไปกับตนด้วย เห็นได้ชัดว่าพวกเขามีการอธิษฐานด้วยกันชั่วระยะเวลาหนึ่งและอาจอดอาหารด้วย และไม่ต้อง

สงสัยเลยว่าทิโมธีรู้สึกถึงการทรงเรียกของพระเจ้าและถูกแยกตั้งไว้สำหรับงานรับใช้ด้านการชนะจิตวิญญาณนี้ เหมือนที่เปาโลและบารนาบัสได้ถูกแยกตั้งไว้ในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นซีเรีย ในกิจการ 13:1-4 ฉะนั้นเปาโลจึงเขียนถึงทิโมธีในเวลาต่อมาว่า “อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ประทานแก่ท่านโดยคำพยากรณ์ พร้อมกับการวางมือของพวกผู้ปกครอง” (1 ทธ. 4:14) เขาได้รับการดลใจให้เขียนถึงทิโมธีอีกว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านระลึกว่า ท่านจงปลุกเร้าของประทานของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในตัวท่าน โดยการวางมือของ ข้าพเจ้านั้น” (2 ทธ. 1:6)

อัครทูตท่านนี้ฝึกฝนทิโมธีนักเทศน์หนุ่มอย่างตั้งใจจริง ๆ! และคำเตือนสติอันบริสุทธิ์ในจดหมายฝากสองฉบับนั้นถึงทิโมธี ก็ได้รับการดลใจจากพระเจ้าอย่างแน่นอน ในนัยสำคัญที่พิเศษ เขาเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของเปาโล เปาโลเขียนถึงผู้คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า และสัจย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ เหมือนอย่างทีข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสตจักร” (1 คร. 4:17) และเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองฟีลิปปีว่า “แต่ข้าพเจ้าวางใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าจะส่งทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความปลอบโยนเช่นกันเมื่อข้าพเจ้าทราบทุกข์สุขของพวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเช่นนี้ ผู้ซึ่งจะเอาใจใส่ทุกข์สุขของพวกท่านอย่างแท้จริง” (ฟป. 2:19,20)

ดังนั้นทิโมธีจึงเป็นผู้ช่วยที่เปาโลไว้วางใจมากที่สุด เขาเขียนจดหมายอ้อลาไปหาทิโมธี นั่นคือ หนังสือ 2 ทิโมธี ไม่นานก่อนที่เขาถูกตัดศีรษะในคุกในกรุงโรม

ทำไมเปาโลถึงให้ทิโมธีเข้าสู่หน้ด?

เปาโล “รับเขามาและให้เขาเข้าสู่หน้ดเพราะเห็นแก่พวกยิวซึ่งอยู่ในเขตแดนเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนทราบว่าเป็นบิดาของเขาเป็นชาติกรีก”

1. เปาโลไม่ได้ให้ทิโมธีเข้าสู่หน้ดเพื่อรับประกันเรื่องความรอดของเขาอย่างแน่นอน เขาและทิโมธีเดินทางไปด้วยกัน บอกเล่าพวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติทุกแห่งหนเกี่ยวกับคำสั่งเหล่านั้นของที่ประชุมใหญ่ที่เยรูซาเล็ม ว่าการเข้าสู่หน้ดและบัญญัติของโมเสสไม่ใช่ข้อกำหนดสำหรับการรับความรอด อันที่จริง ไม่ได้ถูกเรียกร้องเลยจากพวกคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อ

ไม่เลย เห็นได้ชัดว่ามันเป็นเรื่องของความสะดวก บิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีก ดังนั้น “เพราะเห็นแก่พวกยิว” และเพราะว่า “พวกเขาทุกคนทราบว่าเป็นบิดาของเขาเป็นชาติกรีก” เปาโลจึงให้ทิโมธีเข้าสู่หน้ด เห็นได้ชัดว่าเพื่อให้เขาเป็นที่ยอมรับต่อพวกยิว ถึงอย่างไรแล้ว ตามที่พระเยซูตรัสว่า “ความรอดเนื่องมาจากพวกยิว” และถ้าทิโมธีจะต้องประกาศพระคริสต์แก่พวกยิว เขาก็ต้องเทศนาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกยิวและจากเครื่องสัตวบูชาของพวกยิวและเกี่ยวกับพระเจ้าแห่งภาคพันธสัญญาเดิมของพวกยิว ซึ่งไม่ใช่พระของพวกนับถือรูปเคารพในหมู่คนต่างชาติ มีการอนุมานกันว่าพวกยิวไม่ยอมฟังยิวที่เป็นลูกครึ่งมากนักเพราะเขาไม่เข้าสู่หน้ด

มันอาจเป็นเพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่เปาโลได้รับการดลใจให้เขียนว่า:

“เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นไทจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นผู้รับใช้ของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขามากยิ่งขึ้น และต่อพวกเขา ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขา ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีความเชื่อ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทางข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากระทำเพราะเห็นแก่ข้าวมะเสรีฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้เข้าส่วนกับพวกท่านในข้าวมะเสรีฐนั้น” -- 1 คร. 9:19-23

ฉะนั้น “ต่อพวกเขา ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขา ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ”

ฮัดสัน เทย์เลอร์ (Hudson Taylor) ตอนที่ไปยังประเทศจีน แต่งกายในชุดพื้นเมืองของคนจีน อาศัยอยู่ในบ้านของคนจีน และกินอาหารจีน

2. เปาโลทำผิดใหม่ในการให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด? ผมไม่ทราบ พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้กล่าว เราทราบว่าต่อมาเปาโลโกนศีรษะของตนและได้ปฏิญาณตัวไว้ (กิจการ 18:18) เราทราบว่าเขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง” (กิจการ 18:21) ในเยรูซาเล็มเขาไปกับชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ ชำระตัวตามพระราชบัญญัติด้านพิธีการ และช่วยออกค่าใช้จ่ายให้ชายเหล่านี้เพื่อแสดงให้พวกเขาที่เยรูซาเล็มเห็นว่า “สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย!” (กิจการ 21:24,26) ดังนั้นเปาโลกับอีกสี่คนจึงเข้าไปในพระวิหาร “เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน” อัครทูตเปาโลซึ่งมีเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ และ “ชำระตัว” ตามบัญญัติของโมเสสในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม!

ผมคิดว่าเราต้องสรุปว่าเปาโลได้รับอติพิลมากเกินควรเพราะความรักที่เขามีต่อชนชาติของเขา นั่นคือพวกยิว เขายินทรานที่จะกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ถึงแม้มีคนที่เตือนเขาแล้วไม่ให้กลับไป แม้กระทั่งขณะอธิษฐานในพระวิหารเขาก็ตกอยู่ในภวังค์และพระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา” (กิจการ 22:18)

คุณเห็นแล้วว่า แม้กระทั่งหลังจากที่เปาโลทราบแล้วว่าการเข้าสู่หนัด การถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ และธรรมเนียมเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการไม่ได้ถูกเรียกร้องแล้ว ว่าพวกมันทั้งหมดถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระคริสต์ เขาก็ไม่อาจตัดขาดจากนิสัย ชนิดของอาหาร มิตรภาพ และวิถีคิดที่ติดตัวมาชั่วชีวิตได้ทันที วิถีชีวิตแบบคนยิวไม่ได้เป็นเพียงศีลธรรมเท่านั้นแต่เป็นลักษณะการใช้ชีวิตด้วย มันไม่ได้เป็นเพียงภาพเล็งทั้งหลายที่ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์ แต่มันเป็นวิถีชีวิตที่มีอติพิลต่อสิ่งที่ผู้คนสวมใส่ สิ่งที่พวกเขารับประทาน วิธีการพูดจาของพวกเขา และทุกแนวคิดทั้งที่ถูกและผิด

ในบ้านของผม พี่ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นยิว ผู้ซึ่งเคยศึกษานานสิบปีในคัมภีร์ทัลมุดเพื่อจะเป็นรับบี จากนั้น เขาก็กลับใจเชื่ออย่างอัศจรรย์และได้เรียนรู้หลายสิ่งเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ยังพบว่าตัวเองถูกผูกมัดโดย นิสัยและธรรมเนียมต่าง ๆ ที่ติดตัวมาชั่วชีวิต เขาทำใจไม่ได้ที่จะกินถั่วจากฝักที่มีไขมันหมูปนนิดหน่อย! ตอนที่ ผมจะวางเสื้อคลุมของเขานบนที่นอนที่ภรรยาของผมเอนกายกับลูกน้อยที่เพิ่งเกิด เขาก็รีบฉวยเสื้อนั้นไปพันที่ แนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์และความมลทินเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่หญิงคนใดอาจจะต้องภายในช่วงหลายสัปดาห์ หลังคลอดบุตรก็ฝังแน่นจริง ๆ!

นี่คงช่วยให้เราเห็นความกดดันมหาศาลซึ่งมาอยู่บนเปโตรและทำให้เขาอ้อมข้อมที่เมืองอันทิโอก ตามที่ถูกรายงานในกาลาเทีย 2:11-14 ที่เปาโลตำหนิเขา มันต้องเตือนใจเราถึงความกดดันมหาศาลของพวกที่ถือ ศาสนายิวที่มีต่อพวกคริสเตียนในแคว้นกาลาเทีย ซึ่งนำพวกเขาเข้าสู่คำสอนผิดและบาป เปาโลให้ทิโมธีเข้า สุหนัด! ไม่ว่ามันจะผิดหรือถูก อย่างน้อยเปาโลก็มีเจตนาที่จะทำให้ทิโมธีเป็นยิวคนหนึ่ง!

ข้อ 4-11:

16:4 และขณะที่ท่านเหล่านั้นได้ผ่านไปตามนคร ต่าง ๆ พวกท่านได้มอบคำสั่งทั้งหลายแก่พวกเขา เพื่อจะให้ถือรักษาไว้ คือคำสั่งต่าง ๆ ที่ถูกตั้งไว้โดย พวกอัครทูตและผู้ปกครองทั้งหลายซึ่งอยู่ที่กรุง เยรูซาเล็ม

16:5 และตั้งนั้น คริสตจักรทั้งหลายจึงมั่นคงใน ความเชื่อนั้น และได้ทวีขึ้นในจำนวนคนทุก ๆ วัน

16:6 บัดนี้เมื่อท่านเหล่านั้นได้ไปตลอดทั่วแคว้นฟรี เจียกับแคว้นกาลาเทียแล้ว และถูกห้ามโดยพระ วิญญาณบริสุทธิ์ไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้น เอเชีย

16:7 หลังจากพวกท่านมายังแคว้นมิเซียแล้ว พวก ท่านก็พยายามที่จะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย แต่พระ วิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป

16:8 และท่านเหล่านั้น เมื่อเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ได้ลงมายังเมืองโตรัส

16:9 และมีนิมิตหนึ่งปรากฏแก่เปาโลในเวลากลาง คิน นั่นคือ มีผู้ชายคนหนึ่งแห่งแคว้นมาซิโดเนียยืน อยู่ และอ้อนวอนท่าน โดยกล่าวว่า “ขอโปรดเข้า มาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด”

16:10 และหลังจากท่านได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ใน ทันทีทันใดพวกเราจึงหาโอกาสที่จะเข้าไปในแคว้น มาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง เรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่พวก เขา

16:11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกเรือจากเมืองโตรัสแล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะซาโมเธรัสเซีย และวันต่อมา ก็ถึงเมืองเนออบูรี

เปาโล สilas และทิโมธี ไปเยี่ยมเยียน

คริสตจักรเหล่านั้นและถูกยับยั้ง

คณะเดินทางเล็ก ๆ นั้น “ได้ผ่านไปตามนครต่าง ๆ” เห็นได้ชัดว่าใช้เวลาสักพักในแต่ละนครของแคว้น นั้น ๆ ตามลำดับ พวกเขาอ่านจดหมายฉบับนั้นที่มาจากพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองที่เยรูซาเล็มให้ผู้คนฟัง ประกาศว่าการเข้าสู่สุหนัดและบัญญัติของโมเสสไม่ถูกบังคับใช้กับพวกคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อ และทุกแห่งหนคริ สตจักรเหล่านั้นไม่เพียง “มั่นคงในความเชื่อนั้น” แต่จิตวิญญาณหลายดวงได้รับความรอดวันแล้ววันเล่าและ

คริสเตียนเหล่านั้น “ได้ทวีขึ้นในจำนวนคนทุก ๆ วัน”

สิ่งใหญ่สิ่งเดียวในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เหล่านั้นคือการชนะจิตวิญญาณ หลังจากฟื้นเทศออสต์ที่เยรูซาเล็ม “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเพิ่มเข้ากับคริสตจักรทุกวัน ๆ คือผู้ซึ่งควรจะได้รับพร” (กิจการ 2:47) และแม้ถูกข่มเหงและถูกทุบตี เราก็ตราบว่า “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่ดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42) ต่อมาหลังจากที่เปาโลได้เทศนาที่เมืองเอเฟซัสนานสามปีและจากนั้นก็กลับมา เขาก็เรียกพวกผู้ปกครองให้มายังเมืองมีเลทัส คือเมืองท่าเล็ก ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง และเตือนความจำพวกเขาว่า “...ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่พวกท่าน แต่ได้แสดงให้เห็น และได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” และอีกครั้ง “เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวัน ด้วยน้ำตาไหล” (กิจการ 20:20,31) เพื่อปฏิบัติตามคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เหล่านั้น กลุ่มคริสเตียนทั้งหลายในทุกแห่งสมควร “เพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน”

พวกเขาไป “ตลอดทั่วแคว้นฟรีเจียกับแคว้นกาลาเทีย” และผมคิดว่าพวกเขาไปเยี่ยมเยียนเมืองหลักทุกเมืองในแคว้นเหล่านั้น ถัดมาทางทิศตะวันตก ไปทางด้านปลายของคาบสมุทร คือแคว้นเอเชีย และพวกเขาอยากไปที่นั่นแต่ว่า “ถูกห้ามโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเชีย” พวกเขาจึงไปต่อยังแคว้นมิเซีย ซึ่งเป็นจุดที่ใกล้ประเทศกรีซมากที่สุด และพวกเขาอยากเลี้ยวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนืออีกเพื่อเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย “แต่พระวิญญาณไม่โปรดให้พวกท่านไป” พวกเขาจึงกลับมาและอ้อมแคว้นมิเซียไปไม่ได้ประกาศในเมืองและนครเหล่านั้นที่นั่น และไปยังเมืองโตรอัสต่อซึ่งอยู่บนชายฝั่งด้านทิศตะวันตกของคาบสมุทรนั้นซึ่งบัดนี้มีชื่อว่าเอเชียไมเนอร์ ที่นั่นในเมืองโตรอัสซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ บนทะเลอีเจียน นิมิตหนึ่งได้ปรากฏแก่เปาโลพร้อมกับการทรงนำที่มีรายละเอียดเพิ่มเติม พวกเขาจะต้องเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

จงหมายเหตุว่าพระวิญญาณทรงชี้ทางอย่างชัดเจนขนาดไหน เราสามารถรู้สึกได้ในใจของเราว่ามีการตรวจสอบ การเตือน ความรู้สึกไม่สงบสุขหากวิถีทางที่เสนอไปไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า โอ ข้าแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเปี่ยมสุข ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้มีสัมผัสไว้ที่จะฟังด้วยเถิด! ใจที่อ่อนโยนและจริงจังที่ไม่มีความประสงค์ของมันเองนอกจากที่จะค้นพบน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า สามารถทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ สามารถมีการทรงนำที่อ่อนหวานและชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ พิบัติจึงถูกนำจากแคว้นสะมาเรียออกไปยังทางหลวงซึ่งเป็นที ๆ เขาได้พบกับชนที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นในกิจการ 8 และเปโตรถูกนำไปยังบ้านของโครเนลิอัสในกิจการ 10 พระเยซูจึง “จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” (ยอห์น 4:4)

เราใช้เวลาเยอะเก็นไปในการพยายามบังคับพระเจ้าที่จะให้การเห็นชอบและการอวยพรของพระองค์แก่แผนการต่าง ๆ ของเรา จะดียิ่งกว่าขนาดไหนหากเราจะแน่ใจว่าเราทราบและปฏิบัติตามแผนการต่าง ๆ ของพระองค์! พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อทุกคน พระองค์จะต้องเป็นผู้สอน ผู้เตือนใจ ผู้นำทาง ผู้ปลอบประโลมใจ เหมือนที่พระเยซูทรงสอนไว้ในยอห์น บทที่ 14,15 และ 16 พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยในการอธิษฐานของเรา (รม. 8:26)

จากเอเชียเข้าสู่ยุโรป และ ลูกาเข้าร่วมคณะเดินทาง

เปาโลและคณะเดินทางของเขาได้เฝ้าคอยพระเจ้าอย่างจริงจัง ฉะนั้นในตอนกลางคืนนิมิตหนึ่งจึงมา “มีผู้ชายคนหนึ่งแห่งแคว้นมาซิโดเนียยืนอยู่ และอ้อนวอนท่าน โดยกล่าวว่า “ขอโปรดเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนีย และช่วยพวกเราเถิด” เปาโลและทุกคนเริ่มเชื่อเหมือนกันว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา” ในแคว้นมาซิโดเนีย

งหมายเหตุในข้อ 10 ลูกา ผู้ซึ่งกำลังเขียนหนังสือกิจการ กล่าวว่า “ในทันทีทันใดพวกเราจึงหาโอกาสที่จะเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย” ในข้อ 4 เขาเขียนไปแล้วว่า “และขณะที่ท่านเหล่านั้นได้ผ่านไปตามนครต่าง ๆ” ในข้อ 6 “บัดนี้เมื่อท่านเหล่านั้นได้ไปตลอดทั่วแคว้นฟรีเจีย” ในข้อ 7 “หลังจากพวกท่านมายังแคว้นมิเซียแล้ว พวกท่านก็พยายามที่จะเข้าไปในแคว้นบิธีเนีย” ในข้อ 8 “และท่านเหล่านั้น เมื่อเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ได้ลงมายังเมืองทรอัส” แต่ในข้อ 10 ผู้เขียนกล่าวว่า “ในทันทีทันใดพวกเราจึงหาโอกาสที่จะเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย” ฉะนั้นในที่นี้ลูกาได้เข้าร่วมคณะเดินทางนั้นและจากนี้เป็นต้นไป ตามที่เราเห็นในข้อ 13, 16 เขาใช้คำสรรพนาม “พวกเรา” อย่างไรก็ตาม หลังจากที่พวกเขาไปยังเมืองฟิลิปปีแล้ว เขาก็กลับไปใช้คำสรรพนามบุรุษที่สาม ตามที่เราเห็นในข้อ 39 และ 40 ทิโมธีและสิลาสอยู่ต่อ ตามที่เราเห็นใน 17:14 เห็นได้ชัดว่าลูกาออกไปจากคณะเดินทางนั้นชั่วระยะหนึ่งแต่กลับมาเข้าเรื่องอีก โดยใช้คำว่า “พวกเรา” ในกิจการ 20:5,6,13,14,15 และในกิจการ 21 อีก ในบทนั้นลูกาไปกับคณะเดินทางนั้นจากเมืองทรอัสกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงเข้ามาในทวีปยุโรปแล้ว บัดนี้เข้าไปในประเทศกรีซ ศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้และสุดท้ายแล้วหลังจากการหยุดพัก เปาโลจะไปยังกรุงโรมต่อ ซึ่งเป็นนครหลวงของจักรวรรดิโลกนั้น! พวกเขาแล่นเรือไปยังเกาะซาโมเธรัสเซีย และจากนั้นก็ไปยังเมืองท่าเนาอบูรีในแคว้นมาซิโดเนีย และเมืองฟิลิปปีที่อยู่ใกล้เคียง

ข้อ 12-15:

16:12 และจากที่นั่นมายังเมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเอกแห่งส่วนนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น และพวกเราได้พักอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลาหลายวัน

16:13 และในวันสะบาโต พวกเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ ที่ซึ่งเข้าใจว่าเป็นสถานที่สำหรับการอธิษฐาน และพวกเราได้นั่งลง และกล่าวกับพวกผู้หญิงซึ่งประชุมกันอยู่ที่นั่น

16:14 และหญิงคนหนึ่งชื่อ ลิเดีย เป็นคนขายผ้าสี

ม่วง แห่งเมืองธียาทรา ผู้ซึ่งนมัสการพระเจ้า ได้ฟังพวกเรา ผู้ซึ่งใจของนางองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิด จนนางได้ตั้งใจฟังสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล

16:15 และเมื่อนางได้รับบัพติศมา พร้อมกับทั้งครัวเรือนของนางแล้ว นางจึงอ้อนวอนพวกเรา โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกท่านถือว่าข้าพเจ้าสัตย์เชื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เชิญเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า และพักอาศัยอยู่ที่นั่นเถิด” และนางได้

คะยั้นคะยอพวกเรา

ผู้เชื่อคนแรกในยุโรป

เปาโลไปยังศูนย์กลางของสิ่งต่าง ๆ เขารู้สึกว่าชาวประเสริฐควรไปยังนครใหญ่ ๆ เหล่านั้นและว่าทั้งประชาชาติเหล่านั้นควรถูกปกคลุมไปด้วยข่าวประเสริฐ จึงมีการกล่าวถึงว่า “เมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองเอกแห่งส่วนนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น” “เมืองขึ้น” หมายความว่าเมืองนั้นถูกตั้งรกรากโดยพลเมืองโรมบางคนที่มาจากอิตาลี พวกเขาเป็นประชากรที่ได้รับสิทธิพิเศษ ได้รับเกียรติมากเป็นพิเศษในจักรวรรดิโรม เปาโลเองเป็นพลเมืองสัญชาติโรมตั้งแต่เกิด เมืองที่มีอิทธิพลขนาดนั้นจะต้องเป็นที่เริ่มต้น

ในวันสะบาโตพวกเขาไปยังที่ประชุมอธิษฐานนมัสการน้ำ เนื่องจากมันเป็นวันสะบาโต นั่นจึงบ่งบอกว่าหญิงสาวยิวเหล่านี้มาพบปะกันที่นั่นเพื่ออธิษฐาน เปาโลเริ่มต้นกับพวกยิวเป็นปกติ พวกเขาจะเข้าใจเขามากกว่า ดังนั้นที่ริมแม่น้ำนี้เขาจึงประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้หญิงเหล่านี้ ในหมู่พวกนางคือ ลิเดีย คนขายผ้าสีม่วง นางเป็นชาวเมืองธียาทราซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย นางอาจเดินทางไปเพื่อขายสินค้าดี ๆ ของนางซึ่งถูกย้อมสีด้วยสารที่ทำให้เกิดสีที่มาจากสัตว์ทะเลเปลือกแข็ง ที่เป็นไปได้มากกว่าก็คือนางย้ายธุรกิจของนางมาที่เมืองฟิลิปปีแล้วซึ่งเป็นที่ ๆ อาจมีความมั่งคั่งมากกว่า อย่างน้อยนางก็มีบ้านอยู่ที่นี่ เราไม่ถูกบอกว่านางมีสามีหรือลูก ๆ คนในบ้านของนางอาจเป็นพวกคนรับใช้และผู้ช่วยของนาง

ลิเดีย “นมัสการพระเจ้า” นางอาจไว้วางใจพระเจ้าในใจของนางแล้วเหมือนอย่างอับราฮัม และเหมือนยิวดี ๆ อีกมากมาย โดยมองเห็นผ่านเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นและผ่านพิธีการเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ ภาพของพระเจ้าช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น นางอาจทราบเกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านั้นในอิสยาห์ 53 และพระสัญญาอื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น ถึงอย่างไรแล้ว นางก็นมัสการพระเจ้า ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้นก็นมัสการพระเจ้า ถึงแม้เราทราบว่าเขายังไม่ได้รับความรอดจนกระทั่งฟิลิปประกาศข่าวประเสริฐแก่เขาก็ตาม อย่างน้อยใจของนางก็หิวและกำลังแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นเมื่อนางฟังเปาโล ใจของนางก็ถูกเปิด นางต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างเปิดเผยและรับบัพติศมา

นางน่าจะมีฐานะดี นางอาจมีธุรกิจใหญ่โตและมีผู้ช่วยหลายคน นางจึงเชิญทั้งคณะเดินทางนั้น--เปาโล สิลาส ทิโมธี ลูคา--ให้มาพักในบ้านของนาง และพวกเขามาพักที่นั่นเพื่อตอบคำอ้อนวอนของนาง

ในการพยายามที่จะพิสูจน์เรื่องการให้บัพติศมาทารก บางคนคิดว่านางลิเดียมีทารกหลายคนและว่าทารกเหล่านั้นก็ได้รับบัพติศมา! แต่ไม่มีการกล่าวถึงเรื่องพรรคนั้นในกรณีนี้หรือที่อื่นใดในพระคัมภีร์เลย คนเหล่านั้นที่เชื่อและต้อนรับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระเจ้าเป็นผู้ช่วยให้รอดแล้วก็รับบัพติศมา ไม่มีผู้ใดในสมัยพระคัมภีร์เคยถูกสอนให้รับบัพติศมาเลยหากพวกเขาไม่ได้กลับใจต้อนรับพระคริสต์ด้วยใจซื่อตรงเพื่อรับการยกโทษและความรอด

ข้อ 16-24:

16:16 และต่อมา ขณะที่พวกเรากำลังไปเพื่อจะอธิษฐาน หญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกสิงด้วยวิญญาณ

แห่งโซคเซตาได้มาพบพวกเรา ผู้ซึ่งทำให้พวกเจ้านายของเธอได้รับผลประโยชน์เป็นอันมากโดยการ

ทำนาย

16:17 หญิงคนเดียวกันนั้นตามเปาโลกับพวกเรา มา และร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งแสดงทางแห่งความรอดแก่พวกเรา”

16:18 และหญิงคนนั้นได้ทำอย่างนี้เป็นเวลาหลายวัน แต่เปาโล ซึ่งเป็นทุกขใจ ได้หันไปและกล่าวกับวิญญาณนั้นว่า “เราส่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากเธอ” และวิญญาณนั้นก็ออกมาในชั่วโมงนั่นเอง

16:19 และเมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่า ความหวังแห่งการได้ผลประโยชน์หมดสิ้นไปแล้ว พวกเขาจึงจับเปาโลและสิลาส และลากท่านทั้งสองเข้าไปในตลาด ไปหาพวกพนักงานปกครอง

16:20 และนำท่านทั้งสองมาถึงพวกผู้พิพากษา

โดยกล่าวว่า “คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกยิวรบกวนเมืองของเราอย่างยิ่งนัก

16:21 และสั่งสอนธรรมนิยมทั้งหลาย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะให้พวกเราที่เป็นชาวโรมรับไว้หรือถือปฏิบัติเลย”

16:22 และคนเป็นอันมากได้ลุกขึ้นพร้อมกันต่อสู้อันทั้งสอง และพวกผู้พิพากษาได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก และสั่งให้โบยตีท่านทั้งสอง

16:23 และเมื่อพวกเขาได้โบยตีท่านทั้งสองหลายทีแล้ว พวกเขาก็โยนท่านทั้งสองเข้าคุก โดยกำขังนายคุกให้รักษาท่านทั้งสองไว้ให้มั่นคง

16:24 ผู้ซึ่งเมื่อได้รับคำกำขังเช่นนั้นแล้ว ได้ผลักดันท่านทั้งสองเข้าไปในคุกชั้นใน และใส่เท้าของท่านทั้งสองไว้แน่นในข้อ

หญิงสาวที่ถูกผีสิงได้รับความรอด

และได้รับการรักษาให้หาย: การข่มเหง

เด็กสาวหรือหญิงสาวคนหนึ่ง “ถูกสิงด้วยวิญญาณแห่งโซซเซตา” นั่นคือ ถูกสิงด้วยปีศาจตนหนึ่งผู้ซึ่งช่วยเธอบอกเรื่องโซซเซตาและบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ “ทำให้พวกเจ้านายของเธอได้รับผลประโยชน์เป็นอันมากโดยการทำนาย” สี่ครั้งในหนังสือดาเนียล “พวกหมอดู” ถูกกล่าวถึงพร้อมกับพวกโหราชนักวิทยาศาสตร์ หรือชนเคลเดีย การทำนายหรือการพยากรณ์ชนิดนี้โดยอำนาจของวิญญาณชั่วตนหนึ่งเป็นเรื่องปกติในแผ่นดินคานาอันท่ามกลางประชาชาติชั่วเหล่านั้นซึ่งชนชาติอิสราเอลจะต้องขับไล่ออกไป พระราชบัญญัติ 18:9-14 กล่าวว่า:

“เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านต้องไม่เรียนรู้อันที่จะกระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น ต้องไม่ถูกพบในท่ามกลางพวกท่าน คนใดที่บังคับบุตรชายของเขาหรือบุตรสาวของเขาให้ลุยไฟ หรือที่ใช้การทำนาย หรือที่เป็นหมอดู หรือเป็นคนใช้คาถา หรือเป็นแม่มด หรือเป็นคนทำเสน่ห์ หรือเป็นคนทรง หรือเป็นพ่อมด หรือเป็นหมอผี เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และเพราะเหตุการณ์กระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจึงทรงขับไล่พวกเขาออกไปจากต่อหน้าท่าน ท่านต้องเป็นคนดีพร้อมกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านต้องยึดครองนั้น ได้ตั้งใจฟังพวกหมอดู และพวกทำนาย แต่สำหรับท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงอนุญาตให้ท่านกระทำเช่นนั้น”

พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้มีในท่ามกลางพวกเขา คน “ที่ใช้การทํานาย” หรือ “คนทรง” หรือ “หมอคู่” มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่คล้ายกันซึ่งทำให้กษัตริย์ซาอูลต้องตาย:

“ดังนั้นซาอูลได้สิ้นพระชนม์เพราะเหตุความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ คือต่อพระวาระของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ไม่ได้รับการรักษาไว้ และเพราะเหตุได้ขอคำปรึกษาจากคนทรง เพื่อไต่ถามจากวิญญาณของคนทรงนั้น และไม่ได้ทูลถามพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงสังหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายของเจสซี” -- 1 พศด. 10:13,14

การถูกผีสิงเกิดขึ้นจริง ๆ ในสมัยพระคัมภีร์ และเหล่ามิชชันนารีที่มีสติปัญญาในประเทศจีนและในทวีปแอฟริกาและที่อื่นมักพบว่าในหมู่คนนอกรีต มีผู้คนที่ถูกผีสิงจริง ๆ บางครั้งพวกผีก็ช่วยผู้คนบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับอนาคต ไม่มีผีตนใดจะบอกความจริงมากพอที่จะเป็นพรได้ มันจะบอกความจริงมากพอแค่เพื่อจะนำผู้คนให้หลงผิดเท่านั้น พวกหมอคู่ส่วนใหญ่เป็นพวกหลอกลวงและฉ้อโกงอย่างแน่นอน บางครั้งคนเหล่านั้นที่เป็นหมอคู่ของแท้มักถูกพวกผีเข้าสิง เหมือนทาสสาวคนนี้

น่าแปลกที่พวกผีมีการตระหนักรู้เกี่ยวกับพระคริสต์และพระเจ้าและคริสเตียนคนใดที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ชายสองคนถูกพวกผีเข้าสิงในเขตแดนของชาวกาตาราและพวกเขาพบกับพระเยซูและผีเหล่านี้ก็ร้องบอกว่า “พวกเราเกี่ยวข้องอะไรกับพระองค์เล่า พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ” (มธ. 8:29) พวกมันรู้จักพระเยซู พวกมันรู้ด้วยว่าสุดท้ายแล้วพวกมันต้องถูกทรมานในนรก พระเยซูทรงส่งพวกสาวกของพระองค์ไปขับพวกผีออก และพวกเขาก็ทำเช่นนั้นบ่อย ๆ ขอแนะนำให้อ่านเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงของศิษยาภิบาล Hsi ในประเทศจีน ซึ่งถูกตีพิมพ์โดย China Inland Mission เขาได้รับการทรงเรียกในชีวิตให้ขับพวกผีออกและให้รักษาคนจีนให้หายจากการติดฝิ่น มันเป็นเรื่องจริงที่แสนอัศจรรย์

ในที่นี่ทาสสาวคนนี้ร้องบอกสิ่งที่น่าแปลก: “คนเหล่านี้เป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งแสดงทางแห่งความรอดแก่พวกเรา” และเธอก็ทำการทํานายต่อไปผ่านทางอิทธิพลของพวกผีนานหลายวัน!

เปาโลเป็นทุกข์ใจ ตอนแรก เขาอาจไม่มีความเชื่อมากพอที่จะขับผีนั้นออกได้ แต่พระเจ้าทรงวางภาระหนึ่งบนใจของเขาและประทานความเชื่อให้แก่เขา เขาจึงสั่งวิญญาณชั่วนั้นด้วยใจกล้าว่า “เราสั่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากเธอ” เราถูกบอกว่า “วิญญาณนั้นก็ออกมาในช่วงเวลานั้นเอง”

เออละ สาวทํานายผู้นี้ได้รับการรักษาให้หายแล้ว พวกผีถูกขับออกแล้ว และผมไม่สงสัยเลยว่าเธอได้เชื่อวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับความรอดอย่างมหัศจรรย์ ใครจะรู้เลยว่าไม่แนจิตวิญญาณที่น่าสงสารและถูกทรมานของเธออาจแสวงหาและกระหายหาพระเยซูเจ้าและความรอดก็ได้ ในท่ามกลางการถูกสิงและการบีบบังคับของวิญญาณชั่วนั้นที่เคยอยู่บนตัวเธอ! ไม่มีการทํานายโชคชะตาอีกต่อไป! ไม่มีการเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมจากผู้ที่ผ่านมาอีกต่อไป! หญิงสาวคนนี้เป็นทาส เธอเป็นทรัพย์สินทางธุรกิจ มี “พวกเจ้านาย”--มากกว่าหนึ่งคน--เป็นเจ้าของเธอ ไม่แนหญิงสาวคนนี้อาจนำกำไรมากมายมาให้แก่ชายเหล่านี้ บัดนี้พวกเขาไม่โหดและ “พวกเขาจึงจับเปาโลและสิลาส และลากท่านทั้งสองเข้าไปในตลาด ไปหาพวกพนักงาน

ปกครอง” นี่เป็นคำกล่าวหาที่พวกเขาสร้างขึ้นมา: “คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกยิวรบกวนเมืองของพวกเรา มากยิ่งนัก และสั่งสอนธรรมเนียมทั้งหลาย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะให้พวกเราที่เป็นชาวโรมรับไว้หรือถือปฏิบัติเลย”

แน่นอนว่าไม่มีความจริงอยู่ในคำกล่าวหานั้นเลย: นักเทศน์เหล่านั้นไม่ได้ทำผิดกฎหมาย และไม่มี ความจริงอยู่ในคำโกหกเหล่านั้นที่พวกเขาบอกเกี่ยวกับพระเยซูเมื่อพวกเขาไต่สวนพระองค์และตัดสินพระองค์ ให้รับโทษประหารชีวิต

แต่ฝูงชนนั้นหันมาเล่นงานชายสองคนนี้เพราะคำที่นำชังนั้น, “พวกเขาเป็นยิว” พวกผู้พิพากษาฉีก เสื้อผ้าของเขาทั้งสองและสั่งให้โบยตีพวกเขา จากนั้นพวกเขาก็โยนท่านทั้งสองเข้าห้องขังในคุกชั้นใน และเอา เท้าของพวกเขาใส่ข้อไว้แน่น!

นักเทศน์ที่เทศนาตามที่เขาควรจะทำจะมีการติดต่อสัมพันธ์กับเหล่าคนชั่วที่หากำไรจากบาป ถ้า เขามีใจกล้าและประสบความสำเร็จในการนำผู้คนมาสู่ความรอดและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอุ้งมือของเหล่าคน ชั่วที่ค้ำกำไรจากความโง่เขลาของพวกเขา นักเทศน์คนนั้นก็จะเป็นที่เกลียดชังและถูกใส่ร้าย ฉะนั้นในกิจการ 19 ชายเหล่านั้นที่ทำรูปจำลองของพระไดอาน่าจึงขอให้จับกุมเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลที่เมืองเอเฟซัส ฉะนั้นพวกที่ชายเหล่านี้จึงเกลียดชังบิลลี ชันเดย์ที่การเทศนาของเขาชนะจิตวิญญาณของคนชั่วมาหลายพันคน และทำให้บาร์หลายแห่งต้องปิดกิจการ! และตัวผมเองก็เป็นที่เกลียดชัง ถูกใส่ร้ายและถูกข่มขู่เพราะคนชั่วมา หลายร้อยคนได้หันจากบาปของตนมาเชื่อวางใจพระคริสต์ เมื่อคำเทศนาของผมได้หันผู้คนไปจากการ สนับสนุนแนวคิดสมัยใหม่นิยมและความไม่สัตย์ซื่อในคริสตจักรเหล่านั้น พวกผู้นำประจำนิกายเหล่านั้นเกลียด ชังผมและใส่ร้ายผมและคิดว่ามันคงจะเป็นพรของพระเจ้าถ้าผมจะตายเสีย พวกคอมมิวนิสต์และพวก สังคมนิยมเกลียดชังนักเทศน์เหล่านั้นที่การเทศนาตามพระคัมภีร์ของพวกเขาขัดขวางการหาผลประโยชน์ของ คนเหล่านั้นกับผู้คนทั่วไป พวกผู้นำยิวเกลียดชังเปาโลเพราะเขาทำให้ผู้เชื่อหลายคนเป็นไทจากการตกเป็นทาส ของพระราชบัญญัติและจึงเข้าแทรกแซงกับการสนับสนุนและอภิสิทธิ์และสิทธิอำนาจของระบบปุโรหิตและ สภานานเฮตริน ความสุขมีแก่นักเทศน์ที่สัตย์จริงต่อพระเจ้าและจึงปลุกเร้าความเป็นศัตรูของเหล่าคนชั่ว ความ สุขมีแก่เปาโลและสิลาสผู้ซึ่งปลดปล่อยทาสสาวคนนั้นจากการถูกผีสิง และจากนั้นเมื่อถูกโบยตีและถูกปฏิบัติ ทรมาณ พวกเขาก็นั่งเจ็บเพราะเท้าติดข้ออยู่บนพื้นหินในคุกใต้ดิน!

นายคุกได้รับคำสั่งมาจากพวกผู้พิพากษา “ให้รักษาท่านทั้งสองไว้ให้มั่นคง” เป็นธรรมดาที่พวก คนนอกกริตเหล่านี้กลัวชายทั้งสองผู้สามารถขับพวกผีออกได้ ดังนั้นในคุกใต้ดินเท้าของพวกเขาก็ถูกใส่ข้อไว้ แน่น ข้อเหล่านั้นอาจเป็นไม้ข้อที่หนาและทรมาณ พร้อมกับทำช่องให้พอดีกับข้อเท้าคน จากนั้นไม้ข้ออีกอันก็ถูก ตอกหรือถูกติดแน่นบนไม้ข้ออันแรกนั้น เพื่อยึดนักโทษไว้แน่น ซึ่งนั่งแบบไม่สบายบนพื้นหิน!

ข้อ 25-29:

16:25 และตอนเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และนักโทษทั้งหลายก็ฟังท่านทั้งสองอยู่

16:26 และในทันใดนั้น มีแผ่นดินไหวใหญ่ จนราก ทั้งหลายของคุณสะเทือนสะท้าน และในทันทีทันใด ประตู่ทั้งหลายของคุณก็ถูกเปิดออก และบรรดา

เครื่องพันธนาการของทุกคนก็หลุดออก
16:27 และนายคุก เมื่อตื่นขึ้นจากการนอนหลับ
ของเขา และเมื่อเห็นประตูทั้งหลายของคุกเปิดอยู่
เขาก็ชักดาบของตนออก และหมายจะฆ่าตัวเอง
เสีย โดยคิดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว
16:28 แต่เปาโลได้ร้องออกด้วยเสียงอันดัง โดย

กล่าวว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย ด้วยว่าพวกเราทุก
คนอยู่ที่นี้”
16:29 แล้วนายคุกจึงเรียกให้จุดไฟมา และ
กระโดดเข้ามา และมาโดยตัวสั้น และกราบลงต่อ
หน้าเปาโลกับสิลาส

บทเพลงตอนเที่ยงคืนและแผ่นดินไหว

ผมเกรงว่าพระคำข้อนี้เป็นข้อที่เราคุ้นเคยมากเสียจนสง่าราศีของมัน ความมหัศจรรย์และความ
ชื่นบานของมัน หลุดพ้นเราไปเสียแล้ว! นี่คือชายสองคนของพระเจ้าที่ถูกโยบตีและเจ็บปวดและถูกทำอภัยศ
พร้อมกับวันพรุ่งนี้ที่อาจเอาชีวิตไม่รอด! พวกเขาอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าและอยู่ไกลบ้าน กระนั้นแทนที่จะ
สิ้นหวัง กลับมีความชื่นบานและความยินดี ดังนั้น “ตอนเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลง
สรรเสริญพระเจ้า...”

พวกเขาทำอะไรก่อนถึงเที่ยงคืน? พวกเขาทนทุกข์แน่นอน กัปรอยเขียนบนแผ่นหลังของตนที่ต่อมา
ต้องถูกล้างโลหิตออกไป หลังจากชัยชนะยิ่งใหญ่อย่างการขับผีนั้นออกจากหญิงสาวที่ทำนายโชคชะตา มันเป็น
เรื่องปกติธรรมดาที่ต้องมีช่วงมืดหวังฝ่ายวิญญาณ ผู้คนของพระเจ้าต้องระวังซาตานอยู่เสมอหลังจากชัยชนะ
ครั้งใหญ่ และเมื่อการย้าย คำกล่าวหาเทียมเท็จ การใส่ร้าย การถูกทำอภัยศต่อหน้าผู้คนและการโยบตีอันแสน
เจ็บปวดเกิดขึ้นตามมา เราอาจคิดว่าเปาโลและสิลาสคิดมากเกี่ยวกับสถานการณ์ของตน อย่างน้อย เราก็ไม่ถูก
บอกว่าพวกเขาอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระเจ้าจนกระทั่งถึงเที่ยงคืน ผมสงสัยว่าในระหว่าง
ช่วงหลายชั่วโมงอันแสนเจ็บปวดนั้น พวกเขาได้มีการนับราคาต่างวดอีกครั้ง พวกเขาได้ทำการตัดสินใจอัน
บริสุทธิ์ของตนอีกหน เปาโล พร้อมกับสิลาสหุ้นส่วนของเขา คงตั้งปณิธานอันบริสุทธิ์ในความคิดของตนแล้วซึ่ง
เขาแสดงออกในเวลาต่อมาในกิจการ 20:22-24

“และบัดนี้ คุณเกิด ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูกมัดในจิตวิญญาณ โดยไม่ทราบสิ่ง
ต่าง ๆ ที่จะบังเกิดแก่ข้าพเจ้าที่นั่น ยกเว้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกนคร โดย
ตรัสว่า บรรดาเครื่องพันธนาการและความยากลำบากทั้งหลายรอคอยข้าพเจ้าอยู่ แต่สิ่งเหล่านี้
นี้ไม่ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นเลย และข้าพเจ้าไม่นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่
ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทำการวิงว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการ
รับใช้ฉันให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่ง
พระคุณของพระเจ้า”

จำไว้ว่าพระเยซูได้ประทานคำสั่งไว้ว่า “...ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับ
กางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23) อย่าให้เราคิดว่าผู้ใด โดยการตั้งปณิธานครั้งเดียว ทำให้การ
อุทิศตัวของเขาสิ้นสุดเป็นนิรันดร์ ไม่ใช่เลย เขาต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอีกวันแล้ววันเล่า เปาโลจึง
กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” ซึ่งหมายความว่าอย่างแน่นอนว่าเขาสละทิ้งตัวเองให้ตายทุกวัน

และในช่วงหลายชั่วโมงเงียบ ๆ นั้นก่อนเที่ยงคืน ผมไม่สงสัยเลยว่าเปาโลและสิลาสทบทวนอีกเกี่ยวกับการทนทุกข์ของตน การทรงเรียกอันบริสุทธิ์ของตน และบำเพ็ญจรรย์นักร์เหล่านั้นที่รอคอยทุกคนที่ทนทุกข์เพื่อพระเยซู และฉะนั้นพวกเขาจึงชื่นชมยินดีและเริ่มอธิษฐานและจากนั้นก็สรรเสริญพระเจ้าในบทเพลง!

ดาวิดได้รับการดลใจให้เขียนว่า “ข้าพระองค์ทวนรำลึกถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในเวลากลางคืน” (สดด. 77:6) ฉะนั้นในยามวิกาลบทเพลงสรรเสริญอันไพเราะเหล่านั้นที่เปาโลได้ท่องจำก็ไหลมาท่วมทันจิตวิญญาณของเขา และเขาก็ร้องเพลง สิลาสก็ร้องเช่นกัน

มันเป็นเพลงบทหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจของผู้รับการไถ่แล้วที่วางใจพระองค์ “และพระองค์ได้ทรงบรรจุมวลใหม่ในปากของข้าพเจ้า คือเป็นเพลงสรรเสริญแต่พระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นสิ่งนั้น และเกรงกลัวและจะวางใจในพระเยโฮวาห์” (สดด. 40:3)

และในเพลงสดุดี 119:62 ผู้แต่งเพลงสดุดีได้รับการดลใจให้กล่าวว่า “เวลาเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นเพื่อถวายการขอบพระคุณแด่พระองค์ เนื่องด้วยบรรดาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์”

นี่คือ “สันติสุขเหมือนแม่น้ำ” แห่งอิสยาห์ 48:18 นี่คือ “สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง” แห่งฟิลิปปี 4:6 และ 7 พวกเขามีพระสัญญาซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงในที่นี้ “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3) ผู้เขียนเพลงก็คนแล้วแห่งชั่วอายุที่ล่วงผ่านได้เขียนเกี่ยวกับสันติสุขซึ่งพระเจ้าประทานให้ในความทุกข์ยาก และในบทเพลงนั้น “Jesus, I My Cross Have Taken” วรรคหนึ่งกล่าวว่า:

“ให้โลกรั้งเกียดและทอดทิ้งข้าเถิด
พวกเขาได้ทอดทิ้งพระผู้ช่วยของข้าเช่นกัน
ใจมนุษย์และรูปลักษณ์ภายนอกหลอกลวงข้า
พระองค์ทรงสัตย์จริง หาเหมือนมนุษย์ไม่
และเมื่อพระองค์จะทรงยึดให้ข้าพระองค์
พระเจ้าแห่งสติปัญญา ความรัก และฤทธา
ศัตรูอาจเกลียด และมิตรอาจชิงข้าพระองค์
ขอสำแดงพระพักตร์ และทุกสิ่งก็สว่างจ้า”

ไม่แปลกที่พระเยซูเจ้าทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น” ยามถูกข่มเหง (มธ. 5:12) และฉะนั้นคริสเตียนที่ทนทุกข์จึงสามารถเรียนรู้ความจริงอันหอมหวานที่ว่า “พวกเราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากต่าง ๆ ด้วย โดยทราบว่าการทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน” (รม. 5:3) และเช่นเดียวกับเปาโลที่มีหนามในเนื้อเมื่อพระคุณที่เพียงพอสำหรับทุกสิ่งของพระเจ้าถูกสัญญาไว้แก่เขา “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปีติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกตำว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (2 คร. 12:9,10) โอ นี่คือการจริงอันหอมหวานและแสนวิเศษที่เกือบดีเกิน

กว่าจะเป็นความจริง ความจริงที่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ทั้งหมดของโลกนี้ ที่ว่าคริสเตียนสามารถโอ้อวดได้ในความลำบาก เข้มแข็งได้ในความอ่อนแอ สามารถยินดีได้ในความเจ็บป่วย การถูกด่าว่า การขัดสน การถูกข่มเหง และความปวดร้าวต่าง ๆ เพราะเห็นแก่พระคริสต์!

ในบทเพลงของผม “His Yoke Is Easy” (“แอกของพระองค์นั้นแบ่งง่าย”) ผมกล่าวไว้ว่า:

“ทาสของพระเยซู ข้ายินดียิ่งนักที่จะเป็น
งานของพระองค์นำขึ้นบาน การถูกด่าเพื่อพระองค์ก็ไพบรุษสำหรับข้า
พระพรหมั้นประการตอบแทนความเจ็บปวดทั้งสิ้นที่ข้าจะพานพบ”

แต่เปาโลและซิลลาส “อัครทูต และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า” พวกเขาอธิษฐานก่อน และนั่นเป็นลำดับที่เราถูกสอนในฟิลิปปี 4:6 และ 7 เราจะต้อง “กักร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่ในทุกสิ่ง โดยการอธิษฐาน การวิงวอน พร้อมกับการขอบพระคุณ จึงให้บรรดาคำทูลขอของพวกเขาท่านถูกแจ้งให้พระเจ้าทรงทราบ และสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือความเข้าใจทุกอย่าง จะรักษาบรรดาใจและความคิดของพวกเขาท่านไว้โดยทางพระเยซูคริสต์”

อาจเป็นไปได้ว่าการอธิษฐานของเปาโลและซิลลาสเกิดขึ้นตลอดชั่วหลายชั่วโมงนั้นแห่งความมืดก่อนถึงเที่ยงคืน อาจเป็นไปได้ว่าความว้าวุ่นใจและความกังวลทั้งสิ้นถูกเอาไปเสียและพวกเขามีสันติสุขอันสมบูรณ์และความรู้สึกแน่นอนว่าพระเจ้าทรงได้ยินและจะทรงตอบ อาจเป็นไปได้ว่าพวกเขาได้อ่อนน้อม และบัดนี้พวกเขาเริ่มที่จะเชื่อและคาดหวังการช่วยให้พ้นและชัยชนะซึ่งพระเจ้าจะประทานให้ในไม่ช้า! ไม่มีทางที่จะมีสันติสุขนั้นของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่างได้นอกจากเมื่อเรามอบทุกสิ่งไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนและการขอบพระคุณ จากนั้นเราจึงสามารถมีสันติสุขนั้นได้ซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้ในยอห์น 14:27

ทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ ประตูทุกบานที่ถูกใส่กลอนในคืนนั้นถูกเปิดผาง โข่ตรวนทุกเส้นหลุดออกจากมือของเหล่านักโทษ ชื่อเหล่านั้นซึ่งรัดเท้าของเปาโลและซิลลาสก็แตกออก ในที่นี้พระเจ้ากำลังตรัสว่าเมื่อผู้คนอธิษฐานขอฤทธิ์เดชของพระเจ้า สิ่งเหนี่ยวรั้งทุกอย่างของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์!

พระเจ้าทรงช่วยเปโตรให้รอดพ้นจากคุกอย่างเงียบเชียบในกิจการ บทที่ 12 พร้อมกับเครื่องพันธนาการที่หลุดออก การทำให้ผู้คุมมองไม่เห็นชั่วคราวและการเปิดประตูคุกแบบอัตโนมัติ กว่าที่รู้ว่าเปโตรหนีไปแล้วก็เข้าวันถัดมา และในกิจการ 5:19 เมื่อ “พวกอัครทูต” ถูกจับเข้าคุก และพวกเขาทุกคนน่าจะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลากลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุก และพาพวกเขาออกไป” พร้อมกับคำสั่งให้เทศนาต่อไป เราคิดว่าความช่วยเหลือให้พ้นนั้นก็จะเป็นแบบเงียบเชียบเช่นกัน แต่พวกเขาคนนอกที่ได้อธิษฐานฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการช่วยให้รอดและในการขับผีออกจากทาสสาวผู้ทำนายโชคชะตา นั้น ต้องถูกแสดงให้เห็นอย่างเปิดเผยว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าเหนือกว่าบรรดาศาลและคุกของพวกเขาโรม ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงใช้แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ทำให้โข่ตรวนหลุดออก พังเปิดประตูคุกและปลดปล่อยนักโทษเหล่านั้น

“นายคุก เมื่อตื่นขึ้นจากการนอนหลับของเขา และเมื่อเห็นประตูทั้งหลายของคุกเปิดอยู่ เขาก็ชักดาบของตนออก และหมายจะฆ่าตัวเองเสีย โดยคิดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว” จงหมายเหตุอีกถึงทัศนคติ

ของพวกผู้พิพากษาเมื่อพวกเขาได้ฉีกเสื้อผ้าของนักโทษสองคนนั้นจนขาด สั่งให้โบยตีพวกเขา และโยนพวกเขาไว้ในคุก “โดยกำชับนายคุกให้รักษาท่านทั้งสองไว้ให้มั่นคง” นี่เป็นนักโทษคนสำคัญ ต้องมีการกวดขันเป็นพิเศษเพื่อพันธนาการพวกเขาไว้แน่นหนา หากพวกเขาหนีไปได้ นายคุกต้องรับผิดชอบด้วยชีวิตของตน ดังนั้น กษัตริย์เฮโรด เมื่อเปโตรได้รับการช่วยให้พ้นจากคุกโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง “ได้ไต่สวนพวกทหารยาม และรับสั่งว่าพวกเขาควรถูกประหารชีวิต” (กิจการ 12:19) ดังนั้นนายคุกที่สิ้นหวังคนนั้นคิดจะฆ่าตัวตาย “แต่เปาโลได้ร้องออกด้วยเสียงอันดัง โดยกล่าวว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย ด้วยว่าพวกเราทุกคนอยู่ที่นี้”

เปาโลมีสติปัญญาและพระวิญญานทรงนำจริง ๆ! ผู้เชื่อไม่เพียงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานได้เท่านั้น แต่สามารถ “ดำเนินในพระวิญญาน” (กท. 5:16,25) และทราบได้ในแต่ละชั่วขณะว่าควรกล่าวหรือทำอะไรใด

มันเป็นเช่นนั้นกับโยเซฟในอียิปต์เช่นกัน “และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และเขาก็เป็นคนที่มีเจริญรุ่งเรืองขึ้น...” (ปฐมก. 39:2) ในคุก “สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาทำที่นั่น โยเซฟก็เป็นผู้กระทำสิ่งนั้น...และสิ่งใดซึ่งเขาได้กระทำ พระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้สิ่งนั้นเจริญขึ้น” (ปฐมก. 39:22,23) เมื่อเขาต้องเข้าเฝ้าฟาโรห์ กะทันหัน เขาก็กล่าวได้ว่า “การแปลความหมายของความฝันไม่ได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์” (ปฐมก. 41:16) เราทราบเกี่ยวกับดาวิดตอนเป็นเด็กหนุ่มว่า เมื่อเขาถูกชามูเอลเจิมตั้งภายใต้คำสั่งของพระเยโฮวาห์ให้เป็นกษัตริย์ “...และพระวิญญานของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตบนดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป...” (1 ซมอ. 16:13)

เปาโล ผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาน มองเห็นจิตวิญญานที่หลงหายดวงหนึ่งในตัวนายคุกนั้นผู้ซึ่งต้องการการช่วยให้รอดและในโอกาสนั้นเขามองเห็นประตูที่เปิดอยู่เพื่อการประกาศข่าวประเสริฐ

ฉะนั้นนายคุก “จึงเรียกให้จุดไฟมา และกระโดดเข้ามา และมาโดยตัวสั้น และกราบลงต่อหน้าเปาโล กับสิลาส” ชายเหล่านี้ได้ขับผีตนหนึ่งออกจากทาสสาวคนหนึ่งผู้ซึ่งเลิกการทำงานโยคะชะตาของเธอแล้ว บัดนี้พวกเขาได้อิच्छาจนกระทั่งแผ่นดินไหวเขย่าประตูทุกบานให้เปิด หักโซ่ตรวนทุกเส้นในคุก ด้วยความกลัว และตัวสั้นนายคุกผู้นั้นตระหนักถึงบาปทั้งหลายของตน ตระหนักว่าชายสองคนนี้เป็นผู้ที่มาจากพระเจ้า

ขอให้เราจดจำไว้ว่าจิตสำนึกอยู่ฝ่ายนักเทศน์ที่เทศนาพระคัมภีร์อย่างชัดเจนเสมอ มนุษย์อาจโต้แย้งกันว่าตนไม่เชื่อเรื่องนี้หรือเรื่องนั้นเกี่ยวกับพระคัมภีร์หรือเกี่ยวกับพระคริสต์ แต่พระเจ้าตรัสกับจิตสำนึกของมนุษย์เสมอว่าพวกเขาเป็นคนบาปที่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ความสุขมีแก่นักเทศน์ผู้ที่เทศนาว่าโทษบาปเช่นนั้นและผู้ทีคาดหวังการเข้าแทรกแซงของพระเจ้าเช่นนั้นเพื่อแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของพระองค์จนจิตสำนึกและพระวาระของพระเจ้าสามารถถูกใช้งานร่วมกันเพื่อชนะผู้คนได้

ข้อ 30-34:

16:30 และพาท่านทั้งสองออกมา และกล่าวว่า คริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งคริวเรือนของท่าน
“ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” ท่าน”

16:31 และท่านทั้งสองกล่าวว่า “จงเชื่อในพระเยซู พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุก และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้าน

ของเขา
16:33 และนายคุกจึงพาท่านทั้งสองไปในชั่วโมง
เดียวกันของกลางคืนนั้น และล้างแผลของท่านทั้ง
สอง และได้รับบัพติศมา ทั้งเขาและครวเรือนของ
เขาในทันที

16:34 และเมื่อนายคุกได้พาท่านทั้งสองเข้ามาใน
บ้านของเขาแล้ว เขาก็จัดโต๊ะเลี้ยงท่านทั้งสอง
และมีความปีติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้ง
ครวเรือนของเขา

แผนการแห่งความรอดอันเรียบง่ายหนึ่งเดียวนั้น:

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอด

บัดนี้พวกเขาออกมาจากคุกแล้ว คือเปาโลและสิลาส และน่าจะอยู่ในบ้านของนายคุกนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ
พวกเขาจะกลับมาอีกในภายหลังหลังจากการให้บัพติศมานั้น (ข้อ 34)

นี่เป็นคำถามที่ชัดเจน หนเดียวที่ในถ้อยคำอันเรียบง่ายเหล่านี้มันถูกถามในพระคัมภีร์ว่า “ท่านทั้งหลาย
เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” ในกิจการ 2:37 คนเหล่านั้นที่ถูกทิ่มแทงใจ ผู้ที่ได้เห็นฤทธิ์
เดชมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่เห็นเทออสต์และของประทานแสนอัศจรรย์แห่งการพูดภาษาต่าง ๆ นั้น และได้เห็นลิ้น
ดุจเปลวไฟมาอยู่บนสาวกเหล่านั้น ถาเมเปโตรและอัครทูตคนอื่นที่เหลือว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวก
เราจะทำอะไรดี” ในข้อนี้คำถามไม่เหมือนกัน พวกเขาอยากได้รับความรอดแน่นอน แต่พวกเขาอยากได้
มากกว่านั้น: พวกเขาอยากได้สิ่งให้อัครทูตเหล่านี้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณมี การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
นั้นที่ทรงสัญญาไว้ในโยเอล บทที่ 2 ซึ่งอัครทูตเปโตรอธิบายอย่างชัดเจนเหลือเกินในที่นี้ (กิจการ 2:15-21)
ฉะนั้น เมื่อคิดถึงไม่เพียงความรอดของแต่ละบุคคลเท่านั้นแต่ของชนชาติอิสราเอลด้วยเมื่อเปโตรกล่าวว่า “เหตุ
ฉะนั้น จงให้วงศ์วานแห่งอิสราเอลทั้งสิ้นทราบอย่างแน่นอนเถิดว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูองค์เดียวกันนี้ ซึ่ง
พวกท่านได้ตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์” พวกเขาจึงถามคำถามนั้น “พวก
ท่านและพี่น้องทั้งหลาย พวกเราจะทำอะไรดี” ฉะนั้นคำตอบนั้นจึงไม่เพียงเกี่ยวข้องกับแผนการแห่งความรอด
เท่านั้น แต่วิธีที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณด้วย เช่นคนเหล่านี้ พวกเขาจะต้องกลับใจใหม่และจากนั้นพวก
เขาจะต้องรับบัพติศมาในการเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระคริสต์และแสดงให้เห็นอย่างเปิดเผยว่าพวกเขา
เข้าใจความหมายของการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ที่ถูกแสดงภาพในพิธีบัพติศมา และจากนั้น
พวกเขาได้รับคำสัญญาว่า “พวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

ในที่นี้คำถามอันเรียบง่ายของนายคุกคนต่างชาติผู้นี้คือ “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” คำตอบ
ถูกให้ในที่นี้ว่า “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครวเรือนของท่าน” จงสังเกตว่าแผนการ
แห่งความรอดที่ถูกแสดงภาพในที่นี้ไม่เพียงดีสำหรับนายคุกผู้นั้น มันดีสำหรับครอบครัวของเขาด้วย นี่ไม่ใช่
แผนการพิเศษแบบจำกัดเฉพาะคน ๆ เดียวหรือไม่ก็คน นี่เป็นแผนการหนึ่งเดียวนั้นที่พระเจ้าทรงมีสำหรับการ
ช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด! นั่นเป็นเหตุว่าทำไมในกิจการ 10:43 เปโตรถึงได้รับการดลใจให้กล่าวว่า “บรรดา
ศาสตพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการ
ทรงยกบาปทั้งหลาย”

ข้อพระคำหลายตอนจริง ๆ กล่าวสิ่งเดียวกัน!

ปฐมกาล 15:6 กล่าวว่าอับราฮัม “เชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ถูกยกคำพูดมาในโรม 4:3 เช่นกัน)

ยอห์น 1:12-- “แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์”

ยอห์น 3:14,15 -- “และโมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉนเด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉนนั้น เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 3:16-- “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

ยอห์น 3:18-- “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า”

ยอห์น 3:36-- “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา”

ยอห์น 5:24-- “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ยอห์น 6:40-- “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา นั้น ที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย”

ยอห์น 6:47-- “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียชีวิตนิรันดร์”

กิจการ 13:38,39-- “เหตุฉนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย โดยทางชายผู้นี้แหละจึงได้ประกาศการยกบาปทั้งหลายแก่พวกท่าน และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อก็ถูกนับว่าชอบธรรมจากสิ่งสารพัด ซึ่งจากสิ่งเหล่านั้นพวกท่านไม่สามารถถูกนับว่าชอบธรรมได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส”

โรม 4:5-- “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนธรรมดาเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม”

โรม 5:1-- “เหตุฉนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

1 ยอห์น 5:13-- “สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงพวกท่านที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าพวกท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

เช่นเคย เราขอเตือนความจำคุณว่าพระเจ้าทรงมีหลายวิธีในการกล่าวสิ่งเดียวกันจนถึงขนาดที่คนที่ท่องเที่ยวไป แม้เป็นคนโง่ ก็จะไม่หลงผิดในทางนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะทรงเข้าใกล้พวกท่าน” (ยก. 4:8) พระองค์ก็ทรงหมายความว่า การเข้าใกล้พระเจ้านั้นมาพร้อมกับใจที่เชื่อวางใจ ซึ่งได้รับความรอด

เมื่อพระองค์ตรัสในยอห์น 6:37 ว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” พระองค์ก็ทรงหมายถึงการมาโดยความเชื่ออันเรียบง่าย

คนที่เชื่อในใจของตนว่าพระคริสต์ทรงช่วยให้รอดได้และจะทรงช่วยให้รอด ย่อมมาหาพระองค์ ไม่มีใครอื่นช่วยให้รอดได้

เมื่อพระคัมภีร์กล่าว โดยยกคำพูดจากโยเอล 2:32 ในโรม 10:13 ว่า “เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” การร้องทูลต่อพระเจ้าเพื่อขอความเมตตานั้นก็เพียงการแสดงออกภายนอกของความเชื่อที่อยู่ในใจ เพราะพระเจ้าข้าอ้อได้ไปอธิบายว่า “แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้” การร้องทูลต่อพระคริสต์จากหัวใจเพื่อขอความเมตตาเป็นเพียงการแสดงออกภายนอกของความเชื่อที่อยู่ในใจ

การกลับใจใหม่ก็เช่นกัน ใจที่หันจากบาปจริง ๆ ในการกลับใจใหม่ การเปลี่ยนแปลงความคิดและจิตใจอย่างซื่อตรงที่มีต่อบาป ย่อมวางใจพระเยซูเพื่อขอความเมตตา เราไม่สามารถแยกความเชื่อและการกลับใจใหม่ออกจากกันได้ ทั้งสองเป็นคนละวิธีในการแสดงออกถึงความจริงอย่างเดียวกัน ใจที่มาหาพระเยซู โดยหันเสียจากบาป ย่อมไว้วางใจพระองค์เพื่อรับความรอดและได้รับความรอด

บางคนพูดอย่างเย้ยหยันว่า “แค่เชื่อก็รอด ง่ายไปมั้ง” ราวกับว่าเราคิดผิดในการเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้แล้ว ทนหนึ่งผมเคยเทศนาแก่นักเรียนมัธยมปลายหมู่ใหญ่ ผมไล่ตามกิตติคุณของยอห์นไปเรื่อย ๆ และให้ทุกคนทำเครื่องหมายพร้อมกับผมในพระคำทุกข้อที่บอกแผนการแห่งความรอดอันเรียบง่ายโดยการเชื่อวางใจพระเยซู จากนั้นคนหนุ่มสาวสิบห้าหรือยี่สิบคนเหล่านี้ได้หันมาหาพระคริสต์และต้อนรับพระองค์อย่างเปิดเผยที่นั่น ขณะที่พวกเขาจะจากไป นักเทศน์คนหนึ่งกล่าวว่า “อาจารย์โรซ ผมเกรงว่าคุณทำให้มันง่ายเกินไปนะ” และผมก็ตอบกลับไปตอนนั้น เหมือนที่ผมทำตรงนี้ ว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อทำให้มันง่ายและใครก็ตามที่เห็นดเห็น้อยเพราะบาปและอยากได้รับพระเมตตาและการยกโทษก็สามารถได้มันทันทีที่เขาฟังพาพระเยซูคริสต์

เป็นความจริงที่ว่าเท่าที่เกี่ยวกับการแค่ออมรับข้อเท็จจริงหนึ่งหรือหลักคำสอนหนึ่ง “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสัน” (ยก. 2:19) แต่พระคำข้อนั้นไม่ได้หมายความว่าและพระคัมภีร์ไม่เคยบอกเป็นนัยเลยว่าพวกผีเช่นนั้นได้เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอด และพระคัมภีร์ก็ไม่ได้หมายความว่าใคร ๆ ก็เชื่อวางใจพระคริสต์อย่างจริงใจได้โดยที่ไม่ได้รับความรอด โอ เราทำบาปมากนักต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อพระวาระของพระองค์โดยการพยายามที่จะทำให้ส่วนของมนุษย์ในการรับความรอดนั้นเป็นเรื่องซับซ้อนและยุ่งยาก ผู้ใดที่อยากได้รับความรอดก็รับความรอดได้ทันที ทันทีที่เขาพร้อมที่จะถวายตัวเขาเองและบาปทั้งหลายของเขาให้แก่พระเยซูคริสต์เพื่อรับการยกโทษและการชำระให้สะอาดและใจดวงใหม่ “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้”

ใครบางคนตีความข้อ 31 ว่าเป็นคำสัญญาว่าหากนายคุณคนนั้นยอมเชื่อ ครอบครัวของเขาก็จะได้รับ ความรอดด้วย เป็นความจริงที่ว่าพ่อคนใดที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าควรที่จะสามารถมีอิทธิพลต่อครอบครัวของเขาและขณะพวกเขาทุกคนมาถึงพระคริสต์ได้ แต่คำสัญญานี้ไม่ได้กล่าวและไม่ได้หมายความว่าอย่างแน่นอน

ว่าผู้ใดจะรอดได้เพราะความเชื่อของบิดาของเขา ไม่ใช่เลย ตัวใครตัวมันต้องเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ด้วยตัวเอง สิ่งที่เขาโลบอคนายคุคนั้นคือความจริงอันเรียบง่าย ว่าถ้าเขา นายคุคนั้น จะเชื่อในพระคริสต์ เขาก็จะได้รับความรอด และที่เป็นความจริงพอ ๆ กันก็คือ เมื่อภรรยาหรือลูกจะเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาเองก็จะได้รับความรอดเช่นกัน มันเป็นแผนการสากลแห่งความรอด ช่างหอมหวานและเป็นความจริง!

ในที่นี้ขอให้ผมกล่าวหาว่าหนังสือเล่มเล็กของผมที่มีชื่อเรื่องว่า “What Must I Do to Be Saved?” ได้ถูกกระจายไปในสามสิบกว่าภาษาทั่วโลกในจำนวนอาจถึงสิบล้านเล่ม และเราได้รับจดหมายจากผู้คนกว่า 12,000 คนที่ได้เชื่อวางใจพระคริสต์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด โดยส่วนใหญ่ในพวกเขาผ่านทางหนังสือเล่มเล็กนี้ในภาษาอังกฤษและอีกหลายพันคนได้ต้อนรับพระคริสต์และได้เขียนถึงคณะกรรมการมิชชันนารีให้กล่าวเช่นนั้นผ่านทางข่าวสารอันเรียบง่ายเดียวกันนี้ในภาษาอื่น ๆ โอ เราควรเทศนามัน “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้!”

และนายคุคนั้นได้รับความรอดในทันที เปาโลและซิลาส “ได้กล่าวพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุ และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา” การสำนึกผิดของชายผู้นี้เป็นของแท้ เขาพาเปาโลและซิลาสไปร่วมขโมยด้วยกันนั้นในตอนกลางคืนและล้างแผลของเขาทั้งสอง เขาละอายใจและเสียใจที่ตนมีส่วนในการข่มเหงชายเหล่านี้ของพระเจ้า เขาชวนให้เรานึกถึงศักดิ์เศสที่ไกลตัวลงมาจากต้นสุกะโมร์ ได้รับความรอด และทูลต่อพระเยซูว่า “ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้เอาสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” (ลูกา 19:8) ความเชื่อในพระคริสต์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจิตใจ ชายผู้นั้นที่เคยสนุกกับบาปบัดนี้อยากเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เขาผู้ซึ่งเคยเป็นศัตรูของเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าบัดนี้ล้างแผลให้พวกเขาอย่างอ่อนโยนและเลี้ยงอาหารพวกเขาในบ้านของตนเลยเที่ยงคืนไปแล้ว!

และเราเรียนรู้ว่าทั้งครอบครัวนั้นได้รับความรอดเช่นกัน “ท่านทั้งสองได้กล่าวพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุ และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา” และเขา “รับบัพติศมา ทั้งเขาและครัวเรือนของเขาในทันที” และหลังจากที่พวกเขาได้เลี้ยงอาหารเหล่านักเทศน์ที่วิหิงแล้วในช่วงเช้าวันใหม่ นายคุผู้นั้น “มีความปีติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครัวเรือนของเขา” ทุกคนได้ยินข่าวประเสริฐ ทุกคนเชื่อในพระคริสต์ ทุกคนรับบัพติศมา ทุกคนชื่นชมยินดี

“ข่วมองเดียวกันของกลางคืนนั้น...

และได้รับบัพติศมา”

นายคุผู้นั้นรับบัพติศมาข่วมองเดียวกันนั้นของคืนนั้นและสมาชิกคนอื่น ๆ ในบ้านของเขาก็รับบัพติศมาเช่นกัน

มีคนเหล่านั้นที่สอนว่า หลังจากที่คน ๆ หนึ่งกลับใจเชื่อแล้ว เขาควรอยู่ในช่วงผ่านเกณฑ์ก่อนที่จะรับบัพติศมา นั้นไม่ใช่แผนการในภาคพันธสัญญาใหม่เลย ในพระมหาบัญชาหนึ่ง เหล่าสาวกได้รับคำบัญชาให้สร้างเหล่าสาวก ให้บัพติศมาพวกเขาและจากนั้นก็ “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกเขาไว้” (มธ. 28:19,20) ฉะนั้นชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้น ในระหว่างที่ฟิลิปอธิบายข้อพระคัมภีร์ จึงหยุดรถม้าและ

ขอรับบัพติศมาและเขาก็รับบัพติศมา (กิจการ 8:36-39)! เปาโลกลับใจเชื่อแล้ว จากนั้นอานาเนียจึงมาหาเขา “เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล และท่านได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา” (กิจการ 9:17,18) ฉะนั้นที่เฟินเทคอสต์ “คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นมีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:41) ที่เมืองฟิลิปปินี ลีเดียได้เปิดใจของตนและนางรับบัพติศมาทันทีและอ้อนวอนเปาโลและสิลาสและทิโมธีและลูกาให้มาพักในบ้านของนาง (กิจการ 16:14,15) แผนการของพระคัมภีร์ก็คือว่าเมื่อผู้คนรับความรอดแล้ว พวกเขาควรจะรับบัพติศมาโดยเร็ว และจึงประกาศความเชื่อของตนในพระผู้ช่วยให้รอดต่อหน้าผู้คน บัพติศมาไม่ได้ประกาศว่า “ฉันเป็นคริสเตียนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วตอนนี้ และได้รับการสอนมาดีแล้วในพระวจนะ ฉันได้เรียนรู้หลักปฎจาวาส์ชนาของฉันแล้ว” ไม่ใช่เลย บัพติศมาประกาศว่า “ฉันได้เชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว ฉันถือว่าคนบาปคนเดิมนี่ตายไปแล้วและบัดนี้ฉันขอฝังเขาต่อหน้าผู้คนและเป็นขึ้นมาเพื่อจะดำเนินชีวิตใหม่” โรม 6:3-5 ก็กล่าวเช่นนั้น เมื่อนายคุกผู้นั้นกับครอบครัวของเขาได้รับความรอดและรับบัพติศมาชั่วโมงเดียวกันนั้นของคืนนั้น พวกเขาปฏิบัติตามแบบแผนประจำของเหล่าคนเทศน์และคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ แผนการนั้นก็ถือว่าเฉพาะคนเหล่านั้นที่เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดแล้วเท่านั้นจึงจะรับบัพติศมาได้ พวกเขาจะต้องรับบัพติศมาโดยการจุ่มลงมิดและต่อหน้าผู้คน เพื่อเป็นคำพยานต่อหน้าผู้คนว่าพวกเขาได้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว

การขึ้นบานใหญ่ยิ่งสำหรับครอบครัวนี้

ที่เชื่อและเชื่อฟัง

เราลูกบอกภรรยาคุกผู้นั้นพาเปาโลและสิลาสไป “ในชั่วโมงเดียวกันของกลางคืนนั้น และล้างแผลของท่านทั้งสอง และได้รับบัพติศมา ทั้งเขาและครัวเรือนของเขาในทันที และเมื่อนายคุกได้พาท่านทั้งสองเข้ามาในบ้านของเขาแล้ว เขาก็จัดโต๊ะเลี้ยงท่านทั้งสอง และมีความปีติยินดี โดยเชื่อในพระเจ้าพร้อมกับทั้งครัวเรือนของเขา” การชื่นชมยินดีปกติแล้วเกิดขึ้นต่อจากการรับบัพติศมาของผู้เชื่อใหม่ ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้น หลั่งจากที่เขาได้รับบัพติศมาและฟิลิปถูกรับตัวไปแล้ว “ไปตามทางของท่านด้วยความปีติยินดี” (กิจการ 8:39) ความดีใจในความรอดและการรับบัพติศมาถูกเชื่อมโยงกันหลังจากเฟินเทคอสต์ในกิจการ 2:41

บ่อยครั้งผู้เชื่อมีความมั่นใจในความรอดมากขึ้นเยอะหลังจากการรับบัพติศมา ตอนที่ผมได้รับบัพติศมา ตอนเป็นเด็กอายุสิบสองคนหนึ่งในเวสต์เท็กซัส ผมขึ้นมาจากน้ำในช่วงอากาศหนาวเย็นเดือนพฤศจิกายน ในบ่อน้ำหรืออ่างเก็บน้ำและทุกคนก็ร้องเพลงว่า:

“โอ วันแสนสุขที่ข้าเลือกแล้ว

ข้าเชื่อพระองค์แล้ว พระผู้ช่วยและพระเจ้าของข้า!

ขอให้ใจข้าขึ้นบานยินดี

และบอกเล่าความปีตินี้ไปทั่ว”

พวกเราที่ยืนตัวเปียกปอนอยู่ริมน้ำก็ดีใจ ผมจำได้ว่าผมรู้สึกอบอุ่นภายในมากเสียจนผมไม่ได้สังเกตลมหนาวนั้นเลยจนกระทั่งคุณพ่อของผมเอาผ้าขนวมมาห่อตัวผมเพื่อจะเดินทางกลับบ้านเป็นระยะทางสองไมล์ในรถม้าที่

เปิดโล่งคันทันหนึ่ง

ในเมืองศิกาเทอร์ รัฐเท็กซัส ในการประชุมฟื้นฟูหนึ่งที่กินเวลาสิบสัปดาห์ ซึ่งทำให้เกิดชุมนุมคนแห่งใหม่ที่เข้มแข็ง หญิงคนหนึ่งรับบัพติศมาในพลับพลาหลังใหม่นั้นที่เราสร้างขึ้นมา ผมได้ยินเธอกระซิบกับตัวเองว่า “โอ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!”

และผมก็กล่าวว่า “พูดดัง ๆ เลยครับ หากคุณอยาก” และเธอก็ร้องเสียงดังให้คนในที่ประชุมได้ยินว่า “โอ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า! ฉันทอที่จะทำแบบนี้มาถึงสิบเก้าปีเลยล่ะ!” และขณะร้องให้ด้วยความชื่นบาน เธอก็ขึ้นมาจากน้ำในพิธีบัพติศมาแบบเปียกปอน และในห้องแต่งตัวผมได้ยินเธอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าต่อด้วยเสียงเบา ๆ!

ในหลายร้อยกรณี ผมได้เห็นความชื่นบานที่พิธีบัพติศมานำมาสู่ผู้เชื่อใหม่ และเพราะเหตุใด? ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องเหมาะสมและเข้าใจได้ พระเยซูเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย” (มธ. 10:32) ฉะนั้นเมื่อผู้ใดในการรับบัพติศมาประกาศตัวอย่างเปิดเผยว่าตนเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว ว่าบัดนี้เขาถือว่าคนบาปคนเดิมนั้นตายไปแล้วและเขาวางแผนที่จะเป็นขึ้นเพื่อดำเนินชีวิตใหม่เพื่อพระคริสต์ เขาก็ยอมรับพระคริสต์ต่อหน้าผู้คนแล้ว ในสวรรค์เบื้องบนพระเยซูเจ้าก็ทรงยอมรับเขาและพระวิญญาณผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้าเสด็จมากระซิบในใจเพื่อให้ความมั่นใจนั้น

หลายหนในพระคัมภีร์การเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณถูกเชื่อมโยงกับการรับบัพติศมา มันเป็นอย่างนั้นเมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาและพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาในรูปร่างเหมือนนกเขาตัวหนึ่งบนพระองค์ (ลูกา 3:21, 22) สองสิ่งนั้นเกี่ยวข้องกันในพระสัญญาเดียวกันในกิจการ 2:38 และ 39 ยิวเหล่านั้นควรทำอะไรไม่เพียงเพื่อจะรับความรอดแต่เพื่อจะได้รับฤทธิ์เดชเดียวกันนี้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งอยู่บนเบโตรและคนอื่น ๆ ที่เพ็นเทกอสต์? “แล้วเบโตรได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านทุกคนจงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพราะโปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว และพวกท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38) และจากกรณีของสาวกสิบสองคนนั้นที่เมืองเอเฟซัสซึ่งถูกพรรณนาในกิจการ 19:1-7 ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาน่าจะรู้จักความชื่นบานและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้นเมื่อนายคุกชาวฟิลิปปีผู้นั้นและครอบครัวของเขาชื่นชมยินดี หลังจากได้รับความรอดและรับบัพติศมาแล้ว พวกเขาทำตามแบบแผนของภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งปกติมาก ๆ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความจริงใจที่ตรงไปตรงมาและความซื่อตรงของนายคุกเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สมาชิกคนอื่น ๆ แห่งครอบครัวและคนในบ้านของเขาหันมาเชื่อวางใจพระคริสต์เช่นกัน ช่วงเป็นการกลับใจใหม่ที่สุดยอดจริง ๆ! เขาล้างแผลรอยเข็ญให้สาวกทั้งสองอย่างอ่อนโยนจริง ๆ! พวกเขากระตือรือร้นจัดเตรียมอาหารให้สองคนนี้รับประทานผู้ซึ่งไม่ได้ทานข้าวเย็น! และเขาว่องไวในการทำทุกอย่าง ทั้งประกาศตัวว่ารับเชื่ออย่างเปิดเผย รับบัพติศมา และตีตราตัวเองว่าเป็นคริสเตียน ผมไม่สงสัยเลยว่าคนในบ้านนั้นมีใจยินดีในการยืนหยัดชัดเจนเช่นนั้นเพื่อพระเยซูเจ้า

ข้อ 35-40:

16:35 และเมื่อเป็นเวลาเช้า พวกผู้พิพากษาได้ส่งพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจไป โดยกล่าวว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นไป”

16:36 และนายคุกจึงบอกคำกล่าวนี้แก่เปาโลว่า “พวกผู้พิพากษาได้ส่งมาให้ปล่อยตัวพวกท่านไป ฉะนั้นบัดนี้ เชิญออกไป และไปอย่างสันติเถิด”

16:37 แต่เปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า “เขาทั้งหลายได้เขียนพวกเราที่เป็นคนสัญชาติโรมอย่างเปิดเผย โดยยังไม่ตัดสินความ และได้โยนพวกเราไว้ในคุก และบัดนี้เขาทั้งหลายจะเสือกไสพวกเราให้ออกไป เป็นการลับหรือ แท้จริงทำอย่างนั้นไม่ได้ แต่จงให้

เขาทั้งหลายมาเอง และพาพวกเราออกไปเถิด”

16:38 และพวกเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บอกคำเหล่านี้แก่พวกผู้พิพากษา และพวกผู้พิพากษาก็กลัว เมื่อพวกเขาได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรม

16:39 และพวกผู้พิพากษามาและวิงวอนท่านทั้งสอง และพาท่านทั้งสองออกไป และขอให้ท่านทั้งสองออกไปเสียจากเมือง

16:40 และท่านทั้งสองได้ออกมาจากคุก และได้เข้ามาในบ้านของนางลิเดีย และเมื่อท่านทั้งสองได้เห็นพวกพี่น้องแล้ว ท่านทั้งสองก็ปลอบประโลมพวกเขา และออกเดินทางไป

ออกมาจากคุกพร้อมเกียรติยศ

รุ่งเช้าแล้ว ถึงอย่างไรแล้วจักรวรรดิโรมก็ตั้งอยู่บนกฎหมาย และการเขียนตีเปาโลและสิลาสและจับพวกเขาขังคุกโดยไม่มีการไต่สวน โดยที่พวกเขาไม่ได้ก่ออาชญากรรมใด ๆ ก็ไม่ได้เป็นไปตามระบบอันยุติธรรมของกฎหมายทั้งหลายที่พวกโรมกำลังพยายามสถาปนาในทุกแห่งหน ฉะนั้นพวกผู้พิพากษาจึงส่งพวกตำรวจศาลไปโดยกล่าวว่า “จงปล่อยคนทั้งสองนั้นไป”

แต่เปาโลไม่มีปมด้อยเกี่ยวกับเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐเลย เขาไม่ตั้งใจที่จะย่องออกไปนอกเมืองอย่างเงิบ ๆ เหมือนคนจรจัดที่อาจถูกจับกุมได้ด้วยข้อหาใด ๆ ก็ตาม ไม่ใช่เลย เปาโลเตือนความจำพวกตำรวจศาลว่าเขาและสิลาสเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นสูงซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะพลเมืองสัญชาติโรมผู้มีสิทธิเหนือคนอื่น ๆ กระนั้นพวกเขาก็ถูกเขียนตีอย่างเปิดเผยและปราศจากการไต่สวน เปาโลจึงกล่าวอย่างเดือดดาลว่า “บัดนี้เขาทั้งหลายจะเสือกไสพวกเราให้ออกไปเป็นการลับหรือ แท้จริงทำอย่างนั้นไม่ได้ แต่จงให้เขาทั้งหลายมาเอง และพาพวกเราออกไปเถิด!” ฉะนั้นพวกผู้พิพากษาจึงทราบเรื่องและบัดนี้รู้สึกขายหน้าเพราะว่าตนได้ก้าวข้ามสิทธิอำนาจและทำผิดต่อผู้คนที่อาจมีอิทธิพลต่อบางคนกรุงโรมและทำให้พวกเขาลำบากได้ พวกเขาจึงมาอย่างสุภาพและขอภัยเพื่อพาคนทั้งสองออกจากคุกต่อหน้านักโทษและคนอื่น ๆ และ “ขอให้ท่านทั้งสองออกไปเสียจากเมือง”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขากลัวว่าอาจเกิดการจลาจลอื่น ๆ อีก และเปาโลก็ดูออกว่ามันเป็นไปได้ และเหมือนที่เขากระทำในกรณีส่วนใหญ่เมื่อการจลาจลเกิดขึ้นและเมื่อชีวิตของเขาตกอยู่ในอันตราย เขาจึงจากไปยังเมืองอื่นเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

ไม่กี่ชั่วโมงที่บ้านของลิเดีย--ผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นแห่กันมาดูพวกเขา ขึ้นชมยินดีที่พวกเขาเป็นอิสระแล้ว ร่ำไห้เพราะรอยแผลเขียนของพวกเขา และสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกัน และแทนที่เปาโลและสิลาสจะ

รับการปลอบประโลมใจจากคริสเตียนเหล่านี้ เขาทั้งสอง ผู้ซึ่งถูกข่มเหงและถูกทุบตี กลับปลอบประโลมใจพี่น้องเหล่านั้น! และเขาทั้งสองก็จากไป

เรารู้สึกได้ในที่นี้ถึงความอ่อนหวานที่เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ฝากไว้ในความคิดของเปาโล เราเห็นมันได้ในจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปี ในจดหมายนั้นเราพบว่าเปาโลขอบคุณพระเจ้าทุกครั้งที่เขาคิดถึงพวกเขา! ว่าเขาระลึกถึงพวกเขาในทุกคำอธิษฐาน! และ “ได้ทูลขอด้วยความยินดีเสมอ” (ฟป. 1:3,4) และในจดหมายนั้นเขาบอกพวกเขาอย่างอ่อนโยนว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ามีพวกท่านในใจของข้าพเจ้า เพราะว่าทั้งในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และในการกล่าวแก้และการยืนยันแห่งข่าวประเสริฐนั้น พวกท่านทุกคนก็เป็นผู้มีส่วนแห่งพระคุณของข้าพเจ้า” (ฟป. 1:7) เขากล่าวว่าเขาอาลัยหาพวกเขายิ่งนัก (ฟป. 1:8) และเขาตั้งตาคอยด้วยใจยินดีว่าจะได้อยู่กับพวกเขาอีก “เพื่อความปลาบปลื้มของพวกท่านจะได้บริบูรณ์มากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านอีก” (ฟป. 1:26) เขาเรียกพวกเขาอย่างอ่อนโยนว่า “พวกที่รักของข้าพเจ้า” (ฟป. 2:12) เขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเป็นที่ปรารถนา เป็นที่ปีติยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า...” (ฟป. 4:1) และผู้เชื่อเหล่านี้ในเมืองฟิลิปปีก็รักเปาโลเช่นกัน พวกเขาเป็นคริสตจักรเดียวตอนที่เปาโลต้องไปจากแคว้นมาซิโดเนียที่จะส่งทรัพย์สินของเขาช่วยเหลือเขา (ฟป. 4:15) และพวกเขาได้ส่งทรัพย์สินของเขาให้เขาในเมืองเธสะโลนิกา (ฟป. 4:16) และตอนที่เขาติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (ฟป. 4:18)

ฉะนั้นมีดอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมมากมายที่แบ่งบานอยู่ในดินแห่งการถูกข่มเหง และการทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ก็ผูกมัดคริสเตียนทั้งหลายเข้าด้วยกันในแบบที่ไม่มีสิ่งใดเหมือนในโลกนี้

กิจการ 17

ข้อ 1-4:

17:1 บัดนี้เมื่อเปาโลกับสิลาสได้ผ่านเมืองอัมฟิบุรี และเมืองอปอลโลเนียแล้ว ท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว

17:2 และเปาโล ตามลักษณะของท่าน ได้เข้าไปยังพวกเขา และวันสะบาโตสามวันได้ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์

17:3 โดยการไขข้อความและการชี้แจงให้เห็นว่า

จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และทรงเป็นขึ้นมา จากความตาย และว่า “พระเยซูของคัมภีร์ ผู้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์”

17:4 และบางคนในพวกเขา ก็เชื่อ และสมาคมกับเปาโลและสิลาส และในพวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้าเป็นจำนวนมาก และในพวกสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ ๆ ก็ไม่น้อย

ข่าวประเสริฐมาถึงเมืองเธสะโลนิกา

เราจำได้ว่าเปาโล สิลาส และทิโมธีอยู่ในแคว้นมาซิโดเนียและถ้าคุณมีแผนที่สักอันที่แสดงการเดินทางเพื่อประกาศของเปาโล คุณจะเห็นว่าเขาเข้าไปทางเกาะซาโมธราซเซีย ขึ้นบกในแคว้นมาซิโดเนียที่เมืองเนออาบุรี จากนั้นก็เดินทางเป็นระยะทางสั้น ๆ ไปยังเมืองฟิลิปปี

คราวนี้พวกเขาไปทางทิศตะวันตก ไปต่อยังเมืองอัมฟิบุรีและอปอลโลเนีย ไปสู่เมืองเธสะโลนิกา “ซึ่งที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว” อาจมีไม่กี่เมืองที่พิเศษ ๆ ในประเทศกรีซที่มีพวกยิวอยู่มากพอที่จะมีธรรมศาลาสักแห่งสำหรับการนมัสการเป็นประจำ ธรรมศาลาเหล่านี้เป็นประตูที่เปิดอยู่ที่ดีที่สุดสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐ ที่นี้ผู้คนน่าจะมีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอยู่บ้าง น่าจะทราบเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น ระบบบูโรหิต คำพยากรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้นหรือพระผู้ช่วยให้รอด ฉะนั้นเหมือนกับพวกอัครทูตจะต้องเริ่มต้นในกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 24:47) เปาโลก็ยอมไปหาคนเหล่านั้นที่ทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงก่อน ทราบอะไรบางอย่างเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม ฉะนั้นพวกเขาจึงผ่านเมืองเล็กหลายเมืองจนมาถึงเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งน่าจะอยู่ห่างจากเมืองฟิลิปปีประมาณแปดสิบลีไมล์หรือมากกว่านั้น และเปาโล “ตามลักษณะของท่าน” เมื่อเขาไปเจอธรรมศาลาและในฐานะยิวคนหนึ่งที่เขาเรียนมา ได้รับการฝึกฝนภายใต้กามาลิเอลที่เยรูซาเล็มในพระราชบัญญัติทั้งสิ้นและภาคพันธสัญญาเดิม (กิจการ 22:3) ก็จะได้รับอนุญาตให้พูดเสมอ ฉะนั้นในธรรมศาลานั้นนานสามวันสะบาโตเขาจึง “ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์” เขาแสดงให้คนเหล่านั้นเห็นว่า “จำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ และทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” เขาคงพิสูจน์เรื่องนี้โดยอิสยาห์ 50:3 โดยเพลงสดุดี 16:9,10 เหมือนที่เปโตรกระทำที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:25-31) โดยพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงทำไว้กับดาวิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น โดยภาพเล็งและเงาเหล่านั้น และระบบบูโรหิตและเครื่องบูชาต่าง ๆ โดยลูกแกะปัสกา พระเยซูทรงเป็นผู้ที่นั่นแหละ เปาโลบอกพวกเขา

มีปฏิกิริยาแตกต่างกันไป “บางคนในพวกเขา ก็เชื่อ และสมาคมกับเปาโลและสิลาส” นั่นคือ พวกยิวบางคนเหล่านั้น แต่ “ในพวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้าเป็นจำนวนมาก” “พวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้า” คงหมายถึงผู้คนที่มิใช่ยิวที่หาพระผู้ช่วยให้รอดที่แท้จริงที่แสวงหาพระเจ้า เหมือนกับที่ชนที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการในกิจการ 7 เหมือนกับที่โครเนลิอัสอธิษฐานและแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจังและให้

ทาน ในกิจการ 10 ก่อนที่เขาได้ยืมข่าวประเสริฐ มันเป็นประสบการณ์อันเปี่ยมสุขในการประกาศข่าวประเสริฐ กระทั่งแก่มวลชนหมู่ใหญ่ที่เป็นคนนอกريت เหมือนที่ผมได้กระทำในประเทศอินเดีย ญี่ปุ่น และเกาหลี ที่ได้พบกับบางคนที่มีใจหิวกระหายและเปิดรับต่อข่าวประเสริฐมากเหลือเกิน เปาโลก็พบแบบนั้นที่เมืองนี้ และแม้กระทั้งในหมู่ “พวกสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญ ๆ” ที่มีอิทธิพลมาก ไม่น้อยเลยได้รับความรอด แต่มีการขัดขวางและการข่มเหงเช่นกัน

ข้อ 5-9:

17:5 แต่พวกยิวซึ่งไม่เชื่อ ด้วยความรู้สึกอิจฉา ได้เอาบางคนที่เป็นคนลามกที่ต่ำช้ามายังพวกเขา และรวบรวมพวกคนมา และก่อการจลาจลทั่วทั้งเมือง และบุกเข้าบ้านของยาโสน และหาโอกาสที่จะพาท่านทั้งสองออกมาให้ประชาชน

17:6 และเมื่อพวกยิวหาท่านทั้งสองไม่พบ พวกเขาจึงฉุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาพวกผู้ครอบครองเมือง โดยร้องว่า “คนเหล่านี้ที่ได้ทำให้

โลกกลับหัวกลับหางก็มาที่นี่ด้วย

17:7 ผู้ซึ่งยาโสนต้อนรับแล้ว และบรรดาคนเหล่านี้ได้ขัดแย้งกับคำสั่งทั้งหลายของซีซาร์ โดยกล่าวว่า มีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ชื่อ เยชู”

17:8 และพวกเขารบกวนประชาชนและพวกผู้ครอบครองเมือง เมื่อคนเหล่านั้นได้ยินสิ่งเหล่านี้

17:9 และเมื่อพวกเขาได้เรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่น ๆ แล้ว พวกเขาก็ปล่อยท่านทั้งสองไป

พวกยิวที่ไม่เชื่อก่อการจลาจล:

คุกคามเปาโลและลีลาส

พระเจ้าประทานความสว่างมากกว่าให้แก่พวกยิวแล้ว โดยพระคุณของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเลือกชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นพวกยิวมาตั้งแต่สมัยของอับราฮัม ศาสดาพยากรณ์ทุกคนได้เกิดขึ้นในหมู่พวกยิว พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกเขียนโดยพวกยิว ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงบอกหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นได้ว่า “พวกเราทราบว่าคุณเรานมัสการผู้ใด เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) ฉะนั้นข่าวประเสริฐจึงต้องถูกนำไปประกาศแก่พวกยิวก่อนผู้ซึ่งมีใจพร้อมมากกว่าที่จะรับมันเพราะมีความคุ้นเคยอยู่บ้างกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและกับพระเจ้าที่แท้จริง แต่ในทำนองเดียวกัน พวกยิวเหล่านั้นที่ไม่หันมาหาพระคริสต์ พวกยิวที่ยึดมั่นเหลือเกินกับรูปแบบภายนอกเหล่านั้นของศาสนายิวแต่ไม่เคยกลับใจมาหาพระเจ้าเพื่อรับพระเมตตาที่ช่วยให้รอด ยิวเหล่านี้ก็จะเป็นผู้ขัดขวางข่าวประเสริฐอย่างรุนแรงมากที่สุดในทุกแห่งที่เปาโลไป ฉะนั้นพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อในเมืองเธสะโลนิกาจึง “รู้สึกอิจฉา ได้เอาบางคนที่เป็นคนลามกที่ต่ำช้ามายังพวกเขา” รวบรวมฝูงชน และเริ่มก่อการจลาจล

มีความผูกพันกันอย่างเกือบเสียดสีไม่ได้ระหว่างความไม่เชื่อฝ่ายวิญญาณ และความลามก และความผิดศีลธรรม พวกยิวเหล่านั้นที่เกลียดชังเปาโลเพราะพวกเขาคิดว่าข่าวประเสริฐจะเข้าแทรกแซงกับการสานต่อพิธีกรรมและพิธีการต่าง ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิม และอยากกล่าวว่าตนขัดขวางเปาโลเพราะความเชื่อมั่นทางศาสนา กระนั้น “ได้เอาบางคนที่เป็นคนลามกที่ต่ำช้ามายังพวกเขา” เพื่อช่วยพวกเขาอย่าขี้และข่มเหงเหล่านักเทศน์ของพระเจ้า!

ฉะนั้นเหล่าคริสเตียนทุกแห่งหนจึงอัศจรรย์ใจกับวิธีที่พวกแนวคิดเสรีนิยมทางศาสนา ผู้ซึ่งไม่ยอมรับการดลใจของพระคัมภีร์ การไถ่โทษด้วยพระโลหิต ความเป็นพระเจ้านั้น การประสูติจากหญิงพรหมจารีและการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์ มักเข้าหาคนกลุ่มเดียวกันกับพวกสังคมนิยมและพวกคอมมิวนิสต์ นักเทศน์คนใดที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์และคอมมิวนิสต์ผู้นิยมลัทธิมากซ์คนใดที่ประกาศตัวว่าเป็นนักอเทวนิยม จริง ๆ แล้วก็เป็นอย่างเดียวกัน พวกเขาตั้งคูดเข้าหากัน เหล่าสาวกของ Bob Ingersoll ของ Voltaire และ Tom Paine เป็นพวกที่ต่ำช้าและขี้เมาและไม่เคารพกฎหมายมากที่สุดของสังคม ฉะนั้นไม่ว่าผู้คนจะยกข้ออ้างใดก็ตามเพื่อจะไม่ยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุผลขั้นพื้นฐานก็คือความชั่วของหัวใจ “และนี่คือการปรับโทษนั้น คือว่าความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว และมนุษย์ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย เพราะทุกคนที่กระทำความชั่วร้ายก็เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น เกรงว่าการกระทำทั้งหลายของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่กระทำความจริงก็มาสู่ความสว่างนั้น เพื่อการกระทำทั้งหลายของตนจะปรากฏว่า การกระทำเหล่านั้นถูกกระทำในพระเจ้า” (ยอห์น 3:19-21) มีความชั่วทางศีลธรรมอยู่ในความไม่เชื่อ ความไม่เชื่อและอาชญากรรมไปด้วยกัน

ความไม่เชื่อในประเทศเยอรมนี แนวคิดวิพากษ์ขั้นสูงกว่า แนวคิดเสรีนิยมในประเทศเยอรมนี เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดสงครามโลกสองครั้ง ที่ใดที่การฟุ้งเฟ้อและการไว้วางใจส่วนบุคคลในพระคริสต์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ตลอดจนการยอมรับและความอดทนแบบย่ำแย่ที่จะปฏิบัติตามพระคัมภีร์ เปิดทางให้แก่ความไม่เชื่อ เมื่อนั้นความผิดศีลธรรมก็เปิดทางให้แก่อาชญากรรม ความลามกและความชั่ว มันเป็นเช่นนั้นในเมืองเธสะโลนิกา

จำไว้ว่าพวกนักศาสนาที่เป็นคนไม่เชื่อเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในการตรึงกางเขนพระเยซูคริสต์

ฝูงชนนั้น “บุกเข้าบ้านของยาโสน และหาโอกาสที่จะพาท่านทั้งสอง [เปาโล และซิลาส] ออกมาให้ประชาชน” แต่เปาโลกลับซิลาสไม่ได้อยู่ในบ้านหลังนั้น ยาโสนและพวกพี่น้องบางคนจึงถูกจับและฝูงชนนั้นลากตัวพวกเขาไปหาพวกผู้ครอบครองของเมืองนั้น การจลาจลของฝูงชนที่เมืองเธสะโลนิกานี้เป็นเหมือนกับการจลาจลที่เมืองอีโคเนียม (กิจการ 14:5) เหมือนฝูงชนที่เอาหินขว้างเปาโลที่เมืองลิสตรา (กิจการ 14:19) เหมือนฝูงชนที่เมืองโครินธ์ในกิจการ 18:12 ที่นำตัวเปาโลไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอ เหมือนพวกคนทำรูปเคารพที่เมืองเอเฟซัสผู้ซึ่งย้ายยี่เหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล (กิจการ 19:23-41) และฝูงชนนั้นที่จับตัวเปาโลในวิหารที่เยรูซาเล็ม (กิจการ 21:27-32) ฉะนั้นเปาโลจึงเรียนรู้ที่จะถือว่า การจลาจลเช่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของราคาค่างวดสำหรับการรับใช้พระเจ้า ฉะนั้นในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของราคาค่างวดของการ “กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ชอบ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า” เขาจึงรวม “ในบรรดารอยเขียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย...” เข้าไว้ด้วย (2 คร. 6:4,5) โอ เราช่างรู้รึน้อยจริง ๆ เกี่ยวกับราคาค่างวดที่นักเทศน์คนหนึ่งต้องเสียเพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์!

ข้อกล่าวหาที่ใช้ปรักปรำคริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองเธสะโลนิกาเป็นเรื่องโง่เขลาและเปี่ยมสง่าราศีทันที “คนเหล่านี้ที่ได้ทำให้โลกกลับหัวกลับหางก็มาที่นี่ด้วย” พวกเขากล่าว! มันเป็นกิจธุระที่เขาย่ำปฐพีเมื่ออัศวินทูตเปาโลเข้ามาในเมือง!

ที่เยรูซาเล็มพวกบุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสพบว่า “พวกเจ้าได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยหลักคำสอนของพวกเจ้า” (กิจการ 5:28)! แน่ใจว่าการจลาจลทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นที่ใดก็ตามที่เปาโลและซิลลาสเทศนา ได้ถูกรายงานแบบปากต่อปากไปทั่วเขตแดนนั้น พวกผีถูกขับออก และทาสสาวคนนั้นได้รับการรักษาให้หาย คุกแห่งนั้นที่เกือบพังทลาย ความอับอายขายหน้าของพวกผู้พิพากษาที่เมืองฟีลิปปี--ทั้งหมดนี้ถูกเล่ากันปากต่อปากไปทั่ว

น่าสงสารจริง ๆ ที่นักเทศน์ส่วนใหญ่ไม่ “ทำให้โลกกลับหัวกลับหาง” พวกเขาทำตามกิจวัตรอันเป็นระเบียบ พวกเขาไม่ค่อยทำให้ใครขัดเคืองใจและช่วยเหลือเพียงไม่กี่คน นักเทศน์อย่างแซม โจนส์และบิลลี ซันเดย์อยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งทำให้คนซีเมามากมายกลับใจเชื่อ (และเจ้าของร้านเหล้าก็เช่นกัน) จนบ่อยครั้งร้านเหล้าเหล่านั้นปิดกิจการหลังจากการประชุมฟื้นฟูของพวกเขา? เรานึกถึงการเดินทางเหล่านั้นของจอห์น เวสลีย์ที่ขี่ม้าไปทั่วประเทศอังกฤษและชนะผู้คนมากมาย และการย้ายและการดูถูกเหยียดหยามที่เขาได้รับ โอ ขอให้มีการเทศนาที่จะทำให้เฟลิกส์ตัวสั้น ที่จะปลุกจิตสำนึกที่รู้สึกผิดของเฮโรดให้ตื่นขึ้น ที่จะทำให้อาริอัสนอนไม่หลับ ขณะที่ตานิเอลยังอยู่ในถ้ำสิงโต! ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดประทานผู้คนที่ จะ (ในภาษาของผู้กล่าวหาเหล่านี้) “ทำให้โลกกลับหัวกลับหาง” เหมือนอย่างเปาโลและซิลลาสด้วยเถิด

ข้อกล่าวหาเหล่านั้นเป็นเรื่องโง่เขลา พวกเขาบอกว่ายาโสนได้รับรองเปาโลกับซิลลาสไว้และว่า คริสเตียนทั้งหมดเหล่านี้ “ขัดแย้งกับคำสั่งทั้งหลายของซีซาร์ โดยกล่าวว่ามิมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งที่ชื่อ เยซู” ผู้คนที่เกลียดชังพวกคริสเตียนก็โกหกเป็นนิสัย โดยส่วนหนึ่งของเหตุผลนั้นก็คือว่าใจของพวกเขาถูกบังเสียจนพวกเขาไม่รู้จักความจริงนั้นเลยด้วยซ้ำ พวกเขาไม่รู้ว่าการเทศนาของคริสเตียนจะทำให้เกิดพลเมืองชั้นดีที่สุด; ว่าในความคิดของคริสเตียนนั้น “บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า” (รม. 13:1) และว่าเปาโลจะสั่งสอนผู้คนในทุกแห่งหนให้ชำระบาปแก่ซีซาร์ ให้เชื่อฟังกฎหมายต่าง ๆ ของโรม ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะถูกเนรเทศก็ศรัทธาก็ตาม!

เหล่าผู้ก่อตั้งของสหรัฐอเมริกาเข้าใจว่าความมีศีลธรรมและความเป็นพลเมืองที่เคารพกฎหมายจะถูกส่งเสริมส่วนใหญ่แล้วโดยคริสตจักรและนักเทศน์ทั้งหลาย ฉะนั้นคริสตจักรทั้งหลายปกติแล้วจึงไม่ถูกเรียกเก็บภาษี ฉะนั้นจึงมีพวกอนุศาสนาจารย์ประจำรัฐสภาและวุฒิสภาและองค์กรนิติบัญญัติประจำรัฐ และเหล่าอนุศาสนาจารย์ในกองทัพทั้งหลาย และประธานาธิบดีทั้งหลายของเราก็สาบานตนเข้ารับตำแหน่งพร้อมกับพระคัมภีร์เล่มหนึ่ง และผู้คนที่ให้คำสัตย์ปฏิญาณต่อพระพักตร์พระเจ้าในศาล ไม่มีทางที่จะมีศีลธรรมแห่งพระคัมภีร์ได้โดยปราศจากความเชื่อแบบคริสเตียน และข้อกล่าวหาเหล่านี้ก็โง่เขลาเสียจริงที่คิดว่าการรักและให้เกียรติพระเยซูคริสต์เท่ากับเป็นการต่อต้านซีซาร์ นั่นคือ ต่อต้านการปกครองฝ่ายพลเรือน

คนเหล่านั้นที่ไม่อยากให้มีการอธิษฐานหรือการอ่านพระคัมภีร์ในโรงเรียนรัฐทั้งหลายก็ไม่มีมิตรกับ ความมีศีลธรรมและความชอบธรรมและการปกครองที่ดี ไม่ว่าเจตนาของพวกเขาจะเป็นเช่นใดก็ตาม

คำใส่ร้ายนั้น “รบกวนประชาชนและพวกผู้ครอบครองเมือง” ฉะนั้นยาโสนจึงถูกเรียกประกันตัว ถ้าพวกเขาได้ตัวเปาโลกับซิลลาสไป พวกเขาก็คงทุบตีและอาจฆ่าคนทั้งสองเลยด้วย แต่เนื่องจากพวกเขาไม่พบตัวเปาโลกับซิลลาส ยาโสนกับพี่น้องคนอื่น ๆ จึงถูกพาไปยังสภาและได้รับการปล่อยตัวโดยเสียค่าประกันตัวเพื่อ

ข้อ 10-14:

17:10 และทันทีที่ทันใดพวกพี่น้องได้ส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอาในเวลากลางวัน ผู้ซึ่งเมื่อมาถึงที่นั่นแล้วได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว
17:11 พวกยิวเหล่านี้สุภาพกว่าพวกยิวเหล่านั้นที่อยู่ในเฮสเสโลนิกา ในการที่พวกเขาได้รับพระวจนะด้วยความพร้อมใจทุกอย่าง และได้ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อทราบว่สิ่งเหล่านั้นเป็นดังกล่าวหรือไม่
17:12 เหตุฉะนั้น หลายคนในพวกเขาได้เชื่อ ในพวกสตรีผู้มีเกียรติซึ่งเป็นชาติกรีกด้วย และในพวก

ผู้ชายก็มีไม่น้อย
17:13 แต่เมื่อพวกยิวแห่งเมืองเฮสเสโลนิกาทราบว่ พระวจนะของพระเจ้าได้ถูกประกาศโดยเปาโลที่เมืองเบโรอา พวกเขาก็มาที่นั่นด้วย และยุยงประชาชน
17:14 และทันทีที่ทันใดพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลกับสิลาสที่เมืองเบโรอา

เมื่อฝูงชนที่เมืองเฮสเสโลนิกาคลายตัวแล้ว พวกพี่น้องในตอนกลางวันก็ตามหาตัวเปาโลกับสิลาส เขาทั้งสองต้องไปเสีย ฉะนั้นในตอนกลางวันพวกเขาจึงเริ่มไปยังเมืองเบโรอา ซึ่งห่างไปทางทิศตะวันตกอีกสี่สิบหรือห้าสิบลีไมล์

ไม่สะดวกสักนิดแม้ถูกข่มเหง ซึ่งพอถึงตอนนี้พวกเขาคาดหวังไว้แล้วว่าต้องเจอ พวกเขาจึงเข้าไปในธรรมศาลาซึ่งมีพวกยิวอยู่ที่เมืองเบโรอาและพวกเขาก็เทศนาที่นั่น

“พวกยิวเหล่านี้สุภาพกว่าพวกยิวเหล่านั้นที่อยู่ในเฮสเสโลนิกา” อย่างไรก็ตาม? ในการที่พวกเขา “รับพระวจนะด้วยความพร้อมใจทุกอย่าง และได้ค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน เพื่อทราบว่สิ่งเหล่านั้นเป็นดังกล่าวหรือไม่” นี่คงหมายถึงพวกผู้นำที่เป็นยิว พวกเขาน่าจะมีในธรรมศาลานั้นสำเนาของหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสและม้วนหนังสือของศาสดาพยากรณ์บางคนและอาจมีหนังสือเพลงสดุดีด้วย และมันจึงกลายเป็นกิจธุระประจำวันที่ฝูงชนมารวมตัวกันในธรรมศาลานั้นและถามคำถามต่าง ๆ ให้ผู้นำบางคนค้นดูพระคำข้อนี้และข้อนั้นเพื่อดูว่เปาโลและสิลาสพูดความจริงหรือไม่ ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกเลยที่ “หลายคนในพวกเขาได้เชื่อ” (ข้อ 12) ทั้งพวกกรีกและพวกยิว

โอ ขอให้เรามีจิตใจสูงที่ค้นดูพระคัมภีร์เพื่อจะดูว่สิ่งเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่ และยื่นกรานให้หนักเทศน์ทุกคนพิสูจนข่าวสารของตนโดยพระวจนะของพระเจ้า!

แต่ห่างออกไปห้าสิบลีไมล์ ย้อนไปที่เมืองเฮสเสโลนิกา พวกยิวที่เดือดดาลกลุ่มเดียวกันนี้ พร้อมกับความกระตือรือร้นและความโกรธที่ถูกชักนำไปผิดทางแบบเดียวกันนี้ที่เคยผลักดันเขาโลไปบนถนนสู่เมืองตามัสกัสเพื่อข่มเหงพวกคริสเตียนที่นั่นในกิจการ 9 บัดนี้ก็มาปลุกปั่นผู้คนให้ต่อต้านเปาโลกับสิลาสในเมืองเบโรอา! ไม่ต้องสงสัยเลยว่มีกองคาราวานที่ไป ๆ กลับ ๆ ทุกวัน และที่ใดก็ตามที่เปาโลกับสิลาสไป ก็มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะถูกนำไปรายงานในไม่ช้า ฉะนั้นพวกยิวที่ไม่เชื่อจึง “มาที่นั่นด้วย” คือจากเมืองเฮสเสโลนิกามายังเมืองเบโร

อา “และยุยงประชาชน”

การจลาจลอีกหนถูกคาดหมาย ฉะนั้น “ทันทีทันใดพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล” เขาไปทางทะเลจริง ๆ นั่นคือ ลงใต้ไปยังกรุงเอเธนส์ แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่เมืองเปโรอาชั่วระยะหนึ่ง เขาทั้งสองเป็นคนเงียบ ๆ ไม่เป็นที่เกลียดชังโดยพวกยิวมากนักและอาจไม่มีใจกล้ามากนักในการเทศนาของพวกเขา อาจไม่เต็มเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากนัก

ข้อ 15-21:

17:15 และคนเหล่านั้นที่ส่งเปาโลไปนั้น ได้นำท่านมาถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งมายังสิลาสกับทิโมธีเพื่อให้รีบมาหาท่านด้วยความเร็วทั้งสิ้นแล้ว พวกเขา ก็จากไป

17:16 บัดนี้ ขณะที่เปาโลกำลังคอยเขาทั้งสองอยู่ที่กรุงเอเธนส์นั้น จิตวิญญาณของท่านก็ถูกรบกวนภายในตัวท่าน เมื่อท่านได้เห็นว่ามีเมืองนั้นถูกมอบไว้กับการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้น

17:17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้เถียงในธรรมศาลากับพวกยิว และกับบรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และในตลาดทุกวันกับคนทั้งหลายที่พบกับท่าน

17:18 แล้วพวกนักปรัชญาบางคนของพวกเอเปียูเรีย และของพวกสตอิก ได้มาพบท่าน และบางคนกล่าวว่า “คนพูดพล่ามคนนี้จะพูดอะไร” คนอื่น

ว่า “เขาดูเหมือนว่าเป็นคนนำพระแปลก ๆ เข้ามาเผยแพร่” เพราะท่านได้ประกาศพระเยซูแก่พวกเขา และการเป็นขึ้นมาจากความตาย

17:19 และพวกเขาจึงจับท่าน และพาท่านไปยังสภาอารีโอปากัส โดยกล่าวว่า “ขอให้พวกเราทราบ ว่า หลักคำสอนใหม่นี้ที่ท่านพูดนั้นคืออะไร

17:20 เพราะว่าท่านนำบรรดาสิ่งแปลกประหลาดมาถึงหูของพวกเรา เหตุฉะนั้นพวกเราจึงอยากจะทราบว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร”

17:21 (เพราะบรรดาชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาของพวกเขาในการอื่น นอกจากจะกล่าวหรือจะฟังสิ่งใหม่ ๆ บ้าง)

เปาโลที่กรุงเอเธนส์ ศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรม

กรุงเอเธนส์อยู่ห่างไปทางใต้สองร้อยไมล์และอยู่ริมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ในสมัยนั้น เช่นเดียวกับในตอนนี้ กรุงเอเธนส์เป็นนครที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประเทศกรีซหรือพื้นที่ที่ในสมัยนั้นถูกเรียกว่าแคว้นมาซิโดเนีย กรีซเคยปกครองโลกก่อนโรม แต่วัฒนธรรมได้ไปถึงจุดสูงสุดของมัน ไม่ใช่ในโรมแต่ในกรีซ ภาษากรีกถูกใช้พูดกันทั่วจักรวรรดิโรม ภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดถูกเขียนในภาษากรีก Koine มันเป็นภาษากรีก Koine หรือภาษากรีกของผู้คนทั่วไปซึ่งเปาโลใช้ในการเทศนา และเปาโลกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน” (1 คร. 14:18) เหล่านักปรัชญาคือ โสเครตีส เพลโต และอริสโตเติล ได้สร้างผลกระทบมหาศาลต่อวัฒนธรรมของโลก งานเขียนต่าง ๆ ของโฮเมอร์และเซโนโฟนและประติมากรชาวกรีกที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นก็เช่นกัน ฉะนั้นกรุงเอเธนส์จึงเป็นศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรมของโลกในสมัยนั้น เหมือนกับที่กรุงโรมเป็นศูนย์กลางแห่งการปกครองโลก

เปาโลส่ง “คำสั่งมายังสิลาสกับทิโมธีเพื่อให้รีบมาหาท่านด้วยความเร็วทั้งสิ้น” (ข้อ 15) เปาโลได้รับ

ตำแหน่งผู้นำแล้วที่สามารถบัญชาเพื่อนร่วมงานของเขาได้

แต่เปาโล ผู้รอคอยสิลาสและทิโมธีอยู่ พบว่า “จิตวิญญาณของท่านก็ถูกรบกวนภายในตัวท่าน เมื่อท่านได้เห็นว่าเมืองนั้นถูกมอบไว้กับการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้น” เปาโลรู้สึกเหมือนตอนที่เขาเคยรู้สึกวันแล้ววันเล่ากับทาสสาวคนนั้นที่เมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:17,18) เขาเป็นเหมือนเยเรมีย์ผู้ซึ่งกล่าวว่า “แล้วข้าพระองค์ได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์ หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก” แต่พระวณะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อดอยู่ในกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็เหนื่อยอ่อนด้วยการอดกลั้นไว้ และข้าพระองค์ก็ยังไม่ไหว” (ยรม. 20:9) เปาโลรู้สึกในทันทีถึงความเร่งด่วนเดียวกันนั้นที่เขา รู้สึก ตอนที่เขากล่าวใน 1 โครินธ์ 9:16 ว่า “วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ!”

เราถูกสอนให้อธิษฐานขอสิ่งนี้มิใช่หรือเมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” (มธ. 9:38; ลก. 10:2)? โอ ขอให้เรามีใจที่ร้อนรนเถิด! โอ ขอให้มีการโหมกระพืออันบริสุทธิ์เพื่อผู้คนที่หลงหายและต้องการความรอด พระผู้ช่วยให้รอดทรงมองดูฝูงชนเหล่านั้นและ “พระองค์ก็ทรงเกิดความกรุณาต่อเขาทั้งหลาย เพราะพวกเขาอิดโรย และถูกกระจัดกระจายไปโดยรอบ เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” (มธ. 9:36) ผมอธิษฐานขอให้แต่ละคนที่อ่านข้อความนี้แสวงหาความเร่งด่วนอันบริสุทธิ์นั้นบ้าง ไฟนั้นของพระเจ้าที่ผลักดันเราให้แสวงหาผู้ที่หลงหาย

นี่คงเป็นส่วนหนึ่งของคำอธิบายที่ว่าทำไมเปาโลถึงไปจากการถูกทุบตีและการติดคุกและฝูงชนที่โกรธแค้นในสถานที่แห่งหนึ่งและไปอีกที่เพื่อเผชิญกับประสบการณ์และการต่อต้านแบบเดียวกันนั้นอีก!

เขาเห็นคนนั้น “ถูกมอบไว้กับการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้น” นี่เป็นเรื่องน่าสะเทือนใจสำหรับเปาโลในฐานะคริสเตียนคนหนึ่ง แต่กระทั่งในฐานะยิวคนหนึ่ง มันก็คงน่าสะเทือนใจเช่นกัน ตั้งแต่กลับมาจากการตกเป็นเชลยในบาบิโลน ไม่มีการนับถือรูปเคารพในท่ามกลางพวกยิวแล้วเท่าที่เราทราบ ดูเหมือนพวกเขาได้รับการรักษาให้หายแล้วจากการวิ่งไล่ตามพระต่างประเทศเพราะการตกเป็นเชลยนั้น ในสมัยของพระคริสต์มีพวกเขาที่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและการอัศจรรย์ทั้งหลาย (มาระโก 12:18) พวกเขาใช้เหตุผลของสมัยนั้นซึ่งความไม่เชื่อนั้นเกี่ยวข้องกับมหาบุโรหิตและผู้นำหลายคน (กิจการ 5:17) แต่พวกเขาไม่ใช่พวกนับถือรูปเคารพ มีพวกฟาริสีที่เคร่งครัดมาก ๆ เกี่ยวกับตัวอักษรและกิจวัตรของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ แต่ไม่ได้กลับใจเชื่อ มีพวกเฮโรดที่รักโลกและเดินตามอิทธิพลของราชสำนักที่ฉ้อฉล แต่ในท่ามกลางพวกยิวไม่มีพวกนับถือรูปเคารพที่ปรนนิบัติพวกพระต่างประเทศเหมือนคนเหล่านั้นในกรุงเอเธนส์ เปาโลจึงรู้สึกสะเทือนใจและทุกซอกเป็นธรรมดา

โอ ผู้คนที่ตาบอดและหลงหายเหล่านี้ซึ่งเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง วิ่งตะบึงไปสู่ความพินาศนิรันดร์! ฉะนั้นเปาโลซึ่งถูกโหมกระพือจนถึงกันขี้ของตน “จึงได้เถียงในธรรมศาลากับพวกยิว และกับบรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และในตลาดทุกวันกับคนทั้งหลายที่พบกับท่าน” เขาทำตามแผนการปกติของเขาในการเริ่มต้นกับพวกยิวและในธรรมศาลา แต่มี “บรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า” ที่หิวกระหายหาพระเจ้าที่แท้จริง และหลายคนเริ่มมาพบกับเขาทุกวันในตลาด

เราควรจำไว้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนได้เติบโตในสมัยของการโต้แย้งแบบสด ๆ การกล่าวป้องกันความเชื่อนั้นแบบร้อนรน การโจมตีความไม่เชื่อและบาปอย่างเปิดเผย เปาโล “โต้เถียง” ในกรุงเอเธนส์ เขา “ให้เหตุผล” และ “โน้มน้าว” ที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:4) ที่เมืองเอเฟซัสเปาโล “กล่าวด้วยใจกล้าเป็นเวลาสามเดือน โดยโต้เถียงและซักชวน...” (กิจการ 19:8) อปอลโล “ได้ชักจูงพวกยิวอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์” ที่แคว้นอากายา (กิจการ 18:28) ข่าวประเสริฐสมควรได้รับการนำเสนอแบบใจกล้าที่สุด การโต้เถียงที่เฉียบขาดที่สุด การฝังแน่นที่ทรงพลังมากที่สุด การโน้มน้าวที่อ่อนโยนมากที่สุด ความกระตือรือร้นที่บริสุทธิ์มากที่สุด! เราไม่ควรลืมนำมีคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูว่า “ความร้อนรนในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์...” (สดด. 69:9; ยอห์น 2:17)

กรุงเอเธนส์มีเหล่านักปรัชญา ครูอาจารย์ เหล่านักคิดมากกว่าคนอื่นใดในโลก เราถูกบอกว่า พวกเขาเอปิคุเรียวเป็น “เหล่าสาวกของเอปิคุรัส ปี 342-271 ก่อน ค.ศ. ผู้ซึ่งละทิ้งการแสวงหาความจริงอันบริสุทธิ์โดยใช้เหตุผลแล้วว่าเป็นเรื่องน่าสิ้นหวัง...โดยแสวงหาความเพลิดเพลินที่แท้จริงผ่านประสบการณ์แทน” พวกเขาโตอีกเป็น “เหล่าสาวกของเซโน, ปี 280 ก่อน ค.ศ., และคริสซิปปัส, ปี 240 ก่อน ค.ศ. ปรัชญานี้ตั้งอยู่บนความพอเพียงในตัวเองของมนุษย์, การเก็บกอดตัวเองแบบเข้มงวด, ความเป็นปึกแผ่นของเผ่าพันธุ์มนุษย์, และความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า พวกเขาเอปิคุเรียวและพวกสโตอิกแบ่งแยกโลกของพวกเขา” ดร. สโกฟิลด์กล่าว

เปาโลจึงมีผู้คนที่พร้อมฟังแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องเป็นเหล่าคนบาปที่มีใจขอกู้ แต่เป็นผู้ที่มีความคิดเชิงปรัชญาที่ซบซึ้งถาม สนใจในด้านสมองหากไม่ใช่ในฝ่ายวิญญาณ พวกเขาพาเขาไปยังเนินเขาอารีโอ ซึ่งขึ้นไปครึ่งทางของภูเขาอะโครโพลิสที่กรุงเอเธนส์ ที่นั่นเมื่อไม่นานมานี้ผมได้เห็นแผ่นป้ายทองเหลืองขนาดใหญ่ ซึ่งมีคำเทศนาที่กรุงเอเธนส์ของเปาโลถูกแสดงอย่างเปิดเผยในภาษาอังกฤษ ดังนั้นเปาโลจึงเทศนาเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นจากตายให้พวกเขาฟัง เฉกเช่นนักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ทุกคนได้กระทำ การคืนพระชนม์นั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของข่าวประเสริฐ

ข้อ 22-31:

17:22 แล้วเปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางเนินเขาอารีโอ และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้ารับรู้ว่าในสิ่งทั้งปวงท่านทั้งหลายนับถือพระมากมายเกินไปถึงจริง ๆ
17:23 เพราะขณะที่ข้าพเจ้าได้ผ่านไป และได้สังเกตดูสิ่งบูชาต่าง ๆ ของพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นบูชาหนึ่งพร้อมกับคำจารึกนี้ที่ว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น’ เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ซึ่งพวกท่านนมัสการโดยขาดความรู้ ข้าพเจ้าจึงขอ

ประกาศพระเจ้าองค์นี้แก่พวกท่าน
17:24 พระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น โดยเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตอยู่ในวิหารทั้งหลายที่ถูกสร้างไว้ด้วยมือมนุษย์
17:25 ทั้งไม่ได้ถูกนมัสการด้วยมือมนุษย์ ราวกับว่าพระองค์ประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยเห็นว่าพระองค์ประทานชีวิต และลมหายใจ และสืบสารพัดแก่คนทั้งสิ้น

17:26 และได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชนชาติจากสายเลือดอันเดียวกันเพื่อให้อาศัยอยู่ตลอดทั่วพื้นแผ่นดินโลก และได้ทรงกำหนดเวลาทั้งหลายไว้ล่วงหน้า และบรรดาเขตแดนแห่งที่อยู่อาศัยของพวกเขา

17:27 เพื่อพวกเขาจะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าบางทีพวกเขาจะคลำหาพระองค์ และพบพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากทุกคนในพวกเราเลย

17:28 ด้วยว่า ‘ในพระองค์ พวกเรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวเช่นกันว่า ‘ด้วยว่าพวกเราเป็นเชื้อสายของพระองค์เช่นกัน’

17:29 ดังนั้น เนื่องด้วยที่เราทั้งหลายเป็นเชื้อสาย

ของพระเจ้าแล้ว พวกเราจึงไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้านั้นเป็นเหมือนทองคำ หรือเงิน หรือหิน ซึ่งได้ถูกแกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์

17:30 และวันเวลาแห่งการขาดความรู้นี้ พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่บัดนี้ทรงบัญญัติมนุษย์ทุกคนทั่วทุกแห่งให้กลับใจเสียใหม่

17:31 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย”

คำเทศนาของเปาโลจากเนินเขาอาเรโอ

เปาโลกล่าวหาชาวกรุงเอเธนส์ทันทีว่า “ท่านทั้งหลายนับถือพระมากมายเกินไปจริง ๆ” คำ ๆ นี้ น่าจะหมายความว่า “ให้ความเคารพยำเกรงมากเกินไป” และบางคนได้กล่าวว่า “เคร่งศาสนามากเกินไป” พวกเขา มีแท่นบูชาหลายแท่นที่สร้างถวายแก่พระมากมายและพยายามที่จะบูชาพระเหล่านั้นทุกองค์ ถึงขนาดมีแท่นบูชาหนึ่งที่สร้างถวาย “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น” ผู้คนอาจเคร่งศาสนา มาก ๆ และไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริง ไม่บังเกิดใหม่ ไม่รู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พวกคนที่สนับสนุนศาสนาเทียมเท็จแบบเอาเป็นเอาตายเป็นผู้ที่ชนะได้ยาก คนที่มากประสบการณ์ผู้ซึ่งทราบเกี่ยวกับทุกศาสนาและคิดว่าทุกศาสนาดีทั้งนั้น ที่กล่าวว่า “เราทุกคนจะไปยังสถานที่เดียวกัน เราแค่เดินทางบนถนนคนละสายเท่านั้น” อาจชนะได้ยากกว่า ในประเทศอินเดียผมได้พบว่านักศึกษาที่เล่าเรียนมาเยาะในด้านปรัชญาแห่งศาสนา ผู้ซึ่งศึกษาเรื่องนั้นโดยใช้ความรู้ทางสมองเป็นผู้ที่ชนะได้ยากกว่าคนนับถือศาสนาฮินดูที่รู้สึกว่าคุณต้องการการยกโทษบาปและมีจิตสำนึกและความกลัวการถูกพิพากษาอยู่บ้าง

แต่เปาโลเริ่มต้นที่ความสนใจที่เหมือนกันส่วนนี้และเทศนาให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับ “พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น” อย่างน้อยพวกเขาหลายคนก็ทราบว่าพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ซึ่งพวกเขาไม่คุ้นเคยมากนัก ต้องมีพระบางองค์ที่ชอบธรรมมากกว่าและทรงฤทธิ์มากกว่าเทพและเทพีเหล่านั้นที่ผิดบาป ไม่สมบูรณ์แห่งตำนานเทพของพวกกรีก! ตามที่เพลงสดุดี 19:1 กล่าว “ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายประกาศสง่าราศีของพระเจ้า” เหมือนที่เปาโลได้รับการดลใจให้เขียนในโรม 2:14-16 พวกคนต่างชาติที่เป็นผู้นอกกรีต “แสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในใจของพวกเขา จิตสำนึกของพวกเขาที่เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือแก้ตัวต่อกันและกัน” ไม่มีใครกล่าวได้ว่าคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดหรือคนนอกกรีตที่โหดเหี้ยมมากที่สุดในโลกไม่มีความสว่างบ้างเลยซึ่งเขาไม่ได้เดินตาม การชักนำจิตใจบางอย่างและจิตสำนึกที่มีต่อพระเจ้า ความกลัวการถูก

พิพากษา ความรู้สึกว่าตนต้องการได้รับการยกโทษ และฉะนั้นในกรุงเอเธนส์จึงมี “บรรดาคนที่เกรงกลัวพระเจ้า” (ข้อ 17) และฉะนั้นพวกคนนอกกรีตที่แย่งที่สุดจึงมีแท่นบูชาหนึ่ง “แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น”

จำไว้ว่าเปาโลไม่สบายใจยิ่งนักเพราะ “ท่านได้เห็นว่ามีเมืองนั้นถูกมอบไว้กับการนับถือรูปเคารพทั้งสิ้น” (ข้อ 16) ฉะนั้นข้อโต้แย้งของเขาก็คือว่า พระเจ้าองค์นั้น พระผู้สร้างองค์นั้น ไม่ทรงสถิตอยู่ในวิหารทั้งหลาย (ข้อ 24) และไม่ทรงรับการนมัสการโดยการถือปฏิบัติภายนอก พระเจ้าไม่ต้องการเงินของเรา อาหารของเรา สัตว์ทั้งหลายของเรา และในข้อ 26 เปาโลแสดงให้เห็นว่าทุกชาติพันธุ์ในโลกได้ถูกสร้างโดยพระเจ้าองค์เดียวกันนั้น พระคำข้อนี้ให้เหตุผลว่าทำไมแนวคิดการรักชาติ ความรักที่มีต่อประเทศชาติและความรักที่มีต่อชาติพันธุ์จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสม พระเจ้าผู้ทรงทำให้เกิดความสับสนของภาษาต่าง ๆ และทรงแบ่งแยกผู้คนที่หอบาเบล (ปฐมก. 11:5-9) เห็นได้ชัดว่าทรงตั้งพระทัยให้หลายชาติพันธุ์อาศัยอยู่ในพื้นที่ ๆ แยกต่างหาก มนุษย์ทุกคนมา “จากสายเลือดอันเดียวกัน” เอวาเป็น “มารดาของผู้มีชีวิตทุกคน” (ปฐมก. 3:20) ทุกคนในโลกสืบเชื้อสายมาจากโนอาห์และบุตรชายสามคนของเขา แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกบางเผ่าพันธุ์เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง และ “ได้ทรงกำหนด...บรรดาเขตแดนแห่งที่อยู่อาศัยของพวกเขา” ความพยายามที่จะปนเผ่าพันธุ์เหล่านั้นเข้าด้วยกันไม่ใช่เรื่องฉลาด มีเหตุผลอันดีหลายประการที่ว่าทำไมในการสมรส ในการนับถือศาสนา ในการปกครอง ผู้คนดำเนินชีวิตในทางที่ดีกว่าโดยการปะปนและมีปฏิสัมพันธ์กับเผ่าพันธุ์ของตัวเอง

ในข้อ 27 และ 28 เปาโลกล่าวว่าพระเจ้า “ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากทุกคนในพวกเราเลย” และคำกล่าวนั้นในข้อ 28, “ในพระองค์ พวกเรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่” เตือนใจเราเกี่ยวกับโคโลสี 1:16 และ 17: “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตา และสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์” ในพระเยซูคริสต์ทุกสิ่งยึดอยู่ด้วยกัน พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างและผู้ทรงค้ำจุนชีวิตทั้งปวง และเหมือนกับที่ Lord Tennyson กล่าวไว้ว่า “พระองค์ทรงอยู่ชิดกว่าลมหายใจและอยู่ใกล้กว่ามือและเท้า”

เปาโลเป็นผู้มีการศึกษาและในที่นี้เขายกคำพูดจากกวีชาวกรีกผู้หนึ่ง “ด้วยว่าพวกเราเป็นเชื้อสายของพระองค์เช่นกัน” เขาน่าจะหมายถึง Aratus หรือ Cleanthes แต่เขาใช้คำว่า “เชื้อสาย” ในความหมายที่ว่าเราถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า ว่าเราและทุกสิ่งในจักรวาลมาจากพระเจ้าและดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่า “ความเป็นพระเจ้านั้นเป็นเหมือนทองคำ หรือเงิน หรือหิน ซึ่งได้ถูกแกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์” พระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างทรงพิสูจน์ว่ารูปเคารพทั้งหลายช่างไร้ประโยชน์เสียจริง

เป็นความจริงที่ว่ามนุษย์ชาติถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า (ปฐมก. 1:26,27) แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระคัมภีร์ไม่เคยสอนว่ามนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณ ในกาลาเทีย 3:26 เปาโลเขียนถึงคริสเตียนเหล่านั้นโดยกล่าวว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” แต่พระเยซูตรัสชัดเจนอย่างอัศจรรย์ในการสอนนิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:3) และว่าสิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นแต่เนื้อ

หนึ่ง และไม่ได้บังเกิดจากพระวิญญาณ แต่สิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ (ยอห์น 3:6) พระเยซูตรัสเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจนกับพวกฟาริสีในยอห์น 8:41-47:

“ท่านทั้งหลายทำบรรดาการกระทำของพ่อของท่านทั้งหลาย” แล้วพวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการล่วงประเวณี พวกเรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรักเรา เพราะเราได้ออกมาและได้มาจากพระเจ้า และเราไม่ได้มาตามใจของเราเอง แต่พระองค์นั้นได้ทรงส่งเรามา ทำไมท่านทั้งหลายจึงไม่เข้าใจคำพูดของเรา ก็เพราะท่านทั้งหลายไม่สามารถฟังคำของเราได้ ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม มันเป็นฆาตกรตั้งแต่แรกมา และไม่ได้ดำรงอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา และเพราะเราบอกความจริงกับท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็ไม่เชื่อเรา ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเรากล่าวความจริง ทำไมท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรา ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังบรรดาพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงไม่ฟังพระวจนะเหล่านั้น เพราะท่านทั้งหลายไม่ได้มาจากพระเจ้า”

พระเยซูทรงบอกผู้คนเหล่านี้ได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาไม่ใช่ลูก ๆ ของพระเจ้าแต่ “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร” มนุษยชาติทั้งปวงถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า และในความหมายของกวีชาวกรีกผู้นั้นที่ถูกยกคำพูดมา มนุษยชาติจึงเป็นเชื้อสายของพระเจ้า เป็นผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ แต่มนุษย์ไม่ได้เป็นลูก ๆ ของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณจนกว่าพวกเขาบังเกิดใหม่ในฝ่ายวิญญาณ และเราทุกคน “โดยสันดานแล้วเคยเป็นลูกทั้งหลายแห่งพระพิโรธเหมือนอย่างคนอื่น ๆ” (อฟ. 2:3) แต่ข้อโต้แย้งของเปาโลตรงนี้ก็ถูกต้องดีแล้วตรงที่ว่าพระผู้สร้างของมนุษยชาตินั้นไม่อาจเป็นไม้และหินหรือพวกรูปจำลองแกะสลักได้

พระเจ้าผู้ตกล้นบัดนี้

ทรงบัญชามนุษย์ให้กลับใจเสียใหม่

ข้อ 30 บอกเราว่า “วันเวลาแห่งการขาดความรู้ันี้ พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย...” นั่นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเห็นบาปว่าเป็นเรื่องเล่น ๆ พระเจ้าทรงมองข้ามบาปไปเสีย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ตกล้นและเปี่ยมพระเมตตา พระองค์ทรงส่งฝนมาบนคนชอบธรรมและบนคนอธรรม พระองค์ทรงเทพระพรนับพันลงบนคนที่ไม่กลับใจเชื่อ คนที่ไม่เคารพยำเกรง คนชั่ว พระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคงอยู่ตลอดไป พระเจ้าได้ประทานความสว่างเข้ามาในใจของคนนอกรีตทุกคนบ้างแล้ว ทรงทิมแห่งจิตสำนึกของทุกคนที่ทำบาปแล้ว บัดนี้ข่าวประเสริฐมาแล้วและพระเจ้าทรงเรียกร้องให้มนุษย์กลับใจใหม่

การกลับใจใหม่และความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นวิธีที่แตกต่างกันของการพูดถึงทัศนคติของใจ และความคิดที่ถูกเปลี่ยนแปลงแล้วเดียวกันนั้นซึ่งพระเจ้าทรงต้องการ แต่สำหรับคนที่ไม่ใส่ใจ คำเรียก “การกลับใจใหม่” เน้นย้ำคำถามเรื่องบาปมากกว่า แก่นायคูกผู้นั้น ซึ่งถูกฟ่องใจอย่างล้าลึกและซบหน้าลงต่อหน้า

เปาโลกับสิลาสและอ้อนนอนที่จะได้รับความรอด พวกเขาบอกว่า “จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้...” (กิจการ 16:30,31) และนั่นเป็นแผนการแห่งความรอดเดียวกันที่ถูกยื่นเสนอตรงนี้แก่ชาวกรุงเอเธนส์ เป็นความจริงที่ว่าผู้ใดที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ก็ได้รับการยกโทษและได้รับความรอดทันที เหมือนที่พระคำหลายข้อกล่าว (ยอห์น 3:14, 16, 18, 36; กิจการ 13:38, 39; กิจการ 16:30, 31) แต่ไม่มีใครสามารถมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้หากไม่มีการกลับใจหันเสียจากบาปอย่างซื่อตรง

จากนั้นเปาโลให้คำเตือนที่จริงจัง วันพิพากษากำลังจะมา พระเยซูคริสต์เองจะทรงเป็นผู้พิพากษานั้น และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นการรับประกันว่าพระเจ้าได้ประทานการพิพากษาทั้งสิ้นไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว (ข้อ 31)

การคืนพระชนม์ของพระเยซูหมายความว่า “เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ได้ยินจะมีชีวิต” และพระเจ้า “ได้ประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะกระทำการพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์” (ยอห์น 5:25,27) พระเยซูตรัสต่อไปว่า “อย่าประหลาดใจในสิ่งนี้เลย เพราะเวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว ซึ่งในเวลานั้นบรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพทั้งหลายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้กระทำดีจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้กระทำชั่วร้ายจะออกมาสู่การเป็นขึ้นมาแห่งพระอาชญา” (ยอห์น 5:28,29) ยอห์น 5:22 กล่าวว่าพระบิดา “ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตรแล้ว” ดังนั้นเปาโลจึงเตือนชาวกรุงเอเธนส์และเราต้องเตือนผู้คนทุกแห่งหนว่าพวกเขาต้องเผชิญหน้าพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดหรือเผชิญหน้าพระองค์แบบสิ้นหวังในฐานะผู้ทรงพิพากษา ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สี่ขานี้ การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ชี้ไปยังเวลาพิพากษา

ข้อ 32-34:

17:32 และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย และคนอื่น ๆ กล่าวว่า “พวกเราจะฟังท่านอีกในเรื่องนี้” 17:33 ดังนั้นเปาโลจึงออกไปจากท่ามกลางพวกเขา

17:34 แต่ชายบางคนได้เกาะติดอยู่กับท่านและได้เชื่อ ซึ่งในท่ามกลางพวกเขามีดีโอนิสิอัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอกัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ กับพวกเขา

น้อยคนรับความรอด เปาโลจากไป

ที่นี้ที่กรุงเอเธนส์ดูเหมือนจะมีผลลัพธ์น้อยกว่าในที่อื่น ๆ ที่เปาโลไปเทศนา ที่เมืองฟิลิปปี คริสตจักรหนึ่งถูกก่อตั้งขึ้น ที่เมืองเธสะโลนิกาพวกยิวบางคน และ “ในพวกชาวกรีกที่เกรงกลัวพระเจ้าเป็นจำนวนมาก” ได้รับความรอด (ข้อ 4) ที่เมืองเบโรอา “หลายคนในพวกเขาได้เชื่อ” (ข้อ 12) ต่อมาที่เมืองโคโลสีและเมืองเอเฟซัสคริสตจักรใหญ่ ๆ ได้ถูกก่อตั้ง แต่ไม่มีการกล่าวถึงคริสตจักรใดที่กรุงเอเธนส์ในเวลาต่อมาเลย เปาโลไม่ได้เขียนจดหมายฝากไปถึงชาวเอเธนส์เลยเหมือนที่เขาเขียนไปถึงชาวเธสะโลนิกา ชาวฟิลิปปี ชาวแคว้นกาลาเทีย ชาวเอเฟซัสและชาวโครินธ์

มีหลักฐานบางประการว่าเปาโลอาจรู้สึกในเวลาต่อมาว่าตนทำตัวแบบนักวิชาการมากเกินไป ประณีตมากเกินไปในการพูดของเขาที่กรุงเอเธนส์ เขาให้เหตุผล เขายกคำกล่าวของเหล่ากวีของพวกเขา เขามีตรรกะและโวหารดี แต่น้อยคนได้รับความรอด เราพบว่าเมื่อเปาโลไปถึงเมืองโครินธ์ ที่แะมัดไปของเขา เขามา “ในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสันเป็นอันมาก” และว่าเขา “ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา” แต่กลับกล่าวว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 คร. 2:1-5) เปาโลอาจรู้สึกเศร้าใจกับผลลัพธ์ที่น้อยมากที่กรุงเอเธนส์ เขาอาจให้คำมั่นกับตัวเองว่าจะกลับไปสู่คำพูดที่เรียบง่ายมากกว่าและเทศนาเกี่ยวกับพระคริสต์และการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ให้มากขึ้น แน่แน่นอนว่าเขากลัวตัวสันตอนที่เขาไปถึงเมืองโครินธ์ นั่นอาจเป็นเหตุว่าทำไมที่เมืองโครินธ์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพูดกับเปาโลตอนกลางคืนโดยนิมิตหนึ่งและตรัสว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า...” (กิจการ 18:9,10)

ผมไม่ทราบว่าจะประสบความสำเร็จของเปาโลที่กรุงเอเธนส์ซึ่งมีผลลัพธ์น้อยมากเป็นเหตุผลสำหรับความกลัวและการตัวสันของเขาเมื่อเขาไปถึงเมืองโครินธ์หรือไม่ เหตุผลที่ทำให้เขาต้องทบทวนการเทศนาของเขาและให้คำปฏิญาณใหม่ ๆ ตั้งใจแน่วแน่ที่จะรู้จักแต่พระคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน แต่ “ชายบางคนได้เกาะติดอยู่กับท่านและได้เชื่อ” สองคนถูกเอ่ยชื่อในข้อ 34 และมีอีกสองสามคน เขาจะมีผลลัพธ์ดีกว่านี้ที่เมืองโครินธ์!

กิจการ 18

ข้อ 1-3:

18:1 และหลังจากสิ่งเหล่านี้ เปาโลได้ออกจากกรุง
เอเธนส์ และมายังเมืองโครินธ์
18:2 และได้พบยิวคนหนึ่งชื่อ อากวิลลา ซึ่งเกิดใน
แคว้นปอนทัส เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มาจากประเทศอิตาลี
พร้อมกับภรรยาของเขาชื่อ ปริสซิลลา (เพราะว่า
คลาวดิอัสได้มีรับสั่งให้พวกยิวทุกคนออกไปจาก

กรุงโรม) และได้มาหาคนทั้งสองนั้น
18:3 และเพราะว่าท่านมีอาชีพอย่างเดียวกันกับ
เขาทั้งสอง ท่านจึงได้อาศัยอยู่กับเขาทั้งสอง และ
ทำงาน เพราะโดยอาชีพของพวกเขา พวกเขาเป็น
ช่างทำเต็นท์ด้วยกัน

เปาโลไปที่เมืองโครินธ์

เมืองโครินธ์อยู่ห่างไปทางทิศตะวันตกของประเทศกรีซประมาณหกสิบลีไมล์ เมืองโครินธ์อยู่บนคอคอด
ซึ่งเชื่อมคาบสมุทรนั้นซึ่งมีสปาร์ตาและส่วนตอนล่างของประเทศกรีซตั้งอยู่ข้างบนเข้ากับแผ่นดินใหญ่ เมืองโค
รินธ์ตั้งอยู่ในตำแหน่งที่ดี โดยมีท่าเรือหนึ่งอยู่ในอ่าวโครินธ์และมีท่าเรืออื่น ๆ ที่รับเรือขนส่งสินค้าจากทิศตะวัน
ออก คือทะเลเอเจียน ฉะนั้นบางครั้งเรือลำเล็ก ๆ จึงถูกลากจูงข้ามคอคอดนั้น ตอนนี้มีคลองขนาดใหญ่ที่ถูกขุด
แล้วซึ่งให้เรือลำใหญ่ ๆ แล่นผ่านเข้าไปได้ และประหยัดเวลาไปได้เยอะ แต่ในสมัยนั้นเมื่อทะเลเป็นช่องทางที่ดี
ที่สุดในการติดต่อสื่อสารและการขนส่ง เมืองโครินธ์ก็กลายเป็นนครใหญ่ มันเป็นรองให้กรุงเอเธนส์เท่านั้น และ
เหมือนกับที่กรุงเอเธนส์เป็นศูนย์กลางแห่งวัฒนธรรม เมืองโครินธ์ก็เป็นศูนย์กลางแห่งการพาณิชย์ ความมั่งคั่ง
และความชั่ว ซากปรักหักพังของเมืองโครินธ์หลายส่วนได้ถูกขุดค้นแล้ว และในเดือนกุมภาพันธ์ 1962 ผมเคย
เดินไปตามท้องถนนที่ ๆ เปาโลเคยเดิน ยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาที่เขาถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอ

เนื่องจากเมืองโครินธ์เป็นเมืองพาณิชย์ขนาดใหญ่ ยิวจำนวนมากจึงอยู่ที่นั่น ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้จึงมี
การพูดหลายภาษาเป็นปกติที่นั่น และมี “คำสอนผิดเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ” ปรากฏขึ้นซึ่งเปาโลต้องตำหนิ
ใน 1 โครินธ์ 14 ซึ่งไม่ใช่ของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ แบบเหนือธรรมชาติ แต่เป็นการใช้ภาษาต่าง
ประเทศทั้งหลายในสติปัญญาแบบโลก หลายภาษาที่หลายคนที่ได้ยินนั้นไม่รู้จัก

ที่นี้เปาโลได้พบกับอากวิลลาและปริสซิลลาภรรยาของเขา ซึ่งทั้งคู่มีส่วนสำคัญในชีวิตของเปาโล อีก
หนึ่งปีครึ่งต่อมาหรือนานกว่านั้น สองคนนี้ออกจากประเทศกรีซไปพร้อมกับเปาโลและเขาละคนทั้งสองไว้ที่
เมืองเอเฟซัส (ข้อ 18,19) ที่เมืองโครินธ์ อากวิลลาและปริสซิลลา “เมื่อเร็ว ๆ นี้ได้มาจากประเทศอิตาลี”
เนื่องจากยิวทุกคนถูกสั่งให้ออกไปจากกรุงโรม แต่ในโรม 16:3 คือประมาณห้าหรือหกปีต่อมา พวกเขาก็กลับ
ไปอยู่ในกรุงโรมและเปาโลเขียนฝากความคิดถึงไปยังพวกเขา (รม. 16:3,4) ในพระคำตอนนั้นเขาเล่าว่าคนทั้ง
สอง “ได้ยอมพลีชีวิตของพวกเขาเองเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า” และการที่พวกเขาเป็นพระพรแก่ “คริสต
จักรทุกแห่งของพวกคนต่างชาติ”

เมื่ออ پولโลมาที่เมืองเอเฟซัส อากวิลลาและปริสซิลลา “รับท่านมายังพวกเขา และอธิบายอย่าง
ละเอียดแก่ท่านถึงทางของพระเจ้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น” (กิจการ 18:26)

สามปีต่อมาเปาโลพาอากวิลลาและปริสซิลลาไปยังเมืองเอเฟซัสด้วยกัน เขาเขียนจดหมายฝากฉบับ

แรกของเขาไปถึงชาวโครินธ์โดยกล่าวว่า “...อาควิลลาและปริสซิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่าน ในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเรา” (1 คร. 16:19) หลายปีต่อมาเมื่อเปาโลเป็นนักโทษอยู่ในกรุงโรม เขาเขียนไปถึงทิโมธีซึ่งยังอยู่ในแคว้นเอเชียและเป็นที่ยังปริสซิลลาและอาควิลลาอยู่อีก และกล่าวว่า “ขอฝากความคิดถึงมายังปริสคากับอาควิลลา และครัวเรือนของโอเนสิโฟรัส” (2 ทธ. 4:19)

เปาโลอาศัยอยู่กับช่างทำเตินท์เพื่อการพาณิชย์ที่งานเยอะสองคนนี้ และเราเรียนรู้ว่าเปาโลได้เรียนรู้ศาสตร์การทำเตินท์เช่นกัน “ท่านมีอาชีพอย่างเดียวกัน” ฉะนั้นเขาจึงทำงานกับพวกเขาวันแล้ววันเล่าในระหว่างสัปดาห์ และเทศนาในธรรมศาลาในวันสะบาโต

ข้อ 4-11:

18:4 และท่านได้ให้เหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และได้โน้มน้าวทั้งพวกยิวและพวกกรีก

18:5 และเมื่อสื่าสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เปาโลถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

18:6 และเมื่อคนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาท ท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศีรษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

18:7 และท่านจึงออกจากที่นั่น และเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อ ยูสทัส ผู้หนึ่งที่นับถือการพระเจ้า ผู้ซึ่งบ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา

18:8 และคริสปัส ผู้เป็นหัวหน้านายธรรมศาลาได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับทั้งครัวเรือนของท่าน และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อและรับบัพติศมา

18:9 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย

18:10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้”

18:11 และท่านอยู่ที่นั่นต่อไปเป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา

งานรับใช้นานสิบแปดเดือน

ของเปาโลที่เมืองโครินธ์

เช่นเคย เปาโลเริ่มต้นที่จุดปกติและชัดเจนของตน--เทศนาแก่พวกยิวเป็นหลักในธรรมศาลา แต่บัดนี้พวกกรีกแห่งกันมาฟังเขาเช่นกันในแต่ละเมืองใหญ่ที่เขาไปรับใช้

สื่าสและทิโมธีไม่ปรากฏตัวพร้อมกับเปาโลในกรุงเอเธนส์ พวกเขาได้รับคำสั่ง “ให้รีบมาหาท่านด้วยความเร็วทั้งสิ้น” (กิจการ 17:15) แต่ขณะที่เขาคอยอยู่ในกรุงเอเธนส์ เขาก็เทศนาและเขาพักอยู่ที่นั่นเพียงช่วงสั้น ๆ ฉะนั้นพวกเขาจึงตามมาจากแคว้นมาซิโดเนีย จากนั้นก็ตามเปาโลมาทันทีที่เมืองโครินธ์

นี่เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก ๆ: ก่อนที่สื่าสและทิโมธีมา เปาโลทำงานทุกวันในการทำเตินท์เพื่อหาเลี้ยงชีพและเทศนาในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต บัดนี้เมื่อสื่าสและทิโมธีมาถึงแล้ว เปาโลก็ “ถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ” และเห็นได้ชัดว่าเริ่มต้นงานรับใช้แบบแข็งขันมากกว่าเดิมเยอะ แต่ในจดหมายฉบับที่สองของเขาที่

เขียนถึงคริสเตียนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์ เขากล่าวว่า:

“ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลงเพื่อพวกท่านจะได้รับการยกขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่า ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ โดยเอาค่าจ้างจากพวกเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน และเมื่อข้าพเจ้าเคยอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั่น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่าสิ่งซึ่งขาดแคลนต่อข้าพเจ้านั้น พวกพี่น้องซึ่งมาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดทำให้ และในสิ่งสารพัดข้าพเจ้าได้ระวางตัวเองไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวางตัวเองอย่างนั้นต่อไป” -- 2 คร. 11:7-9

ในนครที่มั่งคั่งนี้เปาโล “มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด” เขาทำงานด้วยมือของตัวเองจนกระทั่ง “พวกพี่น้องซึ่งมาจากแคว้นมาซิโดเนีย” คือ สilas และทิโมธี จุนเจือเขาด้วยทรัพย์สิ่งของต่าง ๆ ที่พวกเขาได้นำมาจากประเทศกรีซตอนบน นั่นคือ เมืองฟิลิปปี เมืองเธสะโลนิกา และเมืองเบโรอา และเขาเขียนในฟิลิปปี 4:15 ว่า “บัดนี้ พวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วด้วยว่า ในเวลาเริ่มแรกแห่งข่าวประเสริฐนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าเกี่ยวกับการถวายทรัพย์และรับการถวายทรัพย์เลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น”

ดังนั้นเราจึงเรียนรู้ว่าถ้านักเทศน์คนใดไม่มีเงินสนับสนุนเพียงพอที่จะเทศนาทั้งกลางวันและกลางคืน เขาก็อาจทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพได้จนกว่ามีการจุนเจือเพื่อเขาจะเทศนาได้ทุกเวลา มันเป็นเช่นนั้นกับเปาโล มันเป็นแผนการของพระเจ้า เขากล่าวว่า “ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 คร. 9:14) แต่เปาโลยอมเทศนาแม้หากว่าเขาต้องทำงานหนักในการทำเต็นท์ตลอดทั้งสัปดาห์เพื่อที่จะได้เทศนาในวันสะบาโตของพวกยิวในธรรมศาลา!

ต่อมาเปาโลอ้อวดแก่ชาวโครินธ์ว่า “ในสิ่งสารพัดข้าพเจ้าได้ระวางตัวเองไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวางตัวเองอย่างนั้นต่อไป” (2 คร. 11:9) แต่มันเหมาะสมเช่นกันที่เปาโลได้รับการดลใจให้เขียนไปหาคนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์ ผู้ซึ่งไม่ได้ทำถูกต้องในการสนับสนุนเปาโล โดยเขียนข้อความเพิ่มเติมไปถึงพวกเขาและสอนเรื่องพระคุณแห่งการให้ (1 คร. 9:1-18; 2 คร. บทที่ 8 และ 9)

ในที่นี้เช่นกัน “เปาโลถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ” เขารู้สึกถึงความเร่งด่วนอันบริสุทธิ์เดียวกันนั้นและภาระที่จะพูดเพื่อพระเจ้าอย่างที่เขาได้กระทำที่กรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:16) และที่เมืองฟิลิปปี (กิจการ 16:18) การนำพาอันลึกล้ำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อจิตวิญญาณของเขา มีการบอกเป็นนัยว่าเขาเทศนาด้วยใจกล้าอย่างแข็งขัน เพราะข้อ 6 บอกเราว่า “คนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาท” ด้วยความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ “ท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศิระษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

ในความหมายหนึ่งนั้นเป็นนโยบายเดียวกันกับที่เขาได้ปฏิบัติตามมาตลอดการเดินทางเพื่อประกาศของเขา ก่อนอื่น เขาต้องไปหาชนชาติของเขา คือพวกยิว ในธรรมศาลาหลายแห่งที่มีการอ่านพระวจนะของ

พระเจ้า แต่เมื่อพวกยิวปฏิเสธข่าวประเสริฐ เขาก็จะไปหาพวกคนต่างชาติในพื้นที่เดียวกันนั้น มันเป็นอย่างนั้น ในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิสิดียในกิจการ 13:46 ที่เปาโลและบาร์นาบัสกล่าวว่า “แต่เมื่อเห็นว่าพวกท่านปิดกั้นพระวจนะของพระเจ้าเสียจากพวกท่าน และตัดสินใจว่าพวกท่านเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ” เราจะพบทัศนคติของเปาโลเช่นนั้นในกรุงโรมในกิจการ 28:28

ในนครอื่น ๆ มีการขัดขวาง ที่นี้มีการพูดหมิ่นประมาทด้วย (ข้อ 6) เปาโลจึงเลิกเทศนาในธรรมศาลา นั้นและไปยังบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ติดกันของยูลุส ผู้เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง เขาเทศนาที่นั่น คริสปัส หัวหน้านายธรรมศาลา มาฟังเขาและได้รับความรอดและทั้งครอบครัวของเขา “และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อและรับบัพติศมา” ดังนั้นคริสตจักรใหญ่ที่เปาโลเขียนหนังสือ 1 และ 2 โครินธ์ไปถึงพวกเขาในเวลาต่อมา จึงถือกำเนิดขึ้นมา

เปาโลคงได้รับการปลอบประโลมใจมากจริง ๆ หลังจากฝูงชนที่โกรธแค้นจำนวนมาก หลังจากต้องหนีเอาชีวิตรอดอยู่บ่อย ๆ หลังจากถูกข่มขู่และถูกข่มเหง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาหาเขาในนิมิตกลางคืนและทรงสัญญาเรื่องความสำเร็จแก่เขาและตรัสว่า “จะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” เปาโลจึงเทศนาด้วยใจกล้าต่อไปนานหนึ่งปีกับหกเดือน

คริสปัสคนนี้ ผู้เป็นนายธรรมศาลา เปาโลได้ให้บัพติศมาด้วยมือของตัวเอง เขาให้บัพติศมากายอัสในบ้านของสเทพานัสด้วย (1 คร. 1:14-16) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิลาสและทิโมธีเป็นผู้ที่ให้บัพติศมาจริง ๆ มากกว่า เนื่องจากเปาโลเป็นผู้ที่เทศนามากกว่า ครอบครัวของสเทพานัสได้ชื่อว่าเป็น “ผลแรกแห่งแคว้นอากายา” (แคว้นหนึ่งซึ่งมีเมืองโครินธ์เป็นนครหนึ่ง) ตามที่เราเรียนรู้ใน 1 โครินธ์ 16:15 ต่อมาเมื่อเปาโลกลับไปเมืองโครินธ์ เขาก็เขียนจดหมายไปถึงชาวโรมและกล่าวว่า “กายอัสผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน” (รม. 16:23) ฉะนั้นเราจึงทราบว่าคริสปัส กายอัส และครอบครัวของสเทพานัสเป็นที่รักยิ่งต่อเปาโล และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาให้บัพติศมาพวกเขาด้วยตัวเองโดยเขาตัดสินใจเลือกเอง แต่เขาเตือนความจำชาวโครินธ์ว่าเขามีได้มาเพื่อจะให้บัพติศมาแต่เพื่อจะเทศนา และว่าคนที่เปาโลให้บัพติศมาก็ไม่ดีไปกว่าคนที่รับบัพติศมาจากนักเทศน์ข่าวประเสริฐคนอื่นใด (1 คร. 1:17) เปาโลไม่ได้ให้บัพติศมาผู้คนเพื่อทำให้พวกเขาเป็นสาวกของตน แต่เพื่อเป็นการประกาศความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ต่อหน้าผู้คน

ข้อ 12-17:

18:12 และเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแห่งแคว้นอากายา พวกยิวได้พร้อมใจกันก่อการจลาจลต่อต้านเปาโล และพาท่านมายังบัลลังก์พิพากษา	หรือความชั่วช้า โอ ท่านทั้งหลาย พวกยิว มีเหตุผลที่เราควรจะอดทนกับพวกท่าน
18:13 โดยกล่าวว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าในทางที่ขัดต่อพระราชบัญญัติ”	18:15 แต่ถ้าเป็นเรื่องของบรรดาถ้อยคำกับชื่อต่าง ๆ และของพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เพราะเราจะไม่เป็นผู้พิพากษาของเรื่องเช่นนี้”
18:14 และเมื่อเปาโลกำลังจะอำพาทพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า “ถ้าเป็นเรื่องของการกระทำผิด	18:16 และท่านจึงไล่พวกเขาไปจากบัลลังก์

พิพากษา

บัลลังก์พิพากษา และกัลลิโอไม่สนใจสิ่งเหล่านั้น

18:17 แล้วชาตกรีกทุกคนจึงจับโสสเธเนส ผู้เป็น

เลย

หัวหน้านายธรรมศาลา และทุบตีเขาต่อหน้า

ฝูงชนนำตัวเปาโลไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอ

ฝูงชนที่ไม่พอใจอีกแล้ว! ความขุ่นเคืองใจได้ก่อตัวขึ้นมานานหนึ่งปีครึ่งแล้วในท่ามกลางพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อในเมืองโครินธ์ซึ่งเป็นเมืองพาณิชย์ขนาดใหญ่ ฉะนั้นในที่สุดใครบางคนจึงนำเรื่องราวต่าง ๆ ไปแจ้งหัวหน้าคนหนึ่งและ “พวกยิวได้พร้อมใจกันก่อนการจลาจลต่อต้านเปาโล และพาท่านมายังบัลลังก์พิพากษา” มันเป็นฝูงชนขนาดใหญ่ แต่มีบางสิ่งในที่นี่ที่อ่อนหวานและดีแสนวิเศษ พระเจ้าทรงสัญญาเขาแล้วว่า “ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า” (ข้อ 10) และฝูงชนนั้นจึงแค่นำตัวเปาโลไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอผู้สำเร็จราชการชาวโรม ซึ่งเป็นรองผู้ว่าราชการประจำแคว้นนั้น ไม่มีการทุบตี ไม่มีการติดคุกสำหรับเปาโลคราวนี้! ฝูงชนที่เป็นพวกยิวนั้นนำข้อกล่าวหาอันโง่เขลาของตนมา “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หมิ่นสการพระเจ้าในทางที่ขัดต่อพระราชบัญญัติ” ความไม่พอใจจริง ๆ ของพวกเขา ก็คือว่าชาวประเสริฐกำลังเข้ามาแทนที่บัญญัติของโมเสส เปาโลจึงเป็นที่ขัดเคืองใจแก่ประชากรยิวจำนวนมากในเมืองนี้ ซึ่งพวกเขาบางคนเป็นพ่อค้าคนสำคัญอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาคงทำให้เข้าใจไปด้วยว่าการหมิ่นสการที่เปาโลสั่งสอนนั้นขัดแย้งกับการหมิ่นสการซีซาร์ที่กรุงโรมและการกราบไหว้บูชาพวกพระของคนกรีก

จงสังเกตความตรงไปตรงมาของผู้สำเร็จราชการชาวโรมคนนี้ “ถ้าเป็นเรื่องของการกระทำผิดหรือความชั่วช้า โอ ท่านทั้งหลาย พวกยิว มีเหตุผลที่เราควรจะอดทนกับพวกท่าน แต่ถ้าเป็นเรื่องของบรรดาถ้อยคำกับชื่อต่าง ๆ และของพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเองเถิด เพราะเราจะไม่เป็นผู้พิพากษาของเรื่องเช่นนี้”

คณะเดินทางของพวกเราได้เดินผ่านซากปรักหักพังของเมืองโครินธ์เดิมนั้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา เหนือเนินเขาสูงหนึ่งคือป้อมปราการใหญ่ยักษ์นั้น อะโครโพลิสซึ่งได้รับการปกป้องคุ้มกันอย่างง่ายดาย ห่างออกไปไม่กี่ไมล์คือท่าเรือเหล่านั้นบนทะเล มีถนนหลายสาย ท่าหนักหลายแห่งของพวกพระ มีพวกร้านค้าและร้านรวงต่าง ๆ และมีเบมา บัลลังก์พิพากษานั้น ผมได้ยืนอยู่บนทางเดินที่ปูด้วยหิน มองไปที่เสอาอาคารแบบชาวโครินธ์หลายต้นที่ยังตั้งอยู่ และนึกภาพฝูงชนนั้นที่นำตัวเปาโลไปอยู่ต่อหน้ากัลลิโอ จากนั้นผมก็เทศนาแก่คณะเดินทางนั้นที่รวมตัวกันในรถบัสคันใหญ่นั้น เตือนความจำพวกเขาถึงหัวใจที่ลุกไหม้และเสียสละของเปาโลและสิ่งที่เขาได้ทนทุกข์เพื่อที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐ

เปาโลจึงได้รับการปล่อยตัวไป พวกกรีกที่โกรธแค้นทุบตีโสสเธเนส และผู้สำเร็จราชการชาวโรมคือกัลลิโอก็ดูเหมือนไม่ใส่ใจ เขาเป็นผู้ปลุกระดมฝูงชนที่ก่อความวุ่นวาย เขาไม่เคารพกฎหมาย ให้เขารับผลของการทำเช่นนั้นเองละกัน!

เราถูกเตือนใจว่าถึงแม้การปกครองแบบโรมเป็นการปกครองแบบนอกรีตซึ่ง แมกซ์ตรีเยโรโรดที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้พยายามกอบกู้ของยอห์นด้วยดาบ จำคุกเปาโลและตัดศีรษะเขาในที่สุด กระนั้นโดยรวม ๆ แล้ว มันก็เป็นการปกครองที่ดีที่สุดในระดับใหญ่เท่าที่ชาวโลกเคยพบเห็น มีบทบัญญัติของกฎหมายต่าง ๆ ที่

ยุคธรรมและมีสติปัญญา อำนาจปกครองนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ของกษัตริย์องค์หนึ่งมากเท่ากับ กระบวนการต่าง ๆ อันสมควรของกฎหมายที่ถูกจารึกไว้แล้ว ไม่ใช่ทุกคนจะมีสิทธิ์ออกเสียง การมีทาสอนุญาตให้กระทำได้ แต่ในวิธีหนึ่งอันน่าทึ่งสิทธิ์เหล่านั้นของการพูดแบบอิสระและการชุมนุมแบบอิสระและการนมัสการแบบอิสระยังถูกรักษาให้คงอยู่ มีสิทธิ์ในการได้รับการไต่สวนตามกฎหมายอย่างเหมาะสมและอย่างน้อยพลเมืองสัญชาติโรมก็มีสิทธิ์ในการอุทธรณ์ (กิจการ 25:10,11)

มีการทำธุรกิจข้ามพรมแดนในทุกแคว้นและทุกประเทศที่บัดนี้ถูกรวมกันเป็นหนึ่งในจักรวรรดิโรม และจักรวรรดิโรมนี้ไม่เพียงถูกรวมเป็นหนึ่งโดยกฎหมายโรมเท่านั้น แต่โดยวัฒนธรรมกรีกและโดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยภาษากรีกด้วย เปาโลสามารถไปได้ทั่วจักรวรรดิโรมและเทศนาในภาษากรีก koine ของประชาชนทั่วไปและผู้ฟังก็เข้าใจเขา ผมไม่สงสัยเลยว่าพระเจ้าในความรักเมตตาทรงทำให้ชาวโลกตอนนั้นค่อนข้างพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจนในช่วงสามสิบปีหลังจากพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศไปทั่วจักรวรรดิโรมและไปไกลกว่านั้น! สันติภาพที่มีอยู่ทั่วโลกในสมัยนั้นและกฎหมายและอิสรภาพของการเดินทางจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศและการใช้งานแบบแพร่หลายมาก ๆ ของภาษาเดียวกันได้ทำให้โลกสุกงอมสำหรับการเผยแผ่ข่าวประเสริฐในศตวรรษแรกนั้น

นี่เป็นข้อสังเกตหนึ่งที่น่าสนใจ โสสเธเนสชายผู้นี้ ผู้ซึ่งรับหน้าที่เป็นหัวหน้านายธรรมศาลาที่เมืองโครินธ์หลังจากที่คริสตัสกลับใจเชื่อแล้ว ตัวเขาเองอาจกลายเป็นคริสเตียนก็ได้ เมื่อสิ้นสุดสามปีที่เขาอยู่ในเมืองเอเฟซัส เปาโลเขียนจดหมายฝาก 1 โครินธ์ เขาก็ฝากความคิดถึงไปหาผู้คนดังนี้: “เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของพวกเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์...” (1 คร. 1:1,2) โสสเธเนสได้กลับใจเชื่อและจากนั้นก็ไปกับเปาโลไหม? เขาเป็นคนสำคัญคนหนึ่ง ดูเหมือนว่าคริสตจักรที่เมืองโครินธ์น่าจะรู้จักเขา ไม่มีการกล่าวถึงโสสเธเนสคนอื่นอีก ฉะนั้นเมื่อเปาโลอยู่ต่อหลังจากเหตุจลาจลนี้ เป็นไปได้ว่าโสสเธเนส ซึ่งเหมือนกับคริสตัสหัวหน้านายธรรมศาลาผู้นั้นที่มาก่อนเขา อาจกลับใจเชื่อเช่นกัน และไปด้วยกันกับเปาโล!

ข้อ 18-23:

18:18 และเปาโล หลังจากเหตุการณ์นี้ได้อยู่ที่นั่นสักพักใหญ่ ๆ และท่านจึงลาพวกพี่น้อง และแล่นเรือจากที่นั่นไปยังแคว้นซีเรีย และพร้อมกับท่านมีปริสซิลลาภักับอาควิลลา โดยได้โกนศีรษะของท่านในเมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้

18:19 และท่านมายังเมืองเอเฟซัส และได้ละปริสซิลลาภักับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปในธรรมศาลา และให้เหตุผลกับพวกยิว

18:20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับพวกเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม

18:21 แต่ได้ลาพวกเขาไป โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า” และท่านได้แล่นเรือจากเมืองเอเฟซัส

18:22 และเมื่อท่านได้มาถึงเมืองซีซารียา และได้ขึ้นไป และค่านับคริสตจักรแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองอันทิโอก

18:23 และหลังจากท่านได้ใช้เวลาอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านก็จากไป และไปตลอดทั่วแคว้นแคว้นกา

ลาเทียและแคว้นฟรีเจียตามลำดับ โดยช่วยชูกำลัง

พวกสาวกทุกคน

อัครทูตเปาโลปฏิญาณตัวแบบยิว

เปาโลยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ “สักพักใหญ่ ๆ” นานขนาดไหน เราไม่ทราบ เมื่อเขาไปจากเมืองโครินธ์ เขาก็พาปริสซิลลาและอาควิลลาไปด้วยผู้ซึ่งเริ่มเป็นที่รักแก่ใจของเขาและมีค่ามากในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมืองเคนเคเรียเป็นเมืองท่าเล็ก ๆ ใกล้เมืองโครินธ์ และที่เมืองเคนเคเรียเขาได้โกนศีรษะของตนในการเชื่อมโยงกับคำปฏิญาณหนึ่งที่เขาได้ให้ไว้

ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าคำปฏิญาณของเปาโลเป็นคำปฏิญาณของนาซีร์ซึ่งมีข้อกำหนดระบุไว้ใน กัณฑ์การวิถึ 6:1-21 มันเป็นการปฏิญาณตัวที่มีการอุทิศตัวแบบพิเศษ และมีข้อกำหนดไว้ว่า:

“ผู้นั้นต้องแยกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา และต้องไม่ดื่มน้ำส้มแห่งน้ำองุ่น หรือน้ำส้มแห่งสุรา และผู้นั้นต้องไม่ดื่มสุราแห่งพวกลูกองุ่น หรือรับประทานพวกลูกองุ่นขึ้นหรือแห้ง ตลอดวัน ทั้งหลายแห่งการแยกตัวออกมาของเขานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากเถาองุ่น ตั้งแต่เนื้อในจนถึงเปลือกนอกก็ดี ตลอดวันทั้งหลายแห่งการปฏิญาณแยกตัวของเขานั้น อย่าให้มีดีโกนมาถูกต้องศีรษะของเขา จนกว่าวันเหล่านั้นจะสำเร็จ ซึ่งในวันเหล่านั้นเขาได้แยกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องบริสุทธิ์ และต้องปล่อยให้ปอยผมบนศีรษะของเขาออกยาว ตลอดวันทั้งหลายที่เขาแยกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพคนตายเลย” -- กตว. 6:3-6

จงหมายเหตุว่านาซีร์จะต้องไม่แตะต้องเหล้าองุ่น น้ำองุ่น ลูกเถา หรือผลองุ่น หรือกินสิ่งใดที่ทำจากผลองุ่นเลย และต้องไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใด ๆ: เขาจะต้องไว้ผมยาวในระหว่างช่วงเวลานั้นทั้งหมด เขาจะต้องไม่แตะศพคนตายและไม่ยอมให้ตัวเองเป็นมลทินด้านพิธีการด้วย นาซีร์อาจเป็น “ผู้ชายหรือผู้หญิง” ก็ได้ (กตว. 6:2) และคำปฏิญาณของเขอาจกินเวลาสักกระยะหนึ่งหรือชั่วชีวิตก็ได้ เราคิดว่าคำปฏิญาณชั่วชีวิตอาจถูกเริ่มต้นโดยบิดามารดาภายใต้คำสั่งของพระเจ้าก็ได้ เหมือนในกรณีของแซมสัน (ผวจ. 13:2-14) และกรณีของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลูกา 1:13-17) อย่างน้อยเราก็คิดว่าการถวายตัวและการแยกตัวออกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นเหมือนกับของพวกนาซีร์เพราะคำมั่นสัญญาที่ว่าเขา “จะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย” เพราะเขาถูกแยกตั้งไว้สำหรับการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าจนชั่วชีวิต และเพราะว่าเขารักษาตัวให้แยกออกในถิ่นทุรกันดารและแตกต่างในเรื่องนิสัยและอาหาร

คำปฏิญาณของพวกเรคาบ บุตรชายเหล่านั้นของโยนาตบ ถูกพรรณนาในเยเรมีย์ 35:1-10 มันคล้ายกับคำปฏิญาณแบบถวายตัวของดานีเอลในดานีเอล 1:8 เช่นกัน

จงหมายเหตุว่าเมื่อสิ้นสุดเวลาที่กำหนดไว้ที่นาซีร์ได้ถวายตัวแด่พระเจ้าแล้ว: “และผู้เป็นนาซีร์ต้องโกนศีรษะแห่งการแยกตัวของเขานั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมชน และต้องนำเอาผมของศีรษะแห่งการแยกตัวของเขาไป และใส่ผมนั้นลงในไฟซึ่งอยู่ใต้เครื่องสัตว์บูชาแห่งบรรดาเครื่องสันติบูชา” (กตว. 6:18) และมีเครื่องบูชาบางอย่างที่จะต้องถวายเช่นกัน--ลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัว ลูกแกะตัวเมียหนึ่งตัว แกะตัวผู้หนึ่งตัว ขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตะกร้า พวกขนมทำด้วยแป้งละเอียดคลุกด้วยน้ำมัน และบรรดาขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมัน และ

เครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กัน และเครื่องตั้งบูชาทั้งหลายที่ถวายคู่กัน (กตว. 6:14,15) แต่ถ้านาศิรผู้หนึ่งเกิดเป็นมลทินเพราะไปแต่ต้องศพคนตายก่อนวันแห่งการแยกตัวของเขาสิ้นสุดลง “เขาต้องโกนศีรษะของเขาในวันแห่งการชำระตัวของเขา ในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโกนศีรษะ” (กตว. 6:9) และจากนั้นเขาควรนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัวไปและเริ่มต้นใหม่และทำให้เวลาที่เขาได้ให้คำมั่นไว้ในตอนแรกนั้นสำเร็จครบถ้วน

เส้นผมถูกตัดจนหมดตอนสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการแยกตัวออกและถ้าเขาต้องเริ่มต้นใหม่ เส้นผมนั้นก็ถูกตัด จากนั้นเราคิดว่ามันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติและเหมาะสมที่จะตัดผมจนหมดในตอนต้นของการปฏิญาณตัวนั้น และจากนั้นเมื่อช่วงเวลานั้นครบถ้วนแล้ว ที่จะตัดผมอีก ดังนั้นเปาโลจึง “โกน (ตัดผมบน) ศีรษะของท่านในเมืองเคนทรี เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้” และเราคิดว่าเขาตั้งเวลาที่ย้ายออกให้ตัวเองจนกระทั่งเขาไปถึงกรุงเยรูซาเล็มในเวลาต่อมา ตามที่บรรยายไว้ในกิจการ 21:21-26 ซึ่งนำไปสู่การจับกุมเปาโลในพระวิหาร

เปาโลทำถูกไหมในการปฏิญาณตัว

เป็นนาศิรแบบยิวนี้?

เราเผชิญหน้ากับปัญหานี้ในทันที: มันเหมาะสมไหมสำหรับเปาโลที่ปฏิญาณตัวแบบคนยิวเช่นนั้น? เราทราบว่าการประชุมใหญ่ที่เยรูซาเล็มในกิจการ 15 ตัดสินใจแล้ว เหมือนอย่างที่เปาโลตัดสินใจแล้ว ว่าพวกคนต่างชาติไม่ต้องถือรักษาบัญญัติของโมเสสและไม่ต้องเข้าสุหนัต ในจดหมายหลายฉบับของเปาโล โดยเฉพาะในหนังสือโรมและกาลาเทีย เขาได้รับการตลใจให้กล่าวอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าคนเหล่านั้นที่หมายพึ่งพระราชบัญญัติเพื่อจะได้รับความรอด ก็กำลังทำให้พระคุณของพระเจ้าเสียไปและหล่นไปจากหลักคำสอนเรื่องพระคุณและตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งแล้ว

อย่างไรก็ตาม เราควรจดจำไว้ว่าการปฏิญาณตัวเป็นนาศิรเป็นเรื่องที่ทำด้วยความสมัครใจ มันไม่ใช่คำบัญชาสำหรับคนอิสราเอลทั้งปวง และไม่มีผู้ใดหมายพึ่งการปฏิญาณตัวเป็นนาศิรให้เป็นแผนการแห่งความรอด แม้กระทั่งพวกฟาริสี พวกถือบัญญัติที่เคร่งครัดที่สุดในสมัยของพระคริสต์ และพวกถือศาสนายิว ซึ่งก่อความลำบากให้เปาโลอย่างมากในการเดินทางเพื่อประกาศของเขา ก็ไม่ได้สอนว่าการปฏิญาณตัวเป็นนาศิรเป็นสิ่งจำเป็นหรือเป็นส่วนหนึ่งของแผนการแห่งความรอด มันเป็นการปฏิญาณตัวอย่างหนึ่งที่แสดงถึงการถวายตัวพิเศษสำหรับงานรับใช้ แชมสันก็ถูกถวายตัวเพื่อที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเป็นผู้วินิจฉัยที่มีอำนาจมากในอิสราเอล เพื่อช่วยชนชาตินั้นให้รอดพ้นและเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องทางพิธีการเท่านั้น และมารดาของเขา ผู้หญิงคนเดียวที่เราทราบว่าถูกแยกตั้งไว้ชั่วระยะหนึ่งในฐานะนาศิร (ผวอ. 13:2-14) ก็เหมือนกำลังถวายตัวเพื่อที่จะเป็นมารดาของบุตรชายเช่นนั้น และกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแน่นอนว่ามันไม่ใช่แค่เรื่องทางพิธีการเป็นหลัก เขาถูกแยกตั้งไว้เพื่อเป็นผู้เบิกทางของพระคริสต์ และคำมั่นนั้นที่ว่า “เขาต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเลย” ก็เป็นสิ่งที่คุณแม่คนใดอยากได้ยินเกี่ยวกับบุตรชายของตนแน่นอน และยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจะต้องดำเนินตามแบบอย่างและไป “ในอารมณฺ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์” เพื่อชนะจิตวิญญาณหลายดวง เราถูกบอกเช่นนั้น (ลูกา 1:16,17)

บางคนเชื่อว่าซามูเอล ซึ่งถูกถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นนั้นโดยมารดาของเขา เป็นนาศิร (1 ซมอ. 1:11,28) แน่แน่นอนว่ามันไม่ผิดที่เปาโลจะปฏิญาณตัวแบบบริสุทธิ์เพื่อที่จะถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

มากขึ้น และหากว่าเขาปรารถนาที่จะมีหมายสำคัญอย่างหนึ่งระหว่างตัวเขากับพระเจ้า หมายสำคัญที่เขาคุ้นเคยมาก ๆ นั่นคือ เขาจะปล่อยให้ผมของเขาจนกระทั่งครบช่วงระยะเวลาหนึ่งแห่งการรับใช้ นั่นก็คงไม่จำเป็นต้องผิด หากมันไม่ได้บ่งบอกแก่ผู้อื่นว่ามันเหมาะสมที่จะถือรักษาบัญญัติด้านพิธีการ และถ้าเปาโลและคนอื่น ๆ ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับความดีความชอบหรือว่าจะมีคุณความดีใด ๆ ในส่วนที่เป็นพิธีการของมัน คุณเห็นแล้วว่าบัญญัติด้านพิธีการเป็นวิถีชีวิตอย่างหนึ่ง มันเป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับศีลธรรม และถ้าเปาโลผู้ซึ่งไม่เคยกินเนื้อหมูมาก่อน บัดนี้ไม่รู้สึกรอยกลิ่นรสมัน มันก็คงไม่ผิดบาป และถ้าหากว่าก่อนเขากลับใจเชื่อ เขาค้นเคยกับการปฏิญาณตัวแบบบริสุทธ์ต่าง ๆ และไว้ผมยาวชั่วระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งเสร็จสิ้นการปฏิญาณตัวนั้น มันก็คงไม่ผิดในตอนนี้อหากการปฏิญาณตัวของเขาเป็นแบบบริสุทธ์ ที่จะมีหมายสำคัญบางอย่างระหว่างเขากับพระเจ้า

ผมเคยรู้จักชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งปฏิญาณตัวไว้ว่าเขาจะไม่กินและไม่ดื่มจนกว่าพี่ชายของเขาได้รับความรอด ในเวลาสองวันพี่ชายของเขาก็กลับใจเชื่ออย่างอัศจรรย์ ผมเคยรู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้บริหารคนสำคัญในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ผู้ซึ่งปฏิญาณตัวไว้ต่อพระเจ้าพร้อมน้ำตาว่าเธอจะไม่ขายสินค้าเลยสักชิ้นและไม่กลับไปอยู่ที่ห้างนั้นอีกเลยจนกว่าสามีของเธอกลับใจเชื่อ เขาได้รับความรอดหลังจากนั้นไม่นาน มันไม่ผิดที่จะให้คำปฏิญาณต่อพระเจ้า มันอาจจะผิดหากจะทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีคุณความดีพิเศษใด ๆ ในรูปแบบภายนอกเหล่านั้นของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ

อย่างไรก็ตาม การปฏิญาณตัวนี้อาจเป็นบ่วงแร้วอันหนึ่งต่อเปาโล มีเจตนาดี แต่นำไปสู่การอ้อมค้อมบางอย่างในเรื่องความจริงซึ่งเขาไม่ได้เจตนาให้เป็นเช่นนั้น เปาโลรักชนชาติอิสราเอลมากเสียจนเขาไม่รู้สึกรอใจเลยหากไม่ได้ประกาศแก่พวกยิว ตอนที่หลังจากเขากลับใจเชื่อแล้ว เขากลับไปที่กรุงเยรูซาเล็มก่อน “พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย” (กิจการ 9:29) และที่นั่นในกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่เขาอธิษฐานในพระวิหารและตกอยู่ในภวังค์ พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา” และอีกที “จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ” (กิจการ 22:18, 21) และในทุกนครที่เปาโลไป เขาก็ไปที่ธรรมศาลาเหล่านั้นเพื่อเทศนา ก่อน ซึ่งผมคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดาและเหมาะสม แต่โดยทั่วไปแล้วพวกยิวส่วนใหญ่ก็ไม่ยอมฟังเขา และบัดนี้ อาจเป็นการเชื่อมโยงกับการปฏิญาณตัวนี้และแน่นอนว่าเชื่อมโยงกับความปรารถนาที่ไม่รู้จักอ้อมนั้นที่จะประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล เขาก็กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลเลี้ยงนี้ที่จะมาถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง” (ข้อ 21) เปาโลจึงมีอคติและอาจถูกบังตาอยู่บ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้

ต่อมาเมื่อเขาจะกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลก็มายังเมืองไทรโอะ กิจการ 21:4 บอกเราว่า “และเมื่อพบพวกสาวกแล้ว พวกเราจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญาณว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” แต่เขาก็ไปอยู่ที่ เขามายังเมืองซีซารียาและที่นั่นในบ้านของฟีลิป ผู้พยากรณ์คนหนึ่งชื่ออากาบัส “เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนั้ว่า ‘เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’” (กิจการ 21:11) นั่นเป็นมาจากพระเจ้าแต่เปาโลก็ไม่ใส่ใจฟังคำ

อ่อนนวยและารร้องไห้ของเหล่ามิตรสหายของเขาที่นั่น ฉะนั้นเมื่อเปาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาก็ถูกล่อลวงให้เข้าไปในพระวิหารและทำพิธีชำระตนต่อหน้าผู้คนที่นั่น โจนศึระะของตน เผาเส้นผมที่นั่นที่แทนบูชา ถวายลูกแกะตัวหนึ่ง และไปด้วยกันกับชายอีกสี่คน คือพวกถือศาสนายิวที่เคร่งครัด โดยทำพิธีการเดียวกันนั้น!

เนื่องจากความรักที่เขามีต่อชนชาติอิสราเอลเป็นจุดอ่อนของเปาโล การปฏิญาณตัวของเขาจึงอาจเป็นความผิดพลาด และเขาอาจปฏิญาณตัวเพื่อชีวิตอันบริสุทธิ์และการมีวินัยในตัวเองและการอธิษฐานและการท่อมเทโดยไม่ต้องใช้พิธีการต่าง ๆ แบบยิวก็ได้ ดูเหมือนว่าส่วนที่เป็นพิธีการนั้นเป็นกับดัก ซึ่งนำเปาโลไปผิดทางถึงแม้ผมไม่สงสัยเลยว่าจุดประสงค์แห่งการปฏิญาณตัวของเขานั้นบริสุทธิ์และดีงาม

เทศกาลเลี้ยงนั้นที่กรุงเยรูซาเล็มคือเทศกาลอะไร? มันเป็นเทศกาลปัสกาหรือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่เชื่อมโยงกับเทศกาลปัสกา? มันเป็นเทศกาลแห่งผลแรก, เพ็นเทคอสต์, หรือเทศกาลเสียงแตรหรือเทศกาลอยู่เพิง? พระคัมภีร์ไม่กล่าวและมันไม่มีความสำคัญสำหรับเราในที่นี้ “ท่านได้เล่นเรือจากเมืองเอเฟซัส” และในพระคำสองข้อสั้น ๆ, ข้อ 22 และ 23, เราทราบเกี่ยวกับการเดินทางไปยังเมืองซีซาร์เรีย จากนั้นก็ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม การทักทายกับคริสตจักรที่นั่น การเดินทางกลับไปเมืองอันท็อก และจากนั้นก็เป็นการรอนไปทั่วแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจียเพื่อชุกำลังพวกสาวกในที่ ๆ เขาเคยเดินทางไปประกาศมาแล้ว ฉะนั้นลักษณะเฉพาะตัวของการเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มและเทศกาลเลี้ยงนั้นจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่พระวิญญูณของพระเจ้าทรงอยากให้เราทราบว่าเปาโลหาช่องและรู้สึกว่าคุณต้องไปที่นั่น

ข้อ 24-28:

18:24 และมียิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล ซึ่งเกิดที่เมืองเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมาก	อย่างละเอียดแก่ท่านถึงทางของพระเจ้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ในทางพระคัมภีร์ ได้มายังเมืองเอเฟซัส	18:27 และเมื่อท่านใคร่จะผ่านไปยังแคว้นอาคาญาพวกพี่น้องก็เขียนจดหมาย โดยเตือนสติพวกสาวกให้รับรองท่านไว้ ผู้ซึ่ง เมื่อท่านมาถึงแล้ว ได้ช่วย
18:25 คนนี้ได้รับการสั่งสอนในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และโดยมีความกระตือรือร้นในจิต	คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อแล้วโดยทางพระคุณนั้นอย่างมากมาย
วิญญูณ ท่านกล่าวและสั่งสอนอย่างขยันขันแข็งเรื่องสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรู้จักบทติศมาของยอห์นเท่านั้น	18:28 เพราะท่านได้ชักจูงพวกยิวอย่างเปี่ยมด้วย
18:26 และท่านได้ตั้งต้นกล่าวโดยใจกล้าในธรรมศาลา ผู้ซึ่งเมื่ออาควิลากับปริสซิลลาได้ฟังแล้ว	ฤทธิ์ และต่อหน้าคนทั้งหลาย และสำแดงโดยทางพระคัมภีร์ให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์
เขาทั้งสองจึงรับท่านมายังพวกเขา และอธิบายน	

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

หลังจากที่เปาโลไปจากเมืองเอเฟซัสและละปริสซิลลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น และน่าจะสืลาและทิโมธีด้วย (หรือสืลาและทิโมธีถูกละไว้ที่เมืองโครินธ์?) อปอลโลก็มาที่เมืองเอเฟซัส เขาเป็นยิวที่กลับใจเชื่อแล้ว “เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” เขา “ได้รับการสั่งสอนในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และโดยมีความกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ” ช่างเป็นการตระเตรียมอันแสนวิเศษสำหรับคนของพระเจ้า? เขาชำนาญมากในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เขาทราบแผนการแห่งความรอดอย่างชัดเจน เขา “มีความกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ” นั่นคือ ร้อนรนในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราคิดเช่นนั้น ผลกระทบของเขาที่มีต่อผู้คนที่เมืองโครินธ์นั้นก็มหาศาล ตามที่เราเห็นจาก 1 โครินธ์ 1:11 และ 12 ผมคิดว่าพี่น้องของเราที่เน้นหนักมากเกินไปเกี่ยวกับสมัยประทานได้ทำผิดต่ออ پولโล หมายเหตุตอนหนึ่งใน Scofield Reference Bible ที่ผู้คนที่ขี้เกียจเยอะมาก ๆ กล่าวว่า “งานรับใช้ของอ پولโลดูเหมือนจะไม่ไปไกลเกินกว่านั้น พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ผู้คนรอคอยมานาน เกี่ยวกับหลักคำสอนของเปาโลเรื่องการนับว่าชอบธรรมโดยทางพระโลหิต และการชำระแยกตั้งโดยทางพระวิญญาณ ดูเหมือนอ پولโลในขณะนั้นไม่ทราบอะไรเลย” แต่นั่นไม่ใช่คำบรรยายเกี่ยวกับชายคนหนึ่ง “ได้รับการสั่งสอนในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า”, “ชำนาญมากในทางพระคัมภีร์” และ “มีความกระตือรือร้นในจิตวิญญาณ”

เป็นความจริงที่ว่าอากวีลลาและปรีสซิลลา “รับท่านมายังพวกเขา และอธิบายอย่างละเอียดแก่ท่านถึงทางของพระเจ้าให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น” พวกเขาช่วยเติมช่องว่างบางอันในความรู้ของเขา เขามาจากเมืองอเล็กซานเดรีย ประเทศอียิปต์ เห็นได้ชัดว่าเขาเคยได้ยินยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในแคว้นยูเดีย แต่การตรึงกางเขนและพันธกอสต์และการเปิดเผยเหล่านั้นเกี่ยวกับการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่เขารู้จักทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจึงเทศนาแผนการแห่งความรอดและเขา “ช่วยคนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อแล้วโดยทางพระคุณนั้นอย่างมากมาย” (ข้อ 27) และเช่นเคย “ท่านได้ชักจูงพวกยิวอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์ และต่อหน้าคนทั้งหลาย และสำแดงโดยทางพระคัมภีร์ให้เห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์” นั่นเป็นสิ่งที่เปโตรได้กระทำที่พันธกอสต์และเป็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำมาตลอดการเดินทางเพื่อประกาศของเขาเท่าที่เรารู้ได้จากกิจการ 19:1-7 เขาไม่ได้สั่งสอนผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นอย่างถ่องแท้ในเรื่องความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ และเขาไม่ได้อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มตอนเทศกาลพันธกอสต์และที่ตามมาด้วย แต่การเทศนาของเขาที่สัตย์จริงต่อพระคัมภีร์และมีฤทธิ์เดช เขาทำให้ผู้คนรับความรอด เขาช่วยเหลือพวกคริสเตียน และเหล่าผู้เชื่อของเขาก็เป็นผู้เชื่อแท้ อย่างไม่ต้องสงสัย

ต่อมาอ پولโล “ใคร่จะผ่านไปยังแคว้นอาคาญา” นั่นคือ แคว้นตอนล่างของประเทศกรีซซึ่งรวมเมืองโครินธ์ ฯลฯ เข้าไว้ด้วย และ “พวกพี่น้องก็เขียนจดหมาย โดยเตือนสติพวกเขาให้รับรองท่านไว้” แต่มีกล่าวถึงอ پولโลมากกว่านี้ในบทถัดไป

กิจการ 19

ข้อ 1-7:

19:1 และต่อมา ขณะที่อยู่เมืองโครินธ์ นั้น เมื่อเปาโลได้ผ่านไปตามแคว้นฝ่ายเหนือ แล้ว ก็มายังเมืองเอเฟซัส และเมื่อพบสาวกบางคน

19:2 ท่านก็กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วตั้งแต่ท่านทั้งหลายได้เชื่อ นั้นใช่ไหม” และพวกเขาถามท่านว่า “พวกเรา ยังไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ใด บ้างหรือไม่”

19:3 และท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” และพวกเขา กล่าวว่า “บัพติศมาของยอห์น”

19:4 แล้วเปาโลกล่าวว่า “แท้จริง ยอห์นให้รับบัพ

ติศมาด้วยบัพติศมาแห่งการกลับใจใหม่ โดยกล่าว แก่ประชาชนว่า พวกเขาควรเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งจะ เสด็จมาภายหลังท่าน นั่นคือบัพติศมาของพระเยซูคริสต์”

19:5 เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาก็รับบัพติศมา ในพระนามของพระเยซูเจ้า

19:6 และเมื่อเปาโลได้วางมือของท่านบนพวกเขา แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนพวกเขา และพวกเขาได้พูดด้วยภาษาต่าง ๆ และได้ พยากรณ์

19:7 และบรรดาผู้ชายเหล่านั้นมีประมาณสิบสอง คน

เหล่าผู้เชื่อของอโพลโลเรียนรู้เกี่ยวกับ

ความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ

บัดนี้เปาโล ซึ่งกลับไปทั่วแคว้นกาลาเทียและแคว้นฟรีเจีย กลับมายังเมืองเอเฟซัสนครใหญ่ในที่สุด และที่นั่นเขาพบสาวกบางคนผู้ซึ่งเขาถามคำถามที่ชัดเจนนั้นว่า “พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วตั้งแต่ ท่านทั้งหลายได้เชื่อไหม”

จงพิจารณาว่าในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ คนที่รับความรอดแล้วควรที่จะทราบเกี่ยวกับความเต็ม เปี่ยมของพระวิญญาณและมันเป็นเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องง่าย ปราศจากความสับสน ในความคิดของผู้คนเหล่านั้น

น่าเสียดายและน่าเศร้าที่มีความสับสนมากมายและไม่จำเป็นเลยและคำสอนเทียมเท็จเกี่ยวกับความ เต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคสมัยใหม่เหล่านี้ ความสับสนนี้ได้เกิดขึ้นเพราะความเข้าใจผิดบาง ประการเกี่ยวกับพันธสัญญา

1. บางคนคิดว่าพันธสัญญาหมายถึงต้นกำเนิดของคริสตจักร เพราะ 1 โครินธ์ 12:13 กล่าวว่า “เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายเดียว...” และเนื่องจากพระเยซู ในกิจการ 1:5 ทรงสัญญาเหล่าสาวกไว้ว่า “เพราะว่ายอห์นได้ให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะ รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกไม่กี่วันนับจากนี้” พวกเขาจึงกระโจนข้ามความน่าจะเป็นทั้งหลายและ ความหมายแฝงของพันธสัญญาไปสู่ข้อสรุปที่ว่าบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแค่เรื่องสมัยประทาน แบบทางการบางอย่างซึ่งคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นและพวกเขาถูกเชื่อมติดเข้าด้วยกันเป็นกายเดียว อย่างไรก็ตาม แน่แน่นอนว่าผู้คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ ซึ่งถูกพูดด้วยใน 1 โครินธ์ 12:13 ไม่ได้อยู่ที่พันธสัญญาและใน ตอนนั้นยังไม่ได้รับความรอดเลยด้วยซ้ำ และเราพลาดประเด็นนั้นไปอย่างสิ้นเชิงโดยการคิดว่ามันเป็นเรื่อง

กิจวัตรและเป็นทางการบางอย่างหรือเป็นเรื่องทางพิธีการหรือเป็นเรื่องสมัยประทานที่พื้นเทคอสต์

ไม่ใช่เลย พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงบัญชาเหล่าสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) และอีกที่ “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” (กิจการ 1:8) ไม่ใช่ พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงหรือบอกเป็นนัยว่าคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้นที่พื้นเทคอสต์ เท่าที่เราเห็นจากฮีบรู 12:23, ใน 1 เปโตร 2:5 และเอเฟซัส 2:20-22 ดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่าทุกคนถูกใส่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์เมื่อรับความรอด ว่ากายนี้หรืออาคารฝ่ายวิญญาณนี้กำลังเติบโตอย่างต่อเนื่องขณะที่อวัยวะแต่ละส่วนถูกฝังเข้าไปในกายนี้หรือถูกทำให้เป็นส่วนหนึ่งของมันโดยการบังเกิดใหม่ และว่ามันจะรวมถึง “เหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว” ผู้ซึ่งจะถูกรับตัวออกไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง เพื่อจะเป็นชุมนุมชนนั้นที่ถูกเรียกออกไปหรือเอ็คเคเลซีอาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศ ถึงอย่างไรแล้ว พระเจ้าก็ไม่ตรัสอะไรเลยเกี่ยวกับพื้นเทคอสต์ว่าเป็นวันเกิดของคริสตจักรและเราไม่ควรพลาดสิ่งที่พระเจ้าตรัสจริง ๆ โดยยืนกรานเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ไม่ได้ตรัส

บางคนคิดว่าพื้นเทคอสต์หมายถึงพระราชกิจที่สองแห่งพระคุณ การเผาผลาญธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังอันแก่นั่นออกไป การตายของนิสัยที่ผิดบาปในคนเหล่านั้นที่รับความรอดแล้ว แต่พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเช่นนั้นเลย มีหลักคำสอนหนึ่งของพระคัมภีร์เรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ แต่มันไม่ถูกสอนในการเชื่อมโยงกับพื้นเทคอสต์

พวกอื่นเน้นว่าการพูดภาษาต่าง ๆ หรือภาษาทั้งหลายที่เป็นการอัศจรรย์เป็นพยานหลักฐานของความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ และพวกเขาไม่ประทับใจกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสัญญาแล้วเรื่องฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณ และว่าในวันพื้นเทคอสต์นั้นมีจิตวิญญาณกว่าสามพันดวงถูกเพิ่มเข้ากับคนเหล่านั้น

ความสับสนเกี่ยวกับพื้นเทคอสต์เป็นเรื่องที่บาปและชั่ว แต่ที่ชั่วที่สุดอาจเป็นการละเลยเกี่ยวกับหลักคำสอนตามพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่นั้นเรื่องความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ คริสเตียนทั้งหลายไม่จำเป็นต้องเหยียดหยันสาวกเหล่านี้ที่เมืองเอเฟซัสผู้กล่าวว่า “พวกเราไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ใดบ้างหรือไม่” นักเทศน์โดยเฉลี่ยอาจก่อให้เกิดความตกตะลึงในหมู่คริสเตียนดี ๆ ทั้งหลายโดยการเที่ยวไปท่ามกลางพวกเขาและยืนกรานที่จะได้รับคำตอบสำหรับคำถามเดียวกันนั้น “พวกท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วตั้งแต่ว่าท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้นใช่ไหม” หลายคนคงจะตอบว่าตนไม่ทราบว่าการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายถึงอะไรและคนอื่น ๆ คงจะเสนอหมายสำคัญและคำตอบหลายอย่าง ซึ่งไม่ได้ถูกเจตนาไว้ในพระคัมภีร์ และหลายคนอาจกล่าวได้ว่าตนไม่เคยได้ยินคำเทศนาที่จริงจังเลยเกี่ยวกับคำบัญชาที่ให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ! ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ คริสเตียนทั้งหลายคุ้นเคยเกี่ยวกับคำถามนี้เรื่องความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณมากกว่าบรรดาสมาชิกคริสตจักรในปัจจุบัน

เช่นเคย Scofield Bible พระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงที่มีประโยชน์มากที่สุดในโลก สอนผิดและสร้างความเจ็บปวดในความคิดของผมในการอธิบายเกี่ยวกับสาวกเหล่านี้ในกิจการ 19:1-7 หมายเหตุของสก็ฟฟิลด์กล่าวว่า “เห็นได้ชัดว่าเปาโลตกใจที่พวกที่ได้ชื่อว่าสาวกเหล่านี้ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณและไม่มีฤทธิ์เดชเลย คำตอบของ

พวกเขาแสดงให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาเป็นผู้เข้าจารีตยิว เป็นเหล่าสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ผู้ตั้ง
ตาคอยกษัตริย์ที่จะเสด็จมาองค์หนึ่ง ไม่ใช่เหล่าคริสเตียนที่มองย้อนกลับไปยังการไถ่ที่สำเร็จแล้ว”

ผมขอกล่าวว่า ดร. สโกฟิลด์ ผู้ซึ่งได้รับอิทธิพลมากเกินไปจากกลุ่ม Plymouth Brethren ปลอ่ยให้ตัว
เองกล่าวคำพูดที่โง่เขลาในที่นี้ พระคัมภีร์เรียกชายสิบสองคนนี้ว่า “สาวกบางคน” ดร. สโกฟิลด์เรียกพวกเขา
ว่า “พวกที่ได้ชื่อว่าสาวกเหล่านี้” เปาโลถามพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว “ตั้งแต่ท่านทั้งหลายได้เชื่อนั้น”
พวกเขาเป็นเหล่าผู้เชื่อและ ดร. สโกฟิลด์ไม่มีสิทธิ์ที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นผู้เข้าจารีตยิวและ “ไม่ใช่คริสเตียน”
ผู้ที่เชื่อในพระคริสต์แล้ว ผู้ที่เป็นสาวกคนหนึ่งอย่างจริงใจ ก็เป็นคริสเตียนคนหนึ่ง หากเราถือตามภาษาของ
ภาคพันธสัญญาใหม่

ความเข้าใจผิดตรงนี้มาเพราะพวก Plymouth Brethren จำนวนมากและพวกเน้นเรื่องสมัยประทาน
แบบสุดโต่งกลุ่มอื่น ๆ พยายามที่จะทำให้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาอยู่ในสมัยประทานที่แตกต่างและถึงกับเสนอ
แนะว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เสนอแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างจากแผนการของพระเยซู นั่นเป็นการ
มองสั้นเกินไปและโง่เขลา ในกิจการ 10:43 เปโตรกล่าวแก่โครเนลิอัสว่า “บรรดาศาสนาพยากรณ์เป็นพยานถึง
พระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ฉะนั้น
แผนการแห่งความรอดในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจึงเหมือนกับแผนการของภาคพันธสัญญาใหม่ และถ้ายอห์น
ผู้ให้รับบัพติศมาถูกนับว่าอยู่ในภาคพันธสัญญาเดิม เขาก็ไม่ได้เทศนาแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างอยู่ดี

อันที่จริง เรามีคำพูดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาแล้วในยอห์น 3:27-36 และในตอนนั้นยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมากล่าวในข้อ 36 ว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่
พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” นั่นเป็นแผนการแห่งความรอดเดียวกันกับที่พระเยซูประทานไว้ในบท
เดียวกันนั้น ข้อ 14, 16, 18 และอีกหลายแห่ง โอ บางคนจะกล่าวว่า “แต่ยอห์นเทศนาการกลับใจใหม่นะ!”
และพระเยซูก็เทศนาเรื่องนั้นเช่นกัน โดยประกาศแบบคำต่อคำคำบัญชาเดียวกันนั้นที่ว่า “จงกลับใจเสียใหม่
เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (เปรียบเทียบ มธ. 3:2 กับ มธ. 4:17) และพระเยซูทรงเทศนา
การกลับใจใหม่ในลูกา 13:1-5 เหมือนกับที่เปาโลเทศนาการกลับใจใหม่ที่กรุงเอเธนส์ในกิจการ 17:30, และ 2
เปโตร 3:9 กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า...ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวง
มาถึงการกลับใจเสียใหม่” น่าสนใจที่ว่ากิตติคุณของมาระโก ก่อนเริ่มต้นเล่าเรื่องการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมา ประกาศว่า “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า”

ฉะนั้นจึงไม่มีอะไรผิดเลยกับข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ไม่มีอะไรผิดเลยกับ
บัพติศมาที่เขาให้ มันเป็นบัพติศมาที่พระเยซูและอัครทูตทั้งสิบสองคนนั้นได้รับ และเมื่ออ پولโลได้ยินยอห์นผู้
ให้รับบัพติศมาเทศนา เขาก็ “ได้รับการสั่งสอนในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “ชำนาญมากในทางพระ
คัมภีร์” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาต้องสอนเหล่าสาวกมากกว่านี้เกี่ยวกับความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ เหมือน
อย่างที่นักเทศน์ดี ๆ จำนวนมากต้องทำวันนี้ แต่คนเหล่านี้เป็นสาวก พวกเขาเชื่อแล้ว พวกเขาได้รับบัพติศมา
แล้วเมื่อพวกเขาประกาศตัวว่ามีความเชื่อ พระคัมภีร์ไม่บอกเป็นนัยว่าพวกเขาไม่ใช่คริสเตียนและใครอื่นก็ไม่มี
สิทธิ์ที่จะอนุমানเช่นนั้น

แต่เปาโลถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า” เห็นได้ชัดว่าผู้เชื่อใหม่เหล่านั้นควรถูกสอนให้คาดหวังว่าจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการทุ่มเทและการยอมจำนน ซึ่งเกี่ยวข้องอย่างเหมาะสมในการรับบัพติศมา ควรที่จะนำผู้คนไปสู่ความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ เปโตรสอนเช่นนั้นในกิจการ 2:38 และพระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว (ลูกา 3:22) ถ้าเหล่าผู้เชื่อใหม่ควรถูกสอนในทันทีที่ประกาศตัวว่าเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผยและรับบัพติศมา พวกเขาก็ควรถูกสอนในทันทีเช่นกันว่ามีการเจิมอันเปี่ยมสุขอันหนึ่งของพระเจ้าซึ่งคริสเตียนทุกคนควรที่จะมี “ด้วยว่าพระสัญญาอันนั้นตกแก่พวกท่าน และแก่ลูกหลานของพวกท่าน และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ห่างไกลออกไป คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะทรงเรียกนั้น” (กิจการ 2:39)

เปาโลชินแล้วกับการที่เหล่าผู้เชื่อใหม่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและชินแล้วกับการที่พวกเขารู้จักเรื่องนั้น เขาจึงเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียได้ว่า “พวกท่านได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำแห่งพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังแห่งความเชื่อ พวกท่านโง่เขลาถึงเพียงนั้นเชียวหรือ เมื่อเริ่มต้นในพระวิญญาณแล้ว บัดนี้พวกท่านจะให้สำเร็จโดยเนื้อหนังหรือ” (กท. 3:2,3) เขาคุยพวกเขาได้ว่า “ความปลื้มใจที่พวกท่านได้กล่าวถึงนั้นอยู่ที่ไหนแล้ว” (กท. 4:15)

ฉะนั้นผู้เชื่อเหล่านี้จึงถูกสอนแล้วให้เชื่อวางใจพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด และพวกเขาก็เชื่อวางใจแล้ว แต่หลังจากการสั่งสอนเพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความมั่นใจเกี่ยวกับความรอดหรือเกี่ยวกับความเปี่ยมสุขของความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณที่มีให้แก่คริสเตียนทุกคน พวกเขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า จากนั้นเปาโลก็วางมือของตนบนพวกเขาและพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกเขา

ก่อนอื่น ขอให้เราหมายเหตุว่าถ้าผู้ใดไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับความหมายของการรับบัพติศมา มันก็เหมาะสมอย่างสมบูรณ์ที่จะรับบัพติศมาอีกหนเมื่อความหมายนั้นเป็นที่ชัดเจนแล้ว บัพติศมาไม่ใช่วิธีการแห่งพระคุณในความหมายที่ว่าคน ๆ หนึ่งรับความโปรดปรานบางอย่างจากพระเจ้าโดยการรับบัพติศมา อย่างไรก็ตาม บัพติศมาเป็นประกาศตัวต่อหน้าผู้คน มันเป็นภาพจำลองของความรอด ถ้าภาพนั้นไม่ใช่ภาพที่แท้จริง ก็ให้เราทำมันอีกเถิด ถ้าคำพยานนั้นไม่ชัดเจน ก็ให้เรากล่าวมันซ้ำเถิด ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่ไม่ได้รับบัพติศมาอย่างเหมาะสมหรือคนเหล่านั้นที่ได้รับบัพติศมาไม่ได้กลับใจเชื่อจริงหรือคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดแล้วแต่ไม่ได้เข้าใจความหมายของการรับบัพติศมาและไม่ได้รับความชื่นชมยินดีและพระพรจากมัน ก็อาจรับบัพติศมาอีกได้อย่างจริงจัง ในบางสถานการณ์

บัดนี้สาวกเหล่านี้ “พูดด้วยภาษาต่าง ๆ” นั้นแค่หมายถึงหลายภาษา ภาษาเหล่านี้เป็นภาษาที่เหนือธรรมชาติ เหมือนที่ประทานให้ที่พื้นเทคอสต์แก่ผู้คนที่ไม่สามารถพูดภาษานั้นของคนอื่นที่ได้ยินและเข้าใจหรือ? พระคัมภีร์ไม่กล่าวและเราไม่มีสิทธิ์ที่จะอนุมานว่ามีการอัศจรรย์หนึ่ง ผมคิดเช่นนั้น ในเมื่อไม่มีการระบุไว้และไม่เป็นที่ต้องการเลย เห็นได้ชัดว่าชายเหล่านี้ได้รับพระพรอย่างมหาศาลและสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าในมหานครอย่างเมืองเอเฟซัส ผู้คนพูดหลายภาษา

The International Standard Bible Encyclopedia บอกเราว่าเมืองเอเฟซัสเป็นเมืองพาณิชย์ขนาดใหญ่ “พร้อมกับท่าเรือจำลองที่เรือขนาดใหญ่ที่สุดหลายลำเข้ามาเทียบท่าได้...ถูกเชื่อมต่อโดยทางหลวง

หลายสายกับนครสำคัญ ๆ ของแคว้นนั้น เอเฟซัสเป็นนครที่เข้าถึงได้ง่ายที่สุดในแคว้นเอเชียทั้งทางบกและทางทะเล...เพราะความมั่งคั่งและทำเลที่ตั้งของมัน เมืองนี้จึงกลายเป็นนครสำคัญของแคว้นนี้...วิหาร (ของพระไดอาน่า) ไม่เพียงนำผู้แสวงบุญจำนวนมากมามายังเมืองนี้...แต่มันว่าจ้างผู้คนมากมายนอกเหนือจากพวกบุโรหิตชายและพวกบุโรหิตหญิงแล้ว” ในศูนย์กลางการพาณิชย์ที่ใหญ่โตเช่นนั้น พร้อมกับการค้าขายที่มาจากทั่วทั้งจักรวรรดิโรมัน มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่สาวกสิบสองคนนี้อาจมาจากเชื้อชาติที่แตกต่างกัน ถึงอย่างไรแล้ว พวกเขาก็แค่พูดในภาษาที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะภาษาเหล่านั้นถูกประทานให้อย่างอัศจรรย์หรือไม่

เปาโลวางมือของตนบนพวกเขาเพื่ออธิษฐานขอให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลวางมือของตนบนทิโมธีแล้ว เราคิดว่าในการเจิมตั้ง (1 ทธ. 4:14 และ 2 ทธ. 1:6) และแน่นอนว่านั่นเป็นความตั้งใจของพิธีเจิมตั้งผู้รับใช้ ที่ชายดี ๆ หลายคนที่เป็นตัวแทนของคริสตจักรเหล่านั้นควรวางมือบนคนเหล่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าและอธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานของประทานต่าง ๆ แก่พวกเขาสำหรับงานรับใช้และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 8-10:

19:8 และท่านได้เข้าไปในธรรมศาลา และกล่าวด้วยใจกล้าเป็นเวลาสามเดือน โดยโต้เถียงและซักชวนในสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า	โดยโต้เถียงกันทุกวันในโรงเรียนของท่านผู้หนึ่งชื่อทีร์นัส
19:9 แต่เมื่อหลายคนมีใจแข็งกระด้าง และไม่เชื่อแต่พูดอย่างชั่วร้ายเรื่องท่านต่อหน้าชุมนุมชน ท่านจึงออกไปจากพวกเขา และแยกพวกสาวกไว้	19:10 และสิ่งนี้ได้กระทำต่อเนื่องเป็นเวลาสองปี จนกระทั่งทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวาทะของพระเยซูเจ้า ทั้งพวกยิวและพวกกรีก

ในธรรมศาลาและโรงเรียน ของทีร์นัสที่เมืองเอเฟซัส

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส เขาได้พบกับสาวกบางคนที่นี่และอธิษฐานกับพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ จากนั้นเขาก็เข้าไปในธรรมศาลา “และกล่าวด้วยใจกล้าเป็นเวลาสามเดือน โดยโต้เถียงและซักชวน...” เขามาหาพวกยิวก่อนเพราะว่าพวกเขามีภูมิหลังแบบเดียวกัน เพราะว่าพวกเขามีพระคัมภีร์ เพราะว่าพวกเขาทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนรับความรอดแล้ว เหมือนกับที่อับราฮัมได้รับความรอด (ปฐมก. 15:6) เหมือนกับสิเมโอนผู้ซารา ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่จนได้เห็นพระกุมารเยซู (ลูกา 2:25-35) ได้รับความรอด และเช่นเดียวกับพวกยิวสมัยภาคพันธสัญญาเดิมคนอื่น ๆ ผู้ที่วางใจในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น

เปาโล “กล่าวด้วยใจกล้า” นั้นเป็นลักษณะเฉพาะตัวอันยิ่งใหญ่ของเหล่านักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่ผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ (ดู กิจการ 4:13, 30, 31) การประกาศข่าวประเสริฐเป็นการสงครามต่อสู้กับความชั่ว ต่อสู้กับซาตาน ต่อสู้กับผู้คนที่มิใช่ใจชั่ว ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่ว ต่อสู้กับหลักคำสอนเท็จ

พร้อมกับการเทศนาที่กล้าหาญและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ปฏิบัติการหนึ่งในสองอย่างเป็นสิ่งที่

หลีกเลี่ยงไม่ได้: บางคนจะเชื่อ และบางคนจะมีใจแข็งกระด้างและต่อต้านข่าวประเสริฐ การเทศนาที่ไม่ทำให้ใครโมโหและไม่ทำให้ผู้ใดดีใจมาก ๆ เลย การเทศนาที่ไม่ทำให้บางคนขัดเคืองใจ ก็ไม่เป็นพรแก่บางคนพร้อมกับฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดเลย

ดังนั้นเมื่อมีปฏิกริยาในทางที่ไม่ดีต่อเปาโลและข่าวประเสริฐ เขาก็ “ออกไปจากพวกเขา และแยกพวกเขาไว้” และย้ายสถานที่เทศนาของเขาไปยังโรงเรียนของผู้หนึ่งชื่อทีรินนัส ในที่นี้พวกเขาทำตามแบบของพวกกรีกในการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ เพื่ออภิปรายเกี่ยวกับปรัชญา เหมือนที่เป็นที่กรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:18-21) นักปรัชญาอย่างโสเครตีสหรืออริสโตเติล หรือเพลโตมักรวบรวมเหล่าศิษย์และสั่งสอนปรัชญาของตนแก่พวกเขา “โรงเรียน” เหล่านี้มักเป็นลานประชาคมสำหรับการอภิปรายของพวกคนที่เฉลียวฉลาด และมันเป็นความนิยมสำหรับพวกคนที่มีวัฒนธรรมและมีฐานะดีที่มีพวกทาสไว้ทำงานของพวกเขา ที่จะมารวมตัวกันและศึกษาปรัชญาและศาสนา คริสตจักรทั้งหลายสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ในตอนแรกไม่มีอาคารที่ประชุมคริสตจักร ฉะนั้นพวกคริสเตียนจึงรวมตัวกันในที่ ๆ พวกเขาทำได้ ในธรรมศาลาแห่งหนึ่งหรือในสถานที่ประชุมสาธารณะแห่งอื่น ๆ เช่น โรงเรียนของทีรินนัส และนี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกวันและ “ต่อเนื่องเป็นเวลาสองปี”

จงสังเกตว่า “ทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า ทั้งพวกยิวและพวกกรีก” คำว่าแคว้นเอเชียในที่นี้หมายถึงแคว้นนั้นที่อยู่ในส่วนที่เราเรียกกันตอนนี้ว่าเอเชียไมเนอร์ และปัจจุบันอยู่ในประเทศตุรกีแห่งเอเชีย จำไว้ว่าหนังสือวิวรณ์ถูกส่งไปถึง “คริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย” และงานประกาศของเปาโลส่วนใหญ่ก็ถูกกระทำในคาบสมุทรนี้และข้ามไปในแคว้นมาซิโดเนีย (พื้นที่ตอนเหนือของประเทศกรีซ) และแคว้นอากายา (ประเทศกรีซตอนใต้)

แต่เนื่องจากนี่เป็นศูนย์กลางทางการพาณิชย์ที่พลุกพล่านที่มีผู้คนไป ๆ มา ๆ อยู่ตลอดเวลา ในไม่ช้าแคว้นที่มีประชากรอยู่หนาแน่นนั้นก็ได้อินพระวจนะของพระเจ้า ทั้งพวกยิวและพวกกรีก!

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัสสามเดือน และเทศนาในธรรมศาลา (ข้อ 8) จากนั้นเขาก็อยู่ต่อไปในโรงเรียนของทีรินนัสและอาจที่อื่นด้วยนานสองปี (ข้อ 10) แต่หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นในข้อ 11 ถึง 22 “ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียหน่อยหนึ่ง” ฉะนั้นงานรับใช้ทั้งหมดของเขาในเมืองเอเฟซัสจึงกินเวลานานสามปี (กิจการ 20:31)

ข้อ 11-16:

19:11 และพระเจ้าได้ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์พิเศษโดยมือของเปาโล	พวกหมอผี ได้ตัดสติใจเองที่จะร้องออกพระนามของพระเยซูเจ้าต่อคนเหล่านั้นซึ่งมีพวกวิญญาณชั่วร้าย โดยกล่าวว่า “พวกเราสั่งเจ้าทั้งหลายโดยพระเยซูผู้ซึ่งเปาโลประกาศนั้น”
19:12 จนได้นำเอาผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากันเปื้อนจากร่างกายของท่านมายังคนป่วยทั้งหลาย และโรคต่าง ๆ นั้นได้ออกไปจากพวกเขา และพวกวิญญาณชั่วร้ายก็ออกจากคนเหล่านั้น	19:14 และมีบุตรชายเจ็ดคนของคนหนึ่งชื่อ เสวา เป็นคนยิว และเป็นปุโรหิตใหญ่ ซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
19:13 แล้วบางคนในพวกยิวที่เพนจรไป ผู้เป็น	

19:15 และวิญญาณชั่วร้ายนั้นจึงตอบ และกล่าว
ว่า “พระเยซู ขำรู้จัก และเปาโล ขำก็รู้จัก แต่พวก
เจ้าเป็นผู้โง่แล้ว”

กระโดดใส่คนเหล่านั้น และเอาชนะพวกเขา และมี
ชัยต่อพวกเขา จนคนเหล่านั้นได้หนีออกไปจาก
บ้านหลังนั้น ทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ

19:16 และคนที่มิวิญญาณชั่วร้ายสิงอยู่นั้นก็

การรักษาโรคอย่างอัศจรรย์และพวกผีถูกขับออก

เราอ่านในที่นี้ว่า “พระเจ้าได้ทรงกระทำบรรดาการอัศจรรย์พิเศษโดยมือของเปาโล” พิเศษแค่
หมายความว่าไม่ปกติธรรมดาแต่ผิดปกติ ผ่าเซ็ดหน้าหรือผ่ากันเปื้อนถูกนำมาจากร่างกายของเขาและ
พระเจ้าทรงใช้สิ่งเหล่านี้เพื่อรักษาคนเจ็บป่วยและขับเหล่าวิญญาณชั่วออก! แต่จริง ๆ แล้วการอัศจรรย์ก็
เป็นการอัศจรรย์ พระคำตอนนี้ไม่บัญชาผู้ใดอื่นให้ส่งผ้าเซ็ดหน้าหรือผ่ากันเปื้อนออกไปเพื่อรักษาคนเจ็บป่วย
ให้หาย แต่พระคำตอนนี้ก็ไม่ห้ามการทำแบบนั้นเช่นกัน ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่านี่เป็นการอัศจรรย์ที่พิเศษ
อย่างหนึ่ง และการอัศจรรย์ทั้งหลายก็เป็นของประทานของพระเจ้า พิเศษเหนือธรรมดา ไม่ธรรมดา ถ้าพระเจ้า
ทรงเห็นสมควรที่จะรักษาคนมากมายให้หายโดย “เงาของเปโตรที่ผ่านไป” (กิจการ 5:15) หรือทำให้คน ๆ
หนึ่งเป็นขึ้นจากตายโดยจะต้องกระดูกของเอลีซา (2 พงศ์กษัตริย์ 18:20, 21) หรือขับผีตนหนึ่งออกโดยคำ ๆ
หนึ่ง หรือรักษาคนเจ็บป่วยให้หายโดยใช้มือสัมผัส มันก็ยังเป็นการอัศจรรย์ เป็นพระราชกิจของพระเจ้าเหมือน
เดิม และศาสนาของคริสเตียนก็เป็นศาสนาแห่งสิ่งเหนือธรรมชาติ

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยการอัศจรรย์ต่าง ๆ และงานรับใช้เหล่านี้ของเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าใน
หนังสือกิจการก็แสดงให้เห็นผลลัพธ์อันแสนอัศจรรย์แห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าพอ ๆ กับงานรับใช้ส่วนตัวของ
พระเยซูในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม และการอัศจรรย์เหล่านี้ก็ไม่ถูกจำกัดอยู่แค่พวกอัครสาวก ด้วยว่า “สเทเฟน
ประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช ได้กระทำบรรดาการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ยิ่งท่ามกลาง
ประชาชน” (กิจการ 6:8) และเมื่อฟิลิปผู้ช่วยนั้นอยู่ในแคว้นสะมาเรีย “...ประชาชนก็พร้อมใจกันตั้งใจฟังสิ่ง
เหล่านั้นที่ฟิลิปกล่าว โดยได้ยินและได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายซึ่งท่านได้กระทำ ด้วยว่าผีโสโครกทั้งหลาย ซึ่ง
ร้องด้วยเสียงดัง ได้ออกมาจากหลายคนที่ถูกสิงอยู่ด้วยผีเหล่านั้น และหลายคนที่เป็นอัมพาต และคนเหล่านั้น
ที่เป็นง่อย ก็ได้รับการรักษาให้หาย” (กิจการ 8:6, 7) การรักษาคนเจ็บป่วยให้หายและการขับพวกผีโสโครก
ออกถูกกล่าวว่าเป็นการรักษาให้หายแบบอัศจรรย์เช่นกัน (กิจการ 5:16) เราควรเผชิญหน้าคำสอนที่ชัดเจนนั้น
ของพระคัมภีร์ที่ว่าพระบิดาได้ส่งพระเยซูเข้ามาในโลกฉันทิ พระเยซูก็ส่งพวกเราที่เป็นคนของพระองค์ออกไป
ฉันทิ (ยอห์น 17:18; ยอห์น 20:21; ยอห์น 14:12)

ความหลากหลายของบรรดาของประทานโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 12:4-11
และของประทานเหล่านั้นรวมถึงสติปัญญา ถ้อยคำแห่งความรู้ ความเชื่อ บรรดาของประทานแห่งการรักษา
โรค การทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ การพยากรณ์ การแยกแยะวิญญาณทั้งหลาย และของประทานแห่งการพูด
ภาษาต่าง ๆ หรือการแปล แต่ในบทเดียวกันนั้น ข้อ 29 และ 30 บอกเราว่า “...ทุกคนเป็นผู้กระทำการ
อัศจรรย์ต่าง ๆ หรือ ทุกคนมีบรรดาของประทานแห่งการรักษาหรือ...” และเราถูกเตือนความจำจากพระมหา
บัญชาตามที่ให้ไว้ในมาระโก 16:17 และ 18 ว่าหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์บางอย่าง “จะติดตามคนเหล่านั้น

ที่เชื่อ” นั่นคือ คนเหล่านั้นที่มีความเชื่อสำหรับหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์เหล่านั้น และนั่นรวมถึง “ในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน...พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” ที่ใดที่พระเจ้าประทานความเชื่อสำหรับการอัศจรรย์ต่าง ๆ พระเจ้าก็ประทานการอัศจรรย์เหล่านั้น

“กระแสการรักษารอค” สมัยใหม่ก่อให้เกิดความบ้ำคลั่งและหลักคำสอนเทียมเท็จบางอย่าง แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาคนเจ็บป่วยให้หายตอนนี้ เหมือนกับที่มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์ บางครั้งมันเป็น น้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้คนที่ต้องเจ็บป่วยและเรียนรู้บทเรียนบางอย่างหรือได้รับพระพรบางอย่างหรือให้คำพยานที่เปี่ยมด้วยพระคุณบางอย่างเกี่ยวกับความช่วยเหลือของพระเจ้าในความยากลำบาก บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ควรตาย และพวกคุณหมอและยารักษารอคก็ไม่ใช่สิ่งผิด พระเจ้าทรงใช้สื่อกลางทั้งหลายเป็นปกติมากกว่าเพื่อรักษาผู้คนให้หาย เหมือนกับที่พระองค์ก็ทรงใช้มนุษย์และคำพยานของมนุษย์เป็นสื่อกลางในการนำข่าวประเสริฐออกไปและในการช่วยจิตวิญญาณหลายดวงให้รอด แต่ถึงแม้จะมีคำสอนผิดและความบ้ำคลั่งทางศาสนา ซึ่งเราไม่เห็นด้วย มันก็ยังเป็นจริงอยู่เหมือนเดิมที่วันนี้ พระเจ้าทรงเข้าแทรกแซงอย่างอัศจรรย์ในบางครั้งเพื่อรักษาคนป่วยให้หาย

หลายคนชอบกล่าวว่าไม่มีการรักษาให้หายแบบอัศจรรย์อีกต่อไปแล้ววันนี้ ผมขอตอบก่อนเลยว่าผมทราบจากประสบการณ์ส่วนตัวว่าพระเจ้าได้ทรงเข้าแทรกแซงอย่างอัศจรรย์ในการรักษาคนเหล่านั้นให้หายผู้ซึ่งถูกปล่อยให้ตายแล้ว และในการรักษาให้หายแบบฉับพลันคนเหล่านั้นที่ความช่วยเหลือทางการแพทย์ล้มเหลวเสียแล้ว แต่คำพยานของผมเองก็ได้รับการสนับสนุนจากประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้หลายคน ในที่นี้ผมไม่ขอยกคำพยานของพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เน้นการรักษาโรคหรือของบุคคลศาสนาคนใด The Ministry of Healing โดย A.J. Gordon บอกเล่าเกี่ยวกับ “การอัศจรรย์แห่งการรักษาโรคในทุกยุคสมัย” กอร์ดอนเป็นผู้ก่อตั้งของ Gordon College เป็นแพทย์ศคนหนึ่ง Henry W. Frost เขียนหนังสือ Miraculous Healing ซึ่งเป็นคำพยานส่วนตัวและการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์ ถูกตีพิมพ์โดย Revell เขาเป็นเลขานุการชาวอเมริกันให้แก่ China Inland Mission เท่าที่ผมจำได้ และเป็นเพื่อนสนิทของฮัดสัน เทย์เลอร์ A.B. Simpson ผู้รับใช้นิกายเพรสไบทีเรียนผู้ก่อตั้ง Christian and Missionary Alliance ได้เขียนหนังสือ Gospel of Healing พร้อมกับบทหนึ่งที่เป็นคำพยานส่วนตัวเกี่ยวกับการรักษาโรค Andrew Murray นักเขียนอมตะผู้เขียนหนังสือ Divine Healing, Its Scriptural Basis and My Personal Testimony หนังสือ Modern Miracles of Healing ซึ่งถูกแก้ไขโดย David J. Fant ให้คำพยานของ Dr. P.W. Philpott, Mr. Robert G. LeTourneau, President V. Raymond Edman แห่ง Wheaton และคนอื่น ๆ อีกมากมาย Dr. John Roach Straton ศิษยาภิบาลของ Calvary Baptist Church, นิวยอร์ก, ได้เขียนหนังสือ Divine Healing in Scripture and Life พร้อมกับคำพยานของเขาเองและคนอื่น ๆ อีกหลายคน Dr. W.B. Riley ได้เขียนแผ่นพับฉบับหนึ่งที่มีเนื้อหาหนักแน่นเกี่ยวกับ Divine Healing or Does God Hear Prayer for the Sick? พร้อมกับคำพยานที่ผิดธรรมดา ในวาระธรรมของ China Inland Mission และวาระธรรมของ Sudan Interior Mission และบทความหลายชิ้นใน The Sunday School Times และที่อื่น ๆ มีบันทึกเหตุการณ์หลายตอนเกี่ยวกับพวกผีที่ถูกขับออก

หนังสือ Biblical Demonology โดย Merrill F. Unger มีบรรณานุกรมที่ยอดเยี่ยมเกี่ยวกับหัวข้อ ปศุศาสตร์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในอเมริกา การติดต่อกับภูติผีและการทำนายโชคชะตาบางครั้งก็เป็นการเผยให้ ประจักษ์ของเหล่าวิญญาณชั่วและบางครั้งนิสัยของการติดยาและติดเหล้าและความป่วยทางจิตก็เป็นตัวแทน ของงานของเหล่าวิญญาณชั่ว

การอัศจรรย์ทั้งหลายไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ ไม่ใช่ทุกคนได้รับของประทานในการทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือ ของประทานในการรักษาโรค แต่ความสงสารของพระเจ้าที่มีต่อคนเจ็บป่วยและผู้ที่ย่ำแย่ก็ยิ่งใหญ่เหมือนที่ เคยเป็น และคำตอของพระเจ้าที่มีต่อคำอธิษฐานแห่งความเชื่อก็เต็มพระทัยและเปี่ยมพระพรตอนนี้เหมือนที่ มันเคยเป็น!

John Wesley ในหนังสือ Journal ของเขาบอกเล่าเกี่ยวกับการรักษาโรคแบบอัศจรรย์บางอย่างซึ่ง เป็นการตอบคำอธิษฐานและเกี่ยวกับพวกผีที่ถูกขับออก ถึงแม้ว่าเขาผู้ซึ่งเน้นหลักปฏิบัติและเขียนหนังสือ หลายเล่มดูเหมือนไม่มีหลักคำสอนพิเศษเกี่ยวกับการรักษาโรคและไม่ทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ก็ตาม

Mrs. Jonathan Goforth มิซซันนารีนิกายเพรสไบทีเรียน บอกเล่าเกี่ยวกับการรักษาโรคอันแสน วิเศษหลายหนซึ่งเป็นการตอบคำอธิษฐาน หนังสือ Pastor Hsi แห่ง China Inland Mission บอกเล่าเกี่ยวกับ ผีหลายตนที่ถูกขับออก

การรักษาให้หายอยู่ในการลบลมทินนั้นใหม่? ถูกต้องแล้ว ในแง่ของร่างกายของเราที่ได้รับสงสารคือ และเป็นขึ้นจากตายซึ่งถูกจ่ายค่าแล้วในฐานะเป็นส่วนหนึ่งแห่งการไถ่ของเราแต่ยังไม่ได้ประทานให้แก่เรา ฉะนั้นการรักษาให้หายทุกอย่าง ฟากนี้ของการเป็นขึ้นจากตายและการรับขึ้นไป เป็นเพียงเชิงสัมพันธ์และ ชั่วคราว คนเหล่านั้นที่ได้รับการรักษาให้หายและแม้กระทั่งคนเหล่านั้นที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้วในสมัย พระคัมภีร์สุดท้ายแล้วก็ล้มป่วยและตาย เช่นเดียวกับคนเหล่านั้นที่พระเจ้าในความรักเมตตาทรงรักษาให้หาย วันนี้ (ดูหลายบทเกี่ยวกับการรักษาโรคและการอัศจรรย์ต่าง ๆ ในหนังสือของผู้แต่ง, Prayer -- Asking and Receiving)

ข้อ 17-20:

19:17 และสิ่งนี้ได้เป็นที่ทราบแก่พวกยิวและพวกกรีกทุกคนที่อาศัยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสด้วย และความเกรงกลัวได้ตกอยู่บนพวกเขาทุกคน และพระนามของพระเยซูเจ้าได้รับการยกย่อง	เอาหนังสือทั้งหลายของตนมารวบรวมกัน และเผาพวกมันเสียต่อหน้าทุกคน และพวกเขาได้นับราคาของหนังสือเหล่านั้น และพบว่ามันเป็นราคาห้าหมื่นเหรียญเงิน
19:18 และหลายคนที่ยึดได้มา และสารภาพ และแสดงการกระทำทั้งหลายของพวกเขาให้เห็น	19:20 ดังนั้น พระวจนะของพระเจ้าจึงเจริญขึ้นอย่างมากมายและมีชัย
19:19 และหลายคนในพวกเขาซึ่งใช้ไสยศาสตร์ได้	

การกลับใจใหม่และการเผาหนังสือที่เมืองเอเฟซัส

ในเมืองส่วนใหญ่ที่เขาไปเทศนา เปาโลพบการต่อต้านหลัก ๆ จากพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อ ผู้ซึ่งยึดมั่น

ในพิธีการที่เป็นรูปแบบภายนอกของพระราชบัญญัติ แม้อยู่ห่างไกลจากพระเจ้าในใจของพวกเขา แต่ในเมืองเอเฟซัส เขารุกหนักต่อต้านศูนย์กลางแห่งการนับถือรูปเคารพของโลก ที่นี่ยารยธรรมของคนกรีกได้เข้ามาแทนที่ของชาวตะวันออก และภาษากรีกก็ใช้พูดกันและ “เทพีของคนเอเชียแห่งวิหารนั้นก็มึลลักษณะเฉพาะตัวของเทพีอารเทมิสของคนกรีก” ที่นี้เป็นบ้านของเทพีไดอาน่าพร้อมกับรูปปั้นและวิหารอันใหญ่โตและความมั่งคั่งของมัน

ฉะนั้นในที่นี้เปาโลจึงมาต่อสู้กับโลกของปีศาจ เหล่าวิญญาณชั่วที่มองไม่เห็น คนเป็นอันมากได้รับการช่วยให้พ้นจากเหล่าวิญญาณชั่ว (ข้อ 12) จนถึงขนาดที่ว่า “บางคนในพวกยิวที่เพเนจรไป ผู้เป็นพวกหมอผี” พยายามทำแบบเดียวกันบ้างโดยใช้พระนามของพระเยซู พระเจ้าทรงอนุญาตให้วิญญาณชั่วนั้นตอบว่า “พระเยซู ชำรูดัก และเปาโล ชำกรูดัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า” และชายที่ถูกผีสิงคนนั้นก็กระโจนใส่พวกเขา ฉีกทิ้งเสื้อผ้าของพวกเขาและทำให้พวกเขาบาดเจ็บ และเรื่องเล่าที่โจษขานไปทั่วก็กลายเป็นการประสาสัมพันธ์ใหญ่ให้เปาโลและข่าวประเสริฐของเขา จนถึงขนาดที่ในท่ามกลางเหล่าคนไม่เชื่อ “ความเกรงกลัวได้ตกอยู่บนพวกเขาทุกคน และพระนามของพระเยซูเจ้าได้รับการยกย่อง” (ข้อ 17)

เหล่าวิญญาณชั่วรู้จักรับพระเยซูและต้องจำใจยอมรับพระองค์ รั้รู้สิทธิอำนาจของพระองค์ตามที่เราเห็นในมัทธิว 8:29; มาระโก 5:7 และลูกา 8:28 วิญญาณชั่วแห่งการทำนายโชคชะตาในทาสสาวคนนั้นในกิจการ 16:16 ก็ต้องจำใจร้องประกาศเกี่ยวกับเปาโลและสิลาสเช่นกันว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ซึ่งแสดงทางแห่งความรอดแก่พวกเรา” เห็นได้ชัดว่าเหล่าวิญญาณชั่วอยู่ใต้บังคับคริสเตียนทั้งหลายเช่นกันผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะในที่นี้วิญญาณชั่วตนนั้นได้ร้องออกมาว่า “พระเยซู ชำรูดัก และเปาโล ชำกรูดัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า” (ข้อ 15)

เราคิดว่า เหล่าวิญญาณชั่วอยู่ในผู้คนมากมายในพื้นที่แห่งนี้และฉะนั้น “ความเกรงกลัวได้ตกอยู่บนพวกเขาทุกคน” และความสำนึกผิดที่ฝังลึกเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขาและการหันเสียจากบาปก็เกิดขึ้นเป็นผลมาจากฤทธิ์เดชข่มหั้นต์ของพระเจ้า ซึ่งเอาชนะพวกผี ขับพวกมันออก ทำให้ผู้คนสำนึกถึงความอ่อนแอของตนและความชั่วและภัยอันตรายของพวกมัน

คนเหล่านั้นที่ใช้ “ไสยศาสตร์” นั่นคือ ศิลปะที่เป็นเวทมนตร์ หรือคนเหล่านั้นที่ยุ่งเกี่ยวกับพวกวิญญาณชั่ว เช่นพวกคนทรงเจ้าเข้าผีและบางครั้งพวกทำนายโชคชะตาก็เช่นกัน บัดนี้หนังสือทั้งหลายของตนมาและเผาพวกมัน พวกมันเป็นหนังสือที่คัดลอกด้วยมือ มีราคาแพงและมักถูกเก็บไว้เป็นความลับภายในบางกลุ่ม และมูลค่าตลาดของหนังสือเหล่านี้ทั้งหมดที่ถูกเผาก็เท่ากับ “ห้าหมื่นเหรียญเงิน”

นักเทศน์และคริสตจักรจำนวนมากกลัวสิ่งที่ตื่นตาตื่นใจ งานรับใช้ของเปาโลไม่ใช่ “การประชุมนมัสการแบบทางการ” ไม่มีดนตรีขับกล่อมแสนไพเราะ ไม่มีแสงที่ถูกกรองผ่านหน้าต่างกระจกสี ไม่มีคณະนักร้องที่สวมเสื้อคลุม ไม่มีการตอบสนองแบบถูกฝึกซ้อมมา ไม่มีคณະนักร้องที่เดินเป็นจังหวะและเจ้าหน้าที่ต้อนรับแขก ในงานรับใช้ของเปาโล ฤทธิ์เดชข่มหั้นต์ของพระเจ้าปะทะกับกองทัพปีศาจและบาป ภาพเหตุการณ์นี้ที่เมืองเอเฟซัส การสารภาพของผู้คนและการละทิ้งบาปและการเผาหนังสือที่ชั่วร้ายของพวกเขา คงจะทำให้เรานึกถึงงานฟื้นฟูของบิลลี ซันเดย์ที่มีการปิดกิจการของร้านเหล้า การทุบทำลายถังเบียร์ การเท

เหล้าลงท่อระบายน้ำ เราถูกทำให้นึกถึงพวกหัวขโมยที่ออกมาข้างหน้าเพื่อรับสารภาพและทำการชดใช้สำหรับการลักขโมยของตน นึกถึงพวกคริสเตียนที่สละทิ้งนิสัยชั่ว ๆ ต่อหน้าผู้คน

ในที่นี้ซาตานช่วยประชาสัมพันธ์ข่าวประเสริฐของเปาโล และขอให้เราเรียนรู้บทเรียนที่ว่ากรกล่าวโทษบาปอย่างรุนแรงและชัดเจน ความกล้าอันบริสุทธิ์ในการเทศนา ความกล้าในการอธิษฐาน จะถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อทำให้ฝูงชนได้ยินข่าวประเสริฐ งานรับใช้ต่าง ๆ ของคุณคงจะไม่ตื่นตาตื่นใจมากไปกว่างานรับใช้เหล่านี้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัส

“พระวณะของพระเจ้าจึงเจริญขึ้นอย่างมากมายและมีชัย” เราถูกบอกเช่นนั้น สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!

ข้อ 21,22:

19:21 หลังจากสิ่งเหล่านี้จบลงแล้ว เปาโลได้ตั้งใจ
ในจิตวิญญาณว่า เมื่อท่านได้ผ่านไปทั่วแคว้นมาซิ
โดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้ว จะไปยังกรุง
เยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า “หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่น
แล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย”

19:22 ท่านจึงส่งสองคนของคนเหล่านั้นที่
ปรนนิบัติท่าน คือทิโมธีกับเอร์สทัส ไปยังแคว้นมา
ซิโดเนีย แต่ท่านเองก็พักอยู่ในแคว้นเอเชียหน้อย
หนึ่ง

เปาโลวางแผนการเดินทางเพื่อประกาศ

ในที่อื่น ๆ ซึ่งรวมถึงกรุงโรมด้วย

เปาโล “ได้ตั้งใจในจิตวิญญาณ” ที่จะผ่านไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา (ตอนนี้เป็นประเทศกรีซตอนเหนือและตอนใต้) ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้เทศนาและก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งที่เมืองฟิลิปปี เมืองเธสะโลนิกา เมืองเบโรอา และเมืองโครินธ์ และอาจมีที่อื่นอีก “ในจิตวิญญาณ” บางคนคิดว่าหมายถึง “ในความคิดของเขาเอง” แต่ Matthew Henry กล่าวดีแล้วว่ามันอาจเป็น “ในพระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือถูกนำโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ตามที่เราคิดว่ามันใช่ เขาจะเสริมกำลังคริสตจักรเหล่านั้น แก้ไขข้อผิดพลาดใด ๆ หนุนใจเหล่าคนงานคริสเตียน จากนั้นเขาก็อยากไปที่กรุงเยรูซาเล็มอีก เขาน่าจะตั้งใจที่จะตัดผมของตนที่นั่น เมื่อเสร็จสิ้นการปฏิญาณตัวแบบนาซีร์ของเขาและพ้นจากการปฏิญาณตัวนั้น และเขาทำเช่นนั้น ตามที่เราอ่านในกิจการ 21:23-27

และจากนั้นหลังจากกรุงเยรูซาเล็มเปาโลก็ตั้งใจที่จะไปที่กรุงโรม ผมคิดว่ามันน่าจะเป็นความตั้งใจของเขาเองที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะความรักที่เขามีต่อชนชาติอิสราเอลและความปรารถนาของเขาที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา และที่จะได้รับการต้อนรับโดยชนชาติของเขาเอง แต่ผมคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้ากำลังนำพาเขาไปสู่กรุงโรม เมื่อเขายินทรานที่จะไปยังเยรูซาเล็มและทั้ง ๆ ที่ได้รับคำเตือนเหล่านั้นแล้ว (กิจการ 20:22; กิจการ 21:4, 10-13; กิจการ 22:17-21) ฉะนั้นเราจึงไม่คิดว่าเขาถูกนำโดยพระวิญญาณให้กลับไปเยรูซาเล็ม แต่เปาโลได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูตคนหนึ่งไปยังพวกคนต่างชาติ เขาได้ไปยังเมืองอันติโอกในแคว้นซีเรียและเมืองอันติโอกแห่งแคว้นปิสิดีย เมืองเอเฟซัส กรุงเอเธนส์ เมืองโครินธ์ ศูนย์กลาง

หลายแห่งที่ได้รับความนิยมและใหญ่โต และข่าวประเสริฐถูกแพร่ไปทั่วพื้นที่เหล่านั้นแล้ว บัดนี้เพื่อนำข่าวประเสริฐไปถึงศูนย์กลางของพวกคนต่างชาติหลายแห่งหมายความว่าเปาโลควรไปยังกรุงโรม ศูนย์กลางแห่งการปกครองโลกในสมัยนั้น

ต่อมาอีกไม่นาน ในเมืองโครินธ์ (กิจการ 20:1-3) เขาจะเขียนจดหมายฝากของเขาไปถึงคริสตจักรที่กรุงโรมและเขากล่าวว่า:

“แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแคว้นแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน”
-- โรม 15:23-25

เขาไปมาทั่วแคว้นเหล่านั้นแล้วคือ แคว้นซีเรีย แคว้นเอเชีย แคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญา เขามี “ความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหาพวกท่าน” ที่กรุงโรม เขาได้วางแผนมิใช่แค่ที่จะไปยังกรุงโรมเท่านั้นแต่ต่อไปยังประเทศสเปนด้วย เพราะส่วนที่เป็นคนต่างชาติของจักรวรรดิโรมันนั้นต้องได้ยืมข่าวประเสริฐ

เราคิดว่ามันปรากฏชัดเจนว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงดลใจเขาให้ไปยังกรุงโรม และโรม 15:24 ก็มิใช่แค่เปาโลที่เขียนแต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า ฉะนั้นพระเจ้าทรงตั้งพระทัยแน่วแน่แล้วว่าเปาโลต้องไปยังกรุงโรม นอกจากนี้เรายังถือว่านี้เป็นคำพยากรณ์ของพระเจ้าว่าเปาโลจะไปยังประเทศสเปนและนั่นหมายความว่าเปาโลจะได้รับการปล่อยตัวหลังจากติดคุกชั่วคราวหนึ่ง และระหว่างการติดคุกสองรอบนั้นเขาจะไปเยี่ยมชาวฟิลิปปี (ฟป. 1:25) เขาจะไปเยี่ยมพิเลโมนที่เมืองโคโลสี (ฟม. 22) และเขาจะเดินทางไปประเทศสเปนตามที่ได้สัญญาและพยากรณ์ไว้นานแล้ว (รม. 15:24)

การทรงนำที่ชัดเจนของพระวิญญาณให้ไปกรุงโรมและแคว้นต่าง ๆ ที่อยู่เลยขึ้นไปถูกบอกเป็นนัยเช่นกัน เขาถูกนำให้กล่าวแก่เหล่าผู้ปกครองที่เมืองเอเฟซัสในกิจการ 20:25 ว่า “และบัดนี้ ดูก่อน ข้าพเจ้าทราบว่พวกท่านทุกคน ผู้ซึ่งในท่ามกลางพวกท่านข้าพเจ้าได้เที่ยวปราศอาณัติของพระเจ้านั้น จะไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าอีกต่อไป” พระเจ้าได้ประทานความเข้าใจบางอย่างให้แก่เปาโลเกี่ยวกับว่างานรับใช้ในอนาคตของเขาจะเป็นที่ไหน ถึงแม้พระเจ้าจะต้องใช้การติดคุกของเขาเพื่อพาเขาไปยังกรุงโรมก็ตาม เนื่องจากเขาไม่ได้ไปจากเมืองเอเฟซัสโดยตรงแต่ยื่นกรานที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม!

บัดนี้เขาส่งผู้ช่วยของเขาสองคนข้ามทะเลอีเจียนเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย คือทิโมธีและเอรัสทัส เขาจะอยู่ต่อชั่วคราวหนึ่งในแคว้นเอเชีย แถวเมืองเอเฟซัส เอรัสทัสผู้นี้ ซึ่งบัดนี้ขึ้นไปในแคว้นมาซิโดเนียและต่อมาก็ลงไปแคว้นอาคาญา ถูกเรียกในโรม 16:23 ว่าเป็นสมุหบัญชีของเมืองโครินธ์

ข้อ 23-34:

19:23 และในเวลาเดียวกันนั้นการรุ่มรวยไม่น้อย
เกิดขึ้นเกี่ยวกับทางนั้น

19:24 ด้วยว่ามีชายคนหนึ่งชื่อ เดเมตรีอัส เป็นช่าง
เงิน ซึ่งได้ทำศาลเจ้าทั้งหลายด้วยเงินสำหรับพระ
ไดอาน่า ซึ่งได้นำกำไรไม่น้อยมายังพวกช่างนั้น

19:25 ผู้ซึ่งเดเมตรีอัสเรียกให้มาประชุมกันพร้อม
กับพวกคนงานที่มีอาชีพคล้ายกัน และกล่าวว่า
“ท่านทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่ด้วยอาชีพนี้
พวกเราได้รับทรัพย์สินของพวกเรา

19:26 ยิ่งกว่านั้นท่านทั้งหลายก็เห็นและได้ยินว่า
ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบ
ตลอดทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและหัน
คนเป็นอันมากไปเสีย โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นที่ทำ
ด้วยมือมนุษย์นั้นไม่ใช่พระ

19:27 ดังนั้นไม่เพียงแต่อาชีพของพวกเราเท่านั้นที่
ตกอยู่ในอันตรายที่จะสูญสิ้นไป แต่พระวิหารของ
พระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นที่เหยียดหยามด้วย
และความสง่างามแห่งพระนางนั้นจะเสื่อมลงไป ผู้
ซึ่งบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลกนมัสการ
อยู่”

19:28 และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินถ้อยคำเหล่านี้
พวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธแค้น และร้องออก
โดยกล่าวว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็น

ใหญ่”

19:29 และทั่วทั้งเมืองก็เต็มไปด้วยความสับสน
และเมื่อได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัส ชาวมาซิโด
เนีย ผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล พวกเขา
พร้อมใจกันรุดเข้าไปในโรงมหรสพ

19:30 และเมื่อเปาโลใคร่จะเข้าไปยังประชาชน
พวกสาวกก็ไม่ยอมให้ท่านเข้าไป

19:31 และบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้น
เอเชีย ผู้ซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ส่งคนไปถึงท่าน
โดยวิงวอนท่านไม่ให้เสี่ยงเอาตัวเข้าไปในโรง
มหรสพ

19:32 เหตุฉะนั้นบางคนจึงได้ร้องอย่างหนึ่ง และ
บางคนได้ร้องอีกอย่างหนึ่ง เพราะเวลาที่ประชุมนั้น
สับสนมาก และคนโดยมากไม่ทราบว่าพวกเขา
ประชุมกันด้วยเรื่องอะไร

19:33 และพวกเขาได้ลากอเล็กซานเดอร์ออกมา
จากหมู่ประชาชน โดยพวกยิวพาเขาไปข้างหน้า
และอเล็กซานเดอร์ได้โบกมือ และใคร่จะกล่าวคำ
แก้ต่างของเขาแก่ประชาชน

19:34 แต่เมื่อคนทั้งหลายทราบว่าเขาเป็นคนยิว
พวกเขาทุกคนก็ส่งเสียงพร้อมกันอยู่ประมาณสอง
ชั่วโมง โดยร้องออกมาว่า “พระไดอาน่าของชาว
เอเฟซัสเป็นใหญ่”

ฝูงชนของพวกทำรูปเคารพที่เมืองเอเฟซัส

จนถึงตอนนี้เปาโลมักถูกย่ำยีและถูกทุบตีหรือถูกใส่ร้ายโดยพวกยิว ที่เมืองเอเฟซัส อาจมากกว่าสถานที่อื่น ๆ เขาได้จัดการกับเหล่าวิญญาณชั่ว แต่บัดนี้เกิดความขัดแย้งกับคนเหล่านั้นที่โจมตีด้วยเหตุผลทางการเงิน ในกิจการ 16:19-21 พวกเจ้านายของทาสสาวที่ทำนายโชคชะตาซึ่งถูกพวกผีเข้าสิงและเปาโลรักษาให้หายแล้ว ขอให้จับกุมและทุบตีเปาโลกับซิลลาสเพราะ “ความหวังแห่งการได้ผลประโยชน์หมดสิ้นไปแล้ว” พวกเขาใส่ร้ายเหล่านักเทศน์ของพระเจ้า ใส่ความในเรื่องอื่น ๆ ซึ่งไม่เป็นความจริง แต่แรงจูงใจที่แท้จริงก็คือพวกเขาได้ผลกำไรจากหญิงสาวที่ถูกผีสิงคนนั้นและไม่อยากให้เธอได้รับความรอด บัดนี้ที่เมืองเอเฟซัส การนับถือรูปเคารพเป็นธุรกิจใหญ่และพวกช่างเงิน ซึ่งได้กำไรมาจากการทำศาลเจ้าเงินให้พระไดอาน่า (ข้อ 24) นำฝูงชน

ให้ก่อความวุ่นวายเพราะเหตุนี้ เดเมตรีอัสกล่าวแก่ “พวกคนงานที่มีอาชีพคล้ายกัน” ว่า “ท่านทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่ด้วยอาชีพนี้พวกเราได้รับทรัพย์สินของพวกเรา” แต่ “เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและหันคนเป็นอันมากไปเสีย โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านั้นที่ทำด้วยมือมนุษย์นั้นไม่ใช่พระ” พวกเขาจึงกำลังจะสูญเสียเงินและไม่มียานพาหนะ

อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องทำให้การโจมตีเปาโลของพวกเขาดูเหมือนมีมูลเหตุทางศาสนา พวกเขาจึงต้องกล่าวว่า “พระวิหารของพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นที่เหยียดหยามด้วย และความสง่างามแห่งพระนางนั้นจะเสื่อมลงไป” หากเปาโลและคริสเตียนเหล่านี้ถูกปล่อยให้อยู่ต่อไป บ่อยครั้งเหลือเกินที่เสียงร้องว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” หรือ “นิกรที่ยิ่งใหญ่ของพวกเรา” หรือ “รายการประจํานิกรที่ยิ่งใหญ่ของพวกเรา” เป็นเสียงร้องที่ถูกได้ยิน ในเมื่อความจริงก็คือ สิ่งที่คุณกำลังพยายามทำก็คือรักษาสถานะและอภิสิทธิ์และรายได้ของตัวเอง!

มีบาปและความไม่เชื่ออยู่เสมอ และความไม่เชื่อก็หน้าซื่อใจคดอยู่เสมอ คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เสแสร้งว่าตนมีเหตุผลบางอย่างที่ดี คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริงแท้ของพระคัมภีร์หรือไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารีและความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ก็อ้างความเป็นนักวิชาการหรือเหตุผล แต่จริง ๆ แล้วพวกเขาปฏิเสธความเชื่อแบบคริสเตียนแห่งภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่ามักกล่าวโทษบาปต่าง ๆ ของพวกเขา และพวกเขาปฏิเสธพระคริสต์เพราะว่าพวกเขาไม่เต็มใจที่จะก้มหัวให้พระองค์และยอมรับตามที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” (มธ. 28:18)

ปานนี้เปาโลมีมิตรสหายหลายคนที่ตระหนักถึงภัยอันตรายที่อาจเกิดกับอัครทูตผู้มีใจกล้าคนนี้ คนสำคัญบางคนแห่งแคว้นนั้น เพื่อนฝูงของเขา ส่งข่าวไปบอกเขาไม่ให้ไปอยู่ต่อหน้าฝูงชนนั้นในที่ประชุมสาธารณะที่เรียกว่า “โรงมหรสพ” เนื่องจากฝูงชนนั้นจับตัวเปาโลไม่ได้ พวกเขาจึงจับตัวกายอัสและอาริสทาร์คัส เหล่าคนงานคริสเตียนที่ติดตามเปาโลมาจากแคว้นมาซิโดเนียเพื่อช่วยเหลือเขา เพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล คือกายอัสและอาริสทาร์คัส ชาวแคว้นมาซิโดเนียถูกจับตัวไป พวกเขาจะกลับไปในแคว้นมาซิโดเนียและจากนั้นก็กลับมายังแคว้นเอเชียกับเขาอีก (กิจการ 20:4) อาริสทาร์คัส ชาวเมืองเธสะโลนิกาในแคว้นมาซิโดเนียจะไปกรุงโรมกับเปาโลในเวลาต่อมา (กิจการ 27:2) พวกยิวต้นอเล็กซานเดอร์ออกมา ผู้เป็นเพื่อนร่วมทางอีกคนของเปาโล เพื่อให้พวกเขาทำรูปเคารพที่เป็นคนต่างชาติเหล่านี้ย่ำยีและกล่าวหา นี่เป็นอเล็กซานเดอร์คนเดียวที่เปาโลพูดถึงในเวลาต่อมาว่าได้อับปางในความเชื่อนั้นหรือไม่ (1 ทธ. 1:19,20)? เขาไม่ถูกเอ่ยชื่อตรงนี้เป็น “เพื่อนเดินทางของเปาโล” เหมือนกายอัสและอาริสทาร์คัส (ข้อ 29) แต่เป็นคนหนึ่งที่พวกยิวเลือกออกมา และในที่นี้เขา “ใคร่จะกล่าวคำแก้ต่างของเขาแก่ประชาชน” แต่พวกเขาก็โหล่เขาเพราะว่าเขาเป็นยิว นี่อาจเป็นอเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงคนนั้นที่ทำหยาบช้าต่อเปาโลมากในเวลาต่อมา ตอนที่เขาเขียนไปจากกรุงโรม (2 ทธ. 4:14) เขาน่าจะเป็นคริสเตียนหรือผู้ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนผู้ซึ่งลี้ภัยในบาปและผิดใจกับเปาโล มีการโห่ร้องนานถึงสองชั่วโมง!

ข้อ 35-41:

19:35 และเมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นได้ทำให้ประชาชนสงบลงแล้ว เขาก็กล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ชาวเอเฟซัส มีผู้ใดบ้างที่ไม่ทราบว่าเป็นเมืองของชาวเอเฟซัสนี้เป็นผู้นมัสการพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากเทพจูปีเตอร์

19:36 ดังนั้นเมื่อเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ถูกกล่าวหาไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบ และไม่ทำอะไรวุ่นวายไป

19:37 เพราะท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มาที่นี่ ผู้ซึ่งไม่ได้เป็นคนปล้นพระวิหารทั้งหลายหรือเป็นคนหมิ่นประมาทพระแม่ของพวกเขา

19:38 เหตุฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสกับพวกช่างซึ่งอยู่กับเขา เป็นความกับผู้ใด โอกาสที่จะว่าความก็มี และพวกผู้พิพากษาก็มี จึงให้พวกเขามาฟ้องกันเถิด

19:39 แต่ถ้าท่านทั้งหลายสอบถามสิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องอื่น ๆ ก็จงให้ตัดสินชี้ขาดกันในที่ประชุมตามกฎหมาย

19:40 ด้วยว่าพวกเราตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกฟ้องเรื่องการโกลาหลของวันนี้ โดยไม่มีสาเหตุที่พวกเราจะให้การเรื่องการโกลาหลนี้ได้”

19:41 และเมื่อเขากล่าวอย่างนั้นแล้ว เขาจึงให้เลิกชุมนุม

เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองสั่งให้ฝูงชน

สงบและแยกย้าย

น่าสำคัญตรงที่ว่าในบทนี้เราพบกรณีเดียวเท่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ที่คำกรีก เอ็คเคลเซีย ถูกแปลเป็นคำอื่นนอกจาก คริสตจักร ในข้อ 32, 39 และ 41 คำว่า ที่ประชุม เป็นคำแปลหนึ่งของคำว่า เอ็คเคลเซีย ซึ่งในที่อื่นทุกที่ในภาคพันธสัญญาใหม่ถูกแปลเป็น คริสตจักร

คำว่า เอ็คเคลเซีย หมายถึง ชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา และมันถูกใช้ในชุมนุมชนสี่ชนิดที่แตกต่างกันในพระคัมภีร์

1. ในกิจการ 7:38, ชนชาติอิสราเอล, ซึ่งถูกเรียกออกมาจากอียิปต์และชุมนุมกันที่ภูเขาซีนาย ถูกเรียกว่า “ที่ประชุมในถิ่นทุรกันดาร” มันเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา

2. ที่นี้ที่เมืองเอเฟซัส ฝูงชนนี้ถูกเรียกว่า ที่ประชุมหนึ่ง มันเป็นกลุ่มคนที่ถูกเรียกมาอยู่รวมกันโดยพวกทำรูปเคารพ จึงเป็นชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา และคำกรีก เอ็คเคลเซีย ถูกใช้เพื่อหมายถึงชุมนุมชนนี้ ไม่ว่ามันจะเป็นชุมนุมชนที่ผิดระเบียบแบบในข้อ 32 และ 41 หรือชุมนุมชนที่ถูกระเบียบเช่นในข้อ 39 คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาเพื่อจุดประสงค์บางอย่างและชุมนุมกันก็ตรงกับความหมายตรงตัวของคำว่า เอ็คเคลเซีย ตามที่ใช้ในพระคัมภีร์

3. คำว่า เอ็คเคลเซีย ถูกใช้เกี่ยวกับพระกายนั้นของพระคริสต์ ซึ่งรวมคริสเตียนทุกคนผู้ซึ่งจะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึง เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับคนของพระองค์ไป ในฮีบรู 12:23 คนกลุ่มนี้ถูกเรียกว่า “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” และเราถูกบอกพวกเขาจะชุมนุมกันที่ “กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์” (ฮบ. 12:22) นี่คือคริสตจักรนั้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงรักและพระองค์ได้ประทานพระองค์เองเพื่อมัน, “คริสตจักรที่มีสง่าราศี... ไม่มีจุดต่างพร้อย ริวรอย...” ที่ถูกกล่าวถึงในเอเฟซัส

5:25, 27, 32 นี่คือ “พระกายนั้น, คริสตจักรนั้น” ที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของมัน (คส. 1:18, 24)

4. จากนั้นคำนี้ถูกใช้บ่อยครั้งมากที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่ ประมาณเก้าสิบครั้ง เกี่ยวกับที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายหรือชุมนุมชนทั้งหลายที่ถูกเรียกออกมาของพวกคริสเตียน เช่น “คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์” (1 คร. 1:2) เช่น “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” (กท. 1:2) เช่น “ความหวังพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง” (2 คร. 11:28) และเช่น “คริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย” (วว. 1:4) ชุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาคือคริสตจักรหนึ่ง คริสตจักรนั้นที่จะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งยุคสมัย แต่การใช้งานหลัก ๆ ของคำเรียกนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่คือ ใช้สำหรับที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลายของพวกคริสเตียน และมีการวางรูปแบบและข้อปฏิบัติบางประการไว้ในพระคัมภีร์สำหรับที่ประชุมเหล่านี้

น่าสนใจเช่นกันที่ว่าในบทที่สิบเก้าของหนังสือกิจการ นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษที่ใช้คำว่า church เป็นคำแปลหนึ่งสำหรับคำกรีกอื่นใด คำเรียก “robbers of churches” ในข้อ 37 ควรเป็น “robbers of temples” (“พวกปล้นวิหารทั้งหลาย”) เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นกำลังกล่าวว่าพวกคริสเตียนเหล่านี้ไม่ได้ปล้นวิหารของพระต่างชาติแห่งใดเลย นี่เป็นที่เดียวในพระคัมภีร์ที่คำว่า church หมายถึงอาคารหลังหนึ่ง และมันเป็นคำแปลที่ผิด คำว่า church ในพระคัมภีร์ไม่เคยหมายถึงนิคมหนึ่ง ไม่เคยหมายถึงอาคารหลังหนึ่ง แต่หมายถึงชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมาหรือที่ประชุมหนึ่งเสมอ

จงหมายเหตุอีกและชื่นชมกับกระบวนการอันเป็นระเบียบของกฎหมายของโรม เจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้น “ได้ทำให้ประชาชนสงบลง” แน่นนอนว่าเขากล่าวว่าคนทั้งเมืองเอเฟซบูชาพระแม่ไดอาน่าผู้ยิ่งใหญ่ แล้วทำไมถึงก่อเหตุจลาจลเล่า? “ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบ และไม่ทำอะไรวุ่นวายไป” ชายเหล่านี้ไม่อาจถูกกล่าวโทษได้ว่าการก่ออาชญากรรมใด ถ้าพวกเขามีคดีใดกับชายเหล่านี้ ก็จงนำไปแจ้งต่อศาล มีพวกนักกฎหมาย (พวกผู้ช่วย) จงให้พวกเขาฟ้องร้องกันเองเถิด แต่การประชุมในที่สาธารณะทุกแห่งควรเคารพกฎหมาย รัฐบาลโรมอาจลงโทษเมืองนั้น ๆ สำหรับเหตุจลาจลได้ กฎหมายของโรมโดยรวมแล้วก็ยุติธรรมและค่อนข้างเข้มงวด กฎหมายที่ดีที่สุดในโลกเคยเห็นมาจนถึงเวลานั้น

ฉะนั้นผู้คนเหล่านั้นซึ่งสงบลงและเริ่มกลัวแล้ว จึงแยกย้ายกันไปและกลับไปทำกิจธุระของตัวเอง!

กิจการ 20

ข้อ 1-5:

20:1 และหลังจากการโกลาหลนั้นสงบแล้ว เปาโล จึงเรียกพวกสาวกให้มาหาท่าน และกอดพวกเขา และจากไปเพื่อเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย
20:2 และเมื่อท่านได้ข้ามที่เหล่านั้นไปแล้ว และได้ ให้การเตือนสติมากแก่พวกเขาแล้ว ท่านก็มายัง ประเทศกรีก
20:3 และพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามเดือน และเมื่อ พวกยิวได้คิดบงการร้ายต่อท่าน ขณะที่ท่านจวนจะ แล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย ท่านจึงตั้งใจที่จะกลับไป

ผ่านทางแคว้นมาซิโดเนีย
20:4 และพวกคนที่เข้าไปในแคว้นเอเชียพร้อมกับ ท่าน คือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา และในพวก ชาวเมืองเธสะโลนิกามี อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัส และกายอัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี และของ แคว้นเอเชียมี ทิคิกส์กับโตรฟีมัส
20:5 คนเหล่านี้ได้เดินทางล่องหน้าไปคอยพวกเรา อยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

วนรอบแคว้นมาซิโดเนียและประเทศกรีกอีกหน

เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัสและในพื้นที่นั้นประมาณสามปี ตามที่เราเห็นจากข้อ 31 เหมือนกับที่เขาไป เยี่ยมคริสตจักรเหล่านั้นที่ถูกก่อตั้งแล้วในการเดินทางเพื่อประกาศออบแรกของเขามากกว่าหนึ่งหน (กิจการ 14:21-25; กิจการ 15:40, 41; กิจการ 16:4,5) ฉะนั้นบัดนี้เขาจึงอยากไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคา ยา หรือประเทศกรีก เช่นเคย เขาไปที่แคว้นมาซิโดเนียก่อน คือพื้นที่ตอนเหนือของที่ตอนนี้เป็นประเทศกรีก และจากนั้นก็ลงใต้ “ประเทศกรีก” ในที่นี้น่าจะหมายถึงแคว้นอาคาญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองโครินธ์

งานนั้นคงขยายขอบเขตออกไปไกลมาก ๆ โดยไปเยี่ยมเยียนชุมชนเหล่านั้นทั้งหมดที่เขาเคยไปเทศนา มาก่อนแล้ว คริสตจักรหลายแห่งที่เขาได้ก่อตั้ง และแน่นอนว่ามีคริสตจักรแห่งอื่น ๆ ที่ถูกก่อตั้งโดยเหล่าผู้เชื่อ ใหม่ตลอดทั่วพื้นที่นั้นทั้งหมด และฉะนั้นจึงมีหลายคนที่ไปหรือมาเพื่อช่วยเหลือเขานอกเหนือจากทิโมธีและเอ รัสทัสผู้ซึ่งเขาได้ใช้ส่งไปล่วงหน้าก่อนแล้ว (กิจการ 19:22) ซึ่งได้แก่โสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรบี ทิคิกส์กับโตรฟีมัส จงหมายเหตุว่าอาริสทาร์คัสและ กายอัสได้อยู่กับเขาที่เมืองเอเฟซัสมาก่อนแล้ว บัดนี้พวกเขากลับมาในแคว้นเอเชียกับเขา เราคิดว่าในระหว่าง การเดินทางรอบนี้เปาโลเขียนจดหมายฝากไปถึงชาวโรมและในจดหมายนั้นเขากล่าวถึงกายอัสชาวเมืองเดอโรบี ผู้นี้ ผู้ซึ่งอยู่กับเขาในเมืองโครินธ์และเห็นได้ชัดว่าเป็นคนที่มั่งมี เพราะเขาเป็นผู้ที่เลี้ยงดูเปาโลและคริสตจักรนั้น (รม. 16:23) และเอรัสทัสถูกเอ่ยชื่อว่าเป็น “สมุหบัญชีของนครนี้” ฉะนั้นเห็นได้ชัดว่าเอรัสทัสได้กลับใจเชื่อ แล้วตอนที่เปาโลอยู่ในเมืองโครินธ์ก่อนหน้านี้ ได้ข้ามทะเลเอเจียนมาช่วยเหลือเขาในแคว้นเอเชีย และบัดนี้ก็ กลับไปยังตำแหน่งสำคัญของเขาในเมืองโครินธ์

เปาโลได้ยินหลายสิ่งอันน่าเศร้าเกี่ยวกับการรักโลกและความแตกแยกที่เมืองโครินธ์ เท่าที่เราบอกได้ จาก 1 และ 2 โครินธ์ ใน 1 โครินธ์ 4:17 เปาโลได้เขียนไปถึงผู้คนที่เมืองโครินธ์ว่า “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า และสัตย์ชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่าน ให้ระลึกถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์ เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกคริสต

จักร” และเขากล่าวแก่พวกเขาอีกใน 1 โครินธ์ 16:10 และ 11 ว่า “บัดนี้ถ้าทิโมธีมาหา จงให้เขาอยู่กับพวกท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าทำด้วย เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดเหยียดหยามเขา แต่จงช่วยเขาให้เดินทางไปในสันติสุข เพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาพร้อมกับพวกพี่น้องอยู่” เปาโลจึงอธิบายว่าทำไมตนถึงส่งทิโมธีและเอรัสทัสให้ล่วงหน้าไปก่อนตนเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนียและประเทศกรีซ (กิจการ 19:22) และหลังจากที่เขาเข้ามาในแคว้นมาซิโดเนียแล้วในการเดินทางรอบนี้ เขาก็พบการเบ่งบานอันเปี่ยมสุขของพระคุณแห่งการให้แบบคริสเตียนในคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย พื้นที่ตอนเหนือของประเทศกรีซ (2 คร. 8:1-6) จากนั้นเขาจึงส่งทิตัสให้ส่งไปยังเมืองโครินธ์เพื่อพัฒนาพระคุณอันแสนวิเศษนี้ในพวกเขา เขาได้สอนพวกเขาไปแล้วใน 1 โครินธ์ 16:1 และ 2 เกี่ยวกับการสะสมไว้ต่างหากเพื่อเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่เยรูซาเล็ม เงินนั้นซึ่งเขาจะไปเก็บรวบรวมเมื่อเขาไปถึงและนำไปส่งให้ที่เยรูซาเล็ม แต่เขาส่งทิตัสไปล่วงหน้าเพื่อสอนและหนุนใจพวกเขาเรื่องการให้ บทที่ 8 และ 9 ของ 2 โครินธ์จึงมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องนั้น

สุดท้ายแล้วการเดินทางของเขาผ่านเข้าไปในแคว้นเหล่านี้และการติดต่อสัมพันธ์ของเขากับคริสตจักรเหล่านั้นจึงเสร็จสิ้น เขาได้รวบรวมเงินสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่เยรูซาเล็มและปรารถนาที่จะไปที่นั่น ฉะนั้นเหล่าผู้ช่วยของเขาจึงไปก่อนเขาโดยข้ามทะเลเอเจียนเข้าไปในเอเชียไมเนอร์และรอเปาโลที่เมืองท่าติดทะเลนั้นคือเมืองโตรอัส

ข้อ 6-12:

20:6 และพวกเราได้แล่นเรือออกจากเมืองฟิลิปปีหลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว และมายังพวกเขาที่เมืองโตรอัสในหัววัน ซึ่งพวกเรายับยั้งอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน

20:7 และในวันต้นสัปดาห์ เมื่อพวกเขา มาร่วมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลก็เทศนาแก่พวกเขา โดยพร้อมที่จะจากไปในวันรุ่งขึ้น และทำการกล่าวของท่านต่อไปจนถึงเที่ยงคืน

20:8 และมีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาประชุมกันนั้น

20:9 และชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ในหน้าต่างชื่อ

ยูทีกัส ซึ่งหลับสนิท และขณะที่เปาโลกำลังเทศนาเป็นเวลานานอยู่ เขาก็ผล็อยหลับ และร่วงลงมาจากชั้นที่สาม และเมื่อถูกนำตัวขึ้นก็ตายเสียแล้ว

20:10 และเปาโลได้ลงไป และทรุดลงบนตัวเขา และเมื่อกอดเขาแล้วก็กล่าวว่า “พวกท่านอย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตของเขายังอยู่ในตัวเขา”

20:11 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านขึ้นไปอีก และได้หักขนมปังและรับประทานแล้ว และสนทนาอีกช้านานจนกระทั่งรุ่งเช้า แล้วท่านได้จากไป

20:12 และคนทั้งหลายได้พาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่มา และได้รับการปลอบประโลมใจไม่น้อย

เปาโลที่เมืองโตรอัส

มันเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ “หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว” เมื่อ “พวกเราได้แล่นเรือออกจากเมืองฟิลิปปี...” จงสังเกตคำสรรพนาม “พวกเรา” เห็นได้ชัดว่าลูคา นายแพทย์ที่รักผู้นั้น มาอยู่กับเปาโลอีกครั้ง! สิวาสอยู่ไหน? เขาไม่ถูกกล่าวถึงเลยตั้งแต่เขาได้พบกับเปาโลที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:5) จงสังเกตคำว่า “พวกเรา” ซึ่งรวมลูคาไว้ด้วย ในข้อ 6, 13, 14, 15 จงสังเกต “พวกเรา” ในกิจการ 21:1 และจงจับบทนั้น

จนถึงเยรูซาเล็ม

เห็นได้ชัดว่าใช้เวลาห้าวันในการเล่นเรือข้ามทะเลเอเจียนั้น

จงหมายเหตุว่า “ในวันต้นสัปดาห์” พวกสาวก “มาร่วมประชุมกันเพื่อหักขนมปัง” นั้นบ่งบอกว่าในเมืองโตรัสเป็นอย่างไร มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอย่างหนึ่งที่จะมาประชุมกันเพื่อหักขนมปัง ที่จะทำพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันอาทิตย์ นั่นเป็นวันต้นสัปดาห์ นี่เป็นการอ้างอิงเช่นนั้นที่เดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ ถ้าคริสตจักรที่เมืองโตรัสทำพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าในวันแรกของทุกสัปดาห์ มันก็ยิ่งอาจไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไป ความถนัดนั้นไม่ถูกตัดสินชี้ขาดในทุกคำบัญชาเกี่ยวกับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ในการประทานพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูตรัสอย่างมากที่สุดว่า “จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา” (ลูกา 22:19) และในการพูดถึงพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าใน 1 โครินธ์ 11:25-27 คำสั่งนั้นก็คือ “พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด พวกท่านก็กระทำสิ่งนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา” เพราะว่าพวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” ที่ใดที่พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไร เราก็ไม่ควรกล่าวอะไรเช่นกัน ไม่มีกฎเกี่ยวกับว่าเราควรทำพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าบ่อยขนาดไหน แน่แน่นอนว่าเราไม่ควรปฏิบัติกับพิธีนี้ในแบบเป็นกิจวัตรหนึ่งที่ไม่สำคัญอะไร และคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรทำพอเป็นพิธีไปโดยไม่รู้สึกถึงคำสอนอันเปี่ยมสุขและเครื่องเตือนใจเกี่ยวกับการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์เพื่อเรา และแน่นอนว่าเราไม่ควรละเลยและปล่อยผ่านนานเกินไปโดยไม่ระลึกถึงความมรณาของพระองค์และทำเครื่องหมายมันให้กันและกันโดยพิธีการอันเรียบง่ายนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสตจักรนั้นที่เมืองโตรัสเป็นแบบอย่างที่ดี และการกล่าวถึงพวกเขาที่ประชุมกันในวันต้นสัปดาห์เพื่อหักขนมปังก็อาจบอกเป็นนัยว่าเมื่อเราทำพิธีนี้ด้วยใจยินดีและสำนึกในพระคุณอันหวานชื่น การถือพิธีนั้นบ่อยขนาดนั้นก็เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า แต่ไม่มีคำบัญชาเลยสักนิดว่าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องถือเข้าวันอาทิตย์หรือคืนวันอาทิตย์หรือมันต้องเป็นวันต้นสัปดาห์

เปาโลเทศนา “และทำการกล่าวของท่านต่อไปจนถึงเที่ยงคืน” มีตะเกียงหลายดวงและนั่นอาจใช้ออกซิเจนเยอะและทำให้ผู้คนง่วงนอน หรือตะเกียงเหล่านั้นอาจทำให้ชายหนุ่มผู้นั้นเสบตา ฉะนั้นในห้องชั้นบนนี้ซึ่งมีผู้คนอยู่หนาแน่นและเปาโลเทศนาไปจนถึงเที่ยงคืน ยุทิสจึงนั่งอยู่ที่หน้าต่างและเขาก็ผล็อยหลับไปอย่างรวดเร็ว เขา “ร่วงลงมาจากชั้นที่สาม และเมื่อถูกนำตัวขึ้นก็ตายเสียแล้ว” เปาโลทำให้เขากลับคืนสู่ชีวิตอีก หรือไม่แน่พระคำตอนนี้อาจหมายความว่าเขาดูเหมือนว่าตายไปแล้วหรือไม่รู้สึกรู้สาอะไรต่อสิ่งรอบตัวเขาแล้ว เพราะเปาโลกล่าวว่า “ชีวิตของเขายังอยู่ในตัวเขา” ฉะนั้นตอนเที่ยงคืนเมื่อพวกเขากลับเข้ามาในห้องชั้นบนนั้นและ “ได้หักขนมปังและรับประทานแล้ว” พวกเขาก็คุยกันจนฟ้าสว่างและเปาโลก็จากไป

ชายคนหนึ่งผู้มีใจที่ลูกใหม่ก็อาจได้รับการยกโทษได้หากเขาพูดนาน ชายใดที่ไม่มีใจที่ลูกใหม่ก็ไม่ควรทำร้ายผู้อื่น ข้อบ่งบอกก็คือว่าสภาพร่างกายนำชายหนุ่มผู้นี้ให้ผล็อยหลับ ไม่ใช่ความเบื่อหน่าย เราคิดว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับนักเทศน์คนใดที่ไม่น่าสนใจและไม่พูดด้วยความกระตือรือร้นและความชื่นบานหรือความเดือดดาล หรืออารมณ์ที่บริสุทธิ์อื่น!

ข้อ 13-16:

20:13 และพวกเราที่ลงเรือก่อน และแล่นเรือไปยังเมืองอัสโสส โดยตั้งใจว่าจะรับเปาโลขึ้นเรือที่นั่น ด้วยว่าท่านได้นัดไว้อย่างนั้น โดยท่านหมายความว่า จะเดินเท้าไป

20:14 และเมื่อท่านพบกับพวกเราที่เมืองอัสโสส พวกเราก็รับท่านขึ้นเรือ และมายังเมืองมิทิลินี

20:15 และพวกเราแล่นเรือจากที่นั่น และวันต่อมาก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส และวันต่อมาก็

มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และวันต่อมาพวกเราก็มายังเมืองมิเลทัส

20:16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเรือเลยเมืองเอเฟซัสไป เพราะท่านไม่ยอกร้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย ด้วยว่าท่านรีบเร่ง ถ้าเป็นไปได้สำหรับท่าน ที่จะอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์

จากเมืองโตรอสไปสู่เมืองมิเลทัส

เปาโลเทศนาจนถึงเที่ยงคืนไปแล้ว ทำให้ชายหนุ่มมุขุทิกัสคนนั้นกลับคืนชีวิตอีก และพูดต่อไปจนรุ่งสาง บัดนี้พร้อมกับการลุกไหม้ในจิตวิญญาณของเขา เขาต้องการอยู่ตามลำพัง ฉะนั้นเหล่าเพื่อนร่วมทางของเปาโล จึงไปขึ้นเรือและแล่นเรือไปยังเมืองอัสโสสขณะที่เปาโลเดินข้ามคาบสมุทรนั้นไป อาจเป็นระยะทางยี่สิบห้าไมล์ และไปพบกับเรือลำนั้นที่นั่นและพวกเขาก็รับเขาขึ้นเรือ! จากนั้นพวกเขาก็หยุดแวะที่เมืองมิทิลินีบนเกาะเลสบอสในทะเลอีเจียน จากนั้นก็ผ่านเกาะคีโอสและไปยังเกาะสามอสและพวกเขาอ้อมผ่านอ่าวนั้นซึ่งเมืองเอเฟซัสตั้งอยู่บนนั้นและหยุดแวะที่เมืองโตรกิเลียม เปาโล “ได้ตั้งใจว่า จะแล่นเรือเลยเมืองเอเฟซัสไป” มีข้อเรียกร้องหลายประการมากเกินไปสำหรับเวลาของเขา เขาตั้งใจว่าจะไปอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มทันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ กระนั้นเขาก็มีความห่วงใยมากที่จะพบกับพวกผู้ปกครองแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสอีกหน ฉะนั้นพวกเขาจึงหยุดแวะที่เมืองมิเลทัสและส่งข่าวไปยังพวกผู้ปกครองที่เมืองเอเฟซัสให้มาพบกับเขาที่นั่น ซึ่งอาจห่างไปประมาณเจ็ดสิบห้าหรือแปดสิบไมล์ทางเรือและไกลกว่านั้นทางบก ที่นั่นเขาสามารถพูดคุยกับผู้ปกครองเหล่านี้ที่มารวมตัวกันโดยไม่ต้องไปยังบ้านเรือนหลังใดหรือใช้เวลาเพิ่มเติมในท่ามกลางฝูงชนที่รักเขาในเอเฟซัสนครใหญ่นั้น

ข้อ 17-31:

20:17 และจากเมืองมิเลทัส ท่านส่งคนไปยังเมืองเอเฟซัส และเชิญพวกผู้ปกครองของคริสตจักรนั้นมา

20:18 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท่านแล้ว ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายทราบอยู่แล้วว่า ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแคว้นเอเชีย

ข้าพเจ้าได้ประพฤติตามลักษณะอะไรกับพวกท่านตลอดเวลา

20:19 โดยรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจทุกอย่าง และด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลองต่าง ๆ ซึ่งได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้า โดยการคิดปองร้ายของพวกยิว

20:20 และว่าข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ ซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่พวกท่าน แต่ได้แสดงให้เห็น พวกท่านเห็น และได้สั่งสอนพวกท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน

20:21 โดยเป็นพยานทั้งแก่พวกยิวและแก่พวกกรีก ด้วย เรื่องการกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า และความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

20:22 และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยถูกผูกมัดในจิตวิญญาณ โดยไม่ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่จะบังเกิดแก่ข้าพเจ้าที่นั่น

20:23 ยกเว้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกคน โดยตรัสว่า บรรดาเครื่องพันธนาการและความยากลำบากทั้งหลายรอคอยข้าพเจ้าอยู่

20:24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ทำให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่นเลย และข้าพเจ้าไม่นับว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทำการวิงแหว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการรับใช้ฉันนั้นให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า

20:25 และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านทุกคน ผู้ซึ่งในท่ามกลางพวกท่านข้าพเจ้าได้เที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าฉันนั้น จะไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าอีกต่อไป

20:26 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้พวกท่านเป็นพยานวันนี้ว่า ข้าพเจ้าบริสุทธิ์จากโลหิตของมนุษย์ทุกคน

20:27 เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย

20:28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

20:29 ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบสิ่งนี้ว่า หลังจากการจากไปของข้าพเจ้าฉันนั้น บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่าน โดยไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย

20:30 และจากพวกท่านเองด้วย จะมีบางคนขึ้นมา โดยกล่าวสิ่งต่าง ๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอกลทาง เพื่อจะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป

20:31 เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล

เปาโลพูดกับเหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัส

เมื่อเหล่าผู้ปกครองแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสมาถึงเขา เขาก็ทบทวนเรื่องการที่เขาเคยอยู่กับพวกเขานานสามปี เขาเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับน้ำตาและการลงใจต่าง ๆ ของเขา (ข้อ 19) เขาไม่ได้หวังสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ไว้จากพวกเขาเลย ความละเอียดถี่ถ้วนแห่งคำสอนของเขาถูกบ่งบอกโดยจดหมายถึงชาวเอเฟซัสซึ่งลงลึกในสิ่งต่าง ๆ อันไพบูลย์ของพระเจ้า

เขาได้สั่งสอนพวกเขา “ต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน” เขาได้ปฏิบัติตามแผนการนั้นของเหล่าสาวกที่เยรูซาเล็ม, “และในพระวิหารและตามบ้านเรือนทุกแห่ง พวกเขาไม่งดเว้นที่จะสั่งสอนและประกาศพระเยซูคริสต์ทุก ๆ วัน” (กิจการ 5:42) เขาไม่ได้ทำตามแผนการของนักเทศน์จำนวนมากเหลือเกิน--ที่ใช้เวลาตอนเช้าในห้องอ่านหนังสือแสนสบายและตอนบ่ายไปเยี่ยมเยียนพวกวิสุทธิชน

งานของเขามีความสลบซับซ้อนเพราะว่าเขานำข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนหลากหลายกลุ่ม “ทั้งแก่พวกยิวและแก่พวกกรีกด้วย” แต่แผนการแห่งความรอดอันเดิมนี้ “เรื่องการกลับใจเสียใหม่มาหาพระเจ้า

และความเชื่อที่มีต่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” (ข้อ 21)

แต่ที่นี่เป็นคำปราศรัยเพื่ออำลา เขาจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับความปั่นป่วนบางอย่างของจิตวิญญาณ คำเตือนบางอย่าง พวกมันไม่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นคำเตือนของพวกเขาพี่น้องในเมืองไทรและเมืองซีซารียาตามที่บดทึบไปจะบอกเรา แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเป็นพยานในทุกคนครว่าเครื่องพันธนาการและความเจ็บปวดรอคอยอยู่เบื้องหน้าและนั่นก็เกี่ยวข้องกับการเดินทางของเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม!

แต่เปาโลไม่หวาดกลัวเครื่องพันธนาการและความเจ็บปวดเลย เขาไม่กลัวที่จะตาย เขาเข้าใจถึงความตายมาหลายครั้งแล้ว! เขากล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” (1 คร. 15:31) ความใฝ่ฝันอันยิ่งใหญ่ของเขาคือ “ทำการวิงว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการรับใช้นั้นให้สำเร็จ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับจากพระเยซูเจ้า เพื่อที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” ฉะนั้นเขาจึงกล่าวคำสรรเสริญแบบผู้มีชัยใน 2 ทิโมธี 4:6-8:

“เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิงว่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อมั่นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีโซ่แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่นกัณฑ์ปวงเช่นกันที่รักษาการปรากฏของพระองค์”

และเราควรเข้าใจจากจดหมายสองฉบับของเขาที่เขียนถึงชาวโครินธ์เช่นกัน และจากกิจการ 24:17 ว่าเปาโลหวังว่าโดยการนำทรัพย์สิ่งของไปให้คนยากจนในเยรูซาเล็ม เขาจะได้ใจยิวบางคนเหล่านั้นและได้รับความเคารพนับถืออันเหมาะสมบ้างซึ่งเขาเคยได้รับก่อนที่เขาจะกลับใจเชื่อ

เปาโลเป็นชายที่มีจิตใจสูงส่งที่สุดของคนหนึ่งของพระเจ้า แต่เขาก็เป็นมนุษย์อยู่ดี แรงจูงใจของเขานั้นดี และเขาอยากทำให้พระเจ้าพอพระทัย แต่เขาก็อยากชนะใจพวกยิวที่เขารักมากมายเช่นกัน และที่จะได้เทศนาแก่พวกเขา เหมือนกับที่เปโตรหลงทำผิดในการอ้อมข้อมที่เมืองอันทิโอก ซึ่งถูกพรรณนาในกาลาเทีย 2:11-14 เปาโลก็อาจมีจุดบอดเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม มากเสียจนเขาอยากเทศนาแก่ชนชาติของเขาบางคนที่นี่

แต่เปาโลได้รับความสว่างจากสวรรค์บ้างแล้ว เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบว่าคุณท่านทุกคน...จะไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าอีกต่อไป” เขามีแรงกดดันภายในบางอย่างไม่ให้ไปยังเมืองเอเฟซัส และบัดนี้เขาบอกผู้ปกครองเหล่านี้แห่งเมืองเอเฟซัสว่าเขาจะไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาอีกเลย!

จากนั้นเปาโลให้คำกำชับอำลาแก่นักเทศน์เหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกเขาให้เป็นผู้ดูแลของคริสตจักรนั้นแล้ว พวกเขาต้องจดจำไว้ว่าคริสเตียนทุกคนถูกซื้อด้วยพระโลหิตของพระคริสต์แล้ว พวกเขาต้องคาดหมายว่าหลังจากเปาโลจากไปแล้ว “บรรดาสุนัขป่าที่ร้ายกาจจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่าน โดยไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย” และเขาเตือนพวกเขาว่า “จากพวกท่านเองด้วย จะมีบางคนขึ้นมา โดยกล่าวสิ่งต่าง ๆ ที่ออกนอกกลุ่มนอกรีต เพื่อจะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป” เขาไม่ทราบหรือว่าบารนาบัสได้จากเขาไปอย่างไรเพื่อเอาใจและใช้ยอห์น มารโก? เขาไม่ทราบหรือว่าอเล็กซานเดอร์ได้ทิ้งความเชื่อมั่นไปอย่างไรหรือจะทำเช่นนั้น (1 ทธ. 1:20) และทำร้ายเปาโลอย่างมาก (2 ทธ. 4:14)? และในกรุงโรมเปาโลจะพบว่า “คนทั้ง

ปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนส” (2 ทธ. 1:15) นั่นจะรวมถึงผู้คนในเมืองเอเฟซัสด้วย! และจากนั้นในกรุงโรมเขาจะกล่าวว่า “เพราะว่าเดมาสได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปแล้ว โดยหลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว” (2 ทธ. 4:10)

บางคนคิดว่าการหลงไปในด้านหลักคำสอนและชีวิตเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งของอวสานของยุคที่ใกล้เข้ามา หาเป็นเช่นนั้นไม่! มันเป็นเพียงพยานหลักฐานอย่างหนึ่งที่แสดงถึงความอ่อนแอของใจมนุษย์เราทุกคน ของความชั่วที่แฝงอยู่ภายในธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังซึ่งเราทุกคนมี! เมื่อคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ตกต่ำเข้าสู่การรักโลกและบาปและจากนั้นก็เข้าสู่แนวความคิดสมัยใหม่นิยมและความไม่เชื่อที่ชั่ว ไม่ยอมรับความเชื่อที่แท้ คริสตจักรบางแห่งซึ่งเปาโลได้เทศนาในสมัยนั้นก็ทำเช่นนั้น ไม่มีคริสตจักรเหล่านั้นสักแห่งหลงเหลืออยู่จนถึงวันนี้ ยกเว้นการปิดเปื้อนอันน่าเกลียดนั้นที่กรุงโรมซึ่งเป็นผู้สืบทอดต่อจากคริสเตียนที่ยำเกรงพระเจ้ากลุ่มเล็ก ๆ นั้นที่เปาโลเขียนจดหมายฝากของตนไปถึงกรุงโรม! นักเทศน์ทุกคนที่สัตย์ซื่อและเข้มแข็งจะพบ เหมือนที่เปาโลได้พบ ว่าบางคนเหล่านั้นที่รักเขาจะหันไปเสียจากเขาและจากข่าวประเสริฐนั้นที่เขาเทศนา ฉะนั้นคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นกาลาเทียจึงหันไปสู่การถือบัญญัติ ฉะนั้นในเมืองโครินธ์หลายคนจึงเรียนรู้ที่จะชอบบอปปอลโลและเปโตรมากกว่า เส้นทางปกติของความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่แค่ที่นักเทศน์ผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจะเจอกับการจลาจลและการย้ายและการข่มเหงและความลำบากเท่านั้น แต่ที่เขาจะพบกับความเศร้าใจและความผิดหวังที่หลายคนที่อ้างตัวว่าเชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วไม่สัตย์จริงต่อพระคริสต์และภักดีต่อคนเหล่านั้นที่ชนะพวกเขาอีกต่อไป

ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าผู้ปกครองเหล่านั้นที่เปาโลให้คำทำนายที่ชัดเจนนี้ตื่นตกใจขนาดไหน ชายบางคนเหล่านั้นเองจะทำให้คริสตจักรเหล่านั้นแตกแยก และด้วยความเห็นแก่ตัว “จะชักจูงพวกสาวกให้ตามพวกเขาไป”

โอ เปาโลกล่าวได้ด้วยความกล้าอันบริสุทธิ์ และพระคำสองข้อที่ยิ่งใหญ่ในบทนี้ซึ่งพรรณนาถึงงานรับใช้ของเปาโลคือข้อ 20 และ 31 เขาไม่เพียงสั่งสอนทุกสิ่งที่เป็นแก่พวกเขา ทั้งต่อหน้าผู้คนและตามบ้านเรือน แต่เขาเตือนความจำพวกเขาว่า “ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” จงสังเกตคำเตือนนี้ ขอให้เราพิจารณางานรับใช้ของเปาโลในเมืองเอเฟซัสกัน

1. มันเป็นงานรับใช้ต่อหน้าผู้คน เทศนาในธรรมศาลาและโรงเรียนของทีรันนัสและที่อื่น
2. มันเป็นงานรับใช้ตามบ้านเรือน การเยี่ยมเยียนด้วยตัวเอง พุดกับหลายครอบครัว หลายกลุ่ม หลายคน
3. งานรับใช้ของเขาครอบคลุมทุกสิ่งที่เป็นสำหรับชีวิตและความมีประโยชน์ของคริสเตียน “พระคำที่สั่งสอนของพระเจ้า”
4. มันเป็นงานรับใช้ทั้งกลางคืนและกลางวัน เวลาแห่งการเตือน การอ้อนวอนแบบไม่หยุดหย่อน
5. มันเป็นงานรับใช้ที่เอ่อล้นไปด้วยน้ำตา ความเห็นอกเห็นใจ ความห่วงใย ความเดือดดาล การอ้อนวอน ภาวะใจ! ผมไม่ประหลาดใจเลยที่เขากล่าวแก่พวกเขาได้ว่า “เหตุฉะฉนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้พวกท่านเป็นพยานวันนี้ว่า ข้าพเจ้าบริสุทธิ์จากโลหิตของมนุษย์ทุกคน” โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์และพระเยซู

คริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงส่งเปาโลมา ขอทรงสร้างขึ้นภายในเราซึ่งความหนักแน่น ความแรงด่วน ความหวังใย ความเสียสละ การทำงานหนักและน้ำตาแบบเดียวกับเปาโลด้วยเถิด!

ข้อ 32-38:

20:32 และบัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้

20:33 ข้าพเจ้ามิได้โลภเงิน หรือทองคำ หรือเสื้อผ้าของผู้ใด

20:34 ใช่แล้ว ท่านทั้งหลายทราบว่ามีเหล่านี้ได้ จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายที่อยู่อยู่กับข้าพเจ้า

20:35 ข้าพเจ้าได้แสดงสิ่งสารพัดให้พวกท่านเห็นแล้วว่า โดยการทำงานหนักเช่นนี้พวกท่านควรจะ

สนับสนุนคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงบรรดาพระวจนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ’”

20:36 และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านก็คุกเข่าลง และอธิษฐานกับพวกเขาทุกคน

20:37 และพวกเขาทุกคนได้ร้องให้พุ่มพวย และกอดคอของเปาโล และจับท่าน

20:38 โดยมีความเสียใจมากที่สุดเพราะเหตุบรรดาถ้อยคำซึ่งท่านกล่าวไว้ว่า พวกเขาจะไม่เห็นหน้าของท่านอีกต่อไป และพวกเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

คำอำลาของเปาโลที่กล่าวแก่เหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัส

บัดนี้เปาโลมีถ้อยคำที่ท้อแท้ที่จะกล่าว เขาฝากพวกเขาไว้กับพระเจ้า นั่นคือ เปาโลพึงพาทองคพระผู้เป็นเจ้าของเขาที่จะช่วยเหลือคนเหล่านี้ที่จะสานต่องานที่เปาโลได้เริ่มต้นไว้ และจากนั้นเขาฝากพวกเขาไว้ “กับพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์” พวกเขามีภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาจะมีจดหมายหลายฉบับของเปาโลเหล่านี้เป็น “พระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์” และพระวจนะของพระเจ้าก็สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นและให้พวกท่านได้รับมรดก “ในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้”

มีหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องการชำระแยกตั้ง มันไม่จำเป็นต้องหมายถึงความไร้ซึ่งบาปใด ๆ แต่มันหมายถึงการถูกแยกตั้งไว้ คำเรียกนี้ใช้กับคริสเตียนทั้งหลายในแบบที่ว่าเราทราบว่ามิได้อยู่สามระยะของการชำระแยกตั้ง

1. ความมรณาของพระคริสต์ ซึ่งขัดใช้บาปของเราทั้งหลาย แยกตั้งเรา ผู้ซึ่งเชื่อวางใจในพระโลหิตนั้นไว้ต่างหากเป็นนิത്യสำหรับพระคริสต์ “...พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:10) และอีกแห่ง “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิത്യ” (ฮบ. 10:14) ราคาดียวนั้นที่เพียงพอในทุกสิ่งสำหรับความรอดถูกจ่ายไปแล้ว ผู้ที่ยอมรับพระคริสต์และพึงพาพระองค์ก็ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากเป็นนิത്യแล้วสำหรับพระเจ้า การที่เขาไปถึงสวรรค์และได้รับความเปี่ยมสุขชั่ววันรันดร์บัดนี้จะไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใดที่เขากระทำหรือไม่กระทำ เขาได้รับการบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว ถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้าแล้ว

เขาถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าแล้ว ผู้คนที่รับความรอดแล้ว ในความหมายนี้ จึงถูกชำระแยกตั้งตามพระคัมภีร์

2. แต่มีความหมายอยู่อย่างหนึ่งที่ว่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัสเหล่านี้จะถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวจนะของพระเจ้า ฉะนั้นในคำอธิษฐานแบบมหาปุโรหิตนั้นพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ขอโปรดชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17:17) เมื่อผู้ใดขำนาญในพระวจนะของพระเจ้าและเริ่มถูกรอครอบครอง ถูกแต่งแต้ม ถูกนำพา ถูกไล่ตาม และถูกผลักดันโดยพระวจนะ เขาก็เริ่มถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้าในความหมายหนึ่งที่พิเศษเฉพาะ เขาเหมาะสมกับอีกโลกหนึ่งมากกว่าโลกนี้ ฉะนั้นผู้คนจึงถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวจนะ เปาโลกล่าว

3. การชำระแยกตั้งในทางปฏิบัติจะเสร็จสิ้นเมื่อการรับขึ้นมาถึงและเราถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงขณะเดียวและถูกทำให้เป็นขึ้นโดยไม่รู้เพื่อยเนาและเป็นอมตะ (1 คร. 15:52, 53)

แต่บทเรียนนั้นที่มีแก่ผู้ปกครองชาวเอเฟซัสเหล่านี้คือ บทเรียนหนึ่งสำหรับเราทุกคน เราจะต้องรับการชำระแยกตั้งเมื่อเราเริ่มถูกรอครอบครองโดยพระวจนะของพระเจ้า

แต่เปาโลมีเกียรติอันบริสุทธิ์ที่ถูกเติมพัน แม้กระทั่งที่เมืองโครินธ์ บางคนได้ลุกขึ้นต่อต้านเขาและใส่ร้ายเขาแล้วและเปาโลรู้สึกว่าคุณต้องปกป้องตัวเองที่นั่น ตามที่เราเห็นใน 2 โครินธ์ 10 และ 11 และบางคนในเมืองโครินธ์เห็นได้ชัดว่าพูดเกี่ยวกับว่าเขาเทศนาเพื่อเงิน เพราะเขาได้เขียนไปแบบเดือดดาลพอสมควรโดยกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะมาหาพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของพวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน เพราะว่าลูก ๆ ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก ๆ” และเขาถามพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านโดยคนหนึ่งคนใดในพวกเขาที่ข้าพเจ้าได้ส่งไปยังพวกท่านหรือ” (2 คร. 12:14,17) และก่อนหน้านั้นใน 1 โครินธ์ เขาได้เขียนว่า:

“ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะให้กระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำให้การโอ้อวดของข้าพเจ้าไร้ประโยชน์...แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า จริง ๆ แล้วเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าเพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช้อำนาจของข้าพเจ้าอย่างผิด ๆ ในข่าวประเสริฐนั้น” -- 1 คร. 9:14, 15, 18

ฉะนั้นเปาโลจึงรู้สึกว่าคุณต้องแสดงออกให้ชัดเจนมาก ๆ ว่าเมื่อบางคนเหล่านี้เริ่มออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทางและนำเหล่าสาวกให้ติดตามพวกเขาไป พวกเขาจะจำได้ว่า “ข้าพเจ้ามิได้โลภเงิน หรือทองคำ หรือเสื้อผ้าของผู้ใด ไซ้แล้ว ท่านทั้งหลายทราบว่ามีเหล่านี้ได้จัดหาสิ่งที่จะจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้า และสำหรับคนทั้งหลายที่ได้อยู่กับข้าพเจ้า” และจากนั้นเขาเตือนความจำพวกเขาถึงคำตรัสหนึ่งเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ซึ่งถูกถ่ายทอดมาถึงเราในที่นี้แต่ไม่ถูกยกคำพูดในกิตติคุณทั้งสี่เล่ม: “การให้เป็นเหตุให้ได้รับพรยิ่งกว่าการรับ”

โธ เปาโลเอ๋ย บางคนจะกล่าวหาท่านจริง ๆ ว่าเทศนาเพื่อเงิน พวกเขาได้กล่าวหานักเทศน์ที่ชื่อตรง

ทุกคนที่เทศนาด้วยฤทธิ์เดชมาตลอดหลายปีนี่! และเช่นเดียวกับเหล่านักเทศน์ที่ดีที่สุดของพระเจ้า ท่านผู้ซึ่งเต็มใจที่จะอยู่โดยไม่พึ่งเงินสนับสนุนอันเหมาะสมเพื่อที่ท่านจะรอดได้ว่าท่านไม่ได้เป็นภาระแก่ผู้ใดเลย ก็ไม่ได้อยู่ที่ใต้กฎของมนุษย์คนใดเลยเกี่ยวกับการเทศนาของท่าน!

จากนั้นพวกเขาก็มีการประชุมอธิษฐาน และเหมือนที่ชาวตะวันออกทำวันนี้ พวกเขาถอดกันและจับแก้มและโศกเศร้า เพราะว่ามันเป็นการอำลาเป็นนิตย์ พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเปาโลอีก และจากนั้นนักเทศน์เหล่านี้ก็ไปส่งเปาโลขึ้นเรือที่เมืองมิเลทัส และเลียบชายฝั่งลงมาเขาจะไปยังเมืองไทรและเมืองซีซาริยา จากนั้นก็ขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม

กิจการ 21

ข้อ 1-3:

21:1 และต่อมา หลังจากพวกเราไปจากพวกเขา และได้เล่นเรือแล้ว พวกเราก็มุ่งตรงสู่เกาะไซส และวันต่อมาก็มาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นก็มายังเมืองปาหารา

21:2 และเมื่อพบเรือลำหนึ่งที่จะแล่นไปยังเมืองพิ

นิเซีย พวกเราจึงลงเรือลำนั้น และแล่นไป

21:3 บัดนี้เมื่อพวกเราได้แลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว พวกเราก็ผ่านเกาะนั้นไปข้างซ้ายมือ และแล่นไปยังแคว้นซีเรีย และจอดเรือที่เมืองไทรระ เพราะที่นั่นเรือจะต้องเอาของบรรทุกของมันขึ้นท่า

จากเมืองมิเลทัสสู่เมืองไทรระ

การเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปต่อโดยเรือเลียบชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตอนแรกพวกเขา มา “มุ่งตรงสู่เกาะไซส” จากนั้นก็ไปสู่เกาะโรดส์ที่เป็นเกาะใหญ่ คุณลองดูตามแผนที่ของคุณก็ได้ คุณจะเห็นว่าทะเลอีเจียนเต็มไปด้วยเกาะต่าง ๆ เกาะไซสเป็นเกาะ ๆ หนึ่งที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะคินิดัส เกาะโรดส์เป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่กว่า และจากที่นั่นพวกเขาก็ไปยังเมืองปาหาราซึ่งอยู่บนชายฝั่ง ที่นั่นพวกเขา เปลี่ยนเรือและพบเรือลำหนึ่ง “ที่จะแล่นไปยังเมืองพินิเซีย” นั่นเป็นพื้นที่โดยรวมที่อยู่รอบเมืองไทรระและเมืองไซดอน ท่าเรือของเมืองเหล่านั้นคือเมืองไทรระ พวกเขาแล่นเรือไปทางทิศใต้ของเกาะไซปรัสแต่ยังมองเห็นแผ่นดินอยู่ ออกไปทางซ้ายมือและมาทางปลายด้านทิศตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนยังเมืองไทรระ เรือลำนี้บรรทุกเหล่าผู้โดยสาร แต่หลัก ๆ แล้วมันบรรทุกสัมภาระเพื่อไปขึ้นท่าที่เมืองไทรระ พวกเขาต้องขึ้นเรืออีกลำเพื่อเลียบชายฝั่งลงไปยังเมืองทอเลเมออส จากนั้นก็ไปยังเมืองซีซาริยาและจากที่นั่นพวกเขาก็จะขึ้นบกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

ใคร ๆ ก็ต้องประทับใจกับการพาณิชย์อันกว้างใหญ่ไพศาลรอบ ๆ และข้ามทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทะเลนั้นทำให้กรุงโรมอยู่ค่อนข้างใกล้ชิดกับยุโรปตอนใต้ เอเชียไมเนอร์และแอฟริกา เนื่องจากในตอนนั้นไม่มีทางรถไฟ ไม่มียานพาหนะหรือรถบรรทุก การแล่นเรือจึงเป็นวิธีที่สำคัญมากที่สุดของการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศต่าง ๆ พวกเขาไม่มีเข็มทิศของนักเดินเรือแต่บังคับเรือโดยสังเกตดวงอาทิตย์และดวงดาวต่าง ๆ ดังนั้นเรือลำหนึ่งปกติแล้วจึงจอดพักเทียบท่าในช่วงฤดูหนาวและในช่วงอากาศไม่ดีที่กินเวลานาน (กิจการ 27:13) และพื้พายุจุดสังเกตสำคัญ ๆ หมูเกาะ เส้นชายฝั่ง ฯลฯ ฉะนั้นในที่นี้การแล่นเรือจึงเป็นระยะสั้น ๆ ระหว่างจุดสังเกตที่ผู้คนรู้จัก และพวกเขา “เห็นเกาะไซปรัส” ถึงแม้พวกเขาไม่ได้จอดเรือที่นั่นแต่ผ่านมันไปก็ตาม (ข้อ 3)

ข้อ 4-6:

21:4 และเมื่อพบพวกสาวกแล้ว พวกเราจึงพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเจ็ดวัน ผู้ซึ่งได้กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญูณาว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21:5 และเมื่อพวกเขาอยู่ที่นั่นจนครบหลายวันแล้ว

พวกเขาก็จากไปและไปตามทางของพวกเรา และพวกเขาทุกคนส่งพวกเราไปตามทางของพวกเรา พร้อมกับภรรยาและบุตรทั้งหลาย จนกระทั่งพวกเราออกจากเมือง และเราทั้งหลายได้คุกเข่าลงบนชายฝั่ง และอธิษฐาน

21:6 และเมื่อพวกเขาลาซึ่งกันและกันแล้ว พวก เราก็ลงเรือ และเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านอีก

พระวิญญูณบรีสุทธีทรงห้ามชัดเจน

ไม่ให้เปาโลเดินทางไปยังเยรูซาเล็ม

ที่เมืองไทรปะเปาโลและคนอื่น ๆ ได้พบสาวกหลายคนและพักอยู่เจ็ดวัน และคริสเตียนเหล่านี้ “กล่าวกับเปาโลโดยทางพระวิญญูณว่า ท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” ตามที่ Scofield Reference Bible กล่าว “ไม่ใช่คำเตือนถึงอันตราย เหมือนในกิจการ 20:23 แต่บัดนี้เป็นคำสั่งห้ามชัดเจน”

คำเตือนต่าง ๆ ของพระเจ้าเกี่ยวกับการที่เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มได้ขยายออกเป็นเวลานาน

1. เมื่อเขากลับไปเยรูซาเล็มตอนแรกหลังจากที่เขากลับใจเชื่อ (กิจการ 22:17-21)
2. ตามที่เขาบอกพวกผู้ปกครองชาวเอเฟซัสที่เมืองมิเลทัสซ้ำ ๆ ว่า “...พระวิญญูณบรีสุทธีทรงเป็นพยานในทุกนคร โดยตรัสว่า บรรดาเครื่องพันธนาการและความยากลำบากทั้งหลายรอคอยข้าพเจ้าอยู่”
3. บัดนี้พระวิญญูณบรีสุทธีโดยทางคริสเตียนคนอื่น ๆ ทรงบอกเปาโลอย่างชัดเจน “ว่าท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

4. คำเตือนถัดไปมาจากอากาบัสในข้อ 10 และ 11 แน่นนอนว่าเปาโลควรใส่ใจฟังคำเตือนเหล่านี้

เขามีข้ออ้างให้ตัวเองดังนี้ เขากำลังนำทรัพย์สินของไปส่งมอบให้เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่เยรูซาเล็ม เขาเต็มใจที่จะถูกพันธนาการหรือตายเพื่อพระเยซู เขายังอยากเป็นพยานแก่พวกยิวเหมือนเดิม ถึงแม้ว่าเขาถูกส่งไปหาพวกคนต่างชาติเป็นหลักก็ตาม เขาจึงตั้งต้นที่จะไปยังเยรูซาเล็มและพระเจ้าทรงอนุญาตและทรงมีอำนาจเหนือการตัดสินใจนั้น

คำเตือนเหล่านั้นเกี่ยวกับการติดคุกและการข่มเหงที่จะมาถูกให้ไว้เพียงเพราะว่าเปาโลไม่น่าไปเลย พระเจ้าทรงให้นิมิตหนึ่งซึ่งมีชายชาวแคว้นมาซิโดเนียคนหนึ่งอ่อนน้อมเขาให้มาในแคว้นมาซิโดเนียและช่วยเหลือพวกเขา เปาโลจึงถูกพระเจ้านำให้ไปยังเมืองฟีลิปปี แม้ที่นั่นเขาถูกทุบตีและถูกจำคุกก็ตาม พระเจ้าไม่ได้ทรงเตือนเขาให้ระวังเมืองลิสตรา แม้เขาถูกหินขว้างที่เมืองลิสตราและถูกปล่อยทิ้งให้ตาย ไม่เลย คำเตือนเหล่านั้นของพระเจ้าเกี่ยวกับเยรูซาเล็มหมายความว่าท่านไม่ควรไปที่นั่น หมายความว่าเหมือนกับคำบัญชาที่ชัดเจนนั้นของข้อ 4 “ว่าท่านไม่ควรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

เปาโลและคณะของเขาพักอยู่หลายวันที่เมืองไทรปะกับคริสเตียนเหล่านี้ พวกเขาคงรู้สึกแล้ว เหมือนกับเหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัส ว่าพวกเขาจะไม่ได้พบหน้าเปาโลอีกต่อไป ฉะนั้นพร้อมกับภรรยาและลูก ๆ ทั้งครอบครัวออกมายังชายทะเลและที่นั่นพวกเขามีการประชุมอธิษฐานและเราคิดว่ามีการอำลาพร้อมน้ำตาที่นองหน้า ถ้อยคำที่ว่า “เมื่อพวกเขาลาซึ่งกันและกันแล้ว” บ่งบอกถึงการอำลาของแต่ละคนแบบรื้อนรนามาก ๆ จากนั้นเปาโลและเหล่าเพื่อนร่วมเดินทางของเขาจึงขึ้นเรือและออกเดินทางต่อไป

ข้อ 7-9:

21:7 และเมื่อพวกเขาเสร็จสิ้นการเดินทางของพวกเขา อีส และได้คำนับพวกพี่น้อง และพักอยู่กับพวกเขา
เราจากเมืองไทรปะแล้ว พวกเราก็มายังเมืองทอลเลเม เป็นเวลาหนึ่งวัน

21:8 และวันต่อไปพวกเราที่อยู่ในคณะเพื่อนร่วม
เดินทางของเปาโลก็จากไป และมาถึงเมืองซีซารียา
และพวกเราได้เข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศ
ข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น

และได้อาศัยอยู่กับท่าน
21:9 และคนเดียวกันนี้มีบุตรสาวสี่คน เป็นสาว
พรหมจารี ซึ่งได้พยากรณ์

เหล่าบุตรสาวที่เต็มเปี่ยม ด้วยพระวิญญาณของผู้ช่วยคนหนึ่ง

ในที่นี้เปาโลกับคณะเดินทางของเขาได้รับเชิญให้ไปพักในบ้านของฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เขาเป็น “คนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น” คือเหล่าผู้ช่วยที่ถูกเลือกในกิจการ 6:5 เพราะว่าเขา “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา” (กิจการ 6:3) เรื่องราวการประกาศข่าวประเสริฐของฟิลิปถูกเล่าในกิจการ 8:5-40 เขามีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ที่แคว้นสะมาเรีย และเราคิดว่าเขาชนะหลายพันคน เขาชนะคนที่ชาวเอธิโอเปียผู้นั้น พระคัมภีร์ไม่บอกเล่าเกี่ยวกับงานอื่นของเขา แต่เขายังได้ชื่อในที่นี้ว่า “ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ” ชายผู้นั้น ผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มีบุตรสาวสี่คนที่เปี่ยมพรหมจารี “ซึ่งได้พยากรณ์” แต่การพยากรณ์ก็หมายถึงคน ๆ หนึ่งที่พูดเพื่อพระเจ้าในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู กิจการ 2:17, 18) ฉะนั้นฟิลิปผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจึงมีบุตรสาวที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณสี่คน! ช่างเป็นสุขจริง ๆ! เขาเป็นผู้ซนระจิตวิญญาณและหญิงสาวเหล่านี้ก็เป็นด้วย เพราะว่า การเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณหมายถึงการเป็นพยานเพื่อพระเยซูด้วยฤทธิ์เดช (กิจการ 1:8) พวกเขาไม่ใช่ นักเทศน์ เพราะว่ามันเป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับพวกผู้หญิงใน 1 โครินธ์ 14:34, 35 และ 1 ทิโมธี 2:11, 12

มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใจและน่าเศร้าที่ลูก ๆ ของชายผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าหลายคนมักเป็นคริสเตียนที่ไม่ได้เรื่อง บุตรชายส่วนใหญ่ในสิบสองคนนั้นของยาโคบไม่ใช่ชายผู้ดำเนินตามทางของพระเจ้า เราไม่ได้ยินสิ่งใดที่น่าสำคัญเกี่ยวกับบุตรชายเหล่านั้นของโมเสสเลย เราไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับบุตรชายเหล่านั้นของโยชูวา เราถูกบอกเกี่ยวกับซามูเอล ศาสดาพยากรณ์ผู้มีฤทธิ์มากนั้นว่า “และพวกบุตรชายของท่านไม่ได้ดำเนินในทางทั้งหลายของท่าน แต่ได้หลีกเลียงไปหาผลกำไร และรับสินบน และบิดเบือนการพิพากษาเสีย” (1 ซมอ. 8:3) ซึ่งเป็นเรื่องน่าแปลกเนื่องจากซามูเอลตอนเป็นเด็กได้รับข่าวสารแห่งการกล่าวโทษของพระเจ้าที่มีต่อเอลี เพราะว่า “บุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นพวกลูกของเบลีอัล พวกเขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์” และเขาไม่ได้ห้ามปรามพวกเขา (1 ซมอ. 2:12) บุตรชายส่วนใหญ่ของดาวิดเป็นคนป่าเถื่อนและชั่ว ซาโลมอนเริ่มต้นมาดีแต่เมื่อถึงวัยชราเขาก็ไปนับถือรูปเคารพ อัมโนนมีความผิดเรื่องการข่มขืน อับซาโลมมีความผิดเรื่องฆาตกรรมและการกบฏ อาโดเนียห์เรื่องการกบฏ และเราไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับบุตรชายสักคนของเอลียาห์หรือเอลีซาหรือแซมสันหรืออิชยาห์หรือเยเรมีย์ ในที่นี้บุตรสาวของฟิลิปสี่คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและเป็นพยานถูกกล่าวถึงแต่ไม่เคยมีเลยสักคำเกี่ยวกับลูกคนใดของเปโตรหรือยากอบหรือยอห์นหรืออัครทูตคนอื่น ๆ ที่ทำงานรับใช้ใด ๆ เพื่อพระเจ้า! โอ มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใจอย่างหนึ่งที่หายากของพระเจ้าและเป็นความสัสดีชื่อที่หายากของนักเทศน์ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าเมื่อลูก ๆ ของเขาเดินทางเหล่านั้นของคริสเตียนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและซนระจิตวิญญาณ

พระเยโฮวาห์ได้ประทานการเปิดเผยพิเศษแก่อับราฮัม “เพราะเรารู้จักเขาว่าเขาจะบัญชาลูกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์...” (ปฐม. 18:19) ทางนั้นที่อิสอัคเดินตามอับราฮัมก็ได้รับการอวยพร ในฮานานี ผู้ทำนายนัน ผู้ซึ่งกล้าตัดเตีอนกษัตริย์อาสาที่ดีเพราะเขาไปพึ่งกษัตริย์แห่งซีเรียแทนที่จะพึ่งพาพระเยโฮวาห์ (2 พศต. 16:7-10) ถูกตามมาด้วยเยชูบุตรชายของฮานานี ผู้ซึ่งตำหนิโยโฮซาฟัท โอรสของอาสา ที่ไปเข้าเทียมแอกกับกษัตริย์อาหับ (2 พศต. 19:1-3) เปาโลไม่มีลูกและเราคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่มีลูกเลยสักคน แต่เปโตรคงเปี่ยมสุขจริง ๆ หากเขามีบุตรชายหลายคนที่เขาได้เหมือนเปโตร

เราคิดว่าฟิลิปไม่มีบุตรชาย แต่เขาช่างมีมรดกอันไพบูลย์จริง ๆ ในบุตรสาวสี่คนนั้นที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า หญิงพรหมจารีที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ผู้ซึ่งพยากรณ์ในพระนามของพระเยซูและเป็นพยานเพื่อพระองค์

ข้อ 10-13:

21:10 และขณะที่พวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวัน มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่อ อากาบัส
21:11 และเมื่อเขามาถึงพวกเราแล้ว เขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลไป และผูกมัดมือและเท้าของตนเอง และกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘เช่นนี้แหละ พวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ’”

21:12 และเมื่อพวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ ทั้งพวกเรากับคนทั้งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น จึงอ้อนวอนท่านไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
21:13 แล้วเปาโลตอบว่า “ท่านทั้งหลายหมายความว่าอะไรที่ร้องให้และทำให้ใจของข้าพเจ้าชอกช้ำ ด้วยว่าข้าพเจ้าพร้อมแล้วไม่ใช่ที่จะถูกผูกมัดเท่านั้น แต่ที่จะตายที่กรุงเยรูซาเล็มด้วย เพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า”

ผู้พยากรณ์อากาบัสเตือนเปาโล

อากาบัสเป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่งที่อยู่อยู่ในเยรูซาเล็ม เราพบเขาแล้วในกิจการ 11:28 เมื่อเขามาถึงเมืองอันติโอกและ “บอกเป็นนัยโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นตลอดทั่วแผ่นดินโลก ซึ่งได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยของคลาวดิอุส ซีซาร์” ผู้พยากรณ์เป็นเพียงคน ๆ หนึ่งที่พูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และบางครั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเปิดเผยเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต ที่พื้นเทคอสด์พวกสาวกเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพยากรณ์ตามที่เขียนไว้ในกิจการ 2:16-18 ยูดาสและสิลาส “ซึ่งเป็นพวกผู้พยากรณ์เองเช่นกัน ได้เตือนสติพวกพี่น้องด้วยถ้อยคำหลายประการ และเสริมกำลังให้พวกเขา” (กิจการ 15:32) ฉะนั้นการเป็นพยานเพื่อพระเยซูบางครั้งอาจรวมถึงการพูดหรือการเทศนาในที่สาธารณะ แต่ไม่ใช่เสมอไป การพยากรณ์หมายความว่าพวกเขามีสติปัญญาที่เหนือธรรมชาติ ฉะนั้นฝูงชนที่ไม่พอใจและพวกทหารจึงปิดตาพระเยซูและถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครกันที่ตบเจ้า” (ลูกา 22:64) มีคุณธรรมหลายประการและของประทานฝ่ายวิญญาณมากมาย แต่ทุกคนควรแสวงหาที่จะพยากรณ์ นั่นคือ ที่จะเป็พยานเพื่อพระเยซูในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “จงติดตามความรัก และจงปรารถนาบรรดาของ

ประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้” (1 คร. 14:1) และฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงปรารถนาที่จะพยากรณ์...” (1 คร. 14:39)

อากาบัส ชายผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณคนนี้ จึงได้รับการเปิดเผยว่าจะเกิดการกัณฑ์การอาหารครั้งใหญ่ บัดนี้เขาได้รับการเปิดเผยว่าถ้าเปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เปาโลก็จะถูกจองจำและถูกส่งมอบให้แก่พวกคนต่างชาติ และจำไว้ว่าเขากล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า” การพยากรณ์คือการพูดสิ่งซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้ ในกรณีนี้มันเป็นคำพยากรณ์ในความหมายของการบอกล่วงหน้าถึงอนาคต

บัดนี้เริ่มเป็นที่ลึกลับแล้วว่าเปาโลไม่ควรไปยังเยรูซาเล็ม “...ทั้งหมดเรากับคนทั้งหลายที่เป็นของสถานที่แห่งนั้น จึงอ้อนวอนท่านไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” “พวกเรา” ในที่นี้รวมถึงลูกาและคนกลุ่มนั้นที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 20:4 และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ที่เมืองซีซารียา (ข้อ 8) ซึ่งคณะของเปาโลไปพักอยู่ด้วยในฐานะแขก ก็อ้อนวอนเปาโลเช่นกัน เขาไม่ควรไปที่เยรูซาเล็ม

บางคนกำลังร้องไห้ แต่เปาโลก็ไม่ยี่ดหุ่ย ไม่ยอมถูกชักจูง เขาจึงเดินทางต่อไปสู่การติดคุก ช่วงเวลาสองหรือสามปีอันว่างเปล่าและน่าเศร้าก่อนที่เขาได้ไปที่กรุงโรมและก่อนที่เขาได้สานต่องานรับใช้ขนาดใหญ่

ข้อ 14-17:

21:14 และเมื่อท่านไม่ยอมถูกชักจูง พวกเราก็หยุด โดยกล่าวว่า “ขอให้เป็นไปตามน้ำพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด”

21:15 และหลังจากวันเหล่านั้น พวกเราก็จัดแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21:16 บางคนของพวกสาวกแห่งเมืองซีซารียาก็ได้ไปพร้อมกับพวกเราด้วย และพร้อมกับพวกเขา ได้พาคนหนึ่งมาชื่อ มนาสัน ชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกสูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งพวกเราจะอาศัยอยู่กับเขา

21:17 และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับพวกเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลไปถึงที่เยรูซาเล็ม

เปาโลไม่ยอมถูกชักจูง คณะประกาศนั้นจึงไปกับเขา พวกเขาไว้วางใจความเป็นผู้นำของเขา

“พวกเราก็จัดแจงบรรดาข้าวของของพวกเรา” นั่นคือ สัมภาระของพวกเรา ฉะนั้นจากเมืองซีซารียาบนท่าเรือน้ำลึกพวกเขาจึงขึ้นบกไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งห่างออกไปแค่หกสิบหรือเจ็ดสิบไมล์ คริสเตียนบางคนในเมืองซีซารียาไปกับพวกเขาด้วย และคริสเตียนอายุมากคนหนึ่ง นั่นคือ มนาสัน ชาวเกาะไซปรัส มีบ้านอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มอันเป็นที่ซึ่งพวกเขาจะพักอาศัย และพวกพี่น้องที่เยรูซาเล็มก็ต้อนรับพวกเขาด้วยใจยินดี ข่าวเรื่องการเดินทางเพื่อประกาศของเปาโลได้แพร่สะพัดไปทุกแห่งหน และคริสเตียนทั้งหลายก็อดดีใจไม่ได้ที่ข่าวประเสริฐได้รับการตอบรับดีขนาดนั้นและหลายพันคนได้พบพระคริสต์แล้ว

ข้อ 18-26:

21:18 และวันต่อมา เปาโลได้เข้าไปหาเยออบพร้อมกับพวกเรา และพวกผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ด้วย

21:19 และเมื่อเปาโลได้คำนับท่านเหล่านั้นแล้ว ท่านได้ประกาศตามลำดับถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดกระทำในท่ามกลางคนต่างชาติโดยการรับใช้

ของท่าน

21:20 และเมื่อคนเหล่านั้นได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พวกเขาก็สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่ท่านว่า “ท่านก็เห็นอยู่นะ พี่เอ๋ย ว่ามีพวกยิวหลายพันคนซึ่งเชื่อแล้ว และพวกเขาทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ

21:21 และพวกเขาได้ยินถึงท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทุกคนซึ่งอยู่ในท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส โดยกล่าวว่าพวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หีบ หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น

21:22 ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว

21:23 เหตุฉะนั้นจงทำสิ่งนี้ที่พวกเราจะกล่าวแก่ท่าน คือพวกเรามีชายสี่คนซึ่งได้ปฏิญาณตัวไว้

21:24 จงพาคนเหล่านั้นไป และชำระตัวท่านเอง

ด้วยกันกับพวกเขา และเสียเงินพร้อมกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้โกนศีรษะของตน และทุกคนจะทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย

21:25 เกี่ยวกับคนต่างชาติซึ่งเชื่อแล้ว พวกเราได้เขียนและสรุปว่า พวกเขาไม่ควรถือสิ่งเช่นนั้น คือให้พวกเขางดเว้นเสียจากการรับประทานสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกบูชาแก่บรรดารูปเคารพ และจากการรับประทานเลือด และจากการรับประทานสิ่งทั้งหลายที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”

21:26 แล้วเปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันต่อมา โดยการชำระตัวเองพร้อมกับพวกเขา ได้เข้าไปในพระวิหาร เพื่อแสดงถึงการครบถ้วนของวันเหล่านั้นแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ จนกว่าจะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลปฏิญาณตัวแบบยิว

เพื่อเอาใจพวกคริสเตียนยิวและยิวคนอื่น ๆ

บัดนี้การทดลองครั้งใหญ่ขึ้นมาสู่เปาโล การทดลองหนึ่งซึ่งเขายอมแพ้ให้ จงหมายเหตุบางสิ่งที่เราคิดว่าผิดเกี่ยวกับการที่เปาโลทำให้คำปฏิญาณตัวแบบยิวของตนสำเร็จในพระวิหาร โดยถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ และเอาใจพวกคริสเตียนที่ถือศาสนายิว

1. แแรงจูงใจนั้นผิด เขาถูกขอให้ทำเช่นนั้นเพื่อเอาใจพวกยิวหลายพันคนที่ “ทุกคนมีความกระตือรือร้นเรื่องพระราชบัญญัติ” คนเหล่านี้ได้ยินถูกต้องแล้วว่าเปาโลกำลังสอนพวกยิวในที่ ๆ เขาไปมา “ว่าพวกเขาไม่ควรให้บุตรทั้งหลายของตนเข้าสู่หีบ หรือประพฤติตามธรรมเนียมเหล่านั้น” และฉะนั้นเขาจึงต้องทำให้พวกถือศาสนายิวเหล่านี้เข้าใจเช่นนี้ “และทุกคนจะทราบว่สิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินถึงท่านนั้น ไร้สาระทั้งเพ แต่ว่าท่านเองดำเนินชีวิตอย่างมีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย” พวกคริสเตียนยิวเหล่านี้พบว่าเป็นเรื่องยาก กับการอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ ๆ มีพวกปุโรหิตและพระวิหารและเครื่องบูชาทั้งหลาย ที่จะตัดขาดจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอย่างชัดเจน บัดนี้ เพื่อเอาใจพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อ พวกเขาอยากให้เปาโลมีอะไรให้พวกเขาไว้ตอบโต้บ้าง และเพื่อแก้ไขบางสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้กระทำในการบอกผู้คนที่พระราชบัญญัติถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ผมขอกล่าวว่าแรงจูงใจนั้นผิด เขากำลังพยายามเอาใจมนุษย์แทนที่จะเอาใจพระเจ้า

2. มันผิดเช่นกันเพราะว่าพวกยิวเหล่านั้นอยากให้ผู้คนที่เข้าใจกัน และเปาโลก็ปล่อยให้พวกเขาทำเช่น

นั่น ว่าพวกยิวต้องถือพระราชบัญญัติ ถึงแม้ว่าพวกคนต่างชาติไม่ต้องถือ ในข้อ 25 พวกเขาบอกเปาโลว่า “เกี่ยวกับคนต่างชาติซึ่งเชื่อแล้ว พวกเราได้เขียนและสรุปว่า พวกเขาไม่ควรถือสิ่งเช่นนั้น...” และกระนั้นพวกเขาก็อยากให้เปาโลถือบัญญัติทางพิธีการเหล่านี้! แต่เปาโลเองได้เขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อของเขาในแคว้นกาลาเทีย (น่าจะเขียนไปหาพวกเขาที่เมืองโครินธ์ก่อนเริ่มการเดินทางกลับรอบนี้ไปเยรูซาเล็ม!) โดยรับประกันคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านี้ว่า “ไม่มีทั้งยิวและกรีก ไม่มีทั้งทาสและไท ไม่มีทั้งชายและหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา” (กท. 3:28,29) ข้อกำหนดเหล่านี้สำหรับพวกคริสเตียนยิวและพวกคริสเตียนต่างชาติไม่แตกต่างกัน พวกคริสเตียนยิวถูกทำให้เป็นไทแล้วจากพระราชบัญญัติเหมือนกันกับพวกคริสเตียนต่างชาติ และพวกคริสเตียนต่างชาติก็เป็นเชื้อสายฝ่ายวิญญูณของอับราฮัม เช่นเดียวกับพวกคริสเตียนยิว การที่ตอนนี้เปาโลทำให้ผู้คนเข้าใจว่าพิธีการต่าง ๆ ของยิวนั้นเหมาะสมสำหรับพวกยิวแต่ไม่เหมาะสมสำหรับพวกต่างชาติก็ขัดแย้งกับการเปิดเผยที่ชัดเจนที่พระเจ้าได้ประทานแก่เขาและพวกเราแล้ว พระราชบัญญัติด้านพิธีการได้ทำหน้าที่ตามจุดประสงค์ของมันแล้ว “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์...” (กท. 3:24) และอีกแห่ง “ดังนั้นพระราชบัญญัติมีจุดประสงค์อะไรเล่า พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ามาก็เพราะเหตุบรรดาการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง...” (กท. 3:19)

การกลับไปหาพระราชบัญญัติคือการกลับไปหา “ธาตุทั้งหลายที่อ่อนแอและอนาถาอีก” (กท. 4:9) ต่อมา เปาโลจะเขียนไปหาพวกคริสเตียนที่เมืองโคโลสีว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรับโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16, 17) และในข้อ 14 ข้างบนเขาเพิ่งกล่าวไปว่าพระคริสต์ทรงยกโทษการละเมิดทั้งสิ้นของพวกเขาแล้ว “โดยทรงลบทิ้งลายมือแห่งกฎต่าง ๆ ที่เคยต่อต้านพวกเรา ซึ่งได้ขัดแย้งต่อพวกเรา และได้ทรงเอามันออกไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงมันไว้ที่กางเขนของพระองค์” ดังนั้นเนื่องจากกางเขนของพระคริสต์ทำให้คำพยากรณ์ทุกข้อและภาพเล็งและเงาทั้งหมดสำเร็จจริงแล้ว บัดนี้จึงไม่มีผู้ใดอยู่ใต้บังคับต่อกฎเหล่านั้นของพิธีการทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัติ!

3. มันผิดสำหรับเปาโลที่จะเข้าไปในพระวิหาร ถือปฏิบัติตามกฎเหล่านั้นแห่งการปฏิญาณตัวเป็นนาซีร์ ถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ฯลฯ เพราะว่ามันเท่ากับเขามอบอภิสิทธิ์และอำนาจให้แก่สิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงทอดทิ้งแล้วอย่างชัดเจน พระวิหารไม่ใช่พระนิเวศของพระเจ้าอีกต่อไปแล้ว พระเยซูทรงรำไห้เพื่อกรุงเยรูซาเล็มแล้วและทรงประกาศแก่มันว่า “ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’” (ลูกา 13:35; มธ. 23:38) พระเยซูทรงประกาศแล้วว่า “เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่再有สักการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม” แต่ในพระวิญญูณและในความจริง (ยอห์น 4:21) เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น “ดูเถิด ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง” (มธ. 27:51) ที่บริสุทธิ์ในพระวิหารนั้นไม่ถูกแยกตั้งไว้ให้เป็นสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอีกต่อไปแล้ว และเราแน่ใจได้ว่าสง่าราศีเขคินาห์ไม่ได้สถิตอยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว!

วิหารของพระวิญญาณของพระเจ้าบัดนี้คือร่างกายมนุษย์ และมีพระวิหารอยู่หลังหนึ่งในสวรรค์ การนมัสการพระเจ้าต้องไม่ถูกระบุให้เป็นสถานที่แห่งหนึ่งแห่งใดโดยเฉพาะ เปาโลทำผิดที่ถือว่าพระวิหารเป็นสถานบริสุทธิ์เดียวกันกับที่พวกยิวถือ

และการถวายเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นบัดนี้ก็สิ้นสุดลงแล้ว หนังสือฮีบรูเจาะลึกอย่างละเอียดโดยพิสุจน์ให้เห็นว่าพันธสัญญาเก่านี้ถูกแทนที่แล้ว ว่าระบบปุโรหิตของคนเลวีถูกแทนที่แล้วโดยความเป็นปุโรหิตของพระคริสต์ ว่าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการบัดนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ และภาพของปุโรหิตที่ยืนปรนนิบัติและถวายเครื่องบูชา ซึ่งบ่อยครั้งเป็นเครื่องสัตวบูชาเดิม ๆ ที่ไม่สามารถจัดบาปออกไปได้ ก็ถูกเทียบว่าตรงข้ามกับการถวายบูชาครั้งเดียวพอของพระคริสต์ (ฮบ. 10:10-12) และเราถูกบอกไว้ว่า “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:14) บัดนี้พระเจ้าทรงมีพันธสัญญาใหม่กับประชาชนที่จะใส่พระราชบัญญัตินี้ไว้ในใจของพวกเขาและที่จะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของพวกเขาอีกต่อไป และ “บัดนี้การทรงยกบาปเหล่านี้อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใด ๆ อีกต่อไป” (ฮบ. 10:18) เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะถวายเครื่องบูชาอื่นใดเลย บัดนี้เราไม่ต้องการงานนั้นแล้ว เรามีพระคริสต์แล้ว บัดนี้เราไม่ต้องการครุฑนั้นแล้ว เราเรียนจบบทเรียนนั้นแล้วซึ่งพระราชบัญญัติสอนมาตลอด การบอกเป็นนัยว่าปุโรหิตเหล่านี้ที่พระวิหารยังเป็นปุโรหิตของพระเจ้าอยู่ ว่าพระวิหารยังเป็นที่ประทับของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกอยู่ ว่าลูกแกะหรือสัตว์อื่น ๆ ที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาบัดนี้มีความหมายบางอย่างอยู่ในฐานะเป็นรูปแบบการนมัสการที่ถูกต้อง--ทั้งหมดนั้นคงจะเข้ากันและเอาใจศานายิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ มันไม่ใช่ความเชื่อแบบคริสเตียนแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ มันสอนสิ่งที่ตรงข้ามกับข่าวประเสริฐ

เมื่อเราเห็นว่าพิธีการทั้งหลายและระบบปุโรหิตและเครื่องบูชาและสิ่งอื่น ๆ แห่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการฝังรากลึกอยู่ในจิตสำนึกของเปาโลและเปโตร (กท. 2:11-14) และคริสเตียนเหล่านี้ที่กรุงเยรูซาเล็มมากขนาดไหน เราก็เห็นได้ว่าทำไมถึงมีการพูดถึงเรื่องนี้เยอะมากในหนังสือฮีบรู และการที่พระเจ้ากำลังพยายามเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับการถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงของกรุงเยรูซาเล็มและการกระจัดกระจายของพวกยิวไปยังที่สูญปลายของโลก

รับบียิวคนหนึ่งบอกลูกสาวของเขา และเธอก็บอกผมด้วยน้ำตาว่า บัดนี้พวกยิวไม่มีลำดับพงศ์พันธุ์ที่พวกเขาจะทราบได้ว่าใครเป็นปุโรหิตที่เหมาะสม พวกเขาไม่มีพระวิหารแล้ว พวกเขาไม่อาจมีการฆ่าถวายบูชาได้แล้ว เหตุใดพระเจ้าถึงทรงทิ้งมันไว้เช่นนั้นจนพวกยิวไม่อาจมีพระวิหาร ไม่มีระบบปุโรหิต ไม่มีการฆ่าถวายบูชาเลย? พระเจ้าทรงหมดธุระกับทั้งหมดนั้นแล้ว! พระคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาหนึ่งและพระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตนั้น พระวิหารนั้นคือร่างกายมนุษย์ และพระเจ้าทรงอยากให้ผู้คนนมัสการในจิตวิญญาณและในความจริง ไม่ใช่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เฉพาะบางแห่ง

และฉะนั้น ขอให้เราเห็นว่าใจมนุษย์นั้นอ่อนไหวง่ายขนาดไหนต่อการทดลองในด้านนิกายต่าง ๆ ของเรา การปฏิบัติทางศาสนาของเรา สถานบริสุทธิ์ของเรา อาคารสวยงามและเครื่องดนตรีของเรา พิธีกรรมทั้งหลายของเรา พระเจ้าคงเกลียดชังการนมัสการแบบเน้นพิธีการ เทียน ผ้าคลุมแผ่น รูปกางเขน เสื้อคลุมและรูป

ปั่นซึ่งทำให้ใจที่เน้นผัสสะของมนุษย์ขึ้นบานจริง ๆ!

นี่คือชายสี่คน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนดีและเป็นคริสเตียน พวกเขาได้ปฏิญาณตัวไว้ ข้อ 23 บอกเรา และผมคิดว่ามันเป็นการปฏิญาณตัวเป็นนาศีร์แบบเดียวกัน ช่วงเวลาหนึ่งที่ถูกแยกตั้งไว้สำหรับการเสียสะและการรับใช้พิเศษเพื่อพระเจ้าแบบที่เปาโลถือที่เมืองเคนเครีย ตามที่เราคิด (กิจการ 18:18) บัดนี้พวกเขาครบกำหนดเวลาของตนแล้ว ตามที่กัณฑ์ดารวิถี 6:18 กล่าว พวกเขาจะต้องโกนศีรษะของตนที่ประตูลับพลาหรือพระวิหาร เอาเส้นผมของตนไปใส่ในไฟใต้เครื่องสัตว์บูชาหรือเครื่องสันติบูชา

แต่ก่อนอื่นแต่ละคนต้องถวายเครื่องบูชาของตน “ลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัวอายุไม่เกินหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะตัวเมียหนึ่งตัวอายุไม่เกินหนึ่งปีที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชาทั้งหลาย และขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตะกร้า พวกเขามาทำด้วยแป้งละเอียดคูลูกด้วยน้ำมัน และบรรดาขนมแผ่นไร้เชื้อทาด้วยน้ำมัน และเครื่องธัญญาบูชาที่ถวายคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาทั้งหลายที่ถวายคู่กัน และปุโรหิตต้องนำของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา และเครื่องเผาบูชาของเขา และเขาต้องถวายแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องสัตว์บูชาแห่งบรรดาเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อหนึ่งตะกร้านั้น ปุโรหิตต้องถวายเครื่องธัญญาบูชาของเขา และเครื่องดื่มบูชาของเขาเช่นกัน” (กตว. 6:14-17) และจากนั้นแต่ละคนจะพร้อมที่จะโกนศีรษะของตนที่ประตูของพระวิหารและเผาเส้นผมในไฟนั้นใต้เครื่องสัตว์บูชา แต่จากนั้นหลังจากพิธีการบางอย่าง ปุโรหิตก็จะให้ชายเหล่านี้พ้นจากคำปฏิญาณตัวเป็นนาศีร์ ซึ่งบัดนี้สำเร็จครบถ้วนแล้ว!

มันมีราคาแพง ชายแต่ละคนต้องมีสัตว์หลายตัว ต้องใช้เวลาเจ็ดวัน และต้องมีการยอมรับสิทธิอำนาจของพระวิหารและระบบปุโรหิตที่ไม่กลับใจใหม่และยอมรับสิทธิอำนาจนั้นที่ยังมีผลผูกมัดของพระราชบัญญัติด้านพิธีการแห่งภาคพันธสัญญาเดิม และนั่นเป็นสิ่งที่ผิด

โอ เปาโลเอ๋ย ท่านน่าจะจำได้ว่าเปโตรกล่าวอะไรไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ก่อนหน้านั้น “ดังนั้น เหตุไฉนบัดนี้พวกท่านจึงทดลองพระเจ้า เพื่อวางแอกบนคอของพวกสาวก ซึ่งทั้งบรรพบุรุษของพวกเราและพวกเราเองก็แบกไม่ไหว” (กิจการ 15:10) และเปโตรกล่าวไว้อย่างเหมาะสมแล้วว่าบัดนี้พระเจ้าไม่ทรงให้มีความแตกต่างระหว่างพวกต่างชาติและพวกยิว (กิจการ 15:9)

ข้อ 27-32:

21:27 และเมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะสิ้นสุดแล้ว พวกยิวซึ่งมาจากแคว้นเอเชีย เมื่อพวกเขาเห็นท่านในพระวิหาร จึงยุยงบรรดาประชาชน และลงมือจับท่าน

21:28 โดยร้องออกมาว่า “คนอิสราเอลทั้งหลายเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่สั่งสอนคนทั้งปวงในทุกแห่งหนให้ต่อต้านประชากร และพระราชบัญญัติ และสถานที่แห่งนี้ และยิ่งกว่านั้นอีกได้พา

พวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย และได้ทำให้สถานที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”

21:29 (เพราะก่อนหน้านั้น พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรฟีมีสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโลได้พาเข้ามาในพระวิหาร)

21:30 และคนทั้งกรุงนั้นก็ลุกฮือ และประชาชนได้วิ่งเข้าไปรวมกัน และพวกเขาได้จับเปาโล และลาก

ท่านออกจากพระวิหาร และโดยทันทีทันใดประตู
เหล่านั้นก็ถูกปิดเสีย
21:31 และขณะที่พวกเขา กำลังจะฆ่าท่าน ชั่วขณะ
ก็มาถึงนายพันกองทัพว่า กรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดอยู่
ในความโกลาหล

21:32 ผู้ซึ่ง ในทันใดนั้น ได้คุมพวกทหารกับพวก
นายร้อย และวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง และเมื่อเขาทั้ง
หลายเห็นนายพันกับพวกทหารมา เขาทั้งหลายจึง
หยุดทุบตีเปาโล

เปาโลถูกจับในพระวิหาร โดยพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อ

จนถึงตอนนี้เราเห็นแล้วว่าการพาณิชย์และการเดินทางมากมายตลอดทั่วประเทศเหล่านั้นรอบทะเล
เมดิเตอร์เรเนียน เยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลางสำหรับพวกยิว ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น “มีพวกยิวที่กำลังพักอาศัยอยู่
ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหล่าคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ออกมาจากทุกประชาชาติใต้ฟ้าสวรรค์” (กิจการ 2:5) นั่นคือ
อาศัยอยู่ชั่วคราวที่นั่นในระหว่างเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ฯลฯ พวกยิวขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
เป็นประจำเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงประจำปีบางเทศกาลเหมือนที่เปาโลเองรู้สึกว่าคุณต้องไปร่วมในกิจการ 18:21
ชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ (กิจการ 8:27) มหาบุโรहितผู้นั้นที่เยรูซาเล็มได้
ส่งเปาโลไปในสมัยที่เขายังไม่กลับใจเชื่อ ขึ้นเหนือไปประมาณสองร้อยไมล์ไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อชมhengพวก
คริสเตียนที่นั่น (กิจการ 9:1, 2) ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่ ณ ช่วงเวลานี้ยิวจำนวนมากจาก
แคว้นเอเชียและตลอดทั่วภูมิภาคนั้นที่เปาโลไปเทศนามาได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเช่นเดียวกับเปาโลและเหล่า
เพื่อนร่วมเดินทางของเขา พวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อทุกคนคิดถึงกรุงเยรูซาเล็มว่าเป็นศูนย์กลางแห่งการนมัสการ
พระเจ้าบนแผ่นดินโลกและมาร่วมเทศกาลเลี้ยงประจำปีทุกครั้งที่ทำได้

ยิวบางคนเหล่านี้เห็นเปาโลและยุยงประชาชน พวกเขากล่าวเกี่ยวกับเขา พร้อมกับความจริงอยู่บ้าง
ว่า “คนนี้เป็นผู้ที่สั่งสอนคนทั้งปวงในทุกแห่งหนให้ต่อต้านประชากร และพระราชบัญญัติ และสถานที่แห่งนี้”
(ข้อ 28) มันไม่ใช่ความจริงตามที่พวกเขา กล่าวหาว่าเขา “ได้พาพวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย” พวกเขา
สะเทือนใจก่อนหน้าที่นี่ที่เขาคบหาสมาคมกับพวกต่างชาติ และสะเทือนใจเป็นพิเศษที่เขาพาโตรฟีมัสน คนต่าง
ชาติคนหนึ่งจากเมืองเอเฟซัส เข้ามาในกรุงนั้นพร้อมกับเขา ไฟที่ลุกไหม้อย่างมากแห่งความรักชาติของพวกยิว
และการถือพิธีการบางอย่างได้นำฝูงชนที่ไม่พอใจนั้นให้ยื่นกรานที่จะตรึงกางเขนพระคริสต์ และที่เอาหินขว้าง
สเทเฟนในกิจการ 7 บัดนี้ก็ทำให้พวกเขาตามหาตัวเปาโลและ “พวกเขา กำลังจะฆ่าท่าน”

แต่มีกองทหารของโรมอยู่กองหนึ่งประจำการที่กรุงเยรูซาเล็มเหมือนเช่นเคย นายพันผู้นั้นได้ยินเกี่ยวกับ
ฝูงชนและการลุกฮือขึ้นและพาพลทหารและนายร้อยบางคนไป และพวกเขามาที่นี่ คือพวกทหารที่ติดอาวุธ
เพื่อขับไล่ฝูงชนนั้นและคว้าตัวเปาโลมาจากมือของคนเหล่านั้นที่กำลังทุบตีเขา! โอ เปาโลเอ๋ย ท่านไม่ได้ฟังคำ
เตือนนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์! ความรักที่ท่านมีต่อชนชาติอิสราเอลได้นำท่านให้ออมชอมและจึงเกิดความ
ลำบากเช่นนี้

ข้อ 33-40:

21:33 แล้วนายพันได้เข้ามาใกล้ และจับท่าน และ
สั่งให้ท่านถูกล่ามด้วยโซ่สองเส้น และถามว่าท่าน
เป็นใคร และท่านได้ทำอะไรบ้าง

21:34 และบางคนร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่าง
นั้น ในท่ามกลางฝูงชนเหล่านั้น และเมื่อนายพันไม่

สามารถทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงของความวุ่นวาย
นั้น นายพันจึงสั่งให้ท่านถูกพาเข้าไปในกรมทหาร

21:35 และเมื่อท่านขึ้นมาบนบันไดแล้ว ดังนั้น

ท่านก็ถูกแบกโดยพวกทหาร เพราะเหตุความ
รุนแรงของประชาชน

21:36 ด้วยว่าคนเป็นอันมากในพวกประชาชนได้
ตามหลังมา โดยร้องว่า “จงเอาเขาไปฆ่าเสีย”

21:37 และขณะที่เปาโลจะถูกพาเข้าไปในกรม
ทหาร ท่านจึงกล่าวแก่นายพันว่า “ข้าพเจ้าขอพูด
กับท่านได้ไหม” ผู้ซึ่งกล่าวว่า “เจ้าพูดภาษากรีก

เป็นหรือ

21:38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์คนนั้น ซึ่งก่อนหน้าวัน
เหล่านี้ได้สร้างความโกลาหล และได้พาพวกคนสี่
พันคนที่เป่าฆาตกรเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่
หรือ”

21:39 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่ง
ซึ่งเป็นยิวคนหนึ่งแห่งเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งใน
แคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อม ๆ และ
ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูด
กับประชาชนเถิด”

21:40 และเมื่อนายพันได้อนุญาตให้ท่านพูดแล้ว
เปาโลจึงยืนอยู่บนบันได และโบกมือให้ประชาชน
และเมื่อเริ่มเกิดความเจียบบามากแล้ว ท่านจึงกล่าว
แก่พวกเขาเป็นภาษาฮีบรู โดยกล่าวว่า

เปาโล ซึ่งถูกมัดด้วยโซ่ แสดงตัวว่าเป็น

พลเมืองสัญชาติโรมและพูด

พวกเขามัดเปาโลด้วยโซ่สองเส้น ซึ่งผมคิดว่าเส้นหนึ่งมัดที่เท้าของเขา และอีกเส้นมัดมือของเขาไปไหล่
หลัง รัฐบาลโรมมีประสิทธิภาพ พวกเขาชินกับพวกยิวที่ก่อความวุ่นวายเหล่านี้ ต่อมาไม่นานการกบฏของพวก
ยิวเดียวกันนี้และคนอื่น ๆ จะนำไปสู่การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและพวกยิวจะถูกกระจัดกระจายไปทั่ว
โลก ในปี ค.ศ. 70 คืออีกประมาณสิบปีต่อมา

นี่มันเรื่องอะไรกัน? ฝูงชนที่ก่อความวุ่นวายย้อมไม่มีเหตุผล มีแต่อารมณ์พลุ่งพล่าน ไม่มีใครบอกนาย
พันผู้นั้นได้ว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ใช้ปรักปรำเปาโลคืออะไรกันแน่ เพราะว่าผู้คนไม่เห็นพ้องตรงกัน แต่ฝูงชน
นั้นก็ยังคงใช้ความรุนแรงอยู่ดีในการโจมตีเปาโลจนเขาต้องถูกยกขึ้นและถูกแบกไปโดยพวกทหาร (ข้อ 35) และ
ฝูงชนนั้นก็ตามไปและโห่ร้องขอให้ประหารชีวิตเปาโล

พวกเขาเข้าไปในกรมทหาร (เราคิดว่าเป็นปราสาทของอันโตนิโอ ซึ่งเป็นที่ ๆ กองทหารประจำการ
ของโรมอาศัยอยู่ ซึ่งเป็นที่ ๆ ปีลาตมีห้องโถงพิพากษาของตน และพื้นหินนั้นของมันยังถูกเก็บรักษาไว้ในกรุง
เยรูซาเล็มตามที่ผมเคยเห็นในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1962) “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ไหม” เปาโลกล่าวอย่าง
สุภาพ ชายผู้นั้นตกตะลึงที่เปาโลพูดเป็นภาษากรีก koine ได้ คือภาษากรีกสามัญที่ใช้พูดกันโดยผู้ที่เฉลียว
ฉลาดทั่วจักรวรรดิโรม เปาโลเป็นคนอียิปต์คนหนึ่งมิใช่หรือที่ได้นำชายสี่พันคนไป พวกฆาตกร เข้าไปในถิ่น
ทุรกันดารในการกบฏ ก่อนหน้านี้?

คริสเตียนทั้งหลายที่ออกตัวเต็มที่ เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณ ควรจะชินแล้วกับเรื่องเล่าที่โลดโผน พวกเขาอ้างถึงพระเยซูว่าพระองค์ทรงชูว่าจะทำลายพระวิหารที่เยรูซาเล็มและสร้างมันขึ้นใหม่ในสามวัน ถึงแม้ว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์เอง พวกเจ้าของของทาสสาวนั้นได้กล่าวเกี่ยวกับเปาโลและสิลาสว่า “คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกยิวรบกวนเมืองของเราอย่างยิ่งนัก และสั่งสอนธรรมเนียมทั้งหลาย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะให้พวกเราที่เป็นชาวโรมรับไว้หรือถือปฏิบัติเลย” (กิจการ 16:20, 21) ฉะนั้นในประเทศอังกฤษ จึงเคยมีการลือไปทั่วว่า John Wesley รับเงินจากประเทศฝรั่งเศสเพื่อเกณฑ์ผู้คนให้สนับสนุนผู้ซึ่งช่วยที่จะสืบราชบัลลังก์ของอังกฤษ เมื่อเขาจะทำการรุกรานในประเทศอังกฤษ! ผู้คนในเมืองซิดคาโก้เขียนเรื่องเท็จใส่ร้ายหลายเรื่องไปถึงประเทศสกอตแลนด์เกี่ยวกับ D. L. Moody ในประเทศอังกฤษเมื่อ Charlie Alexander ผู้นำเพลงให้ Torrey จะแต่งงานกับสาวชาวอังกฤษคนหนึ่ง พวกศัตรูก็กล่าวว่าเขามีภรรยาคนหนึ่ง ในอเมริกา! ในเมืองหนึ่งของ West Coast เหล่าคนชั่วได้แพร่ข่าวลือไปทั่วและขอร้องคนอื่น ๆ ให้แพร่มันด้วยว่าผมเคยเรียกเก็บเงินหนึ่งพันดอลลาร์ต่อวันสำหรับงานรับใช้ของผม ว่าผมเคยหนีตามกันไปกับภรรยาของศิษยาภิบาลคนหนึ่งในมอนทาน่า ฯลฯ ซาดานเป็นผู้มูสาและเป็นพ่อของคำโกหกทั้งหลาย เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอาจคาดหมายได้ว่าจะถูกใส่ร้ายและถูกเข้าใจผิด

ไม่เลย เปาโลกล่าวว่าตนเป็นยิวคนหนึ่งแห่งเมืองทาร์ซัสและเป็นพลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่งที่นี่ เขาจึงเป็นผู้มีวัฒนธรรมและมีสถานะทางสังคม นายพันผู้นั้นประทับใจ และอนุญาตให้เปาโลพูด ฉะนั้นเขาจึงยืนบนขั้นบันไดของปราสาทอันโตนิโอ นั้น ชูมือของตนขึ้นสูงจนกระทั่งฝูงชนที่อยู่เบื้องล่างเขานั้นเจียบสนิท แล้วเปาโลจึงเริ่มต้นพูดกับพวกเขาในภาษาฮีบรู

“ภาษาฮีบรู” Dr. Robert Young ใน Analytical Concordance ของเขากล่าวว่า “ภาษานั้นที่พวกยิวพูดในปาเลสไตน์ในสมัยของพระคริสต์ มันอาจถูกเรียกได้อย่างถูกต้องมากขึ้นว่า ภาษา ไฮโร-คาลดี ซึ่งเป็นการผสมกันของภาษาอาราเมคของดานิเอลและเฮสราห์กับภาษาฮีบรูโบราณ” เราเรียกมันโดยทั่วไปว่าเป็นภาษาอาราเมค บัดนี้ในปาเลสไตน์ อิสราเอลกำลังฟื้นฟูภาษาฮีบรูโบราณนั้น กำหนดให้ศึกษามันในโรงเรียนทั้งหลาย แต่ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ผู้คนชาวฮีบรูใช้ภาษาอาราเมค ภาษาหนึ่งที่คล้ายกับภาษาฮีบรูเก่าที่พวกเขาทิ้งไปแล้ว และฉะนั้นเปาโลจึงเริ่มการแก้ต่างของตนต่อหน้าฝูงชนนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขายังหวังอยู่ว่าจะได้เป็นมิตรและร่วมสามัคคีธรรมกับพวกยิวเหล่านี้ที่เขารักมากเหลือเกิน แม้พระเจ้าทรงให้คำเตือนเหล่านั้นแก่เขาแล้วก็ตาม

กิจการ 22

ข้อ 1-5:

22:1 “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้
อาวูโส ขอท่านทั้งหลายฟังคำให้การของข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้พวกท่าน ณ บัดนี้”

22:2 (และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินว่า ท่านพูดเป็น
ภาษาฮีบรูแก่พวกเขา พวกเขาก็ยังเงี่ยบลง และ
ท่านกล่าวว่า)

22:3 “แท้จริง ข้าพเจ้าเป็นคน ๆ หนึ่งซึ่งเป็นยิวคน
หนึ่ง เกิดในเมืองทาร์ซัส เมืองหนึ่งในแคว้นซีลีเชีย
แต่ได้เติบโตขึ้นในกรุงนี้ที่เท้าของกามาลิเอล และ
ได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่ง
พระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ และได้มีความ

กระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุก
คนในวันนี้

22:4 และข้าพเจ้าได้ข่มเหงทางนี้จนถึงตาย โดย
ผูกมัดและจำไว้ในคุก ทั้งชายและหญิง

22:5 ตามที่มหาปุโรหิตเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้
ด้วย และพร้อมกับสภาทั้งหมด ข้าพเจ้าได้รับ
จดหมายหลายฉบับจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง
และได้ไปยังเมืองดามัสกัส เพื่อที่จะจับมัดคนทั้ง
หลายซึ่งอยู่ที่นั่นพามายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อให้ได้
รับการลงโทษเสีย

คำแก้ต่างของเปาโลในฐานะยิวที่ดีคนหนึ่ง

ไม่แน่ว่าเปาโลอาจชักซ้อมเนื้อหาของคำเทศนาของตนมาหลายรอบแล้วในหัว ซึ่งเขาหวังมานานแล้ว
และวางแผนจะกล่าวแก่พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็ม เขาพยายามอย่างหนักที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าตัวเขาเองก็
เป็นยิวที่ดีคนหนึ่ง แม้เขาเป็นคริสเตียนคนหนึ่งก็ตาม จงหมายเหตุว่าคำแก้ต่างของเขาระมัดระวังขนาดไหน

1. “ท่านทั้งหลาย พี่น้อง” เขาอ้างความเป็นญาติพี่น้องกัน ในด้านเชื้อชาติและทางศาสนากับพวกเขา
2. “...และบรรดาท่านผู้อาวูโส” คำเรียกหนึ่งที่แสดงความเคารพยำเกรงต่อเหล่าสมาชิกของสภาซาน
เฮดริน พวกปุโรหิตใหญ่และเหล่าผู้อาวูโสของพวกยิว ซึ่งบางคนเหล่านั้นอยู่ที่นั่นด้วย นี่อาจเป็นคำเรียกที่เป็น
ธรรมเนียมปฏิบัติมาก ๆ เช่น “ท่านประธาน ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย” สเทเฟนใช้ถ้อยคำ
เดียวกันในคำเทศนาของตนว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวูโส” (กิจการ 7:2)

3. “ข้าพเจ้าเป็น...ยิวคนหนึ่ง” เปาโลกล่าว (ข้อ 3) ยิวคนหนึ่งทีกลับใจเชื่อแล้วก็ยังเป็นยิวอยู่ดี ยิวคน
หนึ่งที่ดีกว่ายิวที่ไม่เชื่อ ไม่มีใครเป็นยิวที่ดีหากเขาไม่ยอมเชื่อวางใจพระเมสสิยาห์ของพวกยิวนั้นหรือไม่ยอม
เชื่อพวกศาสนาดำพำกรณ์ของยิว

4. กระนั้นเปาโลก็ “เติบโตขึ้นในกรุงนี้” คือกรุงเยรูซาเล็ม เขาเป็นเพื่อนร่วมกรุงของพวกเขา

5. ที่ดียิ่งไปกว่านั้นก็คือ เขาเติบโต “ที่เท้าของกามาลิเอล” กามาลิเอลผู้นี้ กิจการ 5:34 บอกเราว่า
เขาเป็น “ฟาริสีคนหนึ่ง ชื่อกามาลิเอล และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ มีชื่อเสียงท่ามกลางประชาชน
ทุกคน...” เขาเป็นคนมีเหตุผลผู้ซึ่งโน้มน้าวสภาซานเฮดรินไม่ให้ฆ่าเปโตรและยอห์น การได้รับการฝึกฝนในพระ
ราชบัญญัติและภาคพันธสัญญาเดิม พระคัมภีร์และประเพณีของยิวและการตีความทั้งหลายโดยกามาลิเอลผู้
โด่งดังน่าจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเปาโลมีภูมิหลังและการศึกษาตามหลักคำสอนเดิม

6. และเปาโล “ได้รับการสั่งสอนตามลักษณะอันสมบูรณ์แบบแห่งพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษ” เขา

เป็นนักเรียนที่ดี เขาได้รับการสั่งสอนอย่างถี่ถ้วน

7. และยิ่งไปกว่านั้น เขายัง “มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า” กระตือรือร้นในความหมายเดียวกันกับฝูงชนที่เป็นยิวเหล่านี้ ในอดีตเขาเคยโกรธแค้นพวกคริสเตียนเหล่านี้ มุ่งมั่นที่จะทำลายก๊กใหม่ของพวกเขาผู้เชื่อที่เป็นคริสเตียน เหมือนกับพวกยิวที่โกรธแค้นเหล่านี้ และเขาก็พิสูจน์เรื่องนี้ได้โดยมหาบุโรหิตเองผู้ซึ่งน่าจะอยู่ที่นั่นด้วยและโดยผู้นำยิวคนสำคัญคนอื่น ๆ ทุกคน เพราะว่าเขาได้ร้องขอและได้รับจดหมายหลายฉบับจากพวกเขาไปยังเมืองดามัสกัส เพื่อที่ธรรมศาลาทั้งหลายที่นั่นจะมอบตัวคริสเตียนคนใดให้แก่เขาและเขาก็จะมัดคนเหล่านั้นส่งตัวไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับการลงโทษ โอ เปาโลได้รับการเลี้ยงดูและฝึกฝนตามลักษณะที่เคร่งครัดมากที่สุด และเขาก็เคยมีความกระตือรือร้นพอ ๆ กับพวกเขา!

เขาพยายามอย่างจริงจังที่จะทำลายความมื่อคติของยิวเหล่านี้ เพื่อให้พวกเขายอมฟังคำพยานของเขา

โอ เปาโลรู้สึกว่าคุณได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทแล้วจากพระราชบัญญัติด้านพิธีการโดยอิสรภาพนั้น ในพระคริสต์ แต่ความผูกพันแห่งใจของเขากับชนชาติของเขาก็ทำให้เขาเป็นคนหนึ่งในพวกเขา เขากล่าวไปแล้วในจดหมายของเขาที่ส่งถึงพวกคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ว่า “ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิวเพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกยิว ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ” (1 คร. 9:20) อำนาจทั้งสิ้นแห่งความรักและความมีเหตุผลถูกนำมาสู่ความคิด

ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าเปาโลคิดในตอนนี้ใหม่ว่าเขาเคยข่มเหงอย่างไร บัดนี้เขาก็ถูกข่มเหงเช่นกัน เมื่อเขากล่าวว่าเขาเองในอดีต “ได้มีความกระตือรือร้นต่อพระเจ้า เหมือนอย่างพวกท่านทุกคนในวันนี้ และข้าพเจ้าได้ข่มเหงทางนี้จนถึงตาย...” (ข้อ 3, 4) เขาตระหนักใหม่ว่าบัดนี้เขากำลังเกี่ยวข้องกับเขาได้หว่านไว้? แต่บัดนี้เขาตกเป็นเหยื่อของความกระตือรือร้นที่ขบข่มเหงเดียวกันนั้นซึ่งได้ฆ่าสเฟนด้วยการยินยอมของเขาและคงจะฆ่าคนอื่น ๆ ที่เมืองดามัสกัสเช่นกัน

ยิวเหล่านี้ ตามที่เปาโลได้เขียนไปถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรม “เกี่ยวกับชาวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นบรรดาศัตรูเพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ” (รม. 11:28) และเราอาจเข้าใจความร้อนรนของเปาโลในตอนนี้ได้ดียิ่งขึ้นเมื่อเราอ่านคำกล่าวของเขาในโรม 9:1-5:

“ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา จิตสำนึกของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญูณบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ผู้ซึ่งเป็นคนอิสราเอล ซึ่งการทรงรับเป็นบุตรเป็นของพวกเรา ทั้งสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการประทานพระราชบัญญัติและการรับใช้พระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย ซึ่งบรรพบุรุษทั้งหลายเป็นของพวกเรา และซึ่งตามเนื้อหนังพระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดมาจากพวกเรา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด พระเจ้าผู้ทรง

รับการถวายสาธุการเป็นนิตย์ เอเมน”

เขาเข้าใจความคลั่งศาสนาของพวกเขาเพราะเขาก็เคยเป็นคนคลั่งศาสนาเช่นกัน กระทั่งคนคลั่งศาสนาที่ขอบ่าคนด้วยซ้ำ และฉะนั้นเขาจึงกล่าวได้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ในอำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:1-3)

และเราไม่ต้องคิดเลยว่าเปาโลไม่จริงใจในการพูดอย่างเคารพยำเกรงขนาดนั้นกับพวกยิวเหล่านี้และบอกว่าตัวเองเป็นพวกเดียวกันกับพวกเขา ใน 2 โครินธ์ 11:22 เขากล่าวเกี่ยวกับพวกอาจารย์ที่ถือศาสนายิวบางคนว่า “พวกเขาเป็นชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นคนอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน” เขาโอ้อวดอย่างเหมาะสมกับพวกคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียว่า “เพราะท่านทั้งหลายก็ได้ยินถึงวิถีชีวิตในอดีตของข้าพเจ้าในศาสนาของพวกยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าจนเกินขนาด และได้รังควานคริสตจักร และได้ก้าวหน้าในศาสนาของพวกยิวเกินกว่าเพื่อนหลายคนของข้าพเจ้าที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าพวกเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า” (กท. 1:13, 14)

เขาเขียนถึงพวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีว่า “ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอาจมีความไว้นือเชื่อใจในเนื้อหนังเช่นกัน ถ้าคนอื่นคิดว่าเรามีเหตุที่จะวางใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่า ได้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด เป็นเชื้อสายของคนอิสราเอล เป็นเผ่าเบนยามิน เป็นชนชาติอิสราเอลเกิดจากชาวอิสราเอล ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติ ก็ไร้ที่ติ” (ฟป. 3:4-6)

เปาโลแย้งอยู่เสมอว่าพระราชบัญญัตินั้นดีและเขาก็ภาคภูมิใจว่ากับความสว่างใดที่เขามี เขาก็ไร้ที่ติและเป็นยิวคนหนึ่งที่กระตือรือร้น และเขาเตือนความจำที่โมธี่ว่า “และข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงทำให้ข้าพเจ้ามีความสามารถ ด้วยว่าพระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ โดยทรงตั้งข้าพเจ้าให้เข้าสู่งานรับใช้นี้ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นเป็นคนหมิ่นประมาท และผู้ข่มเหง และเป็นคนที่อันตราย แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างโฉดเขลาในความไม่เชื่อ” (1 ทธ. 1:12, 13) การข่มเหงของเปาโลที่กระทำต่อพวกคริสเตียนนั้นถูกกระทำไป “อย่างโฉดเขลาในความไม่เชื่อ” เขาเสียใจอยู่เสมอเพราะบาปนั้น แต่เขาก็ป่าวประกาศได้ด้วยใจกล้าว่าเขาเคยพยายามดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องตามความสว่างใดที่เขาเคยมีจนกระทั่งพระเจ้าทรงหยุดยั้งเขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส และหลายคนในฝูงชนนี้ที่กำลังพยายามจะฆ่าเขาก็กระตือรือร้นในพระราชบัญญัติ เหมือนที่เขาเคยเป็น และพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลแล้ว ตามที่เขาเขียนอย่างชัดเจนใน 2 โครินธ์ 3:13-15:

“และไม่เหมือนโมเสส ซึ่งเอาผ้าคลุมหน้าบังหน้าของท่าน เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่

สามารถพุ่งดูชั้นปลายของสิ่งซึ่งถูกล้มเล็กนั้น แต่จิตใจของพวกเขาได้ถูกบังไว้ เพราะจนถึงทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอาออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม ซึ่งผ้าคลุมหน้านั้นได้ถูกล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์ แม้แต่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อคำของโมเสสถูกอ่าน ผ้าคลุมหน้านั้นก็ยังปิดบังใจของพวกเขาอยู่”

กระนั้นแม้พวกเขาถูกบังตา เปาโลก็รักพวกเขา เขาพยายามอย่างหนักเหลือเกินที่จะชนะพวกเขา โดยรู้ว่าพวกเขาถูกหลอกลวงในความกระตือรือร้นแบบคนตาบอด เหมือนที่เขาเคยเป็น

ข้อ 6-10:

22:6 และต่อมา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไป และเข้ามาใกล้เมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้รอบ

22:7 และข้าพเจ้าก็ล้มลงถึงพื้นดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้า ช่มเหงเราทำไม’

22:8 และข้าพเจ้าได้ทูลตอบว่า ‘พระองค์ทรงเป็น ผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูแห่งนาซาเรธ ผู้ซึ่งเจ้า

ช่มเหงนั้น’

22:9 และคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น

22:10 และข้าพเจ้าทูลว่า ‘ข้าพระองค์จะต้องทำ ประการใด พระองค์เจ้าข้า’ และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้น และเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นจะบอกเจ้าให้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกกำหนดไว้เพื่อให้เจ้ากระทำนั้น’

เปาโลเล่าเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขา

จงเปรียบเทียบบันทึกสามแห่งนั้นเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเปาโล อันนั้นซึ่งพระเจ้าประทานให้โดยการดลใจในกิจการ 9:1-8; บันทึกในที่นี้เกี่ยวกับคำพยานของเปาโลต่อหน้าฝูงชนที่เยรูซาเล็ม; และบันทึกในกิจการ 26:12-18 ที่ซึ่งเรามีบันทึกที่ได้รับการดลใจเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลกล่าวต่อหน้าอากริปปา เราควรจดจำไว้ว่าในกิจการ 22 และในกิจการ 26 เรามีบันทึกที่ได้รับการดลใจและไม่อาจผิดพลาดได้เกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลกล่าว เราคิดว่าคำกล่าวของเปาโลนั้นเชื่อถือได้ แต่เราก็เปิดโอกาสให้มีความแตกต่างเล็กน้อยได้ในวิธีกล่าวเรื่องนั้น เราทราบว่าบันทึกในแต่ละกรณีนั้นถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้เลยในการรายงานสิ่งที่เปาโลกล่าวว่าเกิดขึ้นตอนที่เขากลับใจเชื่อ แต่ในกิจการ บทที่ 9 เรามีพระเจ้าเองที่ตรัสเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเปาโลและไม่ใช่งานที่พระเจ้าทรงบอกเราถึงสิ่งที่เปาโลกล่าวว่าเกิดขึ้น

ยกตัวอย่างเช่น พระคัมภีร์ โดยการดลใจของพระเจ้า บอกเราว่าซาตานกล่าวอะไรในโยบ 2:4-- “หนังสือไหน ชะแล้ว คนยอมให้ทุกอย่างที่เขาได้อยู่แทนชีวิตของเขา” แต่ซาตานกำลังโกหกเกี่ยวกับโยบ เรามีบันทึกที่ผิดพลาดไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งที่ซาตานกล่าว แต่พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่านั่นเป็นความจริง ในกิจการ 5:38 เรามีบันทึกที่ได้รับการดลใจว่ากามาลีเอลกล่าวว่า “เพราะว่าถ้าความคิดนี้หรืองานนี้เป็นของมนุษย์ มันก็จะสูญสิ้นไป” มันเป็นความจริงที่ผิดพลาดไม่ได้ที่กามาลีเอลกล่าวเช่นนั้น แต่คำกล่าวของเขาก็ไม่จริงเสมอไป

บางครั้งหลักคำสอนเทียมเท็จและลัทธิเทียมเท็จทั้งหลายก็เจริญขึ้น เช่น นิกายโรมัน คริสเตียนวิทยาศาสตร์ ศาสนาของโมฮัมหมัด ฯลฯ ในกรณีของเปาโล เรามีบันทึกที่ถูกต้องแม่นยำเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ถูกเล่าโดยชายที่ดีและเชื่อถือได้คนหนึ่ง และเราก็เชื่อเช่นกันว่าพระเจ้า โดยการตลใจลูกาให้เขียนมันลงไป ในหนังสือกิจการ ทรงให้การรับรองของพระองค์เกี่ยวกับคำพยานของเปาโลในทั้งสองกรณี

จงหมายเหตุความแตกต่างเล็กน้อยหลายประการ

1. ทั้งในกิจการ 22:6 และในกิจการ 26:13 มันเป็น “ประมาณเวลาเที่ยง” และ “ในเวลาเที่ยงวัน” ตอนที่พระคริสต์ทรงปรากฏแก่เปาโลบนถนนไปเมืองดามัสกัส ในกิจการ 9 ชั่วโมงของวันนั้นไม่ถูกบอก
2. ในกิจการ 9:7 เราถูกบอกว่า “และคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปด้วยกันกับเขาก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก โดยได้ยินพระสุรเสียงนั้น แต่ไม่เห็นผู้ใด” ตรงนี้ในกิจการ 22:9 เปาโลกล่าวว่า “คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นอย่างแท้จริง และตกใจกลัว แต่พวกเขาไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้น” ดร. สโกฟิลด์อธิบายอย่างเหมาะสมว่า “คนคิดไปเองว่ามีคำกล่าวที่ขัดแย้งกัน คำกล่าวทั้งสามตอนนั้นควรถูกจับมารวมกัน คนเหล่านั้นได้ยิน ‘เสียงพูด’ นั้นเหมือนเป็นเสียง ๆ หนึ่ง (คำกรีก โฟเน) แต่ไม่ได้ยิน ‘เสียงตรัส’ นั้นแบบเป็นถ้อยคำที่ชัดเจนว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย’ ฯลฯ”

ตรงนี้มีบอกเล่าเรื่องราวแสนวิเศษนั้นที่เปาโลรักที่จะจดจำและรักที่จะบอกเล่า พระเยซูได้ทรงพูดกับเขาอย่างฉับพลัน! มี “มีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้รอบ” และเขาได้ยินถ้อยคำที่ว่า “เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม” เขาซักถามทันทีว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และพระเยซูตรัสตอบไปว่า “เราคือเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นคราวนั้นที่เปาโลได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์ ตามที่เขาว่าเป็นพยานใน 1 โครินธ์ 15:8 ว่า “และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้าด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด” พระเยซูเจ้าจะทรงถูกเปิดเผยแก่พวกยิวซึ่งเป็นชนชาติหนึ่งที่ตั้งรับคำสั่งศาสนาและถูกบังตาเมื่อพระองค์เสด็จมายังแผ่นดินโลกเป็นครั้งที่สองฉันใด พระเยซูได้ทรงปรากฏแก่เปาโลผู้ซึ่งตัวเขาเองก็เป็นยิวแบบนั้นฉันนั้น ผมคิดว่าในคำพยานของเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว เปาโลนึกถึงเศคาริยาห์ 12:10 และเศคาริยาห์ 13:1,6 เนื่องจากเขาค้นเคยกับพระราชบัญญัติ ทั้งหมดนี้จึงน่าจะเข้ามาสู่ความคิดของเปาโลเมื่อเขาได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างฉับพลันตอนที่เขากลับใจเชื่อ! ฉะนั้นเปาโลจึง “คลอดก่อนกำหนด” คลอดก่อนกำหนดในฐานะเป็นตัวแทนพิเศษคนหนึ่งของพวกเขา และภาพนั้นและสง่าราศีแห่งความสว่างนั้นและอาจเป็นพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์แล้วได้ทำให้เปาโลมองไม่เห็นนานหลายวัน (ข้อ 11)

แน่นอนว่าพวกยิวที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณน่าจะประทับใจกับเรื่องจริงนี้เกี่ยวกับการที่พระคริสต์ได้ทรงปรากฏแก่เปาโลด้วยพระองค์เองและทรงพิสูจนพระองค์เองแล้วว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่พวกเขาไม่ได้ประทับใจเลย

เหมือนอย่างที่ยิวคนใดที่เชื่อตรง เปิดใจรับ และกระตือรือร้นเกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าควรที่จะกระทำ เปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพระองค์จะต้องทำประการใด พระองค์เจ้าข้า” หรืออย่างที่ถูกยกคำพูดไว้ในกิจการ 9:6, “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” และเขาก็ถูกสั่งให้ไปยังเมือง

ตามัสกัสและที่นั่นจะมีคนบอกเขาว่าเขาต้องทำอะไร

ข้อ 11-16:

22:11 และเมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเนื่องจาก
สง่าราศีของแสงสว่างนั้น โดยถูกจูงมือไปโดยคน
เหล่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในเมือง
ตามัสกัส

22:12 และคนหนึ่งชื่อ อานาเนีย เป็นคนที่
นมัสการพระเจ้าตามพระราชบัญญัติ โดยมีชื่อ
เสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น

22:13 ได้เข้ามาหาข้าพเจ้า และยืนอยู่ และกล่าว
แก่ข้าพเจ้าว่า ‘พี่เฮโลเอีย จงได้รับการมองเห็น
ของท่านเถิด’ และในชั่วโมงเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็
เงยหน้าเห็นเขา

22:14 และเขาได้กล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ
ของพวกเราได้ทรงเลือกท่านไว้ เพื่อที่ท่านจะได้
รู้จักพระประสงค์ของพระองค์ และจะได้เห็น
พระองค์ผู้ชอบธรรมนั้น และจะได้ยินพระสุรเสียง
แห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

22:15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้
คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านได้เห็นและ
ได้ยินนั้น

22:16 และบัดนี้ไฉนท่านรอช้าอยู่ จงลุกขึ้น และ
รับบัพติศมา และชำระล้างบาปของท่านออกไป
เสีย โดยร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

เปาโลและอานาเนียที่เมืองตามัสกัส

เปาโลถูกทำให้ตาพร่าโดยสง่าราศีแห่งความสว่างนั้น มองไม่เห็นและถูกจูงมือเข้าเมืองตามัสกัส จาก
นั้นอานาเนียได้มาหาเขาและกล่าวว่า “พี่เฮโลเอีย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ผู้ซึ่งได้ทรงปรากฏแก่ท่านใน
ทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:17) และเราถูกบอกว่า “และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล
และท่านได้รับการมองเห็นในทันที และได้ลุกขึ้น และรับบัพติศมา”

แต่ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าจุดอ่อนบางอย่างเกี่ยวกับดวงตานั้นคอยเตือนใจเปาโลอยู่เสมอหรือไม่ว่าเขาได้
รับมอบพันธกิจส่วนตัวจากพระคริสต์? ปกติแล้วเขาให้ผู้อื่นช่วยคนหนึ่งเขียนจดหมายฉบับต่าง ๆ ของเขาตามคำ
บอก โรม 16:22 กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้ได้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังพวกท่านใน
องค์พระผู้เป็นเจ้า” 1 โครินธ์ ขึ้นต้นว่า “เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำ
พระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของพวกเรา” ผมคิดว่าการตลใจนั้นมาสู่เปาโล แต่โสสเธเนสอาจเขียน
ถ้อยคำเหล่านั้นลงไปตามคำบอกของเปาโล และ 2 โครินธ์ ขึ้นต้นว่า “เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์
ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของพวกเรา...” ในกาลาเทีย 6:11 ฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษ
กล่าวว่า “พวกท่านก็เห็นว่าจดหมายที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า มีขนาดใหญ่แค
่ไหน” แต่ในภาษารีกมันคือ “ตัวอักษรที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใหญ่ขนาด
ไหน” ดร. สโกฟิลด์เสนอแนะว่า “บัดนี้ เมื่อไม่มีคนคอยช่วยเขียนตามคำบอก แต่รู้สึกลึกลับอันตรายฝ่าย
วิญญาณนั้นของชาวแคว้นกาลาเทียผู้เป็นที่รักของเขา เขาจึงเขียน เราไม่ทราบว่าจะด้วยความเจ็บปวดและความ
ยากลำบากใดบ้าง ด้วยมือของเขาเอง ใน ‘ตัวอักษรขนาดใหญ่’ ที่สายต้ามัวลงของเขาทำให้เขาต้องจำใจใช้”

เขาได้เตือนความจำชาวแคว้นกาลาเทียเหล่านั้นเกี่ยวกับการทดลองหรือการลองใจของเขาในเนื้อหนึ่ง (กท. 4:14) และเขากล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้พวกท่านก็คงจะควักตาของพวกท่านออก และให้ดวงตานั้นแก่ข้าพเจ้าไปแล้ว” (กท. 4:15) ฉะนั้นพระเจ้าจึงอาจเตือนใจเปาโลซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับนิมิตที่ทำให้ตาพร่ามัวที่เขาได้ประสบบนถนนไปเมืองดามัสกัส

จำไว้ว่าเปาโลกำลังเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขาและเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพราะเรื่องราวนี้มีประโยชน์ต่อยิวเหล่านี้ และจำไว้ว่าเปาโลกำลังเล่าซ้ำเหตุการณ์นั้นในถ้อยคำของตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้น ตามที่มีบันทึกไว้ในกิจการ 9 อานาเนียเป็นผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าตามพระราชาบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม และมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิว เขาได้มาและกล่าวว่า “พี่เซาโลเอ๋ย จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด” จงเปรียบเทียบคำกล่าวนั้นกับคำกล่าวในกิจการ 9:17 ที่ว่า “พี่เซาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซูผู้ซึ่งได้ทรงปรากฏแก่ท่านในทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ไม่มีคำพูดที่ขัดแย้งกันเลย เปาโลแค่กำลังรายงานเรื่องราวนั้นในคำพูดของตัวเอง

และจงหมายเหตุข้อ 16 บางคนได้พยายามที่จะใช้พระคำข้อนี้เพื่อสอนว่าการรับบัพติศมาจำเป็นสำหรับความรอด พระเจ้าไม่ได้สอนอะไรแบบนั้นเลยในกิจการ 9:18 และพระองค์ไม่ได้สอนอะไรแบบนั้นเลยตรงนี้ในคำพยานที่ถูกบันทึกไว้ของเปาโล เปาโลกำลังพูดกับยิวกลุ่มหนึ่งผู้ซึ่งตลอดชีวิตของพวกเขามีรูปแบบและพิธีการ สัญลักษณ์และภาพเปรียบเทียบและภาพเล็งทั้งหลาย ทุกคนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณในท่ามกลางยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าเหล่านี้ทราบว่าการเข้าสู่หนทางในร่างกายควรที่จะหมายถึงการแยกออกบางอย่างในจิตใจเช่นกัน พวกเขารู้ว่าลูกแกะที่เป็นเครื่องสัตวบูชาแสดงภาพพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะเสด็จมานั้น พวกเขารู้ว่าโมเสสเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งและผู้พยากรณ์อีกคนเหมือนอย่างเขาจะปรากฏตัว ผู้ซึ่งพวกเขาต้องฟัง (อพย. 18:15) และพวกเขาได้ถามยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่า “ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ” (ยอห์น 1:21) ฉะนั้นพวกเขาจึงน่าจะเข้าใจว่าบัพติศมาเป็นภาพเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ของความจริงฝ่ายวิญญาณประการหนึ่ง พระเยซูทรงใช้ภาษาแบบนั้นตลอดเวลา พระองค์ตรัสไว้ว่า “เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์” (ยอห์น 6:41) พระองค์ตรัสไว้ว่า “เราเป็นประตูของแกะเหล่านั้น” (ยอห์น 10:7) พระเยซูตรัสไว้เกี่ยวกับขนมปังที่หักออกในมื้ออาหารร่วมสนธิครั้งแรกนั้นว่า “นี่เป็นกายของเรา” พวกยิวที่กระตือรือร้นคุ้นเคยกับภาพเปรียบเทียบต่าง ๆ และบทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบ และความเหมือนต่าง ๆ ในพิธีการทางศาสนาทั้งหลาย ในกิจการ 22:16, “ชำระล้างบาปของท่านออกไปเสีย” แน่แน่นอนว่าเป็นภาษาเชิงเปรียบเทียบ

ฉะนั้นเกี่ยวกับบัพติศมาในโรม 6:4 และ 5: “เหตุฉะนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย” ในการรับบัพติศมาเรา “เข้าสนิท...ในลักษณะที่เหมือนกับความตายของพระองค์” และเราถูกทำให้เป็นขึ้น “ในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของ

พระองค์” และใน 1 เปโตร 3:20 และ 21 เราถูกบอกว่า “แปดชีวิตที่ได้ออกจากน้ำ ภาพจำลองนั้นที่บัพติศมา แสดง บัดนี้ก็ช่วยพวกเราให้รอดเช่นกัน (ไม่ใช่การเอาความโสโครกแห่งเนื้อหนังออกไป แต่เป็นคำตอบของ จิตสำนึกอันดีที่มีต่อพระเจ้า) โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์” บัพติศมาเป็น “ภาพจำลอง” ของวิธีนั้น ที่เราได้รับความรอด “โดยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์” บัพติศมาเป็นภาพ ๆ หนึ่งของการคืนพระชนม์ นั้นและฉะนั้นจึงเป็นภาพจำลองหรือลักษณะของวิธีที่เราได้รับความรอดโดยการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ผู้ ซึ่งเราไว้วางใจในพระองค์แล้ว

พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5) และกระทั่งในหนังสือเปโตร เราก็กถูกบอกอย่างชัดเจนว่า มันไม่ใช่การเอาความโสโครกแห่งธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังออกไปในการรับบัพติศมา แต่มันเป็น “คำตอบของ จิตสำนึกอันดีที่มีต่อพระเจ้า” คือ จิตสำนึกที่ได้รับการยกโทษแล้วและถูกชำระให้สะอาดแล้ว ก่อนการรับบัพติศมา (ดูหนังสือของผม, Bible Baptism, ซึ่งเป็นการศึกษาค้นคว้าพระคัมภีร์เพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้)

ข้อ 17-24:

22:17 และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เข้าในภวังค์

22:18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’

22:19 และข้าพเจ้าได้ทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับใส่คุกและเชียนตีในธรรมศาลาทุกแห่ง คือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อในพระองค์’

22:20 และเมื่อโลหิตของสเตเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้ด้วย และได้เห็นขอบในความตายของเขา และผ้าเสื่อผ้าของคนเหล่านั้นที่ได้ฆ่าเขา’

22:21 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’”

22:22 และเขาทั้งหลายได้ฟังท่านกล่าวถึงคำนี้ และจากนั้นก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา และกล่าวว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่”

22:23 และขณะที่พวกเขากำลังโห่ร้อง และถอดเสื้อของพวกเขาออก และเอาผงคลีดินขีดขึ้นไปในอากาศ

22:24 นายพันจึงสั่งให้พาท่านเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน เพื่อนายพันจะได้ทราบว่าพวกเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด

การโต้แย้งของเปาโลกับพระเจ้าเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

ในที่นี้เปาโลเตือนใจเราว่าตอนที่เขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกหลังจากเขากลับใจเชื่อและรับบัพติศมาที่เมืองดามัสกัส เขาได้เข้าไปในพระวิหารในการอธิษฐานด้วยใจร้อนรนและ “เข้าในภวังค์” และที่นั่น

พระเจ้าทรงบอกเขาอย่างชัดเจนว่า “จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา” เราไม่มีทางสงสัยความรื้อร่นของผู้เชื่อใหม่ เขาไม่เคยหนีพ้นไปจากความรักที่เขามีต่อชนชาติอิสราเอล ภาระใจของเขาในเรื่องความรอดของพวกเขา ซึ่งเป็น “ความโศกเศร้าอยู่เสมอ” ในใจของเขา (รม. 9:2) และฉะนั้นเขาโล้กลับใจเชื่อแล้วจึงได้โต้แย้งกับพระเจ้าในพระวิหารนั้น เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าเขาได้จำคุกและทรมานคริสเตียนเหล่านั้น ว่าเขาได้ยินยอมกับการฆ่าสเทเฟนและได้ถือเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่ฆ่าสเทเฟน

พระเจ้าตรัสแก่เขาอีกว่า “จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ”

ฉะนั้นเปาโลจึงได้รับการแต่งตั้งอย่างชัดเจนให้เป็น “อัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ” อัครทูตคนอื่น ๆ ที่เหลือเข้าใจตามที่เขาบอกเราในกาลาเทีย 2:7 และ 8 ว่า “ชาวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หน้ตได้ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับชาวประเสริฐแห่งคนที่ถือการเข้าสู่หน้ตได้ถูกมอบไว้แก่เปโตร (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรให้เป็นอัครทูตของพวกที่ถือการเข้าสู่หน้ต พระองค์ผู้นั้นเองได้ทรงมีฤทธิ์มากในตัวข้าพเจ้าต่อคนต่างชาติ)” และในโรม 11:13 เขาได้รับการตลใจให้เขียนว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า”

และคำสั่งที่ชัดเจนเหล่านี้ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาก็อยู่ติดตัวเขาไปในการเดินทางเพื่อประกาศของเขาทั้งหมด ฉะนั้นเหมือนเช่นเคย ถึงแม้เขาเริ่มต้นกับพวกยิวและเทศนาในธรรมศาลาเหล่านั้นเท่าที่เขาทำได้ มันก็ลงเอยด้วยการที่เขาเทศนาแก่พวกคนต่างชาติและทำงานที่พระเจ้าได้ประทานให้เขากระทำนั้นจนสำเร็จ

แต่ในคำพยานของเปาโล การเน้นหนักของเขาที่ว่าพระเจ้าจะทรงส่งเขา “ไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ” ก็เป็นคำตักเตือนในความคิดของพวกยิว (ข้อ 21) มันยากมากพอแล้วที่จะทำให้แม้แต่พวกคริสเตียนยิวเชื่อว่าพวกคนต่างชาติไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หน้ตและถือรักษาบัญญัติของโมเสสเพื่อที่จะรับความรอด พวกยิวเหล่านี้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่เกลียดชังพวกคนต่างชาติ เกลียดชังแม้แต่ชาวสะมาเรียผู้ซึ่งเป็นลูกครึ่งในด้านศาสนาและเชื้อชาติ ฉะนั้นบัดนี้พวกเขาจึงเริ่มโห่ร้องว่า “เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก เพราะไม่เหมาะที่เขาจะมีชีวิตอยู่” และฉะนั้นพวกเขาจึงโยนเสื้อผ้าของตนทิ้ง ชัดฝุ่นขึ้นไปในอากาศด้วยโทสะ ไม่มีโอกาสที่ความจริงนั้นจะได้ออกมาจากฝูงชนที่โกรธแค้นเช่นนั้น ฉะนั้นนายพันผู้นั้นจึงสั่งให้นำตัวเปาโลเข้าไปในกรมทหาร “และสั่งให้ท่านถูกไต่สวนโดยการเขียน”

นั่นแค่หมายความว่าพวกเขาตั้งใจที่จะทรมานเปาโลจนกว่าเขาจะสารภาพยอมรับอาชญากรรมใดก็ตามที่เขาถูกกล่าวหาหรืออย่างน้อยก็เพื่อที่จะค้นความจริงใด ๆ ที่เขากำลังปิดซ่อนอยู่

ข้อ 25-30:

22:25 และขณะที่พวกทหารมัดท่านด้วยสายหนังหลายเส้น เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

ว่า “เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะเขียนคนที่ เป็นสัญชาติโรม และยังไม่ถูกตัดสินความหรือ”

22:26 เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้นแล้ว เขาก็ไป และบอกนายพัน โดยกล่าวว่า “ระวางนะว่าท่าน กระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม”

22:27 แล้วนายพันจึงมา และกล่าวแก่ท่านว่า “จง บอกเราเถิด เจ้าเป็นคนสัญชาติโรมหรือ” ท่าน กล่าวไว้ว่า “ใช่แล้ว”

22:28 และนายพันจึงตอบว่า “ด้วยการเสียเงิน มาก ข้าจึงได้รับอิสราภาพนี้” และเปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด”

22:29 แล้วในทันใดนั้นพวกทหารก็ไปจากท่าน คือ

ผู้ซึ่งควรจะได้สวนท่าน และนายพันก็ตกใจกลัว ด้วย หลังจากเขาทราบว่าคุณเป็นคนสัญชาติโรม และเพราะว่าเขาได้มัดท่านไว้

22:30 ในวันรุ่งขึ้น เพราะเหตุว่านายพันอยากจะ ทราบแน่ชัดว่า ทำไมเปาโลถูกกล่าวหาโดยพวกยิว นายพันจึงได้ปล่อยท่านจากบรรดาเครื่อง

พันธนาการของท่าน และสั่งพวกปุโรหิตใหญ่กับ บรรดาสมาชิกสภาให้มาประชุมกัน และได้นำตัว เปาโลลงมา และตั้งท่านไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

เปาโลรอดชีวิตเพราะสัญชาติโรมของตน

พวกทหารมามัดแขนของเปาโล อาจมัดติดกับเสาหินอ่อนสักต้นหรือมัดมือและเท้าของเขากับห่วง เหล็กที่ติดอยู่กับพื้นหิน แต่เปาโลพูดขึ้นมา เขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรมและเขาไม่ได้ถูกตัดสินว่ามีความผิด มัน ผิดกฎหมายของพวกโรมที่พลเมืองสัญชาติโรมคนใดจะถูกเขียนตีโดยปราศจากการไต่สวนตามกฎหมาย นาย ร้อยคนนั้น (ผู้บัญชาการเหนือทหารหนึ่งร้อยนาย) ที่มีหน้าที่ดูแลอยู่บอกนายพันผู้นั้นว่า “ระวางนะว่าท่าน กระทำอะไร เพราะว่าคนนี้เป็นคนสัญชาติโรม”

เราต้องจำไว้ว่าในสมัยนั้นมีไม่กี่คนที่พลเมืองสัญชาติโรม บางคนได้รับอิสราภาพแห่งกรุงโรมเพราะ ว่าพวกเขาได้รับใช้ในสงครามต่าง ๆ กับจักรพรรดิบางองค์ คนอื่น ๆ ก็เพราะบิดาของพวกเขาเคยรับใช้ บางคน คิดว่าเปาโลเป็นชาวเมืองทาร์ซัสโดยกำเนิด ซึ่งเป็นเมืองหนึ่งที่จักรพรรดิโรมบางองค์โปรดปรานและให้อิสิทธี หลายประการเหมือนกับกรุงโรม ทำให้เขาเกิดมาเป็นไท เป็นพลเมืองสัญชาติโรม

ตัวนายพันเองก็เป็นพลเมืองสัญชาติโรม ได้ซื้ออิสราภาพนี้ สถานะนี้ ด้วยราคาที่แพงมาก แต่เปาโล กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้รับอิสราภาพนี้โดยกำเนิด” นั่นคือ บิดาของเขาหรือปู่ของเขาได้รับเกียรตินี้ก่อนหน้าเขา สถานะนี้ในรัฐบาลและต่อหน้าศาลเหล่านั้นและต่อหน้าสภาสูงของโรม

นายพันผู้นั้นเป็นกังวลเอามาก ๆ เขาเคยคิดว่าเปาโลเป็น (ตามที่ Matthew Henry กล่าว) “ชาว อียิปต์เร่ร่อนคนหนึ่ง” (กิจการ 21:37, 38) แทนที่จะเป็นอย่างนั้นเขากลับพบว่าเปาโลไม่เพียงเป็นคนมีการ ศึกษาและวัฒนธรรม พลเมืองคนหนึ่งของนครใหญ่ แต่เขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรมและตนได้สั่งมัดเปาโล ซึ่ง เป็นการหยามเกียรติที่เขาไม่ควรหยิบยื่นให้แก่พลเมืองสัญชาติโรมคนใดเลย

เราจำได้ว่าพวกผู้พิพากษาเหล่านั้นเป็นกังวลมากขนาดไหนที่เมืองฟิลิปปีเมื่อเปาโลยื่นกรานให้พวกเขา มาด้วยตัวเองและมาพาพวกตนออกไปจากคุก (กิจการ 16:37, 38) และเมื่อพวกผู้พิพากษาได้ยินเช่นนี้ “พวกผู้ พิพากษาก็กลัว”

ดูเหมือนว่าเปาโลสงบมาก ๆ ในช่วงเวลาอันล่องใจเหล่านี้ มีความสง่างามในความเชื่อของเขาใน พระเจ้า ความเคารพต่อตัวเองแบบฝังลึกและการพึ่งพาพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ

วันถัดมานายพันผู้นั้นก็ถอดเครื่องพันธนาการของเปาโลและนำตัวเปาโลลงมาและให้นั่งในที่
ประชุมของสภาซานเฮดรินเพื่อฟังข้อกล่าวหาต่าง ๆ ของพวกเขา

กิจการ 23

ข้อ 1-5:

23:1 และเปาโล ซึ่งเพิ่งมองพวกสมาชิกสภา กล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพุดต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามจิตสำนึกอันดีจนถึงทุกวันนี้”

23:2 และอานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ข้างท่านให้ตบท่านที่ปาก

23:3 แล้วเปาโลได้กล่าวแก่ท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้านิ่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ

และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ”

23:4 และคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ได้กล่าวว่า “เจ้าค่าว่ามหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ”

23:5 แล้วเปาโลได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พี่น้องทั้งหลาย ว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เจ้าอย่ากล่าวสิ่งที่ชั่วร้ายต่อผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า’”

เปาโลและสภาซานเฮดรินที่ฉ้อฉล

เปาโล “เพิ่งมองพวกสมาชิกสภา” รู้สึกเคารพยำเกรงต่อชายเหล่านี้ เขาเคยทำงานกับพวกเขา ก่อนหน้านั้นในการข่มเหงพวกคริสเตียน พวกเขาเป็นตัวแทนของพวกยิวกลุ่มที่มีอำนาจสูงสุดในสายตาของเขา เขาตระหนักว่าแม้กระทั่งโดยมาตรฐานต่างๆ ของพวกเขาเอง ตัวเขา เปาโล ก็เคยเป็นฟาริสีที่ศิศคนหนึ่ง

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ประพุดต่อพระพักตร์พระเจ้าล้วนแต่ตามจิตสำนึกอันดีจนถึงทุกวันนี้” ตามมาตรฐานทั้งหลายของพวกยิว เขา “ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติ ก็ไร้ที่ติ” (ฟป. 3:6) เคยมีความจริงใจ ความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าอยู่ในตัวเปาโลหรือเขาโล ฟาริสีที่เคร่งครัดผู้นั้น ซึ่งไม่ปรากฏชัดเจนในตัวฟาริสีคนอื่น ๆ เหล่านั้นที่พระเยซูทรงดำไว้ในมัทธิว 23 เราคิดว่าเขาไม่ได้ “แสวงหาอิฐฐานเสียยียาว” (มธ. 23:14) ในฐานะฟาริสีคนหนึ่ง เขาเคยเป็นคนที่ไม่กลับใจเชื่อ แต่มีใจที่แสวงหาความชอบธรรมอย่างซื่อตรง และไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นเหตุว่าทำไมเขาถึงรับความรอดอย่างรวดเร็วเมื่อพระเจ้าตรัสกับเขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้น ทันทีที่เขาทูลถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” และได้เรียนรู้ว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น” จากนั้นเขาก็ถ่อมใจและตัวสั่น ยอมจำนนและทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (กิจการ 9:5, 6) การที่เปาโลข่มเหงคริสเตียนเหล่านั้นเป็นบาปที่ร้ายแรงมาก และตัวเขาเองในเวลาต่อมาก็ได้รับการตลใจให้กล่าวว่าเขาเคยเป็นผู้หมิ่นประมาทและผู้ข่มเหง และสร้างความเสียหาย “แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะว่าข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นอย่างโหดเขลาในความไม่เชื่อ” (1 ทธ. 1:13)

ผมคิดว่าจากทั้งหมดที่เปาโลได้รับการตลใจให้บอกเราเกี่ยวกับสภาพตอนที่เขายังไม่กลับใจเชื่อ เราอาจเชื่อได้ว่ามีความหิวและกระหายหาพระเจ้าเหมือนกับของชั้นที่ชาวเอธิโอเปียคนนั้นในกิจการ 8:28 และเหมือนกับที่อยู่ในใจของโครเนลิอัสและผู้คนในบ้านของเขา (กิจการ 10:1, 2) ซึ่งทำให้พวกเขาเปิดรับต่อข่าวประเสริฐ

“ตบปากเขาเลย” มหาปุโรหิตสั่ง! เขาไม่เต็มใจที่จะยอมให้ความจริงใจของผู้ใดที่หันไปพึ่งพระคริสต์

แล้ว และฉะนั้นเขาจึงคิดว่า เป็นการไม่ให้เกียรติความเป็นผู้นำของสภาซานเฮดรินและตำแหน่งมหาปุโรหิต ไม่ให้เกียรติประเพณีต่าง ๆ ของพวกยิวและพระราชบัญญัติด้านพิธีการ การประชุมกันนี้ของสภาซานเฮดรินไม่ใช่ความพยายามแบบซื่อตรงใด ๆ ที่จะพบว่าเปาโลได้รับการเปิดเผยหนึ่งจากพระเจ้าหรือไม่ นี่เป็นศาลที่มีความลำเอียง

เปาโลผู้กล้าหาญพูดขึ้นด้วยความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ว่า “พระเจ้าจะทรงตบเจ้า เจ้าผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เพราะเจ้านั่งเพื่อจะพิพากษาข้าพเจ้าตามพระราชบัญญัติ และสั่งให้ข้าพเจ้าถูกตบตีซึ่งขัดต่อพระราชบัญญัติหรือ” เปาโลจำได้ว่าพระเยซูเคยเรียกพวกนักศาสนาที่ไม่กลับใจเชื่อเช่นคนเหล่านี้ว่า “อุโมงค์ฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว” (มธ. 23:27) เปาโลทราบบัญญัติของพระเจ้าที่ว่ามนุษย์เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ตนหว่าน ว่าพระเจ้าทรงลงโทษบาป และกระทั่งตรงนี้เปาโลก็อดไม่ได้ที่จะเป็นนักเทศน์ของพระเจ้า ผู้พยากรณ์ของพระเจ้า ชายเหล่านี้มีความชอบธรรมแบบเสแสร้ง พวกเขาห่มคราบแกะแต่ภายในเป็นพวกสุนัขป่าที่ร้ายกาจ (มธ. 7:15)

แต่เปาโลดูไม่ออกว่าชายชั่วผู้เปี่ยมด้วยความเกลียดชังตรงหน้าเขาเป็นมหาปุโรหิตคนหนึ่งและเขาจำอพยพ 22:28 ได้ซึ่งกล่าวว่า “เจ้าอย่าตำว่าพระทั้งหลาย หรือสาปแช่งผู้ปกครองแห่งประชากรของเจ้า” ฉะนั้นถึงแม้ว่ามหาปุโรหิตผู้นั้นเป็นคนชั่ว เขาก็ยังเป็นมหาปุโรหิตอยู่ดี เนื่องจากรัฐบาลโรมปล่อยอำนาจควบคุมประชาชนส่วนใหญ่ให้อยู่ในมือของหน่วยปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหลาย และในกรณีของพวกยิวอำนาจปกครองนี้คือผ่านทางสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นคณะปกครองทางศาสนาของพวกยิว เปาโลจึงเคารพสิทธิอำนาจนั้น พระเยซูตรัสไว้ว่า “...พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งในที่นั่งของโมเสส เหตุฉะนั้นสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งสอนให้พวกท่านถือรักษาไว้ จงถือและกระทำตาม แต่พวกท่านอย่ากระทำตามบรรดาการงานของพวกเขา เพราะพวกเขากล่าว และไม่กระทำตาม” (มธ. 23:2, 3) แต่เปาโลมีโอกาสน้อยมากที่จะได้รับการไต่สวนอันยุติธรรมในศาลนี้

ข้อ 6-10:

23:6 แต่เมื่อเปาโลรับรู้ว่าเป็นพวกสะดูสี และอีกส่วนเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงร้องขึ้นในสภานั้นว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน”

23:7 และเมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว เกิดมีความขัดแย้งกันระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสี และฝูงชนก็แตกแยกกัน

23:8 ด้วยพวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือ

วิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น

23:9 และเกิดมีเสียงร้องอันดังขึ้น และพวกธรรมาจารย์ที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้น และเถียงกัน โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่พบความชั่วร้ายใด ๆ ในชายคนนี้ แต่ถ้าวิญญาณตนหนึ่ง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ได้พูดกับเขา ขออย่าให้พวกเราต่อสู้กับพระเจ้าเลย”

23:10 และเมื่อเกิดความขัดแย้งกันใหญ่โต นายพันซึ่งกลัวเกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นขึ้น ๆ โดยพวกเขา จึงสั่งพวกทหารให้ลงไป และให้ใช้กำลังพาท่านไปเสียจากท่ามกลางพวกเขา และให้

พาท่านเข้าไปไว้ในกรมทหาร

เปาโลอุทธรณ์ต่อพวกฟาริสี เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย

ในไม่ช้าเปาโลก็เห็นว่าพวกผู้นำยิวเหล่านี้ไม่ยอมฟังข่าวประเสริฐ ไม่ยอมฟังคำพยานของเขาเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ แต่เขาคิดวิธีหนึ่งขึ้นมาเพื่อที่จะทำให้บางส่วนของผู้นำยิวเหล่านี้มาอยู่ฝ่ายเขาเพื่อที่เขาจะไม่ถูกหินขว้างจนตายเหมือนที่สเทเฟนถูกหินขว้าง

ศูนย์กลางที่ยิ่งใหญ่ชิ้นหนึ่งแห่งข่าวประเสริฐของเขาคืออะไร? มันก็คือว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและจึงได้รับการพิสูจน์แล้วว่าทรงเป็นพระคริสต์ผู้หนึ่ง พระเมสสิยาห์นั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าผู้เสด็จมาแล้วในกายเนื้อหนัง จุดประสงค์หลักของการมีอัครทูตสิบสองคน และของการเลือกตั้งผู้หนึ่งให้เป็นพยานแทนที่ยูดาสก็คือ “ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:22) และฉะนั้นการคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงเป็นใจความหลักนั้นที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:24-32) เป็นประเด็นนั้นที่เปโตรเน้นในกิจการ 3:15 และในกิจการ 4:10 “ด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งพวกอัครทูตได้ให้คำพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า” มาโดยตลอด (กิจการ 4:33) การคืนพระชนม์นั้นเป็นข้อเท็จจริงซึ่งพวกอัครทูตได้เป็นพยานต่อหน้ามหาปุโรหิตและสภาในกิจการ 5:30 และ 31 มันอยู่ในคำเทศนาของเปโตรที่กล่าวแก่โครเนลิอัส (กิจการ 10:40, 41) เปาโลเทศนาเรื่องนี้ที่กรุงเอเธนส์ (กิจการ 17:31, 32) เปาโลได้เน้นเรื่องการคืนพระชนม์เช่นกันที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดี (กิจการ 13:30-37)

ฉะนั้นในที่นี้เปาโลจะเสนอประเด็นเรื่องหลักการทั่วไปของการเป็นขึ้นจากตาย เพราะว่าส่วนหนึ่งของสภาซานเฮดรินนั้นเป็นพวกสะดูสี “ด้วยพวกสะดูสีกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี และทูตสวรรค์ก็ไม่มี หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสียอมรับว่ามีทั้งนั้น” เปาโลจึงกล่าวว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเป็นบุตรชายของฟาริสีคนหนึ่ง เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน”

เอาละ พวกฟาริสีเป็นพวกถือพรครถือพวกอย่างเคร่งครัด ถ้าพวกเขาสามารถได้ชัยชนะเหนือพวกสะดูสีโดยการปล่อยตัวเปาโลไป พวกเขา ก็ยอม ฉะนั้นพวกเขาจึงโต้เถียงกันและนายพันก็กลัว “เกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นขึ้น ๆ โดยพวกเขา” เขาจึงสั่งพวกทหารให้ใช้กำลังพาตัวเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และมันคงเป็นการตะลุมบอนจริง ๆ เพราะเทอร์ตุลลัส นักกฎหมายที่ได้รับการว่าจ้าง ร้องเรียนต่อหน้าเฟลิคัสในเวลาต่อมาว่า “นายพันลิเซียสได้มายังพวกข้าพเจ้า และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่งตัวเขาไปเสียจากมือของพวกข้าพเจ้า” (กิจการ 24:7)

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นฟาริสีคนหนึ่ง” เอาละ ขอให้เรากล่าวว่าเขาเคยเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และเขายังเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายเหมือนเดิม

ข้อ 11:

23:11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงยืนอยู่ข้างท่าน และตรัสว่า “จงมีกำลังใจที่

ดีเถิด เปาโลเอ๋ย เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเรา โรมด้วยฉันนั้น”
ในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุง

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่เปาโล

องค์พระผู้เป็นเจ้าช่างทรงพระกรุณาจริง ๆ ที่เสด็จมาหนุนใจเปาโล! เขาต้องการการหนุนใจนั้น! ฉะนั้นในกิจการ 18:9, 10 “แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” และอีกครา บนดาดฟ้าเรือในพายุนั้น เปาโลจะสามารถยืนและกล่าวได้ว่า “เพราะว่าในคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัติฉัน โดยกล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน’” (กิจการ 27:23, 24) และที่นั่นเปาโลกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้า” เพราะว่ามันเป็นครั้งที่สี่แล้ว รวมนิมิตบนถนนไปเมืองดามัสกัสด้วย ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปรากฏแก่เขา

เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปรากฏแก่คนอื่น ๆ ในความทุกข์ลำบากและความเดือดร้อน เพื่อหนุนใจพวกเขา ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงปรากฏแก่ยาโคบ ชายหนุ่มผู้หลงผิดและหนีภัยอันตราย ผู้นอนบนพื้นดินในปฐมกาล 28:10-15 ในความฝันหนึ่งแต่เป็นจริงมาก ๆ และฉะนั้นพระคริสต์ พระเยซูฮาว์แห่งภาคพันธสัญญาเดิม ได้ทรงพบกับยาโคบในปฐมกาล 32:24-30 พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “บุรุษผู้หนึ่ง” และเราคงคิดว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่ยาโคบกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นพระเจ้าหน้าต่อหน้า” เราถูกบอกว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยซูฮาว์” ได้ปรากฏแก่กิเดโอนเพื่อหนุนใจเขา (ผวฉ. 6) หลังจากที่มีการยกชูแห่งชัยชนะยิ่งใหญ่บนภูเขาคารเมลได้ผ่านพ้นไป เอลียาห์ “นั่งลงใต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ต้นหนึ่ง และท่านทูลขอเพื่อตัวท่านเองให้ตัวท่านตายเสีย...” แต่ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมา เตรียมอาหารและน้ำให้เขา ฝ้าดูเขาขณะที่เขานอนหลับ เลี้ยงอาหารเขาอีก จากนั้นพระเจ้าก็ทรงพบกับเขาที่โฮเรบเพื่อหนุนใจและสอนเขาเพิ่มเติม (1 พงศ์กษัตริย์ 19:4 เป็นต้นไป) เมื่อเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นในบาบิโลนถูกโยนเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรงของเนบูคัดเนสซาร์ พวกเขาที่ไม่เพียงได้รับการปกป้องจากภัยอันตราย แต่เนบูคัดเนสซาร์ซึ่งตกตะลึงกล่าวว่า “ดูเถิด เราเห็นชายสี่คนถูกปล่อย กำลังเดินอยู่ในท่ามกลางไฟ และพวกเขาก็ไม่ได้รับอันตรายใด ๆ และรูปร่างของคนสี่นั้นเหมือนกับพระบุตรของพระเจ้า” (ดนล. 3:25)

เมื่อดานีเอลถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโต พระเจ้าก็ไม่เพียงช่วยเขาให้รอดพ้น แต่ดานีเอลกล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ได้ทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มา และได้ปิดปากของพวกสิงโตไว้...” (ดนล. 6:22) ฉะนั้น “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในเวลากลางคืน ได้เปิดประตูทั้งหลายของคุก...” และพาเบโตรและยอห์นออกมาและกล่าวว่า “จงไป ยืนและกล่าวในพระวิหารแก่ประชาชน คือบรรดาถ้อยคำแห่งชีวิตนี้” (กิจการ 5:19, 20) ฉะนั้นทูตสวรรค์นั้นจึงมาช่วยเบโตรออกไปจากคุกในกิจการ 12:7-11 โอ คนเหล่านั้นที่ไม่เคยอยู่ในภาวะคับแค้นขนาดหนักเพราะเห็นแก่พระเยซูยอมไม่รู้จักการช่วยให้รอดพ้นอันแสนหวานนั้นที่พระองค์สามารถประทานให้แก่คนทั้งหลายผู้ไว้วางใจพระองค์!

บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เปาโลว่า “เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น” เปาโลได้รับการคล้อยใจให้เขียนถึงคริสเตียนทั้งหลายที่กรุงโรมแต่ไม่กี่สัปดาห์หรือไม่ก็เดือนก่อนว่า: “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกขัดขวางอย่างมากจากการมาหาพวกท่านด้วย แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีภาระงานในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีนี้ที่จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว แต่บัดนี้ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้พวกวิสุทธิชน” (รม. 15:22-25) เขากล่าวอีกว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำการนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (รม. 15:28, 29) เขาได้รับการทรงนำแล้วว่าเขาคควรไปที่กรุงโรม แต่เราคิดว่าเขาไม่ฉลาดที่ยินกรานจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้เขาจะไปที่กรุงโรมในฐานะนักโทษ แต่ถึงกระนั้น เขาก็จะไปที่กรุงโรมตามที่เขาได้รับการคล้อยใจให้สัญญาพวกวิสุทธิชนที่นั่น ในจดหมายฝากของเขาที่ส่งถึงชาวโรมเหล่านั้น

ข้อ 12-22:

23:12 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว บางคนของพวกยิว ได้สมทบกัน และผูกมัดตัวเองภายใต้คำสาปแช่ง โดยกล่าวว่า พวกเขาจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาได้ฆ่าเปาโลแล้ว

23:13 และคนเหล่านั้นมีกว่าสี่สิบคนซึ่งได้ทำการสมรู้ร่วมคิดนี้

23:14 และคนเหล่านั้นจึงมาหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส และกล่าวว่า “พวกเราได้ผูกมัดตนเองภายใต้คำสาปแช่งร้ายแรงว่า พวกเราจะไม่รับประทานสิ่งใด ๆ จนกว่าพวกเราได้ฆ่าเปาโลแล้ว

23:15 ฉะนั้นบัดนี้ ท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกสมาชิกสภาจงแจ้งให้นายพันทราบว่าเขาต้องพาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพຽນนี้ เหมือนกับว่าท่านทั้งหลายจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล และพวกเรา หรือก่อนที่

เปาโลเข้ามาใกล้ ก็พร้อมแล้วที่จะฆ่าเปาโลเสีย”

23:16 และเมื่อบุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการคิดปองร้ายของพวกเขา เขาก็ไปและเข้ามาในกรมทหาร และบอกเปาโล

23:17 แล้วเปาโลได้เรียกนายร้อยคนหนึ่งมายังท่าน และกล่าวว่า “ขอพาทายหนุ่มคนนี้ไปหานายพัน เพราะเขามีเรื่องหนึ่งที่จะบอกนายพัน”

23:18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้น และพาเขาไปหานายพัน และกล่าวว่า “เปาโลผู้เป็นนักโทษนั้นเรียกข้าพเจ้ามายังเขา และขอให้ข้าพเจ้าพาทายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน ผู้ซึ่งมีเรื่องบางอย่างที่จะกล่าวแก่ท่าน”

23:19 แล้วนายพันจึงจูงมือชายหนุ่มคนนั้น และไปกับเขาแต่ลำพัง และถามเขาว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา”

23:20 และเขากล่าวว่า “พวกยิวได้ตกลงกันที่จะ

ขอท่านว่า ให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ เหมือนกับว่าพวกเขาจะไต่สวนอะไรบางอย่างให้ครบถ้วนมากขึ้นเกี่ยวกับเปาโล

23:21 แต่ท่านอย่ายอมพวกเขา เพราะว่ามีคนกำลังคิดปองร้ายต่อเปาโลในพวกเขาว่าสี่สิบคน ซึ่งได้ผูกมัดตนเองด้วยคำปฏิญาณว่า พวกเขาจะไม่

กินหรือดื่มอะไรจนกว่าพวกเขาได้มาเปาโลเสีย และบัดนี้พวกเขาก็พร้อมแล้ว โดยคอยรับคำสั่งจากท่าน”

23:22 ดังนั้นนายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป และกำชับเขาว่า “ดูเถิด เจ้าอย่าบอกผู้ใดว่า เจ้าได้แจ้งสิ่งเหล่านี้แก่เรา”

พวกยิวหัวรุนแรงปฏิญาณตัวว่าจะฆ่าเปาโล

ชายสี่สิบคนปฏิญาณตัวว่าพวกเขาจะฆ่าเปาโลให้ได้และจะไม่ยอมกินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาทำเช่นนั้นแล้ว การสมคบคิดเพื่อฆาตกรรมเช่นนั้นน่าสะเทือนใจจริง ๆ แต่ที่น่าสะเทือนใจยิ่งกว่าก็คือว่าชายเหล่านี้ถือว่าตัวเองกำลังปรนนิบัติพระเจ้าและศาสนาของพวกยิวและประชาชนชาวยิว! คำปฏิญาณตัวของพวกเขาถูกนับว่าเป็นคำปฏิญาณตัวทางศาสนา เราคิดเช่นนั้น! และพวกเขาไว้ใจ “พวกบุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโส” และได้รับความร่วมมือจากอีกฝ่ายอย่างเต็มที่! สภานานเฮเดรินทั้งหมดนั้นจะต้องขอร้องนายพันให้พาเปาโลมาเพื่อการไต่สวนเพิ่มเติมในวันรุ่งขึ้น และพวกยิวเหล่านี้ แม้จะต้องเปิดศึกกับพวกทหารและอาจหมายถึงการติดคุกสำหรับบางคนหรือพวกเขาทุกคนด้วย จะฆ่าเปาโลให้ได้!

ผมคิดว่าไม่เคยมีการทรมานใดที่สร้างความเจ็บปวดให้กับผู้คนที่เหมือนกับกรมหมื่นโดยพวกที่กระตือรือร้นทางศาสนา! ความเกลียดชังแบบฆาตกรของพวกยิวเหล่านี้ที่มีต่อเปาโลเตือนใจเราให้นึกถึงศาลศาสนาของสเปน, การแขวนฆ่าที่ St. Bartholomew, การเผาแครนเมอร์และริดลีย์ที่ถูกจับมัดเสา, และการทรมานและฆ่าพวกโปรเตสแตนต์ในโคลัมเบีย, เปรู, และในเม็กซิโกในปีหลัง ๆ ไม่มีความชั่วที่เลวร้ายมากเท่ากับความชั่วซึ่งอ้างว่าพระเจ้าทรงอวยพร! นี่เป็นการสำเร็จจริงของสิ่งที่พระเยซูทรงสัญญาไว้แก่เหล่าสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์: “พวกเขาจะไล่ท่านทั้งหลายเสียจากบรรดาธรรมศาลา ไซ้แล้ว จะถึงเวลาที่ผู้ใดก็ตามที่ฆ่าท่านทั้งหลายเสียจะคิดว่าเขารับใช้พระเจ้า” (ยอห์น 16:2)

มันง่ายจริง ๆ ที่พระเจ้าจะทรงขัดขวาง

แผนการที่ชั่วร้ายและปกป้องคนของพระองค์

มีกล่าวไว้เกี่ยวกับพระเจ้า ผู้ไม่ทรงอ่อนเปลี้ยและไม่เคยเหน็ดเหนื่อยว่า “ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้” (อสย. 40:28) พระเจ้าไม่เคยจนปัญญาเกี่ยวกับวิธีปกป้องคนของพระองค์ พระองค์สามารถสั่งปลาตัวหนึ่งให้ไปเอาเหรียญอันหนึ่งจากทรายแห่งทะเลมาให้เปโตรเพื่อชำระค่าบำรุงพระวิหารได้ (มธ. 17:27)! พระองค์สามารถให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาให้ร่มเงาโยนาห์ได้ หรือหนอนตัวหนึ่งเพื่อกัดกินเถาต้นละหุ่งนั้นจนขาด (โยนาห์ 4:6, 7) พระองค์สามารถทำให้หินเกลี้ยงก้อนหนึ่งจากสลิงของดาวิดพุ่งเข้าใส่ยักษ์ไกลอัทตรงหน้าผากของเขาซึ่งไม่มีอะไรป้องกันได้ (1 ซมอ. 17:49) พระองค์ทรงให้ลาตัวหนึ่งเทศนาแก่บาลาอัม (กตว. 22:22-31) และไ้ผู้ตัวหนึ่งเตือนใจเปโตรเกี่ยวกับบาปของเขา (ลูกา 22:60-62) ฉะนั้นตรงนี้เพื่อปกป้องเปาโล พระเจ้าทรงให้เด็กชายตัวน้อยคนหนึ่งอยู่ถูกที่เพื่อได้ยืนแผนสมคบคิดที่ถูกหาหรือกันนั้น เด็กชายตัวน้อยคนนั้นเป็นลูกชายของน้องสาวเปาโล เนื่องจากเปาโลเป็นพลเมืองสัญชาติโรมและได้รับความ

นับถือจากพวกทหาร เด็กชายคนนั้นจึงได้รับอนุญาตให้ไปพบเปาโลและเล่าเรื่องนั้นได้ นายพันหรือนายร้อยคนหนึ่งจึงถูกเรียกตัวมาและ “ชายหนุ่ม” คนนั้นถูกพาไปพบกับนายพันผู้นั้นและเล่าเรื่องนั้นให้เขาฟังเป็นการส่วนตัว

จงหมายเหตุว่าชายหนุ่มคนนั้นดูเหมือนเป็นคนขี้อาย เพราะนายพันผู้นั้น “จูงมือชายหนุ่มคนนั้น และไปกับเขาแต่ลำพัง” เพื่อจะฟังเรื่องของเขา นายพันผู้นั้นแนะนำว่า “เจ้าอย่าบอกผู้ใด” และเขาวางแผนการต่าง ๆ ของตนทันทีเพื่อขัดขวางการสมคบคิดนั้น

ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าชายทั้งสี่สิบคนนั้นตายเพราะอดอาหาร หรือว่าพวกเขาผิดคำปฏิญาณตัวของตนที่จะไม่กินหรือดื่มจนกว่าพวกเขาจะได้ฆ่าเปาโลแล้ว

เราจำได้ว่าคำแนะนำของกามาลีเอลถูกใช้เพื่อรักษาชีวิตของเปโตรและยอห์น (กิจการ 5:34-39) ถึงแม้ว่าคำแนะนำของเขาไม่จำเป็นต้องเป็นคำแนะนำที่ดีเสมอไป พระเจ้าสามารถดูแลคนของพระองค์ได้! และพระองค์ทรงให้คำสัญญาแก่เปาโลแล้วในข้อ 11 ซึ่งพระองค์จะทรงรักษาอย่างแน่นอน

และฉะนั้นขอให้เราจดจำไว้ว่าคริสเตียน ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ปลอดภัยอย่างสมบูรณ์อยู่เสมอ และสิ่งสารพัดทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่เขา ไม่มีสิ่งชั่วร้ายใดจะเกิดขึ้นกับคริสเตียนที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ หากสิ่งนั้นดูเหมือนชั่วร้าย ก็จงรอนจนกว่าคุณจะทำผลลัพธ์ทั้งหมดและคุณจะพบว่า ถึงแม้มนุษย์ตั้งใจให้มันเกิดผลร้าย พระเจ้าก็ทรงตั้งพระทัยให้มันเกิดผลดี

ข้อ 23-35:

23:23 และนายพันได้เรียกนายร้อยสองคนมาหาท่าน โดยกล่าวว่า “จงจัดพลทหารสองร้อยคนให้พร้อมที่จะไปยังเมืองซีซารียา กับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อยคน ตอนสามทุ่มคืนนี้

23:24 และจงจัดพวกสัตว์ให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะให้เปาโลขี่ และพาเขาด้วยความปลอดภัยไปยังเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง”

23:25 และนายพันได้เขียนจดหมายตามลักษณะต่อไปนี้

23:26 “คลาวดิอุสลิเซียส ได้ส่งคำทักทายมายังเจ้าคุณเฟลิกซ์ ท่านผู้ว่าราชการ ผู้มีอำนาจสูงสุดว่า

23:27 ชายคนนี้ได้ถูกจับโดยพวกยิว และเกือบจะถูกฆ่าเสียโดยพวกเขา แล้วข้าพเจ้าได้มาพร้อมกับพวกทหาร และช่วยเขาให้พ้น โดยเข้าใจว่าเขาเป็น

คนสัญชาติโรม

23:28 และเมื่อข้าพเจ้าอยากจะทำเหตุที่พวกยิวกล่าวหาเขา ข้าพเจ้าได้พาเขาไปยังสภาของพวกเขา

23:29 ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับรู้ ว่า ถูกกล่าวหาในเรื่องบรรดาคำถามเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเครื่องพินนาการทั้งหลาย

23:30 และเมื่อมีผู้ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าพวกยิวมีการคิดฟ้องร้ายชายคนนี้ ในทันใดนั้นข้าพเจ้าจึงส่งมายังท่าน และได้ให้คำสั่งแก่พวกผู้กล่าวหาของเขาเช่นกันที่จะพูดต่อหน้าท่านว่า พวกเขามีอะไรกับเขา สวัสดิ์”

23:31 แล้วพวกทหาร ตามที่ได้บัญชาพวกเขาไว้แล้ว ได้นำตัวเปาโลไป และพาท่านในเวลากลาง

คืนไปยังเมืองอันทิปาตริส
23:32 และในวันพรุ่งนี้ พวกเขาให้เหล่าทหารม้า
ไปกับเปาโล และได้กลับไปยังกรมทหาร
23:33 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกทหารม้ามายังเมืองซีซาริยา
แล้ว และได้มอบจดหมายฉบับนั้นให้แก่ผู้ว่า
ราชการเมือง ได้มอบเปาโลไว้ต่อหน้าท่านด้วย

23:34 และเมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมาย
ฉบับนั้นแล้ว ท่านก็ถามเปาโลว่ามาจากแคว้นไหน
และเมื่อท่านเข้าใจว่าเปาโลมาจากแคว้นซีลีเชีย
23:35 “เราจะฟังคำให้การของเจ้า” ท่านกล่าว
“เมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามาด้วย” และท่านได้
สั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในศาลปริทอเรียมของเฮโรด

นายพันผู้นั้นส่งเปาโลไปหา

ผู้ว่าราชการเฟลิคส์ที่เมืองซีซาริยา

วันรุ่งขึ้นผู้สมคบคิดสี่สิบคนนั้นหวังว่าจะฆ่าเปาโล ฉะนั้นนายพันผู้นั้น คลาวดิอัสซีเลียส จึงวางแผน
อย่างฉลาดที่จะส่งเขาไปคืนนั้น เขาจะถูกส่งไปยังเมืองซีซาริยา ซึ่งตอนนั้นเป็นเมืองหลวงของแคว้นนั้น
เนื่องจากกษัตริย์เฮโรดย้ายจากกรุงเยรูซาเล็มไปที่นั่นแล้ว (กิจการ 12:19)

เมืองซีซาริยาได้ถูกก่อตั้งโดยเฮโรดมหาราช บนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อาจอยู่ห่างไปทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือของเยรูซาเล็มประมาณเจ็ดสิบหรือเจ็ดสิบห้าไมล์ มีท่าเรือหนึ่งถูกสร้างขึ้นที่นั่น เป็นรูปครึ่งวงกลม
มันเป็นท่าเรือหนึ่งและเป็นศูนย์กลางการบริหารแห่งหนึ่งตลอดสมัยของพวกโรม ซากปรักหักพังบางส่วนถูกขุด
ค้นพบแล้วตอนนี้ ฉะนั้นทหารราบสองร้อยนายจึงต้องเดินทางไปกับเปาโลตลอดคืน พร้อมกับทหารม้าเจ็ดสิบ
นายและพลหอกสองร้อยนาย พวกเขาจะออกตอนสามทุ่มตรงและเปาโลจะขี่ม้า คืนนั้นพวกเขาไปถึงเมืองอัน
ทิปาตริส ซึ่งเกินครึ่งทางไปเมืองซีซาริยาเพียงเล็กน้อย จากนั้นวันถัดมา ทหารม้าเจ็ดสิบนายก็พาเปาโลไปถึง
เมืองซีซาริยา และทหารเหล่านั้นก็กลับไปยังกรมทหารที่เยรูซาเล็ม

พร้อมกับทหารสองร้อยนาย (อาจมีดาบสั้นแบบพวกโรมตามปกติ) และพลหอกสองร้อยนาย และ
ทหารม้าเจ็ดสิบนาย นายพันผู้นั้นจึงพร้อมที่จะรับมือกับฝูงชนใด ๆ ที่อยากพยายามชิงตัวเปาโลไป แต่การย้าย
ตัวนักโทษแบบกะทันหันนั้นได้พาเขาหนีไปได้โดยไม่เกิดเรื่องและฉะนั้นคืนวันถัดมาพวกเขาก็ไปถึงเมืองซีซาริ
ยา

จงหมายเหตุจดหมายของคลาวดิอัสซีเลียส เขาให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเปาโลยกเว้นตรงที่ว่าเขาอ้าง
ความดีความชอบพิเศษสำหรับการช่วยชีวิตเปาโลไว้: “โดยเข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม” เราทราบว่ามันไม่
เป็นความจริงเพราะว่าเขาสั่งให้มัดตัวเปาโลในตอนแรกและ “ไต่สวนโดยการเขียน” และจากนั้นก็ต้องยืมเงิน
และเสียหน้าเมื่อเขาพบว่าเปาโลเป็นพลเมืองสัญชาติโรม (กิจการ 22:24-29) แต่เขากล่าวว่าไม่มีพยานหลัก
ฐานที่บ่งชี้ว่าเปาโลถูกกล่าวหาด้วยข้อหาใด “ที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย”
เขาจึงได้ส่งตัวเปาโลไปหาผู้ว่าราชการโดยตรงและเอาความยุ่งยากออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ ๆ เขา
ต้องรับผิดชอบ และแสวงหาความดีความชอบในการจัดการกับเรื่องนั้นได้อย่างดี เขาได้ส่งตัวเปาโลไปหาผู้ว่า
ราชการในฐานะคนสำคัญคนหนึ่ง พลเมืองสัญชาติโรมคนหนึ่ง ผู้ซึ่งหากตายด้วยน้ำมือของฝูงชนที่โกรธแค้น
คงจะถือว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก ๆ จึงส่งตัวเขาไปให้พ้นจากสถานที่อันตราย จากนั้นนายพันก็กล่าวว่าตน
“ได้ให้คำสั่งแก่พวกผู้กล่าวหาของเขาเช่นกันที่จะพูดต่อหน้าท่านว่า พวกเขามีอะไรกับเขา”

ฉะนั้นพวกทหารม้า พร้อมกับนายร้อยคนหนึ่ง จึงพาเปาโลไปถึงเมืองซีซารียาและส่งตัวเขาต่อหน้า
เฟลิกส์ผู้ว่าราชการ เฟลิกส์อ่านจดหมายนั้น พบว่าเปาโลมาจากแคว้นซีลีเซีย จึงไม่มีข้อผูกมัดในการส่งตัวเขา
กลับไปยังเยรูซาเล็มเพื่อไต่สวน และสัญญาว่าจะฟังคดีของเปาโลเมื่อพวกผู้กล่าวหามาแล้ว และเปาโลจะต้อง
ถูกขังคุกไว้ในศาลปริโทธเรียมของเฮโรด

ฉะนั้นเปาโลจึงได้รับการไว้ชีวิต แต่จะมีการรอคอยอันน่าเบื่อหน่ายหลายปีก่อนที่เขาจะได้รับการเดินทาง
ที่ตนคาดหวังไว้ไปยังกรุงโรม

กิจการ 24

ข้อ 1-9:

24:1 และหลังจากห้าวัน อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตได้ลงไปกับพวกผู้อาวุโส และกับนักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลัส ผู้ซึ่งได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการการเมือง

24:2 และเมื่อเปาโลถูกเรียกให้เข้ามาแล้ว เทอร์ทูลัสจึงเริ่มฟ้องท่าน โดยกล่าวว่า “เมื่อเห็นว่า โดยท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าได้มีความสงบสุขยิ่งนัก และบรรดากิจการที่คู่ควรได้กระทำต่อชนชาตินี้ โดยการคิดการณ์ไกลของท่าน

24:3 พวกข้าพเจ้ารับสิ่งนั้นอยู่ตลอดเวลา และในทุกแห่งหนด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้งสิ้น ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า

24:4 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช่ที่น่าเบื่อหน่ายมากเกินไปกว่านี้ต่อท่าน ข้าพเจ้าขอร้องท่านที่ท่านจะกรุณาฟังพวกข้าพเจ้าสักสองสามคำ

24:5 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้พบว่า ชายคนนี้เป็นคน

นำรำคาญ และเป็นผู้มีอิทธิพลในการปลุกระดมในท่ามกลางพวกยิวทุกคนตลอดทั่วพิภพ และเป็นหัวใจแห่งนิกายของพวกนาซาเรอ์นั้น

24:6 ผู้ซึ่งหมายจะลบหลู่พระวิหารด้วย ผู้ซึ่งพวกข้าพเจ้าได้จับไว้ และคงจะได้พิพากษาตามพระราชบัญญัติของพวกข้าพเจ้าไปแล้ว

24:7 แต่นายพันลีเซียสได้มายังพวกข้าพเจ้า และโดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก ได้แย่งตัวเขาไปเสียจากมือของพวกข้าพเจ้า

24:8 โดยสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาฟ้องต่อหน้าท่าน ซึ่งโดยการไต่สวน ท่านเองจะได้ทราบถึงสิ่งทั้งหมดเหล่านี้ ซึ่งเพราะเหตุสิ่งเหล่านี้พวก

ข้าพเจ้าจึงกล่าวหาเขา”

24:9 และพวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นดังนั้น

มหาปุโรหิตและสภาซานเฮดรินกล่าวหา

เปาโลต่อหน้าเฟลิกส์

ห้าวันผ่านไป อานาเนียและเหล่าสมาชิกของสภาซานเฮดรินก็มาจากกรุงเยรูซาเล็ม

มหาปุโรหิตและสภาซานเฮดรินคงรู้สึกเป็นแน่ว่ามันเป็นเรื่องที่สำคัญแบบเอาเป็นเอาตาย อยากเห็นเปาโลตายให้ได้จริง ๆ ไม่อย่างนั้นพวกเขาทุกคนคงจะไม่เดินทางนานสองวันมายังเมืองซีซารียา เราคงนึกภาพออกถึงการคิดอุบาย การวางแผนก่อนที่พวกเขาจะมา พวกเขาว่าจ้าง “นักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลัส” เพื่อเสนอคดีของพวกเขา สิ่งที่พวกเขาเป็นกังวลมากที่สุดก็คือว่าเครื่องเตือนใจที่ว่าชาวประเสริฐของคริสเตียนกำลังหันพวกยิวหลายพันคนไปจากความเป็นผู้นำของระบบปุโรหิตประจำพระวิหาร สภาซานเฮดรินและมหาปุโรหิตอำนาจทางการเมืองของพวกเขา อภิสิทธิ์ของพวกเขา รายได้ของพวกเขา กำลังถูกคุกคาม

จงหมายเหตุคำป้อยอที่เทอร์ทูลัสเริ่มกล่าว เขายกความดีความชอบให้เฟลิกส์เช่นนี้: “พวกข้าพเจ้าได้มีความสงบสุขยิ่งนัก” และ “บรรดากิจการที่คู่ควร” และ “การคิดการณ์ไกลของท่าน” เขากล่าวว่า “ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า” และว่าพวกผู้นำยิวเหล่านี้ของชนชาตินี้ก็ยอมรับการทำคุณประโยชน์ของเฟลิกส์ “ด้วยการสำนึกในบุญคุณทั้งสิ้น”

จงหมายเหตุคำกล่าวหาเหล่านั้น: เปาโลเป็น “คนนำรำคาญ และเป็นผู้มีอิทธิพลในการปลุกระดมใน

ท่ามกลางพวกยิวทุกคนตลอดทั่วพิภพ และเป็นหัวใจแห่งนิกายของพวกนาซาเร็นั้น” พวกเขากล่าวหาเขาว่า เขา “หมายจะลบหลู่พระวิหาร” นั่นเป็นคำเล่าลือ ในกิจการ 21:28 พวกเขาได้กล่าวว่าเขา “ได้พาพวกชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย และได้ทำให้สถานที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน” โดยคิดว่ามันเป็นความจริงเพราะว่าพวกเขาได้เห็นเขาในกรุงและอยู่กับโตรฟีมัส ชาวเอเฟซัสคนหนึ่ง! เขาเรียกเปาโลว่าเป็น “ผู้มีอิทธิพลในการปลุกระดม” นั่นคือ ผู้ปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวายและการต่อต้านสิทธิอำนาจของรัฐบาล อันที่จริง เปาโลไม่เคยเป็นต้นเหตุของการต่อต้านใด ๆ ต่อรัฐบาลเลย แต่ข่าวประเสริฐที่เขาประกาศนั้นได้ลดทอนสิทธิอำนาจของพวกผู้นำยิวเหล่านี้ที่มีเหนือพวกยิว

ในกิจการ 16 ชายชู้เหล่านี้ซึ่งทาสของตนถูกขบขี้ที่ทำนายโชคชะตาของเธอออกโดยเปาโลและซิลลาสก็กล่าวหาคนทั้งสองว่า “คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกยิวรบกวนเมืองของพวกเรามากยิ่งขึ้น และสั่งสอนธรรมเนียมทั้งหลาย ซึ่งไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะให้พวกเราที่เป็นชาวโรมรับไว้หรือถือปฏิบัติเลย” (กิจการ 16:20, 21) แต่ข้อกล่าวหานี้ก็เทียบเท่าในตอนที่เมืองเอเฟซัสการจลาจลที่ถูกก่อขึ้นโดยพวกช่างเงินถูกทำให้สงบลงโดยเจ้าหน้าที่ทะเบียนประจำเมืองผู้ซึ่งเตือนความจำพวกเขาว่ายังไม่มีการทำผิดกฎหมายเลย ฉะนั้นเฟลิกส์จึงมองเห็นได้ชัดเจนว่าถ้อยคำของคลาวดิอัสลิเซียสเป็นความจริง เปาโล “ไม่มีข้อกล่าวหาที่ทำให้เขาสมควรแก่ความตายหรือเครื่องพันธนาการทั้งหลาย” (กิจการ 23:29)

แต่พวกยิวเหล่านี้กำลังทักท้วงว่าในเรื่องทางศาสนาทั้งหลาย พวกเขามีกฎหมายต่าง ๆ ของตนและสิทธิ์ที่จะบังคับใช้กฎหมายเหล่านั้น พวกเขากล่าวหานายพันผู้นั้นว่าพาตัวเปาโลออกไปจากที่ประชุมของสภาซานเฮดริน “โดยใช้ความรุนแรงอย่างมาก” อย่างไรก็ตาม ในกิจการ 23:10 เราถูกบอกว่า “นายพันซึ่งกลัวเกรงว่าเปาโลจะถูกดึงออกเป็นชิ้น ๆ โดยพวกเขา จึงสั่งพวกทหารให้ลงไป และให้ใช้กำลังพาท่านไปเสียจากท่ามกลางพวกเขา...” ฉะนั้นเฟลิกส์ในตอนนี้อย่างไรจึงถูกขอร้องให้ไต่สวนสมาชิกเหล่านี้ของสภาซานเฮดรินและมหาปุโรหิต ให้ซักถามพวกเขาเกี่ยวกับเปาโล “และพวกยิวก็เห็นด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้เป็นดั่งนั้น”

ข้อ 10-21:

24:10 แล้วเปาโล หลังจากผู้ว่าราชการเมืองทำ
สัญญาณให้ท่านพูด ได้ตอบว่า “เนื่องจากที่
ข้าพเจ้าได้ทราบว่าคุณเป็นผู้พิพากษาแก่ชนชาตินี้
เป็นเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าขอแก้คดีของข้าพเจ้า
เองด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
24:11 เพราะท่านจะได้เข้าใจว่า ยังมีแค่สิบสองวัน
ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะ
นมัสการนั้น
24:12 และพวกเขาไม่ได้พบข้าพเจ้าได้เถียงกับผู้
หนึ่งผู้ใดในพระวิหาร หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย

ไม่ว่าในบรรดาธรรมศาลา หรือในกรุงนั้น
24:13 และพวกเขาพิสูจน์สิ่งทั้งหลาย ซึ่งบัดนี้พวก
เขากำลังฟ้องข้าพเจ้าอยู่นั้นก็ไม่ได้
24:14 แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตาม
ทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีต ดังนั้น
แหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ
ทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ใน
พระราชบัญญัติและในพวกศาสตาศาพยากรณ์นั้น
24:15 และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็
ยอมรับด้วยว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย

ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม
24:16 และในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็ฝึกฝนตนเองจริง ๆ
ที่จะมีจิตสำนึกที่ปราศจากความผิดต่อพระเจ้าและ
ต่อมนุษย์เสมอ
24:17 บัดนี้ หลังจากเวลาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าได้
นำทานทั้งหลายมายังชนชาติของข้าพเจ้า และ
บรรดาเครื่องบูชา
24:18 หลังจากที่ยกยิวบางคนทีมาจากแคว้น
เอเชียได้พบข้าพเจ้าที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วใน
พระวิหาร ซึ่งไม่ได้อยู่กับคนเป็นอันมากและไม่ได้

ก่อความวุ่นวายด้วย
24:19 ผู้ซึ่งควรจะมาอยู่ที่นี่ต่อหน้าท่านแล้ว และ
คัดค้าน ถ้าพวกเขามีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า
24:20 หรือมีฉันทันขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเถิด
ถ้าพวกเขาพบการกระทำที่ชั่วร้ายใด ๆ ในข้าพเจ้า
ขณะที่ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ต่อหน้าสภา
24:21 นอกเสียจากเพราะเสียงหนึ่งเดียวนี้ ที่
ข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางพวกเขาว่า ‘เรื่อง
การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ข้าพเจ้าถูก
พิจารณาพิพากษาโดยท่านทั้งหลายวันนี้’”

เปาโลแก้ต่างต่อหน้าผู้ว่าราชการ

จงสังเกตว่าภาษาของเปาโลฟังเข้าท่าและสำรวมขนาดไหนเมื่อเทียบกับคำบอ่ยของเทอร์ทูลลัส เฟลิ
กส์ไม่ใช่ผู้ว่าราชการที่ดี ไม่ใช่คนดี และเปาโลไม่ได้เสแสร้งว่าเฟลิกส์เป็น แต่มีสิ่งดีอย่างหนึ่ง: เฟลิกส์ได้
ปกครองเหนือพวกยิวเหล่านี้มานานหลายปีแล้ว ฉะนั้นเขาจึงบอกได้ว่าเปาโลรายงานข้อเท็จจริงเหล่านั้นอย่าง
ถูกต้องหรือไม่ คำตอบของเปาโลเรียบง่ายมาก ๆ ผ่านมาแค่สิบสองวันตั้งแต่เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม (จากเมืองซี
ซาริยาเดียวกันนั้น) เขาไม่ได้โต้เถียงในพระวิหาร ไม่ได้ชักชวนให้ผู้คนติดตามหรือฝูงชนให้ก่อความวุ่นวาย และ
คำกล่าวหาเหล่านั้นที่ปรักปรำเขาก็พิสูจน์ไม่ได้

แต่เปาโลไม่พลาดโอกาสที่จะเป็นพยานในเรื่องความเชื่อของตน

1. ใช่แล้ว พวกเขากล่าวหาเขาว่าเป็น “หัวโจกแห่งนิกายของพวกนาซาเรธนั้น” เขาจึงสารภาพ “ตาม
ทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีต ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของ
ข้าพเจ้า”

2. แต่นั่นคือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของเขา เหล่าอัครบิดรบิดาของพวกยิว

3. เขาเชื่อสิ่งสารพัดที่มีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและพวกศาสนาดายากรรม เขาทำตามภาคพันธ
สัญญาเดิมของพวกยิว

4. เขาเสนอประเด็นเรื่องการเป็นขึ้นของพวกคนตาย นี่จะถูกใจพวกฟาริสีเหล่านั้น

5. เขาระมัดระวังในการรักษาไว้ซึ่งจิตสำนึกอันดีในด้านศีลธรรมและสังคม เขาเป็นคนมีอุปนิสัยและ
ชื่อเสียงอันดี

6. เขามายังเยรูซาเล็มเพื่อ “นำทานทั้งหลายมายังชนชาติของข้าพเจ้า และบรรดาเครื่องบูชา”

7. เหล่าผู้กล่าวหาของเขาเป็น “พวกยิวทีมาจากแคว้นเอเชีย” ผู้ซึ่งสานต่อการข่มเหงเดิมนั้นที่พวก
เขาได้เริ่มต้นในแคว้นนั้น

8. เปาโลรับสารภาพว่าสิ่งเดียวที่พวกเขามีสิทธิ์ที่จะใช้ปรักปรำเขาก็คือว่าเขาไม่เชื่อในแบบฟาริสีใน
เรื่องการเป็นขึ้นจากตายจริง ๆ ซึ่งพวกสะดูดสี ที่รวมถึงมหาปุโรหิตด้วย ไม่ได้เชื่อ

มันเป็นคำแก้ต่างที่ใช้ได้จริงและฟังเข้าท่า เน้นข้อเท็จจริงและชัดเจนมากเสียจนเฟลิกส์คงเชื่อมั่นอย่างแนบนอน

ข้อ 22-27:

24:22 และเมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ โดยมีความรู้ที่ครบถ้วนมากขึ้นเรื่องทางนั้น ท่านก็ผัดผ่อนพวกเขา และกล่าวว่า “เมื่อลิเซียสนายพันจะลงมา เราจะทราบเรื่องราวของพวกเจ้าอย่างเต็มที่”

24:23 และเฟลิกส์สั่งนายร้อยคนหนึ่งให้คุมตัวเปาโลไว้ และให้ท่านมีเสรีภาพ และนายร้อยไม่ควรห้ามผู้หนึ่งผู้ใดในบรรดาคนรู้จักของท่าน ที่จะปรนนิบัติหรือเข้ามายังท่าน

24:24 และหลังจากเวลาหลายวันแล้ว เมื่อเฟลิกส์มาพร้อมกับภรรยาของท่านชื่อ ดรูซิลลา ผู้ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว ท่านก็ให้ไปเรียกเปาโลมา และได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์

24:25 และขณะที่เปาโลให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น เฟลิกส์ก็ตัวสั่น และตอบว่า “คราวนี้จึงไปตามทางของท่านเถอะ เมื่อเรามีโอกาสเหมาะสม เราจะเรียกท่านมาอีก”

24:26 เฟลิกส์หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล

24:27 แต่หลังจากสองปีแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสทัสได้มารับราชการแทนเฟลิกส์ และเฟลิกส์ ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว จึงทิ้งเปาโลให้ถูกจองจำไว้ต่อไป

เฟลิกส์พิจารณาคดีของเปาโล

เฟลิกส์ “มีความรู้ที่ครบถ้วนมากขึ้นเรื่องทางนั้น” นั่นคือ เขาได้ยินมาแล้วก่อนหน้านี้เกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียน ได้ยินมาแน่นอนเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ การเอาหินขว้างสเทเฟน และการเผยแพร่ข่าวประเสริฐในท่ามกลางแคว้นเหล่านั้นผ่านทางเปาโลและคนอื่น ๆ

เขาอยากได้รายละเอียดมากกว่านี้จาก “ลิเซียสนายพัน” และอยากให้เขาลงมายังเมืองซีซาร์ียา เราคงประทับใจกับความเที่ยงตรงแบบมีสติแห่งกฎหมายของโรม แม้ว่าเปาโลควรได้รับการปล่อยตัวอย่างแนบนอน เปาโลก็ถูกกักตัวให้อยู่ในบ้านกับเจ้าหน้าที่ของโรมคนหนึ่งเพื่อเฝ้าดูแลเขา บรรดาคนรู้จักของเขาสามารถมาพบหน้าเขาและจัดหาสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของเขาได้

แต่เฟลิกส์ไม่เพียงสนใจแง่มุมทางกฎหมายของการติดคุกของเปาโลเท่านั้น แต่สนใจข่าวประเสริฐที่เขาประกาศด้วย ฉะนั้นพร้อมกับภรรยาของเขา ดรูซิลลา หญิงชาวยิว เขาจึงใช้คนไปเชิญเปาโลมาและฟังเขา “เรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์” ช่างเป็นสุขจริง ๆ ที่ได้อ่านว่าเปาโล “ให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น” ต่อหน้าผู้ว่าราชการชาวโรมคนนั้น! นักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐต้องเป็นเช่นนั้นเสมอ เหมือนที่เปาโลได้รับการคล้อยใจให้บัญชาทิโมธีว่า “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไม่สะดวก จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2) มันคงไม่ใช่การนำเสนอข่าวประเสริฐที่ชื่อตรงเลยหากไม่มีการตักเตือนว่ากล่าว หากไม่มีการเรียกผู้คนให้กลับใจเสียใหม่

ตัวเฟลิกส์เองก็เป็นชายชั่วคนหนึ่ง โจเซฟสกกล่าวว่าแม้เฟลิกส์ปราบปรามพวกโจรและพวกฆาตกรที่

รังความแค้นยุดเดียว “ตัวเฟลิกส์เองก็สร้างความเสียหายมากกว่าคนเหล่านั้นทั้งหมด” เฟลิกส์ว่าจ้างพวกมือสังหารให้ฆ่าคนเหล่านั้นที่ตนเกลียด เขาเป็นคนโหดร้ายและละโมภ เขาหวังว่าเปาโลจะติดสินบนเขาเพื่อที่จะได้รับการปล่อยตัว เขาจึงขังเปาโลไว้ในคุกต่อไปและไปพบหน้าเปาโลบ่อย ๆ เขาเต็มใจที่จะให้เปาโลติดคุกอยู่ต่อไปเพื่อ “ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” (ข้อ 27) และฉะนั้นเปาโลผู้ซึ่งไม่ยอมบ่ยอเขาตอนที่ตนถูกไต่สวนบัดนี้ก็เทศนาอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความชอบธรรม ความอดกลั้นใจ และการพิพากษา! ผมไม่ประหลาดใจเลยที่เฟลิกส์ตัวสั้นนั้นงก!

ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าอะไรขัดขวางเฟลิกส์ไม่ให้กลับใจมาหาพระเจ้า? นั่นอาจเป็นเพราะครูสืลาภรรยาของเขา นำแปลกที่เฟลิกส์ตัวสั้น แต่ภรรยาของเขา ซึ่งเป็นหญิงชาวยิว เท่าที่เราทราบ ไม่ได้ตัวสั้นเลย!

เขารักเงินและคิดที่จะหาเงินจากเปาโล

เขาเป็นนักการเมืองที่คดโกงซึ่งแสวงหาแรงสนับสนุนจากพวกยิว แม้ต้องแลกด้วยอิสรภาพของชายผู้ไร้ความผิดคนหนึ่งก็ตาม! และถูกบาปทั้งหลายของตนจองจำเช่นนั้น เฟลิกส์จึงไม่กลับใจใหม่ เขาตัวสั้นแต่ไม่เคยกลับใจใหม่ คนมากมายรู้สึกพอใจแล้ว ร้องไห้แล้ว พิจารณาคำกล่าวอ้างของชาวประเสริฐแล้วแต่ก็ปฏิเสธพระคริสต์และไปนรกแล้ว เหมือนที่เฟลิกส์ไป อย่างไม่ต้องสงสัย ผ่านไปสองปี ปอรัสซัสเฟสทัสก็มาเป็นผู้ว่าราชการประจำแคว้นนั้น แทนที่เฟลิกส์ และเฟลิกส์ก็ปล่อยให้เปาโลติดคุกต่อไปเพื่อเอาใจพวกยิว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขามีสายสัมพันธ์อื่น ๆ ในท่ามกลางพวกยิว ได้แต่งงานกับหญิงชาวยิวคนหนึ่ง เขาคงอยากได้แรงสนับสนุนสำหรับแผนการเก็บภาษีอันหนักหน่วงของตนและการบีบบังคับอื่น ๆ และจึงพยายามเอาใจพวกยิวโดยการปฏิบัติหยาบช้ำต่อเปาโล

กิจการ 25

ข้อ 1-8:

25:1 บัดนี้เมื่อเฟสทัสได้เข้ามาในแคว้นนั้นแล้ว
หลังจากสามวัน ท่านก็ขึ้นมาจากเมืองซีซารียาไป
ยังกรุงเยรูซาเล็ม

25:2 แล้วมหาปุโรหิตกับคนสำคัญ ๆ ในพวกยิวมา
ฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน

25:3 และขอความกรุณาโดยมีใจคิดร้ายต่อเปาโล
เพื่อที่เฟสทัสจะส่งคนไปนำตัวเปาโลมายังกรุง
เยรูซาเล็ม โดยข่มขอย่อยูตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโล
เสีย

25:4 แต่เฟสทัสตอบว่า เปาโลควรจะถูกคุมตัวไว้ที่
เมืองซีซารียา และท่านเองก็จะไปที่นั่นในไม่ช้า

25:5 ท่านกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจึงให้คนเหล่านั้นซึ่ง
ในท่ามกลางพวกท่านที่สามารถ ลงไปกับข้าพเจ้า

และกล่าวหาชายคนนี้ ถ้ามีความชั่วใด ๆ ในตัว
เขา”

25:6 และเมื่อท่านได้พักอยู่ที่นั่นในท่ามกลางพวก
เขาเกินกว่าสิบวันแล้ว ท่านก็ลงไปยังเมืองซีซารียา
และวันต่อมา โดยนั่งบนบัลลังก์พิพากษา ได้สั่งให้
นำตัวเปาโลเข้ามา

25:7 และเมื่อเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวซึ่งลงมา
จากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวหลาย
ข้อหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโล ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้

25:8 ขณะที่เปาโลได้แก้คดีเองว่า “ไม่ว่าต่อพระ
ราชบัญญัติของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อ
ซีซาร์ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ทั้งนั้น”

ลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับงานรับใช้ของเปาโล

เราสามารถแน่ใจเกี่ยวกับปีที่สำคัญในชีวิตของเปาโลได้มากกว่าปีอื่น ๆ จากประวัติศาสตร์ คือการขึ้น
รับตำแหน่งของเฟสทัสผู้มาแทนที่เฟลิกส์ (กิจการ 24:27) ตามประเพณีแล้ว ปีนั้นน่าจะเป็นปี ค.ศ. 60 หรือไม่
ก็ ค.ศ. 61 Ramsey กล่าวว่า “ผู้รู้ส่วนใหญ่ยอมรับปี 60 สำหรับเฟสทัส...” แต่เขาคิดว่าปีนั้นน่าจะเป็นปี 59
สำหรับการเรียกตัวเฟลิกส์กลับ Smith's Bible Dictionary, David Thomas (The Acts of the Apostles)
และ Davis Bible Dictionary เห็นพ้องตรงกันกับอีกหลายคนว่าเฟสทัสน่าจะรับตำแหน่งในช่วงปลายปี 60

ลำดับเหตุการณ์ของชีวิตเปาโลตามที่ให้ไว้ใน Davis Bible Dictionary จึงเป็นดังต่อไปนี้:

“การสิ้นพระชนม์ การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ของพระคริสต์ ค.ศ. 30

“การกลับใจเชื่อของเปาโล.....” 35 (?)

“การไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกในเวลาต่อมา

(กท. 1:18)” 37

“เปาโลที่เมืองทาร์ซัส.....” 37-43

“ไปเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับของถวายจาก

เมืองอันติโอก (กิจการ 11:30)” 44

“การเดินทางเพื่อประกาศรอบแรก.....” 46-48 (?)

“การประชุมใหญ่ที่เยรูซาเล็ม.....” 50

“การเดินทางเพื่อประกาศรอบที่สอง.....”	51-53
“1 และ 2 เธสะโลนิกา.....”	52
“การเดินทางเพื่อประกาศรอบที่สาม.....”	54-58
“กาลาเทีย.....”	55
“1 โครินธ์	56 หรือ 57
“2 โครินธ์	57
“โรม	57-58
“ถูกจับกุม	58
“ติดคุกในเมืองซีซารียา	58-60
“เฟสทัสรับตำแหน่ง	60
“เปาโลไปถึงที่กรุงโรม	61
“โคโลสี, ฟิเลโมน, เอเฟซัส	61 หรือ 62
“ฟิลิปปี	62 หรือ 63
“ถูกปล่อยตัวจากคุกที่กรุงโรมครั้งแรก.....”	63
“1 ทิโมธี	64 หรือ 65
“ทิตัส	65 หรือ 66
“ฮีบรู ถ้าเขียนโดยเปาโล	66 หรือ 67
“2 ทิโมธี	67
“เปาโลเสียชีวิต	67

“G. T. P.”

เปาโลให้การต่อหน้าเฟสทัส

ผู้ว่าราชการคนใหม่

เมื่อเฟสทัสเข้ามาในแคว้นนั้น เป็นธรรมดาที่เขาารู้สึกว่าตนต้องไปยังศูนย์กลางทางศาสนาของประเทศนั้น คือกรุงเยรูซาเล็ม และคุณภาพรวมของสถานการณ์ที่นั่น การบริหารจัดการแคว้นนั้นส่วนใหญ่ถูกมอบไว้ในมือของเหล่าผู้นำยิว สภานานเฮตรินและมหาปุโรหิต

ตลอดสองปี ความเกลียดชังที่มีต่อเปาโลไม่ได้ลดทอนลงเลย พร้อมกับความเกลียดชังที่เผาผลาญที่มีต่อพวกคริสเตียน พวกเขายังมุ่งมั่นที่จะฆ่าเปาโลหากทำได้ และพวกเขายังวางแผนที่จะทำเช่นนั้นแบบผิดกฎหมายเหมือนเดิม “โดยซุ่มคอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย”

ไม่เลย เปาโลจะต้องถูกคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซารียา เฟสทัสจะกลับไปที่นี่ยังวังของตน ใครก็ตามที่ประสงค์ควรลงมาและกล่าวหาเปาโลต่อหน้าเขาในเมืองซีซารียา ดังนั้นผ่านไปสิบวันเขาก็ไปจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไปยังเมืองซีซารียาและ “นั่งบนบัลลังก์พิพากษา” เขาบัญชาให้นำตัวเปาโลมาอยู่ต่อหน้าเขาเพื่อไต่สวนเพิ่มเติม ต่อหน้าผู้นำเหล่านี้ผู้ซึ่งหลังจากผ่านไปสองปีมาเผชิญหน้าเปาโลอีก และเรียกร้องให้ประหารชีวิตเขา

ผู้นำยิวเหล่านี้ตั้งใจมากที่จะกล่าวหาเปาโล พวกเขา “กล่าวหลายข้อหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโล ซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้” เขาตอบแต่เพียงว่าเขาไม่ได้ทำผิดต่อกฎหมายของพวกยิวหรือต่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระวิหารหรือต่อซีซาร์และรัฐบาลโรม เขาไม่ได้ทำผิดกฎหมายใด ๆ เลย

ข้อ 9-12:

25:9 แต่เฟสทัส ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว ได้ตอบเปาโล และกล่าวว่า “เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาเรื่องสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าข้าที่นั่นหรือ”

25:10 แล้วเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว อันเป็นที่ซึ่งข้าพเจ้าควรจะถูกพิพากษา ต่อพวกยิวข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้ว

25:11 เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำความผิด หรือได้กระทำความผิดใด ๆ ที่สมควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”

25:12 แล้วเฟสทัส เมื่อท่านได้ปรึกษากับสภาแล้ว ได้ตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เปาโลอุทธรณ์ต่อซีซาร์ที่กรุงโรม

เฟสทัสเป็นคนดีกว่าเฟลิกส์ แต่เขาเพิ่งมาแคว้นยูเดียได้ไม่นาน เป็นธรรมดาที่เขาอยากที่จะเอาใจประชาชนผู้ซึ่งเขาจะปกครอง เนื่องจากมันเป็นการทำผิดทางศาสนาซึ่งเปาโลถูกกล่าวหา เปาโลเต็มใจใหม่ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็มและรับการพิพากษาที่นั่นต่อหน้าเฟสทัสแต่พร้อมกับพยานใดก็ตามที่อาจถูกเรียกตัวมาและตัดสินชี้ขาดข้อเท็จจริงทั้งหลายที่นั่น?

แต่เปาโลทราบเกี่ยวกับความมุ่งมั่นที่จะลอบสังหารเขาระหว่างทาง เขารู้ว่าพวกยิวเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรม มีสิทธิ์ที่จะอุทธรณ์ต่อศาลสูงที่สุด นั่นคือ ต่อซีซาร์เองที่กรุงโรม ที่นั่นเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการชาวโรม ยืนอยู่ที่บัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อันเป็นที่ซึ่งเขาควรรับการพิพากษา ไม่มีข้อกำหนดว่าเขาควรไปที่เยรูซาเล็ม ไม่เลย ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม เขาอ้างสิทธิ์ของตน เขากล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”

เราเข้าใจได้ถึงความทนไม่ไหวของเปาโลที่ถูกคุมตัวให้อยู่ในคุกนานสองปีเพราะคำกล่าวหาที่พิสูจน์ไม่ได้ เขาทราบเกี่ยวกับความโหดของเฟลิกส์ ความพยายามชั่ว ๆ ของเขาที่จะเอาใจพวกผู้นำยิวโดยการคุมตัวเปาโลให้อยู่ในคุกต่อไป เขามีความปรารถนาที่ไม่หยุดหย่อนในการไปที่กรุงโรมเช่นกันและความแน่ใจในใจของเขาว่าความปรารถนานั้นเป็นมาจากพระเจ้า ถ้าเขาได้รับความยุติธรรมที่นั่นไม่ได้ เขาก็จะขอสิทธิ์ที่จะได้รับมัน ณ แหล่งสูงสุดที่กรุงโรม และในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม เขาก็มีสิทธิ์นั้นและต้องถูกส่งตัวไปที่กรุงโรม และเฟสทัส อาจด้วยความทนไม่ไหว จึงกล่าวว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์” เขาอาจคิดว่าเขาจะได้ปล่อยตัวเปาโลไปอย่างรวดเร็ว แน่แน่นอนว่าเขาไม่ทราบเกี่ยวกับเจตนาแบบฆาตกรของเหล่าผู้นำยิว บัดนี้เขาอยากส่งเปาโลไปกรุงโรมและเอาเรื่องนี้ออกไปให้พ้นมือเขา!

ข้อ 13-27:

25:13 และหลังจากหลายวัน กษัตริย์อากริปากับ พระนางเบอร์นิสก็เสด็จมายังเมืองซีซาร์ยาเพื่อค่านับเฟสทัส

25:14 และเมื่อท่านทั้งสองค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งซึ่งถูกปล่อยทิ้งไว้ในเครื่องพันธนาการทั้งหลายโดยเฟลิกัส

25:15 เกี่ยวกับชายคนนี้ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้อาวุโสของพวกยิวได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ โดยขอให้ตัดสินลงโทษเขา

25:16 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ตอบว่า ไม่เป็นธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบคนใด ๆ ให้ตาย ก่อนที่คนซึ่งถูกกล่าวหาจะได้พบพวกผู้กล่าวหาหน้าต่อหน้า และมีสิทธิ์ที่จะแก้คดีเองเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เขาถูกปรักปรำนั้น

25:17 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว โดยไม่ล่าช้าในวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้นั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พາชายคนนั้นเข้ามา

25:18 ผู้ซึ่งเมื่อพวกผู้กล่าวหาขึ้นขึ้นปรักปรำเขา พวกเขาก็ไม่ได้เสนอข้อกล่าวหาเรื่องสิ่งทั้งหลายอย่างที่ข้าพเจ้าได้คาดไว้นั้น

25:19 แต่มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่

25:20 และเพราะข้าพเจ้าสงสัยอยู่เรื่องบรรดาคำถามเช่นนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ถามเปาโลว่า เขาจะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และถูกพิพากษาในเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่

25:21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ถูกขังไว้เพื่อให้ ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าข้าพเจ้าจะส่งเขาไปถึงซีซาร์ได้”

25:22 แล้วอากริปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าเองใครจะฟังชายคนนั้นด้วย” “พรุ่งนี้” เฟสทัสกล่าว “ท่านจะฟังเขา”

25:23 และในวันรุ่งขึ้น เมื่ออากริปาได้เสด็จมา และเบอร์นิส พร้อมด้วยความโอ้อออย่างมาก และได้เข้ามาประทับในห้องพิจารณา พร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งนครนั้น ตามคำสั่งของเฟสทัส เปาโลก็ถูกนำตัวออกมา

25:24 และเฟสทัสได้กล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากริปา และพวกท่านทุกคนซึ่งอยู่ด้วยกันกับพวกเราที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนนี้ ผู้ซึ่งบรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้า ทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วย โดยให้ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป

25:25 แต่เมื่อข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย และพบว่าเขาเองได้อุทธรณ์ถึง ออกัสตัส ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะส่งเขาไป

25:26 ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดแน่ชัดที่จะเขียนถึงเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์ โอ กษัตริย์อากริปา เพื่อว่าหลังจากการไต่สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนได้

25:27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะส่งนักโทษคนหนึ่งไป และไม่แจ้งอาชญากรรมเหล่านั้นที่เขาถูกปรักปรำ”

เฟสทัสคุยเรื่องคดีของเปาโลกับอากริปา

กษัตริย์อากริปา ผู้ซึ่งครอบครองอยู่เหนือแคว้นกาลิลีและบางส่วนของแคว้นเพอเรียที่อยู่อีกฟากของ

แม่น้ำจอร์แดน ได้มายังเมืองซีซารียาเพื่อเยี่ยมเยียนเฟสทัส ผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย พระนางเบอร์นิสก็มากับเขาด้วย ซึ่งนางเป็นน้องสาวของเขา ผู้ซึ่งเขาอยู่กินด้วยในความบาป อากริปปาผู้นี้เป็นคนในตระกูลเฮโรดที่โด่งดัง เขาคือเฮโรด อากริปปาที่ 2 บุตรของเฮโรด อากริปปาที่ 1 แห่งกิจการ 12:1 และเหลนของเฮโรดมหาราชผู้เคยครอบครองในแคว้นยูเดียเพื่อจักรวรรดิโรม ตอนที่พระเยซูประสูติ ตระกูลเฮโรดนี้มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับพวกยิว และฉะนั้นเปาโลจึงกล่าวได้ว่า “ข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว...” (กิจการ 26:3)

เฟสทัสเล่าเกี่ยวกับเปาโลให้เพื่อนผู้ว่าราชการของตนฟัง เฟสทัสเพิ่งเข้ามารับตำแหน่งผู้ว่าราชการแห่งแคว้นนั้น พวกผู้นำยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยข้อหาที่ร้ายแรงหลายประการ เปาโลได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์ แต่เฟสทัสไม่ทราบว่าตนควรเขียนอะไรไปดีเกี่ยวกับชายผู้นี้ กษัตริย์อากริปปาอยากฟังเปาโลด้วยไหม?

จงหมายเหตุค่ากล่าวที่ชื่อตรงของเฟสทัสเกี่ยวกับกฎหมายของโรมในข้อ 16

เฟสทัสผิดหวังเกี่ยวกับข้อหาเหล่านั้นที่เปาโลถูกปรับปรับ พวกยิว “มีคำถามบางข้อต่อเขาเรื่องลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยซู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่” เฟสทัสไม่รู้สึกว่านั้นเพียงพอที่จะเขียนรายงานไปยังกรุงโรมเมื่อเขาควรส่งเปาโลไปที่นั่น

ฉะนั้นวันรุ่งขึ้นกษัตริย์ผู้มาเยี่ยมองค์นั้นจึงถูกรับเสด็จแบบใหญ่โตเข้าสู่ห้องพิจารณาและเปาโลถูกนำตัวออกมา เฟสทัสประกาศว่า “บรรดาพวกยิว” ได้ร้องว่าเปาโล “ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป” แต่เขาพบว่าเปาโล “ไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่สมควรจะต้องตาย” จุดประสงค์ของการไต่สวนนี้ก็คือ “ข้าพเจ้าจะได้มีบางสิ่งที่จะเขียนได้” เขาไม่ต้องการทำให้พวกยิวไม่พอใจโดยการปล่อยตัวเปาโลไป เขาอยากเอาความวุ่นวายในแคว้นนี้ไปให้พ้น ๆ โดยส่งตัวเปาโลไปที่กรุงโรม แต่ควรมีข้อกล่าวหาที่มีรายละเอียดที่ร้ายแรงมากกว่านี้ ฉะนั้นจึงมีการให้การต่อหน้าเฟสทัสและกษัตริย์อากริปปาและพระนางเบอร์นิสน้องสาวของเขา

กิจการ 26

ข้อ 1-5:

26:1 แล้วอากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเจ้าเอง” แล้วเปาโลได้ยื่นมือออก และตอบเพื่อตนเองว่า

26:2 “ข้าพระองค์คิดว่าตัวเองมีความสุข ท่านกษัตริย์อากริปาเจ้าข้า เพราะข้าพระองค์จะตอบเพื่อตนเองวันนี้ต่อพระพักตร์พระองค์ เกี่ยวกับสิ่งสารพัดซึ่งข้าพระองค์ถูกกล่าวหาโดยพวกยิวนั้น

26:3 โดยเฉพาะเพราะข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว เหตุ

ฉะนั้นข้าพระองค์ขอร้องพระองค์ ขอโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความอดทน

26:4 ลักษณะแห่งชีวิตของข้าพระองค์ตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพระองค์นั้น ซึ่งตั้งแต่แรกได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มนั้น พวกยิวทุกคนก็ทราบอยู่แล้ว

26:5 ผู้ซึ่งได้รู้จักข้าพระองค์ตั้งแต่นั้น ถ้าพวกเขาจะยอมเป็นพยานให้การ ว่าตามนิยามที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์เคยดำเนินชีวิตเป็นพาริสีคนหนึ่ง

เปาโลสบายใจต่อหน้าอากริปา

ปอรัสไอส์เฟสทัสบัดนี้เป็นผู้ว่าราชการแห่งแคว้นยูเดีย ซึ่งรวมถึงเมืองซีซารียาอันเป็นที่ซึ่งเปาโลถูกจำคุก เฟสทัส “ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” อยากให้เปาโลกลับไปเยรูซาเล็มอันเป็นที่ซึ่งพวกยิวรอเขาอยู่ แต่เปาโลในฐานะพลเมืองสัญชาติโรมได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์และอยากถูกส่งตัวไปที่กรุงโรม

ขณะเดียวกัน กษัตริย์อากริปา นั่นคือ เฮโรด อากริปาที่ 2 ผู้ครองแคว้นเหล่านั้นที่อยู่ทางเหนือของแคว้นยูเดีย ได้มาเยี่ยมเฟสทัสและเขาขอฟังเปาโล

เฮโรด อากริปาที่ 2 ผู้นี้เป็นหลานของเฮโรดผู้มีนามว่าอันติปาส บุตรของเฮโรดมหาราช เฮโรดผู้เป็นปุนั้นได้ข้ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และเราถูกบอกไว้ว่า “เฮโรดยำเกรงยอห์น โดยทราบที่ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์ และได้เชื่อฟังท่าน และเมื่อเฮโรดได้ยินท่าน เฮโรดก็ปฏิบัติตามหลายสิ่ง และรับฟังท่านด้วยความยินดี” (มาระโก 6:20) เขาคงฟังคำเทศนาและคำสั่งสอนของยอห์นและเขาลังเลใจที่จะสั่งตัดศีรษะยอห์น เพราะคำปฏิญาณที่เขาให้ไว้แก่นางเฮโรเดียสและสะโลเม แต่เมื่อเขาทราบเกี่ยวกับพระเยซู จิตสำนึกที่รู้สึกผิดของเขาก็รีบกวานเขา “และท่านตรัสว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวเขา” (มาระโก 6:14) ฉะนั้นตระกูลเฮโรดนานห้าชั่วอายุคนจึงทราบแล้วเกี่ยวกับพระคัมภีร์และเหล่าผู้พยากรณ์ของพระเจ้าและการกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล

ฉะนั้นเปาโลจึงยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปาและเบอร์นิสภรรยาของเขาและต่อหน้าผู้ว่าราชการเฟสทัส “แล้วอากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าได้รับอนุญาตให้กล่าวเพื่อตัวเจ้าเอง” ฉะนั้นเปาโลจึงแถลงคดีด้วยความสบายใจอย่างเห็นได้ชัด มันดูเหมือนเป็นคำเทศนาหนึ่งต่อหน้าผู้ฟังมากกว่าเป็นการแก้ต่างของนักโทษคนหนึ่ง เขาดูเหมือนเป็นผู้ให้คำปรึกษาของกษัตริย์มากกว่าเป็นอาชญากรที่ถูกกล่าวหา ฉะนั้นเปาโลจึงเหยียดมือของตนออกเหมือนแสดงละครและเริ่มต้นพูด

ความสบายใจของเปาโลต่อหน้ากษัตริย์อากริปปามา ก่อนอื่นก็เพราะประสบการณ์อันยาวนานในการตอบซ้ำแล้วซ้ำอีกต่อหน้าคนเหล่านั้นที่เขาถูกไต่สวนตั้งแต่เขาถูกจับกุมในกรุงเยรูซาเล็ม

1. เขาได้แก้ต่างให้ตัวเองต่อหน้าพวกยิวใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม โดยยืนอยู่บนขั้นบันไดเหนือฝูงชน แต่ภายใต้การจับกุมของพวกทหารโรม (กิจการ 22:1-21) และเขาได้กล่าวต่อฝูงชนนั้นว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส” นั่นคือ เหล่าบิดาหรือเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณแห่งชนชาติอิสราเอล ที่นั่นเขาต้องเตือนใจประชาชนเหล่านั้นเกี่ยวกับการที่เขาได้รับการฝึกฝนภายใต้กามาลิเอล อาจารย์ยิวผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุด เกี่ยวกับการฝึกฝนอันเข้มงวดของเขาในพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการที่เขาเคยชมเชงพวกคริสเตียนและการที่เขาถูกส่งตัวมาเป็นผู้แทนคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินยังเมืองดามัสกัส ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาเล่าเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขา แสงสว่างนั้นจากสวรรค์และเสียงของพระเจ้าซึ่งน่าจะทำให้พวกยิวประทับใจ ที่นั่นเขาเล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับ “คนหนึ่งชื่อ อานาเนีย เป็นคนที่นมัสการพระเจ้าตามพระราชบัญญัติ โดยมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิวทุกคนซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น” (กิจการ 22:12) ผู้ซึ่งมาและประกาศว่าเขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า และเตือนสติเปาโลให้รับบัพติศมา การรับบัพติศมานั้นน่าจะทำให้พวกยิวเหล่านั้นประทับใจอย่างมาก ผู้ซึ่งจดจำได้มานานในทุกแห่งหนเกี่ยวกับงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งให้บัพติศมาผู้คนมากมาย นอกจากนี้เขาใช้คำพูดเปรียบเปรยที่ว่า “จงรับบัพติศมา และชำระล้างบาปของท่านออกไปเสีย” แก่พวกยิวที่คุ้นเคยกับพิธีการทางศาสนาทั้งหลายซึ่งมีความหมายเชิงสัญลักษณ์

2. ในการไต่สวนต่อหน้าสภาซานเฮดรินอีกหนในกิจการ 23:1-6 ที่นั่นพร้อมกับถ้อยคำที่ลูกใหม่เขาได้ตำหนิมหาบุโรहितที่สั่งคนให้ตบเขาซึ่งขัดกับพระราชบัญญัติ ที่นั่นเขาได้ประกาศว่าเขาเป็นฟาริสีคนหนึ่ง และว่าเรื่องที่เป็นประเด็นคือเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกฟาริสีเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย พวกสะดูสีไม่เชื่อการโต้แย้งอันเผ็ดร้อนได้ปะทุขึ้นระหว่างสองพวกนั้น ที่ประชุมนั้นจึงแตกออกเป็นระเบียบและเปาโลถูกนายร้อยผู้นั้นพาตัวกลับไปยังกรมทหาร

3. ฉะนั้นเปาโล เมื่อนายร้อยผู้นั้นพบการสมคบคิดเพื่อเอาชีวิตของเขา จึงถูกพาตัวไปยังเมืองซีซารียา และให้การที่นั่นต่อหน้าผู้ว่าราชการฟेलิกซ์ ที่นั่นเปาโลพูดเพียงสั้น ๆ ไม่ยอมรับข้อกล่าวหาเหล่านั้น เตือนความจำฟेलิกซ์ว่าผ่านไปเพียงสิบสองวันตั้งแต่เขายังกรุงเยรูซาเล็มในการเดินทางเมื่อเร็ว ๆ นี้ และเช่นเคยเปาโลกล่าวไปแล้วว่าเรื่องที่เป็นประเด็นคือการเป็นขึ้นจากตาย (กิจการ 24:15) และเขาเล่าเช่นกันเกี่ยวกับความวุ่นวายในสภาซานเฮดรินเมื่อเขายกเรื่องการเป็นขึ้นจากตายขึ้นมาพูด

4. ต่อมาเปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าฟेलิกซ์อีกและภรรยาของเขาดรูลิลลา หญิงชาวยิว ซึ่งฟेलิกซ์ “ได้ฟังเปาโลเรื่องความเชื่อนั้นในพระคริสต์” (กิจการ 24:24, 25) และเปาโล “ให้เหตุผลเรื่องความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางศีลธรรม และการพิพากษาที่จะมาถึงนั้น” จนฟेलิกซ์ตัวสั่น แต่ก็ไม่ได้แสดงจุดยืนอะไร

5. แต่นั่นยังไม่หมด เพราะว่าหลังจากนั้นฟेलิกซ์ก็ “หวังเช่นกันว่า ท่านจะได้รับเงินจากเปาโล เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาบ่อย ๆ และสนทนากับเปาโล” (กิจการ 24:26) เปาโลจึงได้พูดคุยอย่างคุ้นเคยกับฟेलิกซ์หลายครั้งแล้ว และฟेलิกซ์ “ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” ที่ซึ่งเปาโลให้ถูกจองจำต่อไปผู้ซึ่งตนรู้ว่าไม่มีความผิด

6. เมื่อปอรัสอัสเฟสท์กลายเป็นผู้ว่าราชการ มหาบุโรหิตและคนอื่น ๆ ในกรุงเยรูซาเล็มก็ “มาฟ้อง เปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน และขอความกรุณาโดยมีใจคิดร้ายต่อเปาโล เพื่อที่เฟสท์จะส่งคนไปนำตัว เปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม โดยข่มขอยอยู่ตามทางเพื่อจะฆ่าเปาโลเสีย” (กิจการ 25:2,3) จากนั้นเปาโลถูกนำตัวไปยังบัลลังก์พิพากษาต่อหน้าเฟลิกส์ พวกยิวที่เป็นผู้นำจากกรุงเยรูซาเล็มได้ตั้งข้อหาแบบทางการอีก เราคิดว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของสภาซานเฮดริน และอาจเป็นพวกบุโรหิตใหญ่ คำตอบของเปาโลนั้นสั้นและถูกบอกไปอย่างเรียบง่าย “ขณะที่เปาโลได้แก้คดีเองว่า “ไม่ว่าต่อพระราชบัญญัติของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ ทั้งนั้น”” (กิจการ 25:8) และเมื่อเฟสท์ขอให้เปาโลไปที่กรุงเยรูซาเล็ม และถูกไต่สวนที่นั่น เปาโลก็อุทธรณ์ถึงซีซาร์และจึงต้องถูกส่งตัวไปที่กรุงโรม

และบัดนี้เปาโลมาให้การเกี่ยวกับตัวเอง ในฐานะนักโทษคนหนึ่ง ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา แต่เปาโลไม่พรั่นพรึงเพราะเครื่องยศแบบกษัตริย์หรือสิทธิอำนาจของรัฐบาล และด้วยความสง่างามอันน่าทึ่งเขาเผชิญหน้ากษัตริย์และราชินีและผู้ว่าราชการและเล่าเรื่องราวของตนและประกาศพระคริสต์

เหตุใดเปาโลถึงตั้งใจเป็นพิเศษที่ได้กล่าว

ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

ในข้อ 2 และ 3 เปาโลแสดงออกถึงความสุขของตนที่ได้ตอบต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา “โดยเฉพาะเพราะข้าพระองค์ทราบอยู่ว่าพระองค์เป็นผู้ชำนาญในบรรดาธรรมเนียมและคำถามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ท่ามกลางพวกยิวแล้ว” นี่คือกษัตริย์เฮโรด อากริปปาที่ 2 เขาเป็นบุตรของเฮโรด อากริปปาที่ 1 ผู้สั่งฆ่าอัครทูตยาโกบและวางแผนที่จะฆ่าเปโตรในกิจการ 12 และหลังจากผู้คนโห่ร้องชมคำปราศรัยของเขาแบบใหญ่โต เราอ่านเกี่ยวกับเฮโรด อากริปปาที่ 1 ในกิจการ 12:23-- “และในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์นั้นขององค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ตีท่านอย่างรุนแรง เพราะท่านมิได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และท่านถูกกัดกินโดยตัวหนอนทั้งหลาย และสิ้นลม” และนั่นบ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงถือว่าเฮโรดต้องให้การมากกว่าคนที่ขาดความรู้ซึ่งไม่ได้รู้จักพระเจ้าของพวกยิว ไม่ทราบเกี่ยวกับพระคัมภีร์ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

เฮโรด อากริปปาที่ 2 ผู้ซึ่งเปาโลยืนอยู่ต่อหน้าเขาตอนนี้ เป็นเหลนของเฮโรดมหาราชผู้ซึ่งกำลังครอบครองอยู่ในเยรูซาเล็มตอนที่พระคริสต์ประสูติ เขาได้สร้างพระวิหารขึ้นใหม่อย่างงดงามและถึงแม้ว่าเขาเป็นคนชั่วและสั่งฆ่าทารกที่ไร้ความผิดในการพยายามที่จะทำให้ลายพระเยซูตอนเป็นทารก ก็มีพยานหลักฐานว่าเขาเชื่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม มัทธิว 2:3 บอกเราว่า “เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว” เกี่ยวกับพวกนักปราชญ์ที่มาตามหาพระเมสสิยาห์ “ท่านก็ป้อนปวง และกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดด้วยกับท่าน” และเราพบอีกว่า “และเมื่อท่านได้รวบรวมบรรดาบุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชากรเข้าด้วยกันแล้ว ท่านก็เรียกร้องจากพวกเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด” (มธ. 2:4) เขารู้ว่าภาคพันธสัญญาเดิมได้พยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ กษัตริย์องค์นั้น และเขาซักถามและพบว่าพระเมสสิยาห์จะประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย ตามที่เขียนไว้ในมีคาห์ 5:2 ฉะนั้นเฮโรดมหาราชจึงทราบอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับคำทำนายที่เหนือธรรมชาติเหล่านั้นในพระคัมภีร์และเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด

และเฮโรด อากริปปาที่ 1 ผู้ซึ่งฆ่ายาโกบและเป็นคนชั่ว แต่ก็วุ่นวายใจมาก ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์เหนือ

ธรรมชาติเหล่านั้นในเยรูซาเล็มจนหลังจากที่เขาสั่งประหารชีวิตพวกนายคุกแล้ว ผู้ซึ่งทูตสวรรค์นั้นได้พาตัวเปโตรไปจากพวกเขาในตอนกลางคืน “เฮโรดเสด็จลงไปจากแคว้นยูเดียมายังเมืองซีซาริยา และพักอยู่ที่นั่น” (กิจการ 12:19) และกระนั้นพระเจ้าก็ทรงถือว่าเขาต้องรับผิดชอบและทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงฆ่าเขาเสีย “เพราะท่านมิได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (กิจการ 12:23) ฉะนั้นเราจึงเข้าใจได้ว่าเฮโรด อากริปปาคือคนนี้เป็นคนในตระกูลหนึ่งที่นาสนีหรือห้าชั่วอายุคนแล้วทราบเกี่ยวกับพวกยิว การนมัสการของพวกเขา พระคัมภีร์ของพวกเขา พระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ของพวกเขา พระราชบัญญัติด้านพิธีการของพวกเขา และเปาโลรู้ดีว่ามีอิสระที่จะพูดต่อหน้าคนเช่นนั้น

การบ่งชี้ก็คือว่า ในหมู่ทุกคนที่เปาโลถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้า เฮโรด อากริปปาคือผู้นี้เป็นคนที่รู้จักแยกแยะมากที่สุด และแม้เป็นคนชั่ว ก็ได้รับการสั่งสอนในเรื่องฝ่ายวิญญาณในแบบที่คนอื่น ๆ ไม่ได้รับ และเปาโลกล่าวได้ว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกศาสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ” (ข้อ 27) และเราต้องจำเรื่องนี้ให้ขึ้นใจขณะที่เปาโลกล่าวแก่กษัตริย์อากริปปา

การแก้ต่างให้ตัวเองของเปาโลมีส่วนน้อยในคำพยานนี้ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา เขากล่าวในข้อ 4 ว่า พวกยิวทั้งปวงทราบเกี่ยวกับชีวิตของเขาในเยรูซาเล็ม การฝึกอบรมอันเข้มงวดของเขาและจุดยืนของเขาในฐานะฟาริสีคนหนึ่งและการทำงานของเขาในฐานะตัวแทนคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินที่ปกป้องอำนาจปกครองของมหาปุโรหิตและระบบปุโรหิตโดยต่อสู้กับพวกคริสเตียน (ข้อ 4, 5) และเขากล่าวว่าจริง ๆ แล้วเขากำลังยืนและถูกตัดสินเพราะ “ความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น” (ข้อ 6)

ข้อ 6-8:

26:6 และบัดนี้ข้าพระองค์ยืนอยู่และถูกพิพากษา เนื่องด้วยความหวังแห่งพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น	คือหวังว่าจะมาถึงพระสัญญานั้น เพราะเห็นแก่ ความหวังอันนี้ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้า พระองค์จึงถูกกล่าวหาโดยพวกยิว
26:7 โดยสิบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ซึ่ง ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลาง	26:8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือ เชื่อว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา

พระคริสต์ทรงเป็นความหวังของชนชาติอิสราเอล

แม้ชีวิตของเปาโลตกเป็นเดิมพัน การโจมตีของพวกผู้นำยิวที่กระทำต่อเขาก็เป็นการโจมตีต่อพระคริสต์และจริง ๆ แล้วเป็นการโจมตีต่อพระพรทั้งหลายของพระเจ้าที่ถูกหยิบยื่นให้แก่ชนชาติอิสราเอลและบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงทำไว้กับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงทำพระสัญญาที่ยิ่งใหญ่หลายประการแก่ชนชาติอิสราเอลและในการกล่าวแทนพวกยิวที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่า เปาโลกล่าวว่าพระสัญญานั้น “สิบสองเผ่าของพวกข้าพระองค์ ซึ่งปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืนหวังว่าจะมา” จงระลึกถึงนางอันนาหญิงผู้พยากรณ์และสิเมโอนในพระวิหารตอนที่มอบถวายพระเยซู (ลูกา 2:25-38) จงระลึกถึงการเปิดเผยนั้นแก่เศคาริยาห์เกี่ยวกับการกำเนิดของยอห์นบุตรชายคนหนึ่ง ผู้ซึ่งจะเป็นผู้เบิกทาง และเกี่ยว

กับความชื่นบานอันน่ายินดีของชายผู้ชอบธรรมคนนั้นในลูกา 1 จงระลึกถึงคนมากมายผู้ซึ่งถามยอห์นผู้ให้รับ
บัพติศมาว่า “ท่านเป็นพระคริสตนั้นหรือ?” (ยอห์น 1:19-27; ยอห์น 3:25-30) จงระลึกว่าแม้กระทั่งพวก
ปุโรหิตใหญ่ก็คุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ในมีคาห์ 5:2 ที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะประสูติที่ไบน (มธ. 2:5, 6) และ
คำพยากรณ์อื่น ๆ อีกมากมายในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระองค์ นาธานาเอล ผู้ซึ่งพระเยซูชนะมา แม่เขา
มีหลายคำถามก่อนหน้านั้น ก็มีใจที่แสวงหา (ยอห์น 1:45-49) แม้กระทั่งหญิงชาวสะมาเรียผู้นั้น ซึ่งเป็นลูกครึ่ง
ในด้านศาสนาและเชื้อชาติ ก็ยังคาดหวังพระเมสสิยาห์และกล่าวว่า “ดิฉันทราบว่าคุณพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา ผู้
ซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงบอกพวกเราถึงสิ่งสารพัด” และจากนั้นนาง
ก็วิ่งเข้าไปในเมืองและกล่าวว่า “จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็น
พระคริสตผู้มีใช่หรือ” (ยอห์น 4:25, 29) คนเหล่านั้นที่ในฝ่ายวิญญาณอยู่ใกล้พระเจ้าและแสวงหาพระเจ้า ใน
อิสราเอลทั้งสิ้น ก็ตั้งตาคอยการสำเร็จจริงของพระสัญญาบางข้อและมีความหวังบางอย่าง ซึ่งจะสำเร็จจริงได้
ในพระคริสตเท่านั้นและเปาโลกล่าวถึงพระสัญญาเหล่านี้ตรงนี้ในกิจการ 26:6 และ 7

“ความหวังของชนชาติอิสราเอล” อาจถูกให้โครงร่างคร่าว ๆ ได้ดังต่อไปนี้:

1. มันรวมถึงพันธสัญญานั้นกับอับราฮัม บิดาของชนชาตินั้น ที่ว่า “เราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติ
ใหญ่ประชาชาติหนึ่ง...และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” (ปฐมก. 12:2, 3) พระเจ้าได้
ทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่อับราฮัมขณะที่เขายังเป็นคนต่างถิ่นอยู่ในแผ่นดินนั้น (ปฐมก.
13:14-17) และพระสัญญานั้นมีแก่อับราฮัม “และแก่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์” และนั่นถูกอธิบายโดยการ
คลใจในกาลาเทีย 3:16, “บัดนี้ บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน พระองค์ไม่
ได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่
เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต” และเราถูกบอกว่า “และพระคัมภีร์นั้นซึ่งรู้ง่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้
พวกคนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้า โดยกล่าวว่า ‘ใน
ตัวเจ้าประชาชาติทั้งสิ้นจะได้รับพระพร’ ดังนั้นบรรดาคนที่อยู่ฝ่ายความเชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้
เปี่ยมด้วยความเชื่อ” (กท. 3:8, 9) พันธสัญญานี้ถูกทวนซ้ำแก่อับราฮัมในปฐมกาล 15:5 และ 6 และในปฐม
กาล 17:6-8 แต่เชื้อสายนั้นที่โดยทางพระองค์คนทั้งโลกจะได้รับการอวยพรคือพระคริสต และลูกทั้งหลายที่แท้
จริงของอับราฮัมคือคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อในพระคริสต เหมือนกับที่อับราฮัมมีความเชื่อในพระองค์

2. พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาหนึ่งกับดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:10-17 ว่าจะสถาปนาพระที่นั่งของดา
วิดตลอดไป “และราชวงศ์ของเจ้ากับอาณาจักรของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเจ้าเป็นนิตย์ พระที่นั่ง
ของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิตย์” และนั่นไม่อาจกลายเป็นจริงได้นอกจากโดยทางพระคริสตในการ
เสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์เมื่อพระองค์ทรงให้ชนชาติอิสราเอลกลับคืนสู่แผ่นดินนั้นและทรงก่อตั้ง
อาณาจักรก่อนยุคพันปีนั้นบนแผ่นดินโลก

พันธสัญญานี้ถูกให้ไว้เช่นกันใน 1 พงศาวดาร 17:4-15 พระสัญญานี้เกี่ยวกับเชื้อสายของดาวิดที่จะ
ครองราชย์จริง ๆ บนพระที่นั่งของดาวิดถูกทวนซ้ำในอิสยาห์ 11:1-12, ในอิสยาห์ 9:6 และ 7 การประสูติของ
พระคริสตจากหญิงพรหมจารีในฐานะเป็นหมายสำคัญหนึ่งแก่ “วงศ์วานของดาวิด” ถูกสัญญาไว้ในอิสยาห์

7:14 มันถูกพยากรณ์ไว้ในอิสยาห์ 32:1-5, ในอิสยาห์ 35 การครองราชย์ของพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิด และการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับคืนมาถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนมาก ๆ ในเยเรมีย์ 23:3-8, ในเยเรมีย์ 33:12-26, ในเอเสเคียล 34:11-31, ในเอเสเคียล 36:22-28, และในเอเสเคียล 37:11-28

ฉะนั้นมันจึงไม่แปลกเลยที่ลำดับพงศ์ของพระเยซูที่ให้ไว้ในมัทธิว 1:1 สืบย้อนกลับไปถึงดาวิดและอับราฮัม, “หนังสือแห่งพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับราฮัม” และดังนั้นเมื่อพระเยซูจะประสูติ ทูตสวรรค์กาบรีเอลได้กล่าวแก่มารีย์ว่า:

“และคุณเกิด เธอจะตั้งครรภ์ในครรภ์ของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือ วงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” -- ลูคา 1:31-33

3. มีคำสอนหนึ่งที่ชัดเจนว่าชนชาติอิสราเอลได้รับการช่วยให้พ้นจากผู้พิชิตเหล่านั้นและถูกพากลับไป อยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเองแล้วภายใต้กษัตริย์ของพวกเขาเอง กระทั่งในสมัยของพระคริสต์ พวกยิวก็ถูก กระจัดกระจายไปทั่วโลกสมัยนั้น และแคว้นยูเดียเป็นแคว้นหนึ่งที่ถูกพิชิตของจักรวรรดิโรม การกลับคืนและการกลับใจเชื่อของชนชาติอิสราเอลที่ทรงสัญญาไว้นั้นถูกพยากรณ์ไว้ในพระราชบัญญัติ 30:1-6 แน่แน่นอนว่ามัน จะเป็นจริงเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง การกลับใจเชื่อนั้นและการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล ภายใต้ความเป็นกษัตริย์ของพระผู้ช่วยให้รอดถูกพยากรณ์ไว้ในเศคาริยาห์ 12:10-14, เศคาริยาห์ 13:1, 6 และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศคาริยาห์ 14 ที่เด่น ๆ คือข้อ 4, 9, 20 และ 21 จากนั้นสันติภาพและความอุดมสมบูรณ์ อันแสนวิเศษที่ทรงสัญญาไว้ในมีคาห์ 4:1-8 จะเกิดขึ้นจริงในอิสราเอล

เห็นได้ชัดว่าไม่เพียงพระพรนั้นแห่งความรอดโดยทางพระคริสต์ผู้ซึ่งอับราฮัมได้ไว้วางใจ แต่การฟื้นคืน ดั้งเดิมของพระที่นั่งและอาณาจักรของดาวิดและการกลับคืนของชนชาติอิสราเอลสู่แผ่นดินของพวกเขาเอง ภายใต้กษัตริย์ของพวกเขาด้วย ต้องรอคอยการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และฉะนั้นเมื่อเปาโลพูด สิ่ง เหล่านี้สำหรับชนชาติอิสราเอลยังเป็นความหวังและพระสัญญาในอนาคต ตามที่เปาโลกล่าวถึงพวกมันใน กิจการ 26 ข้อ 6 และ 7

4. แต่ระบบปุโรหิต เครื่องสัตว์บูชา พิธีการเหล่านั้น--ทั้งหมดนี้ไม่อาจสำเร็จจริงได้นอกจากในพระ คริสต์ พวกยิวที่อยู่ฝ่ายวิญญาณทราบว่เลือดของวัวผู้และแพะไม่ได้เอาบาปไปเสีย บทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบ เหล่านี้แสดงภาพพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่จะเสด็จมา มหาปุโรหิตแสดงภาพมหาปุโรหิตองค์หนึ่งผู้ จะเสด็จมาเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค สง่าราศีเซคินาห์ที่ปกอยู่ในพลับพลาเหนือพระที่นั่งกรุณาแสดง ภาพพระวิญญาณของพระเจ้าผู้จะประทับในวิหารทั้งหลายที่ไม่ได้ทำขึ้นด้วยมือมนุษย์ นั่นคือ ในร่างกายของ คริสเตียนทั้งหลาย ผู้จะมีสันติสุขโดยทางพระเมตตาของพระคริสต์ที่พวกเขายอมรับแล้ว การเข้าสู่หน้ดเป็น เพียงรูปแบบภายนอก ไร้ความหมายหากมันไม่ชี้ไปยังเครื่องหมายหนึ่งที่เหนือธรรมชาติ นั่นคือ การบังเกิดใหม่ ในจิตใจที่จะแยกตั้งผู้คนของพระเจ้าไว้จากโลก เราอาจกล่าวได้อย่างเหมาะสมว่าศาสนายิวและพระสัญญา และคำพยากรณ์ทั้งหมดของภาคพันธสัญญาเดิม พิธีการทั้งสิ้นของภาคพันธสัญญาเดิม ความหวังทั้งปวงของ

ชนชาติอิสราเอล จะสำเร็จจริงได้ในพระคริสต์เองเพียงผู้เดียว

และแน่นอนว่านั่นหมายความว่าความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นเพียงการฉายออกอันเหมาะสมและการแบ่งปันของศาสนาอิวตามพระคัมภีร์: ไม่ใช่การแบ่งปันของรูปแบบและพิธีการเหล่านั้นซึ่งพวกฟาริสีได้เพิ่มเข้าไป แต่เป็นการแบ่งปันของบรรดาพิธีการ พระสัญญา ภาพ และคำพยากรณ์ทั้งหลายที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระเจ้า หนทางเดียวที่คน ๆ หนึ่งจะเป็นบุตรที่แท้จริงของอับราฮัมได้คือ เชื่อวางใจในพระคริสต์ เหมือนที่อับราฮัมได้เชื่อวางใจ เราถูกบอกเช่นนั้นในโรม 4:1-8 เราถูกบอกเช่นนั้นในกาลาเทีย 3:6-9 และพระเยซูสามารถเผชิญหน้าพวกฟาริสีชั่วและตรัสได้ว่า “...ถ้าท่านทั้งหลายเป็นลูก ๆ ของอับราฮัมแล้ว ท่านทั้งหลายก็คงทำการงานเหล่านั้นของอับราฮัม แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้บอกท่านทั้งหลายถึงความจริง ซึ่งเราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้กระทำแบบนี้เลย ท่านทั้งหลายทำบรรดาการกระทำของพ่อของท่านทั้งหลาย” นั่นคือ ซาดาน (ยอห์น 8:39-41) โอ พระเยซูทรงเป็นความหวังของชนชาติอิสราเอล และความหวังของลูกคนอื่น ๆ ทุกคนของอาดัมที่เกิดมาในเผ่าพันธุ์ที่ผิดบาปและหลงหายนี้! แต่มีพระสัญญาพิเศษหลายประการแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งซึ่งไม่ถูกประทานให้แก่ชนชาติอื่น ๆ ในฐานะประชาชาติทั้งหลาย ในแง่ปัจเจกชนทุกคนได้รับข้อเสนอเดียวกันแก่พระคุณและพระเมตตา คริสเตียนทุกคนได้รับพระสัญญาอันเปี่ยมสุขเดียวกันเหล่านั้น แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งพระเจ้าทรงมีแผนการบางอย่างสำหรับอิสราเอลซึ่งต้องถูกทำให้สำเร็จจริง ดังนั้นอิสราเอลจึงมีความหวังหนึ่งในฐานะประชาชาติ เช่นเดียวกับความหวังของปัจเจกชนในเรื่องความรอดโดยทางพระคริสต์

สารพัดขึ้นอยู่กับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์

คำเทศนาของเปาโลกล่าวถึงเรื่องการคืนพระชนม์

“เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา” (ข้อ 8)

1. ความหวังของชนชาติอิสราเอลเป็นไปได้โดยทางการคืนพระชนม์เท่านั้น ความหวังของชนชาติอิสราเอลที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 6 และ 7 คืออะไร? แน่ใจว่ามันจะต้องสำเร็จจริงในพระเยซูคริสต์ แต่ถ้าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วเท่านั้น! และฉะนั้นเปาโลจึงเข้าสู่ใจความหลักของตนด้วยคำถามที่น่าตกใจและตรวจค้นใจนี้ “เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดว่าเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อว่า พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมา?”

การประสูติของพระเยซูไม่ได้ช่วยใครให้รอด งานรับใช้ที่แสนอัศจรรย์ของพระองค์ บรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ คำสอนต่าง ๆ ของพระองค์ล้วนแสนวิเศษ แต่ชีวิตของพระองค์ บรรดาคำสอนของพระองค์ การอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ไม่ช่วยมนุษย์ให้รอด พระคริสต์ทรงช่วยมนุษย์ให้รอดได้โดยการตายเพื่อรับโทษบาปและถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายเท่านั้น พระเยซูทรง “ถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม. 1:4) พระเยซูทรงประกาศแล้วว่า จะไม่มีหมายสำคัญ ไม่มีพยานหลักฐานที่อัศจรรย์เกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์เลย “เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาก็ได้อยู่ในท้องปลาว่าพันสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น” และจากนั้นแน่นอนว่าทรงเป็นขึ้นจากตาย (มธ. 12:39, 40) ไม่มีความเชื่อแบบคริสเตียนหากไม่มีการคืนพระชนม์นั้น ข้าพเจ้าประเสริฐ โดยเฉพาะ

ตามที่นิยามไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3 และ 4 คือ “...พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

เช่นเดียวกัน ไม่อาจมีการสำเร็จจริงของความหวังของชนชาติอิสราเอลได้ในเรื่องประชาชาติหนึ่งซึ่งถูกรวบรวมกลับมาและรับการไถ่ ไม่มีความหวังเกี่ยวกับพระสัญญาเรื่องพระพรของอับราฮัมที่มีแก่คนทั้งโลก ไม่มีความหวังเกี่ยวกับการครอบครองของพระบุตรบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับยุคแห่งสันติสุขและความชอบธรรมและการอวยพรบนแผ่นดินโลก หากพระคริสต์ไม่ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย นั่นเป็นข้อโต้แย้งที่ได้รับการดลใจของเปโตรที่ฟื้นเทศออสต์ ตามที่บันทึกไว้ในกิจการ 2:30 และ 31:

“เหตุฉะนั้นโดยเป็นผู้พยากรณ์ และทราบไว้ว่า พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบัดนี้เอาของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา เพราะเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งนี้ก่อน เขาจึงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกละทิ้งไว้ในนรก และเนื้อหนังของพระองค์ไม่ได้เห็นความเปื่อยเน่า”

2. แต่แล้วทำไมถึงมีการคิดกันว่ามันเหลือเชื่อที่พระเจ้าจะทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมา? หากมีพระเจ้าองค์หนึ่ง พระองค์ก็ควรกระทำกิจเหมือนพระเจ้า ตามที่ Dr. Charles Blanchard กล่าวไว้ (Getting Things From God) หากมีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นมา พระองค์ก็ทรงเป็นใหญ่กว่ามนุษย์ สามารถทำสิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระองค์คงเป็นพระเจ้าเล็ก ๆ พระเจ้าที่มีขีดจำกัดหากพระองค์ทำให้คนตายเป็นขึ้นมาไม่ได้ เมื่อพิจารณาความหวังของชนชาติอิสราเอลและบรรดาพระสัญญาและภาพเลื่องทั้งหมดนั้น เหตุใดถึงมีคนที่ไม่เชื่อในเรื่องการคืนพระชนม์? คุณแน่ใจได้เลยว่านี่คือแก่นแท้ของความไม่เชื่อที่ชั่ว คนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้วในฝ่ายร่างกายจากอุโมงค์ฝังศพนั้นก็ไม่ใช่คริสเตียน ไม่ได้ยึดมั่นในส่วนที่สำคัญใด ๆ เลยแห่งเนื้อหาแห่งความเชื่อนั้นของคริสเตียน นี่เป็นส่วนหนึ่งของ “หลักคำสอนของพระคริสต์” ซึ่งในนั้นหากผู้ใด “ละเมิดและไม่ดำรงอยู่” ผู้นั้นก็ “ไม่มีพระเจ้า” (2 ยอห์น 9) ผู้ใดที่ยอมตัดออกเรื่องที่เป็นการอัศจรรย์ ไม่ว่าจะเป็นการดลใจของพระคัมภีร์ การประสูติจากหญิงพรหมจารีแบบอัศจรรย์ การอัศจรรย์เหล่านั้นแห่งชีวิตของพระองค์หรือการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย ผู้นั้นก็ไม่ใช่คริสเตียน หัวใจหลักแห่งองค์หลักคำสอนนี้คือ การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์จากพวกคนตาย ซึ่งทำให้คำพยากรณ์สำเร็จจริงและพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ คนที่เชื่อได้ว่ามนุษย์ โดยพลังธรรมชาติที่แฝงอยู่ภายใน ผุดขึ้นมาจากอามิบาหรือจากอวัยวะหนึ่งโดยวิวัฒนาการทางธรรมชาติ; ที่เชื่อว่าความมหัศจรรย์ทั้งสิ้นแห่งการเนรมิตสร้างอันมีระเบียบนี้เป็นผลลัพธ์ของความบังเอิญ แทนที่จะเชื่อในการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระคัมภีร์ เขาก็เป็นคนโง่ในด้านความเชื่อ เขาสามารถกลืนน้ำออกและกลืนตัวอูฐเข้าไป!

3. ในเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับการที่เขาเคยข่มเหงพวกคริสเตียนและเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขา จงหมายเหตุว่าเปาโลกำลังพยายามที่จะพิสูจน์เรื่องการคืนพระชนม์นั้น เขากำลังแสดงให้เห็นว่าผู้ที่ไม่เชื่อที่โง่หงายมากที่สุดและยืนยันหนักแน่นมากที่สุดคนนั้นเชื่อแล้วว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมารับสภาพเนื้อหนังจริง ๆ บุคคลผู้นั้นที่ได้ตรัสแก่เขาจากสวรรค์บนถนนไปเมืองดามัสกัสคือพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว! พระ

คริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วนั้นได้สนทนากับเปาโล ทรงเรียกเขาให้เทศนา ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นครั้งแล้วครั้งเล่า “จากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ” (ข้อ 17) และในข้อ 22 และ 23 เขากล่าวว่าชีวิตของเขาบัดนี้ถูกสรุปย่อในการเป็นพยานแก่ผู้น้อยและผู้ใหญ่ ว่าศาสดาพยากรณ์ทุกคนเหล่านั้นได้พูดความจริงเมื่อพวกเขาเป็นพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ ว่าพระองค์ต้องทนทุกข์และ “และพระองค์จะทรงเป็นขึ้นแรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย”

จริง ๆ แล้ว การกลับใจเชื่อของอัครทูตเปาโลเป็นข้อโต้แย้งที่ทรงพลังมากจริง ๆ ซึ่งสนับสนุนการคืนพระชนม์นั้น เปาโล คนคลั่งศาสนา พาริสี่ผู้กระหายเลือด ผู้เคยถือเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่เอาหินขว้างสเทเฟน เคยจับกุมพวกคริสเตียนและลงโทษพวกเขาทุกแห่งหน บังคับพวกเขาให้พูดหมิ่นประมาท ไล่ล่าพวกเขากระทั้งในเมืองต่างประเทศเพื่อจับกุมพวกเขาและมัดพวกเขามารับการไต่สวน บัดนี้ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่น่าทึ่ง ประภาศข่าวประเสริฐ สูญเสียสิ่งสารพัดที่มนุษย์รักแต่เป็นนักเทศน์แห่งข่าวประเสริฐที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์มากที่สุด ทำให้ริมขอบของจักรวรรดิโรมกลายเป็นไฟในศตวรรษแรกนั้น! ผมไม่ประหลาดใจเลยที่คนซึ่งสงสัยชาวอังกฤษ Gilbert West ได้กลับใจเชื่อเมื่อเขาเริ่มที่จะตอบคำพยานของอัครทูตเปาโลและคำพยานของเขาในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์และการคืนพระชนม์ของพระองค์

4. เราควรเตือนใจคุณอีกว่าตลอดทั้งหนังสือกิจการและในความเชื่อแบบคริสเตียนแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ มีการเน้นหนักที่ท่วมทับเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (a) พระองค์ได้ทรงสำแดงพระองค์เองว่ามีชีวิตอยู่หลังจากที่พระองค์ทรงทนทุกข์เจ็บปวดโดยข้อพิสูจน์ที่ผิดพลาดไม่ได้หลายประการ (กิจการ 1:3) (b) พยานคนหนึ่งได้ถูกเลือกให้แทนที่ยูดาส คือพยานคนหนึ่งที่เป็นบุคคล: “ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:22) (c) ที่พื้นที่คอสด์การเน้นหลักของเปโตรอยู่ที่เรื่องการคืนพระชนม์ (กิจการ 2:24-31) (d) ในกิจการ 3 เมื่อเปโตรเทศนา เขาก็กล่าวว่า “พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้โปรดประทานสง่าราศีแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์” และว่าพวกยิวเหล่านี้ได้ “ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าของชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้” (กิจการ 3:13-15 และดูกิจการ 4:2, 10, 32; กิจการ 5:30-32) (e) สเทเฟนได้เห็นพระเยซูที่มีชีวิตอยู่และยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าและเรียกหาพระองค์ต่อหน้าผู้คน (กิจการ 7:55, 56) ในกิจการ 9 เปาโลได้เห็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงคืนพระชนม์แล้ว เปโตรเทศนาเรื่องการคืนพระชนม์นั้นแก่โคโรเนลิอัส (กิจการ 10:40) ในเมืองอันท็อกแห่งแคว้นปิสิดีย เปาโลเทศนาว่า “แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย” (กิจการ 13:30, 33, 34, 37) ในกิจการ 17:31 เปาโลเทศนาในกรุงเอเธนส์ว่าการพิพากษาโดยพระคริสต์หนึ่งกำลังมา “เกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย” ตอนที่เปาโลถูกจับกุม เขาบอกฝูงชนหมู่หนึ่งว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วได้ทรงสนทนากับเขา (กิจการ 22:7-10) ต่อหน้าสภาซานเฮดรินนั้นเขากล่าวไปแล้วว่า “เรื่องความหวังและการเป็นขึ้นมาจากความตาย ข้าพเจ้าจึงถูกไต่สวน” (กิจการ 23:6) ต่อหน้าเฟลิคส์เขาได้ประกาศถึงความหวังหนึ่ง “จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม” (กิจการ 24:15) และเฟลิคส์ได้รายงานต่อกษัตริย์อากริปาว่าพวกยิวมีคำถามหลายประการเกี่ยวกับเปาโล “คำถามบางข้อต่อเขาเรื่อง

ลัทธิศาสนาของพวกเขาเอง และเรื่องคนหนึ่งที่ชื่อเยชู ซึ่งตายไปแล้ว ผู้ซึ่งเปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่” (กิจการ 25:19)

การคืนพระชนม์นั้นมีส่วนสำคัญในข่าวประเสริฐ และหนึ่งในที่แรก ๆ ที่ซาตานโจมตีความจริงแท้ของพระคัมภีร์และความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ก็คือ ที่หนังสือโยนาห์ คนที่ไม่เคยลบแกลงนั้นลืมนำว่าจุดมุ่งหมายของซาตานคือการพิสูจน์ว่าโยนาห์ไม่ได้ถูกพาออกมาหลังจากอยู่ในท้องปลาว่าหนั้นสามวัน ฉะนั้นพระคริสต์จึงไม่ได้เป็นขึ้นจากตาย และฉะนั้นพระคัมภีร์จึงไม่จริงตามตัวอักษร และฉะนั้นพระคริสต์จึงไม่ใช่พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนังเลย

ข้อ 9-18:

26:9 ข้าพระองค์เคยคิดในใจของตนเองอย่างแท้จริงว่า ข้าพระองค์ควรทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยชูแห่งนาซาเรธนั้น

26:10 ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็มด้วย และวิสุทธิชนหลายคนนั้น ข้า

พระองค์ได้ขังไว้ในคุก โดยได้รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่ และเมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต ข้า

พระองค์ก็ออกเสียงของข้าพระองค์ต่อต้านพวกเขา 26:11 และข้าพระองค์ได้ทำโทษพวกเขาบ่อย ๆ ในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับพวกเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และโดยมีความโกรธยิ่งนักต่อพวกเขา ข้าพระองค์ได้ข่มเหงพวกเขาถึงนครทั้งหลายในต่างประเทศ

26:12 ดังนั้นขณะที่ข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองตามัสกัส พร้อมด้วยสิทธิอำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่

26:13 ในเวลาเที่ยงวัน โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะอยู่ระหว่างทางข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างส่องมาจากฟ้า เจิดจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องลงมาล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายซึ่งเดินทางไปพร้อมกับข้าพระองค์

26:14 และเมื่อข้าพระองค์ทุกคนได้ล้มลงถึงพื้นดินแล้ว ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงหนึ่งตรัสแก่ข้าพระองค์ และตรัสเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม เป็นการยากที่เจ้าจะตีประตัก’

26:15 และข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า’ และพระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยชู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น

26:16 แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยที่เราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า

26:17 โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหา

26:18 เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา’

คำพยานส่วนตัวของเปาโลเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของเขา

จำไว้ว่ามีเหตุผลอย่างน้อยสองประการที่เปาโลเล่าเรื่องการที่เขาเคยข่มเหงพวกคริสเตียนอย่าง

ละเอียดยุคแรก เนื่องจากการข่มเหงของเขาเป็นที่ทราบกันดีในหมู่พวกยิวทั้งปวง คำสารภาพของเขาจึงควรแพร่หลายไปอย่างกว้างขวางพอ ๆ กับบาปของเขา และประการที่สอง การยอมรับว่าเขาเคยเป็นผู้ต่อต้านที่โหดและใจแข็งกระด้างและมุ่งมั่นสักเพียงใดของพระคริสต์และคริสเตียนเหล่านั้นน่าจะเสริมเข้ากับคำพยานของเขาที่ว่าเขาได้พบกับพระคริสต์ด้วยตัวเอง มีใจเชื่อแล้วว่าตนเป็นฝ่ายผิด กลับใจเชื่อแล้วและรับการเปลี่ยนแปลงแล้วโดยการแทรกแซงของพระเจ้าและโดยการพบกับพระเยซูด้วยตัวเองและไว้วางใจพระองค์

ตามที่เขียนไว้ในข้อ 4 และ 5 พวกยิวทั้งปวงคุ้นเคยดีกับชีวิตของเปาโลในฐานะพาริสี่ที่เคร่งครัดคนหนึ่งซึ่งข่มเหงพวกคริสเตียน แม้กระทั่งเกี่ยวกับกษัตริย์อากริปปา เปาโลก็กล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้ที่ถูกปิดบังไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้มิได้ถูกกระทำในที่ลับ” (กิจการ 26:26) ฉะนั้นจึงมีคำสารภาพแบบละเอียดยุคในข้อ 10 และ 11 เขาเคยขังวิสุทธิชนเหล่านั้นไว้ในคุก เขาเคยขอและได้รับมอบสิทธิอำนาจที่จะจับกุมพวกคริสเตียนในธรรมศาลาหลายแห่งทั้งไกลและใกล้ เมื่อพวกเขาถูกประหารชีวิต เขาก็เคยออกเสียงปรักปรำพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเคยร้องขอให้ประหารชีวิตสเทเฟนและถือเสื้อผ้าของคนเหล่านั้นที่เอาหินขว้างสเทเฟน เขาบังคับพวกคริสเตียนให้พูดหมิ่นประมาทและไปไกลกว่าแคว้นยูเดีย ที่ได้ก็ตามที่มีธรรมศาลาของพวกยิว ธรรมศาลาเหล่านี้ก็ถูกถือว่าอยู่ใต้อำนาจของระบบปุโรหิตและสภาซานเฮดรินในเยรูซาเล็มและโรมได้ปล่อยให้พวกยิวบริหารจัดการเรื่องต่าง ๆ ของพวกเขาเองได้ส่วนใหญ่ ตามกฎหมายต่าง ๆ ของพวกเขาเอง

จงพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ในคำพยานของเปาโลต่อกษัตริย์อากริปปา

1. จงหมายเหตุองค์ประกอบที่เป็นการอัศจรรย์นั้น แสงนั้นจากสวรรค์ที่สว่างจ้ากว่าดวงอาทิตย์ เสียงนั้นจากสวรรค์ การเปิดเผยที่ว่านั่นคือพระเยซู เสียงเรียกที่เหนือธรรมชาตินั้น โอ เปาโลมีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อมั่นว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระผู้ช่วยให้รอดนั้น และเราอาจแน่ใจได้ว่ากษัตริย์อากริปปาและพระนางเบอร์นิสประทับใจกับพยานหลักฐานนี้

2. จงหมายเหตุองค์ประกอบบางประการในคำพยานตรงนี้ พวกมันแตกต่างจากคราวอื่น ๆ ตอนที่เปาโลเล่าบางส่วนของเรื่องราวเดียวกันนั้น ในที่นี้พระเยซูเจ้าทรงเสริมโดยตรัสแก่เปาโลว่า “เป็นการยากที่เจ้าจะถือประดัก” ในที่นี้เปาโลเปิดเผยเป็นครั้งแรกถึงการลอบล่อนของจิตสำนึกของตนเพราะใบหน้าที่ถูกตีตายของสเทเฟนและคำพยานของสเทเฟน

ในที่นี้เปาโลไม่ได้กล่าวถึงการรับบัพติศมาของตน สำหรับพวกยิว มันคงเป็นเรื่องน่าประทับใจมาก ๆ แก่คนเหล่านั้นที่ทราบเกี่ยวกับบัพติศมาของยอห์นและการที่นั่นได้นำไปสู่การรับใช้ของพระคริสต์ มันไม่จำเป็นที่จะต้องกล่าวถึงเรื่องนี้แก่อากริปปา

อานาเนีย ยิวที่เกรงกลัวพระเจ้าคนนั้น เป็นคนที่พวกยิวนับถือมาก ๆ มันไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงส่วนของเขาตรงนี้ในเรื่องราวที่เขาเล่าให้กษัตริย์อากริปปาฟัง

เช่นเคย เปาโลกำลังพูดกับชายผู้โดดเด่นคนหนึ่งของโลกผู้ซึ่งไม่เพียงทราบเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ยิว ธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขา กฎหมายต่าง ๆ ของพวกเขา พระคัมภีร์ของพวกเขและความหวังของพวกเข แต่ยังรู้จักจักรวรรดิโรมด้วย จากนั้นเปาโลเล่าเพิ่มแบบละเอียดยุคเกี่ยวกับการทรงเรียกของเขาให้ไปประกาศแก่

ทั้งพวกยิวและคนต่างชาติ (ดู ข้อ 16-18, และ 23) นี่น่าจะอธิบายการเดินทางเพื่อประกาศของเปาโลซึ่ง
แน่นอนว่าอากริปาทราบดี ตามที่เราเห็นในข้อ 20

และตอนจบของคำเทศนาทั้งหมดของเปาโลก็คือ “เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขา
จากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้ง
หลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่ในเรา” นั่นคือ ในพระเยซู
ผู้ซึ่งกำลังตรัสแก่เปาโลในขณะนั้น (ข้อ 18)

ข้อ 19-29:

26:19 ดังนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา ข้า
พระองค์ไม่ได้ตั้งต่อนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น

26:20 แต่ได้สำแดงในตอนแรกแก่คนเหล่านั้นแห่ง
เมืองดามัสกัส และที่กรุงเยรูซาเล็ม และตลอดทั่ว
เขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นยูเดีย และจากนั้นแก่
คนต่างชาติ ว่าพวกเขาควรกลับใจเสียใหม่และหัน
มาหาพระเจ้า และกระทำการกิจการทั้งหลายซึ่งสมกับ
การกลับใจเสียใหม่

26:21 เพราะเหตุเหล่านี้พวกยิวจึงได้จับข้า
พระองค์ในพระวิหาร และได้พยายามที่จะฆ่าข้า
พระองค์เสีย

26:22 เหตุฉะนั้นหลังจากได้รับความช่วยเหลือ
จากพระเจ้าแล้ว ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุก
วันนี้ โดยเป็นพยานทั้งแก่ผู้น้อยและผู้ใหญ่ โดยไม่
กล่าวสิ่งอื่นใดเลยนอกจากสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวก
ศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง

26:23 ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ และพระองค์
จะทรงเป็นผู้แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และ
จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้และแก่คนต่าง
ชาติ”

26:24 และขณะที่เปาโลกำลังกล่าวเพื่อตนเองนั้น

เฟสทัสกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสีย
สติไปแล้ว การเรียนรู้มากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ”

26:25 แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่าน
เจ้าคุณเฟสทัสเจ้าข้า แต่กล่าวบรรดาตำแหน่งความ
จริงและความมีสติ

26:26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่งเหล่านี้
แล้ว ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าว
เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีสักสิ่งหนึ่งในสิ่งเหล่านี้
ที่ถูกปิดบังไว้จากพระองค์ เพราะสิ่งนี้ได้ถูก
กระทำในที่ลับลี้

26:27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์เชื่อพวก
ศาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์
ทราบว่าพระองค์เชื่อ”

26:28 แล้วอากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้า
เกือบจะชักชวนเราให้เป็นคริสเตียน”

26:29 และเปาโลทูลว่า “ข้าพระองค์มีความ
ปรารถนายิ่งนักต่อพระพักตร์พระเจ้าว่า ไม่ใช่
พระองค์เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย
จะทั้งเกือบเป็นเหมือนและเป็นเหมือนอย่างข้า
พระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการ
เหล่านี้”

เปาโลสดับเรื่องความรอด

แก่กษัตริย์อากริปา

อะไรก่อให้เกิดดวงตาที่ลุกไหม้ ใจที่ร้อนรน คำวิงวอนที่มีน้ำตานองหน้าแต่ก็มีใจกล้าและเต็มเปี่ยมด้วย

อารมณ์ของเปาโล? เขามิได้ตั้งต่อนิมิตจากสวรรค์นั้น! เขาบอกกษัตริย์อากริปาว่าการเดินทางเพื่อประกาศ
ทั้งหมดของเขานั้นมีจุดประสงค์เพื่อที่จะสั่งสอนทั้งพวกยิวและคนต่างชาติให้กลับใจเสียใหม่ และนี่เป็นภูมิหลัง
ของการถูกจับกุมของเขาในเยรูซาเล็ม

ข้อ 22 บอกเราว่าการเทศนาทั้งหมดของเขานั้นมีพื้นฐานอยู่บนภาคพันธสัญญาเดิม สิ่งเหล่านั้น “ซึ่ง
พวกศาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมาถึง ว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ และพระองค์จะทรงเป็นผู้
แรกที่จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และจะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาตินี้และแก่คนต่างชาติ”

แต่เรื่องนั้นเริ่มที่จะเป็นเรื่องส่วนตัวแล้ว แม้กระทั่งกษัตริย์อากริปาก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึง
ความวิตกกังวลและการถูกฟ้องใจบางอย่าง ผู้ว่าราชการเภสัชรู้สึกว่าเขาต้องเข้าแทรกแซง เขาจึงขัดจังหวะ
เสียงดังว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว การเรียนรู้นี้ทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ”

แต่เปาโลไม่ยอมถูกเบียดเบียนความสนใจ ดูเหมือนว่ากษัตริย์อากริปาเข้าใจหลักการที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้น
ที่เปาโลกำลังพูดถึงมากกว่าผู้ใดในสภาซานเฮดริน มากกว่าเภสัชหรือเพลิกัส และถูกโหมกระพือและถูกฟ้อง
ใจมากกว่า เปาโลจึงกล่าวต่อด้วยใจกล้าว่า “ข้าพเจ้าไม่คลั่งเลย ท่านเจ้าคุณเภสัชเจ้าข้า แต่กล่าวบรรดาคำ
แห่งความจริงและความมีสติ ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบเรื่องสิ่งเหล่านี้แล้ว ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าจึง
กล้ากล่าว” ไม่มีสักสิ่งในสิ่งเหล่านี้ที่เปาโลพูดถึงถูกปิดซ่อนไว้จากกษัตริย์อากริปา และจากนั้นเมื่อเผชิญหน้า
กษัตริย์ผู้กระวนกระวายใจ เปาโลกล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์เชื่อพวกศาสดาพยากรณ์หรือไม่
พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์เชื่อ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง คุณพร้อมไหมที่จะยอมรับว่าพระคริสต์ทรง
ทำให้พระสัญญาเหล่านั้นที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์สำเร็จจริงแล้ว? อากริปา คุณพร้อมไหมที่จะ
เผชิญหน้าชาวประเสริฐเดียวกันนั้นที่เปาโลได้เทศนาในการเดินทางเพื่อประกาศทั้งหมดของเขา ที่ว่าพระคริสต์
ทรงเป็นหนทางเดียวที่จะได้รับการยกโทษและความรอด ทั้งแก่พวกยิวและคนต่างชาติ?

ในฉบับคิงเจมส์ของเราเรามีข้อ 28 ว่า “แล้วอากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าเกือบจะชักชวนเรา
ให้เป็นคริสเตียน” ฉบับอเมริกัน สแตนดาร์ดแปลมันว่า “ด้วยคำชักชวนเพียงเล็กน้อยเอง เจ้าก็เกือบทำให้เรา
เป็นคริสเตียนแล้ว” ผมไม่เชื่อว่านั่นเปลี่ยนแปลงความหมายมากเป็นพิเศษ กษัตริย์อากริปาถูกฟ้องใจแล้ว
เปาโลกำลังอ้อนวอนขอให้มีการตัดสินใจที่ชัดเจนเดี๋ยวนี้ เหตุเหตุในฉบับ Scofield Reference กล่าวว่า
“คำตอบนั้นอาจถูกถอดความได้ว่า: ‘ต้องใช้คำชักชวนมากกว่านี้’ ฯลฯ หรือ ‘อีกนิดเดียวเจ้าก็จะทำให้เรา
เป็นคริสเตียนแล้ว’” ไม่ว่าจะยังไง อากริปาก็ถูกฟ้องใจ เขาต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับความสว่างอัน
ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าเขาไม่รับความรอด การปรับโทษของเขาก็จะหนักยิ่งขึ้นเพราะความสว่างแจ้งอัน
มากมายนั้นที่เขาได้รับแล้ว อีกหลายล้านคนได้หันไปเสียจริง ๆ หลังจากถูกฟ้องใจอย่างมากแล้ว โดยกล่าวว่า
“คุณเกือบชักชวนฉันให้เป็นคริสเตียนแล้ว” แต่ “เกือบรอด” ก็ยังถือว่าไม่รอดอยู่ดี

ผมไม่ประหลาดใจเลยที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักต่อพระพักตร์พระเจ้าว่า
ไม่ใช่พระองค์เท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย [เภสัช, พระนางเบอร์นิส และคนอื่น ๆ ที่เขาหมายถึง]
จะทั้งเกือบเป็นเหมือนและเป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ในทุกสิ่ง เว้นเสียแต่เครื่องพันธนาการเหล่านี้”

และบทเพลงหนึ่งที่คุ้นเคยก็ลอยเข้ามาในหัว

จวนเชื่อพระเยซู เท่านั้นไม่พอ
จวนเชื่อพระเยซู ท่านไม่ควรรอ
ซาตานล่อลวงท่านว่า วันอื่นจึงค่อยศรัทธา
วันหน้าคงมีเวลา กลับหาพระเจ้า
จวนเชื่อไม่รอดบาป ควรเชื่อวันนี้
เชิญเชื่อพระเยซู อย่าหันหน้าหนี
ทรงเชิญทุกคนให้มา
เหล่าทูตสวรรค์นำหน้า
ทรงเชิญคนบาปเข้ามา
เชิญให้กลับใจ
จวนเชื่อพระเยซู จวนหมดเวลา
จวนเชื่อพระเยซู ก็ถูกอาญา
จวนเชื่อพระเจ้าไม่โปรด
จวนเชื่อจะไม่พ้นโทษ
เป็นทุกข์คร่ำครวญเศร้าโศก
จวนเชื่อไม่รอด

และบทเพลงหนึ่งที่ไม่โด่งดังขนาดนั้นแต่ก็ไพเราะอย่างหาที่สุคติได้และน่าประทับใจคือถ้อยคำของ
บทเพลงที่แต่งโดย P.P. Bilhorn:

ข้าเกือบวางใจในพระเยซู
ข้าเกือบหันจากบาปของข้า
ข้าเกือบจ้านนลิน์สุดใจ
ให้การต่อสู้อ่อนหวานภายใน
ข้าเกือบกล่าวว่า “พระเยซู ช่วยข้าด้วย”
ข้าเกือบยอมจ้านนความตั้งใจ
จวนเชื่อเพื่อรับใช้พระองค์
แต่ข้าก็ปฏิเสธพระองค์อยู่ดี
แค่เกือบ แต่ข้าก็ยังขัดขึ้น
แค่เกือบ แต่ไม่เคยได้เชื่อ
แค่เกือบ แต่รอแล้วรออีก
จนพระวิญญาณทรงเสด็จประทับ
ครั้งหนึ่ง ข้าเกือบยอมจ้านน
ครั้งหนึ่ง ข้าเกือบรับความรอด

แค่เกือบ แต่ก็ผิดไปและผิดไป
ซาตานดึงข้าไว้ให้เป็นทาส
แค่เกือบ-เหตุใดจึงปฏิเสธพระองค์?
แค่เกือบ โอ ผู้หลงหายเอ๋ย จงเชื่อเถิด
แค่เกือบ-จงเปิดประตูใจของท่าน
และรับพระเยซูเป็นผู้ช่วย

ร้องรับ:

บัดนี้เป็นเวลาที่จะต้อนรับพระองค์
บัดนี้เป็นเวลาที่จะรับความรอด
บัดนี้ ขณะพระวิญญูณยังทรงอ่อนวอน
บัดนี้ พระเยซูทรงรอที่จะช่วยให้รอด

ข้อ 30-32:

26:30 และเมื่อเปาโลกล่าวดังนั้นแล้ว กษัตริย์ก็	ที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ”
ทรงลุกขึ้น กับผู้ว่าราชการเมือง และพระนางเบอร์	26:32 แล้วอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ชาย
นิส และคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพวกเขา	คนนี้จะถูกปล่อยตัวให้ได้รับเสรีภาพไปแล้ว หาก
26:31 และเมื่อพวกเขาได้ออกไปแล้ว พวกเขาจึง	เรามีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์”
พูดกันและกัน โดยกล่าวว่า “ชายคนนี้มีได้ทำอะไร	

เปาโลจะรับการปล่อยตัวก็ทำได้:

ตอนนี้จะไปที่กรุงโรมแล้ว

การสัมภาษณ์สิ้นสุดลงแล้ว กษัตริย์และผู้ว่าราชการและพระนางเบอร์นิส “และคนทั้งหลายที่นั่งอยู่ด้วยกันกับพวกเขา” (เราคิดว่าฝูงชนหมู่ใหญ่ที่เป็นเหล่าข้าราชการได้ยื่นข่าวประเสริฐแล้ว) ออกไปอยู่ต่างหาก

เฮโรดและเฟสทัสกล่าวว่า “ชายคนนี้มีได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือถูกจองจำ” และเฮโรด อากริปปากล่าวแก่เฟสทัสว่า “ชายคนนี้จะถูกปล่อยตัวให้ได้รับเสรีภาพไปแล้ว...” จริงแท้แน่นอน! พวกพาริสี่ในหมู่สภาซานเฮดรินก็ทราบเช่นนั้น (กิจการ 23:9) และเฟลิกส์ก็ทราบเรื่องนี้เช่นกัน เพราะเขาได้คุมตัวเปาโลไว้โดยหวังว่าจะได้รับสินบนเพื่อแลกกับการปล่อยตัวเปาโล (กิจการ 24:26) และเฟสทัสก็คุมตัวเปาโลไว้ “ซึ่งประสงค์ที่จะแสดงความชอบต่อพวกยิว” (กิจการ 25:9) เปาโลได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์แล้ว ฉะนั้นคดีนี้ต้องถูกนำไปสู่ศาลสูงสุดและนั่นคือที่กรุงโรม

กิจการ 27

ข้อ 1:

27:1 และเมื่อได้ตัดสินใจแล้วว่าพวกเราควรจะ กับนักโทษอื่น ๆ บางคนไว้กับคนหนึ่งชื่อ ยูเลียส
แล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโล นายร้อยคนหนึ่งในกองทหารของออกัสตัส

เปาโลต้องถูกส่งตัวไปกรุงโรม

บัดนี้เปาโลต้องถูกส่งตัวไปกรุงโรมแล้ว ในฐานะพลเมืองสัญชาติโรม ซึ่งเป็นเกียรติยศหนึ่งที่น้อยคนได้รับ เขามีสิทธิพิเศษหลายประการภายใต้กฎหมายของโรม เขาได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์แล้ว เขาจึงต้องไปเฝ้าซีซาร์

ฉะนั้น “เปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคน” จึงถูกมอบไว้กับนายร้อยคนหนึ่งหรือนายพันคนหนึ่งของเหล่าทหารโรม ซึ่งมีชื่อว่าจูเลียส นายทหารคนหนึ่งของกองทหารที่ตั้งชื่อตามซีซาร์ ออกัสตัส และอาจเป็นชายคนหนึ่งที่กองบัญชาการของเขาอยู่ในกรุงโรม พวกเขาจะเดินทางโดยเรือและรัฐบาลจะออกค่าโดยสารให้ในการนั่งเรือไปทางทิศตะวันออกในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนจนกว่าพวกเขาจะมาถึงกรุงโรม

1. เปาโลคงได้รับการปลอบประโลมใจจริง ๆ ที่การรอคอยแสนยาวนานสิ้นสุดเสียที! เขาเป็นนักโทษมานานกว่าสองปีแล้ว (กิจการ 24:27) ในช่วงเวลานั้นเขาได้เทศนาแก่พวกทหารหรือคนเหล่านั้นที่มาหาเขา เป็นครั้งคราวในการถูกไต่สวนของเขา ฯลฯ ช่วงสองปีอันยาวนานนั้นคงดูเหมือนว่างเปล่ามากจริง ๆ ในระหว่างการครอบครองของเฟลิกซ์ เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลกระทำในช่วงที่เขาติดคุกอยู่ตอนนั้นเลย ชีวิตเขาดกอยู่ในอันตรายครั้งแล้วครั้งเล่า พวกผู้ว่าราชการที่ทะเลาะแหย่ก็อยากส่งตัวเขากลับไปที่เยรูซาเล็ม พวกยิวมีแผนสมคบคิดที่จะดักซุ่มเพื่อฆ่าเขาระหว่างทาง พวกผู้ว่าราชการและข้าราชการทั้งหลายที่รู้ว่าเขาไม่สมควรถูกตั้งข้อหาเหล่านั้น แต่ด้วยเหตุผลทางการเมืองก็คุมตัวเขาไว้เป็นนักโทษ และบัดนี้ในที่สุดช่วงหลายปีที่ยาวนานน่าเบื่อและดูเหมือนไร้ผลก็สิ้นสุดลงเสียทีและเปาโลจะไปที่กรุงโรม!

2. เปาโลได้วางแผนไว้เยอะและนานแล้วว่าจะไปที่กรุงโรม! และผมคิดว่าแผนการเหล่านั้นเป็นมาจากพระเจ้าเพราะว่าแผนการเหล่านั้นถูกบันทึกไว้ในจดหมายฝากที่ได้รับการดลใจที่ส่งถึงชาวโรม เปาโลได้เขียนหาคนเหล่านั้นด้วยใจที่สำนึกผิดจริง ๆ! พวกเขาอยู่ในคำอธิษฐานของเขาอย่างไม่หยุดหย่อน (รม. 1:9) เขา “พูดขอว่า ถ้าบัดนี้หรือเวลาใดก็ตาม โดยอย่างหนึ่งอย่างใด ขอให้ข้าพเจ้ามีการเดินทางที่ประสบความสำเร็จในการมาหาพวกท่าน ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า” ที่กรุงโรม (รม. 1:10) เปาโลไม่ทราบว่ “โดยอย่างหนึ่งอย่างใด” ที่ว่านั่นหมายถึงการไปในฐานะนักโทษ! เขาปรารถนาที่จะถ่ายทอดของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่างแก่พวกเขาและรับการปลอบประโลมใจจากพวกเขา เขากล่าว และเขา “ตั้งใจหลายครั้งแล้ว” ที่จะมาหาพวกเขา แต่ก็มีเหตุขัดข้องอยู่จนถึงตอนนั้น (ข้อ 11-13) ฉะนั้นเขาจึงพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐที่กรุงโรมเช่นกัน (รม. 1:15) พร้อมกับเรื่องนี้ในความคิด จงหมายเหตุว่าเปาโลได้เส้นในจดหมายของเขาที่ส่งถึงพวกโรมว่าเขาเป็น “อัครทูตของพวกคนต่างชาติ” (รม. 11:13) จงหมายเหตุว่าเขาได้ให้โครงร่างคร่าว ๆ แล้วเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะตัวแห่งงานรับใช้ของเขาในโรม 15:15-21

แต่เสมอมาในความคิดของเขา เขาหวังว่าจะมายังกรุงโรม และการเดินทางเพื่อประกาศอันยิ่งใหญ่เหล่านี้เป็นเหตุผลสำหรับความล่าช้านี้ “เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ถูกขัดขวางอย่างมากจากการมาหาพวก

ท่านด้วย แต่บัดนี้ เมื่อไม่มีการงานในแคว้นเหล่านี้ต่อไปแล้ว และเพราะมีความปรารถนาอย่างยิ่งเป็นเวลาหลายปีที่จะมาหาพวกท่าน เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว” (รม. 15:22-24)

จากนั้นเขาเล่าว่าเขากำลังจะไปยังกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับของถวายสำหรับพวกคริสเตียนยิวและกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (รม. 15:28, 29) จากนั้นเขาก็ขอร้องพวกเขาให้อิทธิฐานเผื่อเขาเพื่อที่เขาจะได้รับการช่วยให้พ้น “จากคนเหล่านั้นในแคว้นยูเดียที่ไม่เชื่อ... เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาพวกท่านด้วยความปีติยินดีโดยน้ำพระทัยของพระเจ้า และจะได้รับความสดชื่นกับพวกท่าน” (รม. 15:31, 32)

ข้อพระคำเหล่านั้นในหนังสือโรมได้รับการคล้อยใจ ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเปิดเผยแก่เปาโลแล้วว่าเขาจะต้องไปที่กรุงโรม บังเอิญที่ว่า เนื่องจากนี้ได้รับการคล้อยใจ เราจึงทราบว่าเป็นไปได้อย่างไรที่เปาโลนั้นจะถูกจำคุกสองหน เขาน่าจะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวระยะหนึ่งเพราะเขาได้รับการคล้อยใจอย่างชัดเจนให้เขียนว่า “ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น” และเขาไม่ได้ไปที่สเปนก่อนหนังสือกิจการจบลง เขาเขียนถึงชาวฟิลิปปี ขณะอยู่ในกรุงโรมว่า “และโดยมีความไว้วางใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับพวกท่านทุกคนต่อไปเพื่อการจำเริญขึ้นและความปีติยินดีแห่งความเชื่อของพวกท่าน เพื่อความปลอบปล้ำของพวกท่านจะได้บริบูรณ์มากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านอีก” (ฟป. 1:25, 26) และ “การมาอีก” นั้นคงต้องหมายถึงการได้รับการปล่อยตัวออกจากคุก และเขาเขียนไปถึงฟีโลโมนาจากกรุงโรมว่า “แต่พร้อมกันนี้ ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน” (ฟม. 22)

ฉะนั้นบัดนี้เปาโลจะต้องไปที่กรุงโรม เราคิดว่า มันไม่ใช่แผนการแรกและที่ดีที่สุดของพระเจ้าที่เขาควรไปวิธีนี้ เขาได้รับคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่ให้ขึ้นไปเยรูซาเล็ม (กิจการ 21:4; กิจการ 21:10, 11) และตามที่เปาโลเองได้รับคำสั่งโดยตรงจากพระเจ้าในกิจการ 22:17-21 แต่เปาโลก็ยังเป็นคนของพระเจ้าอยู่ดี พระเจ้าทรงตั้งพระทัยไว้แล้วที่จะให้เขาไปที่กรุงโรมและได้ทรงเปิดเผยเรื่องนั้นแก่เปาโลแล้ว และบัดนี้ในที่สุดเปาโลก็พร้อมแล้วที่จะไปที่กรุงโรมในฐานะนักโทษ

ในการเชื่อมโยงนี้เราควรพิจารณามิตรสหายทุกคนที่เปาโลรู้จักชื่อที่กรุงโรม อ่านโรม 16 เขาเอ่ยชื่อคนยี่สิบเจ็ดคนที่เขาฝากความคิดถึงไป และหลายครอบครัวและคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งเขาไม่ได้เอ่ยชื่อ! นั่นให้ภาพประกอบข้อเท็จจริงที่ว่ากรุงโรมเป็นศูนย์กลางของโลกในตอนนั้นและเหมือนที่สุภาชิตโบราณกล่าวว่า “ถนนทุกสายมุ่งสู่โรม” ฉะนั้นในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เปาโลเคยพบเจอทั้งไกลและใกล้และในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมาถึงพระคริสต์ หลายคนตอนนี้อยู่ที่กรุงโรม เขาปรารถนาที่จะเห็นหน้าพวกเขา และเขาได้รับการคล้อยใจให้ฝากความคิดถึงมายังทุกคนเหล่านี้ เพราะเขาตั้งใจไว้ว่าจะมาที่กรุงโรม

3. นักโทษอื่นใดบ้างไปกรุงโรมกับเปาโล? “เปาโลกับนักโทษอื่น ๆ บางคน” ถูกส่งตัวให้แก่ยูเลียสนายร้อยเพื่อพาพวกเขาไปยังกรุงโรม ไม่ใช่ทุกคนในพวกเขาถูกเอ่ยชื่อ อาริสทาร์คัสเป็นหนึ่งในพวกเขา เขาเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล อยู่ในการจลาจลนั้นในเมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:29) อาจถูกจับกุมเช่นกันเพราะการร้องเรียนของพวกผู้นำิว นักโทษคนอื่น ๆ ไม่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ แต่ผู้เขียนที่ได้รับการตลใจท่านนี้กล่าวว่า “พวกเรา” ซ้ำแล้วซ้ำอีก (ข้อ 4, 5, 7, 18, 19, 37) ฉะนั้นลูกา ผู้เขียนท่านนี้ซึ่งได้รับการตลใจ จึงอยู่ด้วยกับเปาโลอย่างชัดเจน พร้อมกับอาริสทาร์คัสและคนอื่น ๆ เหล่านั้น “อาริสทาร์คัส...อยู่กับพวกเรา” ลูกาได้รับการตลใจให้เขียน (ข้อ 2)

ข้อ 2-13:

27:2 และเมื่อลงเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอตรา มิททิยมแล้ว พวกเราจึงแล่นไป โดยตั้งใจว่าจะแล่นเลาะไปตามชายฝั่งทั้งหลายของแคว้นเอเชีย โดยคนหนึ่งชื่อ อาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับพวกเรา

27:3 และวันรุ่งขึ้น พวกเราได้แวะที่เมืองไซดอน และยูเลียสมิเจมตตาปราณีแก่เปาโล และให้ท่านมีเสรีภาพที่จะไปหามิตรสหายทั้งหลายของท่าน เพื่อจะได้บรรเทาใจของท่านเอง

27:4 และเมื่อพวกเราได้แล่นออกจากที่นั่นแล้ว พวกเราก็แล่นไปทางด้านปลดอลมของเกาะไซปรัส เพราะลมเหล่านั้นพัดต้าน

27:5 และเมื่อพวกเราได้แล่นข้ามทะเลของแคว้นซีลีเชียกับแคว้นปัมฟีเลียแล้ว พวกเราได้มาถึงเมืองมิรา เมืองแห่งหนึ่งของแคว้นซีเลีย

27:6 และที่นั่นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งแห่งเมืองเล็กซานเดรียที่จะแล่นไปยังประเทศอิตาลี และท่านให้พวกเราลงเรือลำนั้น

27:7 และเมื่อพวกเราได้แล่นไปช้า ๆ หลายวัน และได้มาถึงเมืองคินดีสอย่างยากเย็น ลมไม่เข้าข้างพวกเรา พวกเราจึงแล่นไปทางใต้ของเกาะครีต ตรงกับเมืองสัลโมเน

27:8 และเมื่อแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น

ได้มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า ท่างาม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย

27:9 บัดนี้เมื่อเสียเวลาไปมากแล้ว และคราวเมื่อการเล่นเรือก็อันตรายแล้วตอนนี้ เพราะตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย

27:10 และกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรทุกและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย”

27:11 ถึงกระนั้น นายร้อยก็เชื่อกับตันและเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล

27:12 และเพราะว่าท่าเรือนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงแนะนำให้ไปจากที่นั่นด้วย ถ้าโดยวิธีใดก็ตามพวกเขาอาจจะไปถึงเมืองฟินีส์ และจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว ซึ่งเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต และหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

27:13 และเมื่อลมทิศใต้พัดมาเบา ๆ โดยคาดว่าพวกเขาได้รับจุดประสงค์ของพวกเขาแล้ว เมื่อถอนสมอจากที่นั่น พวกเขาได้แล่นเรือใกล้เกาะครีต

การเดินทางโดยการแล่นเรือใบ

ในที่นี่เราได้เห็นภาพของภยันตรายและความไม่สะดวกเหล่านั้นของการเดินทางโดยแล่นเรือใบ เรือลทุกลำสมัยนั้นทำด้วยไม้ พลังเดียวก็คือพลังของแรงลมที่มากระทำต่อใบเรือเหล่านั้น เรือรบบางลำมีไม้พายหนึ่งสอง หรือสามแถวที่ใช้พวกทาสพาย ซึ่งบางครั้งพวกเขาก็ถูกล่ามโซ่ แต่นั่นก็แพลงเกินไปในการใช้แรงคน และการแล่นเรือใบก็เร็วกว่าและดีกว่าวิธีคมนาคมแบบอื่นทั้งทางบกหรือทางทะเล ฉะนั้นก่อนสมัยที่มีทางรถไฟเกือบทุกคนใหญ่ ๆ ของโลกจึงตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลหรือบนแม่น้ำสายใหญ่ ๆ เพื่อที่สินค้าและผู้คนจะสามารถเคลื่อนย้ายไปมาได้โดยทางเรือเล็กหรือเรือใหญ่ นายร้อยผู้นี้พบเรือลำหนึ่งในท่าเรือที่เมืองซีซาร์ริยาซึ่งมาจากท่าเรือที่เมืองอัครามิทิยาม เลาะชายฝั่งไปทางเหนือใกล้เมืองโตรัสในเอเชียไมเนอร์ ฉะนั้นพวกเขาจึงวางแผนที่จะแล่นเรือ “เลาะไปตามชายฝั่งทั้งหลายของแคว้นเอเชีย” ซึ่งเป็นแคว้นที่ครอบคลุมส่วนของคาบสมุทรนั้น ปัจจุบันมันตกเป็นของพื้นที่ ๆ เราเรียกว่าเอเชียไมเนอร์ ท่าเรือถัดไปทางทิศเหนือคือ เมืองไซดอนและพวกเขาจอดแวะที่นั่น เปาโลมีเพื่อนฝูงและได้รับอนุญาตให้ไปยังบ้านของพวกเขาเพื่อรับความสดชื่น ทหารนายหนึ่งน่าจะไปกับเขาด้วย แต่เขาได้รับเสรีภาพอย่างมาก จากนั้นพวกเขาแล่นเรือขึ้นเหนือ พวกเขาตั้งใจว่าจะไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แต่ “ลมเหล่านั้นพัดต้าน” พวกเขาจึงแล่นเรือใกล้ฝั่งและไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะไซปรัส และจึงไปใกล้แผ่นดิน “ข้ามทะเลของแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย” ไปยังเมืองมิรา นครหนึ่งของแคว้นลิเซีย

คุณควรดูแผนที่อันหนึ่งของการเดินทางเพื่อประกาศของเปาโลและทำความเข้าใจกับปลายด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือทั้งหมดนี้ของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ฉะนั้นคุณจะได้พบได้ว่าเปาโลเทศนาที่ไหน พบความสัมพันธ์ของแคว้นมาซิโดเนีย เมืองเธสะโลนิกา กรุงเอเธนส์ และเมืองอันติโอกในประเทศกรีซซึ่งมีต่อพื้นที่นั้นของเอเชียไมเนอร์ซึ่งเป็นที ๆ เปาโลมีงานรับใช้แรกของเขา พวกเขาจอดแวะที่ท่าเรือของเมืองมิรา เรือลำนั้นที่พวกเขาใช้ยังคงมุ่งหน้าไปทางทิศเหนือต่อไปอีก เราคิดว่าไปถึงเมืองอัครามิทิยาม แต่พวกเขาอยากแล่นเรือไปทางทิศตะวันตกมุ่งสู่กรุงโรม ฉะนั้นพวกเขาจึงพบเรืออีกลำหนึ่งและเช่าพื้นที่ว่าง

อีกครั้งที่ลมพัดต้าน พวกเขาแล่นเรือไปอย่างช้า ๆ เราคิดว่า พวกเขาพยายามที่จะแล่นต้านลมที่พัดมาจากทิศตะวันตก พวกเขามาตรงข้ามเมืองคินัสซอสบนชายฝั่งและจากนั้นไม่สามารถที่จะแล่นเรือไปทางทิศตะวันตกโดยตรงได้และโดยส่วนปลายของประเทศกรีซ พวกเขาจึงเลี้ยวลงใต้และแล่นเรือ “ใต้เกาะครีต” นั่นคือทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของส่วนปลายของเกาะครีตและเลียบไปตามชายฝั่งตอนใต้ พวกเขาผ่านเมืองสัลโมเนทางปลายด้านตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะนั้นและจากนั้นก็เลียบชายฝั่งตอนใต้ไปจนกระทั่งพวกเขามาถึงท่าเรือที่เรียกว่าท่างาม ลมพัดต้านพวกเขามาตลอด พวกเขาไม่ได้ทำเวลาได้ตามที่พวกเขาหวังไว้

แต่บัดนี้เริ่มจะเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว “ตอนนี้เทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว” มันเริ่มเข้าสู่เวลาของสายลมฤดูหนาวแล้วบนทะเลเมดิเตอร์เรเนียน การอดอาหารนั้นตรงกับวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ตามที่กล่าวไว้ในเลวีนิติ 23:27-29 มันอันตรายที่จะแล่นเรือต่อไป แต่ท่าเรือที่นั่นไม่ “เหมาะสมที่จะจอดในฤดูหนาว” กับต้นเรือร้อนใจที่จะเอาของที่บรรทุกเรือของเขาออก เรียกเก็บเงินของตน นอกจากนี้ ทางปลายด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะครีต มีท่าเรืออีกแห่งซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า เรียกว่า ฟินีคัส

จงหมายเหตุคำเตือนของเปาโลในข้อ 9 และ 10: “ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ารับรู้ว่าการเดินทางโดยทางเรือนี้จะได้รับความเจ็บปวดและความเสียหายมากมาย ไม่เพียงแต่ของบรรพบุรุษและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย” เห็นได้ชัดว่าเขาได้รับคำเตือนจากพระวิญญาณของพระเจ้าว่าการเดินทางรอบนี้ผ่านช่วงฤดูหนาวจะเป็นอันตราย เราต้องไม่คิดว่าเปาโลทราบเกี่ยวกับการแล่นเรือมากกว่ากับต้นของเรือนั้น แต่พระเจ้าทรงบอกเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงกระทำอะไร หากพวกเขาเชื่อฟังพระองค์และดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระองค์ ฉะนั้นลมทิศใต้จึงพัดมาเบา ๆ พวกเขาสามารถปรับใบเรือของตนและมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกได้ และฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มแล่นเรือเลาะไปตามชายฝั่งตอนใต้ของเกาะครีต

ข้อ 14-20:

27:14 แต่หลังจากนั้นไม่นาน มีลมพายุพัดรุนแรง	และถูกขับเคลื่อนไปตั้งนั้น
เกิดขึ้นที่ถูกเรียกว่า ยูรอกลิตอน	27:18 และพวกเราก็ถูกซัดไปมายิ่งนักด้วยพายุใหญ่ลูกหนึ่ง วันต่อมาพวกเขาทำให้เรือเบาลง
27:15 และเมื่อเรือลำนั้นติดอยู่ในพายุ และต้านลมไม่ไหว พวกเราจึงปล่อยเรือไปตามลม	27:19 และในวันที่สาม พวกเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือนั้นออกเสียด้วยมือของเราเอง
27:16 และเมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะแห่งหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่า คลาวดา พวกเรามีงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้	27:20 และเมื่อทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาวทั้งหลายไม่ได้ปรากฏเป็นเวลาหลายวันแล้ว และพายุไม่ใช่อ่อนลงสัก ๆ กระจกหน้าพวกเราอยู่ ความหวังทั้งสิ้นที่พวกเราจะรอดนั้นก็ถูกพრაกไปเสีย
27:17 ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยกเรือเล็กขึ้นแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกผูก โอบรอบเรือไว้ และเพราะกลัวเกรงว่าพวกเขาจะเกยสันดอนทราย จึงลัดใบเรือลง	

ในภยันตรายแห่งท้องทะเล

เปาโลเคยแล่นเรือเลียบชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนบ่อยครั้งในการเดินทางเพื่อประกาศของเขา ก่อนการเดินทางเที่ยวล่าสุดของเขาไปกรุงเยรูซาเล็มและการถูกจับกุมของเขา เปาโลได้เขียนเกี่ยวกับการทนทุกข์หลายอย่างของตนเพื่อพระคริสต์ เขากล่าวได้แล้วว่า “ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คินหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องที่ยืมเท็จ” (2 คร. 11:25, 26) เขาเคยเผชิญภัยเรือแตกสามครั้งแล้ว เขาเคยลอยคออยู่ในทะเลคินหนึ่งกับวันหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเกาะเสากระโดงเรืออันหนึ่งหรืออยู่ในเรือกัซิปลำหนึ่งในทะเล เขาสามารถเขียนเกี่ยวกับภัยแห่งน้ำทั้งหลาย “ภัยในทะเล” ฉะนั้นภัยแห่งการเดินทางครั้งนี้จึงไม่ใช่การทดสอบเช่นนั้นครั้งแรกที่เปาโลเคยเผชิญ

ผ่านไปไม่นานก็เกิดพายุ เราคิดว่ามีการคาดการณ์พายุแบบนั้นทุกฤดูหนาวอยู่แล้ว และมันมีชื่อว่า “ยูรอกลิตอน”

เกี่ยวกับยูรอกลีดอน เหตุการณ์หนึ่งใน Encyclopedia Britannica มีความน่าสนใจ ในรายการเกี่ยวกับเกาะมอลตาในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน บทความนั้นกล่าวว่า:

“ลมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดสบาย ๆ พัดนานเฉลี่ย 150 วันต่อปี, ลมเหนือที่เย็นพัดอยู่ประมาณ 31 วัน, ลมตะวันออกเฉียงใต้พัดนาน 70 วัน, ลมตะวันตกพัดนาน 34 วัน ลมตะวันตกเฉียงเหนือ ‘เกรกาเล’ (ยูรอกลีดอน ของกิจการ 27:14) พัดอยู่ในช่วงวันที่กลางคืนและกลางวันเท่ากันและบางครั้งในช่วงเดือนฤดูหนาว บางครั้งก็มีพลังเกือบเท่ากับพายุเฮอริเคนที่พัดนานรวมสามวัน มีบันทึกไว้ว่ามันเป็นเหตุให้คนทร้อยคนจมน้ำตายในท่าเรือในปี 1555 ลมนี้สร้างหายนะอยู่ตลอดในการเดินเรือที่ Anchor; กำแพงกันคลื่นบน Monarch Shoal ได้ถูกออกแบบมาเพื่อดำเนินการทำลายล้างของมัน”

ในฉบับอเมริกัน สแตนดาร์ด คำเรียกที่ใช้สำหรับยูรอกลีดอน คือ ยูระกิโล ซึ่งเป็นคำที่หมายถึง “ลมตะวันออกเฉียงเหนือ” และบทความอีกชิ้นใน Encyclopedia Britannica กล่าวว่ายูรอกลีดอนมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือแทนที่จะมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ มันน่าจะเปลี่ยนแปลงไปมา แต่ก็มาก่อนข้างเป็นประจำประมาณปลายเดือนกันยายน

มีเกาะเล็ก ๆ เกาะหนึ่งทางทิศใต้ของเกาะครีตที่เรียกว่า คลาวดา และพวกเขา “เล่นไปข้างใต้มัน” นั่นคือ พวกเขาออกนอกเส้นทางไปทางทิศใต้ของเกาะนั้นแทนที่จะไปทางทิศตะวันตกโดยตรง พวกเขา “มีงานหนักมากที่จะยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้” เราคิดว่าเรือลำหนึ่งที่เล็กกว่าซึ่งถูกใช้สำหรับการเอาของขึ้นและลงจากเรือใหญ่ ฯลฯ ถูกลากจูงโดยใช้เชือกเส้นหนึ่งที่อยู่ด้านหลังของเรือใบนั้น พวกเขายกเรือเล็กนั้นขึ้นมาไว้บนเรือใหญ่ พวกเขาใช้สายเคเบิลหรือเชือกหลายเส้นมัดรอบเรือไม้ลำนั้น ซึ่งบรรทุกหนักมาก เกรงว่าคลื่นที่ซัดกระแทกจะทำให้เกิดรอยแยก

หนึ่งในภัยอันตรายใหญ่หลวงในเรือใบก็คือ การถูกพัดเข้าหาฝั่งและทำให้เรือแตก พวกเขาจึงลดใบเรือลงและถูกขับเคลื่อนไปหน้าลม ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาจะทำได้เพื่อควบคุมเส้นทางของเรือนั้น

วันถัดมาพวกเขาก็หนักใจมากจน “พวกเขาทำให้เรือเบาลง” นั่นคือ พวกเขาโยนทิ้งสินค้าส่วนใหญ่ซึ่งเต็มพื้นที่บรรทุกและหลายส่วนของดาดฟ้าเรือ เราคิดเช่นนั้น

“และในวันที่สาม พวกเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือนั้นออกเสียด้วยมือของพวกเขาเอง” เราคิดว่านี่หมายความว่าเปาโลและลูกาช่วยเหลือ พวกเขาเจ้าหน้าที่ของเรือนั้นเคร่งเครียดมากและตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายมากเสียจนพวกเขาต้องโยนทิ้งออกไปนอกเรือแม้กระทั่งเชือกและใบเรือสำรอง มันเป็นกลุ่มคน 276 คนที่วุ่นใจ (ข้อ 37) บนเรือลำหนึ่งที่ถูกซัดไปแบบคนตาบอดต่อหน้าลม พวกเขาไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาว พวกเขาจึงตัดสินใจไม่ได้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน พวกเขาอาจมีเข็มทิศอันหนึ่ง เหมือนที่เรือใบสมัยนั้นบางลำมี เรือลำนี้อาจไม่มีเข็มทิศก็ได้

ข้อ 21-38:

27:21 แต่หลังจากการอดอาหารมานานแล้ว

เปาโลจึงยืนขึ้นในท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลาย พวกท่านน่าจะตั้งใจฟังข้าพเจ้าแล้ว และไม่ว่าเล่นไปจากเกาะครีต และได้รับความเสียหายและการสูญเสียนี้เลย

27:22 และบัดนี้ ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้มีกำลังใจที่ดี ด้วยว่าจะไม่มีการเสียชีวิตของผู้หนึ่งผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านเลย นอกจากเรือลำนี้เท่านั้น

27:23 เพราะว่าในคืนนี้เอง ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของของข้าพเจ้า และผู้ที่ข้าพเจ้าปรนนิบัตินั้น

27:24 โดยกล่าวว่า ‘อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และคุณเกิดพระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน’

27:25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีกำลังใจที่ดีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า สิ่งนี้จะเป็นไปได้เหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น

27:26 อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องถูกโยนลงบนเกาะแห่งหนึ่ง”

27:27 แต่เมื่อคืนที่สี่มาถึงแล้ว ขณะที่พวกเราที่ยังถูกมัดไปมัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็นึกเอาว่าพวกเขากำลังเข้าไปใกล้แผ่นดินแห่งหนึ่งแล้ว

27:28 และหยั่งน้ำดู และพบว่าลึกสี่สิบบเมตร และเมื่อพวกเขาได้ไปอีกหน่อยหนึ่ง พวกเขาหยั่งน้ำดูอีกและพบว่ามันลึกสามสิบบเมตร

27:29 แล้วเมื่อเกรงกลัวว่าพวกเราจะโดนฝั่งที่มีโขดหินทั้งหลาย พวกเขาจึงทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า

27:30 และขณะที่พวกกะลาสีจวนจะหนีออกจากเรือ เมื่อพวกเขาได้หย่อนเรือเล็กลงในทะเลแล้ว โดยทำที่เหมือนกับว่าพวกเขาจะทอดสมอจากหัวเรือ

27:31 เปาโลได้กล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ ท่านทั้งหลายจะรอดไม่ได้เลย”

27:32 แล้วพวกทหารจึงตัดทิ้งบรรดาเชือกของเรือเล็ก และปล่อยเรือเล็กนั้นให้หลุดลอยไป

27:33 และขณะจวนรุ่งเช้า เปาโลก็วิงวอนพวกเขาทุกคนให้รับประทานอาหาร โดยกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สี่ที่ที่ท่านทั้งหลายได้รอดคอยและอดอาหารอย่างต่อเนื่อง โดยมีรับประทานอะไรเลย

27:34 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง ด้วยว่านี่ก็เพื่อสุขภาพของพวกท่าน เพราะว่าจะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน”

27:35 และเมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปัง และขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าพวกเขาทุกคน และเมื่อท่านหักขนมปังนั้นแล้ว ท่านก็เริ่มรับประทาน

27:36 แล้วพวกเขาทุกคนก็มีกำลังใจที่ดี และพวกเขาได้รับประทานอาหารบ้างด้วย

27:37 และพวกเราทุกคนที่อยู่ในเรือนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน

27:38 และเมื่อพวกเขาได้รับประทานอาหารอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำให้เรือเบาขึ้น และโยนข้าวสาลีทิ้งเสียในทะเล

เปาโล ซึ่งได้รับการปลอบประโลมใจจากทูตสวรรค์ของพระเจ้า

ปลอบประโลมใจผู้คนเหล่านั้น

มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ถูกพูดถึงบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าทรงมีวิธีที่จะเปิดเผยแผนการต่าง

ๆ ของพระองค์แก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใกล้พระองค์มาก ๆ และมุ่งมั่นเต็มที่จะทำให้พระองค์พอพระทัยและรับใช้พระองค์ เปาโลทราบล่วงหน้าแล้วว่าตนจะต้องไปที่กรุงโรม และกล่าวถึงเรื่องนี้หลายหนในจดหมายของเขาที่ส่งถึงชาวโรม พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาแล้ว แม้ว่าเขาไม่ยอมฟังว่าเขาไม่ควรไปที่เยรูซาเล็มเกรงว่าเขาจะถูกจองจำและติดคุก ต่อมาองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลว่าความตายของเขาเข้ามาใกล้แล้วและเปาโลกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว” (2 ทธ. 4:6) ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเปิดเผยแก่เปาโลล่วงหน้าแล้วว่าการเดินทางที่ออกจากท่างานนั้นและฤดูหนาวที่จะมา จะทำให้เกิดความสูญเสียและภัยอันตราย (ข้อ 10)

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อับราฮัมถึงแผนการต่าง ๆ ของพระองค์ที่จะทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ โดยตรัสว่า “เพราะเรารู้จักเขาว่าเขาจะชั่วชานอกหลานของเขาและครอบครัวของเขาที่มาภายหลังเขา และพวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อกระทำความยุติธรรมและการตัดสิน...” (ปฐมก. 18:19) พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เรเบคาห์ว่านางจะคลอดลูกแฝด “และพี่ [เอซาว] จะปรนนิบัติน้อง [ยาโคบ]” (ปฐมก. 25:23) พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่ยาโคบเพื่อที่เขาจะบอกบุตรชายทั้งหลายของเขาได้ “ถึงเหตุซึ่งจะบังเกิดแก่พวกเจ้าในยุคสุดท้าย” และเขาบอกพวกเขา “และเมื่อยาโคบสั่งบรรดาบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ท่านก็ยกเท้าของตนขึ้นบนเตียงนอน และสิ้นลมหายใจ” (ปฐมก. 49) อัครทูตเปโตรได้รับการตลใจให้เขียนว่า “โดยทราบไว้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องถอดพลับพลาของข้าพเจ้าหลังนี้ออก เหมือนอย่างที่เราเคยเชื่อคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว” (2 ปต. 1:14)

สองปีก่อนท่านเสียชีวิต คุณพ่อของผมเส้นเลือดในสมองแตกและเราคิดว่าท่านจะต้องตายแน่นอน เมื่อผมรีบกลับบ้านจากงานประชุมฟื้นฟูเพื่อจะเจอหน้าท่าน ท่านก็นั่งอยู่และขณะที่ท่านเจ็บปวดและหายใจไม่ไหวในท่านนอนเพราะสภาพหัวใจของท่าน ท่านก็บอกผมตรง ๆ ว่า “ลูกเอ๋ย ยังไม่ถึงเวลาของพ่อหรอก พระเจ้าจะทรงบอกพ่อก่อนเวลาของพ่อมาถึง” สองปีถัดมา ตอนที่ดูเหมือนว่าท่านสุขภาพดีขึ้นเยอะแล้ว ท่านก็บอกอย่างน้อยสองคนว่าตอนนี้เวลาของท่านมาใกล้แล้ว ท่านมาเยี่ยมผมเป็นครั้งสุดท้ายในงานประชุมฟื้นฟูหนึ่งขณะจิตวิญญาณชายสี่คน ผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว มาถึงพระคริสต์ในสองวัน จากนั้นท่านก็มาที่ห้องพักของผมโดยล้มป่วยและเสียชีวิตในชั่วโมงเดียว!

ผมกำลังเสนอแนะว่าถ้าคริสเตียนทั้งหลายเดินใกล้ชิดกับพระเจ้า เราก็ไม่เพียงสามารถได้รับการปลอบประโลมใจได้ในพายุทุกลูกกลางทะเล แต่ได้รับการรับประกันและความช่วยเหลือเมื่อใดก็ตามที่เราต้องการมัน ฉะนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงยื่นข้างเปาโลตอนกลางคืนและกล่าวว่า “อย่ากลัวเลย เปาโลเอ๋ย ท่านจะต้องถูกนำตัวไปเข้าเฝ้าต่อหน้าซีซาร์ และดูเถิด พระเจ้าได้ทรงมอบทุกคนที่เล่นเรือพร้อมกับท่านนั้นให้แก่ท่าน”

เปาโลคงจดจำได้อย่างขึ้นบานใจถึงคราวนั้นในเมืองโครีนธ์เมื่อ “แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” (กิจการ 18:9, 10) โอ ชายหรือหญิงคนใดที่อยู่ใกล้องค์พระผู้เป็นเจ้าและในน้ำพระทัยของพระเจ้าและที่เรียนรู้ที่จะวางใจ ก็สามารถมีสันติสุขและความมั่นใจซึ่ง “เกินความเข้าใจทุกอย่าง” ในวาระแห่งความตึงเครียดและความลำบาก

เปาโลจึงบอกผู้คนที่เหล่านั้นว่า “เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีกำลังใจที่ตีเถิด เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า สิ่งนี้จะเป็นไปเหมือนอย่างที่ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น อย่างไรก็ตาม พวกเราจะต้องถูกโยนลงบนเกาะแห่งหนึ่ง”

พายุนั้นโหมกระหน่ำนานสองสัปดาห์เต็ม ๆ ตอนนี้องค์พระเยซูคริสต์คิดว่าตนกำลังเข้าไปใกล้แผ่นดิน เรือที่มีเสากระโดงเปล่า ๆ ถูกลมพัดโดยไม่มีใบเรือ พวกเขาหยุดและพบว่าน้ำนั้นลึกยี่สิบแปดฟุต (120 ฟุต) จากนั้น มันก็ลึกสิบห้าแปดหรือเก้าสิบฟุต พวกเขาทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือเพื่อรั้งพวกเขาให้อยู่ห่างจากแผ่นดิน และรอคอยให้ถึงกลางวันที่ใจจดจ่อ พวกเขาเสาะหาสิ่งใดสักอย่างที่จะหย่อนเรือเล็กนั้นโดยมีจุดประสงค์ที่จะหนีไปและไปขึ้นบกและเอาชีวิตรอด เปาโลบอกนายร้อยให้ทราบถึงแผนการของพวกเขา เชือกเหล่านั้นถูกตัด เรือเล็กวิ่งหลุดไป และทุกคนต้องอยู่ด้วยกันในเรือใหญ่นั้น

พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่หวาดกลัวและอ่อนกำลัง พวกเขาไม่ได้กินอะไรมาสิบสี่วันแล้ว ตามที่เราเข้าใจจากข้อ 33 เปาโลให้ความมั่นใจคน 276 คนนั้นอีกว่า “เพราะว่าจะไม่มีเส้นผมสักเส้นเดียวตกจากศีรษะของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน” และเขาหยิบขนมปังและรับประทานต่อหน้าพวกเขา จากนั้นพวกเขาก็หยิบอาหารไปรับประทานและโยนแม้กระทั่งข้าวสาลีสำรองทิ้งเสียในทะเล

ข้อ 39-44:

27:39 และเมื่อถึงเวลาเช้าแล้ว พวกเขาที่ไม่รู้จักแผ่นดินนั้น แต่พวกเขาได้ค้นพบอ่าวแห่งหนึ่งที่มีชายฝั่ง ซึ่งพวกเขาตั้งใจว่า ถ้าเป็นไปได้ จะให้เรือเข้าเกยชายฝั่งนั้น	หลาย	27:42 และคำแนะนำของพวกเขาทำให้ข่านักโทษทั้งหลายเสีย เกรงว่าคนหนึ่งคนใดในพวกเขาจะว่ายน้ำออกไปและหลบหนีไปได้
27:40 และเมื่อพวกเขาเอาสมอเหล่านั้นขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็ปล่อยให้ตัวเองถูกทะเลพัดไป และแก้เชือกทั้งหลายที่มัดทางเรือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลม และแล่นตรงเข้าไปหาชายฝั่ง	27:43 แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกเขาจากจุดประสงค์ของพวกเขา และสั่งว่าคนเหล่านั้นซึ่งว่ายน้ำเป็นควรทิ้งตัวลงไปในทะเลก่อน และไปให้ถึงฝั่ง	27:44 และคนที่เหลือนั้น บ้างก็เกาะไม้กระดานไป และบ้างก็เกาะเศษชิ้นส่วนที่แตกออกของเรือลำนั้นไป และต่อมาพวกเขาได้หนีไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัยกันหมดทุกคน

พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาทุกคนให้รอดพ้นไปถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

ขึ้นวันใหม่แล้วหลังจากคำคืนอันยาวนานและแสนเหน็ดเหนื่อย พวกเขาคงเหนื่อยล้ามากทีเดียว อ่อนแอหลังจากอดอาหารมาสองสัปดาห์ ที่นอนและเสื้อผ้าของพวกเขาคงเปียกปอนจากพายุฝน 276 คนที่เปียกเสียดกันอยู่ในเรือลำเล็ก ๆ (ขนาดเล็กตามมาตรฐานสมัยปัจจุบัน) พวกเขาจะทำอะไรได้? มีอ่าวเล็ก ๆ อยู่--พวกเขามองเห็นปากอ่าวนั้นบนแผ่นดิน พวกเขาหวังว่าจะปล่อยให้เรือไปเกยเข้าที่อ่าวเล็ก ๆ นั้น พวกเขาปล่อยให้สมอเหล่านั้นทิ้งและยอมให้ทะเลพัดพวกเขาไป พวกเขาแก้เชือกที่มัดทางเรือ ชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลม

และเล่นตรงไปหาชายฝั่งนั้น

ลมที่พัดในแบบที่ทำให้บนฝั่งหนึ่งของเกาะนั้นคลื่นมาจากทิศทางหนึ่งและเราคิดว่าบนอีกฝั่งคลื่นมาจากอีกทิศทางที่แตกต่างกันเล็กน้อย และคลื่นเหล่านั้นมาพบกันตรงนี้ คลื่นซัดเรื่อนั้นให้เกยฝั่ง ส่วนหน้าติดอยู่ในทรายและส่วนหลังของเรือไม้นั้นก็ถูกคลื่นซัดจนแตกเป็นชิ้น ๆ

นักโทษเหล่านั้นจะหลบหนีไหม? พวกทหารคิดว่าสิ่งที่ควรทำคือฆ่านักโทษเหล่านั้นเสีย รวมถึงเปาโลด้วย “แต่นายร้อย ซึ่งประสงค์ที่จะช่วยเปาโลให้รอด ได้ห้ามพวกทหารจากจุดประสงค์ของพวกเขา” คนเหล่านั้นที่ว่ายน้ำเป็นก็โดดลงทะเล คนอื่น ๆ ก็เกาะไม้กระดานและชิ้นส่วนเรือที่แตกลอยคอไปจนพวกเขาเดินลุยน้ำขึ้นฝั่งได้ ทุกคนรอดพ้นปลอดภัย ไม่มีเสียไปเลยสักคน!

เราขอแนะนำบทเรียนบางประการจากภัยเรือแตกนี้ ประการแรก “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก” (ยอห์น 16:33) เปาโลพบกับเหล่าผู้เชื่อใหม่ในการเดินทางเพื่อประกาศของเขาในเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนีย และเมืองอันทิโอก “โดยกระทำจิตใจทั้งหลายของพวกเขาให้มั่นคง และเตือนสติพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อนั้น และว่าพวกเขาจะต้องเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย” (กิจการ 14:22) เราควรจดจำไว้ว่า:

“ความเชื่อแห่งบรรพบุรุษของเรา ยังคงชีพอยู่

แม้เผชิญคุกใต้ดิน เปลวไฟ และคมดาบ”

มันต้องเสียอะไรบางอย่างอยู่แล้วเพื่อที่จะเป็นคริสเตียนที่ดี และมันควรเป็นเช่นนั้น ผู้รับใช้ไม่ได้ดีไปกว่าผู้เป็นนายของตน

แต่ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับบทเรียนประการที่สอง คริสเตียนไม่จำเป็นต้องเผชิญอันตรายเพียงลำพัง เขาไม่จำเป็นต้องอยู่ในความยากจนโดยปราศจากพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงสนองความต้องการต่าง ๆ ของเขาได้ คริสเตียนไม่จำเป็นต้องอยู่ในความโศกเศร้าโดยปราศจากการปลอบประโลมใจเลย คริสเตียนอาจเผชิญพายุกลางทะเลและมีสันติสุขอันสมบูรณ์และทูตสวรรค์ของพระเจ้าให้ความมั่นใจแก่เขาได้!

ใช่แล้ว เปาโลต้องไปที่กรุงโรม! และพระเจ้าจะทรงจัดการเรื่องนี้และรับประกันว่าเขาจะได้ไปถึงที่นั่น! คริสเตียนคนใด ที่อยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ปลอดภัยอย่างสมบูรณ์ ไม่มีใครทำอันตรายเขาได้โดยที่พระเจ้าไม่ทรงยินยอม เขาตายไม่ได้นอกเสียจากว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า

กิจการ 28

ข้อ 1, 2:

28:1 และเมื่อพวกเขาถอดฟันแล้ว พวกเขาจึง เราเป็นอันมาก เพราะพวกเขาถ่วงไฟ และ
ทราบว่เกาะนั้นถูกเรียกว่า เมลิตา ต้อนรับพวกเราทุกคน เพราะเหตุฝนตกในขณะนั้น
28:2 และพวกชาวป่านั้นแสดงความกรุณาแก่พวก และเพราะเหตุความหนาว

กลุ่มคนที่เผชิญภัยเรือแตก

ขึ้นฝั่งบนเกาะเมลิตา

ชื่อสมัยใหม่ของเมลิตาคือ มอลตา เกาะ ๆ หนึ่งในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งมีขนาดยาว 17 ไมล์ครึ่ง และกว้าง 9 ไมล์ มีเกาะเล็ก ๆ อีกสี่เกาะ ซึ่งสองเกาะมีผู้อาศัยเป็นชาวมอลตา มอลตาอยู่ห่างไปประมาณ 60 ไมล์จากส่วนปลายที่ใกล้ที่สุดของซิซิลี, 140 ไมล์จากอิตาลี, 180 ไมล์จากแอฟริกา

มีอ่าว ๆ หนึ่งบนเกาะด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือที่ตอนนี้เรียกว่า St. Paul's Bay เชื่อกันว่า St. Paul's Bay เป็นจุดที่กลุ่มคนที่เผชิญภัยเรือแตกนั้นขึ้นฝั่ง

เกาะนั้นเดิมที่มีผู้อาศัยที่มาจากฟินิเซียและพวกเขาถูกเรียกตรงนี้ในข้อ 2 ว่าเป็น “พวกชาวปา” เพราะว่าพวกเขาไม่ถูกรวมอยู่ในอารยธรรมและภาษาของพวกกรีกและพวกโรม ฉะนั้น William Ramsey กล่าวถึงมากมายเกี่ยวกับภูมิประเทศของยุคสมัยนั้นในหนังสือของเขา, St. Paul the Traveler

ข้อ 3-6:

28:3 และเมื่อเปาโลได้รวบรวมบรรดากิ่งไม้และมัด ให้มีชีวิตอยู่”
ไว้แล้ว และวางพวกมันบนกองไฟนั้น มีงูพิษตัว 28:5 และท่านได้สะดุ้งงูนั้นเข้าไปในกองไฟนั้น
หนึ่งออกมาจากความร้อนนั้น และกัดมือของท่าน และไม่รู้สึกรถึงอันตรายใด ๆ เลย
ติดอยู่ 28:6 อย่างไรก็ตามพวกเขาคอยดูว่าท่านควรจะบวม
28:4 และเมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูพิษติดห้อยอยู่ที่ ขึ้น หรือล้มลงตายทันทีเมื่อไหร่ แต่หลังจากพวก
มือของท่าน พวกเขาก็พูดกันในท่ามกลางพวกเขา เขาคอยดูอยู่ช้านานแล้ว และไม่เห็นอันตรายใด ๆ
ว่า “คนนี้เป็นฆาตกรแน่นอน ผู้ซึ่ง ถึงแม้ว่าเขาได้ มายังท่าน พวกเขาก็เปลี่ยนใจของตนเอง และ
รอดพ้นจากทะเลแล้ว แต่พระเจ้าทรงแก้แค้นไม่ยอม กล่าวว่าคุณเป็นพระ

เปาโลได้รับการรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์จากรอยงูกัด

ผู้คนบนเกาะนั้นมีความกรุณา ฝนกำลังตกและอากาศค่อนข้างหนาว แม้ว่าในพื้นที่แถบทะเล เมดิเตอร์เรเนียนมันแทบไม่เคยหนาวกว่าสี่สิบห้าองศาฟาเรนไฮต์ และปริมาณน้ำฝนบนเกาะมอลตาก็เฉลี่ย ประมาณยี่สิบเอ็ดนิ้วต่อปี แต่นี้อยู่ในช่วงหน้าฝนและหน้าพายุและผู้คนที่ยังเผชิญภัยเรือแตกนั้นก็หนาวสั่น ฉะนั้น ผู้คนที่มีใจกรุณาจึงถ่วงไฟกองหนึ่งและคน 276 คนนั้นที่เผชิญภัยเรือแตกจึงมาฝั่งไฟ

มันเป็นอุปนิสัยของเปาโลจริง ๆ ที่ถึงแม้ว่าเขาเป็นชายที่โดดเด่นมากที่สุดที่นั่น เขาเองก็เก็บกิ่งไม้และ นำพวกมันมาสมกองไฟนั้น พระเจ้าทรงใช้ผู้คนที่ไม่อยู่เฉย ประหยัดมัธยัสถ์เพื่อการชนะจิตวิญญาณ คือผู้คนที่ พยายามแบกภาระส่วนของตน

แต่ขณะที่เปาโลวางกิ่งไม้บนกองไฟนั้น งูพิษตัวหนึ่งก็ออกมาจากความร้อนนั้นและกัดมือของเขา ทันใดนั้นชาวเกาะ ผู้ซึ่งอาจคิดว่าเปาโลเป็นนักโทษคนหนึ่ง คิดว่านี่เป็นการพิพากษาของพวกพระ หรือพระใดก็ตามที่พวกเขาบูชา ที่มีต่อฆาตกรคนหนึ่งทีหนีรอดมา เราควรหมายเหตุว่าแม้กระทั่งพวกนอกรีตก็มีสำนึกด้านศีลธรรม ตามที่ โรม 2:14 และ 15 กล่าว: “เพราะเมื่อพวกคนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติกระทำการเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติอย่างเป็นปกติวิสัย คนเหล่านั้นซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวพวกเขาเอง ซึ่งแสดงการงานแห่งพระราชบัญญัติที่จารึกอยู่ในใจของพวกเขา จิตสำนึกของพวกเขา ก็เป็นพยานด้วย และบรรดาความคิดของพวกเขากล่าวโทษหรือแก้ตัวต่อกันและกัน)” มนุษย์โดยธรรมชาติทราบว่ามันต้องให้การเกี่ยวกับบาป มนุษย์ที่ไม่รู้จักพระเจ้าที่แท้จริง แต่ก็รู้สึกว่าจะต้องมีพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงนำบาปไปสู่การพิพากษา เพราะว่าพระเจ้าผู้ได้ทรงสร้างมนุษย์ก็ได้ทรงสร้างจิตสำนึกเพื่อเตือนใจมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า

แต่เปาโลสะบัดงูพิษนั้นเข้ากองไฟและไม่รู้สึกถึงอันตรายใด ๆ เลย จากนั้นผู้คนก็คิดว่าเขาเป็นพระองค์หนึ่ง! เปาโลคงจำได้ว่าตอนที่พระเจ้าทรงใช้เขาเพื่อรักษาคนง่อยนั้นที่เมืองลิสตรา คนทั้งหลายก็คิดว่าเขาเป็นพระ “และเมื่อประชาชนเห็นสิ่งที่เปาโลได้กระทำนั้น พวกเขาก็ร้องด้วยเสียงอันดังของพวกเขา โดยกล่าวในภาษาของคนลิสตราโอเนียว่า “พวกพระลงมาหาพวกเราแล้วในลักษณะของมนุษย์” และพวกเขาได้เรียกบารนาบัสว่า จูปีเตอร์ และเรียกเปาโลว่า เมอร์คิวเรียม เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด” (กิจการ 14:11,12) และพวกเขาอยากถวายวัวผู้เป็นเครื่องบูชาต่อหน้าเขา แต่เปาโลห้ามพวกเขาไว้

การรักษาให้หายจากรอยงูพิษกัดนี้เป็นกรณีเดียวที่เรามีบันทึกอยู่ในภาคพันธสัญญาใหม่ที่มาระโก 16:18 ถูกทำให้สำเร็จแล้ว ในข้อนี้เราถูกบอกไว้ในท่ามกลางหมายสำคัญเหล่านั้นที่ติดตามคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อสำหรับหมายสำคัญเหล่านั้น “พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาดื่มสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ” มีการรักษาคนป่วยให้หายแบบอัศจรรย์มากมายในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่นี่เป็นเพียงกรณีเดียวของรอยงูพิษกัดที่ถูกรักษาให้หายที่มีบันทึกไว้อย่างชัดเจน

แน่นอนว่านี่เป็นการอัศจรรย์หนึ่ง และที่แน่นอนพอ ๆ กันก็คือ ผมคิดว่าคริสเตียนวันนี้สามารถอธิษฐานขอการแทรกแซงแบบเหนือธรรมชาติได้หากเขามีความต้องการ ไม่มีสิ่งใดเลยในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราทดลองพระองค์โดยจงใจหาช่องให้งูกัด ผู้คนที่ขาดความรู้และอยากดึงนำความเสื่อมเสียมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์โดยการที่พวกเขาเอามือจับงูในพื้นที่บนภูเขาบางแห่ง แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่าถ้าผู้ใดถูกงูกัด เขาก็ควรอธิษฐาน และถ้าพระเจ้าจะประทานความเชื่ออันจำเป็นสำหรับการรักษาให้หาย พระเจ้าก็คงประทานการรักษาให้หายนั้นเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำในกรณีของเปาโล

บังเอิญที่เราเชื่อว่าส่วนปิดท้ายของกิตติคุณของมาระโกเป็นของแท้และว่าไม่มีคำทรงสัญญาที่นั่นเลยนอกจากสิ่งที่เข้ากันกับพระสัญญาอื่น ๆ ตลอดทั่วพระคัมภีร์ สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อวางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าในยามที่ต้องการและพึ่งพาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ

ผมคิดว่าเราอาจมองเห็นตรงนี้เช่นกันในการหายดีแบบอัศจรรย์ของเปาโล เช่นเดียวกับในกรณีอื่น ๆ

ในภาคพันธสัญญาใหม่ ว่าการรักษาให้หายของพระเจ้าเพื่อตอบคำอธิษฐานได้เปิดประตูสำหรับการเป็นพยาน ผมรู้ว่ามันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าเสมอไปที่จะรักษาให้หาย ผมรู้ว่าบางครั้งพระเจ้าก็ทรงอยากให้ผู้คนตาย และบางครั้งพระองค์ก็ทรงอยากให้เราเจ็บป่วยจนกว่าจะบรรลุเป้าหมายฝ่ายวิญญาณบางอย่าง แต่หลายครั้งแน่นอนว่ามันเป็นหน้าที่ของพระเจ้าที่จะรักษาให้หายและบางครั้งก็หายดีแบบทันทีและอย่างอัศจรรย์ด้วย แบบในกรณีของเปาโล และไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันเป็นความจริงในเรื่องนี้เหมือนกับในอีกหลายเรื่องที่ว่า “พวกท่านก็ไม่มี เพราะพวกท่านไม่ได้ขอ” (ยก. 4:2) ดูเหมือนจะชัดเจนจากยากอบ 5:13-15 ว่าเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าบางครั้งจะถูกเรียกตัวมาเพื่ออธิษฐานด้วยใจร้อนรนเพื่อคนเจ็บป่วย และบ่อยครั้งพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะรักษาคนเจ็บป่วยเหล่านั้นให้หายเพื่อเป็นการตอบคำอธิษฐาน

ข้อ 7-10:

28:7 ในตำบลเดียวกันนั้นมีบรรดาทรัพย์สินของเจ้าแห่งเกาะนั้นซึ่งชื่อของเขาคือ ปูบลีอัส ผู้ซึ่งได้ต้อนรับพวกเรา และให้ที่พักแก่พวกเราเป็นเวลาสามวันอย่างสุภาพ

28:8 และต่อมาบิดาของปูบลีอัสนั้นนอนป่วยอยู่เป็นไข้และเป็นบิด ผู้ซึ่งเปาโลได้เข้าไป และอธิษฐาน และวางมือของตนบนท่าน และรักษา

ท่านให้หาย

28:9 ดังนั้นเมื่อกระทำเช่นนั้นแล้ว คนอื่น ๆ ด้วย ซึ่งมีโรคต่าง ๆ ในเกาะนั้น ได้มา และได้รับการรักษาให้หาย

28:10 ผู้ซึ่งได้ให้เกียรติแก่พวกเราหลายประการด้วย และเมื่อพวกเราจากไป พวกเขาได้นำบรรดาสิ่งของมาให้พวกเราตามความจำเป็น

การรักษาบิดาของปูบลีอัสให้หาย

ผู้เป็นหัวหน้าของเกาะนั้นคือ ปูบลีอัส ประเพณีกล่าวว่าเขากลายเป็นบิชอปคนแรกของเกาะนั้นหรือสร้างอาคารที่ประชุมของคริสเตียนแห่งแรก อย่างไรก็ตาม ประเพณีนั้นก็เป็นของโรมันคาทอลิกและคำว่า บิชอป ในความคิดของพวกเขาก็ไม่ได้หมายความว่าเหมือนในพระคัมภีร์ นั่นคือ แคศียาภิบาลสมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนหนึ่งของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่ง หัวหน้าของเกาะนั้น “ได้ต้อนรับพวกเรา และให้ที่พักแก่พวกเราเป็นเวลาสามวันอย่างสุภาพ” ข้อ 7 กล่าว นั้นรวมแค่เปาโลและลูกาและอาริสทาร์คัสและอาจมีคริสเตียนคนอื่น ๆ เท่านั้นไหม? มันคงไม่รวมพวกทหารหรือพวกผู้คุมไหม? หรือเขาหมายถึงผู้คนที่ 276 คนจากเรือนั้น? เราไม่ทราบ เนื่องจากคนกลุ่มนั้นพักอยู่ที่นั่นนานสามเดือน (ข้อ 11) ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดคงต้องกระจายตัวออกไปและหาที่พักอาศัยเอง

แต่ “บิดาของปูบลีอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด ผู้ซึ่งเปาโลได้เข้าไป และอธิษฐาน และวางมือของตนบนท่าน และรักษาท่านให้หาย” (ข้อ 8) และนั่นนำคนอื่น ๆ อีกมากมายที่มีโรคร้ายไข้เจ็บบนเกาะนั้นให้มาและพวกเขาก็ได้รับการรักษาให้หายเช่นกัน มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่พวกเขาให้เกียรติเปาโลและมีมิตรสหายที่เป็นคริสเตียนของเขาอย่างมากมายและสนองความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขา ประเพณีกล่าว--และเราก็เชื่อมั่น--ว่าเปาโลทำให้เกิดคริสเตียนจำนวนมากบนเกาะนั้นหลังจากผ่านไปสามเดือน

ข้อ 11-16:

28:11 และหลังจากสามเดือน พวกเราก็ต้อออกเดินทางในเรือลำหนึ่งแห่งเมืองอเล็กซานเดรีย ซึ่งได้ค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว ซึ่งเครื่องหมายของเรือลำนั้นคือ รูปแคสเตอร์และพอลลักซ์

28:12 และเมื่อจอดที่เมืองไซราคิวส์แล้ว พวกเรากอยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน

28:13 และจากที่นั่น พวกเร้ออมไป และมายังเมืองเรย์อุม และหลังจากหนึ่งวัน ลมทิศใต้ก็พัดมา และวันต่อมาพวกเรามาถึงเมืองพูทีโอลี

28:14 ที่ซึ่งพวกเราได้พบพวกพี่น้อง และถูกเชิญให้หยุดพักอาศัยอยู่กับพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดวัน

และพวกเรายังมุ่งสู่กรุงโรม

28:15 และจากที่นั่น เมื่อพวกพี่น้องได้ยินเรื่องพวกเรา พวกเขาได้ออกมาพบพวกเราจนถึงบ้านตลาดอัปปิอัส และที่บ้านร้านสามแห่ง ผู้ซึ่งเมื่อเปาโลเห็นแล้ว ท่านก็ขอบพระคุณพระเจ้า และมีกำลังใจดีขึ้น

28:16 และเมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้

ออกเดินทางต่อไปกรุงโรม

ผ่านฤดูหนาวที่พายุจัด เรือลำหนึ่งของเมืองอเล็กซานเดรียได้มาจอดพักช่วงฤดูหนาวในเกาะท่าเรือมอลตา คณะของเปาโล (และอาจมีอีกหลายคนหรือคนอื่น ๆ ทุกคน) ขึ้นเรือลำนี้และมุ่งหน้าสู่ประเทศอิตาลี ท่าเรือแรกที่แวะจอดคือเมืองไซราคิวส์บนชายฝั่งด้านตะวันออกของเกาะซิซิลี ทางทิศใต้ของอิตาลี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าช่วงสามวันที่นั่นคือเพื่อเอาสินค้าและเสบียงขึ้นเรือ

จากเมืองไซราคิวส์ เรือของพวกเขาขึ้นเหนือไปยังเมืองเรย์อุม ซึ่งตอนนี้มีชื่อว่า เรจจิโอ ดิ คาเลาเบรีย นครหนึ่งบนส่วนนี้ว้เท้าของประเทศอิตาลี พวกเขา “อ้อมไป” โดยอาจชักใบเรือเพื่อด้านลมแทนที่จะแล่นขึ้นเหนือไปแบบตรง ๆ ที่นั่นพวกเขาจอดแคว้นเดียวจนกระทั่งลมทิศใต้พัดมา และพวกเขามาถึงที่เมืองพูทีโอลี เมืองพูทีโอลี ซึ่งชื่อสมัยใหม่คือ ปอซซูโอลี ตั้งอยู่บนส่วนด้านทิศเหนือของอ่าวเนเปิลส์ เดิมทีมันเป็นท่าเรือหลักของโรม และจึงเป็นจุดขึ้นฝั่งตามธรรมชาติสำหรับนักเดินทางเหล่านี้ไปสู่นครหลวงของจักรวรรดินั้น

ที่นั่นคริสเตียนเหล่านั้นได้พบกับพวกพี่น้องคริสเตียนและได้รับอนุญาตให้พักอยู่เจ็ดวัน เปาโลเป็นผู้มาเยือนที่โดดเด่นและได้รับการต้อนรับดีมาก ๆ แต่ข่าวแพร่ไปถึงกรุงโรมล่วงหน้า และคริสเตียนบางคนลงมาที่ถนนเพื่อพบปะกับพวกเขา พี่น้องบางคนจากกรุงโรมมาพบกับพวกเขาที่บ้านตลาดอัปปิอัส ซึ่งห่างจากกรุงโรมประมาณสี่สิบลีไมล์ คนอื่น ๆ มาพบกับพวกเขาที่บ้านร้านสามแห่ง เปาโลได้รับการทูลถามอย่างมากมายที่ได้พบกับพวกคริสเตียน และบัดนี้ด้วยใจที่จดจ่อ เขามุ่งหน้าเข้าไปในกรุงโรมซึ่งเป็นที ๆ เขาหวังไว้มานานว่าจะมาให้ได้ กรุงโรมเป็นศูนย์กลางของโลกสมัยโบราณ นครหลวงของจักรวรรดินั้น

เปาโลพักอยู่กับพวกคริสเตียนได้เจ็ดวันแล้วที่เมืองพูทีโอลี แต่คริสเตียนคนอื่น ๆ มาพบกับเขาที่บ้านตลาดอัปปิอัสและบ้านร้านสามแห่ง

พวกเขาเดินไปหรืออาจขี่สัตว์ที่บรรทุกสัมภาระ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาไปทางอัปปิแอนเดิมัน (Old Appian Way) ซึ่งถูกเริ่มเมื่อสามร้อยกว่าปีก่อนสมัยพระคริสต์ ปูด้วยหินก้อนใหญ่ ๆ มันยังเป็นฐาน

สำหรับบางส่วนของทางหลวงสายนั้นซึ่งเราใช้เดินทางจากกรุงโรมไปยังเนเปิลส์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1962 ซึ่งมีแค่ส่วนบนสุดสีดำที่ปกคลุมหินเก่าเหล่านั้น สะพานโบราณบางเส้นยังมีใช้การอยู่ สถานที่บางแห่งถนนออกไปจากทางหลวงโบราณนั้น แต่ก็ยังตามรอยได้อยู่

บัดนี้เปาโลมาที่กรุงโรมแล้ว นายร้อยผู้นั้นส่งมอบพวกเขาไว้กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในวังขององค์จักรพรรดิผู้มีหน้าที่ดูแลพวกนักโทษคนสำคัญ ๆ และคนเหล่านั้นที่รอคอยการไต่สวนภายใต้องค์จักรพรรดิ ฉะนั้นเปาโลจึงสามารถเขียนถึงชาวฟีลิปปีในเวลาต่อมาได้ว่า “วิสุทธิชนเหล่านั้นทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่อยู่ในครัวเรือนของซีซาร์” (พป. 4:22) เห็นได้ชัดว่าเปาโลชนะทหารบางคนเหล่านั้นที่คอยเฝ้าเขา แต่เนื่องจากเขาเป็นนักโทษคนสำคัญ เป็นพลเมืองสัญชาติโรม “เปาโลได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่คนเดียว พร้อมกับทหารคนหนึ่งที่คุณท่านไว้”

ข้อ 17-24:

28:17 และต่อมา หลังจากเวลาสามวันแล้ว เปาโลได้เชิญพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวให้มาประชุมกัน และเมื่อพวกเขามาพร้อมกันแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านและพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาตินี้หรือบรรดาธรรมเนียมของบรรพบุรุษของพวกเรา ถึงอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ถูกมอบไว้เป็นนักโทษจากกรุงเยรูซาเล็มเข้ามาอยู่ในมือของพวกโรม

28:18 ผู้ซึ่ง เมื่อพวกเขาได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ประสงค์ที่จะปล่อยข้าพเจ้าไปเสีย เพราะไม่มีสาเหตุแห่งความตายในตัวข้าพเจ้า

28:19 แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้านความประสงค์นั้น ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ ไม่ใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า

28:20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นพวกท่าน และเพื่อจะพูดกับพวกท่าน เพราะเหตุความหวังของอิสราเอล

ข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโซ่”

28:21 และพวกเขากล่าวกับท่านว่า “พวกข้าพเจ้าไม่ได้รับจดหมายใด ๆ จากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน และไม่มีคนใดในพวกพี่น้องที่มารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านด้วย

28:22 แต่พวกข้าพเจ้าปรารถนาที่จะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเกี่ยวกับนิกรายนี้ พวกข้าพเจ้าทราบทั่วทุกแห่งหนนิกรายนี้ถูกกล่าวร้าย”

28:23 และเมื่อพวกเขาได้นัดวันพบกับท่านแล้ว คนเป็นอันมากก็มายังท่านในที่พำนักของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้อธิบายอย่างละเอียดและเป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า โดยชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ทั้งจากพระราชาบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่เข้าจันเย็น

28:24 และบางคนเชื่อสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกกล่าวนั้น และบางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลพบกับพวกยิวในกรุงโรม

ในการเดินทางเพื่อประกาศทั้งหมดของเปาโล เขามีธรรมเนียมในการไปหาพวกยิวก่อนและพูดเมื่อใดก็ตามที่ทำได้ในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกยิว กับพวกยิวเขาจะได้พบกับผู้คนที่พูดภาษาเดียวกันและบางคนที่ทราบบางสิ่งเกี่ยวกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและคนเหล่านั้นที่การฟื้นฟูและการประกาศข่าวประเสริฐ

ควรเริ่มต้นกับพวกเขา ที่นี้ในกรุงโรมเขาไม่สามารถไปที่ธรรมศาลาได้เนื่องจากเขาเป็นนักโทษ เขาจึงเรียกพวกยิวที่เป็นคนสำคัญ ๆ แห่งกรุงโรมให้มาด้วยกัน เราจำได้ว่าพวกยิวถูกกระจัดกระจายไปทั่วจักรวรรดิโรม ซึ่งรวมถึงกรุงโรมด้วย

เปาโลเล่าเรื่องราวให้พวกผู้นำยิวเหล่านี้ฟังว่าทำไมตนถึงเป็นนักโทษ เล่าเกี่ยวกับการอุทธรณ์ของเขาต่อซีซาร์ และตอนนี้เขาจึงมาอยู่ในกรุงโรม และเขากล่าวแก่มิตรสหายยิวเหล่านี้อีกว่า “เพราะเหตุความหวังของอิสราเอลข้าพเจ้าจึงถูกจองจำด้วยโซ่นี้” เขาแสดงตัวว่าถืออุดมการณ์ของพระเจ้า อุดมการณ์ของภาคพันธสัญญาเดิม และอุดมการณ์ของพระคริสต์ ศาสนายิวตามพระคัมภีร์คือ ความเชื่อแบบคริสเตียนเท่าที่เราพิจารณา อับราฮัมเป็นคริสเตียนคนหนึ่งตรงที่ว่าเขาได้เชื่อวางใจในพระคริสต์ ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดชี้ไปยังการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น และพระคริสต์ทรงเป็นการสำเร็จจริงของมัน บัดนี้และในอนาคตพระองค์ทรงเป็นและจะทรงเป็นการสำเร็จจริงทั้งหมดแห่งความหวังของอิสราเอล

ผู้นำยิวเหล่านี้ไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับเปาโลเลย กรุงโรมอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มหลายไมล์ ไม่มีสายส่งโทรเลข ไม่มีทางรถไฟ ไม่มีระบบไปรษณีย์ พวกเขาจึงไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับการถูกจับกุมของเปาโล พวกเขาเคยได้ยินเกี่ยวกับพระคริสต์และการเจริญขึ้นของความเชื่อแบบคริสเตียนและ “เพราะเกี่ยวกับนิกายนี้” พวกเขาจึงกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าทราบทั่วกันว่า ทุกแห่งหนนิกายนี้ถูกกล่าวร้าย” มีพวกคริสเตียนในกรุงโรมที่ก่อนหน้านี้เขาได้เขียนจดหมายฝากของเขามาถึงชาวโรม และคริสเตียนเหล่านั้นได้แบกรับการถูกด่าว่าของพระคริสต์เหมือนที่คริสเตียนดี ๆ ทุกแห่งหนต้องแบกรับ

ฉะนั้นพวกเขาจึงขอร้องเปาโลให้กำหนดวันหนึ่งที่พวกเขาจะรวบรวมฝูงชนและพวกเขาจะมายังบ้านที่พักของเขา และที่นั่นเขาจะอธิบายและเป็นพยานเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า “ชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซู ทั้งจากพระราชาบัญญัติของโมเสส และจากพวกศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่เข้าจันเย็น” พวกเขาและเปาโลใช้เวลาทั้งวันกับพวกเขา

พวกเขาได้รับความรอดไหม? “และบางคนเชื่อสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกกล่าวนั้น และบางคนก็ไม่เชื่อ” พวกเขาบางคนอาจกลับใจเชื่อ บางคนก็เริ่มเชื่อในด้านความคิดและบางคนก็ไม่เชื่อ

ไม่ว่ากรณีใด ไม่มีการฟื้นฟูครั้งใหญ่แบบปะทุออกและการชนะจิตวิญญาณในท่ามกลางพวกยิว

ข้อ 25-31:

28:25 และเมื่อพวกเขาไม่เห็นพ้องกันในท่ามกลางพวกเขาเอง พวกเขาจึงลาไป หลังจากเปาโลได้กล่าวถ้อยคำเดียวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ถูกต้องดีแล้ว
28:26 โดยตรัสว่า ‘จงไปหาชนชาตินี้ และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวก

เจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้
28:27 เพราะว่าใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดแล้ว เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

28:28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า
ความรอดของพระเจ้าได้ถูกส่งไปยังคนต่างชาติ
แล้ว และพวกเขาจะฟังเรื่องความรอดนั้น”
28:29 และเมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว
พวกเขาก็จากไป และได้มีการให้เหตุผลเป็นอันมาก
ในท่ามกลางพวกเขาเอง
28:30 และเปาโลได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มใน

บ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหา
ท่าน
28:31 โดยประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่ง
สอนสิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์เจ้า
ด้วยความไว้น้ำใจทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่ขัด
ขวางท่านเลย

เปาโลหันไปหาพวกคนต่างชาติ

เปาโลประหลาดใจไหมที่พวกยิวไม่ได้พร้อมใจหันมาฟังเขาเหมือนอย่างพวกคนต่างชาติในการเดินทาง
เพื่อประกาศหน่ออื่น ๆ ของเขา? ผมไม่คิดว่าเขาประหลาดใจ เขาเขียนไปถึงพวกคริสเตียนที่นี้ในกรุงโรมเมื่อ
ประมาณสามปีก่อนว่า “ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกลับ
นี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล
จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา” (รม. 11:25)

เขาบอกพวกเขาไปแล้วในข้อ 28 ของบทเดียวกันนั้นว่า “เกี่ยวกับข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็น
บรรดาศัตรูเพราะเห็นแก่พวกท่าน แต่เกี่ยวกับการทรงเลือกไว้ พวกเขาก็เป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ”
นอกจากนี้ เปาโลทราบและเน้นไปแล้วในจดหมายของตนถึงพวกคริสเตียนที่กรุงโรมว่าเขา คือเปาโล เป็นอัคร
ทูตไปยังพวกคนต่างชาติและว่างานรับใช้หลักของตนจะอยู่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ (รม. 11:13; รม.
1:13)

แต่เปาโลยกพระคำตอนหนึ่งกล่าวแก่พวกเขาจากอิสยาห์ 6:9 และ 10 เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอิสยาห์ให้
เทศนาแก่ชนชาติอิสราเอล พระองค์ก็ทรงเตือนแล้วว่าใจของพวกเขาจะหนา หูของพวกเขาจะหนักริมและตาของ
พวกเขาจะปิดไม่รับข่าวประเสริฐที่เขาจะเทศนา และพระเยซูทรงเทศนาและยกพระคำตอนเดียวกันแก่พวกยิว
ในสมัยของพระองค์ในมัทธิว 13:14 และ 15 และพระเยซูทรงอ้างอิงถึงความจริงอันยิ่งใหญ่จากอิสยาห์อีกใน
ยอห์น 12:38-40

ฉะนั้นในที่นี้อัครทูตเปาโลจึงกล่าวสิ่งเดียวกันแก่พวกยิวเหล่านี้

ดังนั้น บัดนี้เปาโลจึงหันความสนใจของตนไปยังการประกาศแก่พวกคนต่างชาติในกรุงโรม

พวกแบ่งแยกสมัยประทานแบบสุดโต่ง (hyper-dispensationalists) บางคนคิดว่ากิจการ 28:28 เป็น
จุดเปลี่ยน บางคนสอนว่าภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดจนถึงจุดนี้เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านและบางคนคิดว่าบัพติศมา
หลังจากพระคำข้อนี้ไม่ถูกบัญชาแล้ว พวกเขาคิดว่าเนื่องจากมันได้ถูกเริ่มต้นพร้อมกับพวกยิว บัพติศมาจึงเป็น
พิธีการและเป็นแบบยิว อย่างไรก็ตาม พวกเขาพลาดประเด็นนี้ไปทั้งหมดเลย

เมื่อเปาโลหันจากพวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านี้ในกรุงโรมไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ เขาก็ทำสิ่งที่เขาทำ
มาตลอดในทุกแห่งหนที่เขาไปก่อนหน้านี้!

ยกตัวอย่างเช่น การเดินทางเพื่อประกาศของเปาโลและบาร์นาบัสได้เริ่มต้นในกิจการ บทที่ 13 และ

ในบทนั้นเราเห็นว่าเมื่อเปาโลและบารนาบัสประกาศในเมืองอันทิโอกของแคว้นปิสิดีและพวกยิว เมื่อพวกเขาต่างชาติเหล่านั้นได้ยินข่าวประเสริฐ “แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายเหล่านั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความอิจฉา และพูดต่อต้านสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวโดยเปาโล โดยโต้แย้งและพูดคำสบประมาท แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า และกล่าวว่า “แต่ก่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่พระวจนะของพระเจ้าควรถูกประกาศแก่พวกท่านก่อน แต่เมื่อเห็นว่าพวกท่านปิดบังพระวจนะของพระเจ้าเสียจากพวกท่าน และตัดสินใจว่าพวกท่านเองไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะหันไปหาคนต่างชาติ” (กิจการ 13:45, 46) นั่นไม่ใช่จุดเปลี่ยนในเรื่องสมัยประทานทั้งหลายและนี่ไม่ใช่กรณีที่คล้ายกันในกรุงโรมด้วย

เมื่อเปาโลและสิลาสมาถึงเมืองเธสะโลนิกา “และเปาโล ตามลักษณะของท่าน ได้เข้าไปยังพวกเขา และวันสะบาโตสามวันได้ให้เหตุผลกับพวกเขาจากในพระคัมภีร์” (กิจการ 17:2) แต่ไม่เข้าพวกยิวเหล่านี้ก็หันมาต่อต้านเปาโล ที่กรุงเอเธนส์เปาโล “โต้เถียงในธรรมศาลากับพวกยิว” และจากนั้นก็เทศนาแก่พวกคนต่างชาติในตลาดและบนเนินเขาอารีโอ (กิจการ 17:17-22)

ในกิจการ 18:4-6 เราพบว่าเปาโลที่เมืองโครินธ์ “ได้ให้เหตุผลในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และได้โน้มน้าวทั้งพวกยิวและพวกกรีก และเมื่อสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เปาโลถูกบีบคั้นในจิตวิญญาณ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ และเมื่อคนเหล่านั้นต่อต้านตัวเอง และหมิ่นประมาทท่านก็สะบัดเสื้อผ้าของตน และกล่าวแก่พวกเขาว่า “เลือดของท่านทั้งหลายจงตกอยู่บนศีรษะของพวกท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็สะอาดแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ”

เปาโลกล่าวอีกว่า “ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” ฉะนั้นเมื่ออยู่ที่กรุงโรม ในกิจการ 28:28 เปาโลประกาศว่าตนจะไปหาพวกคนต่างชาติ เขาก็กำลังปฏิบัติตามธรรมเนียมนั้นที่เขาได้ปฏิบัติในทุกนครที่เขาได้ประกาศข่าวประเสริฐ--ไปหาพวกยิวก่อน จากนั้นค่อยไปหาพวกคนต่างชาติ

อันที่จริง เมื่อเปาโลกลับใจเชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสแก่อานาเนียว่า “จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดาฆัตริย์ และลูกหลานของอิสราเอล” (กิจการ 9:15) แต่พระเจ้าทรงบอกเปาโลแล้วมากกว่านั้นอีก ตามที่เขารายงานในกิจการ 22:17 และ 18: “และต่อมา เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก คือขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เข้าในภวังค์ และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงเร่งรีบ และเจ้าจงออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’” และข้อ 21 กล่าวอีกว่า “และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าไปไกลจากที่นี่ ไปยังคนต่างชาติ’” และตามที่เปาโลรายงานเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อและการทรงเรียกของตนให้ภษัตริย์อากริปาฟัง มันก็มีเนื้อหา ดังนี้: “แต่จงลุกขึ้น และยืนบนเท้าของเจ้าเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งในพวกมันเราจะปรากฏแก่เจ้า โดยช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติ ผู้ซึ่งบัดนี้เราจะส่งเจ้าไปหาคนนั้น เพื่อจะเปิดตาของพวกเขา และเพื่อจะหันพวกเขาจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการยกโทษบาปทั้งหลาย และได้รับมรดกในท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อที่อยู่

ในเรา” (กิจการ 26:16-18)

ในกาลาเทีย 2:7 และ 8 เปาโลเขียนไว้ว่า “แต่ตรงกันข้าม เมื่อพวกเขาเห็นแล้วว่า ข้าวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสู่หน้ได้ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้า เช่นเดียวกับข้าวประเสริฐแห่งคนที่ถือการเข้าสู่หน้ได้ถูกมอบไว้แก่เปโตร (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ทรงกระทำกิจอย่างเกิดผลในตัวเปโตรให้เป็นอัครทูตของพวกที่ถือการเข้าสู่หน้ พระองค์ผู้ได้นั้นเองได้ทรงมีฤทธิ์มากในตัวข้าพเจ้าต่อคนต่างชาติ)”

เมื่อเปาโลหันจากพวกยิวที่มีใจไล่ไปเทศนาแก่พวกคนต่างชาติในกรุงโรม เขาก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมประจำซึ่งเขาได้ปฏิบัติตามในทุกนครที่เขาไปเทศนา และเขาปฏิบัติตามคำสั่งที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระเจ้า ที่จะให้ความสำคัญแก่การเทศนาแก่พวกคนต่างชาติเป็นหลัก

ไม่ใช่การสิ้นสุดของงานรับใช้ของเปาโล

บันทึกที่ได้รับการดูแลกล่าวตรงนี้ในข้อ 30 ว่า “และเปาโลได้อาศัยอยู่เป็นเวลาสองปีเต็มในบ้านที่ท่านเช่าเอง และได้ต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน” แต่ถ้าเปาโลถูกประหารชีวิตเมื่อสิ้นสุดสองปีนั้น แน่แน่นอนว่าลูกาในบันทึกที่ได้รับการดูแลนี้คงบอกเราไปแล้ว ไม่เลย เขาแค่กล่าวอ้างว่าบอกเล่าถึงจุดนี้ในงานรับใช้ของเปาโล ความตายของเปาโลไม่ถูกกล่าวถึงและมีเหตุผลอันดีหลายประการว่าทำไมเราถึงคิดว่ามันไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ ณ เวลานี้ จงหมายเหตุพยานหลักฐานที่ว่าเปาโลได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวและถูกจำคุกครั้งที่สอง

1. ในจดหมายของเขามาจากกรุงโรมที่ส่งถึงชาวฟิลิปปี หลังจากบอกเล่าเกี่ยวกับพระพรยิ่งใหญ่ในการประกาศข่าวประเสริฐของเขาในกรุงโรม เปาโลกล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าลี้ภัยอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่อย่างไรก็ตามการที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า และโดยมีความไว้นี้เชื่อใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจะยังอยู่ และคงอยู่กับพวกท่านทุกคนต่อไปเพื่อการจำเริญขึ้นและความปีติยินดีแห่งความเชื่อของพวกท่าน เพื่อความปลาบปลื้มของพวกท่านจะได้บริบูรณ์มากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านอีก” (ฟป. 1:23-26) เปาโลกล่าวตรงนี้ว่า “...ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจะยังอยู่ และคงอยู่กับพวกท่านทุกคนต่อไป... เพื่อความปลาบปลื้มของพวกท่านจะได้บริบูรณ์มากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า โดยการที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่านอีก” จำไว้ว่าถ้อยคำของพระคัมภีร์ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เปาโลคิดในกรณีนี้น่าจะสอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าตรัส แต่พระเจ้าเองทรงรับประกันความจริงของพระคัมภีร์ตอนนี้

ตรงนี้ในงานเขียนที่ได้รับการดูแลจากพระเจ้า เปาโลบอกชาวฟิลิปปีเหล่านั้นว่าเขาทราบว่าเขาจะมาหาพวกเขาอีกจากการติดคุกของเขาในกรุงโรม

2. ขณะเขียนถึงฟีเลโมนในเมืองโคโลสีจากกรุงโรม เปาโลได้รับการดูแลให้กล่าวว่า “แต่พร้อมกันนี้ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน” (ฟม. 22) เราควรเถื่อนั้นเป็นคำกล่าวที่ได้รับการดูแล เปาโลจะได้รับการปล่อยตัวและไปเยี่ยมฟีเลโมนที่เมืองโคโลสี

3. ในโรม 15:24 เปาโลเขียนถึงพวกคริสเตียนที่กรุงโรมว่า “เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของ

ข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า และจะถูกส่งไปตามทางของข้าพเจ้าโดยพวกท่าน ถ้าตอนแรกข้าพเจ้าจะได้รับความบันเทิงใจกับพวกท่านบ้างแล้ว”

และในโรม 15:28 เขากล่าวอีกว่า “เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งนี้เรียบร้อยแล้ว และได้ส่งผลนี้มอบให้แก่พวกเขาเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็จะแวะมาหาพวกท่านในการเดินทางไปประเทศสเปนนั้น”

บัดนี้ปรากฏชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลแล้วว่าเขาจะต้องไปที่กรุงโรม ผมคิดว่ามันชัดเจนพอ ๆ กันที่พระองค์ทรงเปิดเผยแก่เปาโลแล้วว่าเขาจะต้องไปที่ประเทศสเปน แต่เขาไม่ได้ไปที่สเปนก่อนที่เขาไปที่กรุงโรม ดังนั้นเขาน่าจะได้รับการปล่อยตัวและเดินทางไปที่สเปนและเมืองโคโลสีและเมืองฟิลิปปีก่อนการติดคุกครั้งสุดท้ายของเขา

4. จดหมายฝากฉบับที่สองถึงทิโมธีถูกเขียนจากกรุงโรมและเห็นได้ชัดว่าก่อนเปาโลเสียชีวิตไม่นาน เพราะเขากล่าวใน 2 ทิโมธี 4:6 ว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว” แต่คนงานคริสเตียนหลายคนถูกกล่าวถึงตรงนี้ใน 2 ทิโมธีซึ่งไม่ได้ถูกกล่าวถึงในการเดินทางครั้งแรกของเปาโลไปที่กรุงโรม เดมาส เครสเซนส์ ทิตัส และทีกัสล้วนถูกกล่าวถึงว่าได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม พวกเขาไม่ถูกกล่าวถึงในบันทึกเกี่ยวกับการไปถึงของเขา เกี่ยวกับการเดินทางของเขาไปที่กรุงโรม หรือในช่วงที่เขายูที่นั่นสองปี ในการเดินทางเพื่อประกาศของเขาก่อนหน้านี้ เราถูกบอกเป็นพิเศษในหนังสือกิจการเมื่อบาร์นาบัสหรือสิลาสหรือทิตัสหรือทิโมธีหรืออาริสทาร์คัสอยู่กับเขา ดู กิจการ 20:4-- “และพวกคนที่เข้าไปในแคว้นเอเชียพร้อมกับท่าน คือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรธา และในพวกชาวเมืองเรสะโลนิกา มี อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัส และกายอัสชาวเมืองเดอโรปี และทิโมธี และของแคว้นเอเชียมี ทีกัสกับโตรฟีมัส” ฉะนั้นดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ว่าคนงานเหล่านี้ทุกคนที่ถูกเอ่ยชื่อใน 2 ทิโมธี ได้อยู่กับเปาโลที่กรุงโรม และพวกเขาไม่ถูกกล่าวถึงเลยในการเชื่อมโยงกับการมาของเขาหรือในระหว่างที่เขาอยู่ที่นั่นสองปี

5. ใน 2 ทิโมธี 1:15 เปาโลเขียนถึงทิโมธีจากกรุงโรมว่า “ท่านก็ทราบสิ่งนี้แล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเซียนั้นก็หันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนส” ฉะนั้นเปาโลได้กลับไปแคว้นเอเชียและพบกับพวกเขาและถูกปฏิเสธโดยเหล่าผู้นำที่นั่นไหม? เราเข้าใจเรื่องนั้นได้หากว่าหลังจากการติดคุกครั้งแรกของเขา เขากลับไปที่เมืองฟิลิปปีและจากนั้นก็ไปที่เมืองโคโลสีและผ่านเข้าไปในแคว้นเอเซียที่มีขนาดเล็กนั้น แต่เปาโลจะไปมีเรื่องในหมู่พวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรมที่ห่างไกล แทบจะไม่มีใครติดต่อสื่อสารกันเลย? เราคิดว่าเปาโลคงได้กลับไปในพื้นที่นั้นหลังจากการติดคุกครั้งแรกของเขา

6. ใน 2 ทิโมธี 4:13 เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “เสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคารปัสที่เมืองโตรอัสนั้น เมื่อท่านมาจงเอามาพร้อมกับท่าน และหนังสือเหล่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือพวกนั้นที่เขียนบนแผ่นหนัง” เขาหมายถึงเสื้อคลุมตัวหนึ่งที่เขาทิ้งไว้เมื่อสี่หรือห้าปีก่อนหน้านั้นที่เมืองโตรอัส หนังสือและแผ่นหนังหลายเล่มหรือ? ผมไม่คิดเช่นนั้น ผมคิดว่าเขาพูดถึงการไปเยี่ยมเมืองโตรอัสเมื่อเร็ว ๆ นี้

7. ใน 2 ทิโมธี 4:20 เปาโลกล่าวว่า “...แต่ข้าพเจ้าละโตรฟีมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่” เมืองมิเลทัสมีอีกชื่อหนึ่งว่ามิเลทัม ตอนนี้โตรฟีมัสอยู่กับเปาโลตอนที่เขาออกไปจากแคว้นมาซิโดเนียและเข้าไปใน

แคว้นเอเชียและไปเมืองโตรัสต่อ ตามที่เราเห็นจากกิจการ 20:1-5 เขาถูกกล่าวถึงมากเป็นพิเศษในข้อ 4 และในการเดินทางคราวนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม โตรปีมัสอยู่กับเปาโลและเปาโลแวะที่เมืองมิเลทัสเพื่อพบกับเหล่าผู้ปกครองของเมืองเอเฟซัส อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้ละโตรปีมัสไว้ที่เมืองมิเลทัส เพราะเราพบว่าเขาไปด้วยกันกับเปาโลต่อสู่กรุงโรม และในกิจการ 21:29 เราพบว่าเมื่อเปาโลถูกจับกุม พวกเขาที่มีข้ออ้างนี้: “ (เพราะก่อนหน้านี้ พวกเขาได้เห็นท่านในกรุงนั้น พร้อมกับโตรปีมัสชาวเมืองเอเฟซัส ผู้ซึ่งพวกเขาคิดเอาเองว่าเปาโลได้พาเข้ามาในพระวิหาร)” ฉะนั้นเปาโลจึงไม่ได้ละโตรปีมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสในการเดินทางรอบนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

แต่ตั้งแต่นั้นเปาโลก็ติดคุกอยู่ที่เมืองซีซารียา และจากนั้นก็ถูกส่งตัวไปที่กรุงโรม โตรปีมัสอยู่กับเขาในการเดินทางรอบนั้นไหม? โตรปีมัสไม่ถูกเอ่ยชื่อในการเดินทางคราวนั้น ตามที่คุณเห็นจากกิจการ 27:2 และจากนั้นในตลอดการเดินทางนั้นเรอลำนั้นไม่ได้แวะที่เมืองมิเลทัสและเปาโลไม่น่าจะละโตรปีมัสไว้ที่นั่นได้ ฉะนั้นเปาโลละโตรปีมัสที่ป่วยอยู่ไว้ที่เมืองมิเลทัสตอนไหน? หลังจากที่โตรปีมัสได้อยู่กับเขาที่เยรูซาเล็มหรือ? เห็นได้ชัดว่าในการเดินทางรอบอื่นระหว่างการเดินทางสองครั้งซึ่งเปาโลได้รับการปล่อยตัวและได้ไปเยี่ยมเยียนที่เมืองฟิลิปปี เมืองโคโลสี ที่เมืองโตรัสและเมืองมิเลทัส

ฉะนั้นดูเหมือนเป็นที่ชัดเจนว่ามีการติดคุกอีกรอบ และเมื่อหนังสือกิจการจบลง มันก็ไม่ใช่การสิ้นสุดของงานรับใช้ของเปาโล

นอกเหนือจากหลักฐานในพระคัมภีร์แล้ว ประเพณีก็มีน้ำหนักมากตรงที่ว่าเปาโลได้รับการปล่อยตัวจากนั้นก็ทนทุกข์กับการติดคุกอีกรอบในเวลาต่อมาและเสียชีวิตที่กรุงโรม Davis Bible Dictionary กล่าวว่า:

“แม้ว่าหนังสือกิจการปล่อยเปาโลเป็นนักโทษอยู่ที่กรุงโรม มีเหตุผลมากมายที่จะเชื่อว่าเขาได้รับการปล่อยตัวหลังจากถูกกักบริเวณนานสองปีและเดินทางเพื่อประกาศต่อไป หลักฐานที่สนับสนุนเรื่องนี้อาจถูกสรุปย่อได้ดังต่อไปนี้: (1) พระคำข้อปิดท้ายของกิจการเข้ากันกับทัศนะนี้มากกว่า สมมติฐานที่ว่า การติดคุกที่ถูกบรรยายไปในนั้นสิ้นสุดลงในการถูกปรับโทษและการถูกประหารชีวิตของอัครทูตท่านนี้ ลูกาเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีผู้ใดขัดขวางงานของเปาโล จึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจแน่นอนว่า อวสานของกิจกรรมของเปาโลยังไม่ถึง นอกจากนี้ (2) เปาโลคาดหวังเต็มที่ว่าจะได้รับการปล่อยตัว (ฟป. 1:25; 2:17, 24; ฟม. 22) และความคาดหวังนี้ก็มีเหตุผลสนับสนุนเต็มที่เพราะการปฏิบัติที่เขาได้รับเสมอมาจากมือของเหล่าข้าราชการของโรม

“เราต้องจำไว้ว่าการขมเหงของเนโรที่มีต่อพวกคริสเตียนยังไม่ได้เริ่มต้นเลย ว่ามันปะทุขึ้นแบบฉับพลัน ไม่มีการปฏิบัติหยาบช้าต่อพวกเขาโดยเหล่าข้าราชการมาก่อนเลย และเมื่อพิจารณากฎหมายของโรม พวกคริสเตียนในขณะนั้นก็ยังเป็นแค่นิกายหนึ่งของพวกยิว ซึ่งได้รับเสรีภาพอย่างเต็มที่ในการธำรงไว้ซึ่งศาสนาของตน ฉะนั้นมันจึงเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า เมื่อคดีของเปาโลมาอยู่ต่อหน้าศาลขององค์จักรพรรดิ เขาก็ได้รับการตัดสินให้พ้นผิดจากอาชญากรรมใด ๆ ที่กฎหมายของโรมสามารถใช้อำนาจตัดสินได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ารายงานของเพสทัสเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีเช่นกัน (ดูกิจการ 26:31) และดูเหมือนว่าพวกยิวไม่ได้ส่งผู้กล่าวหาคนใดมาที่กรุงโรมเพื่อให้การปรักปรำเขาเลยด้วย (28:21) (3) ประเพณีที่ว่าเขาได้รับการปล่อยตัวและเดินทางเพื่อประกาศต่อ และถูกจับกุม

อีกหน เกิดขึ้นในสมัยแรก ๆ เลย คเลเมนต์แห่งโรม, ปี ค.ศ. 96, ดูเหมือนจะบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนว่าเปาโลไปที่สเปน เพราะเขากล่าวว่าในการเดินทางเหล่านั้นของเขา ‘เขาไปถึงปลายสุดของทิศตะวันตก’ การเดินทางของเขาไปสเปนก็ถูกกล่าวถึงเช่นกันในเอกสารที่เรียกว่า Muratori Fragment, ค.ศ. 170 ประวัติศาสตร์ของยูเซเบียส, ค.ศ. 324, ก็เห็นพ้องกับบันทึกนี้ ซึ่งรายงานตามที่ประเพณีทั่วไปกล่าว ว่า ‘หลังจากที่เขา [เปาโล] ให้การแก้ต่างแล้ว อัครทูตท่านนี้ก็ถูกส่งไปทำงานรับใช้ของตนในการเทศนาอีก และครั้งที่สองที่มายังนครเดมินี้ [กรุงโรม] เขาก็ทนทุกข์กับการเป็นมรณะสักขี’ เราต้องยอมรับว่าพยานหลักฐานที่เป็นประเพณีนี้ไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะให้การสนับสนุนแบบเด็ดขาด แต่มันก็มาจากยุคแรก ๆ และมีน้ำหนักมากพอที่จะยืนยันหลักฐานส่วนที่เหลือ และไม่มีพยานหลักฐานอื่นเพียงพอที่จะหักล้างได้ (4) จดหมายฝากเหล่านั้นที่ส่งถึงทิโมธีและทิตัสอาจถูกพิสูจน์ได้ว่าเขียนโดยเปาโลโดยหลักฐานภายนอกและภายในมากมาย อย่างไรก็ตาม เราไม่พบว่าพวกมันถูกเขียนในระหว่างเรื่องราวของเปาโลที่ถูกบอกเล่าในหนังสือกิจการ ฉะนั้นพวกมันจึงน่าจะถูกเขียนขึ้นในภายหลัง และข้อเท็จจริงนั้นก็บังคับเราให้ยอมรับประเพณีที่ยูเซเบียสมอบไว้แก่เรา

“ฉะนั้นเราต้องเชื่อว่าการอุทธรณ์ของเปาโลจากเฟสทัสไปถึงซีซาร์ได้ส่งผลให้เขาได้รับการปล่อยตัว การรับใช้ในเวลาต่อมาของเขาจึงถูกอนุมานได้จากการอ้างอิงเหล่านั้นที่มีอยู่ในจดหมายฝากถึงทิโมธีและทิตัสและจากประเพณี

* * * * *

“การได้รับการปล่อยตัวของเปาโลจากการจำคุกที่กรุงโรมครั้งแรกของเขาน่าจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 63 และงานรับใช้ในเวลาต่อมาของเขากินเวลาประมาณสี่ปี ตามที่ยูเซเบียสกล่าว การถูกประหารชีวิตของเขาเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 67; ตามที่เจโรมกล่าว, ในปี ค.ศ. 68 เขาถูกจับกุมอีกหนได้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ทราบ อย่างไรก็ตามมีการให้เบาะแสที่เล็กน้อยอยู่บ้าง โดยจดหมายฝากฉบับที่สองถึงทิโมธี ซึ่งถูกเขียนจากกรุงโรมก่อนเขาถูกประหารชีวิตไม่นาน นอกจากนี้เราควรจดจำไว้ว่าในปี ค.ศ. 64 การข่มเหงของเนโรที่กระทำต่อพวกคริสเตียนในกรุงโรมได้ปะทุขึ้น และนั่นคงตามมาด้วยการข่มเหงต่อพวกเขาที่ปะทุขึ้นในหลายแคว้น (1 ปด. 4:13-19) อาจเป็นไปได้ตามที่หลายคนคิด ว่าอเล็กซานเดอร์ได้รายงานใส่ร้ายเปาโลว่าเป็นผู้นำของนิกายใหม่ ตามที่ถูกล่ามถึงใน 2 ทธ. 4:14 ไม่ว่าจะอย่างไร และไม่ว่าเขาถูกจับกุมที่ไหน เขาก็ถูกส่งตัวไปที่กรุงโรมเพื่อรับการไต่สวน ไม่ว่าจะโดยการที่เขาอุทธรณ์ต่อซีซาร์เหมือนก่อนหน้านี้ หรือเพราะว่าเขาถูกกล่าวหาว่าก่ออาชญากรรมหนึ่งในประเทศอิตาลี อาจสมมุติร่วมคิดในการเผากรุงโรม หรือเพราะว่าชาวแคว้นเหล่านั้นอยากเอาใจเนโร โดยการส่งตัวนักโทษชื่อกระฉ่อนเช่นนั้นไปที่เมืองหลวง ลูกาคนเดียวเท่านั้นในหมู่มิตรสหายแต่เก่าก่อนของเขา อยู่กับเขาตอนที่ 2 ทิโมธีถูกเขียน (2 ทธ. 4:11) บางคนถึงกับทอดทิ้งเขาไปเสียแล้ว (1:15; 4:10, 16) ขณะที่คนอื่น ๆ ได้ไปเสียที่อื่นเพื่อทำกิจหลายอย่าง (10, 12) กระนั้นเมื่อถูกเรียกตัวไปอยู่ต่อหน้าศาล เขาก็ไม่ได้ถูกปรับโทษในตอนแรก (17) ถึงแม้ว่าเขาถูกคุมตัวไว้ต่อไปเพราะ

ข้อหาอื่น เขาอาจสามารถพิสูจน์หักล้างข้อหาที่ว่าเขาประพฤติดนเป็นอาชญากร แต่ถูกคุมตัวไว้ต่อ เพราะว่าเขาเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง เขาพูดถึงตัวเองว่าเป็นนักโทษ (1:8) ในเครื่องจองจำ (16) ราวกับเป็นคนทำความชั่ว (2:9) และมองว่าชะตาของตนถูกประทัບตราแล้ว (4:6-8) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาถูกปรับโทษจนถึงความตายในที่สุดเพียงเพราะว่าเขาเป็นคริสเตียน ตามนโยบายที่ถูกรื้อฟื้นโดยเนโร ในปี ค.ศ. 64 ประเพณีเล่าว่าอัครทูตท่านนั้นถูกตัดศีรษะ ซึ่งเหมาะสมกับพลเมืองสัญชาติโรม บนทางออสเตียน (Ostian Way)”

ฉะนั้นวันสุดท้ายเหล่านั้นของเปาโลจึงไม่ได้ถูกเปิดเผยในหนังสือกิจการ แต่ใน 2 ทิโมธีมากเป็นพิเศษ